

ΑΡΛΕΚΙΝ
ΕΠΙΛΟΓΕΣ

Άρωμα Λεβάντας

Jennifer Greene

Άρωμα Λεβάντας

ΜΥΣΤΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Η Καμίλ είχε ορκιστεί να μην αγαπήσει ποτέ ξανά. Αλλά όσο κι αν προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό της πως το μόνο που ένιωθε για τον Πιτ, τον όμορφο γείτονά της, ήταν απλός, καυτός σαρκικός πόθος, η καρδιά της είχε άλλη γνώμη...

ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Ο Κάμερον είχε έρθει στο Βερμόντ για να βοηθήσει τη Βάιολετ στη φάρμα της. Αλλά σύντομα συνειδητοποίησε ότι δεν ήθελε να μείνει κοντά σ' αυτή τη γοητευτική γυναίκα μόνο όσο θα κρατούσε η συγκομιδή της λεβάντας. Ήθελε να μείνει για πάντα...

ΜΕΘΥΣΤΙΚΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Η Ντέιζι είχε έρθει στο Βερμόντ αναζητώντας λίγη ηρεμία -όχι τον έρωτα! Η έλξη για τον όμορφο, τραυματισμένο άγνωστο που βρήκε στο σπίτι των γειτόνων της τη βρήκε εντελώς απροετοίμαστη. Και τώρα δεν ήταν καθόλου σίγουρη ότι ήθελε να δώσει τέλος σ’ αυτή την περιπέτεια...

Στο πανέμορφο Βερμόντ, μαζί με τη λεβάντα, ανθίζει ο έρωτας...

Μετάφραση: Φρίντα Καψάλη ΧΑΡΛΕΝΙΚ ΕΛΛΑΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ Α. Β. Ε. Ε.
Φειδίου 18, 106 78 Αθήνα Τηλ.: 210 3609 438 - 210 3629 723

ΜΥΣΤΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ
Τίτλος πρωτοτύπου: *Wild in the Field*
© *2003* Alison Hart
ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ
Τίτλος πρωτοτύπου: *Wild in the Moonlight*
© 2004 Alison Hart
ΜΕΘΥΣΤΙΚΟΣ ΕΡΩΤΑΣ
Τίτλος πρωτοτύπου: *Wild in the Moment*
© 2004 Alison Hart
Μετάφραση: Φρίντα Καψάλη Επιμέλεια: Μ.
Αντωνοπούλου Διόρθωση: Σωτηρία Αποστολάκη

ISSN 1108-4332

ΑΡΛΕΚΙΝ ΕΠΙΛΟΓΕΣ - ΤΕΥΧΟΣ 84 Τυπώθηκε και βιβλιοδετήθηκε στην Ελλάδα.

Made and printed in Greece.

ΜΥΣΤΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Μια φορά το μήνα, ο Πιτ Μακντούγκαλ προετοιμαζόταν για μια μεγάλη εξέγερση. Και την αντιμετώπιζε πάντα.
Μόνο το είδος των όπλων και των επιθέσεων άλλαζε. Η έκφραση στα πρόσωπα των δεκατετράχρονων γιων του ήταν πάντα η ίδια: η αποφασιστικότητα, το πείσμα και η υπεροψία διακρίνονταν ολοκάθαρα στην όψη τους. Ήταν δύσκολο να έχεις δυο εφήβους στο σπίτι, και μάλιστα δίδυμους. Αλλά το χειρότερο απ’ όλα ήταν ότι τα παιδιά είχαν κληρονομήσει από κείνον το χαρακτήρα τους.

«Κοίτα, μπαμπά. Δεν έχεις καταλάβει το βαθύτερο νόημα μιας ζωής χωρίς γυναίκες. Υποτίθεται ότι είμαστε *ελεύθεροι*».

«Αχά», είπε ο Πιτ και, χωρίς να κουνηθεί απ’ τη θέση του στο χολ του σπιτιού, πέταξε στον Σάιμον μια σφουγγαρίστρα κι έναν κουβά. Ο αχώριστος σύντροφός του -και ο Σον ήταν πιστό αντίγραφο του αδερφού του, με εξαίρεση ένα τσουλούφι που πετούσε προς τα πάνω στο μέτωπό του- προσπαθούσε να γλιτώσει απ’ την ηλεκτρική σκούπα.

«Έλα τώρα, μπαμπά. Θυμάσαι τι είπαμε; *Ελεύθεροι.* Ελεύθεροι να είμαστε ο εαυτός μας. Ελεύθεροι να μην πλένουμε πιάτα μέχρι να μας τελειώσουν όλα. Ελεύθεροι να φοράμε τις μπότες μας μέσα στο σπίτι. Ελεύθεροι να ζούμε όπως μας αρέσει».

Ένα εξάρτημα της ηλεκτρικής σκούπας βρέθηκε στο χέρι του Σον... αλλά ο Σάιμον στάθηκε μπροστά στον αδερφό του. «Μας έλεγες πάντα να σκεφτόμαστε και να παίρνουμε οι ίδιοι αποφάσεις. Θυμάσαι, μπαμπά; Λοιπόν, σήμερα γλιτώσαμε το σχολείο χάρη στη χιονοθύελλα και νομίζω ότι το τελευταίο πράγμα που θα έπρεπε να κάνουμε είναι *φασίνα»*.

Το εξάρτημα της σκούπας έπεσε -κατά λάθος- απ' το χέρι του Σον. «Και στο κάτω κάτω, τι νόημα έχει; Πριν καλά καλά προφτάσεις να

καθαρίσεις, βρομίζουν πάλι όλα. Και τι το κακό έχει λίγη βρομιά; Εμένα μου αρέσει η βρομιά. Όπως αρέσει και στον Σάιμον. Και στον παππού. Εσύ είσαι ο μόνος...»

«Η βρομιά κρατάει μακριά τις γυναίκες, σωστά, μπαμπά; Όπως λέμε ένα μήλο την ημέρα, το γιατρό...»

«Αρκετά. Βαρέθηκα πια». Ο Πιτ το ήξερε ότι θα έχανε την ψυχραιμία του. Έτσι γινόταν πάντα. Το μόνο ερώτημα κάθε μήνα ήταν πότε. «Δε θέλω ν' ακούσω τίποτ' άλλο. Αν δε θέλετε να μπείτε τιμωρία για την υπόλοιπη ζωή σας, τα δάπεδα θα σφουγγαριστούν και τα χαλιά θα σκουπιστούν. Και τα μπάνια... Διάβολε, η υγειονομική υπηρεσία δε θα έμπαινε ποτέ στο μπάνιο σας επάνω. Βρομάει. Κουνηθείτε λοιπόν...»

«Εγώ δεν καθαρίζω το μπάνιο», είπε ο Σον στον αδερφό του.

«Φυσικά δεν περιμένεις ότι εγώ...»

Η φωνή του Πιτ υψώθηκε. «Και τα δύο μπάνια επάνω. Και θα φέρετε τις πετσέτες και τα βρόμικα ρούχα κάτω...» Είδε τον κουβά να μπαίνει καπέλο στο κεφάλι του Σάιμον και τη σφουγγαρίστρα να χτυπάει το κεφάλι του Σον. Ακολούθησε ένας τρικούβερτος καβγάς με χτυπήματα, βρισιές, κραυγές πόνου αλλά και χαχανητά.
«Τίποτα δε θα σας γλιτώσει απ' τα καθήκοντά σας, ακούτε; *Δε* με νοιάζει αν πρέπει να δουλέψετε μέχρι τα μεσάνυχτα. Αυτό το σπίτι θα καθαριστεί. Αν χρειαστεί να χτυπήσω τα κεφάλια σας το ένα με το άλλο...»

Τα παιδιά ήξεραν ότι δε θα χτυπούσε ποτέ τα κεφάλια τους, αλλά αυτή η απειλή συνήθως τραβούσε την προσοχή τους. Όχι σήμερα όμως. Ο Μακντούγκαλ ο πρεσβύτερος δυστυχώς επέλεξε εκείνη τη στιγμή για να σκύψει το κεφάλι του πάνω απ' τα κάγκελα. Ο Ίαν στηριζόταν όλο και πιο πολύ στο μπαστούνι του και έδειχνε όλο και περισσότερο αδύναμος τον τελευταίο καιρό, αλλά πρόσφερε πλήρη υποστήριξη στα παιδιά όσον αφορούσε τα πλεονεκτήματα της βρομιάς και τις χαρές της ζωής χωρίς γυναίκες. Ο Ίαν Μακντούγκαλ ήταν αναμφισβήτητα ο πιο άχρηστος παππούς της περιοχής. Άχρηστος... αλλά δημοφιλής. Οι δίδυμοι άρχισαν αμέσως να τον παρακαλάνε να πάρει το μέρος τους απέναντι στο δουλέμπορο, σκληρό, άδικο, άκαρδο, παράλογο πατέρα

τους.

«Έχω βαρεθεί ν’ ακούω κάθε μήνα τις ίδιες δικαιολογίες. Το σπίτι είναι σαν χοιροστάσιο. Μη φέρετε αντιρρήσεις. Αυτό ισχύει και για σένα, πατέρα. Πιάστε όλοι δουλειά τώρα!»

Τελικά υποχώρησαν, αλλά κατά πόσο η παλιά αγροικία θα καθαριζόταν ή θα γκρεμιζόταν απ’ τα θεμέλια, ο Πιτ δεν ήταν βέβαιος. Τα παιδιά ανέβηκαν επάνω, σέρνοντας εργαλεία και καθαριστικά, προσπαθώντας σκόπιμα να κάνουν όσο πιο πολλή φασαρία μπορούσαν. Όταν χάθηκαν απ’ τα μάτια του, ακούστηκε μια σειρά από διάφορους θορύβους. Η προέλευσή τους δεν ήταν ξεκάθαρη, αλλά ήταν κάτι μεταξύ ποδοβολητού ελεφάντων, κραυγών ξωτικών, ιαχών αιμοδιψών στρατιωτών και καβγά αδερφών. Ακούστηκε ένα στέρεο, ακολούθησε μια τηλεόραση, και τα δύο τόσο δυνατά, που ακούγονταν πάνω απ’ το βουητό της ηλεκτρικής σκούπας.

Παραλίγο να μην ακούσει το κουδούνι της πόρτας... ή μάλλον δυσκολεύτηκε να το αναγνωρίσει. Κανένας δε χτυπούσε κουδούνι στο Γουάιτ Χιλς του Βερμόντ... τουλάχιστον όχι στο σπίτι των Μακντούγκαλ. Ειδικά μια μέρα του Μάρτη με χιονοθύελλα, που και ο πιο σκληραγωγημένος αγρότης της Νέας Αγγλίας ήταν κλεισμένος στο σπίτι του.

Όταν ο Πιτ άνοιξε την πόρτα, μια ριπή από νιφάδες χιονιού τον χτύπησε στο πρόσωπο. Αλλά αυτό δεν τον ξάφνιασε τόσο όσο η επισκέπτριά του.

«Πιτ; Θέλω να σου ζητήσω μια χάρη».

«Μα και βέβαια. Πέρασε». Οι Κάμπελ είχαν τη διπλανή φάρμα. Στην πραγματικότητα, οι Κάμπελ και οι Μακντούγκαλ είχαν προφανώς έρθει με το ίδιο πλοίο απ’ τη Σκοτία πριν πολλά, πάρα πολλά χρόνια. Σίγουρα πριν την Αμερικανική Επανάσταση. Οι Μακντούγκαλ έφερναν στον κόσμο γιους, οι Κάμπελ κόρες. Ο Πιτ είχε μεγαλώσει με τρεις αδερφές Κάμπελ και πήγαινε στην ίδια τάξη με τη Βάιολετ.

«Μπαμπά; Ποιος είναι στην πόρτα...» Ο Σον άρχισε να κατεβαίνει τρέχοντας τη σκάλα. Στα μισά είδε ποιος στεκόταν στην πόρτα και σταμάτησε. «Γεια, δεσποινίς Κάμπελ», είπε, χαμηλώνοντας τη φωνή

του.

«Γεια σου, Σον».

Ο Σον εξαφανίστηκε. Η ηλεκτρική σκούπα σταμάτησε. Το ίδιο και το στέρεο. Και η τηλεόραση. Και κάθε άλλο ίχνος ζωής.
Φοβούνταν όλοι τη Βάιολετ Κάμπελ. Η Βάιολετ ήταν... Ο Πιτ δεν ήξερε τι να πει για τη Βάιολετ στα παιδιά του. Ήταν φυσιολογικός άνθρωπος όταν πήγαιναν μαζί στο σχολείο. Αλλά πριν από μερικά χρόνια, μετά από ένα διαζύγιο, είχε γυρίσει σπίτι με φαιά ουσία ενός κανίς. Όπως τώρα, μια τόσο παγωμένη μέρα, και η Βάιολετ είχε βγει έξω με τα ξανθά μαλλιά της ελεύθερα στην πλάτη της. Φορούσε ελαφριές μπότες, πελώρια σκουλαρίκια και ένα όμορφο μοβ πανωφόρι σχεδόν ανοιξιάτικο. Η εμφάνισή της έκανε όλα τα μέλη της ανδροκρατούμενης οικογένειας του Πιτ να πανικοβληθούν.

Εκτός απ’ τον ίδιο τον Πιτ. Πώς μπορούσες να φοβηθείς κάποια με την οποία πήγαινες μαζί στο σχολείο; Θα ήταν σαν ν’ απέρριπτες μια αδερφή σου. Δεν είχε σημασία αν ήταν αλλόκοτη ή όχι. Ο Πιτ τη συνόδεψε μέσα και έκλεισε την πόρτα. «Βγάλε το πανωφόρι σου. *Θέλεις* καφέ; Δεν είναι φρέσκος, αλλά είναι ακόμα *ζεστός...»* Βλέποντας τη σοβαρή έκφρασή της, ο Πιτ σταμάτησε. «Τι συμβαίνει;»

«Ευχαριστώ, αλλά δε θέλω καφέ. Δε θα μείνω πολύ». Η Βάιολετ έβγαλε τα γάντια της, φανερά εκνευρισμένη, αποκαλύπτοντας τέσσερα δαχτυλίδια στο κάθε της χέρι. Τα δάχτυλά της άρχισαν αμέσως να κινούνται νευρικά. «Έχω πρόβλημα με την αδερφή μου, Πιτ. Την Καμίλ. Πρέπει να πάω στη Βοστόνη για μερικές μέρες».

Τη μια στιγμή ο Πιτ ήταν μια χαρά. Την άλλη ένιωθε σαν να είχε φάει γροθιά στο στομάχι. Το όνομα της Καμίλ είχε πάντα αυτή την επίδραση πάνω του. Μπορεί να έβλεπε τη Βάιολετ σχεδόν σαν αδερφή του, αλλά όχι και την Καμίλ. «Είχα ακούσει ότι η Καμ είναι καλά τώρα. Τι συμβαίνει; Είναι άρρωστη; Πληγωμένη; Τι μπορώ να κάνω;»

Η Βάιολετ κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι της. «Μακάρι να μπορούσες να κάνεις κάτι. Τα έχω χαμένα. Και φοβάμαι να οδηγήσω μ’ αυτό τον καιρό, αλλά πρέπει να πάω και να τη φέρω σπίτι. Ίσως χρειαστεί να μείνω δυο τρεις μέρες. Δεν ξέρω. Το πρόβλημα είναι ότι αφήνω πίσω το μαγαζί μου, τα θερμοκήπια, τις γάτες μου...»

«Μη σ' απασχολεί. Θα τα φροντίζω εγώ».

«Η θερμοκρασία στα θερμοκήπια πρέπει να είναι...» «Βάιολετ, έχω αναλάβει κι άλλη φορά τη φροντίδα τους. Ξέρω τι να κάνω, τι να προσέξω». Τον ενοχλούσε η τυπική συμπεριφορά της. Χρόνια φρόντιζαν οι Μακντούγκαλ τους Κάμπελ και αντιστρόφως. Έτσι ήταν τα πράγματα στο Γουάιτ Χιλς. Όταν σταματούσαν να μαλώνουν για το σεξ, τη θρησκεία και την πολιτική, φρόντιζε ο καθένας τους γείτονές του. Και ο Πιτ ήξερε πόση προσοχή χρειάζονταν τα θερμοκήπιά της, γι' αυτό δεν ήθελε να σπαταλούν χρόνο συζητώντας το. «Τι έγινε; Νόμιζα ότι η Καμίλ είχε αρχίσει να συνέρχεται. Έχουν περάσει μήνες από τότε που πέθανε ο δικός της...»
Η Βάιολετ ξεκούμπωσε το πανωφόρι της και πήρε μια βαθιά ανάσα. «Το ξέρω. Νομίζαμε όλοι ότι αυτό ήταν το πιο δύσκολο κομμάτι. Το ότι έχασε με τέτοιον τρόπο τον Ρόμπερτ. Μόλις είχαν κλείσει ένα χρόνο παντρεμένοι· ήταν τόσο ερωτευμένοι... και ξαφνικά να χάνεις τα πάντα σε μια ηλίθια ληστεία στο δρόμο». Τα μάτια της Βάιολετ βούρκωσαν. «Τον αγαπούσε πάρα πολύ».

«Ναι. Το έχω ακούσει». Ο Πιτ είδε τα δάκρυα και σκέφτηκε ότι έπρεπε να κάνει κάτι αμέσως πριν αρχίσει η Βάιολετ να κλαίει. Αλλά μια σειρά από εικόνες άρχισαν να περνάνε απ' το μυαλό του και δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτ' άλλο εκτός απ' την Καμίλ.

Η Καμ ήταν τέσσερα χρόνια μικρότερη από κείνον, κάτι που σήμαινε πως όταν πήγαιναν στο σχολείο δεν επιτρεπόταν να την κοιτάζει σαν γυναίκα. Αλλά θυμόταν το γάμο της. Δεν ήταν πολύ μικρή τότε. Έδειχνε σαν οπτασία κι ήταν βαθιά ερωτευμένη με το γαμπρό... όλο γέλια, κρυφά χαμόγελα και ερωτικές υποσχέσεις. Το πρόσωπό της έλαμπε και η αγάπη έκανε τα υπέροχα σκούρα μάτια της να δείχνουν απαλά σαν βελούδο.

Ο Πιτ έτρεφε πάντα κάποια τρυφερά αισθήματα για την Καμίλ. Εντάξει, όχι απλώς κάποια, ένιωθε μια δυνατή έλξη για κείνη. Αλλά αυτά τα αισθήματά του τον έκαναν να νιώθει ενοχές.
Αρχικά επειδή η Καμίλ ήταν πολύ μικρή και αργότερα επειδή ένας έντιμος άντρας δε σκεφτόταν τέτοια πράγματα για τη γυναίκα κάποιου άλλου. Όταν όμως άκουσε ότι το ζευγάρι είχε δεχτεί επίθεση από

κακοποιούς τον περασμένο χρόνο, θυμόταν ότι είχε νιώσει μεγάλη ανακούφιση που δεν είχε σκοτωθεί η Καμίλ αλλά ο άντρας της.

«Οι γείτονες λένε ότι τελικά συνήλθε», επανέλαβε ο Πιτ.

«Και αυτό ήταν πράγματι ένα θαύμα. Η ανάρρωση απ' τα τραύματά της χρειάστηκε μήνες. Έμεινε πολύ καιρό στο νοσοκομείο. Ήταν στραπατσαρισμένη. Το όμορφο πρόσωπό της, τα πλευρά της -κι είχε σπάσει και το ένα πόδι».

«Μα αυτό ακριβώς εννοώ. Και μετά άκουσα ότι είχε αρχίσει να περπατάει πάλι. Τι έγινε λοιπόν; Υπήρξε κάποια επιπλοκή;» Θεέ μου, με το τσιγκέλι θα της τα έβγαζε.

Η Βάιολετ σήκωσε ψηλά τα χέρια της κι άρχισε να κουνάει τα δάχτυλά της προς όλες τις κατευθύνσεις. «Τα πράγματα είναι μπερδεμένα. Η Καμίλ μας τηλεφωνεί πάντα δύο με τρεις φορές τη βδομάδα. Αλλά ξαφνικά σταμάτησε να τηλεφωνεί. Και όταν προσπάθησα να την πάρω εγώ, ανακάλυψα ότι το τηλέφωνό της ήταν κομμένο. Γι' αυτό επικοινώνησα με τη γειτόνισσά της, την Τουίλα... τάδε. Η Τουίλα μου είπε ότι η Καμίλ έχασε τη δουλειά της και έχει να βγει απ' το διαμέρισμά της πάνω από δυο βδομάδες. Η αλληλογραφία και οι εφημερίδες της είναι απείραχτα. Χτύπησε την πόρτα της, λέει, να δει μήπως ήταν άρρωστη, αλλά η Καμ τη διαβολόστειλε».

«Απίστευτο». Η Καμίλ ήταν πάντα ένας εύθυμος, χαρούμενος άνθρωπος. Δεν είχε νεύρα, δε θύμωνε εύκολα.

Η Βάιολετ σταύρωσε τα χέρια της. «Δεν ξέρω τι να πω. Αλλά η Τουίλα λέει ότι έχει γίνει πολύ κακιά».

«Αυτό είναι γελοίο. Η Καμίλ δε θα μπορούσε ποτέ να γίνει κακιά. Δεν είναι στο χαρακτήρα της».

«Δεν ήταν παλιά. Νομίζω ότι όλα αυτά έχουν σχέση με τη δίκη, Πιτ. Με τη δίκη των τριών κακοποιών».

Ο Πιτ συνοφρυώθηκε. «Εννοείς αυτούς που τη λήστεψαν; Βρισκόμουν σε διακοπές με τα παιδιά όταν τελείωσε η δίκη, αλλά νόμιζα ότι κρίθηκαν όλοι ένοχοι».

«Ναι. Μόνο που η ποινή τους δεν ήταν μεγάλη. Αυτός που σκότωσε τον Ρόμπερτ δικάστηκε σε εφτά χρόνια κάθειρξη και μπορεί να βγει σε

τρία, αν επιδείξει καλή διαγωγή. Οι ποινές των άλλων δύο ήταν πιο μικρές. Σε λιγότερο από δύο χρόνια θα κυκλοφορούν πάλι ελεύθεροι».

«Τι; Σκότωσαν τον τύπο και χτύπησαν σχεδόν θανάσιμα την Καμίλ και η μόνη τους τιμωρία θα είναι μερικά χρόνια στη φυλακή;»

Τα μάτια της Βάιολετ βούρκωσαν πάλι. «Ακριβώς. Ο δικαστής είπε ότι υπήρχαν ελαφρυντικά. Δεν είχαν βεβαρημένο ποινικό μητρώο κι επιπλέον ήταν όλοι υπό την επήρεια ναρκωτικών, σύμφωνα με τις καταθέσεις. Γι' αυτό ο δικαστής έκρινε ότι δεν ήταν απόλυτα υπεύθυνοι για τις πράξεις τους. Η απόφαση βγήκε πριν από ένα μήνα περίπου. Ήταν μια δίκη που κράτησε πολύ, εγώ την παρακολουθούσα, όπως και η υπόλοιπη οικογένεια. Η Καμίλ τηλεφώνησε όταν βγήκε η απόφαση, αλλά αυτό ήταν όλο. Είχε αναστατωθεί, το ξέραμε. Όμως αυτή ήταν η τελευταία φορά που επικοινώνησε με κάποιον απ' την οικογένεια, απ' όσο γνωρίζω τουλάχιστον». Η Βάιολετ άρπαξε τα γάντια της -προφανώς ήταν τόσο εκνευρισμένη, που δεν μπορούσε να μιλήσει άλλο.

«Φέρ' τη σπίτι, που να πάρει», είπε ο Πιτ.

«Αυτό ακριβώς θα κάνω. Θα πάω εκεί, θα μαζέψω τα πράγματά της και θα τη φέρω εδώ».

«Αν δε θέλει να έρθει, τηλεφώνησέ μου. Θα έρθω να σε βοηθήσω».
«Σύμφωνα με τη γειτόνισσά της, θα είμαι τυχερή αν μ' αφήσει να μπω στο σπίτι της. Αλλά αν χρειαστώ βοήθεια, μπορώ να τη ζητήσω από την Ντέιζι».

Ο Πιτ απόρησε. «Δε μένει ακόμα στη Γαλλία η άλλη σου αδερφή;»

«Ναι, αλλά θα έρθει αμέσως αν της τηλεφωνήσω. Είχε έρθει όταν η Καμίλ μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο μετά την επίθεση. Όπως είχαν έρθει και η μαμά με τον μπαμπά, φυσικά. Αλλά αυτή τη φορά θέλω να δω πρώτα η ίδια τι συμβαίνει πριν καλέσω το ιππικό». Η Βάιολετ άνοιξε την πόρτα του σπιτιού. Πυκνές νιφάδες χιονιού έκαναν εφόρμηση, αλλά εκείνη γύρισε και κοίταξε τον Πιτ σαν να μην το είχε αντιληφθεί καν. «Η Ντέιζι είναι το ιππικό. Είναι άνθρωπος αυταρχικός, παίρνει αμέσως τα ηνία στα χέρια της...»

Ο Πιτ ήξερε την Ντέιζι. Ήξερε, επίσης, πως όταν η Βάιολετ άρχιζε να

φλυαρεί δε σταματούσε εύκολα, γι’ αυτό έστρεψε τη συζήτηση στο λόγο για τον οποίο είχε έρθει. Εκείνη του έδωσε τα κλειδιά του σπιτιού και των θερμοκηπίων και μετά άρχισε να του μιλάει για τις θερμοκρασίες, για τη λεβάντα, για τη γάτα, για την πίσω πόρτα που μάγκωνε.

Μέχρι να φύγει, το χολ είχε γεμίσει χιόνι. Ο Πιτ έκλεισε την πόρτα και κοίταξε απ’ το παράθυρο τη Βάιολετ που έβγαζε το ζωγραφισμένο με λουλούδια βαν της απ’ το πάρκινγκ κοιτώντας ευθεία μπροστά. Ο Πιτ δεν ήξερε αν θα γλίτωναν ο φράχτης και το γραμματοκιβώτιο απ’ την οδήγησή της. Οι σκέψεις του, όμως, εκείνη τη στιγμή δεν ήταν εστιασμένες στη μεσαία απ’ τις αδερφές, αλλά στο μωρό της οικογένειας Κάμπελ.

Πέρασε το ένα χέρι μέσα απ’ τα μαλλιά του καθώς ευχόταν να της είχε κάνει κι άλλες ερωτήσεις... Όμως ήξερε ότι δεν έπρεπε. Το γεγονός ότι ήταν πάντα τσιμπημένος με την Καμίλ δεν του έδινε το δικαίωμα να μάθει τι συνέβαινε ή να επέμβει. Επιπλέον, το ταλέντο του και η επίδραση που είχε στις γυναίκες μπορούσε να υπολογιστεί με μέτρο την προηγούμενη γυναίκα του, που είχε φύγει παίρνοντάς του τα πάντα εκτός απ’ το νεροχύτη... και τους γιους του.

Ένας Θεός ήξερε τι σήμαινε να έχεις δυο δίδυμα αγόρια. Μερίκες φορές ήταν πραγματικός εφιάλτης. Γι’ αυτό δεν μπορούσε ν’ ασχολείται με τις έγνοιες της Βάιολετ. Η Καμίλ δεν ήταν δικό του πρόβλημα. Αλλά είχε αναστατωθεί. Η εικόνα μιας γυναίκας τόσο χαρούμενης και γεμάτης ζωή όσο η Καμ να χτυπιέται τόσο σκληρά απ’ τη μοίρα και μάλιστα σε μικρή ηλικία τον συγκλόνιζε. Η Καμίλ είχε πάντα μια καρδιά μεγαλύτερη κι απ’ το Βερμόντ, αγάπη απέραντη όσο ένας ωκεανός, γέλιο που ήταν ικανό να πλημμυρίσει ολόκληρο τον ουρανό.

Δεν μπορούσε να τη σκέφτεται να πονάει.

«Ψιτ, μπαμπά». Το διαβολάκι που κρεμόταν απ’ το κιγκλίδωμα του πάνω ορόφου δεν ήξερε πόσο επικίνδυνο ήταν αυτό που έκανε.
«Η δεσποινίς Κάμπελ έφυγε; Είναι ασφαλές να έρθει κανείς κάτω;»
«Ναι, έφυγε».

Την άλλη στιγμή, κι ο δεύτερος γιος του κρεμάστηκε απ’ το κιγκλίδωμα. «Μήπως είσαι άρρωστος; Τι σου συμβαίνει, μπαμπά; Γιατί δε μας κατσαδιάζεις;»

«Θα το κάνω», είπε ο Πιτ αφηρημένος, αλλά όταν δεν κράτησε αμέσως την υπόσχεσή του, τα δυο παιδιά πανικοβλήθηκαν.

«Δε θα καθαρίσουμε», δήλωσε ο Σον.

«Ναι, θα κάνουμε απεργία», πρόσθεσε ο Σάιμον. «Θα απεργήσει και ο παππούς μαζί μας. Είμαστε λοιπόν τρεις εναντίον ενός».

Ίσως δεν τα είχε καταφέρει καλά με τη γυναίκα του, αλλά θα τα κατάφερνε με τους γιους του. Περίμεναν να τους βάλει τις φωνές, έτσι λοιπόν ο Πιτ έβγαλε με δυσκολία την Καμίλ απ’ το μυαλό του και ανέβηκε φουριόζος τη σκάλα για να τους κάνει το κήρυγμα που περίμεναν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Όταν η Καμίλ άκουσε τους χτύπους στην πόρτα, την έπιασε πανικός. Αλλά αυτό ήταν ανόητο, ήταν οι κρίσεις που πάθαινε μετά την επίθεση. Η Βάιολετ την είχε φέρει σπίτι με το ζόρι και την είχε εγκαταστήσει στην καλύβα τρεις βδομάδες τώρα. Ήταν ασφαλής. Το *ήξερε* ότι ήταν ασφαλής. Αλλά κατά κάποιον τρόπο, ακόμα και τόσους μήνες μετά την επίθεση, ξαφνικοί θόρυβοι ή σκιές συνέχιζαν να κάνουν το στομάχι της ν' ανακατεύεται.

Κάποιος χτύπησε πάλι την πόρτα, αλλά η Καμίλ το αγνόησε. Όπως και το επόμενο χτύπημα. Μετά όμως ακούστηκε η επίμονη φωνή της αδερφής της. «Ε! Καμίλ; Καμίλ!»

Η Καμίλ δεν κουνήθηκε απ' την παλιά κουνιστή πολυθρόνα στην άκρη του καθιστικού. Τους τελευταίους μήνες είχε γίνει κακιά. Όχι απλώς κακιά, αλλά σχεδόν μοχθηρή. Και αγενής.

«Εντάξει, Καμ, μωρό μου». Όταν και πάλι δεν απάντησε κανείς, η φωνή της Βάιολετ έγινε τόσο γλυκιά, που η Καμίλ ήθελε ν' ανοίξει την πόρτα και να τη χαστουκίσει. «Θα αφήσω το φαγητό σου στο τραπέζι το μεσημέρι, αλλά θέλω να έρθεις στο σπίτι το βράδυ για δείπνο. Δε χρειάζεται να μιλάς. Ούτε να κάνεις τίποτα. Αλλά αν δεν είσαι εκεί στις έξι -και δε σε δω να τρως κάτι- θα τηλεφωνήσω στη μαμά και στην Ντέιζι».

Τα μάτια της Καμίλ άνοιξαν στο μισοσκότεινο δωμάτιο. Κάτι φτερούγισε μέσα της. Ένα συναίσθημα που έμοιαζε με ανησυχία. Όχι ότι έδινε δεκάρα... για τίποτα ή για κανέναν. Αλλά η απειλή να έρθουν ταυτόχρονα και η μαμά της και η μεγαλύτερη αδερφή της την έκανε να ιδρώνει. Οι γυναίκες της οικογένειας Κάμπελ όταν συμμαχούσαν θα μπορούσαν να κάνουν ακόμα και μια *πέτρα* να ιδρώσει. Η Καμίλ δεν είχε καμιά διάθεση να τις αντιμετωπίσει.

Αναστενάζοντας, σηκώθηκε απ’ την παλιά καρέκλα για να βρει κάτι να πιει. Η βροχή έτρεχε στα βρόμικα τζάμια, εμποδίζοντάς τη να δει, αλλά η Καμίλ δεν άναψε φως. Οι τελευταίες βδομάδες είχαν περάσει μέσα σε μια πυκνή ομίχλη, θυμόταν τη Βάιολετ να μπαίνει φουριόζα στο διαμέρισμά της στη Βοστόνη, να τη βρίσκει κουλουριασμένη στο κρεβάτι, να την ταρακουνάει, να τη μαλώνει και να μαζεύει τα πράγματά της. Θυμόταν ότι είχαν γυρίσει στο Βερμόντ με χιονοθύελλα. Θυμόταν ότι είχε αρνηθεί να μείνει στη ζεστή, μεγάλη αγροικία όπου είχαν μεγαλώσει και να μαλώνει με τη Βάιολετ για το αν ήταν ή όχι κατοικήσιμη η παλιά καλύβα. Δεν ήταν. Αλλά στην ψυχική κατάσταση που βρισκόταν εκείνη, αυτό της άρεσε, της ταίριαζε.

Προχώρησε, χτυπώντας σε βαλίτσες και κουτιά. Δεν είχε ανοίξει τις αποσκευές της ακόμα. Δεν υπήρχε λόγος να το κάνει. Δε χρειαζόταν τίποτα. Τελικά, βρήκε το χαρτοφύλακά της πάνω στη στραπατσαρισμένη δρύινη σιφονιέρα. Πάτησε τις κλειδαριές και τον άνοιξε. Κάποτε, αυτός ο χαρτοφύλακας ήταν γεμάτος πολύχρωμα ντοσιέ, διαφημιστικά σχέδια και μελέτες μάρκετινγκ. Τώρα είχε μέσα μόνο μια σειρά από μικρά μπουκαλάκια με ποτά.

Έλειπαν μερικά, αν και όχι τόσα όσα θα ήθελε η Καμίλ. Δεν είχε εγκαταλείψει το στόχο της να γίνει αλκοολική, αλλά ήταν πιο δύσκολο απ’ ό,τι περίμενε. Σμίγοντας τα φρύδια της, άγγιξε με τα δάχτυλα τη συλλογή της. Κρεμ ντε κακάο, αυτό απορριπτόταν ασυζητητί, δε θα δοκίμαζε ποτέ ξανά αυτό το απαίσιο παρασκεύασμα. Ούτε τη βότκα. Ή το ουίσκι. Ή το τζιν.
Ψαχουλεύοντας, ανακάλυψε ένα μπουκαλάκι με καλούα. Βασανίστηκε λίγο μέχρι να ξεβιδώσει το καπάκι του, αλλά τελικά τα κατάφερε. Ήπιε μια γουλιά και μετά άνοιξε το στόμα της για να βγουν οι αναθυμιάσεις.

Θεέ μου! Τα μάτια της δάκρυσαν και ο λαιμός της σίγουρα θα ήταν σαν καμένος. Όσο κι αν προσπαθούσε να καταστρέψει τη ζωή της με το ποτό, δε θα τα κατάφερνε. Άφησε κάτω το μπουκαλάκι -θα το αποτελείωνε!-, χρειαζόταν μόνο μερικά λεπτά για να ανανεώσει την αποφασιστικότητά της.

Έπεσε πάλι στην ετοιμόρροπη κουνιστή καρέκλα που έτριζε, κλείνοντας τα μάτια της. Το ποτό ίσως δεν πήγαινε και τόσο καλά,

άλλα πράγματα όμως πήγαιναν. Πριν από μερικές βδομάδες, είχε κάνει το λάθος να πιστέψει ότι ήθελε να πεθάνει. Αργότερα, ωστόσο, είχε ανακαλύψει ότι υπήρχε κάτι που ήταν ακόμα ζωντανό, πολύ ζωντανό. Ο θυμός.

Η απόδειξη ήταν ολοκάθαρη γύρω της. Η Βάιολετ της είχε δώσει ένα τηλέφωνο, αλλά εκείνη το είχε σπάσει. Η καλύβα πίσω απ' τους στάβλους είχε χτιστεί για μια προγιαγιά της που ήθελε να ζει ανεξάρτητη. Υπήρχαν *ακόμα* το καθιστικό, η κρεβατοκάμαρα και η κουζίνα, αλλά τα πλαγιαστά παράθυρα έγερναν, η οροφή στην κρεβατοκάμαρα ήταν λοξή και το καθιστικό είχε ένα πελώριο τζάκι από ασβεστόλιθους. Η Καμίλ δεν είχε επισκευάσει τίποτα. Δεν είχε δώσει σημασία σε τίποτα. Κοιμόταν σ' ένα σκληρό στρώμα μ' ένα μαξιλάρι χωρίς μαξιλαροθήκη. Οι γωνίες του σπιτιού ήταν γεμάτες αράχνες. Τα δάπεδα δεν είχαν σκουπιστεί, τα ντουλάπια ήταν άδεια. Δεν μπορούσε να θυμηθεί την τελευταία φορά που είχε βουρτσίσει τα μαλλιά της ή είχε αλλάξει ρούχα.

Αργά ή γρήγορα αυτό έπρεπε να σταματήσει. Το μυαλό της το καταλάβαινε αυτό, αλλά συναισθηματικά το μόνο που ήθελε ήταν να κάθεται όλη την ημέρα και να ζει με το θυμό της, να κοιμάται με το θυμό της, να πονάει με το θυμό της. Θεέ μου! Ήταν αρκετά άσχημα να ξυπνάς σ' ένα νοσοκομείο με το πρόσωπό σου τόσο στραπατσαρισμένο, που να μην μπορείς να το αναγνωρίσεις, τα χείλη σου τόσο πρησμένα, που να μην μπορείς να μιλήσεις... και όλα αυτά πριν μάθει ότι ο Ρόμπερτ ήταν νεκρός.

Αρχικά, η θλίψη την είχε κυριέψει σαν ένας κυκλώνας που δε λέει να κοπάσει. Αλλά μετά ακολούθησε η δίκη. Η Καμίλ ήταν βέβαιη ότι η δίκη θα την έκανε τουλάχιστον να νιώσει την ικανοποίηση ότι είχε αποδοθεί δικαιοσύνη. Κάθε φορά που έκλεινε τα μάτια της, έβλεπε το σκοτεινό δρόμο, άκουγε τον εαυτό της να γελάει με τον Ρόμπερτ, να παραπονιέται που έπρεπε να περπατήσει απ' το πάρτι μέχρι το σπίτι με τα ψηλά της τακούνια. Και τότε εμφανίστηκαν αυτά τα αλητόπαιδα, τα πρεζόνια. Δεν είχαν κανένα λόγο ν' αρχίσουν να τη χτυπάνε, να την τρομοκρατούν. Θα τους είχαν δώσει ευχαρίστως όλα τους τα λεφτά. Αλλά δεν ήθελαν λεφτά. Ο Ρόμπερτ είχε προσπαθήσει να την προστατέψει, είχε σταθεί μπροστά της. Γι' αυτό τον είχαν χτυπήσει πιο

πολύ από κείνη. Γι’ αυτό είχε πεθάνει.

Στο δικαστήριο έδειχναν και οι τρεις πολύ καθωσπρέπει παιδιά. Έκλαιγαν απαρηγόρητοι, κάτι που είχε εντυπωσιάσει το δικαστή. Κατάγονταν από καλές οικογένειες, δεν είχαν ποινικό μητρώο, δεν ήταν καν χρήστες ναρκωτικών... Είχαν κάνει ένα λάθος, είχαν αποφασίσει να δοκιμάσουν μια φορά και εντελώς ανόητα είχαν αγοράσει κάποιο κοκτέιλ που προκαλούσε ψυχωτική συμπεριφορά. Ήταν ένα τραγικό συμβάν, είχε ισχυριστεί ο δικηγόρος τους. Τα παιδιά δεν ήταν εγκληματίες. Και ο δικαστής τούς είχε φερθεί με μεγάλη επιείκεια.

Τότε είχε ξυπνήσει μέσα της ο θυμός. Η Καμίλ θυμόταν εκείνη τη μέρα στο δικαστήριο, τη δυσπιστία που είχε νιώσει. Μερικά χρόνια στη φυλακή, και οι δράστες θα κυκλοφορούσαν πάλι ελεύθεροι. Τα πράγματα ήταν πολύ εύκολα γι’ αυτούς. Εκείνοι δεν είχαν χάσει την αδελφή ψυχή τους. Δεν είχαν χάσει τίποτ’ άλλο εκτός από μερικά χρόνια από τη ζωή τους, ενώ εκείνη είχε χάσει τα πάντα. Η ζωή της είχε καταστραφεί ολοκληρωτικά.

Κοίταξε αφηρημένη τις ρωγμές στο στοκαρισμένο ταβάνι, ακούγοντας τον ήχο της βροχής απέξω. Το μόνο που ένιωθε μέσα της ήταν ένα μεγάλο κενό. Και η κατάσταση δε βελτιωνόταν. Δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτ’ άλλο εκτός απ’ το θυμό της. Είχε δοκιμάσει να μείνει κουλουριασμένη στο κρεβάτι μερικές μέρες.
Είχε δοκιμάσει να μην τρώει. Είχε δοκιμάσει να πετάει και να σπάζει πράγματα. Είχε δοκιμάσει τη σιωπή. Είχε δοκιμάσει -και ακόμα δοκίμαζε- το ποτό. Ό,τι κι αν δοκίμαζε, όμως, δεν έφερνε κανένα αποτέλεσμα. Ο θυμός ήταν ακόμα εκεί.

Κάποια στιγμή, η Καμίλ σηκώθηκε και τελείωσε το μπουκαλάκι με το καλούα. Και μετά πετάχτηκε απ’ την κουνιστή καρέκλα και έτρεξε στο μπάνιο. Το καλούα ήταν άχρηστο όπως και τα άλλα ποτά. Αρνιόταν να μείνει μέσα στο στομάχι της.

Μέχρι να σταματήσει να ξερνάει, ένιωθε πιο κακιά από ποτέ άλλοτε. Στάθηκε στην πόρτα του μπάνιου, ιδρωμένη, εξαντλημένη. Ένιωθε το λαιμό της σαν να είχε δεχτεί μαχαιριές και το στομάχι της σαν να είχε καταπιεί συρματάκι κουζίνας.

Με την ατυχία που την κυνηγούσε, δε θα της έκανε εντύπωση αν αποδεικνυόταν η πρώτη υποψήφια αλκοολική στην ιστορία με αλλεργία στο αλκοόλ. Αν δε συνέβαινε αυτό, τότε το καλούα απλώς θα έμπαινε στο μεγάλο κατάλογο των ποτών που απέρριπτε ο οργανισμός της.

Πιστεύοντας ότι ίσως μπορούσε να πάρει έναν υπνάκο, στράφηκε προς την κρεβατοκάμαρα... και τότε ακούστηκε άλλο ένα χτύπημα στην πόρτα.

«Ω, σε παρακαλώ, Βάιολετ. Θα έρθω στο σπίτι για το δείπνο. Τώρα, όμως, άφησέ με ήσυχη».

«Δεν είναι η Βάιολετ. Εγώ είμαι. Ο γείτονάς σου. Ο Πιτ Μακντούγκαλ».

Η Καμίλ τινάχτηκε σαν να τη χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα. Δε χρειαζόταν να της πει ποιος ήταν, είχε αναγνωρίσει αμέσως τη φωνή του. Κάποτε αυτή η φωνή μπορούσε να την καθησυχάζει. Αυτή η βαθιά φωνή ήταν ένα κομμάτι της παιδικής της ηλικίας, τόσο οικεία όσο ο φράχτης και το σπιτάκι πάνω στο μεγάλο σφεντάμι και ο λόφος ανάμεσα στους Μακντούγκαλ και τους Κάμπελ.

Η Καμίλ δεν είχε παίξει ποτέ με τον Πιτ, γιατί ήταν μεγαλύτερος της, στην ηλικία της Βάιολετ. Αλλά τον κυνηγούσε χρόνια σαν σκυλάκι. Όταν ήταν κοντά της, ο Πιτ τη σήκωνε και την περνούσε πάνω απ’ το φράχτη, ανέβαζε το έλκηθρό της στην κορφή του λόφου, την άφηνε ν’ ανεβαίνει στο σπιτάκι πάνω στο σφεντάμι, ενώ όλα τα άλλα παιδιά έλεγαν ότι η Καμίλ ήταν ακόμα μωρό.

Ο Πιτ δεν ήταν μόνο ο ήρωας των παιδικών της χρόνων. Ήταν ένα ιδιαίτερα πικάντικο καρύκευμα, αφού η διαφορά των τεσσάρων χρόνων τον καθιστούσε απαγορευμένο καρπό.

Εξάλλου, ήταν χάρμα οφθαλμών, με τους φαρδιούς ώμους, τα πλούσια σκούρα μαλλιά και τα ονειροπόλα μάτια του. Ήταν ο μεγαλύτερος από τρεις αδερφούς, ενώ εκείνη ήταν η μικρότερη από τρεις αδερφές, κάτι που η Καμίλ πίστευε ότι τους έδενε. Πώς και γιατί τους έδενε, δεν ήξερε ακριβώς. Απλώς ήθελε να έχει κάτι κοινό με τον Πιτ Μακντούγκαλ. Το ότι προέρχονταν και οι δύο από οικογένειες με τρία παιδιά και έμεναν στο Βερμόντ της είχαν φανεί αρκετά δυνατοί δεσμοί

όταν ήταν παιδί.

Αυτές οι αναμνήσεις ήταν πολύ γλυκές και ευχάριστες, αλλά όχι τώρα. Αυτή τη στιγμή η Καμίλ δεν ήθελε να δει κανέναν για τον οποίο νοιαζόταν κάποτε. Και η φωνή του Πιτ πονούσε σαν κεντρί. Μετέδιδε ενέργεια και ζωντάνια.

Δεν ήταν η φωνή του Ρόμπερτ. Στην πραγματικότητα, δεν έμοιαζε καθόλου με τη γλυκιά φωνή του Ρόμπερτ. Αλλά αυτή η βαθιά φωνή τής θύμιζε όλα όσα είχε χάσει. Κι αυτό την έκανε κακιά. «Άντε χάσου από δω».

Εκείνος χτύπησε πάλι, σαν να μην την είχε ακούσει. «Θα μπορούσες ν' ανοίξεις την πόρτα για μια στιγμή;»

«Όχι!»

Ο Πιτ χτύπησε πάλι.

Δεν καταλάβαινε αυτός ο άνθρωπος; «Για όνομα του Θεού, Πιτ. Δε θέλω επισκέψεις. Δε χρειάζομαι συμπόνια. Δε θέλω βοήθεια.
Δε θέλω να μιλάω με κανέναν. Το μόνο που θέλω είναι να μ' αφήνουν ήσυχη. Φύγε!»

Όταν εκείνος χτύπησε για τέταρτη φορά, η Καμίλ άνοιξε την πόρτα αγανακτισμένη. Αν *ο* μόνος τρόπος να τον διώξει ήταν δίνοντάς του γροθιά στα δόντια, τότε θα το έκανε... και ας ήταν ο Πιτ καμιά τριανταριά πόντους ψηλότερος της.
Πρόσεξε αμέσως το ύψος του. Πρόσεξε το ασπρόμαυρο μάλλινο πουκάμισό του, τα κατάμαυρα, βρεγμένα μαλλιά του. Πρόσεξε το σμιλεμένο πρόσωπό του και τα γκριζογάλανα μάτια του. Και ακόμα ότι είχε βάλει μια πελώρια μπότα μπροστά στην πόρτα πριν προφτάσει η Καμίλ να του την κλείσει κατάμουτρα.

Την ίδια στιγμή κι εκείνος την κοίταζε από πάνω μέχρι κάτω, αλλά δεν έδειξε να πρόσεξε ότι φορούσε μέρες τα ίδια ρούχα, ότι τα μαλλιά της ήταν αχτένιστα και το πρόσωπό της κατάχλομο. «Πρέπει να σου πω κάτι για την αδερφή σου», της είπε απλά.

«Πες το και φύγε».

«Ε... προσπαθώ». Ο Πιτ δε δοκίμασε να μπει μέσα, συνέχισε μόνο να

κρατάει τη μεγάλη μπότα του σφηνωμένη στο άνοιγμα της πόρτας. Στήριξε τον ώμο του στην κάσα, έχοντας απρόσκοπτη θέα στο δωμάτιο. Αλλά αν πρόσεξε τα κουτιά και τις βαλίτσες στο λιγοστό φως, δεν έκανε κανένα σχόλιο. «Πρόκειται για τη Βάιολετ. Δεν ξέρω τι στην ευχή έχει πάθει η αδερφή σου, αλλά κάτι της συμβαίνει».

«Τη βλέπω κάθε μέρα. Είναι μια χαρά».

«Σε φόρμα όπως πάντα», συμφώνησε ο Πιτ. «Αλλά όταν γύρισε σπίτι μετά το διαζύγιό της, άρχισε να παίζει με το θερμοκήπιο. Την περασμένη άνοιξη, είχε προσθέσει άλλο ένα θερμοκήπιο και είχε ανοίξει το μαγαζί με τα βότανα. Μετά, έδιωξε τον Φίλμπερτ Γκριν, αυτόν που είχε προσλάβει ο πατέρας σου όταν πήρε σύνταξη για να φροντίζει το κτήμα...»
«Τι σε νοιάζουν όλα αυτά εσένα, Πιτ;» Βροχή έπεφτε στην αυλή, χτυπώντας τη μαρκίζα της καλύβας. Το κρύο έμπαινε τσουχτερό, αλλά ο Πιτ δεν έδειχνε ότι τον ενδιέφερε. Τον ενδιέφερε μόνο να κρατάει ανοιχτή την πόρτα της με την μπότα του.

«Εμένα δε με νοιάζει. Εσένα όμως θα έπρεπε να σε νοιάζει. Έχεις ρίξει καμιά ματιά στη φάρμα απ' όταν ήρθες;»

«Όχι. Γιατί να ρίξω; Δεν έχω καμιά σχέση με τη φάρμα. Η Βάιολετ μπορεί να κάνει ό,τι θέλει». Ο αναθεματισμένος άντρας δεν είχε κουνήσει βλέφαρο, δεν είχε δείξει την παραμικρή αντίδραση, αλλά η Καμίλ είχε την αίσθηση ότι την επιθεωρούσε από πάνω μέχρι κάτω.

«Καμίλ... θυμάσαι που η μαμά σας είχε πάντα ένα παρτέρι με λεβάντα; Άρεσε σε όλες σας η λεβάντα...»

«Για όνομα του Θεού, Πιτ. Μπες στο θέμα».

«Η αδερφή σου καλλιεργεί κάθε είδους λεβάντες».

«Και λοιπόν;»
Ο Πιτ αναστέναξε, έτριψε το πιγούνι του. «Θέλεις να μπω στο θέμα, αλλά δεν είναι τόσο εύκολο. Έχει πάθει αμόκ. Ρίξε μια ματιά απ' το παράθυρό σου, κάνε έναν περίπατο και θα δεις. Έχει γεμίσει γύρω στα ογδόντα στρέμματα με λεβάντα».

«Αυτό είναι γελοίο», είπε η Καμίλ.

Ο Πιτ δε διαφώνησε. «Νομίζω ότι το μαγαζί της με τα αρωματικά βότανα πάει πολύ καλά. Η πελατεία της αυξάνεται συνέχεια. Όμως η Βάιολετ δεν ξέρει τίποτα για τη γη, ποτέ δεν ήξερε. Δικαίωμά της, αλλά άλλο πράγμα ν' αφήνεις έναν αγρό ν' αγριεύει και άλλο ν' αφήνεις ογδόντα στρέμματα λεβάντας να ξεφεύγουν από κάθε έλεγχο. Είναι μπλεγμένη άσχημα, Καμίλ».

«Η αδερφή μου δεν είναι μπλεγμένη σε τίποτα», είπε η Καμίλ αποφασιστικά.

«Εντάξει, δεν ήρθα εδώ για καβγά. Είπα αυτό που ήθελα να σου πω». Ο Πιτ δεν τράβηξε μόνο το πόδι του, αλλά έκλεισε και την πόρτα της, ήρεμα και αθόρυβα. Η Καμίλ άκουσε τις μπότες του στη βεράντα, μετά τα βήματά του έσβησαν καθώς κατευθυνόταν προς το άσπρο φορτηγό του.

Η Καμίλ τον παρακολουθούσε απ' το βρόμικο παράθυρο... παρ' όλο που δεν ήθελε να κοιτάει. Δεν την ενδιέφεραν ούτε ο Πιτ Μακντούγκαλ ούτε οι απόψεις του. Ένας Θεός ήξερε πού απέβλεπε αυτή η επίσκεψή του, αλλά δεν είχε σημασία. Η Βάιολετ δεν είχε κανένα πρόβλημα. Η Καμ την έβλεπε κάθε μέρα. Η Βάι ντυνόταν σαν μοντέλο για κατάλογο τσιγγάνικων ρούχων, με τα αεράτα μαντίλια και τα ελεύθερα ξανθά μαλλιά της, αλλά έτσι ήταν πάντα η αδερφή της. Δεν είχε υπάρξει ποτέ αγοροκόριτσο. Διόλου απίθανο να είχε βγει από την κοιλιά της μάνας της ζητώντας μια πιστωτική κάρτα και οδηγίες για το πιο κοντινό εμπορικό κέντρο. Το θέμα ήταν ότι μερικές φορές ίσως έφτανε σε κάποιες υπερβολές, αλλά η Βάιολετ ήταν ακόμα η Βάιολετ.

Η Καμίλ στάθηκε για λίγο στην πόρτα, μετά κατευθύνθηκε εξαντλημένη προς την κρεβατοκάμαρα.

Σε τελική ανάλυση, ακόμα κι αν είχε κάποιο πρόβλημα η Βάιολετ - που δεν είχε- η Καμίλ δεν είχε αρκετή δύναμη για να τη βοηθήσει. Αυτό τον καιρό δεν μπορούσε να βοηθήσει ούτε τον εαυτό της.
Για μια στιγμή, ο Πιτ είχε κάνει κάποιες σπίθες να ζωντανέψουν, αλλά είχαν σβήσει αμέσως. Δεν υπήρχε τίποτα πια μέσα της. Τίποτα.

* * *

Τέσσερις μέρες αργότερα έβρεχε ακόμα. Καλή η θεωρία ότι οι βροχές του Απρίλη φέρνουν τα ρόδα του Μάη, αλλά αυτός ο καιρός ήταν κρύος και μουντός, γι' αυτό ακριβώς η Καμίλ πέρασε δυο ώρες περπατώντας έξω. Ο καιρός ταίριαζε τέλεια με τη διάθεσή της.

Δεν την ένοιαζε τι της είχε πει ο Πιτ Μακντούγκαλ. Δεν τον είχε ξανασκεφτεί στιγμή και για κανένα λόγο. Η βροχή μαστίγωνε το πρόσωπό της, αλλά η Καμίλ συνέχιζε να περπατάει στους αγρούς μέχρι που τα πόδια της άρχισαν να πονάνε, ενώ το κρύο την είχε περονιάσει ως το κόκαλο. Ώσπου να γυρίσει και να μπει στην κουζίνα της αδερφής της, ήταν περασμένες έξι. Στο πίσω χολ, έβγαλε τις γαλότσες της, το παλιό μπουφάν του πατέρα της που το είχε βρει πεταμένο και το παλιό καπέλο που φορούσε. Δεν της είχαν προσφέρει μεγάλη προστασία απ' τον καιρό. Τα σκούρα μαλλιά της έσταζαν νερά, το τζιν της ήταν γεμάτο λάσπες και εκείνη δεν μπορούσε να σταματήσει να τρέμει.
Φυσικά, η αδερφή της εμφανίστηκε πριν της δοθεί η ευκαιρία να ξεπλύνει με ζεστό νερό τα χέρια της.

«Θεέ μου, Καμίλ. Θα πουντιάσεις. Έλα να ζεσταθείς, κουτορνίθι». Η Βάιολετ ήταν πάντα αυταρχική. Την οδήγησε μέσα στην κουζίνα, όπου ζεστό χρυσοκίτρινο φως έλουζε τα παλιά γυάλινα ντουλάπια, τη σόμπα και το στρογγυλό δρύινο τραπέζι. Κατσαρόλες έβραζαν πάνω στη σόμπα. Οι πάγκοι ήταν γεμάτοι πιάτα. Κάθε λογής μυρωδιές έπνιγαν την ατμόσφαιρα. Το δείπνο θα ήταν άλλο ένα φρικτό γεύμα, σκέφτηκε η Καμίλ.

Και ήταν, ανακάλυψε καθώς άνοιγε καπάκια και καλύμματα. Το κύριο πιάτο ήταν μπακαλιάρος γεμιστός με σπανάκι. Η σαλάτα ήταν ένα μείγμα από αρωματικά βότανα με πολύ δυνατό άρωμα. Το ποτό ήταν κάποιο παρασκεύασμα βοτάνων σε μια κανάτα. Η Καμίλ δε θυμόταν από πότε είχε να δει την αδερφή της να σερβίρει κανονικό φαγητό.

«Θα αρχίσουμε με ψαρόσουπα Νορμανδίας. Πρέπει να δυναμώσεις, Καμ. Είσαι τόσο αδύνατη, που το τζιν σου θα πέσει. Για όνομα του Θεού, δε θα μπορούσες να βρεις τον πισινό σου ούτε με μεγεθυντικό φακό...»

Η Καμίλ τη διέκοψε. «Τι ακριβώς περιλαμβάνει η σούπα Νορμανδίας;»

«Ω, λίγο απ’ όλα. Σέλινο, κρεμμύδια, καρότα, λεμόνι. Αρωματικά βότανα και καρυκεύματα. Και κεφάλια ψαριών, φυσικά...»

Η Καμίλ βλαστήμησε σιωπηλά. Η Βάιολετ χαμογελούσε καθώς περιφερόταν μέσα στην κουζίνα. Απόψε φορούσε μια μπλούζα φτιαγμένη από κάποιο λεπτό ύφασμα και τα ξανθά μαλλιά της ήταν πιασμένα μ’ ένα μαντίλι. «Δούλευα στο θερμοκήπιο. Ξέρω ότι δε θα το πιστέψεις, αλλά σε δυο τρεις βδομάδες θα έχουμε ζέστη...» Σήκωσε το βλέμμα της. «Σε είδα να περπατάς στους αγρούς», είπε διστακτικό.

Η Καμίλ πήρε μαχαιροπίρουνα και πιάτα για να ετοιμάσει το τραπέζι.

«Πρώτη φορά σε βλέπω να βγαίνεις απ’ την καλύβα... εκτός απ’ όταν έρχεσαι εδώ για φαγητό, φυσικά. Είχα αρχίσει να φοβάμαι, Καμ».

«Δεν υπάρχει *λόγος* να φοβάσαι». Η Καμίλ πήρε μια βαθιά ανάσα. «Και δε σκοπεύω να ζω για πάντα σε βάρος σου. Ξέρω ότι δεν πληρώνω τίποτα. Δε θέλω να είμαι βάρος, απλώς...»

«Δεν είσαι βάρος, κουτορνίθι. Η φάρμα ανήκει εξίσου και στις τρεις μας -σ’ εσένα, στην Ντέιζι και σ’ εμένα. Μπορείς να μείνεις εδώ όλη σου τη ζωή αν θέλεις. Υπάρχει πάρα πολύς χώρος στο σπίτι, το ξέρεις...»

«Όχι». Η Καμίλ δε θα έμενε ποτέ εδώ. Οι πρόγονοί της είχαν έρθει απ’ τη Σκοτία, είχαν εγκατασταθεί εδώ, είχαν χτίσει τα θεμέλια αυτού του σπιτιού. Παρ’ όλο που οι επόμενες γενιές είχαν κάνει προσθήκες, παρέμενε ένα γερό σπίτι με άσπρα παράθυρα και επικλινή στέγη. Μέσα, τα ξύλινα δάπεδα ήταν γυαλισμένα. Υπήρχε ακόμα μια κουνιστή πολυθρόνα κι ένα παλιό χαλάκι μπροστά στη σόμπα. Η Βάιολετ είχε προσθέσει την κρετόν ταπετσαρία επίπλων, τις δαντελένιες κουρτίνες, τα καδράκια με τα σλόγκαν «Να Ζεις Καλά, Να Αγαπάς Πολύ, Να Γελάς Συχνά». Γάτες ήταν θρονιασμένες στις περισσότερες επιφάνειες. Η κουζίνα που παλιά ήταν άσπρη και μπλε, τώρα ήταν άσπρη και κόκκινη. Το περβάζι στο παράθυρο ήταν γεμάτο γλάστρες με αρωματικά φυτά.

Και όπως όταν ήταν παιδιά, η Βάιολετ φλυαρούσε ακόμα ακατάπαυστα. «Τηλεφώνησαν η μαμά και ο μπαμπάς...»

Οι μύες του κορμιού της Καμίλ σφίχτηκαν.

«Αλλά τους είπα ότι είσαι μια χαρά».
Ωραία. Η Καμίλ χαλάρωσε πάλι.

«Μετά, όμως, τηλεφώνησε η Ντέιζι. Της είπα το ίδιο, ότι είσαι μια χαρά. Αλλά ξέρεις την Ντέιζι. Άρχισε να μιλάει μ’ αυτή την καινούρια γαλλική προφορά της, φανερά ενοχλημένη. Αν δεν της τηλεφωνήσεις πολύ σύντομα, είπε, θα πάρει το αεροπλάνο και θα έρθει εδώ. Μπορεί και να το κάνει, Καμ. Πρέπει να σ’ ακούσει στο τηλέφωνο».

«Δε θα μ’ ακούσει». Η Βάιολετ μπορεί να γινόταν αυταρχική καμιά φορά, αλλά δεν ήταν πολύ ενοχλητική. Η Ντέιζι ήταν ένας εφιάλτης. «Συνέχισε να της λες ότι είμαι μια χαρά».

«Εντάξει».

Η Καμίλ έπιασε με το πιρούνι της ένα κομμάτι μπακαλιάρο και άρχισε να το σπρώχνει από δω κι από κει μέσα στο πιάτο της. «Πίσω απ’ τους στάβλους, όλα αυτά τα στρέμματα στην ανατολική πλαγιά, αυτά που πάγωναν το χειμώνα... Τι κάνεις εκεί, Βάι; Τι θέλεις όλη αυτή τη λεβάντα;»

Το πρόσωπο της Βάιολετ φωτίστηκε. «Καμίλ! Μου έκανες μια ερώτηση! Είναι η πρώτη φορά που συζητάς μαζί μου από τότε που ήρθες σπίτι. Το ήξερα ότι είχες αρχίσει να νιώθεις καλύτερα. Ο Πιτ είπε...»

«Ο Πιτ; Εννοείς ο Πιτ Μακντούγκαλ; Για ποιο λόγο μπαίνει στη συζήτησή μας;» «Για κανέναν! Για κανέναν απολύτως λόγο!»

Η Καμίλ έκανε μια κίνηση αγανάκτησης. Κάτι είχε πάθει. Κάθε φορά που γύριζε το κεφάλι της τις τελευταίες μέρες, εμφανιζόταν ο Πιτ, εισβάλλοντας στις σκέψεις της, στο μυαλό της, στον ύπνο της. Φυσικά, προσπαθούσε να το αρνηθεί, αλλά δεν είναι τόσο εύκολο να λες ψέματα στον εαυτό σου. Και γιατί να το κάνει, άλλωστε; Όταν μια γυναίκα είναι τρελή, μία επιπλέον ξελασκαρισμένη βίδα δεν έχει και μεγάλη σημασία. «Ξέχνα τον Πιτ, λοιπόν. Δεν ήθελα να σε ρωτήσω για τον Πιτ... αλλά γιατί φύτεψες τόση λεβάντα. Τι σκοπεύεις να την κάνεις;»

«Θυμάσαι που η μαμά είχε πάντα ένα μικρό παρτέρι με λεβάντα; Η καταγωγή της λεβάντας είναι απ’ τη Γαλλία...»

«Ξέρω την ιστορία της μαμάς, Βάι. Αλλά καλλιεργούσε ένα παρτέρι στον ανθόκηπο. Εσύ έχεις καλύψει με λεβάντα ολόκληρο το Βερμόντ».

Η αδερφή της γέλασε. «Δεν είχα καμιά πρόθεση να βάλω *τόσο* πολύ. Αλλά... λάτρευα πάντα το άρωμα της λεβάντας, το χρώμα και την υφή των λουλουδιών της. Και μετά το διαζύγιο, ο Σίμπσον ήθελε το σπίτι για να μείνει με το τσουλί του. Κι εγώ δεν ήθελα καμιά σχέση μαζί του, γι' αυτό...»

«Βάι. Το ξέρω. Και η πρότασή μου να πνίξω τον Σίμπσον ισχύει ακόμα. Ήθελες να κάνεις μια εντελώς καινούρια αρχή, γι' αυτό γύρισες σπίτι...» «Ναι. Αλλά όταν γύρισα εδώ, δεν είχα τίποτα συγκεκριμένο να κάνω. Το σπίτι ήταν άδειο, αφού η μαμά και ο μπαμπάς ζουν στη Φλόριντα απ' όταν πήραν σύνταξη. Και για λίγο, η ηρεμία ήταν ευπρόσδεκτη. Δε χρειαζόμουν να βρω αμέσως δουλειά, αφού είχα πάρει μια καλή διατροφή, αλλά έπρεπε να βρω κάτι με το οποίο ν' ασχοληθώ. Γι' αυτό άρχισα να πειραματίζομαι με φυτεύσεις και μεταφυτεύσεις».

Η Βάιολετ χρειαζόταν πέντε ώρες για να πει μια ιστορία πέντε λεπτών, γι' αυτό η Καμίλ τη διέκοψε πάλι. «Το ξέρω. Και άνοιξες το Χερμπ Χέιβεν». Το μαγαζί αρωματικών φυτών και βοτάνων ήταν κόλαση για όποιον έπασχε από κλειστοφοβία. Ήταν γεμάτο απ' το δάπεδο μέχρι το ταβάνι με βότανα που κρέμονταν ανάποδα, καλαθάκια και κεριά, μαγειρικά και φαρμακευτικά βότανα... ό,τι μπορούσες να φανταστείς. Δεν ήθελε ν' ακούσει λεπτομέρειες. «Μα δεν μπορείς να πουλήσεις στο μαγαζί όλα αυτά τα στρέμματα λεβάντας, Βάι».

«Μάλλον όχι». Η Βάιολετ χαμογέλασε. Μετά έβαλε μ' ένα κουτάλι ένα παράξενο παρασκεύασμα στο πιάτο της Καμίλ. «Απλώς έγινε... μπουμ. Άρχισα με τη γαλλική λεβάντα της μαμάς, την ανακάτεψα με μερικούς σπόρους που μου έστειλε η Ντέιζι, μετά πρόσθεσα και μερικούς δικούς μου. Ήταν σαν να δημιουργούσα ένα καλειδοσκόπιο. Ένα καλειδοσκόπιο λουλουδιών. Η αντοχή ενός είδους σε συνδυασμό με το χρώμα ενός άλλου και το άρωμα ενός τρίτου... ήταν τόσο διασκεδαστικό! Μόνο που ξέφυγε λίγο απ' τον έλεγχό μου, νομίζω».
«Λίγο; Μπορείς να λες ογδόντα στρέμματα "λίγο;"»

«Δεν περίμενα ότι θα ευδοκιμούσε», είπε η Βάιολετ αμυντικά. «Εννοώ,

ναι, εγώ τη φύτεψα, αλλά την έβαλα σ' αυτή τη βραχώδη ανατολική πλαγιά, πιστεύοντας ότι δεν είχε καμιά ελπίδα να πιάσει, μόνο και μόνο για ν' ασχοληθώ με κάτι. Θέλω να πω, αυτό το κομμάτι γης ήταν τόσο άγονο, που δεν το καλλιεργούσε ποτέ κανείς. Μπορούσα να το χρησιμοποιήσω λοιπόν για τα πειράματα που έκανα στο θερμοκήπιο. Αλλά ξέχασα...»

Όταν η αδερφή της σταμάτησε να μασάει, η Καμίλ ρώτησε ανυπόμονα: «Τι ξέχασες;»

«Ξέχασα τη φύση της λεβάντας. Δείχνει απαλή κι ευωδιαστή, αλλά είναι ένα πολύ σκληρό φυτό. Στην πραγματικότητα, δε θα ευδοκιμήσει αν αρχίσεις να το περιποιείσαι. Χρειάζεται ήλιο, φυσικά, αλλά κατά τ' άλλα προτιμάει να το αφήνεις ήσυχο. Αυτό το ξερό, βραχώδες κομμάτι γης λοιπόν αποδείχτηκε τελικά τέλειο...»

«Βάιολετ. Το θέμα είναι... ότι έχει θεριέψει κι έχει απλωθεί παντού».
«Ω, ναι, μάλλον. Σου αρέσει η πατατοσαλάτα;»
«Συγνώμη;»
Η Βάιολετ έδειξε με το ένα δάχτυλο. «Η πατατοσαλάτα έχει αποξηραμένα μπουμπούκια λεβάντας μέσα. Βρήκα τη συνταγή σ' ένα πολύ παλιό γαλλικό βιβλίο μαγειρικής».

«Η σαλάτα είναι πολύ καλή. Δε θέλω όμως να μαγειρεύεις για μένα, ούτε να με φροντίζεις. Είναι κάτι που μισώ», πρόσθεσε, ξεκαθαρίζοντας τα πράγματα.

«Μαγειρεύω έτσι κι αλλιώς. Μου αρέσει να μαγειρεύω. Δε με πειράζει».

«Δεν είναι αυτό το θέμα. Το θέμα είναι ότι δεν είμαι δικό σου πρόβλημα. Δεν είμαι πρόβλημα κανενός». Η Καμίλ τράβηξε πίσω τα μαλλιά της. «Δεν μπορώ να δουλέψω ακόμα, Βάιολετ. Θα το κάνω σύντομα. Με τρελαίνει η σκέψη ότι ζω σε βάρος σου, ότι δεν αναλαμβάνω το μερίδιό μου...»

«Ω, βούλωσ' το. Πόσες φορές πρέπει να σου το πω; Η φάρμα ανήκει σε όλες μας. Ξέρεις πώς το κανόνισαν η μαμά και ο μπαμπάς. Ο μπαμπάς είναι ακόμα βέβαιος πως κάποια μέρα μια από μας θ' αποφασίσει να καλλιεργήσει επαγγελματικά το κτήμα». Η Βάιολετ έκανε μια μικρή

παύση και μετά συνέχισε: «Και ο μπαμπάς ρωτάει συνέχεια πώς είσαι. Αν έχεις αρχίσει να μιλάς για τον Ρόμπερτ...»

«Όχι». Η Καμίλ άκουσε τον απότομο τόνο της φωνής της, αλλά δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Δε θα μιλούσε για τον Ρόμπερτ.

«Εντάξει, εντάξει, χαλάρωσε». Η Βάιολετ σηκώθηκε και πήρε άλλο ένα πιάτο απ' τον πάγκο. Κι άλλο ψάρι, δίχως άλλο. «Χρειάζεσαι λεφτά;»

«Όχι».

«Λεφτά για καθημερινά έξοδα. Όλοι χρειάζονται...»

«Δε χρειάζομαι ούτε θέλω τίποτα!» Η Καμίλ πετάχτηκε όρθια ακούγοντας τη μηχανή φορτηγού. Κάποιος έμπαινε στον ιδιωτικό δρόμο του σπιτιού. Ήταν έτοιμη να τρέξει στο χολ, όπου είχε βγάλει το παλιό μπουφάν και το καπέλο.

«Καμίλ, δε χρειάζεται να το βάλεις στα πόδια...»

«Δεν το βάζω στα πόδια. Απλώς...» Απλώς δυσκολευόταν ν' αναπνεύσει. Και η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή. Δεν ήθελε να φέρεται άσχημα στη Βάιολετ. Δεν ήθελε να φέρεται άσχημα σε κανέναν. Ήθελε απλώς να μένει μόνη, να μην πληγώνει κανέναν με την κακία της. Να μη χρειάζεται να καταβάλλει τόση προσπάθεια για να φέρεται ευγενικά, φυσιολογικά. Φόρεσε τις βρεγμένες γαλότσες της κι έπιασε το πόμολο της πίσω πόρτας... μόνο που κάποιος το τραβούσε απ' την άλλη πλευρά.

Παραλίγο να πέσει πάνω σ' ένα στέρνο σκληρό σαν ξύλο βελανιδιάς. «Ε, Καμ. Ήρεμα».

Χωρίς να χρειαστεί να σηκώσει το κεφάλι της, η Καμίλ αναγνώρισε τη βαθιά φωνή του Πιτ Μακντούγκαλ, αναγνώρισε ακόμα και το σφίξιμο των μεγάλων χεριών του στους ώμους της.

Για μια στιγμή, ήθελε να κουρνιάσει μέσα στη μεγάλη, ζεστή αγκαλιά του. Δεν ήθελε ν' αντισταθεί. Ήθελε να τη σηκώσει στα δυνατά του χέρια και να την κρύψει κάπου όπου ο θυμός δε θα μπορούσε να τη βρει. Αλλά η στιγμή πέρασε, φυσικά. Εξάλλου, ήταν μια τρελή πρώτη αντίδραση.

Ακόμα και μια στιγμή με τον Πιτ είχε την ίδια δυνατή επίδραση πάνω της που είχε και την πρώτη φορά πριν από μερικές μέρες. Ήταν ένα ωραίο δείγμα αρσενικού, δυνατός, γεμάτος ζωντάνια.
Και της θύμιζε τι είχε χάσει, τι δε θα είχε ποτέ ξανά.

Η Καμίλ δεν είπε τίποτα, ένιωσε μόνο τον πανικό να σφίγγει την καρδιά της. Τον προσπέρασε και βγήκε σαν σαΐτα απ’ την πόρτα.

Ο Πιτ φώναξε κάτι.

Εκείνη τον αγνόησε. Αγνόησε τα πάντα και έφυγε τρέχοντας προς την καλύβα. Μακριά απ’ τη Βάιολετ. Μακριά απ’ τον Πιτ. Μακριά απ’ τη ζωή.

Όπως ακριβώς το ήθελε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Ο Πιτ βγήκε απ’ το γραφείο του στο σπίτι, περιστρέφοντας τους ώμους του για να χαλαρώσουν οι σφιγμένοι μύες. Κοίταξε το ρολόι της κουζίνας. Διάβολε, νόμιζε ότι η ώρα θα ήταν δύο περίπου. Αλλά ήταν σχεδόν τρεις.

Τα παιδιά θα γύριζαν σύντομα απ’ το σχολείο. Ο Πιτ ήξερε πώς ακριβώς θα κυλούσε το απόγευμα. Μόλις περνούσε το κατώφλι του σπιτιού, ο Σον θ’ άρχιζε την γκρίνια και τα παρακάλια για να του πάρει ο πατέρας του ένα άλογο. Δεν υπήρχε ζώο στη γη που να μην το ήθελε αυτό το παιδί -και κατά προτίμηση μέσα στο σπίτι. Ο Σάιμον θα έβαζε μουσική στη διαπασών, κάτι που θα έκανε τον πρεσβύτερο Μακντούγκαλ να παραπονιέται. Δεν είχε βάλει πλυντήριο μια βδομάδα και ο Πιτ είχε ανακαλύψει πως όταν είχες αγόρια σ’ αυτή την ηλικία έπρεπε ν’ αλλάζεις συχνά σεντόνια και μαξιλάρια. Άσε που δεν είχε ασχοληθεί κανείς με τα πιάτα από χτες βράδυ.

Όσο πιο πολύ ανέλυε την κατάσταση, τόσο πιο πολύ έβλεπε το προφανές. Αν δεν έφευγε αμέσως, θα έχανε αυτή την ευκαιρία. Άρπαξε λοιπόν το μπουφάν του απ’ την κρεμάστρα και δραπέτευσε.

Ο καθαρός αέρας ήταν βάλσαμο για την ψυχή του. Εδώ και μέρες έβρεχε και έκανε κρύο, αλλά τώρα επιτέλους ο καιρός είχε αλλάξει. Μια απαλή ανοιξιάτικη αύρα χάιδευε το δέρμα του. Ο ήλιος ήταν απαλός και ζεστός. Είχαν αρχίσει όλα να πρασινίζουν. Το άρωμα βιολέτας έφτανε απ’ το δάσος, τα ζαμπάκια δίπλα στους φράχτες είχαν αρχίσει ν’ ανθίζουν.

Δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι περπατούσε προς το δυτικό φράχτη που χώριζε τη φάρμα των Μακντούγκαλ απ’ αυτή των Κάμπελ, μέχρι που την είδε. Στην πραγματικότητα, δεν μπορούσε να διακρίνει ποιος στεκόταν μέσα στις λεβάντες. Αλλά κάποιος ήταν εκεί. Ένα ξωτικό.

Άνοιξε την πόρτα και στάθηκε εκεί για λίγο. Κανένας δεν είχε αγγίξει

μ’ αυτό τον τρόπο την καρδιά του εδώ και πολλά χρόνια.

Η αναθεματισμένη γυναίκα είχε χάσει τόσο βάρος, που το τζιν τής έπεφτε χαμηλά, τα ρεβέρ του σέρνονταν μέσα στις λάσπες. Φορούσε κόκκινο πουκάμισο με φθαρμένο γιακά και ένα παλιό μπουφάν που ήταν το αγαπημένο του πατέρα της. Στο φως του ήλιου, τα μαλλιά της έδειχναν λαμπερά σαν μαύρο σατέν, αλλά ακόμα και μια προβατίνα ήταν καλύτερα κουρεμένη. Ο Πιτ υποψιαζόταν ότι η Καμίλ είχε πάρει κάποιο ψαλίδι και είχε κόψει η ίδια τα υπέροχα μακριά μαλλιά της μετά το θάνατο του άντρα της. Όλα πάνω της έλεγαν την ίδια ιστορία. Τόση θλίψη, που δεν ήξερε τι να την κάνει.

Η Καμίλ δεν ήταν δικό του πρόβλημα, αυτό το είχε πει πολλές φορές στον εαυτό του τις τελευταίες βδομάδες και ήταν αλήθεια. Αρκετά προβλήματα είχε. Τα παιδιά ήταν πολύ ατίθασα από τότε που τους εγκατέλειψε η Ντέμπι. Ο παππούς τους δεν τους χαλούσε ποτέ χατίρι. Οι μεταφράσεις που έκανε ο Πιτ για την κυβέρνηση είχαν αποδειχτεί πιο κερδοφόρες απ’ όσο θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί. Την άνοιξη, όμως, θα έπρεπε ν’ ασχοληθεί και με τους οπωρώνες. Με όλα αυτά, μερικές μέρες δεν του έμενε δευτερόλεπτο για τον εαυτό του. Δε χρειαζόταν λοιπόν άλλους μπελάδες.

Αλλά, που να πάρει, τα μάτια της ήταν πιο βαθιά κι από ποτάμι. Κοίταζε τις ατέλειωτες εκτάσεις της απεριποίητης λεβάντας με τα χέρια στους γοφούς της.

Ο Πιτ θα έπαιρνε όρκο ότι πρόθεσή του ήταν να γυρίσει και ν’ απομακρυνθεί πριν τον πάρει είδηση η Καμίλ. Αλλά αντί γι’ αυτό, άνοιξε την πόρτα και κατευθύνθηκε προς το μέρος της. Η Καμίλ αιφνιδιάστηκε όταν τον είδε να στέκεται δίπλα της. Ο Πιτ κοίταξε με μισόκλειστα μάτια τους αγρούς, σαν να μελετούσαν κάθε μέρα μαζί τα προβλήματα που παρουσίαζαν τα αγροκτήματά τους.

«Μην αρχίσεις πάλι να μου λες για την αδερφή μου», ήταν το πρώτο πράγμα που του είπε η Καμίλ, στον ίδιο απότομο τόνο που του είχε μιλήσει και την προηγούμενη φορά.

«Νομίζω ότι αυτό το ξεκαθαρίσαμε. Συμπαθούσα πάντα την οικογένειά σου. Συμπεριλαμβανομένης της Βάιολετ. Δεν τη συμπαθώ λιγότερο επειδή της έχουν ξελασκάρει μερικές βίδες, δεν ξέρει να

ξεχωρίσει ένα αγριόχορτο από μια ιτιά και δεν έχει ίχνος κοινής λογικής...»

«Έχω χτυπήσει άντρες για πολύ λιγότερα απ' όσα έχεις ήδη πει εσύ, γι' αυτό σταμάτα. Η αδερφή μου δεν έχει κανένα πρόβλημα».
«Δε νομίζεις ότι μια ποσότητα απ' την ξανθιά βαφή μαλλιών που χρησιμοποιεί έχει εισχωρήσει στο μυαλό της;»

Η Καμίλ έκανε να τον κλοτσήσει, αλλά μετά, σαν να συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι της άρεσαν τα πειράγματά του, σταμάτησε και πήρε μια βαθιά ανάσα. «Φύγε, Πιτ», είπε χαμηλόφωνα.

Ο Πιτ δεν έφυγε. Ένας Θεός μόνο ήξερε γιατί. Ίσως έφταιγε η γη. Βλέποντας όλα αυτά τα στρέμματα απεριποίητων, αφημένων στη μοίρα τους θάμνων, ένιωθε να θίγεται σαν αγρότης... παρ' ότι δεν ήταν πια αγρότης. «Δεν ξέρω πολλά πράγματα για τη λεβάντα», παραδέχτηκε απλά. «Δηλαδή, την έχω δει σε κήπους, αλλά δεν ξέρω ποια είναι η εμπορική της αξία. Δε χρειάζεται όμως πολύ μυαλό για να καταλάβει κανείς ότι αυτό εδώ έχει ξεφύγει από κάθε έλεγχο...»

«Δεν είναι δικό σου πρόβλημα», του πέταξε η Καμίλ.

Ο Πιτ την αγνόησε. «Σκέφτομαι, όμως, πως όσο άσχημα κι αν δείχνουν τα πράγματα, η αδερφή σου άρχισε αυτή την καλλιέργεια μόλις πριν από μερικά χρόνια. Ίσως υπάρχουν λοιπόν κάποιες ελπίδες να μπορεί κανείς να κάνει κάτι. Το ερώτημα είναι τι και πόσο γρήγορα. Πιστεύω πως ό,τι είναι να γίνει πρέπει να γίνει αυτή την άνοιξη, αλλιώς μετά θα είναι πολύ αργά. Κι αυτό σημαίνει ότι απ' τη Δευτέρα πρέπει να μπει ένα συνεργείο εδώ μέσα».

Συνειδητοποίησε ότι η Καμίλ κοίταζε ακόμα σκεφτική την απεριποίητη λεβάντα.

«Ω, μη σου περάσει τέτοια ιδέα, Καμ. Δεν μπορείς να το κάνεις μόνη σου. Κανένας δε θα μπορούσε να το κάνει μόνος».

Τελικά εκείνη γύρισε και τον κοίταξε. «Είχες σχηματίσει μήπως την εντύπωση ότι ζητούσα τη γνώμη σου για κάτι;»

Τόσο ψύχραιμη. Τόσο αγενής. Τόσο οργισμένη.

Ο Πιτ έμπαινε στον πειρασμό να τη φιλήσει. Δεν ήθελε να της δώσει

ένα φιλάκι σαν καλός γείτονας, αλλά ένα φιλί που θα μπορούσε ίσως να βγάλει το θυμό από μέσα της. Ένα φιλί που ίσως άγγιζε τη μοναξιά της. Ένα φιλί που θα μπορούσε να κάνει κι εκείνον να νιώσει καλύτερα, γιατί αυτή τη στιγμή πονούσε βλέποντας την πανέμορφη Καμίλ του να υποφέρει κι εκείνος να μην μπορεί να τη βοηθήσει.

Η παρόρμηση να τη φιλήσει τον κυρίεψε για λίγο, έντονη, βασανιστική. Ευτυχώς, έπειτα από λίγο ξαναβρήκε τα λογικά του. Είχε κι εκείνος κάποιες στιγμές παραφροσύνης όπως όλοι, αλλά δεν ήταν τρελός.

Επανέφερε τη συζήτηση σε κάτι πρακτικό και ακίνδυνο. «Λοιπόν, Καμ, τι ακριβώς ξέρεις για την καλλιέργεια της λεβάντας;»

«Να... όλοι στην οικογένεια κάτι ξέρουμε γι' αυτό, επειδή την αγαπούσε πάρα πολύ η μαμά. Καλλιεργούσε πάντα αρκετή ώστε να φτιάχνει σακουλάκια με αρωματικά βότανα, σαπούνια και συνθέσεις αποξηραμένων λουλουδιών. Και η Βάιολετ ξέρει πώς να τη χρησιμοποιεί σαν καρύκευμα, ενώ η Ντέιζι, που ζει στη Γαλλία τα τελευταία χρόνια, ξέρει περισσότερα απ' όλες μας, γιατί μένει στην Προβηγκία, κοντά στις βιομηχανίες αρωμάτων, και έχει μάθει πώς χρησιμοποιείται η λεβάντα σε μερικά αρώματα. Αλλά εγώ δεν ξέρω σχεδόν τίποτα σχετικά με την καλλιέργειά της».

«Καταλαβαίνεις λοιπόν ότι δεν πρέπει να δοκιμάσεις ν' ασχοληθείς με όλα αυτά τα στρέμματα μόνη σου». Ο Πιτ ήθελε να βεβαιωθεί ότι δε θα δοκίμαζε να κάνει καμιά τρέλα η Καμίλ. Μετά θα έφευγε, πριν υποκύψει στην παρόρμηση να τη φιλήσει. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι είχε πάθει. Ίσως χρειαζόταν καμιά ασπιρίνη ή κανένα χυμό δαμάσκηνου. Κάτι θα έπαιρνε όταν έφτανε σπίτι, αλλά πρώτα έπρεπε να βεβαιωθεί ότι η πεισματάρα Καμίλ δε θα έκανε καμιά βουτιά στα βαθιά.

«Πιτ Μακντούγκαλ, δεν έχεις τίποτα καλύτερο να κάνεις απ' το να στέκεσαι εδώ και να μ' εκνευρίζεις; Δεν έχεις κάτι στρέμματα με μηλιές που χρειάζονται κλάδεμα και περιποίηση;»

«Έχω τους οπωρώνες μου. Έχω, επίσης, δίδυμα -δυο έφηβους γιους, που τους μεγαλώνω χωρίς τη μητέρα τους. Και παρ' όλο που πιστεύουν όλοι στο Γουάιτ Χιλς ότι είμαι αγρότης, μεταφράζω για τη Λάνγκλεϊ τα

τελευταία έξι χρόνια. Κι έχω και τον πατέρα μου, που είναι ανυπόφορος απ' όταν πέθανε η μητέρα μου». Δεν πίστευε ότι την ενδιέφερε ν' ακούσει τίποτα απ' αυτά, αλλά ήθελε να της δώσει μια ιδέα πώς ήταν η ζωή του. Αλλιώς η Καμίλ θα είχε κάποια δικαιολογία που του φερόταν ακόμα σαν να ήταν κανένας ξένος. «Θέλω να πω, μην προσπαθείς να μου κάνεις δύσκολη τη ζωή. Έχω αρκετούς που τα καταφέρνουν μια χαρά σ' αυτό τον τομέα. Ας επανέλθουμε λοιπόν στη συζήτησή μας...»

«Δεν έχουμε καμιά συζήτηση».

«Ω, ναι, έχουμε. Ψάχνουμε να βρούμε μια λύση για τα ογδόντα στρέμματα με λεβάντα εκεί στην πλαγιά. Η πιο απλή λύση θα ήταν μια μπουλντόζα. Δεν ξέρω αν γνώριζες τον Χαλ Γουόλσκι...»

«Δεν ψάχνω για μπουλντόζα. Ούτε για βοήθεια».

«Εντάξει». Ο Πιτ υπενθύμισε στον εαυτό του ότι καταγόταν από μια σκωτσέζικη οικογένεια που δε φημιζόταν για την υπομονή της. Θα μπορούσε να δώσει κλοτσιά σε κανένα δέντρο αργότερα, αλλά προς το παρόν θα έκανε ό,τι μπορούσε. «Αν δε θέλεις να την ξεφορτωθείς, τότε πρέπει να βρεις κάποιον τρόπο να την περιποιηθείς. Ειλικρινά, δε νομίζω ότι η αδερφή σου θα κατάφερνε να ξεχωρίσει την μπροστινή πλευρά ενός τρακτέρ απ' την πίσω...»

«Μην αρχίζεις πάλι τις κακίες για την αδερφή μου».

«Ξέρω όμως ότι ο πατέρας σου είχε δύο τρακτέρ στην αποθήκη. Ο αγρότης που είχε προσλάβει όταν πήρε σύνταξη -ο Φίλμπερτ Γκριν, καλά το θυμάμαι;- τους έκανε καλή συντήρηση, τουλάχιστον μέχρι που η αδερφή σου τον έδιωξε απ' τη δουλειά. Αν θέλεις να τους κάνω έναν έλεγχο...»

«Δε θέλω».

«Ναι, συμφωνώ, ένα τρακτέρ δεν μπορεί να κάνει πολλά πράγματα στην κατάσταση που βρίσκονται τώρα οι αγροί. Φοβάμαι ότι όλη αυτή η δουλειά πρέπει να γίνει χειρωνακτικά. Έχω ένα συνεργείο που κλαδεύει τις μηλιές μου, αλλά πρέπει να δουλέψουν δυο βδομάδες ακόμα. Και θα έπρεπε να τους πει και κάποιος τι να κάνουν με τη λεβάντα. Δεν έχουν ιδέα, αλλά είναι αξιόπιστοι άνθρωποι και καλοί

εργάτες. Αν θέλεις...»

«Δε νομίζω, αφού δε θέλω ξένους στη φάρμα. Δε θέλω το συνεργείο σου. Δε θέλω κανένα συνεργείο. Δε θέλω βοήθεια και συμβουλές από κανέναν. Που να πάρει, Πιτ, *σταμάτα να μου φέρεσαι τόσο καλά!»*

Η Καμίλ γύρισε να φύγει, αλλά πάτησε την άκρη του τζιν της. Τράβηξε εκνευρισμένη το παντελόνι της πιο ψηλά και απομακρύνθηκε.

Ο Πιτ δε χαμογελούσε, η κατάσταση της Καμίλ δεν ήταν αστεία. Στάθηκε λοιπόν εκεί για λίγο, χτυπώντας συλλογισμένος το πιγούνι του.

Η Καμίλ θα σκεφτόταν ότι ήταν ο μεγαλύτερος κόπανος του κόσμου, αφού είχε κάνει τα πάντα για να τον διώξει. Δεν ήθελε βοήθεια. Αυτό ήταν προφανές. Δεν ήθελε φίλους. Κι αυτό ήταν προφανές. Αλλά τουλάχιστον είχε λογομαχήσει μαζί του, και σύμφωνα με την αδερφή της αυτό ήταν μεγάλη πρόοδος.

Όταν ένας άντρας έβρισκε ένα πληγωμένο ελάφι στο δρόμο, δεν το προσπερνούσε αδιάφορος. Τουλάχιστον ένας Μακντούγκαλ δεν το έκανε ποτέ. Αυτή η γυναίκα ήταν τόσο βαθιά πληγωμένη, ένιωθε θλίψη, οργή, πόνο. Και όχι, δεν ήταν δικό του πρόβλημα, αλλά είχε τόσο πολύ καιρό να τον αγγίξει μια γυναίκα, να ξυπνήσει κάποιο συναίσθημα μέσα του, που ο Πιτ δεν ήθελε να την αφήσει. Όχι ακόμα.

Για δική της χάρη, αλλά ίσως και δική του.

* * *

Η Καμίλ ξύπνησε πάνω σ' ένα βρεγμένο μαξιλάρι, με τα μάτια της να πονάνε και απ' το μυαλό της να περνάνε σκηνές από ένα σκοτεινό σοκάκι. Τα ουρλιαχτά της, ο Ρόμπερτ, το αίμα, τα πρόσωπα των παιδιών που τους επιτέθηκαν, η αίσθηση του τρόμου...

Τα ίδια και τα ίδια.

Σηκώθηκε απ' το κρεβάτι και πήγε στο μπάνιο. Είχε μόλις αρχίσει να πλένει το πρόσωπό της, όταν ξαφνικά άκουσε έναν παράξενο ήχο να έρχεται απ' την μπροστινή πλευρά της καλύβας. Κραυγή; Ήταν κάτι

σαν κραυγή ζώου;
Επειδή δεν το ξανάκουσε, σκέφτηκε ότι το είχε φανταστεί. Έβαλε το τζιν της κι ένα αθλητικό μπλουζάκι και κοίταξε έξω απ' το βρόμικο παράθυρο του καθιστικού. Παραλίγο να της πέσουν οι κάλτσες που κρατούσε στο χέρι της. Φόρεσε βιαστικά τα παπούτσια της και άνοιξε την πόρτα.

Ένας σκύλος ήταν δεμένος με σκοινί στο μεγάλο σφεντάμι της αυλής. Μόλις την είδε, το σκυλί πετάχτηκε όρθιο και άρχισε να γαβγίζει άγρια και να της δείχνει απειλητικά τα δόντια του. Αν δεν ήταν καλά δεμένο, η Καμίλ ήταν σίγουρη ότι θα την είχε κάνει κομμάτια.

Δεδομένου ότι αυτό τον καιρό φοβόταν τα πάντα, δεν μπορούσε να εξηγήσει γιατί δεν την τρόμαξε ο σκύλος. Ίσως επειδή έδειχνε τόσο αξιοθρήνητος ο φουκαράς. Μπορούσες να δεις ότι ήταν καθαρόαιμο λυκόσκυλο, αλλά προφανώς είχε περάσει πολλές κακουχίες. Ήταν πετσί και κόκαλο. Τα πλευρά του διαγράφονταν καθαρά, το δεξί του αυτί είχε μια δαγκωνιά. Τα μάτια του έτρεχαν, το καστανόχρυσο τρίχωμά του ήταν λασπωμένο.

«Ήρεμα, ήρεμα», το καλόπιασε η Καμίλ. Αλλά το σκυλί δεν είχε καμιά πρόθεση να ηρεμήσει, γάβγιζε όλο και πιο άγρια. «Για όνομα του Θεού, πώς βρέθηκες εδώ; Ποιος σ' έδεσε στο δέντρο μου; Τι θέλεις από μένα;»

Η Καμίλ δεν μπορούσε να σκεφτεί, τόσο δυνατά και άγρια που γάβγιζε το σκυλί. Γι' αυτό ξαναμπήκε στο σπίτι, έκλεισε την πόρτα και κοίταξε απ' το παράθυρο. Ο σκύλος είχε σταματήσει να γαβγίζει. Τώρα μπορούσε να διακρίνει μια βαθιά γρατζουνιά στο πλευρό του, κοντά στο δεξιό ώμο. Το τραύμα δεν ήταν πολύ άσχημο, αλλά ήταν άλλη μια ένδειξη ότι το λυκόσκυλο είχε κακοποιηθεί. Δυστυχώς, όποιος το είχε δέσει στο δέντρο της του είχε αφήσει αρκετό σκοινί για να κινείται, αλλά δεν του είχε βάλει φαγητό και νερό. Η Καμίλ δεν μπορούσε να καταλάβει πώς το είχαν φέρει εδώ, αλλά αυτό το μυστήριο θα την απασχολούσε αργότερα. Έψαξε στα ντουλάπια της κουζίνας, όπου τελικά βρήκε ένα μπολ. Ήταν ραγισμένο και σκονισμένο, αλλά θα κρατούσε το νερό.

Όταν ξανάνοιξε την πόρτα, το λυκόσκυλο πετάχτηκε και άρχισε πάλι

να γαβγίζει. Η Καμίλ δίστασε, μετά όμως πλησίασε με το μπολ γεμάτο νερό. «Αυτό είναι γελοίο. Σταμάτα να χαλάς τον κόσμο, φοβάμαι να έρθω πιο κοντά. Αν θέλεις νερό και φαγητό, θα πρέπει να ηρεμήσεις. Κι αν δε με συμπαθείς, μην ανησυχείς γι’ αυτό. Πίστεψέ με, δε θα μείνεις πολύ εδώ».

Γαβ, γαβ. Γκρρ, γκρρ... Το σκυλί ανυπομονούσε τόσο να της επιτεθεί, που αναποδογύρισε το μπολ με το νερό. Η Καμίλ στάθηκε συλλογισμένη. Τι να έκανε τώρα; Δεν μπορούσε να λύσει το σκυλί, τουλάχιστον όχι χωρίς να εκθέσει σε κίνδυνο τη ζωή της. Ούτε μπορούσε ν’ αφήσει το ζώο χωρίς τροφή και νερό. Για λίγο ένιωσε μπερδεμένη και στενοχωρημένη, σαν να ήταν δικό της αυτό το πρόβλημα.
Έτρεξε στην αγροικία, άνοιξε την πίσω πόρτα και φώναξε τη Βάιολετ. Δεν πήρε απάντηση. Ανέβηκε επάνω, κατέβηκε στο υπόγειο, μετά βγήκε στην αυλή. Η αδερφή της δεν ήταν πουθενά. Τελικά τη βρήκε πίσω απ’ το δεύτερο θερμοκήπιο να κάνει μεταφυτεύσεις. Θα έδειχνε σαν γνήσια αγρότισσα, αν δε φορούσε τουλάχιστον δυο κιλά χρυσά βραχιόλια και δεν είχε ελεύθερα τα μπερδεμένα ξανθά μαλλιά της. Αυτό το μέρος ήταν σαν ζούγκλα.
Γεμάτο ευωδιές, υγρασία και φυτά που ξεφύτρωναν από κάθε σημείο.

«Καμ!» Η Βάιολετ δεν έκρυψε τη χαρά της όταν την είδε. «Δεν έχεις ξανάρθει εδώ. Νόμιζα ότι δε θα ερχόσουν ποτέ να δεις όλα αυτά που έχω κάνει στο θερμοκήπιο...»
«Ούτε τώρα ήρθα γι’ αυτό», είπε η Καμίλ. «Ήρθα για το σκυλί». «Ποιο σκυλί;»
Η Καμίλ αναστέναξε. Αφού τη ρωτούσε, η Βάιολετ προφανώς δεν ήξερε τίποτα. «Έχεις καθόλου σκυλοτροφή; Ή κάτι που θα μπορούσα να δώσω σ’ ένα σκυλί, καθώς και καμιά χτεσινή εφημερίδα;»

Ήταν λάθος της να κάνει αυτές τις ερωτήσεις στη Βάιολετ. Όταν άκουσε τις λεπτομέρειες, ήθελε αμέσως να τα παρατήσει όλα και να βοηθήσει. Ευτυχώς, εμφανίστηκε ένας πελάτης και απασχόλησε την αδερφή της, δίνοντας στην Καμίλ την ευκαιρία να κάνει έφοδο στην κουζίνα της αγροικίας. Η Βάι είχε τόσες τροφές για γάτες, που θα μπορούσε να ταΐσει έναν ολόκληρο ζωολογικό κήπο. Και τριών ημερών εφημερίδες, αλλά σε καμιά δεν υπήρχε αναφορά σε κάποιο

χαμένο σκυλί.

Η Καμίλ βγήκε απ’ το σπίτι της Βάιολετ με μια σακούλα γεμάτη ξηρά τροφή για γάτες και ένα μπολ. Πώς είχε γίνει αυτό δικό της πρόβλημα ξαφνικά; Νοιαζόταν για ένα σκυλί που δεν ήξερε και δεν ήταν δική της ευθύνη.

Ήταν αδύνατο να βάλει το μπολ κοντά του, αφού το λυκόσκυλο έδειχνε ότι ήθελε περισσότερο να τη σκοτώσει παρά να φάει. Η Καμίλ έτρεξε πάλι πίσω στην κουζίνα της Βάι, ζέστανε ένα χάμπουργκερ και το έριξε πάνω στην ξηρά τροφή, μετά γύρισε πάλι κοντά στο άγριο ζώο. Το λυκόσκυλο σταμάτησε να γαβγίζει όταν μυρίστηκε τον κιμά. Δεν άρχισε να κουνάει φιλικά την ουρά του, τα μάτια του δεν έχασαν την αγριάδα τους, αλλά την άφησε τουλάχιστον να σπρώξει το μπολ κοντά του.

Μετά έπεσε με τα μούτρα στο φαΐ, σαν να είχε να φάει μια βδομάδα. Και η Καμίλ βρήκε την ευκαιρία να βάλει κάπου κοντά του το δεύτερο μπολ με το νερό. Ένας Θεός μόνο ήξερε γιατί τα έκανε όλα αυτά. Ο σκύλος ήταν αξιολύπητος. Πολύ κακός για να τον αγαπήσεις, πολύ άσχημος για να νιώσεις τρυφερότητα και σίγουρα όχι δικό της πρόβλημα. Αλλά ήταν αξιολύπητος.

Δεν είχε καμιά πρόθεση να πάει μέσα και να πλύνει παράθυρα. Δεν είχε κάνει τίποτα στην καλύβα απ’ την ημέρα που είχε έρθει, ούτε σκόπευε να κάνει. Αλλά επειδή έπρεπε να ρίχνει κάπου κάπου μια ματιά στον αναθεματισμένο σκύλο, δεν μπορούσε να το κάνει μέσα απ’ το βρόμικο τζάμι. Και όταν καθάρισε ένα σημείο στο τζάμι, μετά το υπόλοιπο έδειχνε απαίσιο. Και όταν καθαρίστηκε το ένα παράθυρο, τα άλλα έδειχναν αηδιαστικά. Είχε χρησιμοποιήσει ένα ολόκληρο ρολό χαρτί κουζίνας όταν τα άγρια ουρλιαχτά του σκύλου την έκαναν να κοιτάξει έξω.

Ο Πιτ στεκόταν εκεί, στηριγμένος πάνω στο φράχτη, με το ένα πόδι λυγισμένο μπροστά και το πουκάμισό του ανοιχτό σαν να ήταν καμιά γλυκιά ανοιξιάτικη μέρα... Κάτι που ήταν, συνειδητοποίησε η Καμίλ ξαφνιασμένη. Στεκόταν εκεί απαθής, και κοίταζε το σκυλί, σαν να μην τον ενοχλούσαν καθόλου οι κραυγές του ζώου και η επιθετικότητά του.

Για μια στιγμή, η Καμίλ ένιωσε έναν παράξενο φόβο και μια

παρόρμηση να κρυφτεί πίσω απ’ την πόρτα, να μη βγει έξω, να μην ξαναβρεθεί κοντά του. Θυμήθηκε μια παλιά σκωτσέζικη φράση που έλεγε πολλές φορές ο πατέρας της. *Κα άγονα.* Κάτι που σήμαινε «προχώρα με προσοχή», και αυτό ακριβώς σκεφτόταν η Καμίλ κάθε φορά που έβλεπε τον Πιτ. Κάτι στα σέξι γκριζογάλανα μάτια του την έκανε να νιώθει ανησυχία και εκνευρισμό. Κάτι στις μεγάλες, άνετες δρασκελιές του, στο ψηλό, γεροδεμένο κορμί και στο πειρακτικό χαμόγελό του έκανε το στομάχι της να σφίγγεται. Δεν τον έβλεπε σαν άντρα. Όχι. Και σίγουρα δεν τον *ήθελε.* Δεν ήθελε κανέναν. Δε θα ήθελε ποτέ κανέναν άλλον άντρα στη ζωή της. Αλλά, διάβολε... ο Πιτ την έκανε να νιώθει μια παράξενη ανησυχία.

Προσπάθησε να βγάλει απ’ το μυαλό της αυτές τις ανόητες σκέψεις. Δεν υπήρχε λόγος να βλέπει επιφυλακτικά τον Πιτ Μακντούγκαλ. Ήταν γείτονάς της. Ήταν αδιάκριτος και αυταρχικός, αλλά δεν τον φοβόταν.

Η Καμίλ βγήκε απ’ την πόρτα. Ο Πιτ σήκωσε αμέσως το κεφάλι του και έδειξε μ’ ένα νεύμα το λυκόσκυλο. «Κατάφερες, βλέπω, να δώσεις στο αγόρι μας φαγητό».

«Στο αγόρι μας», επανέλαβε η Καμίλ, συνειδητοποιώντας ότι ο Πιτ ήξερε ήδη το σκυλί. «Πίτερ Μακντούγκαλ! Εσύ μου το έκανες αυτό;»

«Ποιο;»

«Εσύ μου άφησες το σκυλί; Εσύ έδεσες αυτό το άγριο, επικίνδυνο ζώο στο δέντρο μου; Μπορείς να μου εξηγήσεις γιατί;»

Εκείνος χαμογέλασε. Σαν να μην έβλεπε πόσο θυμωμένη ήταν μαζί του. «Τον λένε Ντάρμπι. Παλιά έπαιρνε μέρος σε παραστάσεις. Δύσκολο να το πιστέψει κανείς, έτσι όπως δείχνει τώρα, ε; Αλλά είναι γνήσιο λυκόσκυλο. Τα παιδιά της γειτονιάς έπαιζαν μαζί του, τόσο γλυκό και ήσυχο σκυλί ήταν...»

Η Καμίλ προχώρησε προς το φράχτη, ενώ έψαχνε με το βλέμμα της να βρει κανένα χοντρό ξύλο για να του σπάσει το κεφάλι.

«... ήταν του Άρθουρ Τσάπμαν. Τον θυμάσαι; Ήσυχος άνθρωπος, έμενε στην Κούπερ Στρητ, απ’ την άλλη πλευρά του ποταμού, στο κτήμα αριστερά μετά τη γέφυρα. Καλός άνθρωπος. Αγαπούσε τα

σκυλιά. Αλλά μετά ο Αρτ έπαθε Αλτσχάιμερ. Είχαν προσέξει όλοι ότι φερόταν παράξενα, αλλά ξέρεις πώς είναι οι άνθρωποι στο Γουάιτ Χιλς. Τον ανέχονταν χωρίς παράπονα. Δεν είχε καταλάβει κανείς ότι χτυπούσε το σκυλί και το άφηνε νηστικό. Δεν το έκανε από κακία. Είχε χάσει τα λογικά του».

Η Καμίλ δεν μπορούσε να βρει ένα χοντρό ξύλο. Πολλά κλαδάκια πεσμένα στο γρασίδι, αλλά τίποτα αρκετά μεγάλο για να του σπάσει το κεφάλι.

«Τελικά οι γείτονες κατάλαβαν ότι ο Αρτ δεν μπορούσε πια να φροντίζει τον εαυτό του. Κάλεσαν την αστυνομία κι εκείνοι ειδοποίησαν την Κοινωνική Πρόνοια. Ήταν όλοι πρόθυμοι να βοηθήσουν τον Αρτ, αλλά δεν περίμενε κανένας ότι θα έβρισκε το σκύλο σε τόσο άθλια κατάσταση».

«Θα πάρεις πίσω το σκυλί αμέσως».

«Όχι, δε θα το πάρω. Αλλά, αν δεν το θέλεις, μπορείς να τηλεφωνήσεις στη μάντρα αδέσποτων ζώων».

«Δεν το θέλω».
«Βέβαια», είπε ο Πιτ, «δεν έχουν το χρόνο ούτε τα μέσα για να το συνεφέρουν. Όταν το δουν, θα σκεφτούν ότι είναι καλύτερα να του κάνουν ευθανασία».

«Άκουσες τι σου είπα; Πάρε πίσω το σκυλί! Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι θα μ' άφηνες μόνη μ' αυτό το επικίνδυνο τετράποδο!»

«Όχι. Θα σου δώσω το τηλέφωνο της μάντρας, αν θέλεις να έρθουν και να το σκοτώσουν...»
«Σταμάτα να το λες αυτό».
«Ποιο;»
«Ότι θα σκοτώσουν το σκυλί!»
«Μα αυτό ακριβώς θα γίνει, Καμ. Απλώς σκέφτηκα... Ο Ντάρμπι έχει μια τελευταία ευκαιρία. Αν του τη δώσεις εσύ, δηλαδή. Ήταν τόσο σπουδαίο σκυλί, γι' αυτό σκέφτηκα ότι αξίζει μια τελευταία προσπάθεια... Αλλά ποιος νοιάζεται;» Ο Πιτ απομακρύνθηκε απ' το φράχτη. «Πάω να σου φέρω το τηλέφωνο της μάντρας...»

Του χρειαζόταν ένα γερό ξύλο. Η Καμίλ πήδησε πάνω απ' το φράχτη,

αποφασισμένη να του τα ψάλει. Ήταν πολύ θυμωμένη μαζί του. Τον άρπαξε απ’ το πουκάμισο και του κούνησε απειλητικά το δάχτυλό της... και την επόμενη στιγμή βρέθηκε στην αγκαλιά του.
Δεν έβγαινε νόημα. Ήταν εντελώς παράλογο. Ήταν θυμωμένη. Το ήξερε ότι ήταν θυμωμένη. Και όποια κι αν ήταν τα αισθήματα του Πιτ Μακντούγκαλ, δεν είχε δείξει ποτέ ότι ένιωθε οτιδήποτε σεξουαλικό για κείνη. Κι όμως, τα χείλη του αιχμαλώτισαν τα δικά της σαν να περίμενε μια ζωή αυτή τη στιγμή. Τα χέρια του τυλίχτηκαν στη μέση της σαν να ήξερε ότι η Καμίλ ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει. Ο ήλιος τη χτυπούσε στα μάτια και ήταν τόσο έντονος και ζεστός, που δεν την άφηνε να δει. Σκόπευε ακόμα να τον χτυπήσει. Αργότερα. Τώρα... τώρα τα είχε χαμένα.

Τα χείλη του ήταν ζεστά απ’ τον ήλιο κι απαλά. Ο Πιτ έσκυψε και διεκδίκησε τα δικά της για δεύτερη φορά, πριν προφτάσει η Καμίλ να συνέλθει απ’ την πρώτη. Ήταν τόσο ψηλός, που την έκανε να νιώθει προστατευμένη. Άκουσε το γουργουρητό ενός

περιστεριού. Ένιωσε το νοτισμένο χώμα κάτω απ’ τα πόδια της, το απαλό αεράκι στα μαλλιά της. Ένιωσε την καρδιά του να χτυπάει, ενώ τη δική της την ένιωθε σφιγμένη σαν γροθιά.

Ο Πιτ σήκωσε αργά το κεφάλι του. Το βλέμμα του καρφώθηκε στο πρόσωπό της, τα μάτια του είχαν σκουρύνει κι έλαμπαν σαν γαλάζιες φλόγες. Ένιωσε τα δάχτυλά του στο μάγουλό της. Η φωνή του ακούστηκε τραχιά και χαμηλή. «Το ήξερα ότι υπήρχε ακόμα. Αυτή η τρυφερή, υπέροχη καρδιά σου. Δε θέλω να σε βλέπω να πονάς τόσο, Καμ».

Δεν τράβηξε πολύ γρήγορα το χέρι του απ’ το πρόσωπό της, ούτε απομακρύνθηκε αμέσως με μεγάλες δρασκελιές. Κι όμως η Καμίλ δεν μπόρεσε να βρει απάντηση, παρά μόνο όταν εκείνος είχε ήδη απομακρυνθεί. Είχε χάσει τη φωνή της. Την έπνιγαν τα συναισθήματα. Καταλάβαινε πολύ καλά ότι ο Πιτ προσπαθούσε να τη βοηθήσει απ’ την ημέρα που είχε γυρίσει σπίτι της, αλλά πίστευε ότι της έτεινε χείρα βοήθειας σαν καλός γείτονας. Δεν περίμενε ποτέ... φιλιά. Δεν περίμενε ποτέ να νιώσει την καρδιά του να χτυπάει σαν τύμπανο πάνω στη δική της, να δει φλόγες πόθου στα μάτια του, να νιώσει το κορμί του να

ερεθίζεται επειδή άγγιζε το δικό της.

Ο Πιτ την ήθελε. Αυτή ήταν μια απίστευτη αποκάλυψη.

Η Καμίλ τον κοίταξε, αλλά αναμνήσεις από τον Ρόμπερτ εμφανίστηκαν ξαφνικά στο μυαλό της... του λεπτού, κομψού Ρόμπερτ της, με την πρωτευουσιάνικη συμπεριφορά και το παιδικό χαμόγελο. Ο Ρόμπερτ λάτρευε τα φώτα της πόλης. Πολλές φορές πήγαιναν σε κλαμπ, εκείνη με τα ψηλά τακούνια και το σέξι μαύρο φόρεμά της, ο Ρόμπερτ με βραδινό ντύσιμο. Ο Ρόμπερτ μπορούσε να χορεύει όλη τη νύχτα όταν είχε όρεξη. Ήξερε από κρασιά, ήξερε από μουσική, ήξερε όλα τα καλά νυχτερινά κέντρα.

Η Καμίλ δεν μπορούσε να φανταστεί τον Πιτ να πηγαίνει σε «καλά νυχτερινά κέντρα». Εκείνος και ο Ρόμπερτ διέφεραν όσο η μέρα με τη νύχτα. Και ο Πιτ ήταν λεπτός, αλλά όταν ένας άντρας είναι τόσο ψηλός και γεροδεμένος, δεν μπορεί να είναι... κομψός. Οι ώμοι του ήταν φαρδιοί. Το δέρμα του ήλιο-

καμένο. Τα μαλλιά του δεν έδειχναν ποτέ χτενισμένα. Φώναζε όταν ήταν θυμωμένος, γελούσε με την καρδιά του όταν ήταν χαρούμενος. Τίποτα δεν τρόμαζε τον Πιτ. Ήταν ένα με τα στοιχεία της φύσης.

Την έκανε να σκέφτεται λύκους... Ήταν το είδος του άντρα με το οποίο μια γυναίκα ενστικτωδώς ήταν πολύ, πολύ προσεκτική. Όχι επειδή φοβόταν ότι θα την πλήγωνε, αλλά επειδή φοβόταν ότι θα τη σάρωνε μια δύναμη μεγαλύτερη από κείνη, μια συναισθηματική και σεξουαλική δύναμη ακατανίκητη.

Η Καμίλ ανατρίχιασε ξαφνικά και μετά συνοφρυώθηκε. Τι ανοησίες ήταν αυτές; Αυτός ο άξεστος άντρας την είχε αφήσει μ’ έναν βρόμικο, άγριο σκύλο που δεν τον αγαπούσε ούτε τον ήθελε κανείς. Και είχε καταφέρει ν’ αποσπάσει την προσοχή της για λίγο, φιλώντας τη μέχρι λιποθυμίας.

Την επόμενη φορά που θα τον έβλεπε, όμως, δε θ’ ανεχόταν φιλιά ούτε άλλες ανοησίες. Η Καμίλ γύρισε και είδε τον Κίλερ -ή Ντάρμπι- να κοιμάται στη σκιά του δέντρου.

Χαρακτηριστική συμπεριφορά! Δυο αρσενικοί που, ενώ είχαν κάνει πραγματική κόλαση τη δική της μέρα, τώρα ο ένας κοιμόταν τον ύπνο

του δικαίου και ο άλλος είχε φύγει σαν να μη συνέβαινε τίποτα. Θα τους αγνοούσε και τους δύο, αυτό θα έκανε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Τις περισσότερες γυναίκες, όταν τις φιλούσε κάποιος, τους έφτιαχνε το κέφι, σκέφτηκε η Καμίλ μελαγχολικά. Τουλάχιστον όταν το φιλί ήταν καλό. Και το φιλί του Πιτ θα μπορούσε να πάρει άριστα.

Καθώς κατευθυνόταν προς τους αγρούς με τη λεβάντα κρατώντας ένα ψαλίδι με μακριές λαβές, ένιωθε όλους τους μυς του κορμιού της να παραπονιούνται. Τρεις μέρες είχε δουλέψει χωρίς διάλειμμα. Συγκεκριμένα, τρεις μέρες απ’ όταν ο Πιτ της είχε φέρει το ψωριάρικο σκυλί και την είχε φιλήσει.

Παρ’ όλο που δούλευε μέχρι πλήρους εξάντλησης, δεν είχε καταφέρει να τον ξεχάσει. Αυτή η κούραση, όμως, της έκανε καλό. Το κόψιμο της λεβάντας ήταν μια άχαρη, ανέλπιστη δουλειά, αλλά ταίριαζε απόλυτα με τη διάθεσή της. Η Καμίλ δεν έψαχνε για τίποτα σημαντικό. Έψαχνε για κάτι τόσο ασήμαντο και εξαντλητικό που όταν βράδιαζε θα ήταν πολύ κουρασμένη για να έχει εφιάλτες.

Όταν έφτασε στην κορφή του λόφου, ο απογευματινός ήλιος ήταν τόσο δυνατός που χρειάστηκε μερικές στιγμές πριν συνειδητοποιήσει ότι δεν ήταν μόνη. Υπήρχαν δυο άτομα εκεί ανάμεσα στους θάμνους λεβάντας. Δυο παιδιά. Ήταν και τα δυο σκυμμένα στην πρώτη σειρά των θάμνων και δούλευαν με ψαλίδια πολύ καλύτερα απ’ τα δικά της.
Η Καμίλ γνώρισε αμέσως τα παιδιά. Ήταν οι γιοι του Πιτ. Οι δίδυμοι έφηβοι γιοι του, στην πιο άχαρη ηλικία της ζωής τους για αγόρια. Αλλά μπορούσε ν’ αναγνωρίσει τον Πιτ στα γεροδεμένα κορμιά και το ηλιοκαμένο δέρμα τους. Και οι δύο είχαν τα καστανά μαλλιά του με τις μαονένιες ανταύγειες στο φως του ήλιου.

Η Καμίλ πλησίασε οργισμένη. Προφανώς τους είχε στείλει ο Πιτ.
Ο πατέρας της θα χρησιμοποιούσε τον όρο *κλισμακλάβερ* για τον Πιτ, σκωτσέζικη λέξη που σήμαινε ανακατωσούρας. Διάβολε, δεν του είχε ζητήσει βοήθεια. Και μπορεί να είχε γίνει μια αγενής, σκληρόκαρδη γυναίκα -και ήταν πολύ περήφανη γι’ αυτό-, αλλά υπήρχαν και κάποια

όρια. Δε θ' άφηνε δυο παιδιά να σκοτώνονται προσπαθώντας να τιθασέψουν ογδόντα στρέμματα ζούγκλας.

«Γεια σας, παιδιά!» φώναξε, φτάνοντας σε απόσταση απ' όπου μπορούσε ν' ακουστεί. Θα έφευγαν αμέσως όταν τους το ζητούσε, ήταν σίγουρη γι' αυτό.

Τα παιδιά τινάχτηκαν σαν δυο ελατήρια. «Γεια, δεσποινίς Κάμπελ!» Θεέ μου, έμοιαζαν σαν δυο σταγόνες νερού. Με τη μόνη διαφορά ότι ο ένας είχε ένα ατίθασο τσουλούφι που πετούσε προς τα πάνω, αυτός που έκανε ένα βήμα μπροστά με τα μάγουλά του ξαναμμένα σαν να πέθαινε κάθε φορά που χρειαζόταν να μιλήσει σε κάποιον ξένο. «Γεια, δεσποινίς Κάμπελ, είδα το σκύλο στην αυλή σου».
Η Καμίλ θα τους έδιωχνε αμέσως, δεν είχε αλλάξει γνώμη, αλλά η παρατήρηση του παιδιού την έκανε να σκεφτεί την ασφάλειά τους. «Θεέ μου, δεν πιστεύω να πήγατε κοντά στον Κίλερ!»

«Όχι». Το ντροπαλό παιδί ήταν αυτό που απάντησε πάλι. «Εννοώ, είδα ότι έβαλες περίφραξη, για να μπορεί να κινείται και να μην είναι συνέχεια δεμένος».

Η Καμίλ έσφιξε μια γροθιά στο γοφό της. Δε χρειαζόταν επαίνους από ένα παιδί επειδή είχε φτιάξει μια μάντρα για ένα ψωριάρικο, άχρηστο, επιθετικό ζώο που μισούσε εκείνη κι όλο τον υπόλοιπο κόσμο. Ήταν τρελή, το ήξερε. Αλλά πριν προ-φτάσει ν' απαντήσει στο παιδί, ο αδερφός του πέρασε μπροστά. Ο δεύτερος δίδυμος αδερφός ήταν το ίδιο όμορφος και αδέξιος, αλλά δεν είχε τσουλούφι, ούτε φούντωναν τα μάγουλά του. «Θα πρέπει να συστηθούμε. Είμαι ο Σάιμον. Κι αυτός είναι ο Σον. Ο Σον είναι αυτός που βρήκε το σκυλί. Ο μπαμπάς λέει ότι ο Σον πάει πάντα γυρεύοντας μπελάδες».

«Δεν πάω γυρεύοντας».

«Πας». Ο Σάιμον τον χτύπησε στα πλευρά, μετά συνέχισε να μιλάει σαν να ήταν κάτι που το έκαναν καθημερινά, να συζητάνε και ταυτόχρονα να χτυπάνε ο ένας τον άλλο. «Να, ακούσαμε ότι ο κύριος Τσάπμαν πήγε σε γηροκομείο. Αλλά δε σκέφτηκε κανένας ότι είχε σκυλί, μέχρι που το θυμήθηκε ο Σον. Ο κύριος Γκαφ μας άνοιξε να μπούμε στο σπίτι. Ο Σον βρήκε τον Ντάρμπι στο πίσω δωμάτιο, κλειδωμένο, βρόμικο, χωρίς φαί και νερό. Είχε αγριέψει.

Νόμιζα ότι θα τον σκότωνε τον Σον. Όχι ότι θα μου κακοφαινόταν να τον ξεφορτωθώ...»

Ο Σον τον χτύπησε. Ο Σάιμον του το ανταπέδωσε. Η Καμίλ έτριψε με δυο δάχτυλα τους κροτάφους της και αναρωτήθηκε πότε θα τους έλεγε να φύγουν από το κτήμα της, αφού μέχρι τώρα δεν είχε καταφέρει να πει λέξη.

Και ο Σάιμον συνέχιζε να μιλάει, δίνοντας ταυτόχρονα γροθιές στον αδερφό του. «Στη μάντρα αδέσποτων μας έδωσαν ένα λουρί που είχε ένα εξάρτημα για να κινείται ο σκύλος, αλλά χωρίς να μπορεί να φτάσει αρκετά κοντά και να σε δαγκώσει. Ο Σον λοιπόν τον έφερε σπίτι...»

Ο Σον αποφάσισε να μιλήσει πάλι. «Ο Σάιμον θα σου πει ότι ο μπαμπάς θύμωσε μαζί μου. Κάτι που είναι αλήθεια. Αλλά πάντα θυμώνει όταν φέρνω άλλο ένα ζώο στο σπίτι. Το θέμα είναι ότι ο μπαμπάς σκέφτηκε αμέσως πως εσύ θα ήσουν το καταλληλότερο άτομο για να υιοθετήσεις τον Ντάρμπι».

Η Καμίλ κατσούφιασε. «Ο μπαμπάς σου το είπε αυτό;»

«Είπε ότι μόνο εσύ θα μπορούσες να σώσεις τον Ντάρμπι. Δηλαδή, κι εγώ θα μπορούσα να τον σώσω. Αλλά έχουμε ήδη ένα σωρό σκυλιά, γατιά, ρακούν, περιστέρια κι ό,τι άλλο υπάρχει. Και ο Ντάρμπι τώρα είναι πολύ αγριεμένος και δε θα μπορούσε να ζήσει μαζί με άλλα ζώα. Γι' αυτό δε γινόταν να τον κρατήσουμε. Και τότε είπε ο μπαμπάς ότι εσύ θα ήσουν τέλεια γι' αυτό. Γιατί είσαι ο μόνος άνθρωπος στο Γουάιτ Χιλς πιο κακός και απ' τον Ντάρμπι».

Η Καμίλ κατσούφιασε πάλι. *«Τι* είπε;»

«Ναι, καλό, ε; Στην αρχή εγώ δεν πείστηκα, ξέρεις, επειδή είσαι γυναίκα και όλα αυτά. Αλλά μετά ο μπαμπάς μάς εξήγησε ότι στην πραγματικότητα δεν είσαι σαν γυναίκα».

Αυτή τη φορά η φωνή της Καμίλ υψώθηκε μια οκτάβα. *«Τι* είπε;»

Τα δυο αδέρφια αντάλλαξαν βλέμματα, σαν να πρόσεξαν ξαφνικά ότι δεν ακουγόταν και τόσο ενθουσιασμένη μ' αυτά που άκουγε. Ο δίδυμος που δεν είχε πεταχτό τσουλούφι -ο Σάιμον- προφανώς αναλάμβανε πάντα το χειρισμό δύσκολων καταστάσεων με τους

μεγάλους. «Ο μπαμπάς είπε ότι είσαι πολύ εντάξει. Για παράδειγμα, κοίτα τον εαυτό σου. Ντύνεσαι σαν άντρας. Φοράς λασπωμένες μπότες. Τα μαλλιά σου είναι μπερδεμένα. Είσαι απότομη. Θέλω να πω, είσαι ακριβώς σαν εμάς».

Ο Σον κούνησε πάνω κάτω το κεφάλι του, σαν να ήθελε να την πείσει ότι δεν είχαν καμιά πρόθεση να την προσβάλουν. «Βλέπεις, όταν το ’σκάσε η μαμά, είπαμε όλοι στο διάβολο. Δε χρειαζόμαστε ούτε θέλουμε γυναίκες στη ζωή μας. Γιατί ο μπαμπάς ήταν πολύ μελαγχολικός. Και τώρα είναι μια χαρά. Το κόλπο είναι να ξεφορτώνεσαι τις γυναίκες».
Ο Σάιμον συνέχισε τις εξηγήσεις. «Μας καταλαβαίνεις τώρα; Αν ήσουν σαν γυναίκα, δε θα σου εμπιστευόμαστε τον Ντάρμπι».

«Κατάλαβα». Στην πραγματικότητα, αυτό που καταλάβαινε η Καμίλ ήταν ότι ένας παγωμένος αέρας μαστίγωνε το λόφο, ήταν σχεδόν ώρα για βραδινό φαγητό, κι εκείνη δεν είχε δουλέψει καθόλου. Και τώρα έπρεπε να ερμηνεύει αυτά που της έλεγαν δυο δεκατετράχρονα αγόρια. Το ψωρόσκυλο ήταν προφανώς ένα έπαθλο. Για τα παιδιά. Και το ότι εκείνη ήταν πολύ ατημέλητη και απότομη για να θεωρείται «γυναίκα» ήταν μεγάλο πλεονέκτημα. Για τα παιδιά.

«Εντάξει. Και τώρα...» Τα παιδιά γύρισαν ξαφνικά και πήραν πάλι τα ψαλίδια τους.

«Ω, σταθείτε μια στιγμή...»

«Μην ανησυχείς, δεσποινίς Κάμπελ. Ξέρουμε τι να κάνουμε. Ο μπαμπάς κάλεσε έναν ειδικό που μας εξήγησε τα πάντα σχετικά με τη λεβάντα: πώς αναπτύσσεται, τι πρέπει να κάνουμε και όλα τα σχετικά».

«Ξέρουμε ότι είναι λουλούδι. Δε θέλαμε να δουλεύουμε με λουλούδια, αλλά δε φταις εσύ που είναι παλαβιάρα η αδερφή σου...»

«Σάιμον, βούλωσ’ το. Προσβάλλεις την οικογένειά της, κοκορόμυαλε».
«Ω!» Ο Σάιμον κοίταξε σαστισμένος την Καμίλ. «Ω, δεν το εννοούσα έτσι. Ήθελα να πω πόσο λυπάμαι για σένα. Η αδερφή σου μας τρομάζει όλους κι εσύ πρέπει να ζεις συνέχεια μαζί της. Δε θα είναι εύκολο».
«Ας το ξεχάσουμε». Ο Σον άρχισε να κλαδεύει καθώς μιλούσε.

«Μάθαμε πολλά πράγματα. Μας είπε ότι υπάρχει αγγλική λεβάντα και γαλλική και ισπανική. Αυτή που έχετε εσείς εδώ είναι προφανώς όλα αυτά μαζί».

«Και αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να κόβουμε το ένα τρίτο απ' την κορφή και τα πλάγια». Ο Σάιμον κοίταξε το ψαλίδι της και κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι του. «Το δικό σου ψαλίδι δεν είναι αρκετά κοφτερό. Χρειάζεσαι ένα καλύτερο. Αλλά πίσω στη δουλειά. Πρέπει να κόβουμε τα κοτσάνια μερικούς πόντους πιο πάνω από εκεί που αρχίζει ο βλαστός. Βλέπεις;»

Της έδειξε και έμεινε σκυμμένος μέχρι που η Καμίλ πήγε κοντά να δει καλύτερα. Μετά ο Σάιμον συνέχισε: «Έχει ξεφύγει από κάθε έλεγχο. Θα χρειαστεί τρία χρόνια για να πάρει τη μορφή που πρέπει. Την κλαδεύεις φέτος. Και πάλι του χρόνου. Και τον τρίτο χρόνο η λεβάντα είναι βάσιμη».

«Βάσιμη;»

«Βιώσιμη», είπε ο Σον αγανακτισμένος. «Παίρνει πάντα χαμηλούς βαθμούς στα αγγλικά. Είναι τόσο ηλίθιος».
«Δεν είμαι».

«Ναι, είσαι. Πάντως, δεσποινίς Κάμπελ, έχετε πολλή λεβάντα».

«Το ξέρω, αλλά δε σας χρειάζομαι, παιδιά».

Τα παιδιά σταμάτησαν να δουλεύουν κι έδειχναν πολύ στενοχωρημένα. «Μας πληρώνει ο μπαμπάς, δεσποινίς Κάμπελ, δε

θα χρειαστεί να μας πληρώσεις εσύ. Και αν δεν κάνουμε αυτό, θα πρέπει να καθαρίσουμε τα μπάνια και να βάλουμε πλυντήριο. Δουλεύουμε σκληρά. Αλήθεια. Και μπορούμε να ερχόμαστε τα περισσότερα απογεύματα γύρω στις τρεις και τέταρτο. Δε θα μας απολύσεις πριν μας δώσεις μια ευκαιρία, σωστά;»

Για όνομα του Θεού. Η Καμίλ θα ήθελε να φτύσει ολόκληρο τον κόσμο, αλλά πώς μπορούσε να φερθεί άσχημα σε δυο ορφανά παιδιά; «Δεν μπορείτε να κλαδέψετε ογδόντα στρέμματα λεβάντα. Μπορείτε να δουλεύετε καμιά ώρα τ' απογεύματα κάπου κάπου.
Αν θέλετε. Όταν θέλετε. Και μόνο αν αυτό δεν επηρεάζει τα

αναθεματισμένα μαθήματά σας, με ακούσατε;»

Ναι, την άκουσαν. Τα δυο παιδιά κούνησαν πάνω κάτω τα κεφάλια τους.

«Και δεν είπα ποτέ τη λέξη "αναθεματισμένα"!»

Τα παιδιά κούνησαν πάλι πάνω κάτω τα κεφάλια τους. Θεέ μου, η Καμίλ έμπαινε στον πειρασμό να χαϊδέψει το ατίθασο τσουλούφι του Σον και να τρέξει στο σπίτι να τους φέρει μπισκότα.
Καθώς γύριζε στην καλύβα, σκεφτόταν ότι τα πράγματα δεν πήγαιναν καλά. Αλλά αυτά ήταν δημιουργήματα του Πιτ, γι' αυτό έπρεπε να μιλήσει κατευθείαν σ' εκείνον. Και αυτό σήμαινε ότι θα ρίσκαρε να βρεθεί κοντά του. Όχι ότι εκείνος θα ήθελε να τη φιλήσει ξανά. Αφού την έβλεπε σαν ένα ατημέλητο, άσχημο πλάσμα που δεν έμοιαζε με γυναίκα, ήταν παράξενο πώς την είχε φιλήσει και την πρώτη φορά. Όταν όμως σε τσιμπούσε κουνούπι, ήξερες πώς ήταν η φαγούρα που ένιωθες και το απέφευγες τη δεύτερη φορά, αν μπορούσες.

Θα ανεχόταν τα παιδιά. Για λίγο. Οτιδήποτε ήταν προτιμότερο απ' το να ξαναβρεθεί κοντά στον Πιτ. Τουλάχιστον μέχρι να καταλάβει τι σήμαινε το φιλί που της είχε δώσει.

* * *

Η Καμίλ άφησε ήσυχο το σκυλί άλλες τρεις μέρες, αλλά μέχρι το Σάββατο το απόγευμα η υπομονή της είχε εξαντληθεί. Όταν η θερμοκρασία ανέβηκε στους είκοσι πέντε βαθμούς, φόρεσε ένα παλιό σορτσάκι κι ένα μαύρο φανελάκι, πήρε έναν κουβά με ζεστό νερό, σαμπουάν για σκύλους, ένα πετσετάκι και μια μάνικα.

Ο Κίλερ -ή Ντάρμπι- την άφηνε τώρα να του πηγαίνει φαγητό και νερό, ειδικά αν το φαγητό του είχε και κιμά. Και είχε σταματήσει να της δείχνει απειλητικά τα δόντια του. Αλλά, αν θα την άφηνε να πλησιάσει αρκετά και να τον αγγίξει, αυτό ήταν κάτι που δεν το ήξερε. Το σκυλί άρχισε ν' αγριεύει όταν την είδε να κατεβαίνει απ' τη βεράντα και να πλησιάζει.

Η Καμίλ σταμάτησε. Προσωρινά. «Άκου», του είπε αυστηρά. «Βρομάς. Βρομάς τόσο που η μυρωδιά φτάνει μέσα στο σπίτι απ' τα ανοιχτά παράθυρα. Βαρέθηκα πια. Αν νομίζεις ότι μπορείς να με ξεπεράσεις σε κακία, φιλαράκο μου, κάνεις μεγάλο λάθος. Σήμερα θα κάνεις μπάνιο και δε θέλω αντιρρήσεις».

Γαβ, γκρρ, γαβ, γκρρ, γαβ, γαβ.

Η Καμίλ έσπρωξε πίσω τα μαλλιά της, έβαλε τα χέρια στους γοφούς της και του ανταπέδωσε το γάβγισμα. Η φωνή της ήταν απατηλά καθησυχαστική. «Θέλεις να με κάνεις κομμάτια;» ρώτησε. «Κάνεις μεγάλο λάθος, Κίλερ, αν νομίζεις ότι με νοιάζει. Αν ήσουν άνθρωπος, ο μπαμπάς μου θα σ' έλεγε *σουμφ*. Ξέρεις τι θα πει αυτό; Είναι μια σκωτσέζικη λέξη που σημαίνει μουρλός. Γιατί έτσι συμπεριφέρεσαι. Σαν να είσαι μουρλός».

Του μιλούσε πάντα όλες αυτές τις μέρες, ξέροντας ότι ο σκύλος την αγνοούσε, αλλά δεν του γύριζε ποτέ την πλάτη της. Δεν ήταν τόσο ανόητη. Έσκυψε προσεκτικά, έβαλε σαμπουάν στο ζεστό νερό του κουβά και βούτηξε μέσα το πετσετάκι. Ο Κίλερ σταμάτησε να γρυλίζει μέχρι που η Καμίλ έκανε άλλο ένα βήμα μπροστά... και τότε άρχισε να γαβγίζει πιο άγρια.

«Σε βαρέθηκα πια. Αν με δαγκώσεις, θα σε δαγκώσω κι εγώ... αχαΐρευτο πλάσμα. Νομίζεις ότι η ζωή σού φέρθηκε σκληρά; Σπουδαία τα λάχανα. Εγώ έχασα τα πάντα...» Όταν το σκυλί σταμάτησε να γαβγίζει, εκείνη έκανε άλλο ένα βήμα μπροστά.

«Το αφεντικό σου άρχισε ξαφνικά να σου φέρεται άσχημα και τώρα δεν εμπιστεύεσαι κανέναν. Ατυχία. Μεγάλη ατυχία». Έκανε άλλο ένα βήμα. Μετά άλλο ένα. «Αλλά τον άντρα που αγαπούσα εγώ τον σκότωσαν. Και οι δικαστές το μόνο που έκαναν ήταν να τους επιπλήξουν. Δε θα νιώσω ποτέ ξανά ασφαλής σ' όλη μου τη ζωή. Έχασα κυριολεκτικά τα πάντα... τη δουλειά μου, τον άντρα μου, τη ζωή μου. Τον εαυτό μου». Αργά, με ήρεμες κινήσεις, έτριψε με το σαπουνισμένο πετσετάκι το λαιμό και την πλάτη του. Το σκυλί έμεινε εντελώς ακίνητο, κοιτώντας τη σαν αρπακτικό. «Μη μου κάνεις λοιπόν κόλπα, τα έχω βαρεθεί. Νομίζεις ότι η ζωή είναι άδικη; Συμφωνώ μαζί σου. Νομίζεις ότι δεν αξίζει να ζει κανείς; Συμφωνώ. Θέλεις να σ'

αφήσουν ήσυχο στη δυστυχία σου... Συμφωνώ και σ’ αυτό μαζί σου. Και θα σ’ αφήσω ήσυχο. Αλλά θα σου κάνω πρώτα μπάνιο, γιατί εγώ είμαι αυτή που προσπαθώ να κοιμηθώ πίσω απ’ αυτό εκεί το παράθυρο. Ανέχομαι τόσες μέρες αυτή την απαίσια μυρωδιά. Έχω βαρεθεί...»

Δεν ήταν ότι προσπαθούσε να καλοπιάσει το αναθεματισμένο σκυλί. Ήθελε να είναι σκληρή μαζί του. Απλώς χρησιμοποιούσε μειλίχιο τόνο, γιατί, όσο συνέχιζε να του μιλάει, ο Κίλερ δε γάβγιζε και την άφηνε να τον πλένει. Ποιος ξέρει, ίσως βαρέθηκε να είναι βρόμικος, σκέφτηκε η Καμίλ. Αλλά η καρδιά της χτυπούσε σαν ταμπούρλο... Δεν ήταν εύκολο να πλησιάζει τόσο πολύ το σκυλί, αφού είχε λόγους να φοβάται ότι θα μπορούσε να της επιτεθεί. Κάτι έπρεπε να δοκιμάσει όμως. Δεν άντεχε άλλο αυτή την άγρια, απελπισμένη οργή στα μάτια του. Γιατί εκείνη την καταλάβαινε. Την καταλάβαινε πολύ καλά.

«Δε θα σου βάλω σαπούνι στα μάτια, μη φοβάσαι. Λίγο ακόμα και τελειώνω. Μετά θα σε ξεπλύνω και θα σ’ αφήσω ήσυχο. Απίστευτο, νόμιζα ότι ήσουν σχεδόν όλος καστανός. Αλλά ο μισός είσαι ξανθός, αχρείο, μοχθηρό...»
Πίσω της, η Καμίλ άκουσε τον ήχο του μάνταλου μιας πόρτας.
«...ξεροκέφαλο, κοκορόμυαλο, αχαΐρευτο...»
Και μετά άκουσε τον υπόκωφο ήχο μιας μπότας στη βεράντα της.
«...τεμπέλικο, πεισματάρικο... Πανάθεμά σε, Κίλερ!» Η Καμίλ κρατούσε γερά το σκυλί, αλλά τα χέρια της και το τρίχωμα του σκυλιού γλιστρούσαν και ξαφνικά ο Κίλερ τραβήχτηκε απότομα, αναποδογυρίζοντας τον κουβά με τις σαπουνάδες πάνω της. Και μετά άρχισε να κουνιέται, πιτσιλίζοντάς την από πάνω μέχρι κάτω. Και μετά το σκυλί έμεινε εκεί, βρεγμένο, να την κοιτάζει, με τη γλώσσα του κρεμασμένη έξω απ’ το στόμα του. Σαν να ήταν φίλοι. Σαν να είχε ξεχάσει ότι ήθελε να την κατασπαράξει και ότι μισούσε όλους τους ανθρώπους κι όλα τα πράγματα.

Και μετά η Καμίλ άκουσε έναν άλλον ήχο από πίσω της... Το βαθύ, πηγαίο, *σατανικό* γέλιο ενός άντρα.

* * *

Ο Πιτ προσπάθησε να πνίξει το γέλιο του, γιατί η Καμίλ γύρισε και τον κοίταξε με μάτια που πετούσαν σπίθες οργής.

«Τι είναι τόσο αστείο, Πιτ Μακντούγκαλ;»

Εκείνος έκανε ένα βήμα μπροστά. «Εσύ. Είδα μια γάτα που είχε πέσει σ' ένα πηγάδι κάποτε. Δεν έδειχνε τόσο χάλια όσο δείχνεις εσύ». Αυτό ήταν ψέμα. Η Καμίλ ήταν βρεγμένη, ναι, αλλά έδειχνε πολύ χαριτωμένη, με τα ίσια μαλλιά και τα φουντωμένα μάγουλά της. Κι εκτός αυτού, του είχε ραγίσει την καρδιά μ' αυτά που είχε αποκαλύψει για τον εαυτό της όσο μιλούσε στο σκυλί. Και του ράγιζε πιο πολύ την καρδιά βλέποντάς τη να προσπαθεί ακόμα τόσο πολύ να το παίξει σκληρή, να μη νιώθει, να μη νοιάζεται. Κι ας ήταν ολοφάνερο ότι νοιαζόταν τόσο, που μάτωνε η ψυχή της.

«Πανάθεμά σε, Μακντούγκαλ! Δε θ' ανεχτώ άλλες προσβολές!»

Εκείνος την κοίταξε απορημένος. «Μόλις ήρθα, γι' αυτό δε μου δόθηκε η ευκαιρία να σε προσβάλω, παρά μόνο μια φορά. Και τι ήθελες να πω; Είσαι πιο βρεγμένη απ' το σκυλί. Έχεις πιο πολλές λάσπες και σαπουνάδες απ' αυτό. Αλλά δε θυμάμαι να είπα τίποτ' άλλο...» «Όχι, δεν είπες, σήμερα. Αλλά την προηγούμενη βδομάδα οι γιοι σου άκουσαν πάρα πολλά!»

Πέρασε σαν σαΐτα δίπλα του. Κι αφού δεν του απαγόρευσε να μπει στο σπίτι, ο Πιτ την ακολούθησε. Είχε δει το εσωτερικό της καλύβας κάποτε. Μια προγιαγιά έμενε χρόνια εδώ και τους έδινε μπισκότα και καραμέλες στη γιορτή του Χαλοουίν, όταν εκείνος ήταν παιδί. Ο Πιτ θυμόταν ότι η καλύβα ήταν μικρή, αλλά γεμάτη χρώματα και φως.

Τώρα το μεγάλο τζάκι ήταν γεμάτο κουτιά, στοιβαγμένα μέχρι το ταβάνι. Η Καμίλ προφανώς τα είχε φέρει απ' τη Βοστόνη και δεν τα είχε ανοίξει ακόμα. Τα παράθυρα έδειχναν πλυμένα, αλλά σε όλο το υπόλοιπο σπίτι η σκόνη ήταν περισσότερη κι απ' αυτή στα δωμάτια των γιων του. Είδε κουτιά με μοντέρνες συσκευές για να φτιάχνεις καφέ και ζυμαρικά και τοστ κι ένα σωρό άλλα πράγματα. Αλλά δεν είχε βγει τίποτα απ' τα κουτιά. Μέσα απ' την πόρτα της κουζίνας είδε μια παλιά τσαγιέρα πάνω στην παμπάλαιη σόμπα, που ήταν πολύ ερείπιο για να την αποκαλέσεις αντίκα. Η Καμίλ λοιπόν ένιωθε ακόμα σαν να

μη ζούσε πουθενά. Τουλάχιστον συν αισθηματικά.

Ο Πιτ πέρασε το ένα χέρι στα μαλλιά του, περιμένοντας. Η Καμίλ είχε εξαφανιστεί στην κρεβατοκάμαρα. Την άκουγε να μουρμουρίζει μέσα απ’ τη μισόκλειστη πόρτα. Έπειτα είδε ένα ρούχο να πετιέται στο δάπεδο και μετά άλλο ένα.

Όταν ξαναβγήκε τελικά, ήταν ξυπόλυτη αλλά στεγνή. Φορούσε τζιν και στεγνό πουκάμισο -άλλο ένα από τα πουκάμισα του πατέρα της προφανώς-, φαρδύ και άχαρο.

Ο Πιτ δεν μπορούσε ακόμα να καταλάβει αν προσπαθούσε να δείχνει όσο πιο άσχημη μπορούσε ή αν ασυνείδητα ήθελε να φοράει πράγματα που την έκαναν να νιώθει κάποια παρηγοριά, όπως τα ρούχα που ανήκαν στον πατέρα της. Εκείνος θα μπορούσε να της πει ότι, αν στόχος της ήταν να δείχνει άσχημη, είχε αποτύχει οικτρά. Τα σκούρα μάτια της, η άσπρη επιδερμίδα και το αισθησιακό στόμα της του έκοβαν την ανάσα κάθε φορά που την έβλεπε. Αλλά το γεγονός ότι προσπαθούσε να ντύνεται με ρούχα που την έκαναν να νιώθει παρηγοριά τον έκανε να σκεφτεί τον πατέρα της. Ο Κολίν Κάμπελ ήταν καλός άνθρωπος. Ο Πιτ τον έβλεπε πάντα σαν ένα είδος θείου, παρ’ όλο που δεν τον είχε δει από τότε που οι Κάμπελ είχαν μετακομίσει νότια. Ο Κολίν, όμως, ήταν πάντα ένας δυνατός, προστατευτικός πατέρας με τις κόρες του, τόσο που τώρα ο Πιτ αναρωτιόταν αν ο πατέρας της είχε ιδέα πόσο πολύ υπέφερε η μικρή του κόρη.

Φυσικά, αν δοκίμαζες να της φερθείς με συμπόνια, ήταν ικανή να σε σκοτώσει. Γι’ αυτό και, όταν την είδε στην πόρτα, της είπε αμέσως: «Τι εννοούσες όταν έλεγες ότι οι γιοι μου άκουσαν πολλά; Τι σου είπαν; Ότι είχα μιλήσει υποτιμητικά για σένα;» «Όχι ακριβώς. Ξέχνα το». Δεν του κούνησε το δάχτυλό της, και αυτό ήταν μεγάλη πρόοδος. Και κρατούσε και μια βούρτσα, που επίσης θα μπορούσε να θεωρηθεί πρόοδος. Ήταν ένδειξη ότι την ενδιέφερε πώς έδειχναν τα πλούσια κοντά μαλλιά της, μόνο που του κούνησε απειλητικά τη βούρτσα καθώς κατευθυνόταν προς την κουζίνα. «Δε θέλω να με βοηθάνε οι γιοι σου με τη λεβάντα».

«Δε συμπαθείς τα παιδιά μου;» ρώτησε ο Πιτ απότομα.

«Δε συμπαθώ κανέναν, μην το παίρνεις λοιπόν προσωπικά. Τα παιδιά σου είναι μια χαρά. Παρ’ όλο που, αν ήμουν στη θέση σου, θ’ αγόραζα το άλογο στον Σον, για να μη σε στείλει πριν την ώρα σου στον τάφο. Και μη λες στον Σάιμον μυστικά, γιατί τα μαρτυράει όλα...»

«Ναι, έμαθα ήδη απ’ τον Σάιμον ότι τους ταΐζεις λιχουδιές που δεν τρώνε ποτέ στο σπίτι».

«Αυτό είναι μεγάλο ψέμα. Τους πήγα μόνο μερικά σάντουιτς επειδή δούλευαν τόσο σκληρά», είπε η Καμίλ. «Και επειδή είναι αγόρια. Και τα αγόρια είναι πάντα πεινασμένα».

Προφανώς σκέφτηκε ότι την κατηγορούσε πως είχε δείξει καλοσύνη, γιατί ο Πιτ άκουσε την τσαγιέρα να χτυπάει με δύναμη στο νεροχύτη. Και όταν τη γέμισε, τη χτύπησε με την ίδια δύναμη πάνω στη σόμπα. Και μετά μια κούπα πάνω στον πάγκο. Μόνο μία. Δε σκόπευε να του προσφέρει καφέ.
«Τα παιδιά μου δε μένουν νηστικά. Τ’ ορκίζομαι. Ό,τι κι αν σου είπαν», είπε ο Πιτ κοφτά.

«Το θέμα είναι ότι δε θέλω να δουλεύουν στη φάρμα. Το εννοώ, Πιτ. Δεν είναι σωστό, αφού δεν μπορώ να τους πληρώνω».

«Τους πληρώνω εγώ...»

«Το ξέρω. Και αυτό είναι ακόμα χειρότερο. Δε θέλω τη φιλανθρωπία σου, και αυτή η υπόθεση με τη λεβάντα δεν είναι δικό σου πρόβλημα».

«Εντάξει, ξέρω πώς μπορεί να διευθετηθεί το θέμα», είπε ο Πιτ με ήρεμη φωνή. «Θα πάω να ρωτήσω την αδερφή σου...»

Όπως το περίμενε, η Καμίλ χλόμιασε και ένα κουτάλι που κρατούσε έπεσε απ’ το χέρι της. «Μην ανακατεύεις την αδερφή μου. Αυτό δεν είναι σωστό».

Ο Πιτ έξυσε το πιγούνι του. «Βλέπω ότι εδώ έχουμε ένα πρόβλημα. Γιατί πρέπει να μιλήσω ή στην αδερφή σου ή σ’ εσένα. Πρέπει να ληφθούν κάποιες αποφάσεις, γι’ αυτό πρέπει να ρωτήσω μια απ’ τις δυο πριν αρχίσω...»

«Σε τι θέλεις ν’ ανακατευτείς πάλι;» ρώτησε η Καμίλ, φανερά ενοχλημένη. Τόσο ενοχλημένη που χωρίς να το καταλάβει έβαλε μια δεύτερη κούπα στον πάγκο μπροστά του. Και όταν έβρασε το νερό

έφτιαξε στιγμιαίο καφέ και για τους δύο.
Ο Πιτ ήπιε μια γουλιά. Ο καφές της ήταν σχεδόν τόσο χάλια όσο και ο δικός του. «Υπάρχουν τρία πράγματα για τα οποία πρέπει να πάρουμε αποφάσεις. Πρώτα απ’ όλα, η αδερφή σου θα πρέπει να βάλει πολτό άχυρου στις ρίζες των θάμνων για να κρατιέται το νερό. Μετά, αν θέλετε να γίνει σωστή δουλειά, χρειάζεστε χώμα με pH γύρω στο 6.5. Δεν έχω εξετάσει το έδαφος, αλλά κρίνοντας απ’ το δικό μου που είναι δίπλα, νομίζω ότι χρειάζεται ασβέστιο».

Την είδε να πέφτει βαριά στην ξεχαρβαλωμένη καρέκλα απ’ την άλλη πλευρά του τραπεζιού. Τα μάτια της Βάιολετ θα είχαν αλληθωρίσει αν τα άκουγε όλ’ αυτά. Αλλά η Καμίλ, σε αντίθεση με τις δυο αδερφές της, ήξερε καλά τη γη. Ήταν προφανές, όμως, ότι δεν είχε συλλάβει σε όλη του την έκταση το πρόβλημα με τη λεβάντα. Παρ’ όλα αυτά, αντέδρασε αμέσως. «Μπορώ να τα κάνω όλα αυτά χωρίς βοήθεια».

«Ναι;» Και οι αγελάδες είχαν φτερά και πετούσαν, σκέφτηκε ο Πιτ.

«Μπορώ, Πιτ».

«Αχά». Κάποτε, αυτή η κουζίνα ήταν μια όαση. Τώρα, ο νεροχύτης είχε λεκέδες από σκουριά. Η μπογιά στους τοίχους είχε ξεφλουδίσει και το δάπεδο χρειαζόταν αντικατάσταση.

«Νομίζεις ότι ο πατέρας μου με μεγάλωσε για να κάθομαι σταυροπόδι στους καναπέδες; Ίσως έχουν περάσει μερικά χρόνια, αλλά ξέρω να τα κάνω όλα αυτά. Απλώς δεν...» «Απλώς δεν ήξερες ότι η λεβάντα τα χρειάζεται. Και είναι προφανές πως ούτε η αδερφή σου το ήξερε. Αλλά εκείνη, απ’ ό,τι ξέρω, δεν πατάει ποτέ το πόδι της στους αγρούς. Κάτι που μας ξαναφέρνει στο βασικό πρόβλημά μας...»

«Δεν υπάρχει πρόβλημά *μας,* Μακντούγκαλ». Όταν εκείνος συνέχισε να πίνει τον καφέ του χωρίς να λέει τίποτα, η Καμίλ τον παρακίνησε. «Λοιπόν; Ποιο είναι αυτό το μεγάλο πρόβλημα;»

Ο Πιτ σήκωσε το ένα χέρι. Αυτό ήταν σοβαρό ερώτημα. «Πρέπει να ξέρω τι προσπαθεί να κάνει. Η αδερφή σου. Εννοώ, διάβασα για τη λεβάντα κι έμαθα πολλά πράγματα για την καλλιέργειά της. Αλλά η Βάιολετ δεν έχει φυτέψει κανένα μικρό παρτέρι. Στη Γαλλία, η λεβάντα χρησιμοποιείται ευρέως στη βιομηχανία αρωμάτων, αλλά το

αιθέριο έλαιο της λεβάντας, όχι το λουλούδι. Αν η αδερφή σου δε σχεδιάζει να προμηθεύει με λουλούδια λεβάντας όλους τους ανθοπώλες του βόρειου ημισφαιρίου, πρέπει ν' αποβλέπει στην παραγωγή αιθέριου ελαίου. Δε βλέπω όμως να έχει εργαλεία για την απόσταξή του. Δεν ξέρω καν αν έχει κάνει έρευνα αγοράς. Δεν μπορείς να επενδύσεις πολλά λεφτά σ' αυτό αν...»

«Σε καταλαβαίνω. Θα μιλήσω στην αδερφή μου και θα μάθω τι σκοπεύει να κάνει». Η Καμίλ έδειχνε συλλογισμένη, αλλά ξαφνικά ρώτησε: «Πότε σας άφησε, Πιτ;» «Ε;» «Η πρώην γυναίκα σου. Πότε σας άφησε, *εσένα* και τα παιδιά; Δεν πρέπει να έχει περάσει πολύς καιρός, γιατί οι πληγές είναι ακόμα ανοιχτές. Τα παιδιά μιλάνε συνέχεια για το πόσο δεν τους λείπει. Πόσο δεν την αγαπάνε. Πόσο δεν τα νοιάζει».

Ο Πιτ ήπιε τον καφέ και άφησε κάτω την κούπα του. Δεν είχε έρθει εδώ να μιλήσει γι' αυτό. «Πάνε δυο χρόνια. Σχεδόν τρία.

Ο πατέρας μου είναι αυτός που τα έχει κάνει μισογύνηδες, που προσπαθεί να τα πείσει ότι είναι διασκεδαστικό να ζούμε σαν εργένηδες, ότι δε χρειαζόμαστε τις γυναίκες. Ξέρεις τον πατέρα μου».

«Τον ήξερα κάποτε».

«Θα ξέρεις λοιπόν ότι λάτρευε τη μητέρα μου. Ο ίδιος δεν ήταν καθόλου μισογύνης. Δεν καταλαβαίνω λοιπόν γιατί το κάνει αυτό με τα παιδιά. Είναι σαν να πιστεύει πως θα πονάμε λιγότερο αν υποκρινόμαστε ότι δε χρειαζόμαστε γυναίκες στη ζωή μας».

«Φαίνονται καλά παιδιά, Πιτ».

«Είναι. Αλλά είναι πάντα εκεί, ξέρεις. Κρυμμένο μέσα τους. Το ότι τα εγκατέλειψε η μητέρα τους. Ότι τα αγαπούσε τόσο λίγο, που μπόρεσε να φύγει χωρίς να ρίξει ούτε μια ματιά πίσω της. Η αλήθεια είναι ότι άφησε *εμένα,* όχι τους γιους της. Αλλά τα παιδιά δεν το βλέπουν έτσι». Ο Πιτ συνοφρυώθηκε. Δεν ήξερε γιατί τα έλεγε όλα αυτά. Δε θυμόταν να είχε πει ποτέ σε κανέναν τόσα για την Ντέμπι και το διαζύγιο.

Και η Καμίλ τον κοιτούσε συνοφρυωμένη. «Δεν είναι κάτι που με αφορά».

«Όχι, δεν είναι».

Εκείνη πετάχτηκε όρθια. «Όχι ότι μ' ενδιαφέρει. Άρχισα όλη αυτή τη συζήτηση μόνο και μόνο για να σου πω ότι δε θέλω τη βοήθεια τη δική σου ή των παιδιών. Δε θέλω τη βοήθεια κανενός».

Σηκώθηκε και ο Πιτ. Αυτή η αναθεματισμένη γυναίκα ήταν πιο ευμετάβλητη κι απ' τον καλοκαιρινό αέρα. Για λίγο, είχε ακούσει με προσοχή για το πρόβλημα με τη λεβάντα, το οποίο δεν μπορούσε να γνωρίζει αφού είχε μόλις γυρίσει στη φάρμα μετά από τόσο καιρό. Τον είχε, επίσης, ρωτήσει για τους γιους του και για το διαζύγιό του σαν να νοιαζόταν πραγματικά. Χωρίς να το σκεφτεί, μουρμούρισε: «Έχω αρχίσει να βλέπω κάποια ίχνη απ' την Καμίλ που θυμόμουν, την Καμίλ που ήξερα κάποτε».

Λάθος του. Τα μάγουλά της έγιναν κατακόκκινα. «Δεν είμαι το ίδιο άτομο. Εκείνο το κορίτσι έφυγε για πάντα και δε θα ξαναγυρίσει ποτέ. Αν λοιπόν σκεφτόσουν...»

«Δε σκεφτόμουν τίποτα». Η φωνή του Πιτ χαμήλωσε. «Καμ, καταλαβαίνω το θυμό σου. Αν είχα περάσει κι εγώ όσα πέρασες εσύ, το ίδιο θ' αντιδρούσα. Λυπάμαι για τη δοκιμασία σου. Αλλά δεν έχω καμιά σχέση με τα γεγονότα που σε πλήγωσαν. Είμαι ένας παλιός φίλος που έχει τον τρόπο και το χρόνο να σε βοηθήσει με τη λεβάντα. Και έχω δυο έφηβους γιους, εγωκεντρικούς, όπως είναι άλλωστε τα περισσότερα παιδιά, που θα τους κάνει καλό να δουλεύουν μερικές ώρες κάνοντας κάτι για κάποιον άλλον και όχι για τους ίδιους. Αυτό μόνο συμβαίνει, σταμάτα λοιπόν να μου δίνεις ένα *μαρντλ γκρατντς»*.

Ο πατέρας της χρησιμοποιούσε αυτή τη σκωτσέζικη φράση. Σήμαινε πόνος στο στομάχι. Και ο Πιτ πίστευε πως, χρησιμοποιώντας τη, θα την έκανε ίσως να γελάσει. Αλλά προφανώς η Καμίλ είχε τρομάξει συζητώντας μαζί του σαν να νοιαζόταν. Δεν ήθελε να νοιάζεται για κείνον. Και έπρεπε να του το ξεκαθαρίσει. Ανασήκωσε το πιγούνι της. «Δε θα κρατήσω το σκυλί».

«Όχι;»

«Το περιποιούμαι. Αυτό το παραδέχομαι. Αλλά το κάνω επειδή δεν ήθελα να το σκοτώσουν. Μόλις συνέλθει λίγο ακόμα, θα βρω κάποιον

τρόπο να το ξεφορτωθώ».

«Να το κάνεις. Για να μου δείξεις πόσο κακιά είσαι», την προκάλεσε ο Πιτ.

«*Είμαι* κακιά».

Θεέ μου, αυτή η συζήτηση ήταν τόσο ανόητη, που ο Πιτ δεν έβρισκε κανένα λόγο να τη συνεχίσει. Γι' αυτό, την άρπαξε και τη φίλησε. Τι άλλο μπορούσε να κάνει; Η Καμίλ στεκόταν εκεί, με τις γροθιές στους γοφούς της, σαν ένας νάνος απέναντι σ' ένα γίγαντα. Δε θα σταματούσε να τον προκαλεί αν δεν έκανε κάτι.
Αυτή τη φορά, όμως, η Καμίλ ήξερε το φιλί του. Ήξερε τη γεύση του. Ήξερε πόσο επικίνδυνος ήταν. Και ο Πιτ ήξερε πόσο μεγάλος μπελάς ήταν εκείνη. Ή τουλάχιστον πίστευε ότι ήξερε.

Πριν τελειώσει το πρώτο φιλί, ήταν έτοιμος για δεύτερο, τα δάχτυλά του εξαφανίζονταν μέσα στα βρεγμένα μαλλιά της, το κορμί του απορροφούσε τη ζεστασιά του δικού της. Η απαλή επιδερμίδα της ήταν άλλο ένα αφροδισιακό που δε χρειαζόταν. Είχε αποφύγει τις σχέσεις με το αντίθετο φύλο από τότε που είχε φύγει η Ν*ΐέμπι,* αποφασισμένος να προστατέψει την καρδιά του. Και τώρα ήξερε ενστικτωδώς ότι η Καμίλ ήταν μεγάλος κίνδυνος για την καρδιά του.

Αλλά φιλούσε σαν να ήταν η πιο μοναχική ψυχή στον κόσμο. Σαν να ήταν το πρώτο της φιλί. Σαν να έτρεμε απ' το φόβο και παρ' όλα αυτά να μην μπορούσε ν' αντισταθεί. Σαν να διψούσε ν' αγγίξει και ν ' αγγιχτεί, V' αγκαλιάσει και ν α την αγκαλιάσουν.

Το ένα φιλί οδηγούσε στο άλλο. Ο Πιτ ένιωσε τον πάγκο να πιέζεται στην πλάτη του καθώς την τραβούσε πιο κοντά, σκύβοντας γι' άλλο ένα πιο αργό, πιο βαθύ φιλί. Τα δάχτυλά του γλιστρούσαν στους ώμους και μετά στην πλάτη της.
Ένιωθε τις θηλές του στήθους της να σφίγγονται, μύριζε το άρωμα της επιδερμίδας της, ένιωθε τους αφηνιασμένους χτύπους της καρδιάς της. Συνάντησε πάλι τα απαλά σαν βελούδο χείλη της. Άκουσε τον πνιχτό αναστεναγμό της όταν η γλώσσα του άρχισε να χαϊδεύει τη δική της. Η ανταπόκρισή της απογείωσε τους σφυγμούς του. Τη σήκωσε πιο ψηλά, πιο κοντά του, τραβώντας την ανάμεσα στους μηρούς του.

Του ανταπέδιδε το φιλί σαν καλοκαιρινή καταιγίδα, όλο θέρμη και αστραπή και ευχάριστη έκπληξη. Θεέ μου, πώς μπορούσε ένα τόσο μικρό πακέτο να κρύβει τόσο μεγάλη ποσότητα εκρηκτικού πάθους;

Δεν είναι ότι με θέλει, σκέφτηκε ο Πιτ. Είναι που έχει μείνει μόνη τόσο καιρό. Δεν το έκανε επειδή ένιωθε κάτι για κείνον, αφού τον περισσότερο καιρό ήταν έξω φρενών μαζί του. Λογικά, ο Πιτ καταλάβαινε -πραγματικά καταλάβαινε- ότι αυτό δεν είχε και τόση σχέση με τον ίδιο. Η Καμίλ ένιωθε χαμένη από τότε που πέθανε ο άντρας της. Και τώρα, τα φιλιά του και ο πόθος του άνοιγαν μια πόρτα που ήταν κλειστή και σκουριασμένη απ' τη θλίψη και τον πόνο.

Αλλά έστω και για τη στιγμή, ο Πιτ ρουφούσε με απληστία τα καυτά, υγρά φιλιά της. Μύριζε την επιδερμίδα της, εισέπνεε τις μικρές κραυγές πόθου της. Μέχρι που τον δάγκωσε απαλά στο λαιμό.
Και τότε άνοιξε τα μάτια του και ανασήκωσε το κεφάλι του με κάποιο σοκ αλλά και ευθυμία. «Με δάγκωσες», μουρμούρισε.

«Τι να σου πω; Δεν έφαγα μεσημεριανό».

«Με δάγκωσες πραγματικά».

«Θέλεις να πεις ότι αυτό είναι κάτι που δε σου το έχει κάνει άλλη γυναίκα, Μακντούγκαλ; Με τι είδους νιάνιαρα έβγαινες;»

«Κάμπελ, με φλερτάρεις; Απ' τη στιγμή που έφτασες εδώ με βασανίζεις».

«Δεν ήταν προσωπικό. Έτσι φέρομαι σε όλους. Αυτή τη στιγμή, όμως, το μόνο που μπορώ να σκεφτώ είναι να σε φάω για μεσημεριανό γεύμα».

Δεν του είχε δώσει κανένας ξαφνικά εισιτήριο για το υπερπέραν. Η πραγματικότητα ήταν ολοφάνερη γύρω του. Το απαλό φως του ήλιου. Η σκόνη. Το κελάηδημα των πουλιών. Οι μυρωδιές απαίσιου καφέ και κατάφυτης γης και λουλουδιών έξω απ' το παράθυρο. Κι όμως, τα μόνα που μπορούσε να δει ο Πιτ ήταν τα μπερδεμένα μαλλιά της, ο πόνος στα μάτια της, τα φουσκωμένα απ' τα φιλιά του χείλη της. Το πρόσωπό της ήταν ακίνητο, το βλέμμα της ερευνητικό όπως και το δικό του.

«Τι συμβαίνει εδώ;» ρώτησε ο Πιτ χαμηλόφωνα.

«Ίσως προσπαθώ να σε κάνω να τρομάξεις και να φύγεις».

«Και πιστεύεις πραγματικά ότι θα τρομάξω;»

Σιωπή. Μετά η Καμίλ άγγιξε το μάγουλό του μ’ ένα ακροδάχτυλό της. «Ναι, το πιστεύω, Πιτ. Δεν ξέρω γιατί συνεχίζεις να με φιλάς. Δεν ξέρω γιατί επιμένεις να θέλεις να με βοηθήσεις. Αλλά πρέπει να ξέρεις ότι είμαι μια κινούμενη καταστροφή. Δε χωράω στη ζωή σου, στη ζωή των γιων σου. Δεν είμαι έτοιμη για κανενός είδους σχέση. Δεν είμαι έτοιμη για τίποτα».

«Ναι. Και λοιπόν;»

Μια υποψία χαμόγελου, του πρώτου γνήσιου χαμόγελου απ’ όταν είχε γυρίσει εδώ, πλανήθηκε στα χείλη της. «Άσε τις εξυπνάδες, κόπανε. Μιλάω σοβαρά. Αν συνεχίσεις, θα βρεις τον μπελά σου. Σκέψου το λοιπόν πολύ πριν με φιλήσεις ξανά, ακούς;»

Αργά, τραβήχτηκε απ’ την αγκαλιά του, γύρισε και βγήκε απ’ την καλύβα. Η πόρτα χτύπησε υπόκωφα πίσω της.

Η αλλοπρόσαλλη γυναίκα τον είχε αφήσει μόνο στην κουζίνα της. Και ο Πιτ στάθηκε εκεί πέντε ολόκληρα λεπτά, ζαλισμένος σαν να τον είχαν χτυπήσει στο κεφάλι... ή στην καρδιά. Ένας Θεός ήξερε τι θα έκανε μαζί της. Αυτή τη στιγμή, τουλάχιστον, δεν είχε ιδέα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Τίποτα δεν είχε πάει καλά όλη την εβδομάδα. Και η Καμίλ πίστευε ότι υπεύθυνος γι’ αυτό ήταν αποκλειστικά ο Πιτ. Την είχε ταρακουνήσει. Άλλο πράγμα να βλέπεις το είδωλο των μαθητικών σου χρόνων να έχει γίνει άντρας και να δείχνει ότι νιώθει κάποια έλξη για σένα και άλλο ν’ ανταποκρίνεσαι στα φιλιά του.

Προφανώς δεν υπήρχε τίποτα σοβαρό ανάμεσά τους, ούτε θα υπήρχε ποτέ. Απλώς ήθελε ν’ απαλλαγεί απ’ αυτή την αναστάτωση που ένιωθε. Γι’ αυτό είχε αποτραβηχτεί. Προσπαθούσε να μένει κρυμμένη στην καλύβα όπως τις πρώτες εβδομάδες, αλλά δεν μπορούσε να το κάνει άλλο. Ο αναθεματισμένος σκύλος χρειαζόταν φροντίδα. Το ίδιο και η λεβάντα. Και οι γιοι του Πιτ συνέχιζαν να έρχονται για να τη βοηθήσουν.

Η Καμίλ ήθελε να κρυφτεί, σαν δειλή που ήταν, αλλά εδώ μια γυναίκα δεν την άφηναν στην ησυχία της να ζήσει σαν ερημίτισσα. Ακολούθησε το δρόμο που ήταν ανάμεσα στην αγροικία και στο μαγαζί της αδερφής της. Σύννεφα είχαν αρχίσει να μαζεύονται στον ουρανό πριν από το μεσημέρι και τώρα κυνηγούσαν το ένα το άλλο φέρνοντας καταιγίδα. Αφού δεν μπορούσε να δουλέψει στους αγρούς με τη λεβάντα, αποφάσισε να πάει να τα πει με τη Βάιολετ.

Έλπιζε ότι θα την έβρισκε μόνη, αλλά όταν πέρασε το κεφάλι της μέσα απ’ την πόρτα του Χερμπ Χέιβεν, είδε τρεις ανθρώπους... και μισή ντουζίνα γάτες. Ήθελε να φύγει αμέσως απ’ το μαγαζί, να βγει έξω. Και θα έφευγε, αν δυο απ’ τις μακρομάλλες περσικές γάτες της αδερφής της δεν είχαν τυλιχτεί στα πόδια της. Η Καμίλ έσκυψε και τις χάιδεψε, ενώ ταυτόχρονα φώναζε: «Πανάθεμά σε, Κίλερ. Σκύλος είσαι. Υποτίθεται ότι κυνηγάς γάτες. Γιατί δεν το κάνεις, άχρηστο πλάσμα;»

Δε χρειαζόταν να γυρίσει το κεφάλι της για να διαπιστώσει ότι το λυκόσκυλο ήταν ακριβώς πίσω της. Ο Κίλερ γρύλιζε ακόμα σε κάθε

ευκαιρία -ακόμα και σ' εκείνη-, αλλά αυτή την τελευταία βδομάδα είχε αρχίσει να την ακολουθεί παντού. Δεν μπορούσε ούτε στο μπάνιο να μπει μόνη της. Τώρα, το σκυλί στεκόταν υπομονετικά, με τη γλώσσα του να κρέμεται, και κοίταζε με απάθεια τις δυο μακρομάλλες γάτες. Η Καμίλ δεν μπορούσε να τον ξεφορτωθεί με κανέναν τρόπο.

Τελικά, οι γάτες έδειξαν ικανοποιημένες. Η Καμίλ σηκώθηκε, έβαλε τα χέρια στις τσέπες του τζιν της και μπήκε στο πρώτο θερμοκήπιο. Αυτό το είχαν χτίσει οι γονείς της. Δεν ήταν υψηλής τεχνολογίας όπως το καινούριο της Βάι, αλλά υπήρχαν ακόμα σημάδια απ' τη μητέρα της εδώ, το ιερό ψαλίδι κλαδέματος της Μ αργκό, η λεκάνη και ο πάγκος για μεταφυτεύσεις, η παλιά γαλλική ποδιά που φορούσε όταν ασχολιόταν με τα φυτά της.

Η Καμίλ κατάπιε με δυσκολία το σάλιο της. Η Μαργκό λάτρευε τα λουλούδια, όπως και η Βάιολετ. Και η Ντέιζι. Η Καμ ήταν η μόνη απ' τις κόρες που δεν της είχε μοιάσει, η μόνη που ήθελε μια αγχωτική δουλειά στην πόλη, η μόνη που δεν τη συγκινούσαν οι ρομαντικές δαντέλες και τα μπιχλιμπίδια. Αλλά όταν βρισκόταν εδώ, μερικές φορές νόμιζε ότι μύριζε το άρωμα της μητέρας της, λεβάντα και γιασεμί, οι ζεστές ευωδιές που ήταν κρυμμένες σε κάθε γωνιά του θερμοκηπίου.

Φυσικά, ήταν αποκύημα της φαντασίας της. Το θερμοκήπιο μύριζε χώμα και κοπριά, τίποτα παραπάνω. Δεν της έλειπε η μητέρα της. Για όνομα του Θεού, δεν ήταν παιδί. Ήταν μόνο εκνευρισμένη. Είχε αναβάλει αυτή τη συζήτηση με τη Βάιολετ όσο περισσότερο μπορούσε, κι αυτό όχι επειδή την ένοιαζε τι θα έκανε η αδερφή της με τη λεβάντα, αλλά επειδή το είχε υποσχεθεί στον Πιτ. Και, που να πάρει η οργή, δεν ήθελε να σκέφτεται τον Πιτ.

Άρχισε να τριγυρίζει, μύρισε διάφορα λουλούδια, εξέτασε το χώμα, διάβασε τις ετικέτες. Μέχρι ν' ακουστεί η δυνατή φωνή της αδερφής της «Ε, πού είσαι;» η Καμίλ είχε εξερευνήσει το παλιό θερμοκήπιο απ' τη μια άκρη στην άλλη και το μισό απ' το καινούριο.

«Καμ! Βγήκες απ' την καλύβα. Και έχεις ακόμα το σκύλο, βλέπω». Η Βάιολετ παρέκαμψε τον Κίλερ, ο οποίος γρύλισε για μια στιγμή, αλλά η Βάι δεν τον φοβόταν. Του έριξε μια ματιά συμπάθειας πριν

προχωρήσει. Σήμερα φορούσε ένα απ’ τα πλατύγυρα ψάθινα καπέλα της, χωριάτικη μπλούζα και τσιγγάνικη φούστα με όλα τα χρώματα που υπήρχαν και μερικά που δεν υπήρχαν καν. «Μπορούσες να με είχες βρει στο μαγαζί, αν με χρειαζόσουν».

«Είχες πελάτες. Και δεν ήμουν βιαστική».
«Εννοείς ότι αποφεύγεις ακόμα να μιλάς στον κόσμο. Έχεις πάει στην πόλη, έστω και μία φορά;» Η Βάι κοίταξε την αδερφή της στο πρόσωπο και έσπευσε να προσθέσει: «Δεν πειράζει. Χαίρομαι πολύ που σε βρίσκω εδώ. Είδες τις λιγουριές μου; Και το χελωνόχορτο; Και αυτό εδώ; Ξέρεις τι είναι;»

Έδειξε ένα φυτό με ασημί φύλλα και λουλούδια με βαθυγάλαζα πέταλα και ζωηρόχρωμους κίτρινους στήμονες. «Όχι, τι είναι;» ρώτησε η Καμίλ.

«Μπελαντόνα. Υπάρχουν διάφορα είδη άγριας μπελαντόνας.
Αυτή με τ’ ασημί φύλλα είναι δηλητηριώδης, αλλά είναι επίσης ένα θαυμάσιο φαρμακευτικό φυτό. Οι άνθρωποι δεν πρέπει να το φοβούνται. Ξέρεις, οι πατάτες και οι ντομάτες είναι ξαδέρφια της μπελαντόνας και τις τρώμε. Και εδώ, Καμ. Ξέρεις τι είναι αυτό;»

«Ναι. Αγριόχορτο». Η αλήθεια ήταν ότι τα περισσότερα πράγματα μέσα στο θερμοκήπιο ήταν υπέροχα, αλλά το φυτό που της έδειχνε η Βάιολετ ήταν πιο άσχημο κι από ζιζάνιο. Τα φύλλα του ήταν σκληρά και θαμπά.

«Το λένε κουμπόχορτο. Μου θυμίζει λεβάντα».

«Με δουλεύεις; Η λεβάντα είναι όμορφη. Αυτό μοιάζει με ζιζάνιο».

«Το ξέρω ότι δεν είναι εντυπωσιακό. Αλλά δε χρειάζεται περιποίηση, όπως και η λεβάντα. Μεγαλώνει εκεί που *θέλει*. Μπορείς να το παρομοιάσεις με Σκοτσέζο. Δεν μπορείς να του πεις τίποτα. Αυτό το κουμπόχορτο ευδοκιμεί μόνο αν του δημιουργήσεις το ίδιο είδος ελώδους, άγριου περιβάλλοντος με αυτό που έχει συνηθίσει».

«Και γιατί να το κάνεις αυτό;» ρώτησε η Καμίλ.

«Γιατί είναι πολύ όμορφο σε συνθέσεις με αποξηραμένα λουλούδια. Και οι άνθρωποι θέλουν τα βότανα για πολλούς λόγους. Άλλοι σαν

φάρμακα, άλλοι σαν λουλούδια και άλλοι σαν καρυκεύματα. Υπάρχουν όμως και μερικοί που τα αποξηραίνουν, και αυτό το κουμπόχορτο δείχνει πολύ ωραίο σε μια ανθοδέσμη».

«Εντάξει». Η Καμίλ διέκοψε την αδερφή της πριν συνεχίσει να της δίνει πληροφορίες για τα φυτά. «Έριξα μια ματιά στα θερμοκήπια. Κάνεις ωραία πράγματα, Βάι. Πολύ ενδιαφέροντα. Αλλά πιστεύεις ότι θα πουληθούν όλα αυτά; Τα θερμοκήπια είναι φίσκα».

«Ναι, είναι πράγματι...» Η Βάι συνέδεσε μπεκ. Άνοιξε ψεκαστήρες. Τσιμπολόγησε μερικά καφετιά φύλλα και συνέχισε να περπατάει. «Δεν ξέρω. Εννοώ δεν έχω ενημερώσει τα λογιστικά μου βιβλία τελευταία. Δεν είχα χρόνο. Αλλά είχα λεφτά απ᾽ το διαζύγιο».

«Το άκουσα ότι αυτός ο αχρείος σου έδωσε αρκετά λεφτά, αλλά νόμιζα ότι θα ήθελες να τα φυλάξεις, για ασφάλεια».

«Ίσως έπρεπε να είχα κρατήσει μερικά. Αλλά μετά το διαζύγιο ήθελα να φτιάξω κάτι αντί να καταστρέψω. Να χτίσω αντί να γκρεμίσω. Και όταν άρχισα μ᾽ αυτά τα φυτά, μαθαίνοντας πώς να τα πολλαπλασιάζω, βλέποντας όλα τα καινούρια μωρά να ξεπετιούνται απ᾽ το έδαφος... το βρήκα *υπέροχο».*

«Είναι όντως υπέροχο, Βάι». Η Καμίλ δε μιλούσε σε κανέναν με τακτ τους τελευταίους μήνες. Αν μπορούσε να ξεριζώσει και τα τελευταία ίχνη ευαισθησίας απ᾽ το χαρακτήρα της, θα το έκανε. Αλλά αντιλήφθηκε ότι κάτι συνέβαινε με την αδερφή της, κάτι που εκείνη δεν καταλάβαινε, γι' αυτό έπρεπε να είναι προσεκτική. «Αλλά όλη αυτή τη λεβάντα που έβαλες... Συνειδητοποίησες πόση ήταν;»

«Κατά κάποιον τρόπο».

«Βάι, έχεις τόση λεβάντα, που θα μπορούσες να προμηθεύσεις όλη την Ανατολική Ακτή. Δεν μπορείς να πουλήσεις παρά ένα πολύ μικρό ποσοστό στο μαγαζί σου. Θα έπρεπε να είχες ερευνήσει ώστε να το διοχετεύσεις και αλλού. Ως αιθέριο έλαιο. Σε ανθοπώλες. Σε...»

«Θα το κάνω, θα το κάνω, Καμ». Η αδερφή της έτρεξε κοντά της και την αγκάλιασε σφιχτά για μια στιγμή, μετά τραβήχτηκε πίσω και χαμογέλασε. «Μην ανησυχείς για τη λεβάντα. Ποιος νοιάζεται; Θα κάνω έρευνα αγοράς. Εσύ πρέπει να ξεκουραστείς και να νιώσεις καλά. Και νιώθεις ήδη καλύτερα, έτσι;» «Μια χαρά είμαι», είπε η Καμίλ με

κάποια ανυπομονησία.

«Λοιπόν, αφού είσαι μια χαρά, απόψε θα βγούμε να δειπνήσουμε έξω. Στο Γουάιτ Χιλς».

Η Καμίλ ένιωσε πανικό. «Όχι, εγώ...»

«Έλα τώρα, Καμ. Θα βγούμε οι δυο μας. Δε θυμάσαι πόσες φορές το κάναμε αυτό εσύ, εγώ και η Ντέιζι; Πηγαίναμε στην πόλη για ψώνια ή για δείπνο... και διασκεδάζαμε πάντα πολύ. Έλα, θα πάμε να κάνουμε κάτι διασκεδαστικό. Να φάμε σοκολάτα. Να πιούμε κρασί. Τι θα έλεγες και για καμιά ταινία;»

«Όχι. Το εννοώ! Όχι!» Η Καμίλ γύρισε απότομα και βγήκε απ’ το θερμοκήπιο, με τον Κίλερ πίσω της.

Η Βάιολετ αναστέναξε. «Καμ. Σ’ αγαπώ, αδελφούλα μου. Αλλά, αν δεν το κάνεις αυτό μαζί μου, θα κάνω καμιά κακία».

«Μην τολμήσεις να τηλεφωνήσεις στη μαμά!»

«Δεν είμαι τόσο μικροπρεπής. Αλλά σε προειδοποιώ...»

Η Καμίλ συνέχισε να προχωράει. Η Βάι την είχε απειλήσει κι άλλες φορές, αλλά δεν είχε κάνει τίποτα, γιατί καμιά απ’ τις δυο δε θα ήθελε να στενοχωρηθούν οι γονείς τους. Θα συζητούσαν και οι δύο το πρόβλημα με την Ντέιζι, αλλά αφού η αδερφή τους έμενε ακόμα στη Γαλλία, η Καμίλ ένιωθε ασφαλής. Εξάλλου, εκείνη θα έφευγε απ’ τη φάρμα. Κάποια στιγμή. Αργά ή γρήγορα.

Μια δυνατή καταιγίδα ξέσπασε, κάνοντας την Καμ να πηγαινοέρχεται σαν θηρίο σε κλουβί. Αμέσως όταν σταμάτησε η βροχή, άρπαξε το ψαλίδι της και έτρεξε στους λόφους με τη λεβάντα, έχοντας πίσω της τον Κίλερ.

Άρχισε να κλαδεύει με μανία τους θεριεμένους θάμνους. Ο ουρανός ήταν ακόμα συννεφιασμένος και έκανε κρύο. Αλλά ήταν ευκολότερο να δουλεύεις με κρύο παρά με ζέστη, παρ’ όλο που μερικά τραύματα απ’ την επίθεση τη βασάνιζαν ακόμα. Τα πλευρά της πονούσαν όταν κλάδευε πολύ γρήγορα. Το ίδιο και ο αστράγαλός της. Σήμερα, όμως, αυτό που χρειαζόταν ήταν σκληρή δουλειά. Κάθε θάμνος λεβάντας έπρεπε να κλαδεύεται μέχρι να πάρει το σχήμα μπάλας. Αλλά αυτό

ήταν δύσκολο και απαιτούσε αυτοσυγκέντρωση, κάτι που τη βοηθούσε να μη σκέφτεται.

Όταν ξαφνικά άκουσε τον ήχο μηχανής φορτηγού στο δρόμο της φάρμας πίσω της, η Καμίλ σήκωσε το κεφάλι της. Ήταν ένα άσπρο φορτηγό, καινούριο μοντέλο, με πίσω καθίσματα και πόρτες. Και ναι, φυσικά το αναγνώρισε. Αλλά εκεί που είχε συνηθίσει να βλέπει τους δυο νεαρούς Μακντούγκαλ, η καρδιά της άρχισε να χτυπάει σαν τρελή στη θέα του Πιτ. Παρ' όλο που σταμάτησε και έσβησε τη μηχανή, άργησε να βγει. Έμεινε για λίγο καθισμένος εκεί, με το χέρι του στηριγμένο στο ανοιχτό παράθυρο. Φορούσε πουκάμισο ανοιχτό στο λαιμό, το πρόσωπό του ήταν φρεσκοξυρισμένο, τα μαλλιά του χτενισμένα. Κάτι στα μάτια του την έκανε να σκεφτεί αγκαλιές και ατέλειωτα φιλιά, κάνοντάς τη ν' ανησυχήσει πάλι.

Οι γιοι του όμως ήταν αυτοί που πετάχτηκαν απ' το φορτηγό. Σε αντίθεση με τον πατέρα, τα παιδιά έδειχναν ατημέλητα, τα μαλλιά τους πετούσαν προς όλες τις κατευθύνσεις, τα φαρδιά τους παντελόνια σέρνονταν στο έδαφος.

«Γεια, Καμίλ!» φώναξαν και οι δύο, σαν να χαίρονταν που την έβλεπαν. Η Καμίλ συνοφρυώθηκε καθώς τα είδε να τρέχουν προς το μέρος της. Πρόσεξε ότι ο Κίλερ άνοιξε τα μάτια του, αλλά δεν έκανε τον κόπο να γαβγίσει.

«Πρέπει να έρθεις μαζί μας!» Ο Σον έφτασε τρέχοντας πρώτος κοντά της, λαχανιασμένος.

«Ναι, θα φάμε έξω και μετά θα πάμε σινεμά. Αλλά μόνο αν έρθεις κι εσύ».

«Για σταθείτε», είπε η Καμίλ, ενώ σκεφτόταν ότι θα έπνιγε την αδερφή της. Είχε *εμπιστευτεί* τη Βάι. Εντάξει, οι αδερφές απειλούσαν η μία την άλλη -όλες οι αδερφές το έκαναν αυτό-, αλλά δεν περίμενε ποτέ ότι η Βάιολετ θα ανακάτευε κάποιον τρίτο στις διαφωνίες τους. Θα ήταν άσχημο αν το έλεγε στην Ντέιζι ή στους γονείς τους. Πόσο μάλλον στον Πιτ.

«Έχουμε σχολείο αύριο», της εξήγησε ο Σάιμον. «Που σημαίνει ότι συνήθως δεν κάνουμε τίποτα. Δεν πάμε ποτέ σινεμά ούτε τρώμε έξω. Και ο παππούς θα πάει να παίξει χαρτιά με τους φίλους του, γι' αυτό δε

χρειάζεται να είμαστε στο σπίτι».

«Πολύ ωραία. Αλλά ούτε εμένα με χρειάζεστε».

«Σε χρειαζόμαστε, λέει ο μπαμπάς. Αν έρθεις κι εσύ, εντάξει, είπε. Αλλιώς θα γυρίσουμε σπίτι και θα πρέπει να πλύνουμε τα πιάτα και να διαβάσουμε. Έλα, Καμίλ».

«Ναι, έλα. Κρατάς στα χέρια σου το μέλλον του κόσμου μας. Θέλεις να πάμε σπίτι και να πλύνουμε *πιάτα;* Είναι δίκαιο αυτό;»

Όχι, δε θα σκότωνε την αδερφή της. Θα την πετούσε έξω από μια φωλιά κόκκινων μυρμηγκιών. Μια πολύ ζεστή μέρα. Αφού πρώτα την άλειφε με μέλι. Η Καμίλ τράβηξε τα μαλλιά της απ' το πρόσωπό της. «Κοιτάξτε, παιδιά, νιώθω τον πόνο σας. Νομίζω ότι τα πιάτα είναι μια μοίρα χειρότερη κι απ' το θάνατο. Αλλά δε θέλω να πάω πουθενά. Δε με χρειάζεστε. Δούλευα, όπως βλέπετε. Τα χέρια μου είναι βρόμικα. Φοράω όλη μέρα αυτό το τζιν. Και...»

«Και λοιπόν;» ρώτησε ο Σον απορημένος.

Σε μια άλλη γυναίκα δε θα χρειαζόταν να δώσει εξηγήσεις. «Δεν μπορώ να πάω σε δημόσιο χώρο έτσι».

«Αυτό είναι ανοησία», την πληροφόρησε ο Σάιμον. «Μας αρέσει που είσαι έτσι. Δείχνεις σαν εμάς».
Η Καμίλ ήθελε να τσιμπήσει τη γέφυρα της μύτης της. Ήξερε

ότι τα παιδιά το έλεγαν σαν κομπλιμέντο, δεν έπρεπε λοιπόν να νιώθει ότι την πρόσβαλλαν. «Κοιτάξτε, Σον, Σάιμον. Ξέρω ότι προσπαθείτε να κάνετε κάτι καλό...»

«Κανένας δεν προσπαθεί να κάνει κάτι καλό! Προσπαθούμε να αποφύγουμε μερικές αγγαρείες! Θα δεις μια ταινία χωρίς να πληρώσεις, Καμίλ. Γιατί το κάνεις θέμα;»

Ο Σον αναστέναξε. «Και θα είμαστε πολύ φρόνιμοι, το υποσχόμαστε». Μετά πρόσεξε το σκυλί. «Ε, ο Ντάρμπι δείχνει μια χαρά».

«Ακούει στο όνομα Κίλερ εδώ και μερικές μέρες».

«Εντάξει. Κοίτα, δες το σαν να μας δίνεις μια ευκαιρία να σ' ευχαριστήσουμε που έσωσες τον Ντάρμπι. Δεν είναι αρκετός λόγος αυτός; Και σου αρέσουν τα Μακντόναλντ'ς, έτσι; Δεν τρως κι εσύ αυτά

τα πράγματα από σόγια σαν την αδερφή σου, ε;»

«Ω, Θεέ μου!» Η Καμίλ ένιωθε τις αντιστάσεις της να καταρρέουν. Δεν είχε σκεφτεί αυτό το μεγάλο πλεονέκτημα αν έτρωγε έξω... την ευκαιρία να ξεφύγει για μια φορά από τα υγιεινά, όλο βότανα και χορταρικά φαγητά της αδερφής της. Έφερε στο μυαλό της τηγανητές πατάτες. Με μπόλικο αλάτι και κέτσαπ. Μετά αναστέναξε. «Να πάρει. Αλλά όχι. Και το εννοώ. Βλέπετε, η αδερφή μου μαγειρεύει. Δεν μπορώ λοιπόν να φύγω όταν έχει κάνει τόσο κόπο να ετοιμάσει φαγητό...»

«Ω, είπε ότι δεν πειράζει. Στην πραγματικότητα, εκείνη τηλεφώνησε στον μπαμπά. Γι' αυτό ξέραμε ότι μπορούσες να έρθεις. Του είπε ότι εκείνη έχει κάποια συγκέντρωση με γυναίκες. Και ξέρουμε ότι δε θα ήθελες καμιά σχέση μ' αυτό το σινάφι. Θα ήθελες, Καμίλ;»

Η Καμίλ ήθελε πάλι να τσιμπήσει τη μύτη της. Δεν την ενδιέφερε η εμφάνισή της, αυτό ήταν αλήθεια. Αλλά είχε αρχίσει να την ενοχλεί λίγο το γεγονός ότι τα παιδιά ήταν τόσο σίγουρα πως δεν την ένοιαζε αν ήταν η πιο άσχημη γυναίκα του κόσμου.

Άνοιξε το στόμα της να τους απαντήσει, αλλά εκείνη τη στιγμή συνάντησε το βλέμμα του Πιτ. Δεν μπορούσε να τον δει καλά από τόσο μακριά, αλλά ένιωσε ότι την κοίταζε κι αυτό την έκανε να φουντώσει. Αυτό και οι αναμνήσεις απ' την τελευταία φορά που είχε βρεθεί στην αγκαλιά του.

«Έλα, Καμ, έλα, έλα...»

«Εντάξει». Τα παρακάλια τους δεν την άφηναν να σκεφτεί. Και ξαφνικά τα παιδιά άρχισαν να χοροπηδάνε γύρω της, τραβώντας την απ' τα χέρια και οδηγώντας τη στα πίσω καθίσματα του φορτηγού μαζί τους. Ο Κίλερ άρχισε να γαβγίζει.

Ο Πιτ βλαστήμησε, σταμάτησε το φορτηγό, βγήκε και παίρνοντας το σκυλί το έβαλε στην καρότσα. Η Καμίλ έμεινε με ανοιχτό το στόμα, βλέποντας το σκυλί να μην αντιδρά όταν το σήκωσε ο Πιτ στην αγκαλιά του και μετά να κάθεται στην καρότσα, λες κι αυτό ήταν το πιο ωραίο πράγμα που του συνέβη ποτέ. Ο Πιτ οδήγησε το φορτηγό στην αυλή της και άφησε τον Κίλερ μέσα στον περιφραγμένο χώρο που του είχε φτιάξει η Καμίλ. Το σκυλί άρχισε να γαβγίζει πάλι.

«Σταμάτα. Θα τη φέρω πίσω σε δυο τρεις ώρες», είπε ο Πιτ στο σκυλί.

«Δε θέλω να τον ακούω να κλαίει. Μπορούμε να τον πάρουμε μαζί μας», είπε ο Σον.

«Στο εστιατόριο;»

«Θα μπορούσε να φάει ένα χάμπουργκερ».

«Και μετά να μείνει στο φορτηγό για δυο ώρες όσο εμείς θα βλέπουμε ταινία;»

Ο Σον, καταλαβαίνοντας ότι είχε χάσει, άλλαξε θέμα. Είχε βρει το άλογο που ήθελε. Ήταν ράτσας Μόργκαν. Ένα Μόργκαν μπορούσε να δουλεύει, να τρέχει στον ιππόδρομο ή να κάνει ό,τι ήθελε. Τα Μόργκαν ήταν όμορφα άλογα. Και τέλεια για την οικογένεια.
Η Καμίλ άκουγε τις γκρίνιες του Σον και τις ήρεμες απαντήσεις του πατέρα του, κάτι που γλίτωνε την ίδια από μια συζήτηση. Αλλά ένιωθε την παρουσία του Πιτ σαν να βρίσκονταν μόνοι οι δυο τους. Το βλέμμα του συναντούσε το δικό της μέσα στον καθρέφτη. Ήταν σαν να της έστελνε κάποιο μήνυμα με τα μάτια, αλλά δεν ήξερε τι ήταν αυτό. Γιατί ήθελε να πάει η Καμίλ μαζί τους; Σίγουρα του είχε τηλεφωνήσει η Βάιολετ, αλλιώς δε θα είχε σχεδιάσει ο ίδιος όλη αυτή την ιστορία για να τη βγάλει απ’ τη φάρμα. Αλλά γιατί να θέλει μια γυναίκα τόσο ανισόρροπη όσο εκείνη κοντά στους γιους του;

Φυσικά, το σεξ ήταν μέρος της εξίσωσης. Μετά τα τελευταία φιλιά τους, μόνο αν βρισκόταν σε κωματώδη κατάσταση η Καμίλ δε θα παραδεχόταν ότι οι ορμόνες τους είχαν πάθει αμόκ. Αλλά για κείνη αυτό ήταν κατανοητό. Ο Πιτ, όμως, τι λόγο είχε να θέλει να κοιμηθεί με μια ανυπόφορη και νευρωτική γυναίκα;

Το πρόβλημα ήταν τόσο μπερδεμένο που σταμάτησε να το σκέφτεται. Έγειρε πίσω και σχεδόν χαλάρωσε. Άρχισε μάλιστα να νιώθει ανόητη που είχε απομονωθεί στη φάρμα και δεν ήθελε να βλέπει κανέναν. Όχι, δεν ήθελε να βρίσκεται κοντά σε ανθρώπους. Δε χρειαζόταν ούτε ήθελε ανθρώπους στη ζωή της. Ποτέ ξανά.

Αλλά το ταξίδι μέχρι την πόλη ήταν τόσο οικείο όσο και οι χτύποι της καρδιάς της. Είχε ξεχάσει πώς περνούσε ο στενός δρόμος γύρω από λόφους και μέσα από κοιλάδες. Πέρασαν το Φάιερφλαϊ Χόλοου, το

καταφύγιο όλων των ερωτευμένων παιδιών της περιοχής, κι έφτασαν στη λιμνούλα του γερο-Σουίσερ. Υπήρχαν πολλές λίμνες στην περιοχή, αλλά του Σουίσερ είχε ένα μεγάλο δέντρο μ' ένα κλαδί τέλειο για να πηδάνε απ' αυτό στο νερό.

Ο Πιτ βλαστήμησε σιωπηλά όταν κόλλησε πίσω απ' το τρακτέρ ενός αγρότη με αλογοουρά, κάνοντας την Καμίλ να χαμογελάσει. Ο αγρότης πήγαινε με είκοσι πέντε χιλιόμετρα την ώρα και δεν έδειχνε καμιά διάθεση να κάνει στην άκρη του δρόμου. Αλλά βρίσκονταν στο Βερμόντ. Όσοι χίπηδες είχαν περάσει από δω τη δεκαετία του '60 δεν έφυγαν ποτέ...

Πέρασαν κόκκινους φράχτες και στάβλους, καθώς και μια πλαγιά λόφου που είχε ξεφύγει απ' τον έλεγχο του ιδιοκτήτη της και είχε γεμίσει με τριφύλλι και νεραγκούλες. Συστάδες από φτελιές και σφεντάμια σκίαζαν μερικά τμήματα του δρόμου, και μετά το τοπίο ξαφνικά λουζόταν στο φως του ήλιου. Αριστερά υπήρχε μια ασημογάλαζη λίμνη, δεξιά μια κόκκινη γέφυρα και μετά ακολουθούσε άλλη μια στροφή πριν μπουν στο Γουάιτ Χιλς.

Η Καμίλ ένιωθε την καρδιά της ελαφριά. Όλα θα πήγαιναν καλά, σκέφτηκε. Ένιωσε το βλέμμα του Πιτ πάνω της μέσα απ' τον καθρέφτη. Μιλούσε ακόμα με τον Σον για τα άλογα, αλλά κοίταζε εκείνη.
«Είσαι καλά;» τη ρώτησε, κινώντας τα χείλη του χωρίς να βγάζει ήχους.

Λες και τον ενδιέφερε. «Νομίζω ότι πρέπει να πάρεις ένα άλογο στον Σον», του είπε. Ο γιος του αμέσως γέλασε θριαμβευτικά, ενθουσιασμένος που είχε βρει έναν καινούριο σύμμαχο. Και ο Πιτ της έριξε μια ματιά σαν να της έλεγε ότι ήταν προδότρια.

Η Καμίλ δεν ήθελε να την κοιτάζει. Δεν ήθελε να νιώθει αυτό το φούντωμα στο κορμί της όταν της χαμογελούσε, όταν την κοίταζε ή προσπαθούσε να της μεταβιβάσει κάποιο μήνυμα.

Μπήκαν στην πόλη. Αιωνόβια δέντρα σκίαζαν τους δρόμους. Έδειχναν όλα ακριβώς όπως τα θυμόταν: Τα ψηλά, πλίνθινα σπίτια με τα πράσινα παράθυρα, οι άσπρες περιφράξεις πνιγμένες στον κισσό, οι πλακόστρωτοι δρόμοι. Στο πιο ψηλό σημείο της πόλης υπήρχε μια

κάτασπρη εκκλησία μ’ ένα μυτερό καμπαναριό, αν ήταν δυνατόν! Κι όμως, η Καμίλ αγαπούσε πάντα αυτή την εκκλησία και το καμπαναριό της, αγαπούσε τους πλακόστρωτους δρόμους της πόλης.

Όμορφες παιδικές αναμνήσεις την έκαναν να νιώσει μια αίσθηση ασφάλειας. Σε αντίθεση με άλλα μέρη, το Γουάιτ Χιλς δεν ήθελε ποτέ να μεγαλώσει. Είχαν αναγκαστεί να προσθέσουν ένα Μακντόναλντ’ς και ένα εμπορικό κέντρο, αλλά το εμπορικό κέντρο είχε κλείσει και τα φαστφουντάδικα επιτρέπονταν μόνο στη Μέιν Στρητ, αν η αρχιτεκτονική τους έδενε με το περιβάλλον.
«Εντάξει, έχουμε μόνο είκοσι *λεπτά* πριν αρχίσει η ταινία, γι’ αυτό θα φάμε στο πόδι, συμφωνείτε; Και απόψε δεν τρώμε τίποτα υγιεινό, μην αρχίσετε λοιπόν να μου ζητάτε λαχανικά και σαλάτες». Ο Πιτ πάρκαρε και μερικά λεπτά αργότερα μοίραζε σ’ όλους τα φαγητά.

Η Καμίλ, στριμωγμένη ανάμεσα στα δυο παιδιά, φύλαγε σαν θησαυρό τις τηγανητές πατάτες και την κέτσαπ της. Έφαγε με μεγάλη λαιμαργία ένα χάμπουργκερ, όπως δεν είχε φάει τίποτ’ άλλο εδώ και πολλούς μήνες. Η πόλη ήταν υπεύθυνη γι’ αυτό, όπως και οι αναμνήσεις απ’ την παιδική της ηλικία. Έβλεπε τον εαυτό της να τρέχει στη Μέιν Στρητ, νομίζοντας ότι όλος ο κόσμος ήταν δικός της, να μαλώνει με τις αδερφές της τρώγοντας παγωτό, να ψωνίζουν παιχνίδια και φορέματα για την αποφοίτησή τους. Έβλεπε να τη φιλάει ο Μπίλι Γουέμπστερ μπροστά στο βιβλιοπωλείο, να κολλάει το φορτηγάκι του πατέρα της μέσα στο χιόνι κι εκείνος να μην τη μαλώνει όπως είχε φοβηθεί.

Όλα της φαίνονταν πιθανά όταν ήταν παιδί. Τίποτα δεν μπορούσε να την πληγώσει. Δεν ένιωθε μόνο ότι ήταν δικός της ο κόσμος, αλλά πίστευε κι ότι μπορούσε ν’ αλλάξει αυτό τον κόσμο. Κι ας είχε ξεράσει έξω απ’ το κομμωτήριο της Ρούμπι όταν ήταν δεκατεσσάρων χρόνων και νόμιζε ότι δε θα το ξεπερνούσε ποτέ.

«Μας δουλεύεις, έτσι;» είπε ο Σάιμον. «Ξέρασες; Στο δρόμο;» «Σε ώρα με μεγάλη κίνηση, που με είδαν όλοι. Είχα αποφασίσει να μην ξαναβγώ απ’ το σπίτι. Αλλά δυο μέρες αργότερα η μητέρα μου με σήκωσε απ’ το κρεβάτι και με κλείδωσε έξω απ’ το σπίτι, λέγοντάς μου να πάω στο σχολείο. Η μητέρα μου ανεχόταν πολλά καπρίτσια μας, αλλά είχαν όλα κάποιο όριο».

Τα παιδιά λάτρευαν τέτοιου είδους ιστορίες. Αλλά το πιο παράξενο για την Καμίλ ήταν που άκουγε τον εαυτό της να μιλάει. Ο Πιτ πάρκαρε δυο τετράγωνα μακριά απ’ το σινεμά. Και αυτός ο μικρός περίπατος της έδωσε την ευκαιρία να απολαύσει από κοντά τη Μέιν Στρητ.

Μερικά πράγματα είχαν αλλάξει, μερικά άλλα όχι. Το ταχυδρομείο στεγαζόταν ακόμα στο παντοπωλείο, όπου μπορούσες ν’ αγοράσεις από αξίνες μέχρι βέρες και σκονάκια για τον πονοκέφαλο Ο γερο-Ρίβερτον δούλευε ακόμα στην αργυροχοΐα του, η βεράντα του Μαρμπλ Μπριτζ Καφέ ήταν γεμάτη καρέκλες όπως πάντα. Τα περισσότερα μαγαζιά ήταν αυτά που ήξερε: φαρμακείο, καταστήματα ρούχων, κουρείο. Αλλά η Καμίλ έβλεπε ότι τώρα μπορούσες να πας να κάνεις μανικιούρ και τατουάζ, αφού αγόραζες πρώτα τροφές για το άλογό σου και τις κότες σου.

«Να με πάρει», μουρμούρισε ο Πιτ. «Μη μου πεις ότι αυτό είναι χαμόγελο».

«Εντάξει, το παραδέχομαι. Ήταν καλή ιδέα να βγω για δυο τρεις ώρες». Η Καμίλ έγειρε το κεφάλι της. «Αλλά νιώθω ενοχές που σας κατάφερε η αδερφή μου να με πάρετε μαζί σας σε μια οικογενειακή έξοδο».

«Οικογενειακή έξοδος λέγεται να πηγαίνεις σινεμά με δυο εφήβους; Η ταινία είναι κωμωδία. Που σημαίνει ότι θα ξεσηκώνουν τον κόσμο με τα γέλια τους. Δε σου έκανα καμιά χάρη. Σε πήρα μαζί ώστε να έχω κάποιον να μοιραστώ αυτό το μαρτύριο».

Η Καμίλ άκουσε τον πιο αλλόκοτο ήχο να βγαίνει απ’ τα χείλη της. Ήταν χλιμίντρισμα; Μουρμουρητό μωρού;
Πνιχτός αναστεναγμός; Όχι, ήταν ένα απλό γέλιο. Σκουριασμένο και βραχνό, αλλά γέλιο.

Και η ανταμοιβή της γι’ αυτό ήταν ένα φιλί στο μέτωπο απ’ τον Πιτ, που όμως δεν το πρόσεξε κανένας άλλος. Και την επόμενη στιγμή την έσπρωχνε μέσα και της έλεγε να αγοράσει ποπκόρν για τέσσερις, περιχυμένο με βούτυρο, και αναψυκτικά. Τα παιδιά δεν τη βοήθησαν. Ποιοι έφηβοι θα προσφέρονταν να βοηθήσουν; Η Καμίλ αγωνιζόταν να τα κρατήσει όλα στα χέρια της, ενώ τα παιδιά άρπαζαν ποπκόρν και το πετούσαν στον αέρα για να το πιάσουν με το στόμα τους.

«Και νόμιζες ότι η αδερφή σου με πίεσε να σε πάρω μαζί μας». Ο Πιτ

ήρθε με τα εισιτήρια στο χέρι και πήρε μερικά απ' τα πράγματα που κρατούσε εκείνη. Αλλά όταν είδε έναν άγνωστο να τους κοιτάει, έδειξε μ' ένα νεύμα την Καμίλ. «Δικά της παιδιά είναι, όχι δικά μου».

Μέσα στη σκοτεινή αίθουσα είχαν αρχίσει να δείχνουν σκηνές απ' τις επόμενες ταινίες. Δεν είχε πολύ κόσμο, αλλά οι πρωταγωνιστές της κωμωδίας ήταν δημοφιλείς, ειδικά ανάμεσα στους εφήβους, αν έκρινε κανείς απ' το κοινό. Τα παιδιά, χωρίς να ρωτήσουν, έτρεξαν στις μπροστινές σειρές.
«Δεν μπορώ να κάθομαι τόσο κοντά στην οθόνη», είπε ο Πιτ. «Ούτε εγώ».
«Τότε διάλεξε πού θέλεις να καθίσεις και σ' ακολουθώ».
Όλα πήγαιναν καλά, είπε η Καμίλ στον εαυτό της. Ήταν παράξενο πώς είχε φτάσει στο σημείο να φοβάται τον κόσμο. Διάλεξε καθίσματα ψηλά, όπου δε θα τους έκοβε κανένας τη θέα. Ένα μεγάλο αναψυκτικό βρισκόταν ανάμεσά τους. Τα χέρια τους ήταν γεμάτα ποπκόρν. Ο ώμος του Πιτ άγγιζε τον δικό της και η Καμίλ μύριζε το σαπούνι του, ένιωθε πολύ έντονα την παρουσία του. Αλλά ήταν όλα εντάξει. Ήταν σίγουρη γι' αυτό.

Και ήταν όντως. Για δέκα λεπτά. Ίσως και δεκαπέντε. Τίποτα δεν προμήνυε αυτό που συνέβη. Η κωμωδία ήταν συνηθισμένη... Μια φαρσοκωμωδία μ' ένα ζευγάρι αστυνομικών χωρίς κουκούτσι μυαλό, που έπεφταν πάνω σε εγκληματίες και τους ζητούσαν συγνώμη, φορούσαν χειροπέδες σε αθώους και διάφορα τέτοια.
Όλοι μέσα στην αίθουσα γελούσαν. Ακόμα και η Καμίλ.

Ή νόμιζε ότι γελούσε. Ήταν τόσο σκοτεινά εκεί μέσα. Θεοσκότεινα. Και μια απ' τις σκηνές ήταν σ' έναν ήσυχο δρόμο προαστίου, η βροχή έλαμπε πάνω στα φύλλα των δέντρων και σχημάτιζε διαμάντια στα φώτα του δρόμου.

Όπως κι εκείνο το βράδυ. Ακριβώς όπως εκείνο το βράδυ, όταν εκείνη περπατούσε με τα ψηλά τακούνια της μαζί με τον Ρόμπερτ. Τα πόδια της πονούσαν και είχε πιει πολύ κρασί, αλλά γελούσε, γελούσε, ευχαριστημένη απ' το γάμο της και απ' τον Ρόμπερτ και απ' τη ζωή της και απ' τη δουλειά της και απ' τον εαυτό της.

Η Καμίλ ανοιγόκλεισε τα μάτια της, προστάζοντας τον εαυτό της να

συγκεντρωθεί στην ταινία. Αλλά ξαφνικά το σκοτάδι έγινε εχθρικό, γεμάτο απειλητικές σκιές. Είχε δει τους τρεις νεαρούς να πηγαίνουν καταπάνω τους, αλλά αυτό δε σήμαινε τίποτα. Ήταν σ' έναν δρόμο της πόλης. Ο κόσμος κυκλοφορούσε όλες τις ώρες. Αλλά εκείνη τη νύχτα, φυσικά, σήμαινε κάτι. Είδε μια άγρια λάμψη στα μάτια ενός απ' αυτούς... το *είδε* και εκείνη τη στιγμή κατάλαβε ότι ήταν παγιδευμένη σ' έναν ζωντανό εφιάλτη. Έγιναν όλα τόσο γρήγορα, που ήταν πια πολύ αργά. Ο πανικός την κυρίεψε, κρύος ιδρώτας έλουσε το κορμί της.

«Καμ; Καμίλ, τι συμβαίνει;»

Είδε τον Πιτ να γυρίζει προς το μέρος της, άκουσε τα καθησυχαστικά λόγια του, αλλά οι αναμνήσεις δεν την άφηναν να σκεφτεί λογικά. Μίλησε όσο μπορούσε πιο ήρεμα. «Τίποτα, Πιτ. Πρέπει να σηκωθώ μια στιγμή».

Στην πραγματικότητα, χρειαζόταν να φύγει αμέσως από κει. Τώρα. Χτες. Νωρίτερα κι από χτες. Πέρασε μπροστά απ' τον Πιτ και έτρεξε προς τις σκάλες. Δεν μπορούσε ν' αναπνεύσει, σαν να είχε παγιδευτεί όλος ο αέρας στα *πνευμόνια* της. Άκουγε την καρδιά της να χτυπάει σαν σφυρί, ένιωθε τη γεύση του φόβου στα χείλη της. Γλίστρησε, παραλίγο να πέσει στο τελευταίο σκαλοπάτι, συνέχισε να κατεβαίνει μέχρι που βρέθηκε στο δυνατό τεχνητό φως, διέσχισε τρέχοντας το φουαγέ και επιτέλους βγήκε απ' τη μεταλλική πόρτα στον φρέσκο αέρα της νύχτας.

Και μόνο τότε αντιλήφθηκε ότι ο Πιτ ήταν ακριβώς πίσω της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Βλέποντας την τόσο αναστατωμένη, ο Πιτ την ακολούθησε αμέσως, αλλά δεν ήταν εύκολο να τη φτάσει. Η Καμίλ είχε βγει σαν βολίδα απ' το σινεμά κι εκείνος δεν ήξερε ποια κατεύθυνση είχε πάρει. Οι τουαλέτες ήταν αριστερά. Το λόμπι οδηγούσε στην έξοδο δεξιά. Και ευθεία μπροστά ήταν ένας μεγάλος διάδρομος που οδηγούσε σε άλλες αίθουσες σινεμά και στην πίσω έξοδο.

Προχώρησε μπροστά και στάθηκε. Ησυχία βασίλευε στα λόμπι και στο χολ, γι' αυτό όταν άκουσε τον ήχο μιας μεταλλικής πόρτας στο τέλος του διαδρόμου, κατάλαβε αμέσως ότι ήταν η Καμ. Πρόφτασε να δει μια υποψία κόκκινου -το κόκκινο πουκάμισό της- πριν κλείσει η πόρτα πίσω της. Ένιωσε ενοχές. Ίσως δεν ήταν ποτέ εξαιρετικά ευαίσθητος, αλλά συνήθως δεν ήταν και τόσο κόπανος. Πώς μπόρεσε να της το κάνει αυτό;

Έσπρωξε με την παλάμη του την πόρτα, και τότε την είδε. Η πίσω έξοδος οδηγούσε σ' ένα πάρκινγκ κι ένα αλσύλλιο. Ο ήλιος ήταν σαν μια κόκκινη μπάλα, κοντά στη δύση του. Ο αληθινός κόσμος ήταν μόλις ένα τετράγωνο μακριά -μπορούσε ν' ακούει ήχους τροχοφόρων, ακόμα και μακρινές φωνές-, αλλά εδώ δεν υπήρχε κυριολεκτικά τίποτα και κανείς. Ένα ψυχρό αεράκι τον έκανε ν' ανατριχιάσει.

Η Καμίλ ήταν καθισμένη στο κράσπεδο του τσιμεντένιου πεζοδρομίου, με τα χέρια τυλιγμένα γύρω απ' τα γόνατά της και τα μάτια κλεισμένα σφιχτά. Δεν άνοιξε τα μάτια της, μίλησε όμως πριν προφτάσει να πει λέξη εκείνος. «Πιτ, εντάξει είμαι. Πήγαινε μέσα με τα παιδιά σου. Θα έρθω κι εγώ σε λίγο. Χρειαζόμουν λίγο καθαρό αέρα».

Εντάξει. Η Καμίλ είχε καταλάβει ότι την είχε ακολουθήσει, αλλά κι εκείνος θα έπρεπε να είχε καταλάβει πόσο θα την επηρέαζε η ταινία. Τα παιδιά τον είχαν πιέσει να τα πάει, του είχαν πει ότι ήταν κωμωδία.

Αλλά ο Πιτ δεν τα είχε ρωτήσει τίποτα, αλλιώς θα ήξερε ότι επρόκειτο για ταινία με αστυνομικούς και εγκλήματα.

«Πήγαινε μέσα», επανέλαβε η Καμίλ, εκνευρισμένη τώρα.

Εκείνος, αντίθετα, πλησίασε πιο πολύ. Και ξαφνικά -μέσα σε μια στιγμή- συνειδητοποίησε ότι την είχε ερωτευτεί τόσο βαθιά και τόσο πολύ, που δεν μπορούσε να σκεφτεί καθαρά. Τα πελώρια καστανά μάτια της έκρυβαν έναν ολόκληρο ωκεανό πόνου, η επιδερμίδα της ήταν κατάλευκη. Τα χέρια της σφίγγονταν σε μια προσπάθεια να σταματήσουν την τρεμούλα τους και οι λεπτοί ώμοι της ήταν μαζεμένοι, κάνοντάς τη να δείχνει πιο εύθραυστη, πιο ευάλωτη -κι αυτό τον σκότωνε. Τον εξόργιζε. Να βλέπει την Καμίλ του σ’ αυτή την κατάσταση.

«Έπαθες κρίση πανικού».

«Ναι. Το παθαίνω μερικές φορές τη βδομάδα. Έτσι για να κρατιέμαι σε φόρμα. Θα περάσει σ’ ένα λεπτό».

Η προσπάθειά της να το αντιμετωπίσει με ευθυμία έκανε το στομάχι του ν’ ανακατευτεί. Ο Πιτ γονάτισε πάνω στο τσιμέντο δίπλα της. «Αυτήν εδώ την προκάλεσε η ταινία;»

«Ποιος ξέρει; Οτιδήποτε μπορεί να την προκαλέσει. Ακούω έναν παράξενο ήχο -έναν αθώο ήχο για όλους τους άλλους-και, ξαφνικά, αρχίζω να ιδρώνω και να φέρομαι σαν παλαβή. Σε παρακαλώ, δε θέλω να με βλέπει κανείς όταν παθαίνω αυτές τις κρίσεις. Θα περάσει. Και θα περάσει πιο γρήγορα αν μ’ αφήσεις μόνη. Δεν μπορείς να με βοηθήσεις. Χρειάζομαι μόνο μερικά λεπτά αυτοσυγκέντρωσης για να συνέλθω».

Ο Πιτ ήθελε πολύ να την πάρει στην αγκαλιά του, αλλά το ένστικτό του τον σταμάτησε. Την είχε πάρει κι άλλοτε στην αγκαλιά του κι αυτό δεν τους είχε φέρει πιο κοντά. Αντιθέτως, την είχε κάνει πιο επιφυλακτική. Η Καμίλ αντιμετώπιζε την τρυφερότητα σαν να ήταν δηλητήριο. Εκείνος όμως ήθελε να καταλάβει πιο πολλά γι’ αυτό που της συνέβαινε.
«Η ταινία. Δεν το ήξερα. Νόμιζα ότι ήταν απλώς μια κωμωδία...»

«Το ξέρω. Μη νιώθεις ενοχές, Πιτ. Δεν έκανες τίποτα κακό. Δεν

έπρεπε να είχα έρθει στην πόλη».

«Αυτό που λες δεν είναι σωστό. Εκτός αν σκοπεύεις να μείνεις κλεισμένη σπίτι σ' όλη σου τη ζωή».

«Όχι, φυσικά όχι. Πρέπει να βρω πάλι δουλειά. Και θα το κάνω. Χρειάζομαι μόνο λίγο χρόνο για να ξεπεράσω αυτό που μου συμβαίνει». Η Καμίλ σήκωσε το κεφάλι της. «Κάνε μου μια χάρη, *μη* μου συστήσεις να πάω σε ψυχίατρο».

«Δεν είχα τέτοια πρόθεση». Μπορεί να μην ήταν σαΐνι με τις γυναίκες, αλλά ήξερε πότε έπρεπε να το βουλώνει.

«Δε χρειάζομαι ψυχίατρο για να μου πει ότι φέρομαι σαν ηλίθια. Ή γιατί».
«Είπα εγώ τίποτα;» Θεέ μου, αυτός ο βαθύς πόνος στα μάτια της. Αυτή η απαλή επιδερμίδα. Πόσο θα ήθελε να της πει: *Άσε με να σε αγαπήσω. Άσε με να σε βοηθήσω. Άσε με να σε προστατέψω και να μην αφήσω κανέναν να σε πληγώσει ποτέ ξανά.* Αλλά, φυσικά, δεν μπορούσε να της δώσει αυτές τις υποσχέσεις, δεν είχε τη δύναμη. Ή το δικαίωμα.

«Μπορώ να χειριστώ η ίδια το πρόβλημά μου, Πιτ. Και να το λύσω».

Διάβολε, μιλούσε σαν να ένιωθε ότι εκείνος την κατηγορούσε, κάτι που δεν ήταν αλήθεια. Και ο Πιτ έπρεπε να αλλάξει αυτή την εντύπωση, μόνο που αυτή η μαχητική διάθεση έδειχνε να της κάνει καλό. Τα μάγουλά της είχαν πάρει χρώμα. Τα χέρια της είχαν σταματήσει να τρέμουν. Και μιλούσε.

«Υπάρχει λόγος που αργώ τόσο ν' ανακτήσω τον έλεγχο της ζωής μου. Έχει σχέση με εξουσία».

«Εξουσία», επανέλαβε ο Πιτ, θέλοντας να την παρακινήσει να συνεχίσει, παρ' όλο που δεν έβγαζε νόημα απ' τα λεγόμενά της.

Η Καμίλ κούνησε πάνω κάτω το κεφάλι της. «Οι γονείς μου μ' έμαθαν να πιστεύω ότι είχα εξουσία. Σοβαρά.
Μεγάλωσα πιστεύοντας ότι εξούσιαζα τη ζωή μου, ό,τι μπορούσα να γίνω, ό,τι μπορούσα να κάνω. Οι περισσότεροι άνθρωποι παραπονιούνται ότι νιώθουν ανασφάλεια. Όχι εγώ. Δεν ήμουν ποτέ ανασφαλής, με είχαν μεγαλώσει να πιστεύω ότι μπορούσα να κατακτήσω τον κόσμο, αν δούλευα σκληρά, κρατούσα καθαρή τη

φωλιά μου και υποστήριζα τα πράγματα που είχαν σημασία».

Ο Πιτ κρέμασε τα χέρια πάνω απ’ τα γόνατά του. «Έτσι κάπως προσπαθώ κι εγώ να μεγαλώνω τους γιους μου».

«Μην το κάνεις. Γιατί όταν συμβεί κάτι, όπως όταν δέχτηκα εγώ την επίθεση, το χτύπημα είναι διπλό. Δεν είχα νιώσει ποτέ πριν αβοήθητη, ανίκανη. Ήταν σαν να τα πήραν όλα αυτοί οι τρεις άντρες. Όχι μόνο τον Ρόμπερτ, όχι μόνο τη ζωή όπως την ήξερα, αλλά κι εμένα την ίδια».

Και πάλι, ο Πιτ ήθελε να την πάρει στην αγκαλιά του, να την αγαπήσει. Να την προστατέψει. Η παρόρμηση ήταν τόσο δυνατή, που παραλίγο να το κάνει. Αλλά, διάβολε, το θέμα δεν ήταν τι ήθελε να κάνει εκείνος. Η Καμίλ πίστευε ότι είχε χάσει τον εαυτό της. Και η Καμίλ ήταν μια γυναίκα που δεν ήθελε συμπόνια.

«Σκοπεύεις λοιπόν να συνεχίσεις να κρύβεσαι στη φάρμα αντί να πάρεις το ρίσκο και να ξαναβγείς στην αληθινή ζωή;»

«Συγνώμη;» Η Καμίλ γύρισε και τον κοίταξε συντετριμμένη.

«Αυτό δε λες; Ότι δεν μπορείς να χειριστείς ακόμα και μια έξοδο στο σινεμά;»

Η Καμίλ μούτρωσε. «Μπορώ να χειριστώ...» «Κοίτα, κάθεσαι εδώ και τρέμεις ολόκληρη. Πώς λες λοιπόν ότι μπορείς;» Είδε το σοκ στα μάτια της, το βαθύ πόνο. Και συνέχισε με μεγαλύτερη σφοδρότητα. «Αν δεν ένιωθες τόσο οίκτο για τον εαυτό σου, θα ξαναγύριζες στην αίθουσα αποδεικνύοντας ότι δεν ήταν τίποτα σπουδαίο».

Ο πόνος έγινε πιο βαθύς. Αλλά οι ώμοι της σφίχτηκαν πεισματικά. «*Δεν* είναι τίποτα σπουδαίο. Θα γυρίσω αμέσως μέσα. Σου είπα. Χρειαζόμουν καθαρό αέρα». Η Καμίλ πετάχτηκε όρθια. «Και το γεγονός ότι είδες τα χέρια μου να τρέμουν για μια στιγμή δε σημαίνει ότι είμαι κανένα ανήμπορο πλάσμα. Μου συμβαίνει αυτό. Το παραδέχομαι. Αλλά συμβαίνει όλο και πιο σπάνια. Είμαι μια χαρά».

«Έτσι λες».

«Βεβαίως και το λέω».

Η Καμίλ προχώρησε μέχρι την πίσω πόρτα, αλλά ανακάλυψε ότι ήταν κλειδωμένη απ’ έξω, κι έτσι έκανε το γύρο του κτιρίου, μπήκε στο

λόμπι και μετά στη σκοτεινή αίθουσα και κάθισε στις ίδιες θέσεις που είχαν και πριν. Δεν του είπε λέξη στη διάρκεια της υπόλοιπης ταινίας. Ούτε στο δρόμο της επιστροφής.

Τα παιδιά δεν κατάλαβαν τίποτα. Μιλούσαν ακατάπαυστα για την ταινία, όπως έκαναν πάντα. Καθώς οδηγούσε, ο Πιτ συνειδητοποίησε ότι δεν είχε καταλάβει πόσο είχαν δεθεί οι γιοι του με την Καμίλ. Ήξερε ότι την είχαν αποδεχτεί, κάτι που του είχε κάνει εντύπωση, αφού δεν είχαν ποτέ κάτι θετικό να πούνε για μια γυναίκα από τότε που τους είχε εγκαταλείψει η μητέρα τους. Ήταν ενδιαφέρον πόσο διαφορετικά ήταν με την Καμίλ. Εν μέρει, προφανώς, επειδή δεν τους μιλούσε σαν μητέρα, δεν τα μάλωνε, δεν «το έπαιζε» μεγάλη.

Πρόσεξε τη συμπεριφορά τους απέναντι στην Καμ. Πρόσεξε τη δική της απέναντι τους. Αλλά πρόσεξε, επίσης, ότι η συμπεριφορά ανάμεσα στους δυο ενήλικες θα μπορούσε να παγώσει παγάκια σε τροπικό δάσος. Την είχε πληγώσει. Η Καμίλ δεν περίμενε ότι θα της ασκούσε τόσο σκληρή κριτική. Αλλά πίστευε πως έτσι έπρεπε να της φερθεί. Προσπαθούσε να βρει έναν τρόπο προσέγγισης. Αλλά η Καμ είχε υψώσει αμυντικά τείχη και δεν μπορούσες να την πλησιάσεις με τις συνήθεις μεθόδους.

Στο δρόμο της καλύβας, οι προβολείς του έπεσαν στον Ντάρμπι, που άρχισε να γαβγίζει και να γρυλίζει. Η Καμίλ κατέβηκε απ’ το φορτηγό, καληνυχτίζοντας τα παιδιά και αγνοώντας επιδεικτικά τον Πιτ. Ναι, την είχε πληγώσει. Αλλά ο Πιτ ένιωθε σαν να είχε δεχτεί μαχαιριά η δική του καρδιά.

* * *

Μόλις εξαφανίστηκαν τα φώτα του φορτηγού, η Καμίλ έτρεξε μέσα στην καλύβα, έψαξε να βρει το λουρί του σκύλου και μετά βγήκε πάλι απ’ το σπίτι.
Ο Κίλερ γάβγιζε ακόμα μανιασμένα. «Βούλωσ’ το, ανόητο πλάσμα. Δεν υπάρχει κανένας άλλος εκτός από μένα. Έλα εδώ».

Το σκυλί, φυσικά, μισούσε το λουρί. «Ξέρω. Δε σου φοράω πια λουρί,

αλλά αυτό είναι διαφορετικό. Δε σ' εμπιστεύομαι. Είμαι διατεθειμένη να σε πάω μια βόλτα, αλλά φοβάμαι μην επιτεθείς σε κανέναν. Πίστεψέ με, καταλαβαίνω την οργή σου. Ακριβώς το ίδιο νιώθω κι εγώ. Αλλά αυτή τη στιγμή έχεις μόνο δύο επιλογές: βόλτα με λουρί ή καθόλου βόλτα».

Ήταν πάντα δύσκολο να του περάσει το λουρί, αλλά απόψε ήταν και σκοτεινά. Τελικά τα κατάφερε, αλλά, τη στιγμή που σηκωνόταν, ο σκύλος της έγλειψε το μάγουλο.

«Δε σ' αγαπώ, μη νομίζεις λοιπόν ότι νοιάζομαι», τον μάλωσε η Καμίλ, αλλά ο Κίλερ δεν πτοήθηκε. Όταν του άνοιξε την πόρτα, πετάχτηκε με τα αυτιά τεντωμένα και άρχισε να περπατάει στον ίδιο ακριβώς ρυθμό μ' εκείνη.

Οι μεγάλοι νυχτερινοί περίπατοι είχαν γίνει ρουτίνα. Η Καμίλ κοιμόταν καλύτερα απ' όταν είχε αρχίσει να κλαδεύει τη λεβάντα. Η εξαντλητική δουλειά τη βοηθούσε σ' αυτό. Αλλά μερικές φορές τη βασάνιζαν ακόμα οι ηλίθιοι εφιάλτες, και τότε το περπάτημα τη βοηθούσε. Δεν ήταν εύκολο να περπατάς μέσα στο σκοτάδι, αλλά ο Κίλερ πήγαινε μπροστά και τα μονοπάτια στους αγρούς με τη λεβάντα τής ήταν πια πολύ οικεία.

Αφού δεν είχε κανέναν άλλον, η Καμίλ μιλούσε στο σκύλο. Ήταν πιο υγιές απ' το να μιλάει στον εαυτό της. Και δεν είχε σημασία τι έλεγε ή με πόση κακία το έλεγε, ο Κίλερ την άκουγε απαθής. Στην πραγματικότητα, το αναθεματισμένο ζώο έδειχνε σαν να λαχταρούσε ν' ακούει τον ήχο της φωνής της. Όχι ότι η Καμίλ το έκανε για χάρη του.

Απόψε, όμως, περπατούσε πιο γρήγορα και δε μιλούσε καθόλου. Ο Κίλερ, συντονισμένος στη συχνότητά της, περπατούσε και παρακολουθούσε, δοκιμάζοντας μόνο μια δυο φορές να της ξεφύγει.

Το περπάτημα βοηθούσε την Καμίλ να εκτονωθεί. Τι θράσος είχε αυτός ο άντρας! Να υπαινίσσεται ότι εκείνη δεν μπορούσε να δει μια ταινία, αν ήθελε. Ότι ήταν μια δειλή, επειδή δεν έφευγε ποτέ απ' τη φάρμα. Ο Πιτ δεν είχε περάσει όσα είχε περάσει εκείνη. Και για πρώτη φορά όλες αυτές τις βδομάδες, η Καμίλ είχε προσπαθήσει να του πει κάποια πράγματα. Όχι πολλά. Αλλά δεν είχε ξανοιχτεί ποτέ μετά το

συμβάν. Και πίστευε ότι μπορούσε να τον εμπιστεύεται. Κι εκείνος είχε υπαινιχτεί ότι δεν μπορούσε να δει ούτε μια ταινία χωρίς να πάθει κρίση πανικού. Αυτό έτσουζε.

Δεν ένιωθε πληγωμένη. Η Καμίλ δε θ' άφηνε ποτέ ξανά τον εαυτό της να πληγωθεί. Αλλά μπορούσε να νιώθει ενοχλημένη. Και προσβεβλημένη. Όλος ο κόσμος τής φερόταν με καλοσύνη μετά την επίθεση. Καταλάβαιναν όλοι πόσο φοβερή ήταν η δοκιμασία που είχε περάσει. *Όλοι.* Κι ενώ ο Πιτ ήταν ο μόνος με τον οποίο είχε ξανοιχτεί λίγο, εκείνος την είχε κάνει να νιώσει σαν κανένα δειλό και ανήμπορο πλάσμα. Θα μπορούσε να... ναι, θα μπορούσε να...

Η Καμίλ χτύπησε σε μια πέτρα και γλίστρησε. Όχι επειδή ήταν αδέξια, αλλά επειδή είδε τον Πιτ να στέκεται στην πίσω βεράντα της καλύβας της. Βρισκόταν ακριβώς κάτω απ' τη λάμπα της βεράντας, σαν να ήξερε ότι η Καμίλ θα φοβόταν αν έβλεπε κάποιον μέσα στις σκιές. Εκείνη όμως δεν ένιωσε φόβο. Τα ρίγη που ένιωθε είχαν προκληθεί από κάτι που κάθε άλλο παρά με φόβο έμοιαζε. Παρ' όλο που η πρώτη της σκέψη ήταν: Ωραία, τώρα θα του τα ψάλω για τα καλά.

Ο Κίλερ, φυσικά, άρχισε αμέσως να γαβγίζει και, επειδή η Καμίλ ξαφνιάστηκε, το σκυλί τράβηξε το λουρί απ' το χέρι της και έτρεξε προς τον Πιτ, συνεχίζοντας να γαβγίζει.

«Ω, σταμάτα, Ντάρμπι», είπε ο Πιτ.

Το σκυλί ξάπλωσε μπροστά του λαχανιάζοντας. Η Καμίλ κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι της βλέποντας την υπακοή του σκυλιού, αλλά ο Κίλερ δεν μπόρεσε να κρατήσει για πολύ ακόμα την προσοχή της. Το βλέμμα της καρφώθηκε στο πρόσωπο του Πιτ.
«Τι κάνεις εδώ;» «Σε περιμένω».
«Προφανώς. Εννοούσα γιατί».

«Επειδή πίστεψα αυτό που είπες. Ότι είσαι μια χαρά. Και είχα την εντύπωση ότι είχες βαρεθεί να σου φέρονται οι άλλοι σαν να ήσουν έτοιμη να καταρρεύσεις».

«Ναι», παραδέχτηκε η Καμίλ. «Έχω πράγματι βαρεθεί να μου φέρονται έτσι».

«Εγώ δε θα σου φερθώ όπως οι άλλοι, Καμ. Νομίζω ότι μπορείς να

δεχτείς ό,τι κι αν σου κάνω».

«Φυσικά μπορώ», τον διαβεβαίωσε η Καμίλ.

«Ωραία», μουρμούρισε εκείνος και την τράβηξε κοντά του.

Η Καμίλ δεν περίμενε το φιλί. Δεν είχε ιδέα πού το πήγαινε ο Πιτ. Ένιωσε ένα σκίρτημα μέσα της όταν τα χείλη του αναζήτησαν τα δικά της σ' ένα βαθύ, ατέλειωτο φιλί. Η γλώσσα του βρέθηκε μες στο στόμα της πριν προφτάσει εκείνη να πάρει έστω και μια ανάσα. Η πόρτα χτύπησε υπόκωφα πίσω τους. Η παλάμη του πάτησε το διακόπτη της λάμπας της βεράντας και μετά τα χέρια του ασχολήθηκαν μόνο μ' εκείνη.

Η καλύβα ήταν σκοτεινή, όμως το φως του φεγγαριού περνούσε μέσα απ' τα γυμνά παράθυρα. Το φως του ήταν τέλειο για φιλιά τόσο άγρια, που δεν άφηναν χώρο για τρυφερότητες και προσποιήσεις.
Η Καμίλ προσπάθησε να βγάλει νόημα από έναν κόσμο που είχε γίνει μια καταιγίδα αισθήσεων, ηλεκτρικών εκκενώσεων και αστραπών. Η γλώσσα του έπαιζε με τη δική της. Το στόμα του, υγρό και καυτό, λεηλατούσε το δικό της.

Τα χέρια του γλιστρούσαν στο κορμί της, πόντο πόντο, σαν να το διεκδικούσαν. Άκουσε τι έλεγαν τα χέρια του: *Είσαι δική μου.*
Ίσως όχι αύριο, όχι του χρόνου, αλλά αυτή τη στιγμή, μωρό μου, το κορμί σου είναι δικό μου.

Η πρώτη γουλιά σαμπάνιας που είχε πιει δεν την είχε ζαλίσει τόσο. Η Καμίλ έκανε καλό σεξ. Εκείνη και ο Ρόμπερτ πάντα έκαναν καλό σεξ. Μοιράζονταν χαριτωμένα ανέκδοτα. Ένιωθαν άνετα ο ένας με τον άλλο. Είχαν μάθει όλα τα πράγματα που μάθαιναν οι καινούριοι εραστές.

Αυτό δεν ήταν άνετο όμως. Ήταν άγριο και τρομακτικό. Ήταν σαν ν' άνοιγες μια βρύση με μεγάλη πίεση. «Πιτ...»

«Έχω προστασία».

«Δε θα έλεγα αυτό».

«Αν θέλεις να πεις όχι, πες το. Οτιδήποτε άλλο, μπορούμε να το συζητήσουμε αργότερα».

Η Καμίλ άνοιξε το στόμα της, σχεδιάζοντας να πει όχι. Να του πει να περιμένει μέχρι να ξαναβρεί τα λογικά της. Αλλά για κάποιον εντελώς ανεξήγητο λόγο ανασηκώθηκε στις άκρες των ποδιών της και τύλιξε τα χέρια της στο λαιμό του. Αν πήγαινε γυρεύοντας για μπελάδες, τους είχε βρει. Είδε το φως του φεγγαριού να φωτίζει το σκληρό πρόσωπό του, τα τρυφερά μάτια του. Ο Πιτ τράβηξε το φανελάκι της και το έβγαλε απ' το κεφάλι της. Εκείνη τράβηξε το δικό του. Ένας τυφώνας θα μπορούσε ίσως να τους σταματήσει. Ίσως.

Ο Πιτ βλαστήμησε, δυο φορές, καθώς προσπαθούσε να την οδηγήσει στην κρεβατοκάμαρα. Τα κουτιά με τα πράγματά της ήταν μπροστά τους. Κάτι τον χτύπησε στο καλάμι, κάτι άλλο στα δάχτυλα του ποδιού του.

Κάπου κοντά στο πόδι του κρεβατιού, ο Πιτ τράβηξε απ' τους ώμους της τις μπρετέλες του σουτιέν της, αποκαλύπτοντας τα στήθη της. Συνέχισε να την κοιτάει καθώς ξεκούμπωνε το φερμουάρ και μετά έβγαζε το τζιν της. Η Καμίλ είχε σταθεί αμέτρητες φορές γυμνή μπροστά στον Ρόμπερτ, αλλά δεν είχε νιώσει ποτέ τόση αναστάτωση. Έλεγε και ξανάλεγε στον εαυτό της ότι φοβόταν, ότι δεν ήταν έτοιμη, ότι ήθελε να σταματήσει. Αλλά τα χέρια του Πιτ ήταν τώρα μπλεγμένα στα μαλλιά της και τα φιλιά του γίνονταν όλο και πιο καυτά. Εκείνη δε διαμαρτυρόταν. Έπαιρνε όλα όσα της έδινε, απαιτούσε περισσότερα, τον προκαλούσε. Όταν την απόθεσε πάνω στο κρεβάτι, τα ελατήρια του παλιού στρώματος έτριξαν, ασυνήθιστα να δέχονται το βάρος δυο ανυπόμονων εραστών. Τα σεντόνια ήταν δροσερά, αλλά το κορμί της ψηνόταν στον πυρετό.

Δεν είχε νιώσει τίποτ' άλλο εκτός από θυμό τον τελευταίο καιρό. Δεν μπορούσε να εξηγήσει τι συνέβαινε. Δεν είχε κανέναν ηθικό ενδοιασμό. Αυτό δεν μπορούσε να είναι αγάπη... αλλά ένιωθε ότι μπορούσε να εμπιστεύεται τον Πιτ. Ή ότι την ανάγκαζε εκείνος να τον εμπιστευτεί, αφού της έδινε και της έδινε και της έδινε. Υγρά φιλιά. Χρυσαφένια φιλιά. Τολμηρά φιλιά, που ξεκινούσαν απ'τον αστράγαλό της κι έφταναν μέχρι το μηρό της και ως τα βάθη του είναι της.

Ένας δυνατός πόθος έκανε το κορμί της να ριγεί, μια άγρια πείνα που δεν είχε καμιά σχέση με λαγνεία, αλλά ήταν λαγνεία. Και ξαφνικά ο

Πιτ γέλασε, ένας ήχος που δήλωνε ευχαρίστηση, και μετά η ανάσα του χάιδεψε τον αφαλό της, κάνοντας την κι εκείνη να γελάσει. Γέλιο και σεξ, ποιος θα το περίμενε ότι συνδυάζονταν; Αλλά όταν τα χείλη του άγγιξαν τα στήθη της, η ανάσα της Καμίλ άρχισε να βγαίνει ρηχή και γρήγορη, σαν να ήταν λαχανιασμένη. Όσο όμορφο κι αν ήταν να γελάνε, τώρα τον ήθελε μέσα της, τον ήθελε απελπιστικά. Τόσους μήνες ένιωθε διαλυμένη. Μόνη. Δεν ήξερε πώς να ξαναχτίσει τη ζωή της. Δεν ήταν βέβαιη αν είχε πια μια ζωή που μπορούσε να ξαναγίνει φυσιολογική.

Αλλά εκείνη τη στιγμή ήταν σαν να την οδηγούσε ο Πιτ σ' ένα άλλο μέρος... Ένα μέρος όπου δεν υπήρχε τίποτ' άλλο εκτός απ' αυτή την αναστάτωση. Αυτές τις δυνατές αισθήσεις. Το απαιτητικό στόμα του, τα σκανταλιάρικα μάτια του. Τα άτακτα χέρια του, που την παρακινούσαν να κάνει πράγματα που δε συνήθιζε να κάνει, να σκέφτεται πράγματα που δε συνήθιζε να σκέφτεται, να φέρεται σαν μια γυναίκα εντελώς διαφορετική απ' την Καμίλ. Εκείνη τη στιγμή, ήταν η ερωμένη του, τίποτ' άλλο.

Ο Πιτ την τράβηξε από κάτω του, ενώ ανασηκωνόταν, δίνοντάς της κάποια ελευθερία κινήσεων, αλλά η Καμίλ είδε τη λάμψη πόθου στα μάτια του, διέκρινε στο πρόσωπό του την προσπάθειά του να συγκρατηθεί. Τύλιξε τα πόδια της γύρω απ' τη μέση του, μετά τα σήκωσε πιο ψηλά και τα έσφιξε περισσότερο, σαν να ήθελε να τον τραβήξει βαθιά μέχρι ν' αγγίξει την ψυχή της. Ο Πιτ ψιθύρισε κάτι για το πόσο γλυκιά ήταν και πόσο σφιχτή, αλλά είχε κιόλας αρχίσει μια επιτάχυνση του ρυθμού των κινήσεών του, οδηγώντας την ψηλά, σ' ένα μεγάλο, γρήγορο ταξίδι.

Η Καμίλ ένιωσε τη ραχοκοκαλιά της να τεντώνεται, τους παλμούς της ν' απογειώνονται, άκουσε το όνομά του να βγαίνει απ' τα χείλη της. Αυτό δεν ήταν λαγνεία, αυτό ήταν μαγεία.
Ένιωθε προστατευμένη μέσα στη ζεστασιά της αγκαλιάς του. Ο Πιτ ήταν πιο δυνατός από κείνη και μέχρι τώρα η Καμίλ δεν ήξερε πόσο δυνατή ήταν η ίδια. Ή πόσο πολύ χρειαζόταν ν' αφεθεί για λίγο, να γίνει αδύναμη. Να γίνει ο εαυτός της. Να αφήσει τα αμυντικά της τείχη να πέσουν για ένα μικρό διάστημα.

Και μετά η απελευθέρωση ήρθε για εκείνη σαν μια γλυκιά νεροποντή, σαν κάθαρση, σαν θεραπεία, σαν ελευθερία. Το ένα κύμα έκστασης ακολουθούσε το άλλο, μέχρι που έμεινε ακίνητη μέσα στην αγκαλιά του, ξέπνοη, εξαντλημένη. Ο Πιτ την έσφιξε πάνω του. Η Καμίλ άκουσε τους δυνατούς χτύπους της καρδιάς του κάτω απ' το αυτί της, ένιωσε το χέρι του να χαϊδεύει τον ώμο και τη ραχοκοκαλιά της.

Σε λίγο πρόσεξε ότι σύννεφα είχαν μαζευτεί γύρω απ' το φεγγάρι. Το δωμάτιο ήταν πιο σκοτεινό, πιο κρύο. Είχε νιώσει ένα χαμόγελο στα χείλη της, τώρα όμως αυτό το χαμόγελο έσβηνε καθώς τα μάτια της άνοιγαν.

Δεν επανήλθε απότομα στην πραγματικότητα. Η ζεστή αγκαλιά του ήταν υπέροχη, η αίσθηση σεξουαλικής και συναισθηματικής ικανοποίησης ήταν ένα κάλεσμα ζωής και ελπίδας που δεν το είχε νιώσει εδώ και πολλούς μήνες... αν το είχε νιώσει ποτέ στη ζωή της. Όταν όμως ανασήκωσε το κεφάλι της, είδε τα μάτια του Πιτ μέσα στο σκοτάδι να παρακολουθούν, να περιμένουν, σαν ν' αγωνιούσε να δει τις αντιδράσεις της.

«Σ' ευχαριστώ», ψιθύρισε η Καμίλ.

«Μην κλέβεις τις ατάκες μου. Δεν μπορώ ακόμα να μιλήσω. Δεν ξέρω τι έγινε, αλλά νιώθω σαν να πέταξα απ' την κορφή του Έβερεστ».

Ένα μικρό χαμόγελο χαράχτηκε στα χείλη της. «Σε εξαντλήσαμε;»

«Εσύ μ' εξάντλησες. Κι ας είσαι τόσο μικροκαμωμένη. Πού έκρυβες όλη αυτή τη δύναμη κι όλο αυτό το πάθος, άγνωστη;» Τα χέρια του συνέχισαν να τη χαϊδεύουν, σαν να καλόπιανε ένα γατάκι που ετοιμαζόταν να ξεφύγει. «Το ήξερα ότι ταιριάζαμε, ότι θα κάναμε καλό έρωτα, Καμ. Αλλά δεν το περίμενα ποτέ έτσι».

«Ούτε εγώ». Όμως η ζεστασιά του και τα τρυφερά του λόγια την έκαναν να νιώθει κάποια ανησυχία. «Έχω να νιώσω ζωντανή πολλούς μήνες. Δεν ήξερα ότι μπορούσα να νιώσω κάτι. Πόσο μάλλον κάτι τόσο δυνατό».

«Δεν υπήρχε τρόπος να συνέλθεις σύντομα. Είχες πληγωθεί πολύ άσχημα».

Η Καμίλ ένιωσε πάλι κάποια ανησυχία. Άγγιξε το σαγόνι του,

απομάκρυνε τα ατίθασα μαλλιά του απ’ το μέτωπό του. Ό,τι κι αν ήταν αυτό που είχε συμβεί, δε μετάνιωνε. Την είχε κάνει να νιώσει ζωντανή μ’ έναν τρόπο που δεν είχε νιώσει ποτέ πριν, που δεν πίστευε ότι μπορούσε.

Αλλά δεν ήταν μόνο εκείνη. Ο Πιτ είχε δυο γιους, δυο παιδιά που η μητέρα τους τα είχε εγκαταλείψει, γι’ αυτό δεν εμπιστεύονταν τις γυναίκες. Δεν μπορούσε ν’ αφήσει μια γυναίκα να μπει στη ζωή του. Και η Καμίλ δεν μπορούσε να φανταστεί καμιά γυναίκα λιγότερο κατάλληλη από κείνη για να γίνει πρότυπο για τα παιδιά του ή ακόμα να είναι καλή και για τον ίδιο. Εκείνη δεν ήξερε τι έκανε απ’ τη μια μέρα στην άλλη.

«Πώς θα το πούμε αυτό, Μακντούγκαλ;» ρώτησε χαμηλόφωνα. «Τι θα έλεγες να μην το πούμε τίποτα; Δε μ’ αρέσουν οι ετικέτες».

Η Καμίλ ξεροκατάπιε. «Ούτε εμένα μ’ αρέσουν. Αλλά δε θέλω να σε πληγώσω».

«Είμαι μεγάλο παιδί».

«Το πρόσεξα. Και αυτό που εννοούσα ήταν... πού πάμε από δω;»

«Πάμε όπου θέλεις. Οτιδήποτε βρίσκεις φυσικό».

Παραμύθια. Η Καμίλ ήξερε τι σήμαινε να είσαι ευάλωτος. Μερικές φορές ένιωθε τόσο εύθραυστη, που θα μπορούσε να γίνει κομμάτια αν φυσούσε από λάθος κατεύθυνση ο αέρας. Και ο Πιτ έδειχνε σκληρός και δυνατός, γιατί ήταν. Αλλά δεν ήταν πριν από λίγα λεπτά, μέσα στην αγκαλιά της. Τη χρειαζόταν, όπως τον χρειαζόταν κι εκείνη.

«Μου αρέσει να κάνουμε ό,τι νιώθουμε φυσιολογικό», του είπε τρυφερά, «εφόσον δεν έχει κανένας απ’ τους δυο μας παράλογες προσδοκίες».

Εκείνος την κοίταξε μέσα στο σκοτάδι. «Για τι πράγμα ανησυχείς, Καμ; Πες το».

Η Καμίλ ανησυχούσε μήπως έφτανε στο σημείο να τον χρειάζεται υπερβολικά. Ή μήπως πλήγωνε κάποιον που της είχε φερθεί τόσο καλά. Μήπως απογοήτευε έναν άντρα που του άξιζε κάποια η οποία δε θα τον απογοήτευε ποτέ. «Δε θα σου πω ψέματα, Μακντούγκαλ», είπε. «Αγαπούσα τον Ρόμπερτ. Ακόμα τον αγαπώ. Δεν έχω τη δύναμη να σβήσω αυτά τα αισθήματα».

«Δε σου ζήτησε κανείς να το κάνεις αυτό», είπε εκείνος κοφτά, αλλά μετά την τράβηξε γι’ άλλη μια φορά στην αγκαλιά του. Το πρώτο φιλί του την εμπόδισε να πει οτιδήποτε άλλο. Και μετά της έκανε έρωτα και η Καμίλ δεν είχε πια διάθεση για τίποτ’ άλλο εκτός από κείνον, εκτός απ’ τους δυο τους.

Ξύπνησε μια φορά στη διάρκεια της νύχτας μ’ έναν εφιάλτη, αλλά ο Πιτ την έσφιξε στην αγκαλιά του, μουρμουρίζοντας τρυφερά, καθησυχαστικά λόγια, και το κακό όνειρο εξαφανίστηκε.

Την επόμενη φορά που άνοιξε τα μάτια της, ξημέρωνε. Κι εκείνος είχε φύγει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Για τρεις συνεχόμενες μέρες, η οικογένεια παραπονιόταν ότι η συμπεριφορά του Πιτ θύμιζε σκαντζόχοιρο. Γί' αυτό σήμερα το πρωί, όταν άκουσε τους πρώτους ήχους ζωής επάνω, ήπιε μονορούφι μια κούπα καφέ και φόρεσε ένα ηλίθιο, ευτυχισμένο χαμόγελο. Μέχρι να ξεσπάσει ο πρώτος καβγάς ανάμεσα στους δίδυμους γιους του, είχε κιόλας χτυπήσει τα αβγά. Μέχρι ν' ακούσει το μπαστούνι του πατέρα του στη σκάλα, είχε έτοιμα και τα τοστ.

Ο πατέρας του στάθηκε στην πόρτα και τον κοίταξε. «Θα έχουμε πολλή ζέστη σήμερα, είπαν», δήλωσε καθώς έμπαινε στην κουζίνα. «Είναι σπάνιο φαινόμενο να έχουμε είκοσι εφτά βαθμούς Μάη μήνα».

«Αχά». Ο Πιτ διέκρινε την γκρινιάρικη διάθεσή του, γι' αυτό είπε πάλι «Αχά» με μεγαλύτερο ενθουσιασμό.

Ο πατέρας του τον κοίταξε ξαφνιασμένος, μετά έβαλε καφέ σε μια κούπα και κάθισε απ' την άλλη πλευρά του πάγκου. «Κοιμήθηκες καθόλου χτες βράδυ;» ρώτησε. «Νομίζω ότι σε ακούω να πηγαινοέρχεσαι μέσα στο δωμάτιό σου τα τρία τελευταία βράδια και σκέφτηκα ότι δε θα ένιωθες καλά».

«Καλύτερα από *ποτέ»,* είπε ο Πιτ. «Εσύ πώς είσαι σήμερα, πατέρα;»

Αυτό έκανε τον Ίαν να χάσει τη λαλιά του. Ο Πιτ δεν τον ρωτούσε ποτέ για την υγεία του, όχι επειδή δεν τον αγαπούσε, αλλά επειδή ήξερε ότι ο Ίαν θα άρχιζε να του μιλά με λεπτομέρειες για τον παραμικρό πόνο που ένιωθε. Του άρεσε να τον κανακεύουν, ενώ ο Πιτ πίστευε ότι αυτό δεν ήταν καλό για κείνον. Σήμερα όμως ο πατέρας του δεν του μίλησε για την υγεία του, τον κοίταζε μόνο καθώς ο Πιτ του σερβίριζε αβγά, τοστ και χυμό.

«Μου σερβίρεις», είπε ο Ίαν κατάπληκτος.

«Σκέφτηκαν' αρχίσουμε όλοι τη μέρα μας μ' ένα καλό πρωινό».

«Δεν παραπονιέμαι», βιάστηκε να πει ο Ίαν και εκμεταλλευόμενος την καλή διάθεση του γιου του προσπάθησε να του πιάσει κουβέντα. «Χτες πρόσεξα ότι σου έφεραν μερικούς πολύ χοντρούς φακέλους. Καινούρια δουλειά;»

«Ναι». Και κανονικά η παραλαβή καινούριας δουλειάς τον ενθουσίαζε. Ο Πιτ έκανε κάθε είδους μεταφράσεις, αλλά τα επιστημονικά κείμενα που μετέφραζε για τη Λάνγκλεϊ ήταν τα αγαπημένα του, είχαν πάντα μεγάλο ενδιαφέρον. Τώρα όμως μόνο ένα πράγμα ήθελε να είχε τη δυνατότητα να μεταφράσει, κι αυτό δεν ήταν επιστημονικές θεωρίες, αλλά η Καμίλ. Όσο κι αν σκεφτόταν και ξανασκεφτόταν αυτά που του είχε πει, δεν κατάφερνε να καταλάβει τι εννοούσε ή τι ήθελε πραγματικά.

Τα παιδιά κατέβηκαν τρέχοντος. Ο Ίαν άνοιξε την τηλεόραση. Ο ήλιος έμπαινε λαμπερός απ’ τα ανατολικά παράθυρα. Όταν όμως κοίταξε έξω, ο Πιτ δεν είδε το ηλιόλουστο χορτάρι ούτε τις δροσοσταλίδες στο περιβόλι με τις μηλιές του. Είδε εκείνη. Με τα μάτια της ψυχής του είδε το πρόσωπο της Καμ στο φως του φεγγαριού, τη μαγεία στα μάτια και στη βελούδινη γυμνή επιδερμίδα της. Θυμήθηκε πώς είχε ζωντανέψει για κείνον. Πώς είχε λιώσει για κείνον. Πώς είχαν κάνει παθιασμένο έρωτα οι δυο τους.

Δεν τον είχε πληγώσει το γεγονός ότι η Καμίλ είχε τελειώσει τη βραδιά μιλώντας του με ειλικρίνεια. Η ομολογία της ότι ήταν ακόμα ερωτευμένη με το νεκρό άντρα της δεν ήταν έκπληξη γι’ αυτόν. Δεν του είχε δώσει ποτέ λόγο να πιστεύει κάτι διαφορετικό. Μόνο ένας ανόητος δε θα έβλεπε ότι η τραγωδία που είχε περάσει τη βασάνιζε ακόμα. Η Καμίλ δεν ήταν σαν την Ντέμπι. Όταν αγαπούσε, αγαπούσε πραγματικά. Άλλωστε, δε θα δυσκολευόταν τόσο να ξεπεράσει το θάνατο του Ρόμπερτ, αν δεν τον αγαπούσε πολύ.

Ένα ποτήρι με χυμό χύθηκε στο τραπέζι. Ο Ίαν μιλούσε για κάποιο ραντεβού με οφθαλμίατρο. Τα παιδιά είχαν μόνο δυο τρεις βδομάδες σχολείο ακόμα και έκαναν σχέδια. «Δε θα σου μιλήσω ξινά για άλογο, μπαμπά. Λέω απλώς...»

«Εντάξει», είπε ο Πιτ.

«Εννοείς ότι μπορώ να πάρω άλογο αυτό το καλοκαίρι;»

Ο Πιτ έσκυψε μπροστά, στήριξε τους αγκώνες του στον πάγκο και κοίταξε έξω. Δεν είχε κάνει έρωτα μαζί της επειδή περίμενε κάποιο αντάλλαγμα. Η χημεία ήταν τόσο εκρηκτική, οπότε, ναι, υπήρχε κάποια ιδιοτέλεια απ' την πλευρά του. Δε θα ισχυριζόταν ότι είχε κάνει έρωτα για χάρη της. Αλλά δεν ήταν αυτό το θέμα. Δεν του άρεσε να τη βλέπει ν' απομονώνεται απ' τη ζωή. Επίσης, δεν ήθελε να τη δει να μπλέκει με κάποιον τύπο που θα την πλήγωνε.
Εκείνος δε θα το έκανε ποτέ αυτό. Ήθελε να είναι αυτός που θα τη βοηθούσε να γιατρευτεί. Κακό ήταν;

Όχι βέβαια. Καθόλου. Ο έρωτας που είχαν κάνει δεν είχε πληγώσει την Καμ. Ούτε εκείνον. Η ομολογία της ότι ήταν ακόμα ερωτευμένη με τον Ρόμπερτ ήταν μια έντιμη, ειλικρινής πράξη. Ο Πιτ χαιρόταν που του το είχε πει. Χαιρόταν πολύ.

Ένα κίτρινο σχολικό λεωφορείο σταμάτησε ξαφνικά μπροστά στον ιδιωτικό δρόμο του σπιτιού. Η πόρτα της κουζίνας χτύπησε δυο φορές καθώς τα παιδιά έτρεχαν να το προφτάσουν.

«Νομίζω ότι ο Σάιμον χάλασε το τηλεχειριστήριο. Δεν ήθελα να σου το πω, αλλά νομίζω ότι έπεσε μέσα στην μπανιέρα».

«Βέβαια», είπε ο Πιτ.

Ο Ίαν κουβάλησε τα πιάτα απ' το πρωινό τους στο νεροχύτη. Τα πήγαινε ως εκεί, αλλά δεν τα έπλενε ποτέ. «Δεν μπορώ να πιστέψω ότι συμφώνησες ν' αγοράσεις άλογο στο παιδί. Νομίζω ότι έχεις χάσει τελείως τα λογικά σου. Αλλά αν αποφάσισες ν' αγοράσεις το άλογο, τότε μπορεί ν' αγοράσω κι εγώ στα παιδιά ένα φορτηγό δικό τους. Συμφωνείς;»

«Βέβαια».

«Μπορεί και να τα πάω ένα ταξίδι στην Αλάσκα την άλλη βδομάδα».
«Εντάξει».

«Θα είσαι στο γραφείο σήμερα ή στους οπωρώνες;»

Αυτές οι ερωτήσεις έβγαλαν τον Πιτ απ' τις ονειροπολήσεις του. «Θα δουλέψω στο πίσω γραφείο τουλάχιστον καμιά ώρα. Αλλά μετά θα πάω να φέρω μερικές μπάλες άχυρο και να βρω ένα συνεργείο».

«Α! Για τη λεβάντα της Καμίλ». Ο πατέρας του παραλίγο να πνιγεί απ' τα γέλια, κι αυτός ο ήχος ήταν τόσο απροσδόκητος, που ο Πιτ γύρισε και τον κοίταξε έκπληκτος.

«Τι είναι τόσο αστείο;»

«Νομίζω ότι είναι καταπληκτικό. Θα μπορούσα να σου πω ότι ο ήλιος έγινε γαλάζιος και δε θα είχες ακούσει τίποτα. Όταν όμως αναφέρω κάτι σχετικά με την Καμίλ, είσαι όλος αυτιά».

«Δεν ξέρω τι θέλεις να πεις».

«Μπορεί να γέρασα, αλλά δεν έχω ξεχάσει πώς νιώθει ένα νεαρό πουλάρι. Την Τρίτη, ήταν η πρώτη φορά που έλειψες όλη τη νύχτα απ' όταν πήρες διαζύγιο. Και ήμουν βέβαιος ότι δεν έπαιζες ντόμινο».

Ο Πιτ άνοιξε το στόμα του να διαμαρτυρηθεί και να βρει ένα καλό ψέμα να του πει. Αλλά ο πατέρας του -που προσπαθούσε να τους πείσει ότι χρειαζόταν βοήθεια για να διασχίσει ένα δωμάτιο- είχε εξαφανιστεί. Και είχε φύγει τόσο γρήγορα, που ο Πιτ δεν είχε προφτάσει να βρει κάποιο καλό ψέμα. Για τον πατέρα του. Ή για τον εαυτό του.

* * *

Η Καμίλ είδε αυτοκίνητα παρκαρισμένα έξω απ' το Χερμπ Χέιβεν, αλλά μπήκε μέσα. Τρεις μέρες φυσούσε και ξεφυσούσε αντί να πάει να βρει την αδερφή της. Φυσικά, δε θα έλεγε τίποτα μπροστά σε πελάτες, αλλά ήταν καιρός να μιλήσει με τη Βάιολετ.

Την είδε αμέσως και της κούνησε το χέρι για να την ειδοποιήσει ότι ήταν εκεί, μετά άρχισε να περιφέρεται στο μαγαζί. Η αδερφή της εξυπηρετούσε έναν άντρα. Η Καμίλ τον άκουγε να μιλάει. Προφανώς έψαχνε να βρει ένα δώρο για τη γυναίκα του. Κάτι που θα κόστιζε γύρω στα πενήντα δολάρια, θα μύριζε ωραία και θα της άρεσε, κάπως έτσι το περιέγραψε.

«Μην ανησυχείς για τίποτα, Τζέικομπ. Θα σε φροντίσω καλά». Η Βάιολετ φορούσε άλλο ένα απ' τα πλατύγυρα καπέλα της... Ένας Θεός

ήξερε γιατί. Φορούσε, επίσης, παπούτσια με κορδόνια και τακούνια, μια παλιά δαντελένια μπλούζα και σκουλαρίκια που έφταναν μέχρι τους ώμους της.

Η Καμίλ δε θα φορούσε ούτε πεθαμένη αυτά τα ρούχα, αλλά για μια στιγμή ένιωσε πολύ ατημέλητη. Δεν είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που λάτρευε τα κομψά επαγγελματικά ταγέρ της και ξόδευε μια περιουσία σε παπούτσια και κοσμήματα. Της άρεσε το κλασικό, συντηρητικό ντύσιμο, δε φορούσε ποτέ φρουρού και μπιχλιμπίδια σαν τη Βάι, αλλά πρόσεχε πάντα την εμφάνισή της. Είδε σ' έναν καθρέφτη τα κόκκινα απ' τον αέρα μάγουλά της και τα μπερδεμένα μαλλιά της και ασυνείδητα άγγιξε το πρόσωπό της, φέρνοντας στο μυαλό της τον Πιτ.

Η Βάιολετ μιλούσε σαν να γνώριζε τον Τζέικομπ. Μπορεί να τον ήξερε κι εκείνη, η φωνή και τ' όνομά του της είχαν φανεί γνωστά, ίσως πήγαιναν μαζί στο σχολείο. Η Καμίλ παρακολουθούσε την αδερφή της. Η Βάιολετ συνέχιζε να δείχνει τόσο ενδιαφέρον να εξυπηρετήσει αυτό τον άντρα, που το πρόσωπό του έγινε κατακόκκινο, κάνοντας την Καμίλ ν' απορήσει. Η Βάι ήταν διαφορετική με μερικούς ανθρώπους. Ίσως ήταν εκκεντρική με το δικό της τρόπο, αλλά είχε πάντα υψηλό δείκτη νοημοσύνης. Όταν βρισκόταν κοντά σε μερικούς άντρες, όμως, η συμπεριφορά της ήταν υπερβολική, κάτι που τους τρόμαζε και τους έφερνε σε αμηχανία.

Μέχρι να φύγει ο Τζέικομπ, η συμπεριφορά της αδερφής της απασχολούσε τόσο πολύ την Καμίλ, που είχε σχεδόν ξεχάσει ότι ήταν ενοχλημένη μαζί της. Δυστυχώς, το μαγαζί είχε κόσμο. Μετά τον Τζέικομπ, μια ευτραφής γιαγιά αγόρασε χαμομήλι και αιθέριο έλαιο νυχτολούλουδου. Μετά μπήκαν δυο γυναίκες. Τελικά, το μαγαζί έμεινε για λίγο χωρίς πελάτες.
«Γεια», είπε η Βάι.
«Προδότρια. Μίλησες στον Πιτ για μένα. Πως μπόρεσες;»
«Ε;»
«Τις προάλλες. Όταν είπα ότι θα έμενα σπίτι. Με απείλησες πως, αν δεν έβγαινα απ' τη φάρμα, θα αναγκαζόσουν να κάνεις κάτι. Αλλά νόμιζα πως εννοούσες ότι θα έπαιρνες στο τηλέφωνο τη μαμά».

«Γιατί ν' ανησυχήσω τη μαμά;»

«Αυτό σκέφτηκα κι εγώ. Αλλά μετά φαντάστηκα ότι θα τηλεφωνούσες στην Ντέιζι».

Η Βάιολετ πέρασε πίσω απ' τον πάγκο, όπου προφανώς έφτιαχνε συνθέσεις αποξηραμένων λουλουδιών και βοτάνων όταν δεν είχε πελάτες. «Για να είμαι ειλικρινής, τηλεφώνησα στην Ντέιζι».

Η Καμίλ συνοφρυώθηκε. «Μίλησες για μένα στην Ντέιζι;»

«Αχά. Πιάσε τα καρούλια με τις κορδέλες απ' το πάνω ράφι πίσω σου, σε παρακαλώ. Χρειάζομαι χρυσάφι και κόκκινο, ίσως και ανοιχτό μοβ. Και ναι, πήρα την Ντέιζι. Μιλήσαμε γύρω στα είκοσι λεπτά, προσπαθώντας να βρούμε τρόπους για να σε κάνουμε να βγεις απ' την απομόνωσή σου».

«Θα πήγαινα στην πόλη όταν θα ένιωθα ότι ήμουν έτοιμη!» «Ίσως», συμφώνησε η Βάιολετ. «Αλλά το θέμα είναι ότι αυτή η μέθοδος ήταν αποτελεσματική. Πήγες. Το ήξερα ότι ο Πιτ μπορούσε να σε πείσει. Σκέφτηκα, επίσης, ότι ήταν καλό και για κείνον... Δώσε μου και την πράσινη κορδέλα. Και πάρε αυτή. Κόψ' τη σε λωρίδες τριάντα πόντων».

«Δεν ήρθα εδώ για να κόβω τις αναθεματισμένες κορδέλες σου».
Η Καμίλ άρπαξε το ψαλίδι. «Τι εννοείς όταν λες ότι θα ήταν καλό και για τον Πιτ;»

«Ξέρεις. Ο Πιτ δεν είναι ο εαυτός του μετά το διαζύγιο. Θυμάσαι πώς ήταν στο σχολείο... το κακό παιδί. Πάντα σκανταλιάρης και διασκεδαστικός. Δεν ήταν κακός, αλλά του άρεσε να παίζει, να γλεντάει, να κάνει έξαλλα πράγματα. Μπορούσε να πείσει μια καθηγήτρια να αναβάλει ένα διαγώνισμα. Να κάνει σκασιαρχείο χωρίς να υποστεί τις συνέπειες...»

«Μπορείς να μπεις στο θέμα; Πήγαινα στο σχολείο μαζί σας, το ξέχασες;»

«Γνώρισε την Ντέμπι στο κολέγιο. Στην αρχή τα πήγαιναν θαυμάσια. Εκείνη ήταν πολύ ζωηρή γυναίκα, η ψυχή της παρέας. Και στην αρχή του γάμου τους τα πήγαιναν καλά.
Έτσι τουλάχιστον είχα ακούσει. Αλλά μετά ήρθαν στον κόσμο οι

δίδυμοι γιοι τους και ένα χρόνο αργότερα πέθανε η μητέρα του».

Η Βάιολετ κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι της. «Μεγάλα γεγονότα και τα δύο. Γεγονότα που έκαναν τον Πιτ να ωριμάσει, αλλά όχι και την Ντέμπι».
«Τι θέλεις να πεις;»
«Έκοψες τις κορδέλες;»
Την εκβίαζε. Αν ήθελε ν' ακούσει κι άλλα, έπρεπε να δουλεύει. Η Καμίλ έδωσε τις κομμένες κορδέλες στη Βάιολετ.

«Ο Πιτ ξετρελάθηκε με τα μωρά, όταν γεννήθηκαν. Το είχαν προσέξει όλοι. Εκείνος σηκωνόταν τη νύχτα όταν ξυπνούσαν, εκείνος τα πήγαινε στον παιδίατρο για τα εμβόλιά τους, τα έβγαζε περίπατο, τα φρόντιζε. Απ' ό,τι ξέρω, η Ντέμπι, θεωρητικά τουλάχιστον, ήθελε ένα μωρό, αλλά δεν είχε συνειδητοποιήσει τι σήμαινε αυτό. Ειδικά όταν έχεις δίδυμα».

«Πώς δεν είχα ακούσει ποτέ εγώ τίποτα απ' αυτά;» ρώτησε η Καμίλ.

«Όλοι τα ήξεραν».

«Εγώ όχι».

Η Βάιολετ άρπαξε τα αποξηραμένα φυτά και τις κορδέλες χωρίς να σταματήσει να μιλάει και, ως εκ θαύματος, όταν τα έβαλε όλα σ' ένα βάζο, δημιουργήθηκε μια σύνθεση απ' αυτές που τις πληρώνει κανείς πανάκριβα στα ανθοπωλεία. «Καμ, πρώτα ήσουν στο κολέγιο, μετά έπιασες αυτή την αξιοζήλευτη δουλειά και μετά ήσουν με τον Ρόμπερτ. Δε σε απασχολούσαν τα όσα συνέβαιναν εδώ. Ούτε εμένα με απασχολούσαν όταν ήμουν με τον Σίμπσον. Για να συνεχίσω... ο Πιτ δεν *ωρίμασε μόνο* μετά τη γέννηση των γιων του. Γύρισε και στο Γουάιτ Χιλς επειδή ο πατέρας του χρειαζόταν βοήθεια μετά το θάνατο της μητέρας του. Η Ντέμπι τρελάθηκε. Παραπονιόταν συνέχεια για τη βαρετή ζωή στην επαρχία. Δεν είμαι σίγουρη αν ο Πιτ σκόπευε να εγκατασταθεί μόνιμα εδώ. Νομίζω ότι θα έμενε προσωρινά, για να βοηθήσει τον πατέρα του».

«Αλλά;...» Η Βάιολετ δε βιαζόταν καθόλου να τελειώσει την ιστορία.

«Αλλά του άρεσε η γη. Και τα παιδιά ήταν πολύ ευχαριστημένα εδώ. Μετά έπιασε αυτή την άλλη δουλειά. Δεν ξέρω τι ακριβώς κάνει, αλλά

είναι κάτι που γίνεται απ’ το σπίτι. Και αυτό ήθελε, να κερδίζει αρκετά λεφτά και να είναι κοντά στα παιδιά του, γιατί η Ντέμπι δεν τους έδινε σημασία».

Σήκωσαν και οι δύο τα κεφάλια τους όταν άνοιξε η πόρτα, αλλά ήταν ο Κίλερ, που είχε χώσει μέσα τη μουσούδα του ψάχνοντας για την Καμίλ. Τρεις γάτες πήδησαν πάνω στα πιο ψηλά ράφια. Αυτή τη φορά η Βάιολετ μίλησε χαμηλόφωνα. «Νομίζω πως ο Πιτ ήξερε ότι η γυναίκα του είχε εξωσυζυγικές σχέσεις αρκετά πριν τους εγκαταλείψει».

Η Καμίλ αγνόησε τον Κίλερ, αγνόησε τις γάτες και τις κορδέλες.
«Δεν μπορώ να πιστέψω ότι θα το έκανε αυτό μια γυναίκα στον Πιτ», είπε.

«Ούτε εγώ μπορώ». Η Βάιολετ τελείωσε άλλη μια αριστουργηματική σύνθεση. Φυσικά, είχε αφήσει τόσα σκουπίδια που θα μπορούσες να γεμίσεις ένα φορτηγό, αλλά καμιά απ’ τις δυο γυναίκες δεν έδωσε σημασία. «Όχι ότι ο Πιτ κι εγώ είχαμε ποτέ αγαθές σχέσεις. Κάθε άλλο. Αλλά πίστευα πάντα ότι ήταν λαβράκι. Όχι μόνο επειδή είναι τόσο γοητευτικός, αλλά επειδή μερικοί άντρες είναι...»

«Αρσενικά με κεφαλαίο Άλφα», συμπλήρωσε η Καμίλ.

«Ναι, ακριβώς. Τους κοιτάς και καταλαβαίνεις ότι άλλοι θα είναι καλοί εραστές και άλλοι όχι. Είναι στα μάτια τους. Στις κινήσεις τους. Μπορείς να δεις ότι τους αρέσει το σεξ...»

«Σε όλους τους άντρες αρέσει το σεξ, Βάι».

Η Βάιολετ χαμογέλασε. «Το ξέρω. Αλλά εννοούσα πως σε μερικούς αρέσει η όλη διαδικασία -να αγγίζουν, να χαρίζουν ηδονή κι όχι μόνο να βρίσκουν ικανοποίηση». Έκανε μια παύση. «Αυτά είναι θεωρία, φυσικά. Όλα όσα έμαθα λάθος για το σεξ, τα έμαθα απ’ τον Σίμπσον. Ας τ’ αφήσουμε...»

«Ας τ’ αφήσουμε», επανέλαβε η Καμίλ.

«Το θέμα είναι ότι ο Πιτ έδειχνε σαν να είχε χάσει όλο του το κέφι όταν έφυγε η Ντέμπι. Έγινε πολύ σκυθρωπός. Δεν ασκώ κριτική. Ο άνθρωπος ασχολείται με το φουτμπόλ, με τους προσκόπους, δουλεύει

εθελοντικά σε οτιδήποτε έχει σχέση με παιδιά. Αλλά ζήτησέ του να πάει σ' ένα πάρτι, και θα σου βρει αμέσως κάποια δικαιολογία για να το αποφύγει. Στην πόλη λένε ότι δε βγαίνει ποτέ, παρ' όλο που τον κυνηγάνε πολλές γυναίκες. Έχει χάσει τη ζωτικότητά του, ξέρεις».
Όχι, η Καμίλ δεν το ήξερε. Αλλά καθώς γύριζε στην καλύβα της, την απασχολούσε περισσότερο από πριν το ότι είχαν κάνει έρωτα. Άλλο να κάνει κάτι παράλογο σε μια στιγμή παρόρμησης -και δυνατής χημείας- και άλλο να υπάρχει φόβος να πληγώσει κάποιον. Η Βάιολετ την είχε κάνει να δει ότι ο Πιτ ήταν πολύ πιο ευάλωτος απ' όσο έδειχνε. Και σίγουρα δε χρειαζόταν στη ζωή του μια γυναίκα που δε θα μπορούσε να εμπιστεύεται, ειδικά μετά απ' αυτό που του είχε κάνει η Ντέμπι.

Απείχε μόλις μερικά μέτρα απ' την καλύβα, όταν άκουσε βουητό μηχανών. Ο Κίλερ δεν έδωσε καμιά σημασία. Το σκυλί είχε συνηθίσει στους ήχους φορτηγών και τρακτέρ. Το ίδιο και η Καμίλ, αλλά όχι στη φάρμα των Κάμπελ, πόσο μάλλον απ' τους αγρούς με τη λεβάντα.

Έτρεξε στην κορφή του λόφου για να δει τι συνέβαινε. Το άσπρο φορτηγό του Πιτ λαμποκοπούσε κάτω απ' τον ήλιο στην άκρη του αγρού. Ξένοι άνθρωποι κυκλοφορούσαν παντού. Τρεις μεγάλες παρτίδες πολτού άχυρου ήταν αδειασμένες κατά μήκος των σειρών της λεβάντας και τρακτέρ με λεπίδες έσπρωχναν το άχυρο πιο κοντά στους θάμνους. Και μετά, άνθρωποι με τσουγκράνες το τραβούσαν πιο κοντά στις ρίζες.

Δεν της έκανε μεγάλη εντύπωση. Τώρα πια ήξερε ότι ο Πιτ ήταν ικανός για όλα. Είχε πάρει την απόφαση να τη βοηθήσει και δε θα τον σταματούσε τίποτα. Η Καμίλ κατέβηκε απ' το λόφο τρέχοντας, σκυθρωπή, με τον άγριο σκύλο της κατά πόδας, έτοιμη να τα ψάλει στον Πιτ.

Αρχικά, της είχε γυρισμένη την πλάτη και μιλούσε ισπανικά σ' έναν άντρα με καρό πουκάμισο, που προφανώς δούλευε για κείνον. Όταν την πρόσεξε ο κοντός ανθρωπάκος, έκανε ένα νεύμα στον Πιτ κι εκείνος γύρισε και την κοίταξε.

«Γεια, Καμ... Καμίλ, από δω ο Αλ. Είναι χρόνια επιστάτης μου.
Αλ, να σου συστήσω την Καμίλ Κάμπελ».

«Χαίρομαι που σε γνωρίζω, Αλ». Η Καμίλ του έσφιξε το χέρι, μετά στράφηκε στον Πιτ. «Μακντούγκαλ, θέλω να μιλήσουμε».

«Βεβαίως, αλλά...»

«Αμέσως». Η Καμίλ, ακολουθούμενη από τον Κίλερ, παρέσυρε τον Πιτ πίσω απ' τη σκιά του πελώριου σφενταμιού, γιατί δεν ήταν σωστό να δολοφονείς έναν άντρα μπροστά στους ανθρώπους που δούλευαν για κείνον. Αλλά μπήκε πραγματικά στον πειρασμό να τον σκοτώσει όταν ο Πιτ της χαμογέλασε.

Ήξερε πολύ καλά πόσο την επηρέαζαν τα χαμόγελά του. Και τι είχαν κάνει την τελευταία φορά που της είχε χαμογελάσει έτσι. Σίγουρα δε χαιρόταν που την έβλεπε. Κανένας δε χαιρόταν βλέποντας μια νευρωτική. Ούτε την έβρισκε γοητευτική. Κανένας άντρας δεν έβρισκε γοητευτική μια γυναίκα που είχε ξεχάσει τι ήταν οι λίμες νυχιών, τα κραγιόν και οι βούρτσες μαλλιών και φορούσε τόσο φαρδιά και άχαρα ρούχα.

Ανησυχούσε ήδη για τον Πιτ, και τώρα αυτό το χαμόγελο την έκανε ν' ανησυχεί πιο πολύ. Πώς μπορούσε να τον επηρεάζει μια γυναίκα που δεν ήταν και πολύ ισορροπημένη αυτό τον καιρό; Η Καμίλ τον χτύπησε με το δάχτυλό της στο στέρνο. «Τι στο διάβολο νομίζεις ότι κάνεις;»

«Μα νόμιζα ότι θα έριχνες μια ματιά και θα καταλάβαινες αμέσως. Εννοείς ότι δεν αναγνωρίζεις τον πολτό άχυρου;» «Άσε τις εξυπνάδες, Μακντούγκαλ».

«Έλεγξα το pH του εδάφους πριν από δυο μέρες. Είναι καλό, μόνο που ίσως χρειαστεί λίγο ασβέστιο το φθινόπωρο. Το άχυρο ήταν απαραίτητο, όμως, Καμ. Την Πέμπτη αναμένεται βροχή. Κανονικά, δεν είναι η κατάλληλη εποχή, αλλά δεν είναι πολύ αργά ακόμα».

«*Μακντούγκαλ*, ξέρω ότι η λεβάντα χρειάζεται το άχυρο. Αλλά δεν έχω τρόπο να πληρώσω αυτή τη στιγμή».

«Θα το πληρώσω εγώ».
«Όχι», είπε η Καμίλ κοφτά.

«Ναι. Η αδερφή σου συμφώνησε».

Η Καμίλ χτένισε με τα δάχτυλα τα μαλλιά της. «Η Βάιολετ συμφώνησε

να σ’ αφήσει να πληρώσεις γι’ αυτό;»

«Συμφώνησε να μ’ αφήσει να σας βοηθήσω. Εσύ κάνεις την πιο πολλή δουλειά. Αλλά υπάρχουν μερικά πράγματα που δεν μπορείς να τα κάνεις μόνη». Ο Πιτ έξυσε το πιγούνι του. «Δεν είναι η πρώτη φορά που μαλώνουμε γι’ αυτό το θέμα».

Διασκέδαζε μαζί της, σκέφτηκε η Καμίλ. «Θα φας γροθιά στα δόντια. Αυτό το θυμάσαι απ’ την τελευταία φορά που μαλώσαμε;»

«Θυμάμαι την απειλή». Μια λάμψη πέρασε απ’ τα μάτια του.

«Πιτ. Θα έπρεπε να μας το είχες πει ότι θα το έκανες αυτό κι όχι να εμφανιστείς ξαφνικά με ξένους ανθρώπους».

«Ω, στάσου». Ο Πιτ κοίταξε τους εργάτες για να βεβαιωθεί ότι δούλευαν καλά, μετά την τράβηξε παραπέρα. «Καμ, το είπα στη Βάιολετ. Δε θα εμφανιζόμουν έτσι απροειδοποίητα, όσο δικτατορικός κι αν νομίζεις ότι είμαι. Απλώς βιάστηκα λόγω του καιρού. Έπρεπε να γίνει πριν βρέξει».

«Το είπες στη Βάιολετ», επανέλαβε η Καμίλ.

«Ναι. Είχαμε πει να τη ρωτήσουμε ποια ήταν τα σχέδιά της. Και θα με πληρώσει απ’ τα κέρδη της όταν πουλήσει τη λεβάντα. Δεν είναι λοιπόν φιλανθρωπία».

«Μακντούγκαλ, μη μιλάς για άλογα σ’ έναν εκτροφέα αλόγων. Η αδερφή μου δεν έχει ιδέα πώς θα μαζέψει τη λεβάντα ή τι θα την κάνει».

«Ναι, αυτή την εντύπωση μου έδωσε κι εμένα. Μου επαναλάμβανε συνέχεια πόσο λατρεύει τη λεβάντα, αλλά μερικές φορές δεν μπορείς να πάρεις μια λογική απάντηση απ’ τη Βάιολετ».

«Μην αρχίσεις πάλι να κατηγορείς την αδερφή μου!»

«Προσπαθώ να σου μιλήσω ξεκάθαρα. Έχει ενθουσιασμό, κάνει όνειρα, αλλά δεν έχει κανένα ρεαλιστικό σχέδιο, όπως δε φαίνεται να έχεις κι εσύ. Το θέμα είναι ότι δουλεύεις σκληρά. Και υπάρχουν πολλές πιθανότητες να γίνει κερδοφόρα η λεβάντα... με την ανάλογη περιποίηση. Γι’ αυτό προέχει η ενίσχυση του εδάφους. Και μετά, προσπάθησε να πείσεις την αδερφή σου να πάρει κάποια απόφαση,

αφού της κάνεις πρώτα μεταμόσχευση μυαλού. Από μια μελαχρινή, κατά προτίμηση».

Η Καμίλ τον άκουγε, αλλά αυτό που σκεφτόταν ήταν ότι εκείνη είχε ξαφνικά ξαναγυρίσει στη ζωή. Λογομαχούσαν για ένα πρόβλημα της αληθινής ζωής. Κι εκείνη συμμετείχε ενεργά, έδειχνε ενδιαφέρον. Σύννεφα είχαν αρχίσει να μαζεύονται στον πρωινό ουρανό. Μύριζε τον ανοιξιάτικο αέρα, το χώμα και το άχυρο. Οι εργάτες του Πιτ τραβούσαν ρυθμικά τον πολτό με τις τσουγκράνες τους και ο ήχος απ' τα γέλια και τη φλυαρία τους ανακατευόταν μ' αυτόν του τρακτέρ. Όλος ο αγρός μύριζε ευφορία. Και η όμορφη λεβάντα... ω, είχε ακόμα το χάλι της. Ήθελε ακόμα πολλή δουλειά και είχε μπει πια για τα καλά η άνοιξη. Αλλά κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια, παρ' όλο που ήταν τόσο παραμελημένη. Οι θάμνοι μεγάλωναν, τα κεφαλάκια τους ορθώνονταν πεισματικά προς τον ήλιο. Το βλέμμα της στράφηκε στον Πιτ και καρφώθηκε εκεί. Σήμερα φορούσε χακί παντελόνι, μπότες δουλειάς και κοντομάνικο πουκάμισο. Τα μαλλιά του ανέμιζαν στην πρωινή αύρα. Διέκρινε καθαρά τις ρυτίδες που είχε αποκτήσει απ' τον ήλιο και τις δοκιμασίες της ζωής, τις γραμμές γέλιου γύρω απ' το στόμα του.

Θυμόταν αυτό το στόμα, να της λέει γλυκόλογα, να την πειράζει, να αιχμαλωτίζει το δικό της. Θυμόταν το χνούδι στο στέρνο του, που το χρώμα του ήταν πιο μαύρο, πιο πλούσιο απ' αυτό των μαλλιών στο κεφάλι του. Θυμόταν επίσης τους μυώδεις ώμους και το ίσιο στομάχι του, τα ανοικονόμητα πόδια του.

«Με άκουσες;» ρώτησε ο Πιτ.

Ήταν αλήθεια, είχε μεγάλα πόδια. Με πελώρια δάχτυλα. «Μόλις ανέφερα ότι η αδερφή σου χρειάζεται μεταμόσχευση μυαλού», είπε ο Πιτ, για να βεβαιωθεί ότι είχε ακούσει αυτή την προσβολή.
Η Καμίλ το είχε ακούσει και την πρώτη φορά. Αλλά θυμήθηκε τα μεγάλα δάχτυλά του να τρίβονται πάνω της τη νύχτα, θυμήθηκε την αγκαλιά του και τα παθιασμένα φιλιά του. Και ξαφνικά ένιωσε ένα δυνατό φόβο να την πνίγει. «Δε φταίω εγώ αν αγαπώ ακόμα τον Ρόμπερτ», μουρμούρισε.

Ο Πιτ συντονίστηκε αμέσως στην καινούρια συχνότητά της. «Είπα εγώ

ότι φταις;»

«Δεν το είπες. Αλλά φοβάμαι μη σε πληγώσω, Πιτ».

«Να με πάρει και να με σηκώσει! Νομίζεις ότι μιλάς με κανένα παιδί; Είμαι μεγάλος άντρας και αν θα πληγωθώ ή όχι εξαρτάται από μένα, όχι από σένα».

Η Καμίλ δοκίμασε πάλι, πασχίζοντας να καταλάβει το φόβο της, να είναι ειλικρινής μαζί του. «Είναι εύκολο για τους άλλους να μου λένε να κοιτάξω μπροστά. Θα το ήθελα κι εγώ. Αλλά μετά τη δίκη είναι σαν να υπάρχει μια κλειδωμένη πόρτα μέσα μου. Δεν μπορώ να φανταστώ τον εαυτό μου ν' αγαπάει κανέναν άλλο μ' αυτό τον τρόπο ξινά. Όχι ότι δεν το θέλω. Αλλά επειδή δε θα μπορούσα να επιβιώσω, αν έχανα και κάποιον άλλο. Δε νομίζω ότι έχει απομείνει άλλη αγάπη μέσα μου πια».

Ο Πιτ άπλωσε το ένα του πόδι μπροστά. «Νομίζεις ότι σου ζήτησε κάποιος αγάπη;»

Τα μάτια της κοίταξαν ερευνητικά τα δικά του. Ναι, αυτό νόμιζε η Καμίλ. Ότι ο Πιτ χρειαζόταν αγάπη, ότι του άξιζε περισσότερο απ' όσο σε οποιονδήποτε άλλον άντρα ήξερε. Ότι χρειαζόταν κάτι από κείνη, όπως χρειαζόταν η ίδια από κείνον. Αλλά τώρα ο Πιτ ακουγόταν τόσο εκνευρισμένος που δεν ήταν πια σίγουρη.
«Απλώς ήθελα να είναι ξεκάθαρα τα πράγματα μετά απ' αυτό που έγινε».

«Αυτό που έγινε ήταν καλό σεξ, Καμ. Το καλύτερο που μπορώ να θυμηθώ. Η χημεία ήταν εκρηκτική. Αν εσύ ένιωσες διαφορετικά ή προσπαθείς να μου πεις ότι μετάνιωσες...»

«Δε μετάνιωσα».

«Αν θέλεις κάτι περισσότερο από μένα...»

Ο τόνος της φωνής του την εξόργισε. «Δε θέλω τίποτα, χοντροκέφαλε! Και ούτε είναι κακό να κάνεις καλό σεξ! Δεν είναι απαραίτητο να οδηγούν όλα σε μια μπερδεμένη, σοβαρή σχέση, κάθε άλλο!»

«Τότε ποιο είναι το πρόβλημα;»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα! Κι αυτό να μην το ξεχνάς!» είπε η Καμίλ. Και πριν προφτάσει ο Πιτ ν' απαντήσει, γύρισε και απομακρύνθηκε.

Αφού οι εργάτες δούλευαν σε αγρούς των Κάμπελ έπρεπε να βοηθήσει και η ίδια. Και θα το έκανε. Αλλά εκείνη τη στιγμή η Καμίλ χρειαζόταν να βουτήξει το κεφάλι της σ' έναν κουβά με νερό για να συνέλθει. Προσπάθησε να του φερθεί καλά, και πού την οδήγησε αυτό; Εκείνος δεν ήθελε ν' ανησυχεί για χάρη του. Εντάξει λοιπόν. Ούτε εκείνη το ήθελε.

Περπατούσε τόσο γρήγορα, που την πόνεσε το πλευρό της. Μόνο που αυτός ο πόνος εστιαζόταν ακριβώς πάνω απ' την καρδιά της και ήταν πιο δυνατός κι από κεντρί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Ο μόνος λόγος που πήγε η Καμίλ στο σπίτι για δείπνο ήταν επειδή ήξερε ότι η Βάιολετ θα έκανε μεγάλη φασαρία. Έψαξε όμως και βρήκε ένα κραγιόν και ρουζ για τα μάγουλά της, όχι από ματαιοδοξία, αλλά ελπίζοντας ότι θα έκρυβε απ' την αδερφή της το πώς ένιωθε.

Ωστόσο, καθώς διέσχιζε το προαύλιο της αγροικίας, ένιωθε την καρδιά της βαριά σαν πέτρα. Θεέ μου, νόμιζε ότι είχε απαλλαγεί απ' τους σκοτεινούς φόβους της τις τελευταίες βδομάδες, αλλά ο δράκος είχε ξαναγυρίσει απειλητικός απ' τη στιγμή που είχε αυτή τη λογομαχία με τον Πιτ εκείνο το πρωί.

Σε όποια κατεύθυνση κι αν στρεφόταν, έκανε κάποιο λάθος.
Ζούσε ακόμα σαν παιδί σε κατασκήνωση. Δεν μπορούσε να φανταστεί τον εαυτό της σε μια κανονική δουλειά, δεν την ενδιέφερε πια το μάρκετινγκ που τόσο αγαπούσε κάποτε. Είχε μπλέξει μ' έναν άντρα που είχε πληγωθεί από μια γυναίκα, όπως και οι γιοι του. Και αν δεν πρόσεχε, θα μπορούσε να τους πληγώσει κι εκείνη. Ήθελε να βοηθήσει την αδερφή της με τη λεβάντα... αλλά δεν μπορούσε να το αναλάβει μόνη της.

«Ε», είπε η Βάιολετ αμέσως όταν είδε την αδερφή της στην πόρτα. «Τι συμβαίνει;»

«Τίποτα. Είμαι μια χαρά. Ας μιλήσουμε για σένα».

Αλλά η Βάιολετ ήταν πάντα η πιο ενοχλητική απ' τις αδερφές της. Όταν της έμπαινε στο μυαλό η ιδέα ότι υπήρχε κάποιο πρόβλημα, προσπαθούσε αμέσως να το λύσει. «Δεν είσαι άχρηστη, όπως νομίζεις. Όλοι περνάμε κάποιες κρίσεις. Πρέπει να δώσεις στον εαυτό σου χρόνο να συνέλθει. Αν έκανες μια εγχείρηση, θα περίμενες ότι θα γύριζες στη δουλειά την άλλη μέρα;»

«Βάιολετ, δε χρειάζεται να είσαι τόσο καλή μαζί μου. Με τρελαίνει η

ιδέα ότι σου είμαι βάρος».

«Δεν είσαι βάρος. Χρειάζεσαι να δυναμώσεις. Και σου έφτιαξα τα φαγητά που θα σε βοηθήσουν!»

Η Βάιολετ είχε αμέτρητα πιάτα πάνω στο τραπέζι. Πιτάκια με φακές και ρύζι. Κάποιο είδος ψαριού με σάλτσα από σπανάκι.
Γογγύλια με βούτυρο λεβάντας και γλυκοπατάτες. Η Καμίλ αντάλλαξε ένα βλέμμα με τον Κίλερ, ο οποίος μύρισε τον αέρα και μετά ξάπλωσε στο δάπεδο και έκλεισε τα μάτια του.

«Σου έφτιαξα και ένα τονωτικό για τους πονοκεφάλους σου», είπε η Βάιολετ.

«Ευχαριστώ πάρα πολύ».

«Οι γλυκοπατάτες είναι εξαιρετικά χρήσιμες. Έχουν φυσικά οιστρογόνα. Και το σπανάκι και οι φακές έχουν σίδηρο, γι' αυτό θέλω να φας διπλή μερίδα».

Η Καμίλ κοίταξε πάλι τον Κίλερ απελπισμένη, αλλά εκείνος της έριξε μια ματιά σαν να της έλεγε: *Μην κοιτάς εμένα. Δική σου οικογένεια είναι, όχι δική μου.*

Όταν τελείωσαν το δείπνο, η Καμίλ ήταν ακόμα νηστική. Δεν έφτανε που ήταν απαίσιο το μενού, η αδερφή της ήθελε να συνεχίσουν και με μασάζ, ασκήσεις χαλάρωσης και ένα ζεστό μπάνιο με άλατα λεβάντας. Μόλις τελείωσαν τα πιάτα, η Καμίλ πήρε το σκυλί της και έφυγε αμέσως.

Ήταν τόσο απελπισμένη, που σκέφτηκε να πάει στην πόλη για ντόνατς, σοκολατένια μπισκότα και ό,τι άλλο έβρισκε, αλλά, όταν έφτασε στην καλύβα, άλλαξε γνώμη. Το καθιστικό ήταν ακόμα γεμάτο κουτιά και κιβώτια που δεν είχε ανοίξει. Ήταν καιρός ν' αφήσει πίσω της αυτή την τραγωδία και να κάνει ένα βήμα μπροστά.
Γι' αυτό άνοιξε το πρώτο χαρτοκιβώτιο, όπου βρήκε ένα κουτί με τα CD του Ρόμπερτ. Τα τραγούδια που είχε παίξει την πρώτη φορά που της είχε κάνει έρωτα... τη μουσική που διάλεγε όταν ντύνονταν να πάνε στην πόλη... τη μουσική που έπαιζε την ημέρα που έβαφαν την κουζίνα. Τα χέρια της τινάχτηκαν σαν να είχαν καεί. Η Καμίλ θύμισε στον εαυτό της ότι δεν της άρεσε ποτέ η μουσική του Ρόμπερτ, όπως

και η δική της δεν άρεσε σ’ εκείνον. Αλλά δεν ήταν αυτό το πρόβλημα. Το πρόβλημα ήταν οι αναμνήσεις.

Έσπρωξε στο πλάι το χαρτοκιβώτιο και άνοιξε ένα μεγαλύτερο. Αυτό είχε είδη κουζίνας -όχι τα συνήθη κατσαρολικά, αλλά δώρα γάμου. Ασημένιους δίσκους για τούρτες, συσκευές ειδικές για να ζεσταίνεις το βούτυρο και να φτιάχνεις βάφλες, ολοκαίνουρια όπως την ημέρα που τα είχε ανοίξει και είχε ευχαριστήσει αυτούς που της τα είχαν δώσει, διαβεβαιώνοντάς τους ότι θα τα χρησιμοποιούσε κάθε μέρα.

Αυτό της έφερε στο μυαλό πολλές ακόμα αναμνήσεις, γι’ αυτό τράβηξε κοντά της ένα άλλο. Αυτό δε θα την αναστάτωνε, γιατί είχε μόνο ρούχα, δικά της, τίποτα που ν’ ανήκε στον Ρόμπερτ. Μόνο που το πρώτο πράγμα πάνω πάνω ήταν ένα πράσινο πουλόβερ που της είχε αγοράσει στα τελευταία της γενέθλια. «Ω, είναι υπέροχο, αγάπη μου!» του είχε πει, ενώ σκεφτόταν ότι δεν την ήξερε καθόλου, γιατί η Καμίλ δε θα φορούσε ποτέ αυτό το απαίσιο χρώμα.
Πέταξε μακριά της κι αυτό το κουτί, κάνοντας τον Κίλερ να χοροπηδήσει. «Όλα αυτά θα τα πετάξουμε αύριο», είπε στο σκυλί. Ο Κίλερ την κοίταξε σαν να μην την πίστευε. «Μη με κοιτάς έτσι! Δεν είμαι δειλή. Δεν είναι αυτό. Για όνομα του Θεού, η ώρα είναι σχεδόν οχτώ και τρέχαμε όλη μέρα σήμερα. Είναι ανοησία ν’ αρχίσουμε μια τόσο μεγάλη δουλειά τόσο αργά». Αλλά όταν ο Κίλερ συνέχισε να την κοιτάει δύσπιστα, η Καμίλ βλαστήμησε.

Δεν μπορούσε να πετάξει κουτιά χωρίς να δει το περιεχόμενό τους. Υπήρχαν πράγματα σε μερικά απ’ αυτά που θα τα χρειαζόταν όταν άρχιζε να ζει πάλι τη ζωή της. Τα ξεκαθάρισε, λοιπόν, μετά έβαλε τα κουτιά στο πορτ μπαγκάζ της και έκανε δυο βόλτες μέχρι το σκουπιδότοπο. Όταν γύρισε απ’ τη δεύτερη βόλτα, ήταν σχεδόν μεσάνυχτα. Ο αέρας ήταν παγωμένος κι εκείνη τόσο ξεθεωμένη, που πονούσε το κεφάλι της.

Έβγαλε τα παπούτσια της στην πόρτα, τα ρούχα της μέχρι να φτάσει στην κρεβατοκάμαρα και έπεσε βαριά στο κρεβάτι.

Δεν είχε καμιά αμφιβολία ότι θα κοιμόταν σαν αρνάκι. Έτσι τουλάχιστον πίστευε. Αλλά έκανε λάθος. Το όνειρο άρχισε με αναμνήσεις απ’ το γάμο της. Η μητέρα της, η Μαργκό, τη χτένιζε και

την έντυνε, κοιτώντας τη σοβαρά, και περίμενε μέχρι που έμειναν μόνες για να της δώσει το δώρο της: μερικά σέξι γαλλικά σατέν νεγκλιζέ. «Είσαι η πιο όμορφη νύφη που έχω δει ποτέ. Αλλά αν δεν είσαι σίγουρη, θα τα σταματήσω όλα αμέσως τώρα, αγάπη μου».
Και μετά εμφανίστηκε ξαφνικά ο πατέρας της στ' όνειρό της. Ο Κολίν, με τα γαλάζια μάτια του, που έβλεπαν πολύ μακριά, και την πίπα που κάπνιζε κάπου κάπου κρυφά απ' τη γυναίκα του. Για τον πατέρα της, η Καμίλ δεν μπορούσε ποτέ να κάνει κάποιο λάθος. Κι όμως, ο πατέρας της ήταν αυτός που την αγκάλιασε και είπε με τραχιά φωνή: «Δεν πίστευα ποτέ ότι ένας αστός θα μπορούσε να σε κάνει ευτυχισμένη, Καμ. Αλλά αν αυτόν θέλεις, θα τον αγαπήσω. Να ξέρεις όμως ότι θα τον σκοτώσω αν σου φερθεί άσχημα».

Η Καμίλ συνέχισε να στριφογυρίζει ανήσυχη στο κρεβάτι, γιατί ήθελε πάρα πολύ τον πατέρα της. Και τη μητέρα της. Για πρώτη φορά, ήθελε να ξαναγίνει κορίτσι, να νιώσει ασφαλής στην αγκαλιά των γονιών της, της Μαργκό, με την πλούσια συναισθηματική φύση, και του Κολίν, που περπατούσε στο δάσος μαζί της με ήλιο και με βροχή. Μετά εμφανίστηκε η Ντέιζι, η τρίτη απ' τις αδερφές, που ήταν πάντα τόσο εξωτική και σέξι και εκθαμβωτική σε σύγκριση με την Καμίλ και τη Βάι. «Μην πας στη Βοστόνη», είπε η Ντέιζι. «Είναι καλό παιδί, γλυκιά μου, αλλά δε θα μπορέσει να σε κρατήσει για πολύ. Διάλεξε έναν άντρα που θ' ανοίξει τους ορίζοντές σου. Μην πας στη Βοστόνη, μην πας στη Βοστόνη».

Το όνειρο σκοτείνιασε ξαφνικά. Ο γάμος έγινε μια άγρια καταιγίδα και το όμορφο άσπρο νυχτικό της ένα απειλητικό μαύρο σύννεφο που την έσφιγγε, σαν να ήθελε να την πνίξει. Η Καμίλ ένιωσε μια ξαφνική έκρηξη πόνου όταν μια γροθιά τη χτύπησε στο πρόσωπο. Άκουσε την απελπισμένη κραυγή πόνου του Ρόμπερτ, μετά άκουσε τη φωνή του δικαστή. «Είναι το πρώτο τους αδίκημα. Ας μην το παρουσιάζουμε σαν μεγαλύτερη τραγωδία απ' ό,τι είναι». Η Καμίλ ξύπνησε στο νοσοκομείο, ξέροντας ότι ο Ρόμπερτ ήταν νεκρός, ξέροντας ότι η ζωή της είχε τελειώσει. Άκουσε τα σπασμένα της πλευρά να τρίζουν όταν δοκίμασε να κινηθεί, ένιωσε το φόβο που την είχε κυριέψει τότε. Άκουγε ακόμα το τρελό γέλιο των τριών νεαρών...

«Όχι, όχι, όχι. Σταμάτα. Δεν είσαι μόνη».

Παρ’ όλο που ήταν όνειρο, αναγνώρισε τον Πιτ και σκέφτηκε *Ευχαριστώ, Θεέ μου, ευχαριστώ*. Ως εκ θαύματος, ο Πιτ βρέθηκε εκεί όταν τον χρειάστηκε. Μπορούσε να τυλίξει τα χέρια της στο λαιμό του και να φωλιάσει μέσα στη δυνατή αγκαλιά του. «Έχω βαρεθεί αυτό τον ηλίθιο εφιάλτη», μουρμούρισε.

«Δε θα τον ξαναδείς πια. Θα τον διώξουμε».

* * *

Ένα τρυφερό φιλί έκανε το κεφάλι της να πέσει πάλι πίσω στα μαξιλάρια. Αυτό το φιλί ήταν τόσο αληθινό. Μπορούσε να γευτεί τον Πιτ, να μυρίσει τη δροσερή επιδερμίδα του, να νιώσει την απαλότητα του πουκαμίσου του, το βάρος του στο κρεβάτι δίπλα της. Από κάποιο παράθυρο έμπαινε αέρας, αληθινός αέρας. Ο Κίλερ δυσανασχέτησε και πετάχτηκε απ’ το κρεβάτι της σαν να είχε κοιμηθεί στα πόδια της. Ήταν απίστευτο πόσο αληθινά ήταν μερικά όνειρα. Και το καλύτερο ήταν πως σ’ ένα όνειρο η Καμίλ μπορούσε να κάνει πράγματα, να πει πράγματα που δε θα τα έκανε στην αληθινή ζωή. «Φοβάμαι, Πιτ», ψιθύρισε.

«Φυσικά φοβάσαι».

«Και δεν μπορώ να πάψω να νιώθω ενοχές που πέθανε εκείνος κι όχι εγώ. Που προσπάθησε να με προστατέψει».

«Δε θα μιλήσουμε γι’ αυτόν», είπε ο Πιτ, φιλώντας την πάλι.

Φυσικά και είχε ερωτικά όνειρα και πριν... Ποιος δεν είχε; Αλλά τίποτα σαν αυτό. Άλλο ένα απ’ αυτά τα μυστηριώδη ονειρικά φιλιά... μετά άλλο ένα... το καθένα πιο παθιασμένο απ’ το προηγούμενο, φιλιά που τη σάρωναν σαν κύματα. Το φανελένιο πουκάμισό του εξαφανίστηκε ως διά μαγείας. Η Καμίλ

άκουσε κάποιους αμυδρούς ήχους -σαν μπότες που έπεφταν στο δάπεδο-, μετά ένιωσε μια ριπή παγωμένου νυχτερινού αέρα όταν τραβήχτηκαν τα σεντόνια απ’ το γυμνό κορμί της.

Για μια στιγμή, σκέφτηκε ότι ίσως αυτό δεν ήταν όνειρο, γιατί ένιωθε πραγματικά κρύο. Αλλά αμέσως μετά έπαψε να κρυώνει.
Το δυνατό κορμί του Πιτ σκέπασε το δικό της... και ήταν τόσο ζεστό. Την κατέκλυσε με φιλιά, φιλιά σαν δώρα, το καθένα τυλιγμένο διαφορετικά, σαν μια έκπληξη. Μερικά ήταν όμορφα και τρυφερά, άλλα απαλά και ζωηρά, μερικά τόσο ερωτικά και εξωτικά, που της έκοβαν την ανάσα.

Μερικά γλιστρούσαν πιο χαμηλά, στο στήθος, στην κοιλιά, στον αφαλό, στο μηρό της. Τα γένια του τσιμπούσαν την τρυφερή επιδερμίδα της, έκαναν τις αισθήσεις της να φουντώνουν. Συνέχιζε να της ψιθυρίζει. «Ξέχνα τα όλα, Καμ. Σκέψου μόνο αυτό. Άφησέ με να σ' αγαπήσω».

Κάτι ύποπτο συνέβαινε. Κάτι πολύ ύποπτο. Κι όμως, η Καμίλ ήταν σχεδόν σίγουρη ότι το μόνο πράγμα που είχε εισβάλει σ' αυτό το παράξενο όνειρο ήταν το συνειδητό της. Ήταν πολύ ενοχλητικό να συνειδητοποιεί ότι δεν είχε νιώσει ποτέ έτσι με τον Ρόμπερτ. Τόσο μεγάλη ευχαρίστηση. Σαν να μπορούσε να πετάξει πάνω στα σύννεφα του πάθους.

Διάβολε, είχε *αγαπήσει* τον Ρόμπερτ με όλο της το είναι. Και είχε βαρεθεί να ζει με τη συνείδησή της να την κυνηγάει, να την κυνηγάει παντού... Απόψε δεν την ένοιαζε τι ήταν ύποπτο και τι δεν ήταν. Αύριο θα ξαναγινόταν κακιά και απότομη με τους άλλους, για να προστατέψει τον εαυτό της. Αλλά απόψε...

Απόψε ήθελε απελπιστικά αυτό το όνειρο. Ήθελε...

Τον Πιτ. Τίποτα και κανέναν άλλο. Ήθελε να κυριευτεί από δυνατές αισθήσεις. Ήθελε το στόμα του πάνω στο δικό της. Τα χέρια του, που την έκαναν να χάνει τα λογικά της, που την έκαναν να νιώθει ζωντανή. Μέσα στις βελούδινες σκιές, εκείνος βρέθηκε πάνω της. Ένιωσε τους μυώδεις μηρούς του όταν τύλιξε τα πόδια της στη μέση του. Τη φίλησε τρυφερά πριν μπει μέσα της και ανεβούν κι οι δύο μαζί στα ύψη της έκστασης. Η έκσταση δεν ήταν αστεία υπόθεση. Χρειαζόταν μεγάλη αυτοσυγκέντρωση.

«Πιτ, Πιτ...» Δεν ήταν σίγουρη αν είχε πει τ' όνομά του δυνατά. Ήταν

σαν να τον καλούσε η καρδιά της, σαν να τον ήθελε η ψυχή της.

Και μετά πέταξαν κι οι δύο απ’ τον ουρανό και διασπάστηκαν ο ένας στον κόσμο του άλλου. Η μια γλυκιά, άγρια απελευθέρωση ακολούθησε την άλλη, μέχρι που η Καμίλ βούλιαξε στα μαξιλάρια, μέσα στην αγκαλιά του, λαχανιασμένη, πολύ εξαντλημένη για να μπορεί να μιλήσει, αλλά όχι τόσο ώστε να μην μπορεί να τον κρατήσει στην αγκαλιά της. Του χαμογέλασε μέσα στο σκοτάδι, άγγιξε τρυφερά τα χείλη του με το δάχτυλό της.

«Δεν ήξερα», του είπε ψιθυριστά. Δεν τελείωσε τη σκέψη της. Δεν ήξερε αν υπήρχε τέλος. Ένιωθε σαν να ήταν όλα μέσα της μια τρυφερή αρχή. Χαμογέλασε πάλι, φιλώντας τον στο λαιμό, και μετά έπεσε σ’ έναν βαθύ ύπνο.

* * *

Και όταν ξανάνοιξε τα μάτια της, το φως του ήλιου έμπαινε στο δωμάτιό της μέσα απ’ τις γρίλιες. Ένιωσε τη ζεστασιά του στην επιδερμίδα της και μια γλυκιά ευφορία. Είδε τον Κίλερ, με τη μουσούδα του πάνω στο σεντόνι της, να την κοιτάει με μάτια γεμάτα ελπίδα.
«Θέλεις να πας έξω», μουρμούρισε η Καμίλ.

Ο σκύλος γάβγισε μια φορά.

«Από πότε άρχισες να κοιμάσαι στην κρεβατοκάμαρά μου, άχρηστο πλάσμα;»

Ο σκύλος έγλειψε τρυφερά το χέρι της με τη γλώσσα του.

«Δε θα σε κρατήσω, μην το ξεχνάς. Δε μου ανήκεις. Τίποτα δε μου ανήκει, Κίλερ. Μη δένεσαι λοιπόν μαζί μου».

Ο σκύλος γάβγισε πάλι, και αυτή τη φορά έγλειψε το πρόσωπό της. Η Καμίλ σηκώθηκε κι έβγαλε το σκυλί έξω. Μετά γύρισε πάλι στην κρεβατοκάμαρα και έπεσε στην άκρη του κρεβατιού, για μια στιγμή, προσπαθώντας να συνέλθει. Η χτεσινή νύχτα ήταν σίγουρα ένα όνειρο, δεν είχε καμιά αμφιβολία γι’ αυτό. Στην αληθινή ζωή, η Καμίλ δε θα

είχε κάνει ποτέ αυτά τα πράγματα, δε θα είχε νιώσει έτσι. Ήταν άδικο να αισθάνεται ενοχές για ένα όνειρο. Ήταν αναστατωμένη επειδή ο έρωτας που είχαν κάνει έμοιαζε τόσο αληθινός. Το σεξ ήταν ένα μέρος αυτού του ονείρου, αλλά αυτό που τη συγκλόνιζε ήταν τα αισθήματά της για τον Πιτ, το πώς ήταν μαζί οι δυο τους, η αγάπη και η τρυφερότητα και η στοργή, όλα αυτά που της είχε δώσει τόσο γενναιόδωρα. Προφανώς ήταν μια φαντασίωση.

Δε χρειαζόταν ν' ανησυχεί...
Με την άκρη του ματιού της, είδε την κάλτσα στο δάπεδο. Δεν ήταν ασυνήθιστο να υπάρχουν κάλτσες στο δάπεδο φυσικά, και σήμερα η κατάσταση της καλύβας ήταν πραγματικά χαοτική με τόσα κιβώτια που είχε ανοίξει χτες βράδυ. Αλλά η συγκεκριμένη κάλτσα δεν ήταν δική της. Η συγκεκριμένη κάλτσα ήταν μεγάλη σαν βάρκα. Μόνο ένας άνθρωπος είχε τόσο μεγάλα πόδια... κι αυτός ο άνθρωπος δεν ήταν φαντασίωση. Δεν μπορούσε πια να προσποιείται άλλο... ειδικά στον εαυτό της. Η ανάσα της πιάστηκε και ξαφνικά η Καμίλ δεν μπορούσε ν' αναπνεύσει.

* * *

Τελείωσε μια ολόκληρη σειρά θάμνων λεβάντας σε χρόνο ρεκόρ. Είχε τις φουσκάλες στα χέρια της που το αποδείκνυαν. Όταν σταμάτησε για να βγάλει τα γάντια της, δυο απ' αυτές τις φουσκάλες έσπασαν και ο πόνος ήταν ανυπόφορος. Η Καμίλ βλαστήμησε και μετά κοίταξε με ικανοποίηση τον αγρό μπροστά της.

Η λεβάντα είχε γίνει αγνώριστη. Δεν ήταν ακόμα τέλεια, αυτό δεν μπορούσες να το πετύχεις μέσα σ' ένα χρόνο. Αλλά οι θάμνοι έδειχναν περιποιημένοι και γεμάτοι ζωντάνια. Δεν υπήρχαν μοβ λουλουδάκια ακόμα, αλλά ήταν έτοιμη ν' ανθίσει και το άρωμα απ' τα κλαδεμένα κλαδιά ήταν διάχυτο στην ατμόσφαιρα.

Είχαν απομείνει μερικές σειρές ακόμα. Μερικές *μακριές σειρές*. Η Καμίλ αναστέναξε. Σήμερα το απόγευμα, επειδή ήταν αναστατωμένη, είχε κάνει δυο ημερών δουλειά. Και τώρα είχε πονοκέφαλο, οι

φουσκάλες στα χέρια της έτσουζαν και ήταν έτοιμη να καταρρεύσει. Κούνησε το κεφάλι της για να συνέλθει, και τότε πρόσεξε τα δίδυμα να έρχονται προς το μέρος της με τα φαρδιά παντελόνια και τα ψαλίδια τους.

«Γεια, Καμίλ», τη χαιρέτησαν ο Σον και ο Σάιμον μαζί.

«Δε χρειάζομαι βοήθεια σήμερα».

«Έτσι λες κάθε μέρα». Ο Σάιμον την αγνόησε. «Μην αρχίσεις τις γκρίνιες. Περάσαμε μια άσχημη μέρα».

Η Καμίλ δε ρώτησε. Δεν ήταν δικό της πρόβλημα τι είχε συμβεί στα παιδιά. Δικό της πρόβλημα ήταν να καταλάβει γιατί ο πατέρας των παιδιών είχε μπει απ' το παράθυρο της κρεβατοκάμαράς της και της είχε κάνει έρωτα μέχρι τρέλας.

Δεν είχε απάντηση, μόνο φουσκάλες τεσσάρων ωρών δουλειάς για ν' αποδείξει ότι είχε προσπαθήσει να το αναλύσει.

Ο Κίλερ, ο προδότης, έτρεξε κοντά στα παιδιά κουνώντας την ουρά του σαν να πίστευε ότι ήταν τόσο αξιαγάπητος που τον λάτρευαν όλοι. Ο Σον συχνά χάιδευε το σκυλί, αλλά ο Σάιμον ήταν αυτός που του μιλούσε και το περιποιόταν. Σήμερα όμως δεν αφιέρωσαν πολύ χρόνο στο σκυλί. Άρχισαν να κλαδεύουν σκυθρωποί, σαν να είχαν και οι δύο τον ίδιο πονόδοντο.
Η Καμίλ άρχισε να δουλεύει στην τελευταία σειρά, αλλά οι φουσκάλες της την έκαναν να μορφάζει από πόνο κάθε φορά που έσφιγγε το ψαλίδι.

Ο Σον έφτασε κοντά της απ' τη δική του πλευρά των θάμνων. «Ο μπαμπάς θα μ' αφήσει να αγοράσω άλογο».

«Νόμιζα ότι είχε πει όχι».

«Άλλαξε γνώμη».

Δεν την ένοιαζε τι θα έκαναν, αλλά, απ' ό,τι ήξερε, αυτό ήταν το μεγάλο όνειρο του Σον. Τώρα όμως το έλεγε χωρίς ιδιαίτερο ενθουσιασμό. «Πότε; Σύντομα;»

«Δυσκολεύομαι να βρω αυτό που θέλω. Δεν μπορώ ν' αρχίσω να ψάχνω αν δεν κλείσουν πρώτα τα σχολεία. Μας τηλεφώνησε χτες

βράδυ».

Η τελευταία πρόταση ειπώθηκε σαν να ήταν φυσικό επακόλουθο. Η Καμίλ ήξερε ότι το καλύτερο ήταν να το βουλώσει, αλλά δεν μπορούσε να μην κάνει την ερώτηση. «Ποιος;»

«Η μαμά». Ο τόνος πρόδιδε αγανάκτηση και οργή, το κεφάλι του παιδιού ήταν σκυμμένο σχεδόν μέχρι το έδαφος. «Δεν ξέρω γιατί δε σήκωσε ο μπαμπάς το τηλέφωνο. Ίσως δεν το ακούει όταν κλείνεται στη βιβλιοθήκη αργά το βράδυ. Και ο παππούς, όταν είναι στο δωμάτιό του, δεν ακούει πια τα τηλέφωνα». «Όχι;»
Ο Σον έδειξε μ' ένα νεύμα τον Σάιμον, που συνέχιζε να δουλεύει. «Της μίλησε κι αυτός. Λες και θέλαμε να την ακούσουμε. Μετά από τόσο καιρό».

Άρχισε πάλι να κλαδεύει, με το κεφάλι σκυμμένο σαν να ήθελε να το προστατέψει από κάποια καταιγίδα. «Ήταν απίστευτο. Μας παρατάει, γιατί δε νοιάζεται για μας. Αλλά τώρα τηλεφωνεί και θέλει να είναι όλα *εντάξει*. Μάλιστα».

Η Καμίλ σταμάτησε να προσποιείται ότι δούλευε.

«Λέει ότι χρειαζόταν *ελευθερία*. Ότι ένιωθε σαν να πνιγόταν. Λέει πως φοβόταν ότι θα πάθαινε νευρική κρίση αν έμενε άλλη μια μέρα στην επαρχία. Και ότι γι' αυτό έφυγε, γιατί δεν ήθελε να τη δούμε να τρελαίνεται. Δεν ήθελε να μας πληγώσει. Έχεις ακούσει μεγαλύτερες μπούρδες;»

Ο Σάιμον, που δούλευε αρκετά πιο μακριά, βρέθηκε ξαφνικά δίπλα τους, απ' την άλλη πλευρά του Σον. «Μη λες "μπούρδες" μπροστά στην Καμίλ, ανόητε».

«Γιατί; Δεν την πειράζει. Η Καμίλ είναι σαν εμάς».

«Δε με πειράζει», συμφώνησε η Καμίλ.

«Βλέπεις; Δεν είναι σαν τα *κορίτσια*. Είναι σαν εμάς». *Κλιπ-κλιπ. Κλιπ-κλιπ.* «Ξέρεις τι είπα στη μαμά μου;» «Όχι. Τι;» «Ήταν σαν να ήθελε να της *πούμε ότι δεν* υπήρχε πρόβλημα που έφυγε και μας άφησε. Αλλά υπήρχε». Ο Σον σήκωσε για μια στιγμή το κεφάλι του, τα μάτια του πετούσαν σπίθες οργής.

«Της είπαμε αυτό που μας είχε πει κι εκείνη». Τώρα έσκυψε και ο Σάιμον το κεφάλι του. «Της είπαμε ότι χρειαζόμαστε κάποια *ελευθερία*. Ότι θα νιώθαμε σαν να *πνιγόμαστε* ζώντας συνέχεια με μια μητέρα. Και ότι μπορούσε να διασκεδάζει όσο ήθελε με το φίλο της, γιατί εμείς δεν τη χρειαζόμαστε. Και ο μπαμπάς δε χρειάζεται ούτε εκείνη ούτε καμιά άλλη γυναίκα».

Άρχισαν όλοι να κλαδεύουν με μανία. Ένα σύννεφο έκρυψε τον ήλιο, μετά τον προσπέρασε. «Θέλαμε να φωνάξουμε τον μπαμπά και να του πούμε για το τηλεφώνημα», είπε ο Σον. «Αλλά μετά σκεφτήκαμε ότι θα δούλευε ή θα κοιμόταν, γι' αυτό του το είπαμε σήμερα το πρωί».

«Θύμωσε πολύ», είπε ο Σάιμον.

«Μαζί σας;»

«Είπε πως έπρεπε να είχαμε φερθεί πιο ευγενικά. Πως, ό,τι κι αν έκανε, είναι ακόμα μητέρα μας. Πως το γεγονός ότι τηλεφώνησε σήμαινε ότι προσπαθούσε να πει συγνώμη. Εγώ του είπα ότι αυτό ήταν βλακεία».
«Κι εγώ του το είπα αυτό», επιβεβαίωσε ο Σάιμον.

«Τότε θύμωσε πιο πολύ. Νομίζεις ότι αυτό ήταν σωστό;»

Η Καμίλ αναστέναξε. «Ε, γιατί ρωτάτε εμένα; Αυτό είναι κάτι που αφορά εσάς και τον πατέρα σας. Η δική μου άποψη δεν αξίζει τίποτα».

«Αξίζει για μας», είπε ο Σον. «Νομίζουμε ότι ο μπαμπάς έπρεπε να είχε πάρει το μέρος μας. Γιατί να της φερθούμε ευγενικά; Τι δικαιολογία ήταν αυτή ότι χρειαζόταν *ελευθερία*;»

«Δεν είναι καλή δικαιολογία», συμφώνησε η Καμίλ.

«Δεν αφήνεις τους ανθρώπους που αγαπάς όταν είναι σκούρα τα πράγματα. Τότε μένεις για να βοηθήσεις. Αυτό έλεγε πάντα ο μπαμπάς πριν. Η μαμά έφυγε επειδή το ήθελε. Δε νοιαζόταν για μας. Έτσι είναι τα πράγματα».

«Γιατί λοιπόν να της φερθούμε ευγενικά;» ρώτησε ο Σον.

Την κοίταζαν και οι δύο, περιμένοντας. Η Καμίλ σήκωσε ψηλά τα χέρια της. «Ακούστε, παιδιά. Είμαι ο τελευταίος άνθρωπος στον κόσμο που θα έπρεπε να ρωτάτε. Δεν ισχυρίζομαι ότι έχω απαντήσεις για

κανέναν».
«Μα γι' αυτό ακριβώς σε ρωτάμε. Είσαι η μόνη που δε μας λες συνέχεια τι να κάνουμε. Για όνομα του Θεού, το μόνο που ρωτάμε είναι τι νομίζεις».

Ο Σον ακουγόταν τόσο αγανακτισμένος μαζί της, που η Καμίλ κατάλαβε ότι κάτι έπρεπε να πει. «Αυτό που νομίζω εγώ είναι ότι καιρός ήταν να τηλεφωνήσει η μητέρα σας και να προσπαθήσει να επανορθώσει. Και, προσωπικά, δεν πιστεύω ότι ήταν κακό που της μιλήσατε με ειλικρίνεια. Έχετε κάθε δικαίωμα να είστε θυμωμένοι. Και να της πείτε πώς νιώθετε. Τώρα, από κείνη εξαρτάται τι θέλει να κάνει γι' αυτό».

«Βλέπεις;» είπε ο Σάιμον στον Σον. «Σου το είπα ότι η Καμίλ θα έπαιρνε το μέρος μας».

«Σταθείτε, σταθείτε. Μη νομίζετε ότι ο πατέρας σας δεν είναι με το μέρος σας. Θέλει να γίνετε μεγαλόψυχοι. Δε θέλει να κάνετε το ίδιο πράγμα που έκανε η μητέρα σας. Να το βάλετε στα πόδια επειδή κάτι είναι δύσκολο».

«Δεν το βάζουμε στα πόδια», διαμαρτυρήθηκε ο Σάιμον. «Δε φοβόμαστε να της μιλήσουμε», πρόσθεσε ο Σον. «Ωραία», είπε η Καμίλ. «Γιατί νομίζω ότι αυτό θέλει ο πατέρας σας να καταλάβετε. Ότι δεν κερδίζει κανείς έτσι όπως είναι τώρα τα πράγματα. Η μητέρα σας έκανε ένα μεγάλο λάθος. Ό,τι και να πει ή να κάνει, αυτό δεν μπορεί να το σβήσει. Ίσως δεν μπορείτε να τη συγχωρήσετε ή ν' αποδεχτείτε αυτό που έκανε -τουλάχιστον τώρα-, αλλά αν δεν της μιλάτε καθόλου πώς μπορούν να βελτιωθούν τα πράγματα;» «Τι να βελτιωθεί; Δεν τη χρειαζόμαστε».

«Δε χρειαζόμαστε ποτέ ξανά γυναίκες», είπε ο Σάιμον. «Εκτός από σένα. Δεν είχαμε καμιά πρόθεση να συμπεριλάβουμε εσένα σ' αυτά τα ανόητα πλάσματα, Καμ», συμπλήρωσε μ' ένα ζεστό χαμόγελο.

«Ναι, Καμ». Ο Σον τη χτύπησε φιλικά στην πλάτη, τόσο δυνατά, που παραλίγο να τη ρίξει κάτω. «Εσύ είσαι σαν εμάς. Δε μοιάζεις στις γυναίκες. Εσένα ξέρουμε ότι μπορούμε να σ' εμπιστευόμαστε».

Η καρδιά της Καμίλ πάγωσε. Το περίμενε ότι τα παιδιά του Πιτ θα τη

συμπαθούσαν, θα ήθελαν να βασίζονται σ’ εκείνη.

Χρειάζονταν να βασίζονται σε κάποιον -σε μια γυναίκα- εξαιτίας αυτού που τους είχε κάνει η μητέρα τους. Αλλά αν εκείνη δεν μπορούσε να ανασυγκροτήσει τη δική της ζωή, τι είδους πρότυπο θα ήταν γι’ αυτά τα παιδιά;

Και αν δεν μπορούσε να γίνει το πρότυπο που χρειάζονταν, δεν είχε κανένα δικαίωμα να μπλέκεται με τον Πιτ και την οικογένειά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Το άλλο πρωί, η Καμίλ πήρε τα άπλυτα ρούχα της και πήγε στην αγροικία. Δυστυχώς, η Βάιολετ την έπιασε να παίρνει και δικά της απ' το καλάθι με τα άπλυτα.

«Τι γίνεται εδώ;» τη ρώτησε.

«Ε, έχω πλύνει πολλές φορές ρούχα. Και δικά σου».

«Το ξέρω. Αλλά ξαφνικά βλέπω να πετάς σκουπίδια, να πλένεις κάθε δυο μέρες σεντόνια, τα παράθυρά σου είναι καθαρά.
Μήπως... άρχισες να νιώθεις κοινωνική πάλι;»

«Όχι με τη θέλησή μου. Αλλά δουλεύω τόσο πολύ στους αγρούς, που λερώνονται όλα πιο γρήγορα».

«Α! Δηλαδή δεν έχει καμιά σχέση μ' αυτό κάποιος άντρας που μένει σχεδόν μόνιμα στην καλύβα...»

«Ο Πιτ δε μένει σχεδόν μόνιμα στην καλύβα».

Τα φρύδια της Βάιολετ ανασηκώθηκαν. «Ανέφερα εγώ το όνομα του Πιτ; Θεέ μου, πολύ μυγιάγγιχτοι είμαστε σήμερα». Ένα στραπατσαρισμένο φορτηγό μπήκε στο προαύλιο του σπιτιού. Η Βάι έριξε μια ματιά έξω και μετά πήγε να χαιρετήσει τους επισκέπτες της.

Κρίνοντας απ' τη συζήτηση, η Βάιολετ είχε προσλάβει αυτούς τους δυο άντρες για να καθαρίσουν και να διαμορφώσουν το χώρο γύρω απ' το σπίτι και το Χερμπ Χέιβεν.
Η Καμίλ ήθελε να σκοτώσει την αδερφή της για τα καρφιά που της είχε πετάξει νωρίτερα. Όμως τώρα έβλεπε τη Βάι ν' αλλάζει προσωπικότητα και να μεταμορφώνεται σε χαδιάρα γατούλα.

Το έκανε για τους δυο άντρες. Ήταν και οι δύο μεταξύ είκοσι πέντε και τριάντα. Ηλιοκαμένοι, με φαρδιούς ώμους και μυώδη μπράτσα. Τα τζιν τους έπεφταν χαμηλά στους γοφούς τους, τα μαλλιά τους ήταν

ανακατεμένα. Ήταν χαριτωμένοι, αλλά μικροί και τίποτα το ξεχωριστό. Απλώς άντρες. Κι όμως, η συμπεριφορά της Βάιολετ είχε αλλάξει. Το γέλιο της ήταν κελαρυστό, οι κινήσεις της προκλητικές. Η Καμίλ ήξερε ότι δεν μπορούσε να παρέμβει στη ζωή κάποιου άλλου όταν η δική της ήταν ακόμα θρύψαλα. Αλλά σύντομα έπρεπε να μάθει μερικά πράγματα για την αδερφή της.

Πήρε τα πλυμένα ρούχα της και γύρισε στην καλύβα. Στόχος της ήταν να βγει στους αγρούς με τη λεβάντα πριν το μεσημεριανό φαγητό. Είχε δώσει στον εαυτό της περιθώριο άλλης μιας βδομάδας το πολύ για να τελειώσει το κλάδεμα. Ήταν ήδη πολύ αργά γι' αυτή τη δουλειά, αλλά βρισκόταν κοντά στο τέλος. Όταν ολοκληρωνόταν το κλάδεμα, θα είχε κάνει μια αρκετά μεγάλη δουλειά για την αδερφή της, που τη συντηρούσε αυτό τον καιρό.
Τι θα έκανε η Βάιολετ με τη λεβάντα από κει και πέρα δεν ήταν δική της υπόθεση ή πρόβλημα.

Το πρόβλημα με τον Πιτ, όμως, την απασχολούσε περισσότερο.
Αλλά αφού δεν μπορούσε να δώσει λύση σ' αυτό, θα επικεντρωνόταν σε άλλα πράγματα. Στη λεβάντα, για παράδειγμα. Ήταν επίσης αποφασισμένη να ασχοληθεί και με την καλύβα- θα πετούσε όλα τα πράγματα απ' την παλιά ζωή της και θα καθάριζε απ' άκρη σ' άκρη. Και μετά...

Μετά θα έπρεπε να πάρει κάποιες αποφάσεις για τη ζωή της. Αρκετά το είχε αναβάλει.

Μέχρι να φτάσει στη βεράντα της καλύβας, τα χέρια της πονούσαν απ' το βάρος δυο καλαθιών με ρούχα. Χρησιμοποίησε τον αγκώνα της για ν' ανοίξει την πόρτα, αλλά ξαφνιάστηκε όταν άκουσε ένα κλαψούρισμα κάπου απ' το καθιστικό. Προφανώς το άκουσε και ο Κίλερ, γιατί άρχισε να γαβγίζει δυνατά.

«Βούλωσ' το, ανόητο πλάσμα».

Μερικές φορές το σκυλί την άκουγε. Τώρα όμως δε σταματούσε, γι' αυτό η Καμίλ του έδωσε ένα μπισκότο και τον έκλεισε έξω. Μετά γύρισε και είδε ένα κλουβί διπλωμένο με μια πετσέτα.

Η Καμίλ τράβηξε επιφυλακτικά την πετσέτα και βρέθηκε μπροστά σε

μια πανικόβλητη γάτα. Τουλάχιστον, πίστευε ότι ήταν γάτα. Έδειχνε περισσότερο σαν κολοκύθα που είχε περάσει από πάνω της φορτηγό. Είχε ένα σκισμένο αυτί, ένα κουτσό πόδι και μια μούρη που μόνο η μητέρα της θα μπορούσε να την αγαπήσει.

«Ω, όχι», ψέλλισε η Καμίλ. «Αυτό δε συμβαίνει πραγματικά».

Η γάτα έκανε έναν κύκλο μέσα στο κλουβί, νιαουρίζοντας αξιοθρήνητα.

«Όχι». Η Καμίλ έτρεξε στην κουζίνα, πέταξε εκνευρισμένη ένα μπολ πάνω στον πάγκο και άνοιξε το ψυγείο. Τα μόνα που υπήρχαν εκεί μέσα ήταν δυο φέτες τυρί και μισό σάντουιτς που της είχε μείνει από χτες.

Γύρισε πάλι κοντά στη γάτα. «Θα σε ταΐσω», είπε κοφτά. «Γιατί βλέπω ότι πεινάς. Αλλά δε θα μείνεις εδώ. Έχω έναν σκύλο που δε σκοπεύω να κρατήσω. Δεν υπάρχει η παραμικρή πιθανότητα να μαζέψω και μια γάτα, ξέχνα το λοιπόν».

Όταν άνοιξε το κλουβί, περίμενε ότι η γάτα θα έτρεχε να κρυφτεί ή θα έπεφτε με τα μούτρα στο φαΐ Εκείνη όμως άρχισε να γουργουρίζει και προσπάθησε ν' ανεβεί στην ποδιά της Καμίλ, χώνοντας τη μουσούδα της στην κοιλιά της. Προφανώς έπρεπε να τη χαϊδέψει, αλλά η Καμίλ προτίμησε να της πει την αλήθεια. «Μισώ τις γάτες. Ακόμα και πριν, όταν ήμουν καλός άνθρωπος, δεν τις συμπαθούσα. Είναι καλύτερα να το ξέρεις».

Η γάτα κουλουριάστηκε στα πόδια της, έκλεισε τα μάτια και άρχισε να τη γρατζουνίζει πάνω απ' το τζιν. Δεν έδειχνε καμιά πρόθεση να σηκωθεί. Το σκισμένο αυτί της φαινόταν χάλια. Ήταν πελώρια, αλλά τα πλευρά της προεξείχαν κάτω απ' το μακρύ, πυκνό τρίχωμά της. Το πρόσωπό της έδειχνε σαν να της είχε πετάξει κάποιος μαύρη και πορτοκαλί μπογιά.

«Κοίτα. Δε θα μείνεις στα πόδια μου. Δε θα μείνεις μαζί μου», είπε η Καμίλ εκνευρισμένη.

Καμιά αντίδραση.

«Εντάξει. Άκου. Μπορείς να φας κάτι και να πάρεις έναν υπνάκο για

λίγο. Αυτό είναι όλο. Αλλά δε θα εγκατασταθείς εδώ».

Και πάλι, καμιά αντίδραση. Η Καμίλ περίμενε... και περίμενε... αλλά η γάτα δεν είχε καμιά πρόθεση να σταματήσει να γουργουρίζει ή να φύγει από κοντά της, γι' αυτό κι εκείνη την έβαλε πάνω σε μια πολυθρόνα.

Μετά άρπαξε τα κλειδιά του αυτοκινήτου της απ' την κουζίνα, βγήκε έξω και φώναξε: «Κίλερ, έλα μαζί μου». Ο σκύλος πήδησε μ' ενθουσιασμό στο μπροστινό κάθισμα και θρονιάστηκε εκεί, κοιτώντας τη με συμπόνια. «Ναι», είπε η Καμίλ, «αυτό ακριβώς σκέφτηκα κι εγώ. Ποιος παλιάνθρωπος θα μου το έκανε αυτό; Ποιος χοντροκέφαλος, ασυνείδητος...»

Η Καμ συνέχιζε ακόμα να λέει κοσμητικά επίθετα όταν μπήκε στον ιδιωτικό δρόμο του Πιτ. Με τον Κίλερ δίπλα της, προχώρησε μέχρι την πίσω πόρτα του σπιτιού, σαν στρατιώτης σε αποστολή. Χτύπησε την πόρτα με τη γροθιά της, μετά μπήκε μέσα και φώναξε.
Όχι ότι δεν ήξερε το σπίτι των Μακντούγκαλ. Η οικογένεια των Κάμπελ ήταν γυναικοκρατούμενη, του Πιτ ανδροκρατούμενη. Οι άντρες μπορεί και να μην αναγνώριζαν τον ήχο του κουδουνιού της πόρτας τους, γι' αυτό μπήκε μέσα και φώναξε. Αλλά όταν δεν απάντησε κανείς, έβαλε τα χέρια στους γοφούς της και κοίταξε γύρω της.

Δεν είχαν αλλάξει πολλά πράγματα από τότε που ζούσε ακόμα η μητέρα του Πιτ. Υπήρχαν μερικές καινούριες συσκευές, αλλά η μητέρα του ήταν πρακτικός άνθρωπος. Η κουζίνα είχε ένα δάπεδο που άντεχε στις λάσπες. Το πίσω χολ είχε αρκετό χώρο για καπέλα και μπότες. Το τραπέζι ήταν τεράστιο. Τίποτα δεν είχε γυαλιστεί τουλάχιστον για καμιά δεκαετία. Ούτε χρειαζόταν τίποτα γυάλισμα. Η καφετιέρα ήταν αρκετά μεγάλη για να ποτίσει μια διμοιρία, τα ποτήρια και τα μαχαιροπίρουνα ήταν γερά.

Ήταν παράξενο, όμως ένιωθε πάντα πιο άνετα εδώ παρά στο σπίτι που είχε μεγαλώσει- αυτό δίχως άλλο δεν είχε σχέση τόσο με τη διακόσμηση όσο με την παρέα.

Όταν δεν απάντησε κανείς και τη δεύτερη φορά που φώναξε, σκέφτηκε να πάει στους στάβλους... αλλά τότε άκουσε τον 'Ιαν να την

καλωσορίζει. Ο πατέρας του Πιτ μπήκε απ' την πόρτα στηριγμένος στο μπαστούνι του και μ' ένα πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπό του. Ένα ροζιασμένο χέρι τυλίχτηκε στον ώμο της και την τράβηξε κοντά. «Καμίλ, δεν μπορώ να θυμηθώ από πότε έχω να σε δω. Θα πιείς έναν καφέ;»

«Δεν ήρθα για...» Πριν ολοκληρώσει η Καμίλ τη φράση της, οι δίδυμοι κατέβηκαν τη σκάλα χοροπηδώντας.

«Καμίλ! Γεια! Δε μας έχεις επισκεφτεί ποτέ πριν!»

«Δεν ήρθα για επίσκεψη...»

Δεν την άκουγε κανείς όμως. Ο Σον τη χτύπησε φιλικά στην πλάτη. Ο Ίαν πήρε την πλεκτή ζακέτα της. Έβαλαν μπροστά της ένα κουτί με ντόνατς, μισοάδειο. Είχαν μείνει δύο και δεν έδειχναν πολύ μπαγιάτικα. Καφές χύθηκε απ' την κούπα.
Το πονηρό χαμόγελο του Ίαν της θύμιζε πολύ αυτό του γιου του.

«Δεν κρατάμε τους τύπους σ' αυτό το σπίτι. Οι χαρτοπετσέτες είναι εξίσου αποτελεσματικές με τις λινές πετσέτες. Αλλά εσύ δεν έδινες ποτέ σημασία σε τέτοιου είδους πράγματα...» «Όχι, φυσικά όχι».

«Σου το είπαμε, παππού. Δεν είναι σαν τις κανονικές γυναίκες».

Η Καμίλ άγγιξε το μέτωπό της και σκέφτηκε πως, αν το άκουγε αυτό έστω και μια φορά ακόμα, θα ούρλιαζε.
«Κύριε Μακντούγκαλ, χαίρομαι πολύ που σας βλέπω, όλους σας, αλλά ήρθα για τη γάτα».

«Γάτα; Ποια γάτα;» «Αναρωτιέμαι πού να είναι ο μπαμπάς», είπε ο Σον αθώα. «Παππού, πρέπει να δεις τι θαύματα έκανε η Καμίλ με τον Ντάρμπι. Τώρα έχει γίνει ένα...»
«Τη γάτα», επανέλαβε η Καμίλ.

Τα παιδιά αντάλλαξαν ένα βλέμμα. «Ναι, πάμε να φέρουμε τον μπαμπά. Παππού, κάνε παρέα στην Καμ, εντάξει; Δώσ' της να φάει άλλο ένα ντόνατ, εντάξει; Εντάξει;»

«Ναι», είπε ο Ίαν ήρεμα και χαμογέλασε στην Καμίλ σαν να περίμενε χρόνια την επίσκεψή της. «Σε θυμάμαι απ' όταν

έφτανες μέχρι το γόνατό μου. Ο Πιτ σ' έπαιρνε στους ώμους του και

πήγαινε μέχρι τη στάση του λεωφορείου».

«Ναι;» Η Καμίλ άκουσε μια πόρτα ν' ανοίγει, τη φωνή του Πιτ, μια πόρτα να κλείνει και τις ψιθυριστές φωνές των παιδιών. «Τα παιδιά μού έφεραν τη γάτα;»

«Ο Σον; Ο Σάιμον;» Ο Ίαν άνοιξε το στόμα του, σαν να τον άφηνε άναυδο αυτή η ιδέα. «Σ' έχουν συμπαθήσει πολύ», είπε, αλλάζοντας θέμα.
«Κύριε Μακντούγκαλ», άρχισε η Καμίλ, αλλά εκείνος τη διέκοψε. «Λέγε με Ίαν. Είμαστε σαν μια οικογένεια».
Η Καμίλ σκόπευε ν' απαντήσει σ' αυτό, αλλά η καρδιά της ξαφνικά άρχισε να σφίγγεται και δεν μπορούσε να μιλήσει. Οικογένεια; *Οικογένεια;* Τι είχαν πει άραγε στον παππού τους τα παιδιά; Ή ο Πιτ;

Και μετά εμφανίστηκε ο Πιτ ανάμεσα στους γιους του. Φορούσαν και οι τρεις φανελένια πουκάμισα και τρύπια τζιν και ήταν ξυπόλυτοι. Τα πόδια τους... Θεέ μου, τα μεγάλα πόδια ήταν προφανώς κληρονομικά. Αλλά δεν την απασχολούσε αυτό. Η Καμίλ ένιωθε τους παλμούς της ν' απογειώνονται βλέποντας ξανά τον Πιτ. Κι αυτό ήταν αρκετό για να την τρομοκρατήσει.

«Μακντούγκαλ», είπε με τραχιά φωνή, «δε θα κρατήσω αυτή τη γάτα!»

«Ποια γάτα;» ρώτησε εκείνος αθώα.

«Ξέρεις πολύ καλά ποια γάτα. *Κανένας* άλλος σ' ολόκληρη την κομητεία δε θα μου το έκανε αυτό εκτός από *σένα...»*

«Στάσου μια στιγμή, Καμίλ», είπε ο Σάιμον με ειλικρίνεια. «Η αλήθεια είναι... Θα το έκανα εγώ».

«Η αλήθεια είναι... κι εγώ θα το έκανα», πρόσθεσε ο Σον. «Δεν το κάναμε ο Σάιμον κι εγώ. Ούτε ο παππούς ούτε ο μπαμπάς.
Θα μπορούσαμε όμως να το κάνουμε, γιατί ξέρουμε ότι είσαι μια απ' τις λίγες γυναίκες στον πλανήτη που θ' αγαπούσε ένα ζώο όπως τα αγαπάμε εμείς. Αλλά, βλέπεις, εμείς έχουμε τόσα ζώα εδώ, που δεν μπορούμε να υιοθετήσουμε άλλα αδέσποτα».
«Ο μπαμπάς θα μας σκότωνε», εξήγησε ο Σάιμον.
«Όταν, μάλιστα, συμφώνησε για το άλογο».
Ο Πιτ σήκωσε το βλέμμα του προς το ταβάνι. «Δε συμφώνησα ακριβώς

για το άλογο».

«Ναι, συμφώνησες, μπαμπά», είπαν και τα δυο παιδιά μαζί. Και ο παππούς τους έσπευσε να πάρει το μέρος τους. «Πίτερ, είμαι αρκετά βέβαιος ότι σε άκουσα κι εγώ να συμφωνείς».

Ο Πιτ του κούνησε απειλητικά το δάχτυλό του, μετά τύλιξε το ένα του χέρι γύρω απ' τους ώμους της Καμίλ και την οδήγησε προς την πόρτα. «Πάμε να συζητήσουμε για τη γάτα με την ησυχία μας».

«Πολύ ωραία, μπαμπά!»

«Ναι, πολύ ωραία, μπαμπά!»

Ακούστηκαν κι άλλα παράπονα, αλλά όταν έκλεισε ο Πιτ την πόρτα, δεν τα άκουγαν. «Προτείνω να πάμε κάπου μακριά, ώστε να μην μπορούν να μας ακούσουν», είπε ο Πιτ.

«Έχεις αυτό το δικαίωμα. Στην πραγματικότητα, εγώ προτείνω να πάμε κατευθείαν στο σπίτι μου για να πάρεις την αναθεματισμένη γάτα».
«Λογικό αίτημα», είπε ο Πιτ.

* * *

Δεν το εννοούσε, φυσικά. Κατάφερε να πάρει τα κλειδιά για το αμάξι της Καμίλ, αλλά μόνο επειδή εκείνη πίστεψε ότι ήταν απ' τους άντρες που χρειάζονταν να οδηγούν εκείνοι όταν ήταν με μια γυναίκα. Ο Πιτ όμως δεν το έκανε γι' αυτό, αλλά γιατί ήθελε να την αναγκάσει να μπει στο ίδιο αμάξι μ' εκείνον, κι εκείνη το δέχτηκε γιατί νόμιζε ότι θα πήγαιναν στην καλύβα της.

Δε θα πήγαιναν εκεί, αλλά ο Πιτ προσπαθούσε να σκεφτεί τι να κάνει. Έπρεπε να την πάρει μακριά απ' τον πατέρα του και τα παιδιά... Αυτό ήταν δεδομένο. Όμως τώρα δεν ήξερε τι να κάνει μαζί της. Γύρισε το κλειδί στο αμάξι της και άκουσε τη μηχανή να διστάζει. Δαγκώθηκε να μην της πει ότι χρειαζόταν καινούρια λάστιχα και ρύθμιση. Μόνο ο άντρας της ζωής της *είχε* δικαίωμα να λέει τέτοια πράγματα. Να την κατσαδιάζει- Να την προσέχει. Και αυτός ο άντρας σίγουρα δεν ήταν εκείνος.

Η Καμίλ γύρισε ξαφνικά και τον κοίταξε. «Πιτ, πέρασες το δρόμο που οδηγεί στην καλύβα».

«Το ξέρω. Σκέφτηκα να πάμε σε κάποιο ήσυχο μέρος για λίγο. Θα ήθελα να σου μιλήσω κάπου όπου δε θα υπάρχει φόβος να μας διακόψουν, και αυτό ισχύει τόσο για τη δική μου οικογένεια όσο και για τη δική σου».

«Ω, ξέρεις...» Η Καμίλ έδειχνε σαν να σκεφτόταν να φέρει αντιρρήσεις, αλλά μετά άλλαξε γνώμη.

Αυτό δεν του έκανε εντύπωση. Έβλεπε στην έκφρασή της, στην όλη στάση της, ότι είχαν τελειώσει όλα. Ο Πιτ ήξερε απ’ την αρχή ότι δεν μπορούσαν να συνεχίσουν για πολύ αυτό που είχαν αρχίσει. Ήταν ρομαντικό να μπαίνει στην κρεβατοκάμαρά της απ’ το παράθυρο και να της κάνει έρωτα, αλλά τέτοια τεχνάσματα δε χωρούσαν στη ζωή του. Ούτε στη δική της. Και ήξερε ότι η μέρα που θα σταματούσαν θα ερχόταν σύντομα. Μόνο που δεν ήταν προετοιμασμένος γι’ αυτό.

Πήρε τον πίσω δρόμο της φάρμας, προσπέρασε τους αγρούς με τη λεβάντα και τους δικούς του οπωρώνες και έφτασε στο δάσος.

Μερικά γέρικα δέντρα ήταν σκόρπια μέχρι την κορφή του λόφου, μετά η πλαγιά οδηγούσε σε μια λιμνούλα με φυσική πηγή. Τα αγόρια των Μακντούγκαλ και τα κορίτσια των Κάμπελ κατέβαιναν με τα έλκηθρα αυτή την πλαγιά κάθε χρόνο όταν ήταν παιδιά. Τα κορίτσια προσπαθούσαν να πείσουν τ’ αγόρια να ανεβάσουν πάλι τα έλκηθρά τους στην κορφή του λόφου. Και τα κόλπα τους συνήθως έπιαναν.

Ένα χαμόγελο φώτισε το πρόσωπο της Καμίλ. Παρ’ όλο που δεν το καταλάβαινε -ούτε θα το παραδεχόταν-, αυτά τα σέξι χαμόγελά της είχαν αρχίσει να επανέρχονται όλο και πιο συχνά.
«Ναι», μουρμούρισε ο Πιτ, σταματώντας και βγαίνοντας απ' το αμάξι. «Θυμάμαι καμιά δεκαριά χειμώνες απ’ όταν ήμαστε παιδιά, σ’ αυτό ακριβώς το σημείο. Συγκεκριμένα, θυμάμαι την Ντέιζι να παρακαλάει τον μεγάλο μου αδερφό να τραβήξει το έλκηθρό της. Εκείνος δεν μπορούσε ποτέ να της πει όχι. Όπως δεν μπορούσε και να της πει ναι χωρίς να τραυλίζει και να γίνεται κατακόκκινος».

«Η Ντέιζι μπορούσε να κάνει οποιοδήποτε αγόρι να τραυλίζει. Και,

Θεέ μου, λάτρευα αυτούς τους χειμώνες. Ήμουν η πιο μικρή κι έτρεχα πίσω σας, αλλά λάτρευα την κάθε στιγμή». Για λίγο, έδειχνε σαν να είχε ξεχάσει πόσο θυμωμένη ήταν, γιατί στάθηκε δίπλα του βάζοντας τα χέρια της στις πίσω τσέπες του τζιν της.
«Δε σ' έχω ακούσει ν' αναφέρεις καθόλου τ' αδέρφια σου».

Ο Πιτ ήθελε ν' αναφέρει πως αυτή η ερώτησή της ήταν ένδειξη ότι ήταν έτοιμη να ξαναγυρίσει στην αληθινή ζωή. Πριν από μερικές βδομάδες δε θα είχαν περάσει απ' το μυαλό της τ' αδέρφια του... ούτε κανένας άλλος. Με δυσκολία σηκωνόταν απ' το κρεβάτι της κάθε πρωί. Δυστυχώς, τώρα που ένιωθε καλύτερα, βιαζόταν να τον βγάλει απ' τη ζωή της. Και εκείνος προετοιμαζόταν γι' αυτό, το περίμενε. Αλλά προς το παρόν ήλπιζε ότι μια συζήτηση για γενικά θέματα θα μείωνε κάπως την ένταση ανάμεσά τους.

«Και τα δυο αδέρφια μου είναι μια χαρά. Ο Γουέμπστερ διδάσκει στο Στάνφορντ. Είναι παντρεμένος, με δυο παιδιά κι ένα στέισον βάγκον. Δε νομίζω ότι τα πόδια του έχουν ξαναδεί λάσπη απ' όταν αποχαιρέτησε τη φάρμα. Ο Γκριφ είναι ακριβώς το αντίθετο.
Μένει στη Βόρεια Ντακότα. Παντρεύτηκε μια γυναίκα μ' ένα μεγάλο οικογενειακό ράντσο. Του αρέσει αυτή η ζωή και τόσο αυτός όσο και η γυναίκα του τραβάνε σαν μαγνήτης τα παιδιά. Την τελευταία φορά που τα μέτρησα, είχαν τέσσερα δικά τους και άλλα τρία που δεν ξέρω πώς και γιατί μένουν μαζί τους».

Παρ' όλο που ένιωθε σαν να ήταν έτοιμο κάποιο τσεκούρι να πέσει στο κεφάλι του, ο Πιτ άρχισε σχεδόν να χαλαρώνει. Ενστικτωδώς, ακολούθησαν και οι δύο το μονοπάτι που οδηγούσε κάτω στη λιμνούλα. Η Καμ περπατούσε δίπλα του. Όσο κι αν προσπαθούσε, δεν ήταν εύκολο να παραμείνει θυμωμένη σήμερα. Η θερμοκρασία είχε ανεβεί αρκετά. Μια ζεστή αύρα έκανε τα φύλλα των δέντρων να θροΐζουν. Ένας λαγός πέρασε

από μπροστά τους. Ο αέρας ήταν απαλός, γεμάτος ανοιξιάτικα αρώματα. Η λιμνούλα αποκάτω τους ήταν ένα διαμάντι, με μια αραιή ομίχλη στη μια της άκρη. Σε μια στροφή του μονοπατιού, ξάφνιασαν μια ελαφίνα και το μικρό της, που κοίταξε παγωμένη τους εισβολείς. Ο Πιτ κοίταξε την Καμίλ. Πονούσε η καρδιά του καθώς σκεφτόταν με

πόση ευκολία μπορούσε να μοιράζεται ένα χαμόγελο μαζί της, να μοιράζεται αυτό το μαγικό πρωινό. Η Καμίλ ανήκε σ' αυτή τη γη, όπως ανήκε κι εκείνος.

Είχε πιστέψει, ο ανόητος, ότι του ανήκε. Ει' αυτό δεν έφταιγε κανένας άλλος, φυσικά, εκτός απ' τον ίδιο. Η ελαφίνα φοβήθηκε τελικά και έφυγε, ενώ το ελαφάκι της χοροπηδούσε πίσω της.

«Όταν ήμουν μικρή, πίστευα ότι και οι τρεις Μακντούγκαλ θα μένατε στη φάρμα. Το ίδιο πίστευα και για μένα με τις αδερφές μου. Αυτό ήταν το σπίτι μας. Δεν μπορούσα να φανταστώ τον εαυτό μου πουθενά αλλού τότε. Αλλά... εσύ είσαι ο μόνος απ' τους τρεις που το έκανε, που γύρισε στη γη του», είπε η Καμίλ.

«Στην πραγματικότητα, ήμουν ο μόνος που μπορούσε να γυρίσει όταν χρειάστηκε τη βοήθειά μας ο πατέρας μου. Μπορεί όμως να γύριζα έτσι κι αλλιώς κάποια μέρα. Δεν ήθελα να ζω απ' τη φάρμα όπως ο πατέρας μου, αλλά κάτι με τραβούσε στη γη. Μου αρέσει η κληρονομιά και η ιστορία. Δεν μπορώ να φανταστώ τον εαυτό μου να μην ανακατεύω χώμα με τα χέρια μου».

«Κανένας απ' τους αδερφούς σου δεν ένιωθε το ίδιο;»

«Δεν έχουν πει τέτοιο πράγμα. Υπάρχουν αρκετά στρέμματα εδώ. Υπάρχει χώρος για όλους μας. Ίσως δεν τους ενδιέφερε, αλλά το σημαντικότερο νομίζω είναι ότι οι πιο πολλοί άντρες μένουν εκεί απ' όπου είναι οι γυναίκες τους. Είναι κανόνας, θα μπορούσε να πει κανείς. Οι άντρες περιπλανώντας ελεύθεροι σαν πουλιά, μέχρι που συναντάνε τη γυναίκα της ζωής τους. Ο Γουέμπ και ο Γκριφ έριζαν καινούριες ρίζες μετά το γάμο τους».

Κατάλαβε αμέσως όταν χρησιμοποίησε τη λέξη «γάμος» ότι είχε κάνει μεγάλο λάθος. Είδε την Καμίλ να σκυθρωπιάζει, και αυτό ήταν το τέλος της ήρεμης συζήτησής τους. «Πανάθεμά σε, Πιτ. Δε θέλω αυτή την ψωριάρα γάτα!»

«Όχι;»

«Όχι. Δε θέλω καμιά γάτα. Ούτε σκύλο. Δε θέλω να νομίζουν τα παιδιά σου ότι εμείς...»

Ο Πιτ τη διέκοψε. «Ναι. Ξέρω. Προσπαθούσαν να μας τα φτιάξουν». Νόμιζε ότι η ειλικρίνεια θα βοηθούσε, αλλά εκείνη έδειξε πιο τρομοκρατημένη. Γι' αυτό προσπάθησε να της δώσει περισσότερες εξηγήσεις. «Ο Σον -όπως θα το υποψιάζεσαι- είναι αυτός που έφερε σπίτι τη γάτα. Φέρνει οτιδήποτε βρει εγκαταλειμμένο. Ήξερε ότι δε θα τον άφηνα να την κρατήσει, αλλά εκείνος και ο αδερφός του άρχισαν να λένε ότι θα την έδιναν σ' εσένα».

«Θα μπορούσες να τους είχες πει: *"Όχι. Μην το κάνετε αυτό στην Καμίλ"».*

«Ναι, θα μπορούσα. Αλλά σκέφτηκα ότι ήταν καλή ιδέα». «Εκπληκτικό. Γιατί ήταν τόσο καλή ιδέα να μου δώσετε μια ψωριάρα γάτα;»

Ο Πιτ αγνόησε την ερώτησή της για λίγο και γύρισε στο προηγούμενο θέμα. «Τα παιδιά μιλάνε όλο και πιο πολύ για εμάς τους δύο. Το ίδιο και ο πατέρας μου. Πιστεύουν ότι ο ήλιος ανατέλλει και δύει στη σκιά σου. Αυτό δεν είναι κακό, αλλά, όταν άρχισαν να σχεδιάζουν πώς θα γινόμαστε ζευγάρι οι δυο μας, δεν μπορούσα να το πιστέψω. Είσαι η μόνη γυναίκα που έχουν αρχίσει να εμπιστεύονται απ' όταν έφυγε η μητέρα τους».

«Μα αυτό είναι τρέλα, Πιτ. Δεν έκανα τίποτα για να με συμπαθήσουν. Ούτε ξέρω γιατί μ' εμπιστεύονται».

Ο Πιτ σήκωσε το βλέμμα του προς τον ουρανό. «Εσύ δε βλέπεις τίποτα καλό στον εαυτό σου. Είμαι σίγουρος ότι δεν μπορείς να καταλάβεις ούτε γιατί κοιμάμαι μαζί σου».

Η Καμίλ έκανε ένα βήμα πίσω. «Φυσικά μπορώ», είπε κοφτά. «Για το σεξ».

«Καμίλ». Ο Πιτ χαμήλωσε τη φωνή του μια ολόκληρη οκτάβα. «Έχεις αρχίσει να με τσατίζεις».

«Να σε τσατίζω; Άκου κάτι και βάλ' το καλά στο μυαλό σου, Μακντούγκαλ. *Εγώ* είμαι τσατισμένη. Μου αφήνεις αυτό τον άγριο σκύλο, που νομίζει κανείς ότι θα επιτεθεί σε οποιονδήποτε τολμήσει να τον στραβοκοιτάξει. Μετά μου αφήνεις μια γάτα που ούτε η μητέρα της δε θα ήθελε να τη βλέπει. Είναι σαν να πιστεύεις ότι οι μπελάδες μού

κάνουν καλό. Αυτό είναι; Πιστεύεις ότι χρειάζομαι περισσότερα προβλήματα στη ζωή μου;»

Ο Πιτ ήξερε ότι έπρεπε να κρατήσει την ψυχραιμία του, αλλά δεν μπορούσε. Έσκυψε πάνω της και την αγριοκοίταξε. «Νομίζω ότι έχεις ήδη νιώσει αρκετό οίκτο για τον εαυτό σου».

«Τι;»

«Με άκουσες. Είναι καιρός να το καταλάβεις. Πέρασες μια μεγάλη δοκιμασία, αλλά κατάφερες να επιβιώσεις. Δε χρειάζεσαι άλλα κανακέματα».

«Πότε...» η Καμίλ τον χτύπησε μ' ένα δάχτυλο στο στέρνο «...με κανάκεψες εσύ;»

«Ποτέ. Γιατί το έκαναν όλοι οι άλλοι. Και αν αυτό σε βοηθούσε, χαλάλι του. Αλλά δε σε βοηθούσε. Σ' έκανε να γίνεσαι μια ψεύτρα».

«Ψεύτρα;» Η Καμίλ τον χτύπησε πιο δυνατά με το δάχτυλό της. «Δε λέω ποτέ ψέματα. Είμαι ο πιο ειλικρινής άνθρωπος στον κόσμο, Μακντούγκαλ».

«Κολοκύθια. Όταν γύρισες εδώ, ήσουν πραγματικά ένα ράκος. Σε χειρότερη κατάσταση και απ' τη λεβάντα. Και πολύ τρομαγμένη.
Το καταλαβαίνω, Καμ. Έχω πληγωθεί κι εγώ. Αλλά τις τελευταίες βδομάδες δεν είναι έτσι...»

«Ω; Τώρα θα μου πεις ότι έχω αρχίσει να νιώθω;»

«Όχι. Αλλά θα σου πω τι κάνεις. Ψεύδεσαι. Προσποιείσαι ότι δε νοιάζεσαι... για τίποτα και για κανέναν. Έχεις αγαπήσει αυτό το σκυλί».

«Κάνεις λάθος».

«Και θ' αγαπήσεις το ίδιο κι αυτή την εγκαταλειμμένη γάτα. Είχες πάντα ταλέντο με τα ζώα, παλιά μπορούσες να ηρεμήσεις μια τρομαγμένη γάτα ή ένα τραυματισμένο σκυλί. Ίσως το έχεις ξεχάσει, εγώ όμως το θυμάμαι. Χρειάζεσαι να έχεις κάτι ν' αγαπάς, αλλιώς σου έρχεται τρέλα».

«Στα όνειρά σου, Μακντούγκαλ. Δε θ' αγαπήσω ποτέ αυτή τη γάτα! Και θα ψάξω να βρω κάποιον να δώσω το σκυλί. Το ίδιο ισχύει και για

τη γάτα».

«Και οι αγελάδες έχουν φτερά και πετάνε. Επίσης, είσαι ξετρελαμένη με τους γιους μου. Τους αγαπάς και τους δύο. Γιατί δεν μπορείς να το πεις; Νομίζεις ότι ο Θεός θα σκύψει και θα σου δώσει κανένα χαστούκι, αν παραδεχτείς ότι έχεις αρχίσει πάλι να νοιάζεσαι για τους άλλους;»
«Δε νοιάζομαι!»
«Και δε νιώθεις το παραμικρό. Για κανέναν και για τίποτα, έτσι;» «Έτσι. Ακριβώς έτσι!»
Διάβολε, ήταν άσκοπο να λογομαχεί μαζί της. Ο Πιτ βλαστήμησε τον εαυτό του, διαπιστώνοντας ότι ήταν ερεθισμένος σε επώδυνο βαθμό. Προσπαθούσε ν' αντισταθεί σ' αυτή τη δυνατή παρόρμηση να τη φιλήσει. Και ήξερε ότι θα υπέκυπτε στον πειρασμό, εκτός αν συνέβαινε κάτι δραστικό σύντομα.
Γι' αυτό, όταν το δάχτυλό της στόχευσε πάλι το στέρνο του, την άρπαξε απ' τη μέση και τη σήκωσε ψηλά. Η Καμίλ άρχισε να στριγκλίζει. Φώναζε ακόμα όταν ο Πιτ άρχισε να κάνει βόλτες γύρω απ' τον εαυτό του και μετά... την πέταξε ξαφνικά μέσα στη λιμνούλα.

Ο Πιτ ήξερε καλά αυτή τη λιμνούλα. Πολύ κοντά στην όχθη, το βάθος της ήταν ενάμισι μέτρο. Ήταν φανταστική για κολύμπι όταν έκανε ζέστη, αφού η τροφοδοσία της σε νερό γινόταν από μια φυσική πηγή. Που σήμαινε ότι η θερμοκρασία του ήταν γύρω στους δεκατρείς βαθμούς. Αρκετά παγωμένο για να κάνει τις θηλές της να σφιχτούν.

Η Καμίλ βγήκε στην επιφάνεια λαχανιάζοντας και, Θεέ μου, ήταν έξω φρένων.

Οι βλαστήμιες της ήταν πιο βαριές κι απ' τις δικές του. Το πιο εκπληκτικό, όμως, ήταν το πάθος που ανάβλυζε από μια γυναίκα η οποία πίστευε ότι δεν ένιωθε τίποτα. Χωρίς να το

σκεφτεί, ο Πιτ έβγαλε τις μπότες του και έπεσε κι αυτός στη λίμνη. Το σοκ απ' το παγωμένο νερό έκανε όλους τους μυς του να σφιχτούν. Βγήκε στην επιφάνεια γύρω στους εξήντα πόντους μακριά της, με την ανάσα του κομμένη.

Δεν είχε καλά καλά προφτάσει να πάρει μια βαθιά εισπνοή, όταν ένιωσε μια ριπή νερού να τον χτυπάει στο πρόσωπο. Η Καμ του πέταξε

και δεύτερη φορά νερό, μετά τον πλησίασε με την πρόθεση να τον πνίξει.

Του άξιζε, το ήξερε. Και δε θα τον πείραζε, αλλά αυτή τη στιγμή διακυβεύονταν πολύ περισσότερα απ' το στιγμιαίο θυμό της. Γι' αυτό, όταν εκείνη τον άρπαξε απ' τους ώμους προσπαθώντας να τον σπρώξει κάτω, ο Πιτ την κράτησε απ' τη μέση και κολύμπησε προς την όχθη, όπου τα νερά ήταν πιο ρηχά. Όταν μπόρεσε να σταθεί στα πόδια του, έσφιξε το βρεγμένο κορμί της πάνω στο δικό του.

Η Καμίλ ετοιμαζόταν να τον περιλούσει πάλι με καινούρια κοσμητικά επίθετα, αλλά ο Πιτ της έκλεισε το στόμα μ' ένα φιλί.
Το φιλί ήταν τόσο υγρό και καυτό, που τους ζέστανε και τους δύο. Σε λίγο τράβηξε το στόμα του απ' το δικό της. «Δείξε μου», της είπε τραχιά. «Δείξε μου ξανά πως δε νιώθεις τίποτα. Πως δε σε νοιάζει τίποτα».

Τη φίλησε πάλι. Και πάλι. Χρησιμοποιώντας το κορμί του για να τη στηρίζει, την έβγαλε απ' το νερό και την ανέβασε στην όχθη. Τα ρούχα τους κολλούσαν πάνω τους παγωμένα, αλλά ο Πιτ τη φίλησε πάλι. Κι εκείνη του ανταπέδωσε το φιλί.

Ξαφνικά, σταμάτησαν και οι δύο, βαριανασαίνοντας, κι όταν προσπάθησαν να ρουφήξουν αέρα, τα μάτια της Καμίλ άνοιξαν. Το βλέμμα της έχασε τη σέξι θολούρα του και μια λάμψη πέρασε απ' τα μάτια της σαν να θυμόταν πόσο θυμωμένη ήταν. Η γροθιά της κινήθηκε προς το πρόσωπό του και ο Πιτ αναγκάστηκε να τη φιλήσει πάλι. Να την ξεντύσει, να ξεντυθεί κι ο ίδιος.
Το φως του ήλιου έλουζε τα κορμιά τους καθώς έπεφταν πάνω στο άγριο χορτάρι που τσιμπούσε τη σάρκα τους. Παρ' όλα αυτά, άρχισαν να κυλιούνται στο έδαφος, φτάνοντας μέχρι την άκρη της λίμνης, γυρίζοντας πάλι πίσω. Ο ήλιος τύφλωνε μια εκείνον και μια εκείνη, αλλά το μόνο που είχε σημασία εκείνη τη στιγμή ήταν η ικανοποίηση του δυνατού τους πόθου.

Ο Πιτ δεν είχε νιώσει ποτέ πριν έτσι. Ολόκληρος ο κόσμος του επικεντρωνόταν στη γεύση της, στο φιλί της, στο άγγιγμά της. Γι' αυτόν, η Καμίλ ήταν σαμπάνια και βελούδο, φεγγάρι και ήλιος. Έφερνε φως στη ζωή του. Το πάθος της ήταν το ίδιο δυνατό, το ίδιο

ανεξέλεγκτο με το δικό του.

«Δε νιώθεις τίποτα λοιπόν, Καμ; Ούτε κρύο ούτε ζέστη; Και ειδικότερα, δε νιώθεις τίποτα για μένα, ε; Εκτός από μια σαρκική έλξη. Δε θέλεις να έχεις καμιά σχέση με την αληθινή ζωή, σωστά;»

«Μακντούγκαλ;» Η Καμίλ ανασηκώθηκε, τα χέρια της πλέχτηκαν στα μαλλιά του, τα μάτια της ήταν σαν μαύρο βελούδο.

«Τι;» «Αρκετά ανέχτηκα τις θεωρίες σου. Βούλωσ' το και φίλησέ με».

Ω, ήταν τόσο ανυπόμονη! Όπως ήταν κι εκείνος. Ο Πιτ τη φίλησε παθιασμένα, απελπισμένα. Την ήθελε απελπιστικά, το ένστικτό του του έλεγε ότι δε θα του δινόταν άλλη ευκαιρία. Ήξερε ότι η Καμίλ είχε αρχίσει να ξαναβρίσκει τον εαυτό της. Είχε δυναμώσει, σωματικά και ψυχικά. Πολύ σύντομα δε θα χρειαζόταν πια βοήθεια. Δε θα χρειαζόταν τον Πιτ. Αυτό ακριβώς ήθελε κι εκείνος, είπε στον εαυτό του. Δεν ήθελε ποτέ τίποτα περισσότερο. Ποτέ.

Αυτό ήταν όλο. Αυτές οι στιγμές που τα πλούσια βρεγμένα μαλλιά της γλιστρούσαν ανάμεσα στα δάχτυλά του, τα απαλά, σαρκώδη χείλη της ήταν κολλημένα πάνω στα δικά του. Το γυμνό κορμί της γλιστρούσε στο δικό του, τα στήθη της ήταν γλυκά στην υφή και ακόμα πιο γλυκά στη γεύση. Τα λεπτά της πόδια ήταν φτιαγμένα για να τυλίγονται γύρω του, οι γοφοί της για να σφίγγονται και να τον τραβάνε βαθιά μέσα της. Η Καμίλ έβγαλε μια απαλή, πνιχτή κραυγή που αντήχησε στον ανοιξιάτικο αέρα, κάνοντας τα φυλλώματα των δέντρων να θροΐσουν με λαχτάρα και πόθο.

«Ω, Πιτ», είπε εκείνη καθώς την ανέβαζε στα ουράνια.

Ήθελε να της κάνει καλύτερο έρωτα απ' ό,τι της είχε κάνει ποτέ ο άντρας της. Ήθελε να την κάνει να θυμάται πάντα έναν άντρα που την είχε αγαπήσει πέρα από κάθε λογική, ένα ηλιόλουστο πρωινό στο λιβάδι δίπλα στη λιμνούλα.
Ήξερε ότι η Καμίλ θα θυμόταν πάντα τον άντρα που πέθανε για κείνη. Αλλά ήθελε να της δείξει ότι υπήρχε κι ένας άλλος άντρας που ήθελε να ζει για να την αγαπάει.

Επειδή τα άγρια χόρτα θα πλήγωναν την πλάτη της, ο Πιτ την τράβηξε πάνω του, παραδίδοντάς της τον έλεγχο των κινήσεων. Κάποια στιγμή,

ανάμεσα στα καυτά φιλιά και τα μπερδεμένα, ιδρωμένα μέλη, η Καμίλ σήκωσε το κεφάλι της και του χαμογέλασε. Μετά κοίταξε τον ήλιο και απ’ τα χείλη της βγήκε ένα χαρούμενο, γλυκό γέλιο.

Ύστερα όμως στράφηκε πάλι σ’ εκείνον με μια άγρια λάμψη στα μάτια της, κι αυτό σήμανε το τέλος του χαμόγελου. Και του έκανε παθιασμένο έρωτα, σαν να ήθελε να του δείξει τι μπορούσε να κάνει μια γυναίκα όταν ήθελε.

Το πάθος τούς κυρίεψε και τους δύο. Τα χείλη τους ενώθηκαν, οι γοφοί τους άρχισαν να κινούνται στον ίδιο ερωτικό ρυθμό. Εκείνη έφτασε πρώτη σε οργασμό, οι σπασμοί ακολουθούσαν ο ένας τον άλλο μέχρι που έβγαλε μια πνιχτή κραυγή και έπεσε πάνω του εξαντλημένη. Μετά ήρθε η δική του σειρά.

Τα βλέφαρά του έκλεισαν, τα χέρια του την έσφιξαν τρυφερά. Δεν ήθελε να την αφήσει να φύγει. Ποτέ. Δεν ήξερε πως μπορούσε να το κάνει όμως.

Αλλά φυσικά μιλούσαν το πάθος και ο έρωτας. Όχι η πραγματικότητα. Ο Πιτ ήξερε ότι αυτή ήταν η τελευταία τους φορά... Έπρεπε να το αποδεχτεί. Δεν είχαν άλλη επιλογή.

Γι’ αυτό άδραξε τη στιγμή και την έκανε να διαρκέσει όσο περισσότερο μπορούσε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Είχε περάσει πάνω από μια βδομάδα όταν η Καμίλ ξύπνησε ξημερώματα με την καρδιά της να χτυπάει σαν τρελή και τις παλάμες της ιδρωμένες. Σηκώθηκε αμέσως απ' το κρεβάτι και πήγε στην κουζίνα.

Το προηγούμενο βράδυ είχε αφήσει πόρτες και παράθυρα ανοιχτά. Για δεύτερη εβδομάδα του Ιουνίου, είχε απίστευτη ζέστη και υγρασία. Καθώς περιφερόταν μέσα στην κουζίνα, σκεφτόταν ότι ήταν ένας εκνευριστικός καιρός. Ένας καιρός που σ' έκανε να πιστεύεις ότι κάτι θα συνέβαινε. Χοροπήδησε τρομαγμένη όταν μια δυνατή ριπή αέρα πέταξε ένα κλαδί στην πόρτα της κουζίνας.

Παραδεχόταν ότι ένιωθε εκνευρισμό όχι εξαιτίας της καταιγίδας, αλλά εξαιτίας του Πιτ.

Κρατώντας μια κούπα με καφέ στο ένα της χέρι, έβαλε ένα κιλό κιμά σ' ένα τηγάνι. Η καρδιά της πονούσε, σαν να χτυπούσε κάτω από μεγάλη πίεση. Δεν μπορούσε ν' απαλλαγεί απ' τον πανικό που είχε αρχίσει να την κυριεύει. Όχι ότι δεν έβλεπε κάθε μέρα τον Πιτ όλη την περασμένη βδομάδα. Τον έβλεπε. Αλλά τα παιδιά είχαν τελειώσει το σχολείο και ήταν πάντα μαζί του. Την είχαν βοηθήσει και οι τρεις να τελειώσει με το κλάδεμα της λεβάντας. Ο Πιτ δεν είχε πει λέξη για κείνο το παθιασμένο πρωινό στη λιμνούλα. Ούτε εκείνη είχε πει κάτι, επειδή δεν της είχε δοθεί η ευκαιρία, έλεγε και ξανάλεγε στον εαυτό της.

Κατά βάθος ήξερε πολύ καλά πως, αν καθόσουν στις γραμμές του τρένου και αρνιόσουν να μετακινηθείς, αργά ή γρήγορα το τρένο θα σε παρέσυρε. Τράβηξε εκνευρισμένη τα μαλλιά απ' το μέτωπό της και πήρε μια σπάτουλα. «Είναι έτοιμο, αλλά θα πρέπει να κρυώσει», είπε δυνατά, αλλά όταν γύρισε το κεφάλι της δεν υπήρχε κανένας εκεί να την ακούσει.

Ήταν πολύ πρωί, μα περίμενε ότι η μυρωδιά του κιμά θα ξυπνούσε τη μις Πρις. Έβαλε μια μεγάλη μερίδα στο μπολ του Κίλερ και μια πιο μικρή στης γάτας. Όπως κάθε λογικός άνθρωπος, η Καμίλ είχε αγοράσει κονσέρβες για τη γάτα, αλλά η μις Πρις είχε μυρίσει περιφρονητικά όλες τις μάρκες γατοτροφών που της είχε φέρει, όσο ακριβές κι αν ήταν. Και φυσικά, δεν μπορούσε να ταΐζει τη γάτα κιμά και μετά να δίνει στον Κίλερ ξηρά τροφή ή κονσέρβες. Αν μάθαινε κανείς ότι μαγείρευε χάμπουργκερ για τα ζώα, θα γελούσε μαζί της. Αλλά τι μπορούσε να κάνει; Να τα παραμελήσει μετά απ' όσα είχαν περάσει;

«Πρωινό», φώναξε η Καμίλ. Καμιά απάντηση. Κανένας δεν εμφανίστηκε στην πόρτα. Σιωπή βασίλευε στην καλύβα.
Η Καμίλ άρχισε να ψάχνει σ' όλα τα σημεία που συνήθιζε να κοιμάται η γάτα. Η καλύβα δεν είχε και πολλά μέρη να κρυφτείς. Βρήκε και τα δύο ζώα να κοιμούνται το ένα δίπλα στο άλλο πάνω στο κρεβάτι της. Πάλι.

«Ξέρετε ότι δεν πρέπει να ανεβαίνετε εκεί», τους είπε εκνευρισμένη και έπεσε ανάμεσά τους. Παρ' όλο που δεν έκανε τον κόπο ν' ανοίξει τα μάτια της, η μις Πρις άρχισε να γουργουρίζει, όπως κάθε φορά που τη χάιδευες. Έδειχνε ακόμα σαν κολοκύθα που την είχε πατήσει φορτηγό, με τη διαφορά ότι τώρα θύμιζε μεγάλη, αφράτη, καλά βουρτσισμένη κολοκύθα.

Όταν σταμάτησε να τη χαϊδεύει, τα χρυσαφένια μάτια της γάτας άνοιξαν και η μουσούδα της πιέστηκε πάλι μέσα στην παλάμη της Καμίλ. Ο Κίλερ, συνειδητοποιώντας τελικά ότι κάποιος απολάμβανε χάδια -κι αυτός δεν ήταν εκείνος-, γύρισε και γρύλισε. Περίμενε ένα χάδι στο στομάχι του και δε θα σταματούσε να γρυλίζει μέχρι να του δώσει κάποιος σημασία.

Γί' αυτό η Καμίλ τον χάιδεψε, προσπαθώντας να μη σκέφτεται τον Πιτ, αλλά μετά είδε τον εαυτό της στον παλιό καθρέφτη πάνω απ' τη σιφονιέρα. Η αναθεματισμένη γάτα έδειχνε μια χαρά, όπως και το σκυλί. Το μόνο παράταιρο είδωλο μέσα στον καθρέφτη ήταν το δικό της. Τα άσχημα κομμένα μαλλιά της είχαν μεγαλώσει πολύ σε δυο μήνες και κρέμονταν σαν άχυρα. Είχε κοιμηθεί μ' ένα παλιό, φθαρμένο

φανελάκι. Τα νύχια της είχαν να δουν λίμα πάρα πολύ καιρό. Έμοιαζε με γυναίκα που δεν έδινε καμιά σημασία στην εμφάνιση της. Και φυσικά, δεν είχε δώσει εδώ και βδομάδες.
Τα λόγια του Πιτ από κείνο το πρωινό του άγριου πάθους τους έρχονταν ξανά και ξανά στο μυαλό της. *Δείξε μου. Δείξε μου πως δε νιώθεις τίποτα.*

Και όλους αυτούς τους μήνες, η Καμίλ πίστευε πραγματικά ότι ήταν νεκρή συναισθηματικά. Ότι δεν μπορούσε να νιώσει τίποτα ξανά. Ότι θα ήταν απιστία αν ένιωθε κάτι δυνατό για οποιονδήποτε άλλον εκτός απ' τον Ρόμπερτ. Και όλα αυτά τη βασάνιζαν περισσότερο τώρα, επειδή ένιωθε κάτι με τον Πιτ. Πράγματα που δεν είχε νιώσει ποτέ με τον Ρόμπερτ. Πράγματα που δε φανταζόταν ποτέ ότι μπορούσε να νιώσει μια γυναίκα... ότι μπορούσε να νιώσει εκείνη.

Τώρα όμως έριξε μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη και πετάχτηκε απ' το κρεβάτι, θέλοντας να αποφύγει αυτό το είδωλο. Ο Κίλερ και η μις Πρις την κοίταξαν ξαφνιασμένοι.

«Το πρωινό σας είναι στην κουζίνα, θα έχει κρυώσει τώρα. Κίλερ, ξέρεις πώς ν' ανοίξεις την πόρτα. Κι εσύ, μις Πρις, ξέρεις πού είναι το κουτί με την άμμο. Σταμάτα να με κοιτάς έτσι. Ο κόσμος δεν περιστρέφεται γύρω από σας τους δύο. Θα λείψω μερικές ώρες, εντάξει;»

Ντύθηκε, άρπαξε μια τσάντα και έτρεξε στο αμάξι. Έφτασε στην πόλη πριν ανοίξουν τα μαγαζιά. Ίσως ήταν καλύτερα, επειδή αυτό της έδινε μερικά λεπτά να κάνει τα σχέδιά της.
Στις εννιά ακριβώς, φώτα άναψαν και πόρτες άνοιξαν. Η Καμίλ είχε πάρει τις αποφάσεις της. Μπήκε πρώτα σ' ένα κομμωτήριο, μη ξέροντας αν θα τη δέχονταν χωρίς ραντεβού, αλλά με την πρώτη ματιά που της έριξαν, την τράβηξαν αμέσως μέσα. Οι κάτοικοι της Νέας Αγγλίας ήταν πρακτικοί και αποδέχονταν τους άλλους όπως ήταν. Την αντιμετώπισαν σαν μια γυναίκα που χρειαζόταν γενική επισκευή.

Δυο ώρες αργότερα η Καμίλ βγήκε απ' το κομμωτήριο και κατευθύνθηκε προς τις μπουτίκ της πόλης με την πιστωτική της κάρτα στο χέρι. Η καρδιά της είχε αρχίσει να χτυπάει δυνατά. Ήξερε ότι δεν είχε τρόπο να πληρώσει για όλα αυτά, παρά μόνο με τις οικονομίες της,

που έπρεπε να τις προσέχει αφού δε δούλευε. Μερικές φορές, όμως, μια γυναίκα έπρεπε να επενδύει στο μέλλον της, κι αυτό η Καμίλ δεν το είχε κάνει μέχρι τώρα.

Θα έκανε άλλη μια στάση πριν ξεκινήσει για το σπίτι του Πιτ, και αυτό έπρεπε να το σκεφτεί προσεκτικά και χωρίς βιασύνη. Όλα τα ψώνια της έπρεπε να στοιβαχτούν στο πορτ μπαγκάζ, ώστε να βρεθεί χώρος για το σαράντα κιλών δώρο που άφησε στο πίσω κάθισμα. Δεν ήταν ένα δώρο που θα το επέλεγε για οποιονδήποτε. Στην πραγματικότητα, δε θα το έδινε ούτε στο χειρότερο εχθρό της. Αλλά οι συνθήκες ήταν ιδιαίτερες.

Καθώς πλησίαζε στο σπίτι του Πιτ, ένιωθε το στόμα της στεγνό. Προσπαθούσε να επιστρατεύσει όλο το κουράγιο της. Σκέφτηκε όλα τα μηνύματα που της είχε μεταβιβάσει ο Πιτ, αλλά εκείνη ήταν πολύ εστιασμένη στον εαυτό της για να τ' ακούσει. Εκείνος νόμιζε ότι τον ήθελε μόνο για το σεξ. Δεν είχε ιδέα πόσο τον εκτιμούσε ή τι ένιωθε γι' αυτόν.

Τώρα η Καμίλ άρχιζε να καταλαβαίνει τι θα σκεφτόταν ένας άντρας που τον είχε απατήσει και εγκαταλείψει η γυναίκα του. Όχι ότι νοιαζόταν μόνο για τον εαυτό της. Απ' την αρχή ανησυχούσε για τους γιους του, ειδικά επειδή δυσκολεύονταν να εμπιστευτούν μια γυναίκα εξαιτίας της συμπεριφοράς της μητέρας τους. Αλλά δεν είχε σκεφτεί ότι έπρεπε ν' ανησυχεί και για τον Πιτ. Ήταν τόσο δυνατός, που δε φανταζόταν ότι θα μπορούσε να ήταν ευάλωτος. Εκείνος όμως νόμιζε ότι μια γυναίκα θα τον άφηνε, δε θα στεκόταν δίπλα του, δε θα έμενε.

Όταν μπήκε στον ιδιωτικό του δρόμο, δεν είδε κανέναν. Φυσικά, μετά το μεσημεριανό γεύμα, θα είχαν βγει όλοι έξω και κάτι θα έκαναν. Βλέποντας την πόρτα του στάβλου ανοιχτή, σκέφτηκε ότι κάποιος θα ήταν εκεί κοντά. Ήθελε να ελπίζει ότι θα ήταν ο Πιτ. *Σε παρακαλώ, Θεέ μου, ας είναι ο Πιτ και ας μην είναι πολύ αργά.*

Βγήκε απ' το αμάξι, και μετά αργά, προσεκτικά, άνοιξε την πίσω πόρτα. Το λαγωνικό που ήταν ξαπλωμένο εκεί έπιανε σχεδόν ολόκληρο το πίσω κάθισμα. Ήταν μικρή, μόλις δυο χρόνων. Και παρ' όλο που άνοιξε τα θλιμμένα μάτια της όταν έσκυψε η Καμίλ μπροστά της, δεν έδειξε καμιά πρόθεση να σηκωθεί.

«Ε, Καμίλ!» Ο Σάιμον βγήκε απ' το στάβλο, την είδε και έτρεξε κοντά

της. Μετά σταμάτησε απότομα. «Ω, Θεέ μου. Ω, Θεούλη μου. Τι έπαθες;»
«Να...»

Ο Σάιμον ήταν πάντα ο πιο ευαίσθητος απ’ τους δυο δίδυμους. Φοβήθηκε αμέσως ότι την είχε πληγώσει. «Κοίτα, Καμ, μη στενοχωριέσαι. Θα μεγαλώσουν πάλι. Δε θα δείχνεις πάντα έτσι, θα δεις». Τη χτύπησε συντροφικά στην πλάτη. «Ειλικρινά, καταλαβαίνω πώς νιώθεις. Το πρώτο μας κούρεμα πριν γυρίσουμε στο σχολείο είναι πάντα οδυνηρό. Δείχνει κανείς σαν κοκοράκι. Όχι ότι εσύ δείχνεις σαν κοκοράκι», έσπευσε να τη διαβεβαιώσει. «Λέω απλώς... Πάντως εγώ σε γνώρισα ότι είσαι εσύ».

«Χμμ...»

«Και κοίτα... το γεγονός ότι δείχνεις σαν γυναίκα και όλα αυτά... δεν είναι και το χειρότερο πράγμα στον κόσμο. Εννοώ, θα μπορούσες να είχες λέπρα. Ή ψώρα. Σκέψου το. Δεν είναι το χειρότερο πράγμα να δείχνεις σαν γυναίκα».

Η Καμίλ έπιασε τους κροτάφους της. Αυτό προφανώς ήταν απόδειξη ότι η μεταμόρφωσή της είχε επιτυχία, αλλά τέτοιες συζητήσεις με τα παιδιά την άφηναν πάντα άφωνη. «Χμμ...»

Ο Σάιμον πρόσεξε ξαφνικά την ανοιχτή πόρτα του αμαξιού και κοίταξε μέσα. «Θεούλη μου. Τι είναι αυτό;»
Η Καμίλ πήρε μια βαθιά εισπνοή. «Πού είναι ο πατέρας σου;»

«Πήγε με τον Σον να δουν κάποιο άλογο. Θα γυρίσουν πριν το δείπνο. Και ο παππούς είναι στην πόλη, είναι η μέρα που πάει να του πάρουν την πίεσή του».

«Εντάξει». Μερικές φορές ακόμα και κάποια δραστικά μέτρα χρειάζονταν αλλαγές. Αν δεν μπορούσε να δει αμέσως τον Πιτ, κάτι έπρεπε να κάνει. Θα μιλούσε στον Σάιμον. «Αυτή είναι η Χόρτενς, Σάιμον. Είναι μελαγχολική».

«Το βλέπω».

«Νομίζω ότι όλα τα λαγωνικά *δείχνουν* μελαγχολικά. Αλλά αυτό εδώ είναι. Έχασε το αφεντικό της πριν από ένα μήνα... τον Τζέρι Έιμπραχαμς, τον αστυνομικό, ξέρεις. Λάτρευαν ο ένας τον άλλο. Και

τώρα η Χόρτενς δεν μπορεί να συνέλθει, να ξαναφτιάξει τη ζωή της. Δεν έχει τη δύναμη ή τη θέληση να σηκωθεί απ’ το κάθισμα».

«Ναι;» Ο Σάιμον άπλωσε το χέρι του και χάιδεψε τα πεσμένα αυτιά του σκυλιού. Η Χόρτενς άνοιξε τα μάτια της και αναστέναξε. «Είναι τόσο όμορφη».

«Νομίζω ότι ο πατέρας σου χρειάζεται ένα σκυλί».

«Ε;» Ο Σάιμον σκυθρώπιασε, αλλά μετά σηκώθηκε και την κοίταξε. «Ω, κατάλαβα. Εκδίκηση».

«Όχι, όχι. Δε θα εκμεταλλευόμουν ποτέ ένα αθώο ζώο για να πάρω εκδίκηση», τον διαβεβαίωσε η Καμίλ. «Το εννοώ. Είχα πάει στον κτηνίατρο τις προάλλες για να κάνω εμβόλιο στη μις Πρις. Εκεί άκουσα για τη Χόρτενς. Αλλά σήμερα το πρωί τηλεφώνησα πάλι στον κτηνίατρο και σκέφτηκα τον μπαμπά σου. Το σκυλί δεν έχει μεγάλες ελπίδες να ζήσει. Χάνει δυνάμεις, χάνει τη θέλησή του. Αν δε βρεθεί κάποιος να το βοηθήσει, μπορεί και να πεθάνει. Και ο μπαμπάς σου, Σάιμον... Κανένας δεν ξέρει να βοηθάει καλύτερα απ’ τον μπαμπά σου κάποιον που βρίσκεται σ’ αυτή την κατάσταση».

Ο Σάιμον έβαλε τα χέρια στις τσέπες του τζιν του. «Αυτά είναι δικαιολογίες», είπε με θαυμασμό. «Θα δώσεις πραγματικά αυτό το σκυλί στον πατέρα μου;»

«Ναι. Με τη βοήθειά σου. Θα ήθελα να το πάω μέσα που είναι δροσερά και να του δώσω λίγο νερό».

«Βεβαίως».

Η Καμίλ αναστέναξε. «Ίσως ήταν μια ενστικτώδης αντίδραση, αλλά πιστεύω ότι είναι καλή ιδέα. Για να είμαι ειλικρινής, πιστεύω ότι είναι πολύ καλή ιδέα. Αλλά θα σ’ ακούσω, Σάιμον. Αν εσύ και ο Σον νομίζετε ότι μου έχει στρίψει...»

Ο Σάιμον κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι του. «Όχι, όχι, Καμ, εγώ είμαι με το μέρος σου. Και ο Σον θα συμφωνήσει. Είναι η καλύτερη ιδέα του κόσμου. Ο μπαμπάς θ’ αγαπήσει τη Χόρτενς. Όπως και όλοι μας. Θα τη βοηθήσουμε να συνέλθει. Ο Σον θα ξετρελαθεί. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο θα χαρεί. Και ο μπαμπάς...»

«Αν έχει κάποιο πρόβλημα ο μπαμπάς σου με το σκυλί», είπε η Καμίλ, «πες του να μου το φέρει πίσω. Έτσι κι αλλιώς, θα ήθελα να του δώσεις ένα μήνυμα από μένα. Πες του ότι θα δειπνήσω γύρω στις επτά. Δεν είναι υποχρεωμένος να έρθει. Αλλά πες του ότι θα βάλω κι ένα δεύτερο σερβίτσιο... σε περίπτωση που θέλει να μιλήσει».

Καθώς γύριζε σπίτι, η Καμίλ ένιωθε την καρδιά της βαριά. Δεν είχαν πάει όμως και τόσο άσχημα τα πράγματα, είπε στον εαυτό της. Δεν είχε δει τον ίδιο τον Πιτ, αλλά είχε θέσει σε ενέργεια το σχέδιό της. Υπήρχε και κάτι άλλο αισιόδοξο. Ο Σάιμον είχε ξαφνιαστεί με την καινούρια της εμφάνιση. Και ήταν σίγουρη ότι και ο Σον το ίδιο θα ένιωθε. Αυτό σήμαινε ότι είχε αλλάξει σημαντικά.

Πίσω στην καλύβα, η Καμίλ άκουσε υπομονετικά τις γκρίνιες του Κίλερ και της μις Πρις για την απουσία της, αλλά αφού τα χάιδεψε λίγο, έφυγε για την αγροικία. Ευτυχώς, η Βάιολετ είχε πελάτες στο μαγαζί και η Καμίλ μπόρεσε να λεηλατήσει με την ησυχία της το σπίτι. Πήρε αρκετά πράγματα και γύρισε στην καλύβα. Άρχισε να μαγειρεύει γαλλικό ραγού με μια πρέζα λεβάντα, καροτάκια, λίγο κρασί και στρογγυλά κρεμμυδάκια. Ήταν νωρίς για να φτιάξει φρέσκια σαλάτα, αλλά έφτιαξε μια κρέμα σοκολάτας με φρέσκες φράουλες.

Η ώρα περνούσε γρήγορα. Η Καμίλ έβγαλε το τραπέζι έξω, όπου ήταν δροσερά και σκιερά. Το έστρωσε μ’ ένα μπλε και άσπρο καρό τραπεζομάντιλο και χρησιμοποίησε τα ασημικά της μητέρας της και τα ασημένια κηροπήγια της γιαγιάς της. Έβαλε επίσης βάζα με άσπρους κρίνους στην κουζίνα, στο καθιστικό και στο τραπέζι.

Έριξε μια ματιά στο φαγητό, κοίταξε το ρολόι και μετά έτρεξε στο μπάνιο. Και τα δύο ζώα της πίστευαν ότι ήθελε συντροφιά στο μπάνιο. Κάθισαν λοιπόν και την παρακολουθούσαν με ενδιαφέρον καθώς έκανε μάσκα προσώπου και ξύριζε τα πόδια της. Απομακρύνθηκαν λίγο όσο έκανε μανικιούρ και πεντικιούρ, αλλά πλησίασαν πάλι όταν άρχισε να ψαχουλεύει τα ρούχα που είχε αγοράσει. Τελευταίο είχε αφήσει το μακιγιάζ -και η Καμίλ ήταν κάποτε πολύ καλή σ’ αυτό. Η μις Πρις είχε πηδήσει πάνω στο νιπτήρα για να μη χάσει καμιά κίνησή της, ενώ ο Κίλερ είχε ξαπλώσει και ροχάλιζε από ανία.

«Μπορεί να μην έρθει», είπε η Καμίλ στη γάτα.

Η μις Πρις πάτησε τη μάσκαρα, πετώντας τη στο δάπεδο.

Η Καμίλ τη σήκωσε. «Δεν ξέρω αν θα καταλάβει το μήνυμά μου για τη σκυλίτσα. Ήταν σαν εμένα. Ένιωθε τόση θλίψη, που είχε σταματήσει να ζει, δεν ήθελε να ζει. Ο Πιτ με βοήθησε να συνέλθω, ξέρεις. Όχι όλοι οι άλλοι που με κανάκευαν. Ο Πιτ. Που δε μου έδειχνε καλοσύνη».
Η μις Πρις βρήκε το μολύβι χειλιών και πήδησε απ’ το νιπτήρα με το έπαθλό της ανάμεσα στα δόντια της, μέχρι που την έπιασε η Καμίλ. «Όχι», της είπε.

Απτόητη, η γάτα πήδησε πάλι πάνω στο νιπτήρα και έψαξε για άλλα πράγματα που παρουσίαζαν ενδιαφέρον. Όπως ένα άλλο βουρτσάκι.

«Δεν έκανα τίποτα», είπε η Καμίλ στη γάτα. «Ο Πιτ, όμως, δεν ανέλαβε να κάνει εκείνος πράγματα για μένα. Μ ’ έσπρωξε να τα κάνω η ίδια και με ανάγκασε να δω ότι μπορούσα να τα κάνω. Τώρα το καταλαβαίνω. Αλλά ξέρεις τι δεν είχα συνειδητοποιήσει;»

Κοιτώντας τη στα μάτια, η γάτα πέταξε το βουρτσάκι στο δάπεδο.

Η Καμίλ το μάζεψε. «Δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι υπέφερε κι εκείνος. Είναι χοντροκέφαλος σαν εμένα. Πολύ χοντροκέφαλος για να καταλάβει ότι ήταν δύσκολο να ξεπεράσει αυτό που του είχε κάνει η πρώην γυναίκα του. Αλλά έρχεται κάποια στιγμή που πρέπει να επιλέξεις».
Η γάτα έφυγε. Και η Καμίλ έμεινε μόνη με το είδωλό της στον καθρέφτη. Η γυναίκα που την κοίταζε έδειχνε σχεδόν σαν την παλιά Καμίλ. Τα πόδια της ήταν γυμνά και αναδεικνύονταν απ’ το σέξι κόκκινο κοντό φόρεμα. Τα χείλη της ήταν βαμμένα κατακόκκινα, τα σκούρα μαλλιά της στερεωμένα πίσω με δυο πιάστρες. Ήταν λεπτή. Είχε χάσει αρκετό βάρος, αλλά οι καμπύλες της είχαν αρχίσει να εμφανίζονται ξανά και αυτό το φόρεμα τις τόνιζε. Εφάρμοζε τέλεια στο κορμί της, κάνοντάς τη να νιώθει γυναίκα, να δείχνει σαν γυναίκα, να κινείται σαν γυναίκα.

Η παλιά Καμίλ δε θα γύριζε ποτέ. Δε θα ξαναγινόταν η μικρή Καμίλ που ήταν κάποτε. Είχε μεγαλώσει από τότε. Η σημερινή Καμίλ, όμως, είχε περισσότερο βάθος. Περισσότερες δυνατότητες. Και πολύ

περισσότερα να χάσει.

Τα μάτια της έδειχναν όμορφα με την απαλή σκιά και τη μάσκαρα, οι βλεφαρίδες της ήταν απαλές σαν βελούδο. Αλλά υπήρχε φόβος κρυμμένος σ’ αυτά τα μάτια. Όχι ο φόβος να χάσει. Φόβος ότι δεν είχε αγαπήσει τον Πιτ με τον τρόπο που χρειαζόταν ν’ αγαπηθεί. Και ότι τώρα ήταν πολύ αργά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Ο Πιτ μπήκε τελικά στο δρόμο του σπιτιού του. Ο Σον ήταν μαζεμένος στο πίσω κάθισμα του φορτηγού, ακίνητος σαν άγαλμα. Ο γιος του του θύμιζε τον εαυτό του όταν ήταν χολωμένος και κατσούφιαζε.

«Έλα, Σον. Δε νομίζω ότι γίνομαι παράλογος. Θα προτιμούσα να δουλέψεις στη φάρμα μαζί μ' εμένα και τον αδερφό σου. Ξέρεις πόση δουλειά έχουμε αυτό το καλοκαίρι. Όμως μπορείς να δουλέψεις εκεί με τ' άλογα για ένα μήνα. Και αν μετά από έξι βδομάδες νομίζεις ακόμα ότι θέλεις ένα άλογο, θα σου το πάρω».
«Ναι, ναι».

«Δεν καταλαβαίνω γιατί μ' αντιμετωπίζεις μ' αυτό τον τρόπο. Ξέρεις πόσο ακριβό είναι αυτό το άλογο».

«Το ξέρω».

«Αγαπάς όλα τα ζώα του κόσμου. Αλλά δεν ξέρουμε τίποτα από άλογα. Έχουν εντελώς διαφορετικά προβλήματα».

«Κι αυτό το ξέρω».

«Δε νομίζεις λοιπόν ότι είναι ένας δίκαιος συμβιβασμός; Δούλεψε με τα άλογα. Βεβαιώσου ότι σου αρέσει αυτό το ζώο, μάθε τι περιποίηση χρειάζεται πριν το αγοράσουμε».

«Για όνομα του Θεού, μπαμπά. Έχω βαρεθεί τα λογικά επιχειρήματά σου. Εντάξει τα καταλαβαίνω όλα όσα μου λες. Αλλά ήθελα ένα άλογο τώρα αμέσως. Άσε με λοιπόν να κατσουφιάσω με την ησυχία μου». Ο Σον πετάχτηκε έξω απ' το φορτηγό και χτύπησε δυνατά την πόρτα. Ο Πιτ τον κοίταξε, κουνώντας πέρα δώθε το κεφάλι του. Έφηβοι.
Κι οι δυο γιοι του ήταν πολύ δύστροποι όλη τη βδομάδα και ο παππούς τους ήταν εξίσου ευερέθιστος. Ο Πιτ έβαλε τα κλειδιά του φορτηγού στην τσέπη του και κατευθύνθηκε προς το σπίτι, ξέροντας το λόγο της

δυστροπίας τους. Η οικογένειά του πίστευε ότι τα είχε κάνει θάλασσα με την Καμίλ. Ήταν και οι τρεις σίγουροι ότι θα τον έβλεπαν να φοράει την κουλούρα.

Ο Πιτ τους είχε πει ότι αυτό *δε* θα γινόταν ποτέ. Τους το είχε πει απ' την αρχή. Το είχε επαναλάβει την περασμένη εβδομάδα. Και αυτή. Ο πατέρας του λάτρευε την Καμίλ απ' την ημέρα που είχε γεννηθεί. Και τα παιδιά ήταν ξετρελαμένα μαζί της, γι' αυτό άκουγαν μόνο ό,τι ήθελαν ν' ακούσουν.

Ο Πιτ δεν μπορούσε να τους ομολογήσει όλες τις προσωπικές λεπτομέρειες, αλλά ήξερε την αλήθεια. Δεν μπορούσες να κρατήσεις μια γυναίκα λόγω της οικογένειας ή της γης ή του πλούτου σου. Έπρεπε να υπάρχει κάτι μέσα σου που θα την έκανε να θέλει να μείνει. Να θέλει ν' αγαπήσει και να δεσμευτεί. Και ο Πιτ είχε ανακαλύψει με επώδυνο τρόπο, όταν τον εγκατέλειψε η Ντέμπι, ότι εκείνος δεν είχε ποτέ αυτό το μυστηριώδες *κάτι*.

«Γεια, μπαμπά!» Ο Σάιμον βγήκε ξαφνικά απ' την πόρτα και κατέβηκε σαν βολίδα τα δυο σκαλοπάτια της βεράντας. Τα μάτια του έλαμπαν από ενθουσιασμό. Ο Σον, που είχε μπει στο σπίτι καμπουριασμένος σαν γέρος, βγήκε πάλι, με τον ίδιο ενθουσιασμό που έβλεπε ο Πιτ στον αδερφό του.
«Τι συμβαίνει;» τους ρώτησε καχύποπτα.

«Έχουμε κάτι να σου δείξουμε. Έλα, έλα... είναι στην κουζίνα».

Ο Πιτ τους ακολούθησε. Είχε αρκετά μεγάλη πείρα απ' τις εκπλήξεις των παιδιών του ώστε να περιμένει οτιδήποτε. Παρ' όλα αυτά, δεν ήταν προετοιμασμένος για τη μάζα που έπιανε ένα μεγάλο μέρος του δαπέδου της κουζίνας του.

Το σκυλί έδειχνε σαν ένας σωρός από καραμελέ ρυτίδες, πολλές ρυτίδες. Ο Πιτ γονάτισε, σήκωσε το ένα του βλέφαρο, μετά το άλλο. Τα μάτια του έδειχναν εντάξει και το σκυλί τ' ανοιγόκλεισε, αποδεικνύοντας ότι δεν ήταν νεκρό. Εκτός από ένα πονεμένο βογκητό, όμως, έδειχνε σαν να ήταν σε κώμα.

«Ποιος μας το έκανε αυτό;» ρώτησε ο Πιτ.

«Τη λένε Χόρτενς», είπε ο Σάιμον. «Και είναι μελαγχολική επειδή

ανήκε στον αστυνομικό που πέθανε. Και τώρα υποφέρει. Υποφέρει πολύ. Χρειάζεται αγάπη, μπαμπά. Μας χρειάζεται. Σε χρειάζεται».

Ο Πιτ δεν έδωσε σημασία σ' αυτά τα λόγια. «Ποιος μας το έκανε αυτό;» επανέλαβε.

«Στην πραγματικότητα, είπε ότι η Χόρτενς χρειάζεται ειδικά εσένα, γιατί είσαι μοναδικός στο να βοηθάς τους άλλους να ξεπερνάνε τη θλίψη τους. Και ότι εκείνη το ξέρει καλά αυτό». Ο Σάιμον συνέχισε: «Την κατάφερα να φάει λίγο παγωτό, το έβαλα μέσα στο στόμα της. Αλλά μετά άρχισε πάλι να κλαψουρίζει. Μπορούμε να την κρατήσουμε, μπαμπά;
Μπορούμε;»

Ο Πιτ σήκωσε το κεφάλι του σκυλιού, κοίταξε τα θλιμμένα μάτια της και κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι του. «Ω, ελάτε τώρα, παιδιά. Ξέρετε πόσο ξεροκέφαλα είναι τα λαγωνικά;»

«Είπε... ότι αυτό ακριβώς είναι το θέμα. Ότι εσύ ξέρεις πώς να φέρεσαι στα πολύ ξεροκέφαλα πλάσματα».

«Μα αυτό είναι θηλυκό κυνηγόσκυλο. Δεν μπορείς να πεις *τίποτα* σ' ένα θηλυκό κυνηγόσκυλο».

«Η Καμίλ... είπε ότι κι αυτό το ξέρεις εσύ. Γι' αυτό σε σκέφτηκε, είπε, επειδή ξέρεις πώς πρέπει να φερθείς σε θηλυκά που δεν είναι διατεθειμένα ν' ακούσουν. Μας το ανταποδίδει, έτσι δεν είναι, μπαμπά;» Ο Σον σηκώθηκε και πέρασε τους αντίχειρές του στις πίσω τσέπες του τζιν του, όπως ακριβώς έκανε πάντα ο Πιτ.

«Ναι. Και η ανταπόδοση μιας γυναίκας είναι άσχημη, γιε μου».

Ο Σάιμον έκανε ένα βήμα μπροστά, με τους αντίχειρές του στις πίσω τσέπες του τζιν του σαν τον πατέρα του και τον αδερφό του. «Εγώ νομίζω ότι πρέπει να την κρατήσουμε».

«Ποια; Την Καμίλ ή τη σκυλίτσα;»
Τα παιδιά αντάλλαξαν ένα βλέμμα. Δε θα άγγιζαν αυτό το θέμα, αλλά ο Πιτ πρόσεξε μια λάμψη ελπίδας στα μάτια τους. «Θα μας ρημάξει το σπίτι. Και τα λαγωνικά μυρίζουν απαίσια όταν έχουν τις κάψες τους».

«Και λοιπόν; Κι εμείς μυρίζουμε απαίσια». Αυτό ήταν ένα καλό

επιχείρημα για τον Σον.

«Πρέπει να σου πω άλλα δυο πραγματάκια, μπαμπά. Παρ' όλο που μπορούν να περιμένουν...»

«Στάσου». Όταν δίσταζε να πει κάτι ένα δεκατετράχρονο παιδί, αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να το ακούσεις. Το συντομότερο. «Πέτα το», είπε ο Πιτ.

«Η Καμίλ είπε ότι μπορείς να της πας πίσω το σκυλί.
Συγκεκριμένα, γύρω στις επτά. Για δείπνο. Αλλά της είπα να μην ανησυχεί για το σκυλί, ότι δε θα σε πείραζε να το κρατήσεις. Εννοώ, ξέρεις ότι δεν μπορεί εκείνη να πάρει άλλο ένα ζώο. Όχι τόσο σύντομα. Όχι αφού της φορτώσαμε ήδη τον Ντάρμπι και τη γάτα».

«Λοιπόν, δεν μπορώ να πάω στο σπίτι της στις επτά, εκτός αν θέλω να της δώσω πίσω το σκυλί;» Μηνύματα που μεταφέρονταν από εφήβους χρειάζονταν πάντα διευκρινίσεις.

«Στην πραγματικότητα, νομίζω ότι θέλει να πας για φαγητό αλλά και για να συζητήσετε. Στις επτά. Με ή χωρίς το σκυλί. Έτσι το κατάλαβα. Αλλά...»

«Αλλά τι;»

«Υπάρχει και κάτι άλλο», είπε ο Σάιμον στενοχωρημένος. «Κάποιος τη στραπατσάρισε».

Ο Πιτ πήρε σοβαρό ύφος. «Τι εννοείς "τη στραπατσάρισε;"»

«Δε θα την αναγνωρίσεις. Αυτό εννοώ. Γι' αυτό σκεφτόμουν να μη σου πω για το δείπνο. Κοίτα, αν πας, μην αρχίσεις να της λες ότι δείχνει χάλια. Θα την κάνεις να νιώσει άσχημα. Όποιος της το έκανε αυτό είναι τρομακτικό. Αλλά δεν πρέπει να την κάνουμε να νιώσει άσχημα. Ποιο το όφελος; Όπως λες κι εσύ, πρέπει να κρίνουμε τους άλλους απ' αυτό που είναι, όχι απ' την εμφάνισή τους...»

«Για όνομα του Θεού, έχεις αρχίσει να με τρομάζεις».

Ο Σάιμον σήκωσε ψηλά τα χέρια του. *«Εσένα;* Εγώ παραλίγο να μην την αναγνωρίσω. Γί' αυτό σου το λέω, ώστε να είσαι προετοιμασμένος. Ό,τι έγινε, έγινε. Να της φερθείς καλά λοιπόν».

Ήταν αδύνατο να καταλάβει απ’ την περιγραφή του γιου του τι είχε κάνει η Καμίλ στην εμφάνισή της.

Στις επτά παρά τέταρτο, ο Πιτ είχε κάνει ντους, είχε ξυριστεί και είχε φορέσει καθαρά ρούχα, αλλά ακόμα δεν είχε αποφασίσει αν θα πήγαινε ή όχι. Θα έβρισκε το κουράγιο; Τις τελευταίες μέρες την απέφευγε. Όχι ότι δε βλέπονταν κάθε μέρα την τελευταία βδομάδα. Τη βοηθούσε καθημερινά με τη λεβάντα. Αλλά πήγαινε πάντα μαζί με τα παιδιά. Δεν την είχε δει ούτε μια φορά μόνη. Μερικές φορές, ακόμα κι ένας δυνατός άντρας έχανε το κουράγιο του.

Στις επτά παρά επτά λεπτά, όμως, ανέβηκε στο φορτηγό του. Ο πατέρας του και οι γιοι του τον παρακολουθούσαν απ’ το παράθυρο -δεν μπορούσε λοιπόν ν’ αλλάξει κατεύθυνση.
Και αφού η καλύβα ήταν πολύ κοντά, δεν μπορούσε να καθυστερήσει περισσότερο από ενάμισι λεπτό.

Όταν πάρκαρε μπροστά στην καλύβα, το φως του ήλιου περνούσε μέσα από τα φυλλώματα των δέντρων σε απαλές κίτρινες δέσμες. Η βεράντα της Καμίλ ήταν σκιερή, δροσερή και... πολύ σιωπηλή.
Ο σκύλος και η γάτα κοιμούνταν στο πάνω σκαλί. Δε μετακινήθηκαν για να τον αφήσουν να περάσει, αν και η γάτα τουλάχιστον άνοιξε τα μάτια της.

«Καμ;»

Ο Πιτ χτύπησε μια φορά την πόρτα, μη μπορώντας να δει μέσα από τη σήτα. Όταν εκείνη του άνοιξε, η καρδιά του αναπήδησε. Το ξωτικό που είχε γυρίσει σπίτι με την καρδιά ραγισμένη δεν υπήρχε πια. Η γυναίκα στην πόρτα ήταν ξυπόλυτη, με μακριά, ηλιοκαμένα πόδια. Φορούσε κατακόκκινο φόρεμα με λεπτές τιράντες και έδειχνε σαν να μη φορούσε τίποτα από κάτω. Οι ώμοι της ήταν γυμνοί όπως και τα πόδια της, λείοι και χρυσαφένιοι, το λεπτό ύφασμα τόνιζε τις καμπύλες της.

Πριν από μερικές βδομάδες, δεν είχε αυτές τις καμπύλες. Πριν από μερικές βδομάδες, η Καμίλ ήταν όλο κόκαλα και μάτια. Τα μάτια της ήταν ακόμα πελώρια, ενώ τα κοντοκομμένα μαλλιά πλαισίωναν με χάρη το πρόσωπό της. Τα χείλη της ήταν κόκκινα σαν αμαρτία. Έδειχνε σέξι. Έδειχνε μαγευτική.

Όποιος άντρας την έβλεπε, θα έτρεχαν τα σάλια του, και τα δικά του έτρεχαν από τότε που ήταν ακόμα ένα ξωτικό.

«Άργησες», του είπε.

«Το ξέρω. Συγνώμη». Ο Πιτ της έδωσε ένα μπουκάλι κρασί. Τα δίδυμα και ο παππούς τους του είχαν εξηγήσει ότι δεν πήγαινες για δείπνο με μια γυναίκα χωρίς κρασί. Τον είχε αφήσει άφωνο το θράσος τους, να νομίζουν ότι μπορούσαν να του δώσουν μαθήματα καλής συμπεριφοράς. Οι γιοι του, που δεν ήθελαν να βλέπουν γυναίκα. Τα ίδια παιδιά που δήλωναν ότι δεν ήθελαν να ξαναμπεί γυναίκα στη ζωή τους. «Ίσως είναι λάθος κρασί», της είπε.

«Δεν υπάρχουν λάθος κρασιά. Και τώρα, πριν πεις τίποτα για το λαγωνικό...»

Ο Πιτ αγαπούσε τα σκυλιά, όλα τα σκυλιά. Εκείνη τη στιγμή όμως δε θα μπορούσε να ξεχωρίσει ένα κανίς από ένα πόνι. Το μόνο πράγμα που υπήρχε στο μυαλό του ήταν εκείνη, και το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στο πρόσωπό της. Η Καμίλ είχε αλλάξει τόσο πολύ... και έτσι ακριβώς όπως ήλπιζε εκείνος ότι θα άλλαζε. Συνερχόταν, αν δεν είχε κιόλας συνέλθει εντελώς. Είχε ξαναβρεί το κέφι της. Ήταν έτοιμη να ζήσει πάλι. Αυτό ήθελε ο Πιτ για κείνη.
«Πιτ;» Η Καμίλ τον πλησίασε πιο πολύ και τον κοίταξε, σαν να ήθελε να βεβαιωθεί ότι την άκουγε. «Καταλαβαίνω ότι η Χόρτενς θα ήταν μεγάλη έκπληξη για σένα».

Ο Πιτ δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί σφιγγόταν τόσο η καρδιά του. Επειδή, όταν ήταν σαν ένα αδέσποτο ζωάκι, η Καμίλ τον χρειαζόταν. Και μετά το βλέμμα του έπεσε πίσω της. Πέρα απ’ την ανοιχτή πόρτα, μέσα απ’ την κουζίνα, όπου η πίσω πόρτα ήταν ανοιχτή και έβλεπες το γρασίδι στην αυλή. Δεν μπορούσε να δει πολλά, αλλά σίγουρα υπήρχαν αναμμένα κεριά πάνω στο τραπέζι εκεί έξω. Τραπεζομάντιλο. Ακριβά ασημικά. Την κοίταξε σαστισμένος. «Τι γίνεται εδώ;»

«Δείπνο. Λέω μάλιστα να ξεκινήσουμε και μετά θα σου εξηγήσω για τη σκυλίτσα». Η Καμίλ τον συνόδεψε μέσ’ απ’ το σπίτι έξω στο τραπέζι, όπου του έδειξε την καρέκλα απέναντι της. Έβαλε κρασί στα ποτήρια και άρχισε να σερβίρει, ρίχνοντάς του κλεφτές ματιές. Τα χέρια και η

φωνή της δεν ήταν και τόσο σταθερά.
«Περπατούσα στους αγρούς με τη λεβάντα χτες. Ήταν μια σημαντική καμπή για μένα. Πριν, κάθε φορά που πήγαινα εκεί, υπήρχε πολλή δουλειά να γίνει. Αλλά όχι τώρα. Τώρα θα αφήσουμε τη λεβάντα να μεγαλώσει μόνη της. Δεν είναι ακόμα σε τέλεια κατάσταση, αλλά ο πολτός και το κλάδεμα την επανέφεραν στη ζωή. Τα μπουμπούκια είναι έτοιμα ν' ανθίσουν και να πλημμυρίσουν τους αγρούς με άρωμα και χρώμα. Η αδερφή μου θα έχει μια καλή σοδειά».

Ο Πιτ είδε το φαγητό. Την ντελικάτη σαλάτα. Το ραγού με το υπέροχο άρωμα. Ήθελε να πιει με μια γουλιά το κρασί, αλλά με το τελευταίο σχόλιό της του κόπηκε η ανάσα. «Δε θα είσαι εδώ εσύ τότε;»

«Όχι. Η καλλιέργεια της λεβάντας είναι δουλειά της αδερφής μου. Δεν μπορώ να πάρω εγώ αποφάσεις. Είναι καιρός να πάρω αποφάσεις για τη δική μου ζωή πάλι. Άργησα πολύ, το ξέρω. Καθόμουν μαζεμένη στη γωνιά μου σαν καμιά γριούλα».

«Σταμάτα, Καμ. Δεν ήσουν ποτέ έτσι».

«Περίπου». Εκείνος δεν είχε αγγίξει τίποτα, αλλά η Καμίλ έτρωγε σχεδόν με βουλιμία. «Αυτό που σκεφτόμουν καθώς περπατούσα στους αγρούς ήταν πόσο διαφορετική είναι η λεβάντα απ' τα τριαντάφυλλα. Τα τριαντάφυλλα χρειάζονται περιποίηση, τρυφερότητα. Το μόνο που χρειάστηκε να κάνουμε με τη λεβάντα ήταν να της βάλουμε λίγο άχυρο, να την κλαδέψουμε, και ξαναζωντάνεψε αμέσως. Συμπέρασμα, η λεβάντα χρειάζεται σκληρή αγάπη. Αλλά εσύ το ήξερες αυτό, σωστά, Μακντούγκαλ;»

Καλή όλη αυτή η φλυαρία, αλλά ο Πιτ δεν άντεχε άλλο. «Πού σκοπεύεις να βρίσκεσαι μετά απ' αυτό;» ρώτησε απότομα.

Εκείνη σήκωσε το δάχτυλό της, δείχνοντας του ότι χρειαζόταν μια στιγμή για να μασήσει την μπουκιά της. Μετά ήπιε λίγο κρασί. «Μαζί σου».

«Συγνώμη;»

Η Καμίλ κατσούφιασε, βλέποντας ότι δεν είχε αγγίξει ακόμα το φαγητό της. «Δε σου αρέσει το ραγού μου;»
«Ναι, ναι...»

«Τρώγε λοιπόν, Πιτ».
«Τι είπες πριν λίγο;»
«Ότι θα είμαι μαζί σου;» Τα φρύδια της ανασηκώθηκαν. «Νόμιζα ότι είχες μαντέψει τις προθέσεις μου, όταν σου έφερα το λαγωνικό. Όταν σε κάλεσα για δείπνο».

Εντάξει, ο Πιτ ήξερε ότι δεν μπορούσε να την πιέσει, ήθελε να τα πει με το δικό της τρόπο, με το δικό της ρυθμό. Αλλά δεν μπορούσε να φάει απ' τη στιγμή που την άκουσε να λέει ότι θα έφευγε. Παρ' όλο που είχε πει αμέτρητες φορές στον εαυτό του ότι η Καμίλ είχε γυρίσει για να συνελθεί και μετά θα έφευγε. Ένας κόμπος τού έκλεινε το λαιμό. Γι' αυτό, δίπλωσε τα χέρια του πάνω στο τραπέζι και προσπάθησε να συγκεντρωθεί σ' αυτά που του έλεγε.

«Φυσικά, δεν ήμουν σίγουρη ότι θα ερχόσουν για δείπνο», είπε εκείνη, αφήνοντας κάτω το πιρούνι και το μαχαίρι της. «Ξέρω ότι λίγο έλειψε να τα κάνω θάλασσα. Όλη αυτή την άνοιξη, νόμιζα ότι μόνο εγώ είχα πρόβλημα, μόνο εγώ πονούσα, Μακντούγκαλ».

«Είχες».

«Ναι. Πονούσα. Για τον Ρόμπερτ. Και για μια ζωή που χάθηκε άδικα. Δεν ήξερα πώς να το αντιμετωπίσω, αλλά μετά ήρθες εσύ, με τον αυταρχισμό και την άξεστη αγάπη σου. Με κανάκευαν όλοι εκτός από σένα». Έγειρε το κεφάλι της. «Νομίζω ότι είμαι σαν τη λεβάντα, Πιτ. Όταν με κανακεύεις, γίνομαι αδύναμη. Αν μου δώσεις όμως μια ευκαιρία να φανώ δυνατή, αυτό είμαι, αυτό θέλω να είμαι. Δυνατή».

«Μπορούμε να επανέλθουμε σ' αυτό που είπες ότι θα είσαι μαζί μου...»

«Θα φτάσουμε και σ' αυτό», τον διαβεβαίωσε η Καμίλ, δίνοντάς του ένα βουτυρωμένο ψωμάκι.

Ο Πιτ το άφησε στο πιάτο του.
«Μ' έσπρωξες μέχρι που επανήλθα στη ζωή. Αλλά ήμουν εγωίστρια. Δεν πρόσεξα ότι κι εσύ υπέφερες. Ότι κι εσύ προσπαθούσες να συνέλθεις από μια μεγάλη απώλεια. Αλλά εσύ έπρεπε να είσαι δυνατός για τα παιδιά σου και για τον πατέρα σου. Δε σου δόθηκε η ευκαιρία ν' ασχοληθείς με τη θλίψη σου».

«Δε χρειάζεται ν' ασχοληθώ με τίποτα».

«Πιτ, λυπάμαι που δε σ' εκτίμησε όσο σου άξιζε. Λυπάμαι πιο πολύ για κείνη που ήταν τόσο ανόητη. Δεν μπορώ να φανταστώ καμιά γυναίκα με σώας τας φρένας ν' αφήνει το κρεβάτι σου ή τη ζωή σου... Όχι απ' όταν έμαθα από πρώτο χέρι πόση αγάπη έκρυβες μέσα σου. Εκείνη προφανώς ήταν τρελή».

Ο Πιτ χρειάστηκε μια στιγμή για να καταλάβει ότι «εκείνη» ήταν η πρώην γυναίκα του. Πώς είχε μπει στη συζήτησή τους; «Χμμ...»

Η φωνή της Καμίλ ακούστηκε δυνατή, καθαρή και γλυκιά. «Αγαπούσα τον Ρόμπερτ. Εσύ το αποδέχτηκες αυτό και σου είμαι ευγνώμων, γιατί ήταν ένα όμορφο κομμάτι της ζωής μου. Αλλά γνωρίζοντας εσένα, Πιτ, βλέποντας πώς χειρίστηκες τον πόνο μου, πώς με αποδέχτηκες όταν εγώ η ίδια δεν μπορούσα ν' αποδεχτώ τον εαυτό μου... Αυτό είναι ένα είδος αγάπης τόσο βαθιάς, που δε φανταζόμουν ότι υπήρχε. Είναι το είδος της αγάπης που θέλω τώρα. Το είδος της αγάπης για το οποίο είμαι αρκετά δυνατή να δώσω μάχες».
Η Καμίλ σηκώθηκε και πήγε δίπλα του, αλλά μετά δίστασε. Ξαφνικά δεν ήταν σίγουρη πώς θα την υποδεχόταν, αλλά αυτό άλλαξε στη στιγμή. Ο Πιτ την τράβηξε πάνω στα γόνατά του και την έσφιξε στην αγκαλιά του. Μ ' έναν παρατεταμένο αναστεναγμό, η Καμίλ κούρνιασε εκεί και τα χέρια της τυλίχτηκαν στο λαιμό του. Οι ακτίνες του ήλιου που έδυε περνούσαν μέσα απ' τα δέντρα και έλουζαν με απαλά χρώματα το πρόσωπό της. «Σκοπεύεις να με φιλήσεις ή όχι, Μακντούγκαλ;»

«Θα κάνω κάτι περισσότερο», τη διαβεβαίωσε εκείνος. «Αλλά αυτή τη στιγμή προσπαθώ να θυμηθώ πώς αναπνέει ένας άνθρωπος. Και πώς μαθαίνει να πιστεύει. Γιατί δεν περίμενα ότι θα πίστευα ποτέ ξανά στον έρωτα, Καμ».

«Ούτε εγώ. Δεν ήθελα ν' αγαπήσω κανέναν. Ποτέ ξανά. Αλλά εσύ μ' έκανες ν' αγαπήσω, Πιτ». Βλέποντας ότι ήταν τόσο αργόστροφος, η Καμίλ άγγιξε τα χείλη του με τα δικά της. Όμως ο δυνατός Σκοτσέζος γείτονάς της ξαφνικά πήρε σοβαρό ύφος.

«Σ' αγαπώ», της είπε τρυφερά.

«Το ξέρω. Και θα έπρεπε να είχα καταλάβει πόσο νοιαζόσουν για μένα. Το είχες δείξει με κάθε τρόπο. Φωνάζοντας. Προσβάλλοντάς με.

Δίνοντάς μου το σκυλί...»

«Αυτό που δεν πρόκειται να κρατήσεις;»

«Θα τον κρατήσω. Και τη γάτα. Και τα δίδυμα. Και τον πατέρα σου. Ακόμα και τη Χόρτενς. Αλλά κυρίως θα κρατήσω εσένα, Μακντούγκαλ. Για πάντα».

Τον φίλησε πάλι... ή ίσως αυτή τη φορά τη φίλησε εκείνος. Δεν είχε σημασία. Το φιλί άρχισε αργά, τρυφερά, αλλά σύντομα έγινε πιο βαθύ. Ποιος θα το πίστευε ότι η τρυφερότητα μπορούσε να εκδηλώνεται με τόσο πάθος, ότι το παρελθόν τους είχε δώσει όλα όσα ήθελαν ο ένας για το μέλλον του άλλου;

Εκείνος είχε ανοίξει τους ορίζοντές της, σκέφτηκε η Καμίλ, αλλά κι εκείνη θα έκανε τα πάντα για ν' ανοίξει τους δικούς του τώρα. Θα του χάριζε μια ζωή γεμάτη αγάπη και τρυφερότητα.

Ο Πιτ τραβήχτηκε για μια στιγμή. «Καμίλ», ψιθύρισε, «δε φαντάστηκα ποτέ ότι θα με χρειαζόσουν όταν ένιωθες πάλι δυνατή».

«Είμαι δυνατή. Και σε χρειάζομαι. Θέλω να πιστεύω ότι χρειαζόμαστε ο ένας τον άλλο».

«Μα αγαπούσες τη δουλειά σου στην πόλη».

Εκείνη άγγιξε το μάγουλό του, το φρύδι του. «Ναι. Την αγαπούσα. Αλλά οι άνθρωποι αλλάζουν. Αγαπώ και τη γη. Αγαπώ τους γιους σου. Στην πραγματικότητα... σκέφτομαι να φτιάξω ένα άσυλο για ζώα».

Αυτό έκανε τον Πιτ ν' ανοίξει τα μάτια του. «Δε θα μου το κάνεις αυτό».

«Ω, Μακντούγκαλ», μουρμούρισε η Καμίλ, «δεν έχεις ιδέα πόσα φοβερά, τρομακτικά, υπέροχα πράγματα ελπίζω να σου κάνω».

Αλλά θα το μάθαινε. Γιατί η αγάπη τής είχε δώσει αυτό το είδος απίστευτης δύναμης και θέλησης. Και είχε μια ολόκληρη ζωή να του αφιερώσει.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Παλαιότερα ήθελες χρόνο για να κάνεις ένα υπερατλαντικό τηλεφώνημα, αλλά τώρα το μόνο που είχε να κάνει η Βάιολετ ήταν να πάρει το νούμερο. Μερικές φορές η σύνδεση δεν ήταν τόσο καλή, όμως απόψε ήταν τέλεια.

Δυστυχώς, ήταν πολύ νωρίς στην Προβηγκία και η Ντέιζι δεν ήθελε να την ξυπνάνε χαράματα.

«Ω, συγνώμη. Δε θυμάμαι ποτέ πόσες ώρες διαφορά έχουμε με τη Γαλλία. Αλλά έπρεπε να σου το πω... Έφυγαν».

«Ποιοι έφυγαν;»

«Η Καμίλ με τον Πιτ, φυσικά. Δε θα πιστέψεις πόσο όμορφη ήταν και πόσο ευτυχισμένη». Η Βάιολετ άπλωσε τα πόδια της πάνω στο γραφείο, χαμογελώντας. «Ήταν τόσο ευτυχισμένη, που έλαμπε σαν ηλιαχτίδα».

Η Ντέιζι αναστέναξε. «Σταμάτα. Θα με κάνεις να κλάψω. Καιρός ήταν να βρει λίγη ευτυχία μετά απ' όσα πέρασε. Σου είπε πού θα πάνε;»

«Όχι. Να πάρει. Μετά από τόσα που κάναμε οι δυο μας σχεδιάζοντας πώς θα βρισκόταν συνέχεια κοντά της ο Πιτ και όλα τα υπόλοιπα, θα περίμενε κανείς να μας πουν τουλάχιστον πού θα πήγαιναν να παντρευτούν». Η Βάιολετ ρούφηξε μια γουλιά απ' το αφέψημα λεβάντας της. «Απ' την άλλη, η Καμίλ πήρε μαζί της τρία μπικίνι και σχεδόν τίποτ' άλλο».

«Α», είπε η Ντέιζι. «Τότε μπορούμε να χαλαρώσουμε».

«Ναι. Θα προσέχω τα παιδιά και τον πατέρα του Πιτ μέχρι να γυρίσουν. Κι ανάμεσα στα δυο σπίτια, υπάρχουν καμιά ντουζίνα ζώα που πρέπει επίσης να προσέχω. Και δεν ξέρω τι να κάνω με όλη αυτή τη λεβάντα...»

«Το θέμα, αδερφούλα, είναι τι θα κάνουμε για σένα τώρα».
«Ε;»
«Τακτοποιήσαμε την Καμίλ. Τώρα, *σερί*, είναι η σειρά σου».
Η Βάιολετ έσμιξε τα φρύδια της. «Δεν καταλαβαίνω».
«Δε χρειάζεται να καταλάβεις. Χαλάρωσε και άσ' το σ' εμένα.
Αλλά, αυτή τη στιγμή, θα ξαναπέσω για ύπνο. Δεν έχει ξημερώσει ακόμα εδώ. Σ' αγαπώ, Βάιολετ. Και με την Καμίλ... τα καταφέραμε καλά».

«Ναι, πράγματι», συμφώνησε η Βάιολετ πριν κλείσει το τηλέφωνο. Η Ντέιζι έλεγε ασυνάρτητα πράγματα, αλλά καμιά απ' τις αδερφές Κάμπελ δεν ήθελε να την ξυπνάνε από έναν βαθύ ύπνο. Ήθελε να συζητήσει περισσότερη ώρα με την αδερφή της, αλλά δεν είχε σημασία. Θα τα ξανάλεγαν σύντομα.

-Τέλος-

ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η Βάιολετ Κάμπελ έμπαινε στην κουζίνα απ' την πίσω πόρτα, όταν άκουσε να χτυπάει το κουδούνι της μπροστινής.

Το αγνόησε. Δεν είχε άλλη επιλογή. Μορφάζοντας απ' τον πόνο και ενώ δάκρυα έτρεχαν απ' τα μάτια της, έφτασε κουτσαίνοντας στο νεροχύτη. Είχε περάσει ώρες κάτω από το δυνατό ήλιο του Βερμόντ και τώρα η κουζίνα της της φαινόταν θεοσκότεινη, αφού τα μάτια της δεν είχαν συνηθίσει ακόμα το φως του δωματίου. Εκτός αν ο αφόρητος πόνος απ' το κεντρί μιας εξαιρετικά επιθετικής μέλισσας είχε επηρεάσει την όρασή της.
Άκουσε να χτυπά για δεύτερη φορά το κουδούνι της.

Τότε η Βάιολετ φώναξε εκνευρισμένη: «Άκου, δεν μπορώ να σου ανοίξω γιατί πεθαίνω! Κάνε λοιπόν υπομονή μερικά λεπτά!»

Στο Γουάιτ Χιλς την ήξεραν όλοι, αν ήθελαν λοιπόν κάτι δε θα περίμεναν την άδειά της για να μπουν. Δεν ήξερε καν γιατί δεν είχε απενεργοποιήσει το κουδούνι. Οι άνθρωποι μπαινόβγαιναν στο σπίτι της χωρίς κανέναν ενδοιασμό.

Πήδησε πάνω στον πάγκο με τα κόκκινα πλακάκια, πέταξε το ένα σαντάλι της και έβαλε προσεκτικά το δεξί της πόδι μέσα στο νεροχύτη. Η φούστα της όμως την εμπόδιζε. Από τότε που είχε ανοίξει το Χερμπ Χέιβεν, είχε αρχίσει να φοράει παλιά ρούχα, αλλά η μεγαλύτερη αδερφή της ισχυριζόταν ότι έδειχνε σαν να ψώνιζε από καταλόγους ρούχων για Τσιγγάνες. Σήμερα όμως χρειάστηκε να μαζέψει τη φαρδιά μακριά φούστα της για να μπορέσει να δει το πονεμένο της πόδι.

Ένα άδειο φλιτζάνι καφέ αναποδογυρίστηκε. Ένα κουτάλι έπεσε στο δάπεδο. Μια απ' τις γάτες -η Νούισανς ή ο Ντέβιλ;-

το θεώρησε δεδομένο ότι η Βάιολετ βρισκόταν καθισμένη εκεί για να την πάρει στην ποδιά της και να τη χαϊδέψει.

Χάιδεψε τη γάτα, αλλά μετά θυμήθηκε το πρόβλημά της. Έπρεπε να πλύνει το πόδι της. Αμέσως.
Αν δεν το έκανε αυτό, δε θα μπορούσε να βγάλει το κεντρί της μέλισσας. Ήταν σίγουρη ότι βρισκόταν ακόμα μέσα στο δέρμα της. Δεν μπορούσε να εξηγήσει αλλιώς αυτόν το δυνατό πόνο. Βέβαια, υπήρχε άλλη μια εξήγηση. Οι φίλοι και οι συγγενείς της δεν είχαν ιδέα πόσο δειλή ήταν, αλλά η Βάιολετ είχε ανακαλύψει πριν από τρία χρόνια ότι υπήρχε ένα μεγάλο πλεονέκτημα στο να έχεις πάρει διαζύγιο και να ζεις μόνη. Μπορούσε να κλαίει και να κλαψουρίζει όποτε της έκανε κέφι.

Και αυτή τη στιγμή της έκανε κέφι να κλάψει πολύ. Κατά την άποψή της, ένα κεντρί μέλισσας το δικαιολογούσε απόλυτα. Έβαλε το πόδι της κάτω απ’ τη βρύση και την άνοιξε. Το χλιαρό νερό παραλίγο να την κάνει να λιποθυμήσει.

Κι αυτό δειλία ήταν, αλλά, διάβολε, αυτή η κατάσταση ήταν μεγάλη ειρωνεία. Όλα γύρω της αναπαράγονταν σαν τρελά. Φυτά. Γάτες. Κάλτσες στο στεγνωτήρα. Ακόμα και τα χνούδια κάτω απ’ το κρεβάτι πολλαπλασιάζονταν όταν έσβηναν τα φώτα το βράδυ.

Όλοι έκαναν σεξ και μωρά εκτός από κείνη... και αυτό αναμφισβήτητα ίσχυε και για τις μέλισσες. Τελευταία, όπου και να έβγαινε στην αυλή της, έβρισκε μια καινούρια φωλιά. Προφανώς ογδόντα στρέμματα ανθισμένης λεβάντας τραβούσαν τις μέλισσες. Αλλά η Βάιολετ δεν πήγαινε ποτέ κοντά στη λεβάντα. Και οι γνωστές της μέλισσες ήταν καλές. Τη συμπαθούσαν. Κι εκείνη τις συμπαθούσε.
Όχι αυτός ο κηφήνας όμως. Κάπου είχε ακούσει ότι οι κηφήνες πέθαιναν όταν τσιμπούσαν κάποιον. Η Βάιολετ ήθελε να ελπίζει πως ήταν αλήθεια. Και πως ο θάνατός του θα ήταν αργός και μαρτυρικός.

Το κουδούνι της πόρτας της χτύπησε άλλη μια φορά.

«Για όνομα του Θεού, σταμάτα να χτυπάς. Δεν μπορώ να έρθω στην πόρτα αυτή τη στιγμή. Έλα λοιπόν μέσα ή φύγε!»

Σφίγγοντας με γενναιότητα τα δόντια της, έριξε αντισηπτικό σαπούνι στο πόδι της και τσίριξε όταν αυτό άγγιξε το σημείο με το κεντρί, το οποίο είχε ήδη αρχίσει να κοκκινίζει και να πάλλεται. Έβαλε πάλι το πόδι της κάτω απ’ το νερό.

Το γυάλινο ντουλάπι πίσω απ’ το κεφάλι της περιείχε το κουτί με όλα τα εφόδια πρώτων βοηθειών, αλλά όταν η Βάιολετ δοκίμασε να γυρίσει και να τεντωθεί, ο πόνος στο πόδι της έγινε αβάσταχτος.

Άλλη μια γάτα είχε θρονιαστεί απ’ την άλλη πλευρά του νεροχύτη. Ήξεραν ότι δεν τους επιτρεπόταν ν’ ανεβαίνουν στον πάγκο της κουζίνας. Κάθονταν λοιπόν ατάραχες και την παρακολουθούσαν. Η φούστα της βρεχόταν όλο και πιο πολύ. Το μέτωπο και ο αυχένας της είχαν ιδρώσει απ’ τη ζέστη... ή απ’ το σοκ. Και το βερνίκι στο μεσαίο δάχτυλο του ποδιού της είχε ξεφλουδίσει.
Αυτό ήταν κάτι που την τσάτιζε πάντα.
«Αλό;»

Η φωνή έκανε το κεφάλι της να τιναχτεί πίσω σαν του λαγού που μυριζόταν κάποιο τζάγκουαρ στην περιοχή του. Και η κουζίνα της δεν ήταν ένα μέρος όπου καραδοκούσαν τζάγκουαρ. Μετά το διαζύγιό της, είχε γυρίσει στο πατρικό της κυρίως επειδή ήταν διαθέσιμο. Η μητέρα και ο πατέρας της είχαν συνταξιοδοτηθεί και είχαν πάει να μείνουν στη Φλόριντα, αφήνοντας το αγρόκτημα στο Βερμόντ καθαρό και έτοιμο για οικογενειακές συγκεντρώσεις, αλλά άδειο.

Και η Βάιολετ άρχισε να κάνει διάφορες αλλαγές. Όχι ότι η μητέρα της δεν είχε πολύ καλό γούστο στη διακόσμηση, αλλά η Βάιολετ ένιωθε την ανάγκη να δημιουργήσει ένα δικό της, ασφαλές καταφύγιο όταν ο Σίμπσον το έσκασε με το εξαιρετικά γόνιμο τσουλί του.

Τώρα, ρίχνοντας μια ματιά γύρω της, διαβεβαίωνε τον εαυτό της ότι ο κόσμος ήταν ακόμα φυσιολογικός, ακόμα ασφαλής, ακόμα δικός της. Στα παλιά ντουλάπια υπήρχε ακόμα μια υπέροχη συλλογή από παλιά κόκκινα κρύσταλλα. Η Βάιολετ είχε τοποθετήσει ένα διθέσιο ροζ καναπέ αντίκα απ’ τη μια πλευρά του τζακιού και μια κουνιστή ψάθινη καρέκλα απ’ την άλλη...

για να κάθονται οι γάτες. Κόκκινες και άσπρες κρετόν κουρτίνες πλαισίωναν τα φαρδιά παράθυρα που πρόσφεραν θέα στο θεόρατο σφεντάμι στην πίσω αυλή. Γλάστρες με φυτά βρίσκονταν παντού. Μια πλεγμένη με βελονάκι καρδιά σκέπαζε το στρογγυλό δρύινο τραπέζι.

Ήταν όλα φυσιολογικά. Όλα μια χαρά... μόνο που βαριά βήματα από

μπότες ακούγονταν στο διάδρομο να κατευθύνονται προς την κουζίνα, ενώ ταυτόχρονα ακουγόταν η φωνή του τζάγκουαρ να λέει πάλι αυτό το παράξενο «Αλό, αλό».

Δεν την απασχολούσε πολύ αν βρισκόταν κάποιος άγνωστος στο σπίτι της. Στο Γουάιτ Χιλς κανένας δεν έμενε για πολύ άγνωστος και, αν ήταν κάποιος κακοποιός, δε θα χαιρετούσε πριν ορμήσει μέσα στο σπίτι. Κι όμως, η Βάιολετ δεν ήξερε κανέναν που να έλεγε «αλό» αντί να πει «γεια» ή «γεια χαρά». Δεν ήταν η παράξενη προφορά που την αναστάτωνε. Υπήρχε κάτι... πικάντικο σ' αυτή τη φωνή. Κάτι εξαιρετικά σέξι και εξωτικό για ένα νυσταλέο απόγευμα Ιουνίου σε μια μικρή πόλη του Βερμόντ. Κάτι που έκανε τα γόνατά της να τρέμουν.

Απ' την άλλη, η Βάιολετ ήξερε ότι είχε μια τάση να δραματοποιεί τα πράγματα, γι' αυτό δεν ήθελε να εμπιστευτεί το ένστικτό της. Η πραγματικότητα μάλλον ήταν ότι είχε κάποιον επισκέπτη... και αυτή τη στιγμή δεν είχε καμιά διάθεση για επισκέπτες.

Χωρίς να σηκώσει το κεφάλι της, φώναξε εκνευρισμένη: «Θεέ μου, με κοψοχόλιασες, άνθρωπέ μου. Όποιος κι αν είσαι, άνοιξε σε παρακαλώ το ντουλάπι πάνω απ' το κεφάλι μου. Στο δεύτερο ράφι.
Χρειάζομαι ένα τσιμπιδάκι. Και φαρμακευτική κρέμα. Και αμμωνία για τσιμπήματα. Και το πλαστικό μπουκάλι μ' αυτό το μοβ υγρό με το οποίο πλένεις πληγές... Πώς το λένε; Ή δώσε μου οξυζενέ. Μάλλον, δώσε μου ολόκληρο το κουτί...»

Ο άγνωστος διέκοψε το μονόλογό της με τη χαμηλή, επικίνδυνη φωνή του. «Πρώτον... πού ακριβώς έχεις χτυπήσει;»

Λες και η Βάιολετ είχε χρόνο για ερωτήσεις. «Δεν έχω απλώς *χτυπήσει.* Πεθαίνω απ' τους πόνους. Και λέω συνέχεια στον εαυτό μου ότι πρέπει να έχω παυσίπονα και ναρκωτικά, αλλά δεν τα παίρνω ποτέ. Δεν πιστεύω να έχεις μορφίνη μαζί σου;»

«Ε... όχι».

«Θα το θεωρείς τρέλα να μιλάω έτσι σ' έναν άγνωστο. Αλλά αν ήρθες να με ληστέψεις, κάν' το. Δε με νοιάζει. Μόνο δώσε μου πρώτα το κουτί πρώτων βοηθειών».

Σιωπή. Όχι μόνο απ' την πλευρά του αγνώστου, αλλά κι απ' τη δική

της. Άλλο να πιστεύει ότι δεν κινδύνευε μ’ έναν άγνωστο στην κουζίνα της κι άλλο αυτός ο άγνωστος να εμφανίζεται ξαφνικά ανάμεσα στα πόδια της... χωρίς να έχουν καν συστηθεί.

Η Βάιολετ αναστέναξε.

Ο συγκεκριμένος άντρας θα μπορούσε να ξεσηκώσει τις ορμόνες οποιασδήποτε γυναίκας. Είχε διασχίσει με μεγάλες δρασκελιές την κουζίνα, και τώρα το ξανθό κεφάλι του ήταν σκυμμένο πάνω απ’ το πόδι της στο νεροχύτη. Ήταν ψηλός και λεπτός, με φαρδιούς ώμους και μυς στα μπράτσα του που έδειχναν σαν να ήταν σκαλισμένοι σε ξύλο καρυδιάς. Τα πόδια του έδειχναν μεγαλύτερα από βάρκες. Τα μαλλιά του ήταν σκουρόξανθα, ανακατεμένα, κάπως μακριά, σαν να είχε περάσει ώρες έξω στον ήλιο και στον αέρα. Δεν μπορούσε να δει καλά το πρόσωπό του, εκτός απ’ το προφίλ του... μια σμιλεμένη μύτη και ηλιοκαμένο δέρμα. Το χακί πουκάμισο, οι μπότες και το χοντρό βαμβακερό παντελόνι του ήταν πρακτικά και, παρ’ όλο που ήταν λεπτός, έδειχνε τόσο δυνατός που θα μπορούσε να ήταν οικοδόμος.
Όταν η Βάιολετ τον κοίταξε τελικά στο πρόσωπο, είδε μια εύθυμη λάμψη στα ανοιχτόχρωμα γαλάζια μάτια του και τα χείλη του να σφίγγονται για να μη γελάσει. «Όλα αυτά τα τσιριχτά», της είπε υπομονετικά, «γι’ αυτό εδώ το κεντρί;»

«Ε, δεν είναι *απλώς* ένα κεντρί. Δεν είδες τη μέλισσα. Ήταν πελώρια. Μεγαλύτερη και από άλογο. Ακόμα κι από ελέφαντα. Και...»

«Είσαι αλλεργική σε τσιμπήματα εντόμων;»

«Όχι βέβαια. Δεν είμαι αλλεργική σε τίποτα. Είμαι υγιέστατη. Αλλά σου είπα, αυτή η μέλισσα ήταν πελώρια. Και νομίζω ότι το κεντρί είναι ακόμα μέσα».
«Ναι, το βλέπω». Ο άντρας σήκωσε πάλι το κεφάλι του. Και η Βάιολετ είδε πάλι τα εύθυμα μάτια του να καρφώνονται στο πρόσωπό της. Τώρα μπόρεσε να τον κοιτάξει καλύτερα.
Τα πλούσια ξανθά μαλλιά του πλαισίωναν ένα πρόσωπο που έδειχνε σαν να το είχε σμιλέψει κάποιος Γάλλος γλύπτης.

Αν δεν πέθαινε απ’ τους πόνους, ίσως και ν’ άφηνε ένα ρίγος να διατρέξει τη ραχοκοκαλιά της. Μια ματιά -όσο κι αν ήταν θολό το

μυαλό της απ’ τον πόνο- την έπεισε ότι αυτός ο άντρας δεν ήταν απ’ αυτούς που κυκλοφορούσαν στο Γουάιτ Χιλς ή σ’ οποιαδήποτε άλλη μικρή επαρχιακή πόλη.

«Προφανώς», του είπε, «έχεις χαθεί».

«Έτσι νομίζεις;» Ο άντρας γύρισε, άνοιξε ένα ντουλάπι και κατέβασε το κουτί με τα εφόδια πρώτων βοηθειών.
Στην πραγματικότητα, ήταν ένα κουτί από παπούτσια γεμάτο μέχρι πάνω με βότανα κάθε είδους, που είχε μαζέψει τα τρία τελευταία χρόνια... και μερικά που η μητέρα της είχε εκεί μέσα τα τελευταία τριάντα περίπου χρόνια. Ο άντρας έψαξε πρώτα για το τσιμπιδάκι.

Ο τρόπος που κρατούσε το τσιμπιδάκι την έκανε να νιώθει εκνευρισμό. Ή αυτό ή κάτι άλλο. Ό,τι κι αν ήταν, η Βάιολετ είχε αρχίσει ν’ αναστατώνεται πραγματικά, όχι να υποκρίνεται.
Και ήταν αρκετά εκνευρισμένη και πριν ακόμα έρθει ο άγνωστος.

«Έχεις χαθεί», επανέλαβε. «Είμαι η Βάιολετ Κάμπελ, ιδιοκτήτρια του Χερμπ Χέιβεν... του κτιρίου και των θερμοκηπίων απ’ την άλλη πλευρά της αυλής. Αυτό το σπίτι είναι δικό μου. Αν μου πεις ποιον ψάχνεις να βρεις, ευχαρίστως θα σε... *ωωχ!»*
Ο άντρας σήκωσε το τσιμπιδάκι και της έδειξε το κεντρί. «Μοιάζει με κεντρί μιας κανονικής μελισσούλας».

Η Βάιολετ τσίμπησε τη γέφυρα της μύτης της. Άλλο ένα μεγάλο πλεονέκτημα του να είναι διαζευγμένη, εκτός του ότι είχε απαλλαγεί από ένα κάθαρμα, ήταν ότι δε χρειαζόταν ν’ ανέχεται το κρύο χιούμορ των αντρών. «Ποιον ψάχνεις να βρεις;» ρώτησε πάλι.

«Εσένα».

Ο άντρας πήρε το καφέ μπουκάλι με το οξυζενέ και άρχισε να το ξεβιδώνει. Η Βάιολετ υποψιαζόταν ότι θα έριχνε λίγο πάνω στην πληγή. Και ότι εκείνη θα ούρλιαζε... μπορεί και να έκλαιγε. Αλλά ο τρόπος που είχε πει «εσένα» με τη σέξι, εξωτική προφορά του είχε κάνει το στόμα της να στεγνώσει και το ουρλιαχτό ακούστηκε σαν κραυγούλα μωρού.

«Βλέπεις, δεν ήταν και τόσο άσχημα τα πράγματα. Το κεντρί βγήκε. Η πληγή καθαρίστηκε. Τώρα ίσως θέλεις να πάρεις ένα αντιισταμινικό ή

να βάλεις πάγο σ' αυτό το σημείο για μερικά λεπτά...»

«Δεν είναι δυνατόν να ψάχνεις εμένα», τον διέκοψε η Βάιολετ.
Και μετά τσίμπησε πάλι τη γέφυρα της μύτης της. Υπό κανονικές συνθήκες, της άρεσε ο κόσμος. Της άρεσε να τη διακόπτουν. Της άρεσε να υπάρχει λίγο χάος στη ζωή της. Αλλά υπήρχαν άντρες με τους οποίους ένιωθε άνετα και άλλοι με τους οποίους δεν ένιωθε.

Και αυτός ήταν σίγουρα ένας άντρας με τον οποίο δεν ένιωθε άνετα. Την έκανε να αισθάνεται γυμνή και αυτό ήταν γελοίο, αφού ήταν ντυμένη με πολύ σεμνά ρούχα που ανήκαν σε άλλες, παλιότερες εποχές. Μόνο που ξαφνικά ανακάλυψε ότι η φούστα της είχε ανεβεί ψηλά στους μηρούς της. Το θέμα όμως ήταν ότι δε φορούσε ρούχα που προκαλούσαν τους άντρες. Οι πελάτισσές της διασκέδαζαν με το γούστο της, αλλά οι άντρες συνήθως το έβαζαν στα πόδια.

Έτσι ακριβώς ήθελε κι εκείνη να γίνεται. Της άρεσαν πάντα οι άντρες, αλλά είχε κάψει τα φτερά της και προς το παρόν δεν ήθελε καμιά σχέση μαζί τους. Ίσως και για πάντα. Συνήθως πρόσεχαν αμέσως τα ρούχα της και σχημάτιζαν την εντύπωση ότι ήταν παλαβή, γι' αυτό φρόντιζαν να κρατάνε κάποιες αποστάσεις. Ένας Θεός μόνο ήξερε τι συνέβαινε μ' αυτό τον άγνωστο. Σίγουρα είχε προσέξει πώς ήταν ντυμένη, παρ' όλα αυτά την κοίταζε σαν να ήταν κανένα γλύκισμα κι εκείνος να πέθαινε για κάτι γλυκό.

Προς το παρόν, όμως, συνέχισε να παίζει το γιατρό, ψαχουλεύοντας μέσα στο κουτί μέχρι που βρήκε την αμμωνία για τσιμπήματα εντόμων. Η Βάιολετ μόρφασε πριν ακόμα αγγίξει η αμμωνία το σημείο του τσιμπήματος. Σαν να συνέχιζαν μια κανονική συζήτηση, ο άντρας είπε:
«Με περίμενες».
«Πίστεψέ με, δε σε περίμενα».
«Θα μείνω εδώ μερικές βδομάδες. Μαζί σου».
Το χαμόγελό του πήγε χαμένο. Όταν η αμμωνία άγγιζε την πληγή, η Βάιολετ πήρε μια εισπνοή και μετά άφησε ένα ουρλιαχτό. Η αμμωνία την έτσουξε σαν να την είχε τσιμπήσει κι άλλη μέλισσα. Κι ακόμα χειρότερα. Αυτό όμως δεν την εμπόδισε να συνεχίσει τη συζήτηση. «Δε θα μείνεις εδώ. Δε σε ξέρω καν. Αν και αρχίζω να πιστεύω ότι είσαι κάποιος μανιακός...»

Όχι ότι φοβόταν τους μανιακούς. Ήταν και η ίδια μανιακή και περήφανη γι' αυτό. Αλλά είχε χάσει την αίσθηση του χιούμορ της μ' αυτούς τους φοβερούς πόνους. Ωραίος ή όχι, σέξι ή όχι, δεν είχε καμιά διάθεση να μπλέξει μ' έναν άγνωστο.

Ο άντρας έβαλε πάλι στο κουτί πρώτων βοηθειών ό,τι είχε βγάλει και μετά άνοιξε την κατάψυξη, προφανώς για να βρει πάγο. «Είμαι ο Κάμερον Λάχλαν».

«Ωραίο όνομα. Χαίρομαι για σένα».

Εκείνος χαμογέλασε, αλλά συνέχισε να ψάχνει. Όταν η Βάιολετ του έδειξε μ' ένα νεύμα ένα ντουλάπι κάτω απ' τον πάγκο, ο άντρας έσκυψε και βρήκε ένα σακουλάκι για τον πάγο.
«Κάτι παράξενο συμβαίνει εδώ», είπε. «Έχεις μια αδερφή που λέγεται Ντέιζι Κάμπελ;»

Δεν της συνέβαινε συχνά ν' ανακατεύεται το στομάχι της, αλλά τώρα η Βάιολετ το πίεσε με την παλάμη της. «Ναι, φυσικά έχω. Στην πραγματικότητα, έχω δύο αδερφές...»

«Αλλά η Ντέιζι είναι αυτή που μένει στη Γαλλία».

«Ναι, αρκετά χρόνια τώρα...»

«Η αδερφή σου λοιπόν», είπε ο Κάμερον υπομονετικά, «παίζει το ρόλο του μεσολαβητή ανάμεσά μας εδώ και αρκετούς μήνες, αν έχω καταλάβει καλά. Ξέρει τη δουλειά μου κι εμένα τον ίδιο, κι έτσι δε θα έχεις να κάνεις με κάποιον άγνωστο. Υποτίθεται ότι έχεις κάποιο μέρος να μείνω για μερικές βδομάδες. Έπρεπε να είχες ενημερωθεί ότι θα έφτανα σήμερα ή αύριο...»

«Ω, Θεέ μου. *Είσαι* ο Κάμερον Λάχλαν;»

Ο Κάμερον έξυσε το πιγούνι του. «Θα έπαιρνα όρκο ότι ανέφερα ήδη το όνομά μου».

Έγιναν όλα αστραπιαία. Η ζαλάδα. Το ανακάτεμα του στομαχιού.
Ο τρόπος που η κουζίνα της έγινε ξαφνικά μια ανοιχτοπράσινη θολούρα.

Παραδεχόταν ότι ήταν δειλή, αλλά η Βάιολετ είχε πάντα σιδερένιο

στομάχι. Τώρα, όμως, όταν δοκίμασε να σηκωθεί απ’ τον πάγκο, το τσίμπημα της μέλισσας έκαιγε σαν φωτιά και το στομάχι της έκανε τούμπες. «Σε παρακαλώ, μην το πάρεις προσωπικά», ψέλλισε. «Όχι ότι δε χαίρομαι που σε βλέπω. Αλλά θα πρέπει να με συγχωρήσεις για λίγο, πάω να κάνω εμετό».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Η Βάιολετ εξαφανίστηκε τρέχοντας στο πλησιέστερο μπάνιο. Ο Κάμερον στηρίχτηκε στον πάγκο της κουζίνας και πέρασε το ένα του χέρι μέσα στα μαλλιά του. Τι μπέρδεμα κι αυτό! Τι έπρεπε να κάνει εκείνος τώρα;

Οι περισσότεροι άνθρωποι σπούδαζαν για να μπορούν να ζουν καλύτερα. Ο Κάμερον είχε πάρει διδακτορικό ώστε να μπορεί να ζει ελεύθερος, να ταξιδεύει όσο και όπου του άρεσε. Είχε συνηθίσει στις αλλαγές της ώρας από χώρα σε χώρα και σε κάθε είδους κρεβάτια. Δεν είχε κανένα πρόβλημα με ανθρώπους διαφορετικών επιπέδων και πολιτισμών.

Αλλά αυτή η ξανθιά έκανε το σφυγμό του να χτυπά πολύ γρήγορα. «Πρόσεξε με την αδερφή μου», τον είχε προειδοποιήσει η Ντέιζι, κι αυτό τότε του είχε φανεί περίεργο. Το ενδιαφέρον του για τη Βάιολετ Κάμπελ ήταν εντελώς επαγγελματικό. Αλλά είτε ήθελε να τα ακούσει είτε όχι, η Ντέιζι του είχε πει αρκετά πράγματα, κάνοντάς τον να καταλάβει γιατί ήταν τόσο υπερπροστατευτική με τη μικρότερη αδερφή της.
Η Βάιολετ προφανώς είχε παντρευτεί κάποιο εγωκεντρικό κάθαρμα. «Κάτι συνέβη μ’ αυτόν το γάμο που δεν το έχω μάθει ακόμα. Κάτι πολύ άσχημο τον τελευταίο χρόνο. Δεν έχω καταφέρει ακόμα να την πείσω να μου μιλήσει γι’ αυτό», του είχε πει η Ντέιζι. «Αλλά το θέμα είναι ότι η Βάιολετ ήταν πάντα πολύ έξυπνη -στο σχολείο, στη ζωή, σε όλα. Όμως μετά το διαζύγιο είναι... διαφορετική. Ευάλωτη και νευρική απέναντι στους άντρες».

Επειδή εκείνη η συζήτηση δεν είχε καμιά σχέση με τον ίδιο ούτε τον ενδιέφερε, ο Κάμερον την είχε σχεδόν ξεχάσει. Περίμενε ωστόσο ότι θα έβρισκε μια ντροπαλή, χαμηλών τόνων γυναίκα. Μια πραγματική βιολέτα, όπως έλεγε και τ’ όνομά της.

Τώρα αναρωτιόταν μήπως ήταν το Βερμόντ κάποιος παράλληλος κόσμος. Βέβαια, δε βρισκόταν παρά μόλις δυο μέρες σ' αυτή την πολιτεία και ακόμα λιγότερο στο αγρόκτημα των Κάμπελ, αλλά η περιγραφή της Ντέιζι δεν ανταποκρινόταν σε τίποτα απ' ό,τι είχε δει μέχρι τώρα.

Η Βάιολετ ήταν ντροπαλή και δειλή όσο μια λιονταρίνα, και όσο για το δείκτη νοημοσύνης της... μπορεί να ήταν έξυπνη, μπορεί να ήταν σαΐνι, αλλά ποιος μπορούσε να το καταλάβει μ' αυτή τη συμπεριφορά της;

Ο Κάμερον άκουσε μια πόρτα ν' ανοίγει και ενστικτωδώς πήρε αμυντική στάση. Την επόμενη στιγμή εκείνη μπήκε στην κουζίνα.
Όταν τον είδε στηριγμένο στον πάγκο, ενστικτωδώς πήρε κι αυτή την ίδια στάση.

Δεδομένου ότι ο Κάμερον τα πήγαινε πάντα καλά με τις γυναίκες, το γεγονός ότι έκανε το στομάχι κάποιας ν' ανακατευτεί ήταν ένα γερό χαστούκι στο εγώ του. Στα τριάντα επτά του, όμως, δεν περίμενε ποτέ και οι δικές του αντιδράσεις να είναι ίδιες και τώρα το στομάχι του να ανακατεύεται.

Η παλιά αγροικία στο Βερμόντ ήταν ένα γερό κτίσμα. Με την πρώτη ματιά, είχε σκεφτεί ότι ο κύριος κορμός του κτιρίου θα ήταν τουλάχιστον δύο αιώνων. Του άρεσε με το που το είδε. Έδειχνε πρακτικό, λειτουργικό και καθόλου κραυγαλέο.

Αλλά υπήρχε κι εκείνη.

Καθώς στεκόταν με το φως πίσω της, θα μπορούσε να ήταν ένα πλάσμα από κάποιο παραμύθι. Το πρώτο πράγμα που θα πρόσεχε οποιοσδήποτε άντρας, φυσικά, ήταν τα μαλλιά της. Ήταν ξανθά, πιο ανοιχτά κι απ' το φως του ήλιου, και παρ' όλο που ήταν πιασμένα μ' ένα μεταξωτό μαντίλι, έφταναν μέχρι τη μέση της, κάτι που σήμαινε ότι ελεύθερα θα άγγιζαν τους γλουτούς της. Το πρόσωπό της είχε σχήμα καρδιάς, με ζεστά, μεγάλα πρασινωπά μάτια, ροδοκόκκινα μάγουλα και μια μυτούλα πιτσιλισμένη με μερικές φακίδες.

Δεν ήταν ακριβώς όμορφη. Αλλά είχε αυτό το *κάτι*. Μερικές γυναίκες ήταν εκ γενετής γνήσια θηλυκά. Δεν ήταν εύκολο να ζεις μαζί τους ούτε να τις καταλαβαίνεις, αλλά ήταν σαν ν' ακτινοβολούσαν

θηλυκότητα. Τίποτα πάνω της δε φάνταζε εντυπωσιακό ή σέξι, αλλά ήταν ένα αισθησιακό πλάσμα: απ' τα ξανθά, λαμπερά μαλλιά μέχρι το απαλό της στόμα και το στρογγυλό της στήθος.

Φορούσε ρούχα που θα περίμενε κανείς να βρει στο παλιό μπαούλο μιας γιαγιάς σε κάποια σοφίτα. Η άσπρη μπλούζα της κάλυπτε τα ωραία της στήθη, αλλά το ύφασμα ήταν πιο λεπτό κι από ένα μαντίλι. Οι άκρες της μπλούζας ήταν περασμένες μέσα σε μια μακριά φαρδιά φούστα με ζωηρά χρώματα. Κρύσταλλοι κρέμονταν απ' τα αυτιά της και έφταναν μέχρι τους ώμους της. Δύο λεπτά βραχιόλια ήταν περασμένα στον καρπό του χεριού της.

Δεν υπήρχε τίποτα το άσεμνο στο ντύσιμό της. Αντίθετα, ήταν ντυμένη περισσότερο απ' όσο έπρεπε για ένα τόσο ζεστό απόγευμα. Ο Κάμερον απλώς δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί είχε διαλέξει να παρουσιάζει εικόνα Τσιγγάνας.

Επίσης, δεν μπορούσε να μην προσέξει ότι μοσχομύριζε. Οι άντρες συνήθως δεν αναφέρονταν σε τέτοιου είδους πράγματα, αλλά τα αρώματα ήταν δουλειά του Κάμερον και τον είχαν βοηθήσει να έχει ένα σεβαστό ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό του... Γι' αυτό οι μυρωδιές είχαν προτεραιότητα για κείνον.

Σ' αυτή την περίπτωση, η Βάιολετ δε φορούσε το είδος του αρώματος που έβρισκες σε μπουκάλια, αλλά γύρω απ' το λαιμό και τους καρπούς της υπήρχε ένα γλυκό, διακριτικό άρωμα φρέσκων λουλουδιών. Σαν να είχε κυλιστεί σ' έναν κήπο με τριαντάφυλλα και πασχαλιές και ίσως μερικά κρίνα του αγρού.

Ο Κάμερον συγκέντρωσε την προσοχή του σ' αυτά τα απαλά αρώματα που τον βοήθησαν να ξεχάσει ότι είχε επίσης προσέξει το πορτοκαλί σλιπάκι της. Συνήθως γνώριζε κάπως καλύτερα μια γυναίκα πριν δει τα εσώρουχά της. Αλλά όταν η Βάιολετ βρισκόταν πάνω στον πάγκο προσπαθώντας να πλύνει το πόδι της στο νεροχύτη, είχε τραβήξει ψηλά τη φούστα της.

Δεν είχε κανένα λόγο να είναι προσεκτική, αφού προφανώς δεν περίμενε επισκέψεις.

Διάβολε, δε σχεδίαζε να μπει στο σπίτι της χωρίς να τον προσκαλέσει, αλλά όταν μια γυναίκα φώναζε ότι πέθαινε, εκείνος δεν μπορούσε να

στέκεται στη βεράντα της και να περιμένει ευγενικά να του ανοίξει...

Τώρα όμως η Βάιολετ τον κοίταξε συνοφρυωμένη. «Βρισκόμαστε σε μια αλλόκοτη κατάσταση», δήλωσε.

Ο Κάμερον δε θα το έλεγε ακριβώς έτσι, αλλά συμφωνούσε. «Πρέπει να βάλεις κάπου ψηλά το πόδι σου, πριν πρηστεί το σημείο που σε τσίμπησε η μέλισσα».

«Θα το κάνω», τον διαβεβαίωσε.
«Δε νιώθεις ακόμα ναυτία, ελπίζω». Ο Κάμερον ήθελε ν' αντιμετωπίσει αμέσως το πρόβλημά τους, αλλά αφού εκείνη είχε δείξει ολοκάθαρα ότι δεν άντεχε τους πόνους απ' το τσίμπημα της μέλισσας, σκέφτηκε ότι ήταν πιο σωστό να τη βάλει να καθίσει αναπαυτικά.

«Νομίζω ότι το στομάχι μου έχει ηρεμήσει τώρα. Άλλωστε δεν έχει σημασία. Σημασία έχει να συζητήσουμε για την παρουσία σου εδώ. Και να δούμε τι θα κάνουμε».

«Σύμφωνοι. Θέλεις να φέρω κάτι να πιούμε;»

«Ναι. Πολύ καλή ιδέα». Η Βάιολετ έπεσε βαριά σε μια καρέκλα μπροστά στο δρύινο τραπέζι, σαν να το θεωρούσε δεδομένο ότι εκείνος θα έβρισκε ποτήρια και ποτά. Και ο Κάμερον τα βρήκε. Αν και δε συνήθιζε να μπαίνει σε μια κουζίνα και να κάνει το νοικοκύρη.

Ξαφνικά ένιωθε σαν να είχε χτυπηθεί από μια ρουκέτα γεμάτη οιστρογόνα. Δεν τον είχε επηρεάσει μόνο ο παράξενος τρόπος αυτής της γυναίκας, αλλά τα πάντα μέσα στο δωμάτιο.

Γάτες ήταν θρονιασμένες σε κάθε επιφάνεια. Μία του ανοιγόκλεινε τα μάτια ψηλά απ' το ψυγείο όπου καθόταν. Μια άλλη ήταν ξαπλωμένη σε μια εφημερίδα πάνω στον πάγκο. Και μια τρίτη με ασπρόμαυρες βούλες έδειχνε αποφασισμένη να τυλιχτεί γύρω απ' τα πόδια του.
Οι τοίχοι ήταν διακοσμημένοι με χάλκινα ταψιά, υπήρχαν μικρές επιγραφές πάνω απ' τις πόρτες, στεφάνια και ό,τι μπορούσε να φανταστεί κανείς. Απ' το καλάθι με τα νήματα μέχρι τα χαλάκια σε σχήμα καρδιάς, όλη η κουζίνα ήταν μια πηγή οιστρογόνων. Ένα μέρος όπου θα επιτρεπόταν ίσως σ' έναν άντρα να πιει ένα ποτήρι κρασί, αλλά οπωσδήποτε όχι μια μπίρα.

Ο Κάμερον βρήκε λεμονάδα στο ψυγείο μέσα σε μια κρυστάλλινη

κανάτα. Φρέσκια λεμονάδα. Το ψυγείο ήταν γεμάτο με τόσα φαγητά που έκαναν τα σάλια σου να τρέχουν. Εκείνος θα μπορούσε τουλάχιστον να φάει κάτι της προκοπής. Προτεραιότητα όμως είχε να ξεμπερδέψουν πρώτα τα πράγματα.

«Νομίζω ότι πρέπει να πάμε πάλι απ' την αρχή», πρότεινε. «Αναγνώρισες το όνομά μου, νομίζω. Θα ξέρεις λοιπόν ότι είμαι χημικός στη Ζενές».

Η Βάιολετ κούνησε καταφατικά το κεφάλι της αμέσως μόλις άκουσε το όνομα της γαλλικής εταιρείας αρωμάτων. Αλλά αυτό σαν να την ταρακούνησε περισσότερο αντί να την καθησυχάσει.

«Δεν μπορώ να το πιστέψω. Ήξερα ότι θα ερχόσουν, κύριε Λάχλαν...»

«Λέγε με Κάμερον. Ή Καμ».

«Κάμερον λοιπόν. Όσα είπες ήταν όλα αλήθεια. Η αδερφή μου με πήρε στο τηλέφωνο και μου έγραψε αρκετές φορές γι' αυτό». Η Βάιολετ άπλωσε το πονεμένο πόδι της σε μια καρέκλα και πήρε το ψηλό ποτήρι με τη λεμονάδα που της πρόσφερε ο Κάμερον. «Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι το ξέχασα τελείως».

«Έχεις ογδόντα στρέμματα λεβάντα σχεδόν έτοιμα για συγκομιδή, σωστά;»

«Ω, ναι».

Ο Κάμερον ήπιε μια μεγάλη γουλιά λεμονάδα. Του φαινόταν λίγο παράξενο να ξεχάσει κανείς ογδόντα στρέμματα λεβάντα.

«Υποτίθεται ότι θέλεις να βρίσκομαι εδώ», της είπε ευγενικά.

«Θέλω, ναι, θέλω. Απλώς το ξέχασα». Η Βάιολετ σήκωσε ένα χέρι γεμάτο δαχτυλίδια. «Κοίτα, δεν το ξέχασα ακριβώς. Η κατάσταση εδώ είναι χαώδης αυτό τον καιρό. Η μικρότερη αδερφή μας, η Καμίλ, παντρεύτηκε πριν από δυο βδομάδες.

Ήταν εδώ σχεδόν όλη την άνοιξη και δούλευε στους αγρούς με τη λεβάντα. Όμως έφυγε για το μήνα του μέλιτος. Αλλά μετά γύρισε να πάρει και τα παιδιά».

Ω, τώρα πραγματικά τον διαφώτισε.

«Θεέ μου, δεν εννοώ τα δικά της παιδιά. Ο καινούριος της άντρας είχε δίδυμα απ’ τον προηγούμενο γάμο του. Και αφού η Καμίλ τα βλέπει σαν να είναι δικά της, νομίζω ότι μπορώ να λέω “τα παιδιά της”, δε συμφωνείς;»

Ο Κάμερον πήρε μια βαθιά εισπνοή. Όσο ενδιαφέρουσες κι αν ήταν αυτές οι πληροφορίες, δεν είχαν καμιά σχέση μ’ εκείνον. «Σχετικά με τη λεβάντα...» τη διέκοψε ευγενικά.

«Προσπαθώ να σου εξηγήσω γιατί ήμουν τόσο αφηρημένη. Άνοιξα το Χερμπ Χέιβεν πριν από τρία χρόνια και τα πήγαινα πολύ καλά, αλλά φέτος την άνοιξη έγινε το μεγάλο μπαμ. Δεν προφταίνω να πάρω ανάσα, χρειάστηκε να προσλάβω δυο βοηθούς, αλλά και πάλι η δουλειά είναι πίσω. Και μετά η Καμίλ μου ζήτησε να κάνω κάτι με τα σκυλιά τους και όλα τα άλλα ζώα όσο θα ήταν στο μήνα του μέλιτος η οικογένεια. Εννοώ, πήγαν μερικές μέρες μόνοι οι δυο τους, αλλά μετά κάλεσαν και τα παιδιά και τον πατέρα του άντρα της, το πιστεύεις; Είναι και η παλιά αγροικία που προσπαθώ να την κρατάω μόνη μου. Και τα δυο θερμοκήπια. Και η Ντέιζι... Ξέρεις ότι η αδερφή μου είναι σωστός οδοστρωτήρας».

Τελικά είχε πει κάτι που το καταλάβαινε ο Κάμερον. Η Ντέιζι δεν ήταν στενή φίλη του, την ήξερε μόνο επαγγελματικά, αλλά είχε περάσει αρκετό καιρό μαζί της και γνώριζε καλά ότι η πιο μεγάλη απ’ τις αδερφές Κάμπελ μπορούσε να διοικήσει μια ολόκληρη ήπειρο χωρίς να ιδρώσει καν. Η Ντέιζι ήταν γεννημένη για να διευθύνει.

«Το πρόβλημα είναι ότι μερικές φορές η Ντέιζι μιλάει τόσο πολύ...»
«Η *Ντέιζι* μιλάει πολύ;» Αυτό ήταν αστείο. Κατά τη δική του άποψη, η Ντέιζι δεν μπορούσε με κανέναν τρόπο να συναγωνιστεί την αδερφή της στην ικανότητα να μιλάει ασταμάτητα.
Η Βάιολετ κούνησε πάνω κάτω το κεφάλι της. «Όμως δεν προσέχω πάντα τι λέει. Ποιος θα μπορούσε να την παρακολουθήσει; Η Ντέιζι έχει χιλιάδες ιδέες και προσπαθεί πάντα να ελέγξει εμένα και την Καμίλ. Σταματήσαμε να λογομαχούμε μαζί της πριν από χρόνια. Όταν έχεις ένα τόσο ξεροκέφαλο άλογο, το αφήνεις να καλπάζει. Όχι ότι κάνω ιππασία ή ότι η Ντέιζι μοιάζει με άλογο. Θέλω μόνο να πω ότι είναι πολύ ευκολότερα να παραιτείσαι και να την αφήνεις να νομίζει

ότι μας ελέγχει...»

«Σχετικά με τη λεβάντα», τη διέκοψε πάλι ο Κάμερον, αυτή τη φορά πιο αποφασιστικά.

«Προσπαθώ απλώς να σου εξηγήσω γιατί ξέχασα πότε ακριβώς θα ερχόσουν». Η Βάιολετ δίστασε. «Φοβάμαι ότι έχω, επίσης, ξεχάσει τι ακριβώς θα κάνεις».

Πριν προφτάσει ο Κάμερον ν' απαντήσει, κάποιος χτύπησε την μπροστινή πόρτα του σπιτιού. Η Βάιολετ πετάχτηκε αμέσως όρθια και έτρεξε κουτσαίνοντας για να ανοίξει. Σε λίγο γύρισε με την αγκαλιά της γεμάτη με γράμματα. «Ήταν ο Φρανκ, ο ταχυδρόμος. Συνήθως τα βάζει στο γραμματοκιβώτιο, κάτω στο δρόμο, αλλά αυτή την εποχή η αλληλογραφία μου είναι πολύ ογκώδης...»
Κι άλλες πληροφορίες που δεν του ήταν χρήσιμες. Και πριν προφτάσει ο Κάμερον να επαναφέρει τη συζήτηση στη λεβάντα, το τηλέφωνο άρχισε να χτυπάει. Όχι ένα, αλλά πέντε έξι τηλέφωνα. Προφανώς είχε αρκετές συσκευές, γιατί μια κακοφωνία ήχων πλημμύρισε το σπίτι.

Η Βάιολετ σήκωσε το τηλέφωνο της κουζίνας, κάτι που της έδωσε τη δυνατότητα να χαϊδεύει και δυο γάτες ταυτόχρονα. Προφανώς είχε ολόκληρο κοπάδι, γιατί αυτές εδώ με το μακρύ καραμελέ τρίχωμα ο Κάμερον δεν τις είχε ξαναδεί. Στο τηλέφωνο ήταν κάποια Μέιμπελ, η οποία ζητούσε απ' τη Βάιολετ να της προτείνει βότανα για τις εξάψεις.

Αυτό πήρε αρκετή ώρα. Ο Κάμερον τελείωσε ένα ποτήρι λεμονάδα και το ξαναγέμισε, ενώ άκουγε πληροφορίες σχετικές με εμμηνόπαυση, πράγματα που δεν τον ενδιέφεραν και ούτε φανταζόταν ότι θα μπορούσε να ξέρει μια γυναίκα τόσο νέα όσο η Βάιολετ. Πόσο ήταν; Τριάντα; Τριάντα ένα; Και τι μπορεί να ήταν το λάδι λιναρόσπορου;

Η Βάιολετ είχε μόλις τελειώσει την τηλεφωνική συνομιλία της και είχε γυρίσει προς το μέρος του, όταν το τηλέφωνο χτύπησε πάλι. Αυτή τη φορά ήταν κάποιος άντρας που λεγόταν Μπαρθόλομιου. Αν και ήταν προφανές ότι λογομαχούσαν, δεν ήταν κανένας φοβερός καβγάς, αφού η Βάιολετ συνέχιζε να κοιτάει την αλληλογραφία της, να χαϊδεύει γάτες και να βάζει τα φλιτζάνια του καφέ στο πλυντήριο πιάτων καθώς συζητούσαν. Μια γυναίκα δεν μπορούσε να ήταν και τόσο ανόητη, αν κατάφερνε να κάνει τόσα πράγματα μαζί.

Μετά η Βάιολετ έκλεισε το τηλέφωνο και άρχισε να μιλάει πάλι σ' εκείνον.

«Βλέπεις;» τον ρώτησε, σαν να υπήρχε κάτι τόσο προφανές που εκείνος έπρεπε να το δει. «Γι' αυτό ακριβώς λέω ότι δεν μπορείς να μείνεις. Ο Μπαρθόλομιου Ράντκλιφ θα έβαζε καινούρια στέγη στην καλύβα. Στο μέρος όπου θα έμενες όταν θα ερχόσουν τον Ιούλιο».

«Είναι Ιούλιος», είπε ο Κάμερον.

Η Βάιολετ έκανε μια αόριστη κίνηση με το χέρι της στον αέρα, σαν να μην είχε καμιά σημασία τι μήνας ήταν. Ήταν ολοφάνερο ότι υπήρχαν μερικά πράγματα στη ζωή που η Βάιολετ Κάμπελ δεν τα θεωρούσε σημαντικά... ημερομηνίες, γεγονότα, συμβόλαια και πολλά άλλα. Επειδή είχε αρχίσει να νιώθει εξαντλημένος, ο Κάμερον στήριξε το πιγούνι του στο χέρι του και συνέχισε να την ακούει.

«Αυτό ακριβώς εννοώ. Τον Ιούλιο η στέγη έπρεπε να ήταν έτοιμη. Είναι μόνο μια μικρή καλύβα. Πόσο χρόνο χρειάζεται για να της βάλεις μια στέγη; Ο Μπαρθόλομιου μου υποσχέθηκε ότι θα έπαιρνε το πολύ δυο βδομάδες. Και ξεκίνησε τη δουλειά στις αρχές Ιουνίου. Μόνο που δεν είχα ξαναδουλέψει με τεχνίτες που φτιάχνουν στέγες».

«Και τι σχέση έχει αυτό;»

«Δεν είχα ιδέα πώς είναι μ' αυτούς. Σήμερα δεν ήρθε επειδή υπάρχει πιθανότητα να βρέξει». Η Βάιολετ έδειξε μ' ένα νεύμα τον καταγάλανο ουρανό έξω. «Παρασκευή δεν έρχεται, γιατί δε δουλεύει την Παρασκευή. Είναι και το ψάρεμα. Αν είναι καλή μέρα για ψάρεμα, φεύγει νωρίς. Καταλαβαίνεις τώρα τι εννοώ;»

Αυτό που καταλάβαινε ο Κάμερον ήταν ότι η Βάιολετ Κάμπελ ήταν μια πολύ σέξι, αισθησιακή, παράξενη γυναίκα με υπέροχα μάτια, μεταξένια ξανθά μαλλιά και προκλητικά στήθη. Το μόνο πρόβλημα ήταν... το περιεχόμενο κάτω απ' τα πλούσια μαλλιά της. Αν έκανε ποτέ αίτηση σε τρελάδικο, υπήρχαν πάρα πολλές πιθανότητες να μην καταλάβαινε κανείς αν ήθελε κάποια θέση εργασίας ή δωμάτιο να μείνει.

«Δεν πιστεύω να υπάρχει καμιά ελπίδα να θέλεις τώρα να μιλήσουμε για τη συγκομιδή της λεβάντας», είπε διατακτικό ο Κάμερον. Αλλά θα

έπρεπε να είχε ήδη καταλάβει ότι δεν ήταν καθόλου εύκολο να κρατήσεις τη Βάιολετ προσηλωμένη σ’ ένα θέμα.

«Γι' αυτό μιλάμε. Κατά βάση. Εννοώ, το θέμα είναι πως, όταν -ανερχόσουν, πίστευα ότι θα μπορούσες να μείνεις στην καλύβα.
Είναι ωραία. Ήσυχα. Και άνετα. Αλλά τώρα είναι άνω κάτω, γιατί χρειάστηκαν να βγάλουν την παλιά στέγη και να βάλουν την καινούρια. Υπάρχουν λοιπόν σκόνη και καρφιά παντού. Και πίσσα. Αυτή η πίσσα είναι ζεστή και μυρίζει. Δεν μπορεί να μείνει κανείς εκεί. Δεν πιστεύω ότι θα του πάρει περισσότερο από άλλη μια βδομάδα για να τελειώσει...»
«Αυτό, φυσικά, θα εξαρτηθεί απ’ το πρόγραμμά του στο ψάρεμα».
«Ναι. Ακριβώς».
«Καταλαβαίνω τι μου λες, *σερί*. Αλλά θα ήταν λίγο άβολο για μένα να γυρίσω στη Γαλλία και να περιμένω το πρόγραμμα ψαρέματος του Μπαρθόλομιου. Και παρ’ όλο που καταλαβαίνω ότι το δικό σου είδος λεβάντας είναι όψιμο, πρέπει να είμαι εδώ για την πρώτη συγκομιδή».

«Ναι, όλα αυτά που λες είναι σωστά, αλλά δεν ξέρω τι να κάνω μαζί σου μέχρι να σου εξασφαλίσω ένα μέρος να μείνεις».

Ίσως είχε αρχίσει να τον επηρεάζει το ταξίδι και η αλλαγή ώρας. Ή ίσως στα τριάντα επτά του είχε αρχίσει να βαριέται να είναι ένας περιπλανώμενος, ανέμελος άνθρωπος. Μπορεί η έλλειψη ύπνου και τα διαφορετικά στρώματα να τον είχαν κουράσει, αλλά ήταν προφανές ότι η Βάιολετ δεν μπορούσε να είναι τόσο κοκορόμυαλη. Κάτι σχετικά με την παρουσία του εδώ την απασχολούσε. Μόνο που ο Κάμερον δεν είχε ιδέα τι ήταν αυτό. Δεδομένου ότι τον ενέκρινε η μεγαλύτερη αδερφή της, δεν ήταν δυνατόν να τον φοβάται. Ή μήπως ήταν;
Όχι. Ο Κάμερον απέρριψε αμέσως αυτή την ιδέα. Δεν μπορούσε να ισχυριστεί ότι τον συμπαθούσαν όλες οι γυναίκες, αλλά τα πήγαινε καλά με τις περισσότερες απ’ αυτές. Και οι γυναίκες με τις οποίες είχε σεξουαλικές σχέσεις συνήθως φοβούνταν ότι το πρωί δε θα τον έβρισκαν δίπλα τους στο κρεβάτι... Καμιά δεν τον είχε φοβηθεί για κάποιον άλλο λόγο.

Γι’ αυτό άφησε κάτω το ποτήρι της λεμονάδας του και προχώρησε προς το μέρος της, κοιτώντας την κατάματα. Όχι για να προκαλέσει

κάποια σεξουαλική αντίδραση, αλλά για να πετύχει μια πιο ειλικρινή ανταπόκριση. «Βάιολετ», είπε αργά και με ήρεμη φωνή.
«Τι;»
«Σταμάτα τις ανοησίες».
«Ποιες ανοησίες;»
«Δεν είναι πρόβλημα πού θα κοιμηθώ. Θα μπορούσα να κοιμηθώ ακόμα και έξω στους αγρούς. Στην πραγματικότητα, μου αρέσει να κοιμάμαι κάτω απ' τα αστέρια. Έχω ζήσει σε τέσσερις ηπείρους. Και αν χαλάσει ο καιρός, θα βρω ένα δωμάτιο σε ξενοδοχείο και θα πηγαινοέρχομαι. Μπορώ πάντα να βρω ένα μέρος για να βάλω το μαξιλάρι μου. Υπάρχει κάποιος λόγος που δε με θέλεις εδώ και για τον οποίο δε μου έχεις μιλήσει;» «Θεούλη μου! Φυσικά όχι...»
Ο Κάμερον μίλησε πάλι αργά και προσεκτικά. «Αντιλαμβάνεσαι ότι η δουλειά με τη λεβάντα σου μπορεί να σου αποφέρει κέρδη χιλιάδων δολαρίων; Εκατοντάδων χιλιάδων;»

Εκείνη έκλεισε πάλι σφιχτά τα μάτια της για λίγο... και όταν τα ξανάνοιξε, ο Κάμερον διέκρινε πανικό στα πανέμορφα, πρασινωπά βάθη τους. «Ω, Θεέ μου», του είπε, «φοβάμαι ότι θα ξεράσω πάλι».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

«Όχι, δε θα ξεράσεις πάλι», είπε ο Κάμερον με έμφαση.

Η Βάιολετ τον κοίταξε στα μάτια. «Έχεις δίκιο, δε θα ξεράσω», είπε αργά και πήρε μια βαθιά εισπνοή.

Έπρεπε να προσπαθήσει να συνέλθει. Δεν ένιωθε ναυτία, ήταν απλώς εκνευρισμός. Το πόδι της πονούσε αφόρητα, αυτό ήταν αλήθεια. Έτρεχε όλη τη μέρα μέσα στη ζέστη πριν ακόμα την τσιμπήσει η μέλισσα... κι αυτό ήταν αλήθεια. Και κανονικά οι άντρες δεν την έκαναν να φέρεται σαν καμιά ανόητη, σαν παλαβή, αλλά υπήρχαν και εξαιρέσεις.

Ένα όμορφα τυλιγμένο πακέτο τεστοστερόνης με σκανταλιάρικα μάτια και μακριά, μυώδη πόδια ήταν μια δικαιολογημένη εξαίρεση.

Η Βάιολετ πήρε άλλη μια βαθιά εισπνοή, προσπαθώντας να ηρεμήσει. Οι περισσότερες ξανθιές αντιπαθούσαν τα ανέκδοτα που λέγονταν γι' αυτές, αλλά σ' εκείνη άρεσαν πάντα. Ήξερε πολύ καλά πώς την έβλεπαν οι άντρες. Ένας άντρας που πίστευε ότι είχε να κάνει με μια ξανθιά χωρίς κουκούτσι μυαλό το έβαζε στα πόδια. Και αυτό ακριβώς επιδίωκε η Βάιολετ.

Μερικές φορές, βέβαια, ήταν δύσκολο να διατηρεί αυτή την τακτική. Και αυτός εδώ ο άντρας είχε μάτια πιο γαλάζια κι από μια λίμνη. Η Βάιολετ τα κατάφερνε καλύτερα με γέρους, άσχημους άντρες. Ήταν, επίσης, πολύ καλή με τα παιδιά. Όχι ότι αυτά τα προσόντα της τη βοηθούσαν σε τίποτα τώρα.

Οι βαθιές ανάσες, όμως, και η δύναμη της θέλησής της την είχαν βοηθήσει να συνέλθει. «Έχω μια ιδέα», είπε στον Κάμερον. «Έχεις κάνει μεγάλο ταξίδι. Θα πεινάς και θα είσαι κουρασμένος. Κι εγώ δεν προφταίνω να πάρω ούτε ανάσα το απόγευμα. Θα ήθελες να... χαλαρώσεις για καμιά ώρα; Μπορείς να κάνεις καμιά βόλτα έξω, να ξαπλώσεις στον καναπέ μου ή να καθίσεις στην μπροστινή βεράντα.

Πρέπει να πάω στο μαγαζί, να πω στην υπάλληλό μου τι συμβαίνει, να τακτοποιήσω τις εκκρεμότητες που έχω αφήσει και να κλείσω για σήμερα».

«Υπάρχει κάτι στο οποίο θα μπορούσα να σε βοηθήσω;»

«Όχι. Ειλικρινά. Χρειάζομαι καμιά ώρα για να βάλω πάλι κάποια τάξη στη ζωή μου. Και μετά... έχω αρκετά πράγματα στο ψυγείο για δείπνο. Δεν μπορώ να σου εγγυηθώ ότι θα σου αρέσει το φαγητό μου, αλλά θα μπορέσουμε να μιλήσουμε με την ησυχία μας».
«Πολύ ωραία. Αλλά αν έχεις τίποτα τρεχάματα, μπορώ να τα κάνω εγώ. Ξέρω ότι δε θα ήθελες να περπατάς μ' αυτό το πόδι».

«Δε θ' αργήσω πολύ να γυρίσω».

Πήγαν όλα μια χαρά. Απλώς δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί μ' όλες αυτές τις πληροφορίες στο κεφάλι της και έναν άντρα που την αναστάτωνε τόσο πολύ μέσα στα πόδια της. Μιάμιση ώρα αργότερα όμως μουρμούριζε κάποιο σκοπό, πίσω στην κουζίνα της, με το ένα της πόδι ανεβασμένο πάνω σ' ένα σκαμπό και έναν μπαλτά στο χέρι της που θα τον ζήλευε κι ο καλύτερος χασάπης.

Γύρισε το κεφάλι της, όσο χρειαζόταν για να ρίξει μια ματιά απ' την πόρτα στον επισκέπτη της. Δεν ήξερε πότε ακριβώς είχε αποφασίσει ο Κάμερον να καθίσει, αλλά όταν το έκανε, έπεσε ξερός. Δε ροχάλιζε, όμως το ξανθό κεφάλι του ήταν κρυμμένο μέσα στο ροζ μαξιλάρι του καναπέ και ένα απ' τα πόδια του κρεμόταν απ' το πλάι. Ήταν ένας πολύ ψηλός άντρας. Ένας απ' τους γάτους -ή ο Ντίκενς ή ο Σαίξπηρ-γουργούριζε καθισμένος στο μπράτσο του καναπέ, παρατηρώντας τον κοιμισμένο άντρα.

Περίεργο πόσο εύκολο ήταν για τη Βάιολετ να χαλαρώνει όταν ο Κάμερον κοιμόταν.

Συνέχισε να κόβει, να σοτάρει και ν' ανακατεύει. Το μαγείρεμα ήταν το χόμπι της και το μυστικό της, αφού δεν ήθελε να δίνει σε κανέναν την εντύπωση ότι ήταν νοικοκυρά ή πρακτική γυναίκα.

Απόψε δε θα επιδείκνυε τη δημιουργικότητά της, γιατί είχε υπολείμματα φαγητού που έπρεπε να χρησιμοποιήσει, αρχίζοντας με μια σούπα σπαραγγιών και βρίσκοντας κάποια δικαιολογία για να φάει

το τελευταίο σερμπέτι σταφυλιών.

Νωρίς το βράδυ, η θερμοκρασία ήταν ακόμα πολύ υψηλή για να φας κάτι βαρύ. Θα έφτιαχνε ψητές γαρίδες για κύριο πιάτο. Οι γαρίδες ήταν μπελαλίδικο φαγητό. Πρώτα θα έπρεπε να χαράξει το τσίλι. Μετά να κόψει τη λουίζα, να τρίψει τη φρέσκια πιπερόριζα, να πολτοποιήσει το σκόρδο και να τα ανακατέψει με ζεσταμένο μέλι και ελαιόλαδο.

Μάλλον δε θα του άρεσε, σκέφτηκε. Οι άντρες αντιπαθούσαν τα πολύπλοκα φαγητά, αλλά για τη Βάιολετ αυτό ήταν άλλο ένα απ' τα πλεονεκτήματα ενός διαζυγίου. Μπορούσε να μαγειρεύει ό,τι και όπως ήθελε και να του βάζει όσο σκόρδο της άρεσε... Ποιος νοιαζόταν;

Θα είχε αρχίσει να τραγουδάει ένα τραγούδι ροκ εν ρολ όσο δυνατά της επέτρεπαν τα πνευμόνια της, αν δε φοβόταν ότι θα ξυπνούσε τον επισκέπτη της. Θα συζητούσε αργότερα μαζί του. Πρώτα όμως θ' άφηνε τον εαυτό της να χαλαρώσει και να νιώσει κάποια ικανοποίηση.

Είχε πραγματικά ξεθεωθεί την τελευταία ώρα, είχε ενημερώσει τα λογιστικά της βιβλία, είχε τελειώσει τέσσερις παραγγελίες για γενέθλια και είχε φέρει ένα φορτηγό γεμάτο γλάστρες και δοχεία απ' την πόλη. Ακόμα και χωρίς το τσίμπημα της μέλισσας, ήταν πάρα πολλά για μια γυναίκα που όλοι πίστευαν ότι δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μια άμυαλη ξανθιά. Αλλά όταν δεν την έβλεπε κανείς, η Βάιολετ δεν είχε λόγο να παίζει αυτόν το ρόλο.

Οι αδερφές της πίστευαν ότι φοβόταν μην πληγωθεί ξανά, όπως είχε πληγωθεί με τον Σίμπσον. Η αλήθεια ήταν ότι ο πρώην άντρας της είχε αποδειχτεί πραγματικός τενεκές, αλλά η Βάιολετ δεν πίστευε πως ήταν το ίδιο όλος ο αντρικός πληθυσμός της γης. Δεν προσπαθούσε ν' αποφεύγει τους άντρες.

Προσπαθούσε να κάνει τους άντρες ν' αποφεύγουν εκείνη... και για τρία χρόνια τα είχε καταφέρει πολύ καλά σ' αυτό.

Μουρμούριζε ακόμα κάποιο σκοπό, όταν χτύπησε το τηλέφωνο τη στιγμή ακριβώς που προσπαθούσε να περιχύσει τις γαρίδες με τη σος που είχε φτιάξει.

Στήριξε το ακουστικό ανάμεσα στο αυτί και τον ώμο της. «Νταρλίν! Ω, συγνώμη, ξέχασα να σου τηλεφωνήσω... και ναι... μου το είπες ότι ήταν

Λέων. Δοκίμασε μια *φριτάτα* με λουλούδια. Λουλούδια σαν τις καλέντουλες που σου πούλησα χτες, θυμάσαι; Ειλικρινά, αυτές οι καλέντουλες είναι το καλύτερο αφροδισιακό. Και φόρεσε τη διαφανή κίτρινη μπλούζα σου απόψε. Εντάξει;»
Μόλις τελείωσε με την Νταρλίν Γουέμπστερ, η Βάιολετ έπλυνε τα χέρια της και άρχισε να περνάει τις μαριναρισμένες γαρίδες σε μικρές σούβλες. Την επόμενη στιγμή, το τηλέφωνο χτυπούσε πάλι. Ήταν η Τζόρτζια, μια απ' τις γυναίκες της γειτονιάς. «Φυσικά και μπορούμε να το κάνουμε εδώ, τι σημασία έχει; Θα το κάνουμε στο δικό σου σπίτι την επόμενη φορά. Ελπίζω το καινούριο σου χαλί να δείχνει ωραίο».

Μετά τηλεφώνησε ο Τζιμ Γουάιτ και τη ρώτησε αν μπορούσε να δανειστεί ένα σκαλιστήρι της. Ύστερα την πήρε τηλέφωνο η Μπάμπλα για να τη ρωτήσει αν υπήρχε πιθανότητα να προσλάβει τη φίλη της, την Κάρι, για το καλοκαίρι. Η Κάρι, της είπε, δεν μπορούσε να βρει δουλειά και οι δυο τους δούλευαν πολύ καλά μαζί. Η Μπάμπλα μπορούσε να πείσει τα φύλλα ενός δέντρου να πέσουν στην ποδιά της.

Η Βάιολετ τη διέκοψε. «Εντάξει, εντάξει, χρυσό μου. Έχω αρκετή δουλειά για ένα άτομο που θέλει μερική απασχόληση. Αλλά δεν μπορώ να σου δώσω καμιά υπόσχεση πριν τη γνωρίσω. Φέρ' τη μαζί σου τη Δευτέρα το πρωί».

Η Βάιολετ έκλεισε το τηλέφωνο και αναρωτήθηκε πώς και δεν ήταν βραχνιασμένη απ' τις τόσες ώρες που μιλούσε στο τηλέφωνο, όταν γύρισε ξαφνικά και είδε τον Κάμερον στην πόρτα.

Η αυτοπεποίθησή της εξατμίστηκε σαν σταγόνα νερού σε δυνατό ήλιο. Ήταν αδικία. Ο Κάμερον είχε κυριολεκτικά πέσει σε λήθαργο, θα περίμενε λοιπόν κανείς να δείχνει νυσταγμένος. Χασμουριόταν, αλλά η Βάιολετ ένιωθε το βλέμμα του στο πρόσωπό της σαν ακτίνες λέιζερ. Την κοίταζε μ' ενδιαφέρον. Την επιθεωρούσε, απ' τη μισοξεπλεγμένη πλεξούδα της μέχρι τα γυμνά της πόδια.

«Είσαι μια πολυάσχολη γυναίκα», της είπε. Ακουγόταν σαν να την κατηγορούσε, σαν να τον είχε παραπλανήσει και να τον είχε κάνει να πιστέψει ότι ήταν πολύ κοκορόμυαλη για να έχει μια σοβαρή, πολυάσχολη ζωή.

«Λυπάμαι αν σε ξύπνησε το τηλέφωνο. Είναι κρίμα που γύρισα στην

πόλη όπου μεγάλωσα, γιατί εδώ με ξέρουν όλοι. Πεινάς;» έσπευσε να προσθέσει η Βάιολετ. «Το μόνο που έχω να κάνω είναι να βάλω τις γαρίδες στην ψηστιέρα και είμαι έτοιμη...»

«Θα το κάνω εγώ για να ξεκουράσεις λίγο το πόδι σου».

Όταν ξυπνούσε εκείνη από έναν υπνάκο, είχε γραμμές στο μάγουλό της, ανακατεμένα μαλλιά και χάλια διάθεση μέχρι να συνέλθει. Ο Κάμερον έδειχνε σαν να είχε χορτάσει ύπνο και να είχε ξυπνήσει ώρες πριν. Ήταν αδύνατο να συμπαθήσει η Βάιολετ έναν άντρα με τέτοιο ελάττωμα. Και το χειρότερο, ήταν απ’ αυτούς τους τύπους που ένιωθαν άνετα σε όποιο περιβάλλον κι αν βρίσκονταν.

Άναψε την ψησταριά χωρίς κανένα πρόβλημα, μια ψησταριά που έπρεπε να την παρακαλέσεις γονυπετής για ν’ ανάψει. Μετά βρήκε το συρτάρι με τα μαχαιροπίρουνα και ετοίμασε το τραπέζι χωρίς να τη ρωτήσει. Φυσικά, δεν ήταν κανένας άθλος να βρεις μαχαιροπίρουνα, αλλά για έναν άντρα το να κάνει τέτοιες αγγαρείες χωρίς να τον επαινείς κάθε στιγμή... ήταν σχεδόν τρομακτικό.

Κάποιο λάκκο είχε η φάβα.

«Τι πίνεις συνήθως με το φαγητό σου; Κρασί, νερό, τι;»

«Μπορείς να πιείς κρασί, αν θέλεις. Έχω δυο τρία ανοιχτά μπουκάλια στο δεύτερο ράφι... όχι τίποτα σπουδαίο, αλλά καλό. Όσο για μένα, αυτή η μέρα ήταν πολύ εξαντλητική και δε θέλω να πιώ κρασί».

Εκείνος χαμογέλασε. Το χαμόγελο μεταμόρφωσε το πρόσωπό του, κάνοντάς τον να φαίνεται τουλάχιστον πέντε χρόνια πιο νέος. Παρατηρώντας τον η Βάιολετ σκέφτηκε τι διαβολάκι θα ήταν μικρός.

«Θα ήθελες λοιπόν να πιείς...»

«Παγωμένο τσάι», του είπε.

Ο Κάμερον γέλασε με την καρδιά του. «Πας κατευθείαν στα βαριά ποτά, ε;»

«Η μέρα μου ήταν εξαντλητική», επανέλαβε εκείνη.
«Αυτό κι αν είναι αλήθεια».

Το τηλέφωνο χτύπησε πάλι... Ήταν απλώς άλλο ένα τηλεφώνημα, δεν

ήταν θέμα ζωής ή θανάτου, και μετά απ’ αυτό η Βάιολετ χαμήλωσε την ένταση και έβαλε τον αυτόματο τηλεφωνητή της. Δεν ήταν έτοιμη να αλλάξει τον ήλιο και το φεγγάρι, αλλά ήταν προετοιμασμένη να μιλήσει για τη λεβάντα.

Όταν όμως κάθισαν να φάνε, φάνηκε αμέσως ότι δε θα έμπαιναν κατευθείαν σ’ αυτό το θέμα. «Έχεις μέρες να φας;» τον ρώτησε ευγενικά.

«Αληθινό φαγητό, ναι. Εννοώ φαγητό που έκανε κάποιος τον κόπο να μαγειρέψει». Ήταν αδύνατο να τρώει κανείς τις πικάντικες γαρίδες της χωρίς να γλείφει τα δάχτυλά του.
Αλλά καθώς έγλειφε τα δικά του, ο Κάμερον την κοίταζε στα μάτια. «Με παντρεύεσαι;»

Η Βάιολετ σήκωσε το βλέμμα της προς τον ουρανό.

«Στοιχηματίζω ότι αυτό το λες σε όλα τα κορίτσια».

«Αντίθετα, δεν το λέω ποτέ. Ανακάλυψα πριν από αρκετά χρόνια, μετά από έναν πολύ σύντομο, πολύ κακό γάμο, ότι μου αρέσει η ελευθερία μου και δεν είμαι ο τύπος του οικογενειάρχη. Αλλά είμαι διατεθειμένος να κάνω μια εξαίρεση για σένα».

«Ω, ευχαριστώ πολύ», είπε η Βάιολετ ευγενικά, «αλλά θα έλεγα ναι μόνο στο χειρότερο εχθρό μου και δε σε ξέρω αρκετά καλά για να μπορώ να σε κατατάξω σ’ αυτή την κατηγορία».

Ήταν προφανές ότι την πείραζε, αλλά τώρα τα μάτια του στένεψαν. Σταμάτησε ακόμα και να τρώει... τουλάχιστον για δεκαπέντε δευτερόλεπτα. «Αυτό που είπες είναι πολύ ενδιαφέρον. Νομίζεις ότι θα ήσουν πολύ δύσκολη σαν σύζυγος;»

«Δε νομίζω. Το ξέρω». Η Βάιολετ δεν ήθελε ν’ αρχίσουν τέτοιου είδους σοβαρές συζητήσεις. Εκείνος έφταιγε. Όταν υπαινίχτηκε ότι δεν τον ενδιέφερε ο γάμος, εκείνη ενστικτωδώς χαλάρωσε πιο πολύ. Τώρα όμως πήρε εύθυμο ύφος. «Ας το ξεχάσουμε. Το θέμα είναι ότι δεν πρέπει να κάνεις με τόση ευκολία προτάσεις, πριν γνωρίσεις καλύτερα μια γυναίκα».

«Κανονικά, ναι. Αλλά στη δική σου περίπτωση ξέρω όλα όσα πρέπει να ξέρω. Έχω να φάω τέτοιο φαγητό εδώ και... Μπορεί και να μην έχω

φάει ποτέ. Πού έμαθες να μαγειρεύεις;»

«Απ’ τη μητέρα μου. Η οικογένειά της ήταν Γάλλοι και της άρεσε να ανακατεύεται στην κουζίνα αφήνοντας κι εμάς τις τρεις να βοηθάμε. Η πιο μεγάλη μου αδερφή είναι ασυναγώνιστη. Δώσε στην Ντέιζι μια πρέζα αλάτι, και θα σου φτιάξει κάτι απ’ αυτό. Εμένα μου αρέσει να πειραματίζομαι με τα φαγητά».

«Κι εγώ ξέρω να μαγειρεύω. Θα έλεγα ότι μ’ αρέσει κιόλας. Αλλά δεν έχω καταφέρει ποτέ να φτιάξω τόσο νόστιμο φαγητό».

Αρκετά κομπλιμέντα. Οι γάτες τούς τριγύριζαν, κάτι που προφανώς δεν ενοχλούσε τον Κάμερον. Η Βάιολετ δεν τις τάιζε ποτέ απ’ το τραπέζι, αλλά αυτό δε σήμαινε κάτι. Οι γάτες δεν υπολόγιζαν τίποτα όταν τους μύριζαν γαρίδες.
Έξω, το σκοτάδι είχε αρχίσει να πέφτει. Οι γρύλοι δεν είχαν αρχίσει ακόμα το τραγούδι τους, αλλά τα πουλιά είχαν σιωπήσει και ο αέρας της μέρας είχε κοπάσει. Ήταν η ώρα του σούρουπου, όταν μια απαλή κίτρινη ομίχλη σκέπαζε τα πάντα.

Ο Κάμερον είχε αδειάσει το πιάτο του και το είχε ξαναγεμίσει.
Ένας Θεός μόνο ήξερε πώς παρέμενε τόσο λεπτός, αλλά ο άνθρωπος προφανώς πέθαινε της πείνας. Έφαγε ακόμα και τη σούπα σπαραγγιών της με όρεξη, και αυτό για έναν άντρα ήταν μεγάλη θυσία.

«Δεν είδα πολλά πράγματα όταν ερχόμουν, αλλά νομίζω ότι έχεις ένα πολύ όμορφο κομμάτι γης εδώ», παρατήρησε εκείνος.

«Ναι. Ανήκει στην οικογένεια απ’ το 1700. Οι πρόγονοι του πατέρα μου ήρθαν απ’ τη Σκοτία, όπως και πολλοί άλλοι σ’ αυτά τα μέρη. Ίσως ένιωσαν άνετα εδώ με τα βράχια, τις πλαγιές και τους σκληρούς χειμώνες». Η Βάιολετ τον κοίταξε. «Μερικές φορές διακρίνω μια γαλλική προφορά όταν μιλάς. Βέβαια είναι φυσικό αν δουλεύεις στη Ζενές, αλλά δεν την έχεις πάντα. Ζεις όντως στη Γαλλία;»

«Ναι και όχι. Δουλεύω για τη Ζενές πάνω από δεκαπέντε χρόνια τώρα. Τους συμπαθώ, μου αρέσει η δουλειά. Αλλά αυτό που μ’ αρέσει περισσότερο απ’ όλα είναι να ταξιδεύω σ’ όλο τον κόσμο. Έχω ένα μικρό διαμέρισμα στην Προβηγκία, αλλά έχω κρατήσει την αμερικανική υπηκοότητά μου κι έχω και μια καλύβα στα ορεινά της

Νέας Υόρκης. Είναι οι βάσεις μου, αλλά συχνά περνάω πολλούς μήνες όπου με στείλει η Ζενές».

«Δηλαδή, δεν έχεις ένα μέρος που να το βλέπεις σαν σπίτι σου;»

«Όχι. Νομίζω ότι γεννήθηκα χωρίς ρίζες». Το είπε σαν να ήθελε να βεβαιωθεί ότι τον κατάλαβε. «Εσύ είσαι ακριβώς το αντίθετο, ε; Όλα στην οικογενειακή σας φάρμα μιλάνε για ανθρώπους που εκτιμούν τις ρίζες».

«Ναι». Η Βάιολετ υποψιαζόταν ότι πολλές γυναίκες θα τον είχαν κυνηγήσει, ελπίζοντας η καθεμία ότι θα ήταν αυτή που θα τον έκανε ν' αλλάξει. Τι ειρωνεία! Εκείνη πίστευε στις ρίζες όσο καμιά άλλη γυναίκα ίσως. Το μόνο που ήθελε στη ζωή ήταν ένας άντρας που να τον αγαπάει κι ένα σπίτι γεμάτο παιδιά. Κι όμως, το ότι ανακάλυπτε πως οι δυο τους ήταν τα δύο άκρα αντίθετα τη διαβεβαίωνε ότι τίποτα προσωπικό δεν μπορούσε να συμβεί ανάμεσά τους. «Δεν ένιωσες ποτέ την ανάγκη ν' αποκτήσεις παιδιά;» τον ρώτησε.

«Έχω δύο παιδιά. Δύο κόρες. Τη Μιράντα και την Κέιτ». Ο Κάμερον έσκυψε :αι γέμισε το ποτήρι της. Η Βάιολετ δεν ήταν σίγουρη αν είχε πιει δύο ή περισσότερα. Ήξερε όμως ότι δε θα έκανε τόσο προσωπικές ερωτήσεις σ' έναν άντρα χωρίς τη βοήθεια παγωμένου τσαγιού. «Η πρώην γυναίκα μου μένει ακόμα στα ορεινά της Νέας Υόρκης. Γι' αυτό κρατάω κι εγώ την καλύβα, για να έρχομαι μερικές φορές το χρόνο και να βλέπω τα κορίτσια. Αν και τώρα που μεγάλωσαν έρχονται κι εκείνες να με δουν. Δεν τις πειράζει να έχουν έναν μπαμπά που τους βγάζει εισιτήρια για το Παρίσι ή το Μπουένος Άιρες».

«Δε σε πείραζε όμως που έχανες τόσο μεγάλα διαστήματα απ' τα παιδικά τους χρόνια;»

Ο Κάμερον σηκώθηκε και σερβίρισε το σερμπέτι σταφυλιών, που δεν το είχε δοκιμάσει ακόμα. «Ναι. Με πείραζε. Αλλά δοκίμασα την οικογενειακή ζωή όταν παντρεύτηκα. Και λίγο έλειψε να τρελαθώ. Η γυναίκα μου με πέταξε έξω απ' το σπίτι, γιατί όπως μου είπε ήμουν ο πιο ανεύθυνος άνθρωπος του κόσμου. Αλλά δεν ήμουν».

«Όχι;»

«Όχι. Δεν έχασα ποτέ ούτε μιας μέρας δουλειά, έφερνα πάντα ένα

μισθό στο σπίτι. Αλλά δεν μπορούσα να κάθομαι σ’ ένα μέρος. Δεν αρέσει σ’ όλους η ίδια μουσική, ξέρεις».

Η Βάιολετ το ήξερε, αλλά υποψιαζόταν ότι υπήρχε και κάτι άλλο πίσω απ’ αυτά τα γαλάζια σαν λίμνη μάτια. Ίσως ήταν ένας τυχοδιώκτης, ένας απ’ αυτούς τους άντρες που ένιωθαν φυλακισμένοι αν έμεναν για πολύ στο ίδιο μέρος. Αλλά ίσως υπήρχε κάτι που ευθυνόταν γι’ αυτό. Σηκώθηκε και μάζεψε τα πιάτα τους. Η ζωή του δεν ήταν κάτι που την αφορούσε, φυσικά. «Θα βάλω τα πιάτα στο πλυντήριο και μετά μπορούμε να μιλήσουμε έξω».

«Όχι». Σηκώθηκε κι εκείνος. «Θα βάλω εγώ τα πιάτα στο πλυντήριο κι εσύ μπορείς να πας έξω και να ξεκουράσεις το πόδι σου».

Τον άφησε να το κάνει.

«Θα σε πείραζε να βάλω και τις γάτες στο πλυντήριο;» της φώναξε κάποια στιγμή.

«Μπορείς να τις βάλεις. Αν δε θέλεις να ζήσεις μέχρι αύριο το πρωί».

Ο Κάμερον συνέχισε να τριγυρίζει μέσα στην κουζίνα, σφυρίζοντας κάτι που έμοιαζε με το *«Σκληρόκαρδη Γυναίκα»* και μαλώνοντας κάπου κάπου τις γάτες. Όταν τελείωσε, βγήκε κρατώντας μια κανάτα γεμάτη παγάκια.

Η Βάιολετ ήταν ήδη καθισμένη στην παλιά κούνια με τα μαξιλάρια, έχοντας το πονεμένο πόδι της απλωμένο πάνω στο μπράτσο της κούνιας και το άλλο στηριγμένο στα κάγκελα της βεράντας για να κρατάει την κούνια σε αργή κίνηση. Ο Κάμερον κάθισε στην άσπρη ψάθινη πολυθρόνα. «Δύο παγωμένα τσάγια. Καθόλου αλκοόλ».
«Ωραία». Ήταν καιρός να μιλήσουν σοβαρά. Η Βάιολετ το ήξερε, όπως το ήξερε κι εκείνος, αλλά η πόρτα της κουζίνας άνοιξε ξαφνικά, αιφνιδιάζοντάς τους και τους δύο. Μια περσική γάτα με επίπεδο πρόσωπο και χρυσαφένιο τρίχωμα βγήκε νωχελικά στη βεράντα. Και μόλις ο Κάμερον ξανακάθισε άνετα στην πολυθρόνα του, η πελώρια γάτα πήδησε πάνω στην ποδιά του.

«Μπορείς να πεις στη γάτα σου ότι κάνει πολλή ζέστη και δε χρειάζομαι μια γούνα πάνω μου;»

«Είναι δύσκολο ν’ ακούσει τίποτε άλλο πέρα απ’ το γουργουρητό της,

αλλά αν σ' ενοχλεί, άφησέ την κάτω».

«Κατέβα», είπε ο Κάμερον στη γάτα μειλίχια. Αλλά όταν μίλησε σ' εκείνη, ο τόνος της φωνής του είχε αλλάξει. «Νομίζεις ότι έχουμε αρχίσει να νιώθουμε άνετα ο ένας με τον άλλον;»

«Αρκετά για να συζητήσουμε», συμφώνησε η Βάιολετ και μπήκε αμέσως σ' ένα απ' τα θέματα που τους απασχολούσαν. «Ταξίδευες πολλές ώρες και είναι πολύ αργά τώρα για να βρεις μέρος να μείνεις στο Γουάιτ Χιλς. Μπορείς να μείνεις εδώ απόψε, όποια κι αν είναι η εξέλιξη της συζήτησής μας».

«Θα κοιμηθώ έξω», είπε ο Κάμερον.

«Εντάξει». Δεν την ενδιέφερε πού ήθελε να κοιμηθεί. Είχε κερδίσει ένας μέρος της εμπιστοσύνης της. Όχι όλη. Αλλά αν δεν ένιωθε και τόσο *ασφαλής* μαζί του, αυτό δε συνέβαινε επειδή τον θεωρούσε εγκληματία. Αυτός ο άντρας είχε χαρακτήρα. «Αλλά τα σχέδιά σου για τη λεβάντα μου είναι αυτό που θέλω ν' ακούσω».

«Εντάξει. Τότε πάμε απ' την αρχή. Απ' ό,τι έχω καταλάβει, πειραματίζεσαι με διάφορους τύπους λεβάντας στο θερμοκήπιό σου. Και πριν από ένα χρόνο έστειλες στην αδερφή σου, την Ντέιζι, δείγμα ενός είδους λεβάντας που σου αρέσει ιδιαίτερα».

«Το θυμάμαι. Θυμάμαι επίσης πως μου είπε ότι το έδειξε σε κάποιον στη Ζενές».

«Σ' εμένα. Και αρχικά νόμιζα ότι η αδερφή σου ήταν αυτή που καλλιεργούσε τη λεβάντα. Γι' αυτό συζητούσα μ' εκείνη κι όχι μ' εσένα».

Η Βάιολετ αναστέναξε αγανακτισμένη. «Ειλικρινά, η Ντέιζι δε θα σου έλεγε ποτέ σκόπιμα ψέματα. Έχει απλώς μια τάση να με προστατεύει απ' όταν πήρα διαζύγιο. Γί' αυτό προφανώς δεν ήθελε να με ανακατέψει πριν βεβαιωθεί ότι μπορούσε να βγει κάτι καλό από μια συνάντησή σας».

«Το θέμα είναι... ότι κάνεις διασταυρώσεις με διάφορα είδη λεβάντας και δημιούργησες μερικούς δικούς σου τύπους».

«Ναι», συμφώνησε η Βάιολετ.

«Η Ζενές φτιάχνει αρώματα πάνω από εκατό χρόνια. Έχουν συμβόλαια για χιλιάδες στρέμματα λεβάντας. Ξέρεις την ιστορία;
Η Προβηγκία ήταν πάντα γνωστή για τη λεβάντα της. Είναι εκπληκτικό θέαμα την άνοιξη και το καλοκαίρι -δεν υπάρχει πουθενά αλλού στον πλανήτη».

Η Βάιολετ κούνησε καταφατικά το κεφάλι της. «Το είδα δυο φορές μικρή. Η οικογένεια της μητέρας μας ήταν απ' αυτή την περιοχή. Έχουμε ακόμα ξαδέρφια εκεί και η μαμά πάντα είχε μερικά παρτέρια με λεβάντα στον κήπο για να της θυμίζει την πατρίδα της. Έτσι μου ήρθε η ιδέα να φτιάξω καινούριες ποικιλίες».

Η Φλάφμπολ, η μεγαλύτερη γάτα της με χαρακτήρα τολμηρής γυναίκας, ξάπλωσε στην ποδιά του, προκαλώντας τον να χαϊδέψει την κοιλιά της με τα μακριά δάχτυλά του.

«Εσύ μπορεί να το έκανες μόνο για το κέφι σου, αλλά δεν ισχύει το ίδιο και για τη Ζενές. Το έδαφος της Προβηγκίας έχει αρχίσει να γίνεται προβληματικό. Όχι ότι έχει εξαντληθεί, γιατί μπορείς πάντα να προσθέσεις ή και ν' αφαιρέσεις θρεπτικές ουσίες απ' το χώμα. Αλλά όταν καλλιεργείς το ίδιο είδος φυτού δεκαετίες ολόκληρες, αναπτύσσονται νηματόζωα και ασθένειες. Γι' αυτό τώρα η εταιρεία προσπαθεί να κλείσει μακροπρόθεσμα συμβόλαια με ανθρώπους σ' όλο τον κόσμο που καλλιεργούν λεβάντα».

Πριν προφτάσει να συνεχίσει τον ενημερωτικό μονόλογό του, η Βάιολετ σήκωσε ένα δάχτυλο και τον σταμάτησε. «Κάμερον, δε χρειάζεται να μου μιλάς σαν να είμαι αργόστροφη. Ξέρω τα περισσότερα απ' αυτά που μου λες», του είπε με κάποια αγανάκτηση. Για μια στιγμή ξέχασε ότι η ίδια είχε προσπαθήσει να του δώσει αυτή την εντύπωση, αλλά εκείνος συνέχισε ατάραχος. «Τότε θα ξέρεις επίσης ότι η καλλιέργεια της λεβάντας δεν είναι δύσκολη. Δε χρειάζεται την περιποίηση που απαιτούν άλλα φυτά. Υπάρχουν ήδη χιλιάδες τύποι λεβάντας στην Ευρώπη, στις Η.Π.Α. και στη Νότια Αμερική».

Η Βάιολετ το ήξερε κι αυτό, αλλά δεν τόλμησε να τον δια-κόψει πάλι.

«Τώρα λοιπόν ερχόμαστε στο δικό μου ρόλο σ' αυτό το θέμα. Είμαι ένας απ' τους χημικούς της Ζενές. Αυτό σημαίνει ότι έχω πάρει ένα

ειδικό πτυχίο που μου δίνει την ευκαιρία να ταξιδεύω και να ελέγχω το χώμα. Η δουλειά μου είναι να μελετώ καινούριους τύπους λεβάντας. Να εκτιμώ πώς αντιδρούν σε μια σύνθεση αρώματος. Πρέπει να σου πω ότι πήρε μήνες στο εργαστήριό μας για να κάνει ανάλυση στη λεβάντα που μας έστειλες».

«Και...»

«Και είναι ασύγκριτη. Το άρωμά της είναι δυνατό και γνήσιο. Αλλά το κυρτότερο γνώρισμά της είναι ότι έχει κάτι μαγικό».

«Μαγικό;»
Ο Κάμερον σήκωσε τα χέρια του, εκνευρίζοντας τη γάτα όταν σταμάτησε να τη χαϊδεύει. «Δεν ξέρω πώς αλλιώς να το εξηγήσω. Υπάρχει ένα συγκεκριμένο χημικό στοιχείο και μια αντίδραση στη λεβάντα, που την καθιστά ουσιαστική στα καλά αρώματα. Δεν είναι το άρωμά της που έχει τόσο μεγάλη σημασία. Είναι ο τρόπος που ενεργεί χημικά με τα υπόλοιπα συστατικά. Για να το απλουστεύσω, θα το έλεγα "ικανότητα διάρκειας". Και αυτό μπορώ να σου το εξηγήσω εκτενέστερα κάποια άλλη φορά. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι η δική σου λεβάντα το έχει. Νομίζουμε. Νομίζω εγώ».

Η Βάιολετ δεν είχε κάνει ποτέ αυτές τις διασταυρώσεις διαφορετικών ειδών λεβάντας σκοπεύοντας σε κάποιο κέρδος.
Δεν το είχε σκεφτεί ποτέ. Είχε αρχίσει να πειραματίζεται στα θερμοκήπιά της μετά το διαζύγιο, όταν είχε γυρίσει σπίτι και έπρεπε κάπου να διοχετεύσει όλον το θυμό που ένιωθε. Η καλλιέργεια φυτών είχε θεραπευτικές ιδιότητες για κείνη.
Αλλά ακούγοντας τον Κάμερον να μιλάει, βλέποντας τον ήλιο που έδυε να φωτίζει το πρόσωπό του και τα σκούρα γαλάζια μάτια του να την κοιτάζουν καθώς έπεφτε η νύχτα, ένιωσε μια έξαψη κι ένα ενδιαφέρον που δεν το περίμενε ποτέ. «Εντάξει».

«Αρχικά θα σου πω ότι η Ζενές θέλει ν' αγοράσει τη συγκομιδή σου. Όπως κι αν έχεις σχεδιάσει να συλλέξεις τα λουλούδια, θα το αναλάβω εγώ ή θα δουλέψω μαζί σου, ό,τι προτιμάς. Φυσικά, τα ογδόντα στρέμματά σου δεν είναι σπουδαία ποσότητα- χρειάζονται διακόσια πενήντα περίπου κιλά λουλούδια για την παραγωγή μιας ουγκιάς λαδιού λεβάντας. Αλλά θα έχω αρκετή για να αναλύσω την ποιότητα,

τη φύση και τα χαρακτηριστικά της λεβάντας σου. Αρκετή για να κάνω απόσταξη αιθέριου ελαίου με το δικό μου τρόπο για να βεβαιωθούμε τι ακριβώς έχουμε εδώ».

Η Βάιολετ είχε σταματήσει να κουνάει την κούνια. Και είχε ξεχάσει εντελώς το πόδι της που πονούσε απ' το τσίμπημα της μέλισσας. «Και μετά τι θα γίνει;»

«Μετά, στο τέλος της συγκομιδής, θα πρέπει να πάρουμε κάποιες αποφάσεις. Αν ο τύπος λεβάντας σου είναι τόσο μοναδικός όσο πιστεύω, θα έχεις διάφορες επιλογές. Ό,τι κι αν γίνει, θα πρέπει να κατοχυρώσεις τον τύπο λεβάντας που διαθέτεις. Ύστερα, αν θέλεις ν' αναλάβεις η ίδια την καλλιέργειά της και ν' αγοράσεις ή να νοικιάσεις αρκετές εκτάσεις γι' αυτό, η Ζενές θα σου προσφέρει ένα μακροπρόθεσμο συμβόλαιο. Μια άλλη επιλογή θα ήταν να πουλήσεις στη Ζενές τα δικαιώματα για μερικά χρόνια. Μιλάμε για μια μακροπρόθεσμη συνεργασία, που θα αποφέρει πολλά κέρδη και στις δυο πλευρές, αν φυσικά ανταποκρίνεται η λεβάντα σου στις προσδοκίες μας. Αλλά πρώτα θα πρέπει να δούμε τι μπορεί να κάνει αυτός ο μυστηριώδης τύπος λεβάντας σου, πριν δώσουμε υποσχέσεις».

Η Βάιολετ δε ζητούσε υποσχέσεις, ούτε από κείνον ούτε απ' τη Ζενές. Δε ζητούσε υποσχέσεις από κανέναν πια. Είχε σταματήσει να πιστεύει στην τύχη -ή στο ότι μπορούσε να βασίζεται σε κάποιον άλλον- απ' την ημέρα που είχε πιάσει τον Σίμπσον στο κρεβάτι με το γόνιμο τσουλάκι του.

Τώρα όμως ένιωθε παλιά, σκουριασμένα συναισθήματα να προσπαθούν να δραπετεύσουν απ' τις αράχνες της καρδιάς της. Δεν είχε κανένα λόγο να μη συμφωνήσει με τα σχέδια του Κάμερον. Το αν θα πλούτιζε ή όχι απ' αυτό δεν είχε καμιά σημασία. Δεν είχε τίποτα να χάσει. Θα διασκέδαζε και την ενδιέφερε να δει αν αυτή η τρέλα θα γινόταν πραγματικότητα.

Για τη λεβάντα θα δοκίμαζε.

Όχι για τον άντρα.

Άλλωστε, δεν είχε περάσει στιγμή απ' το μυαλό της ότι ο Κάμερον Λάχλαν απειλούσε κατά οποιονδήποτε τρόπο την καρδιά της. Δεν

υπήρχε λοιπόν κανένας απολύτως λόγος ανησυχίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Η αφέγγαρη νύχτα ήταν σιωπηλή σαν υπόσχεση. Ο Κάμερον, ξαπλωμένος ανάσκελα μέσα στον ανοιχτό υπνόσακο του, προσπαθούσε να εξηγήσει γιατί ένιωθε τόσο κακόκεφος και ανήσυχος. Δεν ήταν απ’ τη φύση του κυκλοθυμικός άνθρωπος. Κανονικά, θα απολάμβανε μια νύχτα σαν κι αυτή. Σύννεφα μαζεύονταν στον ουρανό, προερχόμενα απ’ τα δυτικά, κρύβοντας το φεγγάρι και δροσίζοντας τον αέρα. Ήταν πολύ κουρασμένος και, όταν έκλεινε τα μάτια του, μύριζε το γλυκό καλοκαιρινό γρασίδι, τη λεβάντα στο βάθος και τα λουλούδια στον κήπο της Βάιολετ.

Τα φώτα στην επάνω κρεβατοκάμαρα είχαν σβήσει πριν από μία ώρα. Η Βάι του είχε πει ότι μπορούσε να κοιμηθεί μέσα, στη δεύτερη κρεβατοκάμαρα, στον καναπέ του καθιστικού, στη βεράντα, όπου ήθελε. Αλλά ο Καμ είχε διακρίνει κάποια αβεβαιότητα στα λόγια της. Αν το να κοιμηθεί έξω την έκανε να νιώθει πιο ασφαλής, δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα για κείνον.

Κάτω από άλλες συνθήκες, πραγματικά θα απολάμβανε αυτή τη νύχτα. Είχε ανακαλύψει άγρια μέντα κάπου κοντά στο γραμματοκιβώτιό της και είχε τρίψει μ’ αυτή το λαιμό και τα χέρια του για να κρατήσει μακριά του τα κουνούπια και τα ζωύφια. Άκουσε το κρώξιμο μιας κουκουβάγιας και το τραγούδι των γρύλων. Πυγολαμπίδες χόρευαν λες και το γρασίδι της Βάιολετ ήταν η δική τους προσωπική αίθουσα χορού!

Είχε ολόκληρο τον κόσμο δικό του τέτοιες βραδιές... ή έτσι τουλάχιστον ένιωθε ο Κάμερον πάντα, πριν. Τώρα όμως ήταν συνοφρυωμένος. Δεν μπορούσε να το καταλάβει.
Αγαπούσε την ελευθερία του, αγαπούσε τα αρώματα που ανέδιδε η φύση μια τόσο όμορφη, τόσο ήσυχη νύχτα. Δεν ένιωθε ποτέ μοναξιά. Κάτι όμως δεν πήγαινε καλά τελευταία. Ειδικά απόψε...

Όταν η Βάιολετ μπήκε στο σπίτι, εκείνος γύρισε ολόκληρη την οικογενειακή φάρμα. Είχε ένα όμορφο κομμάτι γης στην κατοχή της -αλλά ο Κάμερον είχε δει πολλά όμορφα μέρη και δεν είχε νιώσει ποτέ τη λαχτάρα να ριζώσει κάπου.
Είχε καταλάβει πριν πολύ καιρό ότι ήταν... αλλεργικός στις ρίζες ή σε οτιδήποτε άλλο θα μπορούσε να τον δεσμεύσει. Ο πατέρας του είχε βγάλει εκατομμύρια διευθύνοντας μια εταιρεία η οποία, κατά την άποψη του Κάμερον, είχε στοιχίσει στο μεγαλύτερο άντρα τη ζωή του. Ο Πιτερ Λάχλαν είχε πεθάνει πριν κλείσει τα πενήντα πέντε.

Είχε ένα γιο που δεν τον είχε γνωρίσει ποτέ, μια γυναίκα που κοιμόταν μόνη τις περισσότερες νύχτες απ' όταν παντρεύτηκαν και υπέροχα, πανάκριβα κομψοτεχνήματα που δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να μαζεύουν σκόνη. Ακόμα κι όταν ήταν παιδί, ο Κάμερον είχε αρνηθεί ν' ακολουθήσει τα χνάρια του πατέρα του. Είχε πάρει το δικό του δρόμο και, αν η ανεξαρτησία του και η αγάπη του για τις περιπλανήσεις ήταν επιλογές που δεν τις ενέκριναν όλοι, εκείνος αγαπούσε τη ζωή του όπως ήταν.

Απόψε όμως ένιωθε μια παράξενη ανησυχία που τον έκανε κακόκεφο και δεν τον άφηνε να χαλαρώσει.

Μια ξαφνική ριπή αέρα φύσηξε, κάνοντας τα μαλλιά του να ανεμίζουν. Οι γάτες, που γουργούριζαν δίπλα του, πετάχτηκαν και έτρεξαν προς το σπίτι. Τα σύννεφα στον ουρανό είχαν γίνει πιο πυκνά, πιο απειλητικά. Οι πυγολαμπίδες είχαν εξαφανιστεί.
Ένιωσε την πρώτη σταγόνα βροχής, αλλά δεν κουνήθηκε. Αν άρχιζε να βρέχει δυνατά θα ανέβαινε στη βεράντα, αλλά έκανε ακόμα ζέστη. Η ξαφνική υγρασία και ο αέρας έκαναν πιο έντονα τα γλυκά αρώματα της φάρμας.

Έλεγε στον εαυτό του ότι κοίταζε γύρω του τα βοηθητικά κτίσματα και την πλαγιά, όμως το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στο σπίτι της. Όχι στην αρχιτεκτονική της παλιάς άσπρης αγροικίας, αλλά στα φωτεινά παράθυρα του δεύτερου ορόφου.

Και ειδικότερα στο ανατολικό παράθυρο. Αυτό του οποίου το φως είχε σβήσει πριν από μία ώρα. Αυτό με τη διαφανή άσπρη κουρτίνα που ανέμιζε απαλά. Εκεί όπου ο Κάμερον την είχε δει να ξεπλέκει τα

μακριά ολόξανθα μαλλιά της και να τα αφήνει ελεύθερα. Εκεί όπου η Βάιολετ είχε σηκώσει τα χέρια στην πλάτη της και είχε αρχίσει να ξεκουμπώνει την μπλούζα της... και μετά είχε εξαφανιστεί απ’ το οπτικό του πεδίο για να βγάλει τα υπόλοιπα ρούχα της.

Ο Κάμερον δεν μπορούσε να την καταλάβει.

Ήταν εξαιρετικά ευφυής για παλαβιάρα.

Μαγείρευε καλύτερα από επαγγελματία σεφ. Είχε περισσότερες επαγγελματικές ασχολίες -το αγρόκτημα, το σπίτι, τα θερμοκήπια, το μαγαζί- απ’ όσες θα μπορούσε να προφτάσει ένας άνθρωπος μόνος. Σαν να θρεφόταν συναισθηματικά και οικονομικά απ’ όλο αυτό το χάος, ακόμα κι αν επέλεγε να ντύνεται σαν γεροντοκόρη της παλιάς σχολής. Και προσπαθούσε να φέρεται λες και ήταν κανένα νιάνιαρο, καμιά απ’ αυτές τις αδύναμες γυναίκες που θα λιποθυμούσαν αν η ζωή τις έφερνε αντιμέτωπες έστω και με κάποια μικρή δυσκολία.

Απ’ ό,τι είχε καταλάβει εκείνος, η Βάιολετ δε θα μπορούσε να ζήσει χωρίς άγχος.

Αυτό που τον μπέρδευε πιο πολύ, όμως, ήταν τα απαλά χρυσοπράσινα μάτια της που τον κοίταζαν επίμονα και μετά δείλιαζαν σαν να ήταν κανένα κοριτσάκι καθόλου εξοικειωμένο με την έλξη ανάμεσα στα δύο φύλα. Πώς ήταν δυνατόν, αφού είχε παντρευτεί κάποτε; Και σίγουρα θα την είχαν φλερτάρει εκατοντάδες άντρες. Εκτός αυτού, ο Κάμερον ήξερε πότε έστελνε σήματα ενδιαφέροντος σε μια γυναίκα.

Και ενδιαφερόταν πραγματικά. Η Βάιολετ ήταν μια αισθησιακή γυναίκα, με περίπλοκη προσωπικότητα και χαρακτήρα, και στον Κάμερον άρεσαν πάντα οι περίπλοκες γυναίκες. Αλλά έπρεπε να συνεργαστεί σοβαρά μαζί της και, απ’ τη στιγμή που γνωρίστηκαν, είχε αντιληφθεί την επιφυλακτικότητά της. Γι’ αυτό είχε αποφύγει να στείλει σήματα ή δονήσεις. Ήταν βέβαιος γι’ αυτό. Και σίγουρα δε θα πλησίαζε ποτέ μια γυναίκα που έδειχνε ολοφάνερα ότι δεν ενδιαφερόταν να τραβήξει την προσοχή του.

Αλλά, μα το Θεό, τον σαγήνευε.
Άλλη μια σταγόνα βροχής έπεσε στο μέτωπό του. Και μετά άλλη μια.

Απ’ τη μία στιγμή στην άλλη οι καταρράκτες του ουρανού άνοιξαν και

η βροχή άρχισε να πέφτει πυκνή και ζεστή. Ο Κάμερον πετάχτηκε όρθιος, αλλά πριν προφτάσει να μαζέψει τον υπνόσακο του είδε μια αστραπή που την ακολούθησε μια βροντή σχίζοντας στα δύο τον ουρανό.

Η πίσω πόρτα του σπιτιού άνοιξε ξαφνικά. «Έλα μέσα, που να σε πάρει!»

Για μια στιγμή ο Κάμερον δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει. Η τσιριχτή φωνή που ακούστηκε προερχόταν δίχως άλλο από ένα ντελικάτο λουλούδι, την οικοδέσποινά του. Ένα φως άναψε στην αυλή. Η δεσποινίς Βάιολετ Κάμπελ εμφανίστηκε στα σκαλοπάτια της βεράντας ξυπόλυτη. Το στράπλες μπουστάκι και το μποξεράκι που φορούσε δεν έμοιαζαν σε τίποτα με τα ρούχα που την είχε δει να φοράει μέχρι τώρα. Στην πραγματικότητα, τα στήθη της έδειχναν σαν να είχαν καλουπωθεί μέσα στο μπουστάκι, κάνοντάς τον να σταθεί πάλι για λίγο και να τα θαυμάσει.

«Θεοπάλαβος είσαι; Αυτό ήταν αστραπή! Δεν κατάλαβες ότι ερχόταν καταιγίδα; Περίμενα και περίμενα να σ' ακούσω να έρχεσαι μέσα, αλλά προφανώς έχεις ζήσει πάρα πολύ καιρό στη Γαλλία. Στην Αμερική διαθέτουμε κάποια κοινή λογική και ξέρουμε ότι πρέπει να προστατευόμαστε απ' τη βροχή».
«Έρχομαι...» «Μέχρι να το αποφασίσεις, θα έχουμε πάθει και οι δύο ηλεκτροπληξία. Κοίτα. Ομολογώ ότι δε μου άρεσε και πολύ η ιδέα να κοιμηθείς μέσα στο σπίτι, και δικαιολογημένα αφού δε σε ξέρω και τόσο καλά, αλλά με τέτοια καταιγίδα, για όνομα του Θεού...»
«Θεοπάλαβος... για όνομα του Θεού... Πολύ ανακατεύεις το Θεό...»

«Λάχλαν! Τσακίσου κι έλα μέσα!»

Αυτό σκόπευε να κάνει ο Κάμερον, αλλά όσο τον κατσάδιαζε, βρεχόταν κι εκείνη. Και τώρα το μπουστάκι και το μποξεράκι της ήταν μούσκεμα. Όπως και τα χρυσόξανθα μαλλιά της.

Μπορεί να ήταν τριάντα εφτά χρόνων, αλλά ήλπιζε ότι δε θα μεγάλωνε ποτέ τόσο που να μην μπορεί να θαυμάσει μια όμορφη γυναίκα. Ειδικά μια όμορφη γυναίκα της οποίας τα προσόντα διαγράφονταν καθαρά καθώς φωτιζόταν από το φως της αυλής και των αστραπών.

Απ’ την άλλη, αν πάθαινε ηλεκτροπληξία, δε θα μπορούσε να θαυμάσει ποτέ ξανά τη γυναικεία ομορφιά ή οτιδήποτε άλλο. Γι’ αυτό έτρεξε προς την πόρτα. Μόλις άνοιξαν τη σήτα, τέσσερις γάτες εμφανίστηκαν απ’ το πουθενά. Και την άλλη στιγμή, το φως της αυλής έσβησε. «Διακοπή ρεύματος», μουρμούρισε η Βάιολετ.

Ενστικτωδώς ο Κάμερον αναλάμβανε τον έλεγχο μιας κατάστασης, ειδικά όταν είχε προβλήματα μια γυναίκα. Δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Έτσι είχε ανατραφεί, όχι απ’ τον απάντα πατέρα του, αλλά απ’ τη μητέρα του, που περίμενε ακόμα και τα παιδιά να βοηθάνε όσο μπορούσαν. Δεν τον πείραζε. Του άρεσε. Αλλά, σ’ αυτή την περίπτωση, είχε καταλάβει ότι η εικόνα της επιπόλαιης γυναίκας που προσπαθούσε να παρουσιάζει η Βάιολετ ήταν εντελώς παραπλανητική.

Εκείνη άρχισε να τριγυρνάει μέσα στο σκοτάδι, μαζεύοντας προφανώς κεριά. Όχι τα διακοσμητικά κεριά που είχε παντού, αλλά απλά κεριά που σίγουρα τα φύλαγε για τέτοιες περιστάσεις.

Η πίσω πόρτα της κουζίνας άνοιξε κι η Βάιολετ άναψε δυο κεριά και τα έβαλε πάνω στο δρύινο τραπέζι. Μετά συνέχισε τοποθετώντας άλλο ένα μέσα σε μια λάμπα θυέλλης που την έβαλε στο μπάνιο, ύστερα άναψε πιο πολλά στο καθιστικό.

Το καθιστικό, είχε προσέξει ο Κάμερον νωρίτερα, πρέπει να ήταν μέρος της αρχικής αγροικίας. Μέσα στο σκοτάδι μπορούσε να σκοτωθεί κανείς σκοντάφτοντας πάνω σε πράγματα, αλλά βασικά ήταν ένα απ’ αυτά τα μακρόστενα δωμάτια με τα μακρόστενα παράθυρα, που χρειάζονταν κι ένα μακρόστενο καναπέ. Υπήρχε όμως κι ένα πελώριο, παλιό πλίνθινο τζάκι, όπου η Βάιολετ άναψε άλλα τέσσερα κεριά.

«Καλύτερα τώρα;» τον ρώτησε.

«Μπορεί ακόμα και να διαβάσει κανείς», είπε ο Κάμερον, αν και αυτό δεν ήταν αλήθεια. Όσα χοντρά κεριά κι αν άναβε, δε φώτιζαν τις σκιές. Φώτιζαν την ίδια. Μάτια πιο σκοτεινά κι από μυστικά τον κοίταζαν καταπρόσωπο, αλλά ο Κάμερον δεν πίστευε ότι η Βάιολετ τον έβλεπε πραγματικά. Ήταν πολύ ταραγμένη για να το σκεφτεί. Πολύ ταραγμένη για να προσέξει πως το εφαρμοστό μπουστάκι της κολλούσε πάνω στο στήθος της.

«Δεν μπορώ να σου εγγυηθώ ότι θα έχουμε φως ή νερό πριν από το πρωί», του είπε στενοχωρημένη.

«Σοβαρά; Εγώ περίμενα ότι θα σταματούσες την καταιγίδα και θ' αποκαθιστούσες το ηλεκτρικό ρεύμα αμέσως. Με απογοητεύεις».

Ο Κάμερον νόμιζε ότι θα την έκανε να ευθυμήσει κάπως. Δεν τα κατάφερε. «Εννοώ... δεν είμαι σίγουρη ότι θα έχουν νερό οι τουαλέτες».

«Άβολο σίγουρα, αλλά περισσότερο για σένα παρά για μένα. Αν χρειαστώ να πάω πίσω από κάποιο δέντρο πριν από το πρωί, θα το κάνω αδιαμαρτύρητα».

«Φοβάμαι ότι δεν έχουμε ούτε τηλέφωνο».
«Τι ατυχία. Χάνεται μια ευκαιρία να κάνω καινούριους φίλους τηλεφωνώντας σε διάφορους ανθρώπους μετά τα μεσάνυχτα».

«Θα σταματήσεις να είσαι τόσο καλός!»

Ο Κάμερον δεν το καταλάβαινε. Η Βάιολετ συνέχιζε ν' ανάβει κεριά παντού χωρίς να υπάρχει λόγος. Ήταν μεσάνυχτα. Και είχε έξω καταιγίδα. Το σπίτι ήταν γερό, μερικές αστραπές και βροντές δεν απειλούσαν κανέναν.

Και τώρα τον κατηγορούσε ότι ήταν πολύ καλός. Κανένας άντρας με κάποιον αυτοσεβασμό δεν το εκτιμούσε αυτό. Εντάξει, είχε προσφερθεί να κοιμηθεί έξω και της είχε δείξει καθαρά ότι ήταν ο τύπος του άντρα που βρισκόταν εδώ σήμερα, κάπου αλλού αύριο. Αυτό όμως το είχε κάνει για να μη φοβάται η Βάιολετ ότι θα της ριχνόταν κι όχι επειδή ήθελε να την κάνει να πιστέψει ότι ήταν καλός. Γιατί τον πρόσβαλλε κατ' αυτό τον τρόπο;

«Θέλεις να πάω στην πόλη; Γι' αυτό είσαι αναστατωμένη; Επειδή είμαστε εδώ, κάτω απ' την ίδια στέγη;» τη ρώτησε. «Μη χαλάς τη ζαχαρένια σου. Αν σου δημιουργώ κάποιο πρόβλημα, μπορώ να φύγω αμέσως και να πάω να βρω ένα ξενοδοχείο ή ένα πανδοχείο...»

«Ω, μη λες ανοησίες», είπε η Βάιολετ κοφτά. «Δε θα βγεις στους δρόμους μέσα στ' άγρια μεσάνυχτα με τέτοια καταιγίδα. Δεν έχω ακούσει μεγαλύτερη ανοησία».
Θεέ μου, έπρεπε να βρει κάποιον τρόπο καλύτερης επικοινωνίας μαζί

της, σκέφτηκε ο Κάμερον. Δεν είχαν αρχίσει ακόμα να συνεργάζονται σοβαρά, αλλά οι αντιδράσεις της απέναντι του ήταν παράξενες. Κάτι έπρεπε να κάνει.

Γί' αυτό την άρπαξε απ' το χέρι όταν επιχείρησε να τον προσπεράσει για να πάει -ένας Θεός ήξερε πού αυτή τη φορά- προφανώς να βρει κι άλλα κεριά, παρ' όλο που το καθιστικό έδειχνε σαν καλύβα μάγισσας. Η Βάιολετ έμεινε εντελώς ακίνητη όταν το χέρι του έπιασε τον καρπό της.

«Τι κάνεις;» τον ρώτησε. Δεν το είπε δυνατά. Ούτε ψιθυριστά. Απλώς... ρώτησε.

Ο Κάμερον ένιωσε τους σφυγμούς της να καλπάζουν. Ένιωσε τη ζεστασιά της επιδερμίδας της. Ένιωσε το βλέμμα της να καρφώνεται στο πρόσωπό του σαν να το τραβούσε κάποιος μαγνήτης. «Δυσκολεύομαι να καταλάβω τι συμβαίνει εδώ. Φοβάσαι τις καταιγίδες;»

«Όχι βέβαια. Μεγάλωσα εδώ. Έχουμε χιονοθύελλες το χειμώνα, καταιγίδες το καλοκαίρι. Οι άνθρωποι απ' το Βερμόντ είναι σκληρά καρύδια. Στην πραγματικότητα, μου αρέσει η βροχή».

Χαρακτηριστική αντίδραση, πολλά λόγια αλλά ελάχιστες πληροφορίες. «Τότε φταίω εγώ; Κάνω κάτι που σ' εκνευρίζει;»

«Δεν έχω εκνευρισμό. Έτσι είμαι πάντα», απάντησε η Βάιολετ.
«Ρώτησε όποιον θέλεις».

Ο Κάμερον ήθελε να γελάσει. Αλλά αν το είχε κάνει, φυσικά, θα είχε αποσπάσει την προσοχή του απ' το πρόβλημα. Κάτι που τον έκανε ν' αναρωτηθεί αν αυτός ήταν ο λόγος που παρίστανε την παλαβιάρα, επειδή αυτό ήταν μια καλή άμυνα για κείνη.

«Δε θέλω να ρωτήσω κανέναν άλλον. Εσύ βρίσκεσαι εδώ, ρωτάω εσένα. Αν θέλεις να φύγω, θα το κάνω. Δεν έχεις παρά να μου το πεις».
«Θα μείνεις. Αν δε σε πειράζει να μείνεις με μια παλαβή γυναίκα».
«Δεν είσαι παλαβή».
«Δε με ξέρεις. Εγώ ξέρω τον εαυτό μου. Και αν λέω εγώ ότι είμαι παλαβή, το λέω γιατί το ξέρω».

Θεέ μου, δεν έβρισκε άκρη μ' αυτή τη γυναίκα. Και τώρα που τα

μαλλιά της είχαν αρχίσει να στεγνώνουν, στο φως των κεριών έδειχναν σαν μεταξένια. Οι σφυγμοί στο λαιμό της χτυπούσαν δυνατά. Είχε απαλό στόμα και δέρμα. Και τα μάτια της κοίταζαν ακόμα τα δικά του. Δεν υπήρχε τίποτα το ανόητο εκεί... μόνο μια έλξη ανάμεσα σ' έναν άντρα και μια γυναίκα, κάτι τόσο καυτό που θα μπορούσε να λιώσει τους πάγους της Αρκτικής.

Δεν είχε καμιά πρόθεση να τη φιλήσει. Εκείνη ίσως άρχιζε μόλις τώρα ν' αντιλαμβάνεται τη χημεία, αλλά εκείνος την είχε νιώσει απ' την πρώτη στιγμή που την είχε δει. Δεν μπορούσε να εξηγήσει τι ήταν αυτό που τραβούσε έναν άντρα και μια γυναίκα τον έναν κοντά στον άλλον, ειδικά όταν αυτοί οι άνθρωποι ήταν τα δύο άκρα αντίθετα, όπως εκείνος και η Βάιολετ. Αλλά ο Κάμερον δεν ανέλυε προβλήματα που δεν μπορούσε να λύσει. Όταν υπήρχε ηφαιστειακή λάβα, υπήρχε ηφαιστειακή λάβα. Δεν έλεγες ψέματα. Δεν υποκρινόσουν. Έβλεπες κατάματα την αλήθεια, όποια κι αν ήταν.

Και η αλήθεια ήταν ότι δεν τον ενδιέφερε πόσο εκρηκτική ήταν η χημεία ανάμεσά τους. Δε θα τη φιλούσε.

Κι όμως, ξαφνικά το έκανε.

Ήθελε να κατηγορήσει το φεγγάρι γι' αυτό... μόνο που δεν υπήρχε φεγγάρι. Μέσα στο μισοσκότεινο, φωτισμένο μόνο με κεριά δωμάτιο κι ενώ έξω άστραφτε ακόμα και βροντούσε, υπήρχαν μόνο εκείνη κι εκείνος. Το μόνο που μπορούσε να μυρίσει ήταν η απαλή επιδερμίδα της, το άρωμα λουλουδιών στα μαλλιά και στο λαιμό της. Το μόνο που μπορούσε ν' ακούσει ήταν οι χτύποι της δικής του καρδιάς, που ήταν δυνατοί απ' την προσμονή.

Ο Κάμερον δεν μπορούσε να θυμηθεί πώς ακριβώς έγινε, πώς έπιασαν τα χέρια του τους ώμους της και μετά γλίστρησαν πιο χαμηλά και την τράβηξαν κοντά του. Κι όμως, κατάλαβε ακριβώς τη στιγμή που τα δικά της χέρια σηκώθηκαν και δέθηκαν στον αυχένα του.

Θα ορκιζόταν ότι όλες αυτές τις ώρες τού έστελνε απαγορευτικά μηνύματα, αλλά παρ' ότι δεν ήθελε να φιληθεί, έδειχνε το αντίθετο. Τα χέρια της τυλίχτηκαν στο λαιμό του και η Βάιολετ ανασηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της.

Υπήρξε άλλη μια μικρή στιγμή που ο Κάμερον θυμήθηκε όλους τους λόγους για τους οποίους αυτό δεν ήταν καλή ιδέα, αλλά τώρα που εκείνη βρισκόταν τόσο κοντά του, ήταν αδύνατο να σκεφτεί λογικά. Το μυαλό του είχε θολώσει.

Είχε πολλά χρόνια να φιλήσει μ' αυτό τον τρόπο γυναίκα. Δεν το ήθελε. Νόμιζε ότι είχε χαθεί για πάντα απ' τη ζωή του, απ' την καρδιά του αυτή η λαχτάρα, αυτή η τρέλα. Δεν ήξερε γιατί αυτό συνέβαινε τώρα με τη Βάιολετ, δεν τον ένοιαζε.

Είχε μια γεύση μαγική. Γλυκιά, απαλή, σαγηνευτική. Αξέχαστη. Τα ξανθά μαλλιά της γλιστρούσαν ανάμεσα στα δάχτυλά του. Το κεφάλι της έγειρε πίσω, δέχτηκε το φιλί του ζητώντας πιο πολλά από ένα απαλό χάδι. Τα χείλη της τον προσκαλούσαν. Και ο Κάμερον ανταποκρίθηκε.

Το ένα φιλί οδηγούσε στο άλλο, το ένα πιο δυνατό, πιο βαθύ απ' το επόμενο. Είχαν χάσει την αίσθηση του χρόνου και του χώρου.
Η γλώσσα του συνάντησε τη δική της. Οι καρδιές τους χτυπούσαν στον ίδιο ξέφρενο ρυθμό. Τα χέρια της σφίχτηκαν πιο πολύ στο λαιμό του και τα δικά του κατέβηκαν πιο χαμηλά στην πλάτη της, τραβώντας την πιο κοντά.
Η βροχή μαστίγωνε τα τζάμια. Τα κεριά τρεμόσβηναν. Σκιές μιλούσαν ψιθυριστά για μοναξιά, παλιές πληγές και επιθυμίες.
Η Βάιολετ είχε νιώσει μοναξιά. Είχε επιθυμίες. Και αυτά ήταν ίσως μυστικά που δε σκόπευε ν' αποκαλύψει σ' έναν άγνωστο, αλλά δεν του είπε τίποτα. Μόνο ανταποκρίθηκε στα φιλιά του με το ίδιο πάθος.

Ο Κάμερον νόμιζε ότι ήταν ένας άντρας που έπαιρνε ρίσκα, αλλά εκείνη ήταν η γενναία, η ειλικρινής, αποκαλύπτοντας τόσα. Κάτι σ' εκείνη τον καλούσε. Κάτι σ' εκείνον ανταποκρινόταν μ' ένα δυνατό πάθος που δεν ήξερε ότι υπήρχε μέσα του.

Σήκωσε ξαφνικά το κεφάλι του νιώθοντας σοκαρισμένος, αποπροσανατολισμένος και ταραγμένος. Τα μάτια της ήταν ακόμα κλειστά, οι μακριές της βλεφαρίδες σκίαζαν τα μάγουλά της, αλλά όταν τελικά τον κοίταξε, τα μάτια της έλαμπαν και τα χείλη της ήταν υγρά κι έτρεμαν.
«Δεν ήθελα να...» άρχισε ο Κάμερον.

Εκείνη πήρε μια βαθιά εισπνοή. «Δεν πειράζει, το ξέρω».
«Φταίει η καταιγίδα».
«Το ξέρω».
«Και το φως του φεγγαριού».

«Το ξέρω».

«Θέλω να ξέρεις επίσης ότι μπορείς να μ’ εμπιστεύεσαι. Το τελευταίο πράγμα στον κόσμο που ήθελα ήταν να σε κάνω ν’ ανησυχήσεις».

«Δεν ανησυχώ. Είμαι τριάντα τεσσάρων χρόνων, Κάμερον. Πολύ μεγάλη για να εμπιστευτώ κάποιον που δεν ξέρω. Αλλά και πολύ μεγάλη για να δώσω πολλή σημασία σ’ ένα απλό φιλί».

«Το είπες όπως ακριβώς ήταν. Ένα απλό φιλί. Σωστά;» πρόσθεσε ο Κάμερον.

«Σωστά», είπε η Βάιολετ αποφασιστικά. «Θα το αποδώσουμε στην τρέλα της στιγμής και θα το ξεχάσουμε τελείως».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Το τηλέφωνο στο κομοδίνο της άρχισε να χτυπάει λίγο μετά τις πέντε το πρωί. Η Βάιολετ τινάχτηκε σαν ελατήριο. Απ’ το μυαλό της περνούσαν εικόνες στις οποίες ένας απ’ τους δυο γονείς της ή κάποια απ’ τις αδερφές της είχε πάθει κάποιο ατύχημα. Άρπαξε το ακουστικό πανικόβλητη. Κανένας δεν τηλεφωνούσε τόσο νωρίς, εκτός αν επρόκειτο για κάτι επείγον... ή εκτός αν κάποιος δεν είχε ίχνος ευαισθησίας.
Έφερε το ακουστικό στο αυτί της και άκουσε τη φωνή του Σίμπσον.

Η καρδιά της επανήλθε στη θέση της. Ο πρώην άντρας της είχε το ταλέντο να εμφανίζεται πάντα την πιο ακατάλληλη στιγμή. Και πράγματι δε διέθετε ίχνος ευαισθησίας.

«Κοιμόσουν;» τη ρώτησε σε πολύ φιλικό τόνο.

«Εγώ; Όχι βέβαια». Γιατί να του πει την αλήθεια; Δεν άξιζε τον κόπο.

«Χαίρομαι. Γιατί δεν ήθελα να σε ξυπνήσω. Αλλά δεν μπορούσα να μη σου τηλεφωνήσω. Βάι, η Λίβι γέννησε».

Η Βάιολετ ένιωσε σαν να έφαγε χαστούκι και ενστικτωδώς στηρίχτηκε στο κεφαλάρι του κρεβατιού. «Συγχαρητήρια».

«Είναι γιος αυτή τη φορά. Θα του δώσουμε το άνομα Τζον Έντουαρντ, αλλά η Λίβι θέλει να τον φωνάζουμε Εντ, σαν εμένα».

«Απέκτησες λοιπόν το γιο σου», είπε η Βάιολετ.

«Ναι». Η περηφάνια διακρινόταν ολοκάθαρα στη φωνή του... περηφάνια που δεν είχε νιώσει ποτέ για κείνη. Ή μ’ εκείνη.

«Ζυγίζει τέσσερα κιλά και έχει πενήντα πέντε πόντους ύψος».

«Θα γίνει μπασκετμπολίστας».
«Ναι, για να πω...»

«Ελπίζω να είναι καλά η Λίβι και χαίρομαι που απέκτησες το γιο σου, Εντ». Η Βάιολετ έβαλε απότομα το ακουστικό στη θέση του πριν προφτάσει ο Εντ να συνεχίσει τη συζήτηση.

Για λίγο, δυσκολευόταν ν' αναπνεύσει. Το ανατολικό παράθυρο ήταν ανοιχτό, αφήνοντας το δροσερό, φρεσκαρισμένο απ' τη βροχή αέρα να μπαίνει στο δωμάτιο.

Έξω, τίποτα δεν είχε αρχίσει να κινείται ακόμα στο πρώτο φως της αυγής. Ούτε καν τα έντομα. Ο ουρανός ήταν πιο ανοιχτόχρωμος κι από καπνό, η ανατολή μια δειλή υπόσχεση, αλλά η άγρια καταιγίδα της προηγούμενης νύχτας είχε περάσει.

Η καταιγίδα την έκανε να θυμηθεί επίσης πόσο βαθιά ονειρευόταν μέχρι που χτύπησε το τηλέφωνο. Οι εικόνες του ονείρου της ήταν ακόμα ολοζώντανες στο μυαλό της... Εικόνες καυτών φιλιών από έναν Σκοτσέζο που τον έλεγαν Λάχλαν, με φόντο σκωτσέζικες λίμνες, βάλτους και ομίχλη. Εκείνη να τρέχει γυμνή στο δάσος που ήταν γεμάτο βρύα και ο Λάχλαν να την πιάνει.

Το τηλεφώνημα απ' τον πρώην της είχε σβήσει αυτό το όνειρο.

Η Βάιολετ πέταξε το σεντόνι και σηκώθηκε. Δεν είχε ξυπνήσει ακόμα -ούτε ήθελε να ξυπνήσει-, αλλά ήξερε ότι δεν υπήρχε η παραμικρή ελπίδα να ξανακοιμηθεί. Όχι μετά απ' αυτό το τηλεφώνημα. Άρχισε να κινείται αθόρυβα μέσα στο δωμάτιο, μαζεύοντας ρούχα, χωρίς ν' ανάψει φως, γιατί δεν ήθελε να ξυπνήσει τον Κάμερον, που κοιμόταν πιο κάτω στο διάδρομο.

Δεν της ήταν δύσκολο να κινείται μες στο σκοτάδι. Σε αντίθεση με το υπόλοιπο σπίτι που το είχε γεμίσει με κάθε είδους πράγματα, είχε ανακαινίσει δύο κρεβατοκάμαρες επάνω με εντελώς διαφορετικό τρόπο. Τη μία την είχε μετατρέψει σε γραφείο, ενώ για την άλλη, το παιδικό της δωμάτιο, είχε αγοράσει ένα κρεβάτι και μία τουαλέτα, είχε βάψει τους τοίχους κάτασπρους, είχε βάλει ένα άσπρο παχύ χαλί και τίποτε άλλο.

Οι συγγενείς και οι φίλοι της θα έβρισκαν παράξενη αυτή τη διακόσμηση, το ήξερε. Σε όλη της τη ζωή τής άρεσαν τα χρώματα και τα αλλόκοτα αντικείμενα. Κι όμως, ειδικά μετά το διαζύγιό της, αυτό

το γυμνό δωμάτιο της ταίριαζε με τρόπους που δε θα δοκίμαζε να εξηγήσει... ούτε σε φίλους ούτε σε συγγενείς.

Τώρα όμως μπορούσε να τριγυρνάει μέσα στο δωμάτιο, στο σκοτάδι, χωρίς το φόβο να χτυπήσει πουθενά, εκτός αν έπεφτε πάνω σε καμιά γάτα. Τις σπάνιες φορές που ξυπνούσε τόσο νωρίς η Βάιολετ, οι γάτες συνήθως την αγνοούσαν και συνέχιζαν να κοιμούνται. Αλλά τώρα μάλλον είχαν διαισθανθεί πόσο αναστατωμένη ήταν, ίσως επειδή είχε θυμηθεί τα απρόσμενα και πολύ αληθινά φιλιά του Κάμερον το προηγούμενο βράδυ.
Ή ίσως εξαιτίας του τηλεφωνήματος του πρώην άντρα της.

Ο Εντ δεν της είχε τηλεφωνήσει επειδή ήθελε να την πληγώσει. Η Βάιολετ είχε καταλάβει πριν από πολύ καιρό ότι ο πρώην της δε θα την πλήγωνε σκόπιμα. Σίγουρα πίστευε ότι εκείνη θα ήθελε να μάθει πως είχε γεννηθεί το δεύτερο παιδί του, ο γιος που ήθελε τόσο πολύ. Κανένας δεν ήξερε καλύτερα απ' τη Βάιολετ πόσο πολύ ήθελε ένα γιο ο Εντ.
Κάτω, φώτα ήταν αναμμένα παντού. Η Βάιολετ είχε ξεχάσει ότι το προηγούμενο βράδυ είχαν διακοπή ρεύματος. Είχε ξεχάσει σχεδόν τα πάντα όταν την είχε πάρει στην αγκαλιά του ο σέξι Σκοτσέζος.

Φόρεσε γαλότσες κι ένα χρωματιστό ελαφρύ μπουφάν πάνω απ' τη βαμβακερή φούστα της. Τα μαλλιά της κρέμονταν μπερδεμένα στην πλάτη της, αλλά δεν την ένοιαζε. Χρειαζόταν... κάτι. Χρειαζόταν να πάρει αέρα. Χρειαζόταν να αναπνεύσει. Δεν αισθανόταν τόσο αναστατωμένη με τα φιλιά του Κάμερον, μέχρι που τηλεφώνησε ο πρώην της.

Τώρα ένιωθε τα νεύρα της σπασμένα. Ένα κουνελάκι διέσχισε σαν βολίδα το γρασίδι, προσπαθώντας να ξεφύγει από τις γάτες της που την ακολουθούσαν σαν σωματοφύλακες. Βέβαια, καμιά τους δε θα το έπιανε, ήταν όλες πολύ χοντρές και τεμπέλες, αλλά το κουνελάκι δεν το ήξερε αυτό.

Η Βάιολετ προχώρησε προς την πόρτα του Χερμπ Χέιβεν, αλλά μετά άλλαξε γνώμη και κατευθύνθηκε προς τα θερμοκήπια. Υπήρχαν δύο. Το πιο καινούριο το είχε χτίσει η ίδια, πριν από δύο χρόνια, αλλά τέτοια εποχή ήταν σχεδόν άδειο. Τα

φυτά βρίσκονταν όλα έξω, άλλα στο φυτώριο και άλλα για πούλημα στο μαγαζί.

Το παλιό θερμοκήπιο, όμως, ήταν της μητέρας της. Δεν ήταν υψηλής τεχνολογίας όπως το καινούριο, αλλά η παλιά ψαλίδα της κρεμόταν ακόμα στον τοίχο, όπως και η γαλλική ποδιά που φορούσε όταν δούλευε. Η Βάιολετ θυμόταν πώς έτρεχαν εκείνη και οι αδερφές της στις αλέες του θερμοκηπίου ενώ η Μ αργκό περιποιόταν τα φυτά της. Η μητέρα της παρότρυνε πάντα τα παιδιά της ν’ ανακατεύονται με το χώμα, να ζουν τη ζωή, όχι να παρακολουθούν μόνο απ’ τις κερκίδες. Οι αδερφές της πήγαιναν συχνά στους αγρούς με τον πατέρα τους. Αλλά όχι εκείνη.

Η Βάιολετ προτιμούσε ν’ ακολουθεί τη μητέρα της, να τη βλέπει να φροντίζει το κάθε λουλούδι, τον κάθε θάμνο με αγάπη, σαν να ήταν κάτι πολύτιμο. Της άρεσε ν’ αποξηραίνει τα βότανα, να παρακολουθεί τη μητέρα της να φτιάχνει καλλιτεχνικές συνθέσεις λουλουδιών, να την ακούει να λέει ότι έπρεπε ν’ αφουγκράζεται το κάθε φυτό, για να καταλαβαίνει τι χρειαζόταν.

Η μητέρα της αγαπούσε τη ζωή, ήταν πολύ συναισθηματική και ρομαντική, γνήσια γυναίκα. Η Μαργκό ήταν ο μόνος άνθρωπος που ήξερε τον πραγματικό λόγο για τον οποίο είχε πάρει η Βάιολετ διαζύγιο απ’ τον Σίμπσον.

Φυσικά, αν η Βάιολετ άρχιζε να το θυμάται αυτό τώρα, πώς την είχε σφίξει η Μ αργκό στην αγκαλιά της και είχε προσπαθήσει να την καθησυχάσει σαν να ήταν παιδάκι, θα ξεσπούσε σε κλάματα. Δεν την πείραζε να κλαίει. Το έκανε συχνά, αλλά ήταν πολύ νωρίς για δάκρυα, γι’ αυτό ανασκουμπώθηκε και έπιασε δουλειά. Με τη ζέστη του καλοκαιριού, δεν υπήρχαν πολλά φυτά ούτε εδώ στο θερμοκήπιο, αλλά πειραματιζόταν ακόμα με κάτι.

Έβγαλε μερικά ξερά φύλλα, μύρισε το χώμα και ξετύλιγε ένα λεπτό λάστιχο για να ποτίσει τα μωράκια της, όταν άκουσε την πόρτα ν’ ανοίγει. Ο Κάμερον στεκόταν εκεί και έδειχνε τόσο σκανταλιάρης και σέξι όσο και το προηγούμενο βράδυ. Παρά την πρωινή δροσιά, το πουκάμισό του ήταν ξεκούμπωτο και φορούσε ένα παλιό, ξεθωριασμένο τζιν που εφάρμοζε σαν δέρμα πάνω του...

«Ω, σε ξύπνησα; Προσπάθησα να μην κάνω θόρυβο. Μετά από τόσο μεγάλο ταξίδι, σκέφτηκα ότι θα κοιμόσουν όλο το πρωί», του είπε.

«Δε με ξύπνησες εσύ αλλά το τηλέφωνο. Ένα τηλεφώνημα τόσο νωρίς συνήθως δεν είναι για κάτι ευχάριστο. Όλα εντάξει;»

«Όλα μια χαρά», είπε η Βάιολετ εύθυμα. Και μετά ρούφηξε τη μύτη της. Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα πριν προφτάσει να τα σταματήσει. Όχι ότι θα το έκανε. Όταν ήταν μικρότερη, δεν της άρεσε να είναι τόσο αυθόρμητη και συναισθηματική, αλλά τώρα ήξερε τη δύναμη αυτών των ιδιοτήτων. Οι άντρες τα έχαναν όταν έβλεπαν δάκρυα. Έτρεχαν ν' απομακρυνθούν από μια συναισθηματική γυναίκα. Συνήθως.

«Ε...» Ο Κάμερον είδε τα δάκρυα, κι αντί να πανικοβληθεί ή να φρικάρει όπως κάθε *φυσιολογικός* άντρας, προχώρησε αργά προς το μέρος της. «Τι έχουμε εδώ; Άσχημα νέα, άσχημο πρωινό, τι;»
«Βλακείες, τίποτε άλλο».
«Δεν πέθανε κανείς;»
«Όχι».
«Σε παράτησε κανένας κόπανος;»
«Θεέ μου, όχι».
«Χτύπησες πουθενά; Σε τσίμπησε πάλι καμιά μέλισσα;» «Όχι, δεν έγινε τίποτα».

«Κάποιος σου τηλεφώνησε», επέμεινε ο Κάμερον.

«Ναι. Ο πρώην άντρας μου. Για να μου πει ότι εκείνος και η γυναίκα του απέκτησαν το δεύτερο μωρό τους. Ένα γιο.
Είναι πολύ ευτυχισμένοι. Κι εγώ χαίρομαι γι' αυτό». Δάκρυα πλημμύρισαν πάλι τα μάτια της. Όταν έλεγε ότι χαιρόταν και έκλαιγε ταυτόχρονα, σίγουρα θα έκανε τον Κάμερον να πιστέψει ότι ήταν θεοπάλαβη.

Εκείνος, όμως, σαν να μην τον ένοιαζε καθόλου αν έλεγε ασυναρτησίες ή όχι, την προσπέρασε, πιάνοντάς τη για μια στιγμή απ' τον ώμο. Και μετά άρχισε να εξετάζει τις γλάστρες με τα φυτά της. Να μυρίζει. Να γεύεται. Κυριολεκτικά να γεύεται.

Πώς ήταν δυνατό να μην αποσπάσει την προσοχή της; «Τρως συνήθως χώμα;»

«Ναι. Έχω δοκιμάσει όλες τις χημικές συνθέσεις που είναι γνωστές στον άνθρωπο, αλλά μερικές φορές οι αισθήσεις λένε τη μεγαλύτερη αλήθεια. Η γεύση του θα μου πει αν ένα χώμα είναι όξινο ή όχι». Συνέχισε να προχωράει, να μυρίζει, να εξετάζει. «Αυτά είναι κι άλλα πειράματα με λεβάντα;»

«Όχι μόνο με λεβάντα». Επειδή ένιωθε ακόμα συναισθηματικά ασταθής, η γλώσσα της είχε λυθεί. Όχι ότι η γλώσσα της χρειαζόταν κάποια δικαιολογία για να τρέχει ροδάνι, αλλά αυτή τη φορά είχε και κάποιο λόγο. «Αρχικά, όταν γύρισα σπίτι μετά το διαζύγιο δεν ήξερα τι ήθελα να κάνω. Η μητέρα κι ο πατέρας μου είχαν μετακομίσει νότια. Αυτό το σπίτι θα μπορούσε να το χρησιμοποιήσει όλη η οικογένεια. Ο πατέρας δεν ήθελε να το πουλήσει, πιστεύοντας ότι μια από μας ίσως αποφάσιζε να ζήσει εδώ. Ήταν λοιπόν η τέλεια λύση για μένα να μείνω εδώ... και δε βιαζόμουν να βρω δουλειά, γιατί είχα πάρει αρκετά λεφτά απ' το διαζύγιο, αφού εκείνος ήθελε το σπίτι που μέναμε για τον εαυτό του. Εγώ δεν το ήθελα, κι έτσι πήρα το μερίδιό μου. Αλλά τα έβλεπα σαν λεφτά ενοχών».
«Και ήταν;»

«Ναι. Πολλές ενοχές απ' την πλευρά του. Ήρθα λοιπόν εδώ και ξαφνικά άρχισα να θυμάμαι πώς κυνηγούσα τη μητέρα μου όταν ήμουν παιδί κι όλη τη χαρά που νιώθαμε καλλιεργώντας φυτά. Μακροπρόθεσμα, δεν ήξερα με τι ήθελα ν' ασχοληθώ, αλλά για δυο τρία χρόνια μου φάνηκε ότι θα ήταν καλή ιδέα το Χερμπ Χέιβεν. Ένα διαζύγιο είναι σαν... να καταστρέφεις κάτι. Εγώ λοιπόν ήθελα να δημιουργήσω κάτι. Να βλέπω πράγματα να μεγαλώνουν, να πολλαπλασιάζοντας Να κάνω κάτι εποικοδομητικό και όχι καταστροφικό».

«Έχεις μεγάλο ταλέντο με τα φυτά», είπε ο Κάμερον.

«Ναι. Ήταν ένα ανέκδοτο στην οικογένεια. Οτιδήποτε αγγίζω δεκαπλασιάζεται». Ένιωσε πάλι δάκρυα ν' ανεβαίνουν στα μάτια της. «Έλα», του είπε κοφτά, «θα σου δείξω τη λεβάντα». «Πρώτα πρέπει να σου φτιάξω πρωινό».

«Συγνώμη;»

«Πρωινό. Δεν έχεις φάει. Ούτε εγώ. Και αφού μου πρόσφερες στέγη και κρεβάτι, θα μαγειρέψω εγώ».

Της έφτιαξε κρέπες με βατόμουρα. Η Βάιολετ κάθισε στο τραπέζι και τον άφησε να την περιποιηθεί. Ήταν άλλη μια συνήθεια που είχε αποκτήσει μετά τον Σίμπσον. Να μην υποτάσσεται στους άντρες. Να φέρεται σαν κακομαθημένη πριγκίπισσα. Όλοι οι κανονικοί άντρες -σίγουρα όλοι οι άντρες στο Βερμόντ- τρέπονταν σε φυγή, αλλά ο Κάμερον δεν ήταν σαν όλους τους άλλους.

Αν θυμόταν τα καυτά φιλιά της απ' το προηγούμενο βράδυ -ή αν σήμαιναν κάτι για κείνον-, δεν έδειξε τίποτα.

Αν το έβρισκε παράξενο να φοράει μια γυναίκα μακριά σκουλαρίκια και μπουφάν γεμάτο πολύχρωμα μπαλώματα και γαλότσες και να είναι αχτένιστη, δεν έκανε κανένα σχόλιο γι' αυτό.

«Πρέπει να βρω ένα μέρος να στήσω ένα μίνι εργαστήριο. Δε θα γίνω ενοχλητικός, μπορώ να χρησιμοποιήσω το δωμάτιο μεταφυτεύσεων στο θερμοκήπιό σου. Στο παλιό θερμοκήπιο που ήμαστε σήμερα το πρωί. Είναι ό,τι πρέπει. Έχει νεροχύτη και μεγάλο πάγκο, αυτά ακριβώς που χρειάζομαι».
«Θα έχει πολλή ζέστη εκεί», είπε η Βάιολετ.
«Δε με φοβίζει η ζέστη».
«Θα σε διακόπτουν...»
«Έχω μάθει να δουλεύω με θόρυβο και διακοπές».
«Δεν έχει άνετη καρέκλα. Δεν μπορώ να σου φτιάξω ένα ευχάριστο περιβάλλον εργασίας...» «Δε χρειάζεται να είναι όλα τέλεια. Για να πω την αλήθεια, η
τελειότητα με κάνει και πλήττω. Η ζωή έχει
περισσότερο ενδιαφέρον αν δεν ακολουθούμε την πεπατημένη.
Απ' το Βερμόντ δεν ήταν αυτός που το είπε;»

«Πράγματι». Αλλά ο Ρόμπερτ Φροστ ήταν νεκρός, ενώ ο Κάμερον ολοζώντανος. Και παρ' όλο που μιλούσε για τη δουλειά του... συνέχιζε να την κοιτάει. Στα μάτια. Στα αχτένιστα μαλλιά. Στο άβαφο στόμα της. Σαν να προσπαθούσε να της μεταφέρει το μήνυμα ότι του άρεσαν οι περίπλοκες γυναίκες. Οι δύσκολες γυναίκες. Οι φλογερές γυναίκες. Σαν να είχε μαντέψει ότι εκείνη δεν ήταν τέλεια, ότι ήταν το είδος

γυναίκας που τον ενδιέφερε.

«Κάνε ό,τι θέλεις», του είπε ξερά. Κοίταξε το ρολόι και σηκώθηκε απότομα. «Ευχαριστώ για το πρόγευμα, αλλά τώρα πρέπει να φύγω. Έπρεπε να είχα ήδη ανοίξει το Χερμπ Χέιβεν. Θα τα πούμε αργότερα...»

Η Βάιολετ γύρισε να φύγει όταν εκείνος ξαφνικά πρόφερε το όνομά της, πολύ χαμηλόφωνα, πολύ απαλά.

«Τι;»

«Θέλω να είναι ξεκάθαρα τα πράγματα. Δε σε πειράζει να δουλεύω εδώ. Να μένω εδώ. Να έχω εδώ το εργαστήριό μου για λίγο...»

«Δε με πειράζει καθόλου».
«Θα πρέπει να υπογράψουμε κάποιο συμβόλαιο».

Εκείνη έκανε μια αόριστη κίνηση με το χέρι της. «Δε μ’ ενδιαφέρει η νομική πλευρά του θέματος».

«Ναι, σ’ ενδιαφέρει. Πρόκειται για πιθανά κέρδη για σένα και πρέπει να προστατέψεις τα δικαιώματά σου».

«Δεν έχω χρόνο τώρα», είπε η Βάιολετ και έφυγε, αφήνοντάς τον εκεί στο σπίτι της, σίγουρα με την εντύπωση ότι ήταν άμυαλη και συναισθηματική και όχι το είδος της γυναίκας με την οποία θα ήθελε να έχει οποιαδήποτε σχέση.

Της είχε ξεκαθαρίσει ότι δεν ήθελε σχέσεις. Αλλά εκείνα τα φιλιά χτες βράδυ... η Βάιολετ δεν τα εμπιστευόταν. Έπρεπε να μπει ένα συναισθηματικό τείχος ανάμεσά τους ώστε να μην επαναληφθούν αυτά τα φιλιά.

Όχι μόνο για δικό του καλό. Περισσότερο για δικό της. Γιατί ένας άντρας σαν τον Κάμερον της θύμιζε όλα αυτά που δεν μπορούσε να έχει.

* * *

Ο Καμ είχε πάντα την εντύπωση ότι οι μικρές πόλεις στο Βερμόντ ήταν ήσυχες, βουκολικές, ειρηνικές.

Το μέρος της Βάιολετ ήταν τόσο ήσυχο όσο το Διεθνές Αεροδρόμιο της Νέας Υόρκης σε περίοδο εορτών.
Έκανε μια σύντομη βόλτα για να δει τα ογδόντα στρέμματα λεβάντας, αλλά γύρισε γρήγορα πίσω στην αυλή. Δεν μπορούσε να βρίσκεται τόσο κοντά στη λεβάντα χωρίς να χάσει τα λογικά του. Το θέαμα σου έκοβε την ανάσα.

Η Βάιολετ είχε φυτά έτοιμα για συγκομιδή, άλλα που μόλις άνθιζαν και μερικά που σε λίγες μέρες θα ήταν τέλεια για απόσταξη αιθέριου ελαίου και δοκιμή. Αλλά ο Κάμερον δεν ήθελε ν' αγγίξει τη λεβάντα αν δεν υπέγραφαν πρώτα κάποιου είδους συμφωνία. Η Βάιολετ τον εμπιστευόταν, δεν πίστευε ότι θα την εκμεταλλευόταν, όμως αυτό δεν μπορούσε να το ξέρει.

Κάποια στιγμή, σήμερα κιόλας, έπρεπε να την ξεμοναχιάσει και να της μιλήσει γι' αυτό το θέμα.

Στο μεταξύ, μπορούσε να περάσει το πρωινό στήνοντας το εργαστήρι του. Κοίταξε γύρω του το προαύλιο και το σπίτι καθώς έβγαζε τα απαιτούμενα εφόδια απ' το αμάξι του και τα μετέφερε στο παλιό θερμοκήπιο.

Ήταν παράξενο. Συνήθως δεν τον ένοιαζε πού βρισκόταν. Όλα τα μέρη ήταν καινούρια κι ενδιαφέροντα και τα έβλεπε σαν μία ακόμα πρόκληση. Αλλά υπήρχε κάτι σ' αυτό εδώ... η γη, τα κτίσματα, το όλο σκηνικό... που τον έκαναν να νιώθει ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα.
Δεν τον τραβούσε ποτέ ένα μέρος, ίσως επειδή δεν ήθελε να νιώθει δεμένος με κάτι. Όμως εδώ μερικά απ' τα κτίρια έδειχναν παλιά, η αρχική αγροικία φανέρωνε χαρακτήρα και, το κυρτότερο, ήταν όλα καλά φροντισμένα. Το αγρόκτημα του έδινε την εντύπωση ενός μέρους όπου ένας άντρας μπορούσε να βρει μια θέση για τον εαυτό του, να νιώσει σαν να ανήκε εκεί.

Ο Καμ δεν ανήκε ποτέ κάπου. Δεν πίστευε ότι το ήθελε. Ίσως να είχε εξασθενήσει το ανοσοποιητικό του σύστημα και να είχε αρπάξει κάποιον ιό που επηρέαζε και το μυαλό του.
Συνέχισε να δουλεύει.

Δυστυχώς, ταξίδευε πάντα βαρυφορτωμένος. Τα ρούχα του χωρούσαν εύκολα σ' ένα σακίδιο, αλλά χρειαζόταν αρκετά εφόδια για να μπορεί να στήνει ένα μίνι εργαστήριο. Και παρ' όλο που δε θα το ομολογούσε, ήταν πολύ σχολαστικός με τα εργαλεία του. Το μικροσκόπιό του κόστιζε μια περιουσία, και την άξιζε, γιατί οι εξετάσεις χημικών στοιχείων που έκανε έπρεπε να είναι ακριβείς. Και δεν μπορούσε, φυσικά, να κουβαλάει μαζί του ένα κανονικό σύστημα απόσταξης, αλλά είχε ένα μικρό, που τον βοηθούσε να βγάζει αιθέριο έλαιο από μικρές ποσότητες λεβάντας.

Τα πρακτικά του ρούχα άφηναν τους άλλους να πιστεύουν ότι ήταν ένας ανέμελος άνθρωπος. Και ήταν... εκτός απ' τη δουλειά του, στην οποία ο Καμ ήταν πράγματι τελειομανής.

Το στήσιμο του εργαστηρίου κανονικά θα έπρεπε να ήταν παιχνιδάκι μετά από τόσες φορές που το είχε κάνει σ' όλα τα μέρη του κόσμου. Αλλά σήμερα το πρωί τα προβλήματα ακολουθούσαν το ένα το άλλο. Καταρχάς, οι γάτες της Βάιολετ -για κάποιον άγνωστο λόγο- είχαν αποφασίσει να μείνουν μαζί του.
Το παλιό θερμοκήπιο είχε χαρακτήρα, με την πλίνθινη βάση και τα πλίνθινα δρομάκια του και ένα μακρύ τσιμεντένιο χώρο για δουλειά. Αλλά έξι απ' τις πελώριες γάτες της κάθονταν στον πάγκο δίπλα στο νεροχύτη, επιθεωρώντας την κάθε του κίνηση. Και το χειρότερο, ήθελαν να τους ανοίγει το νερό! Και κάθονταν στη σειρά για να πιούν η μία μετά την άλλη. Κι οι γάτες της διψούσαν κάθε είκοσι περίπου λεπτά...

Μέχρι τις δέκα, ο Κάμερον δεν είχε κάνει πολλά πράγματα. Ξαφνικά σήκωσε το βλέμμα του και είδε ένα κορίτσι στηριγμένο στην πόρτα. Ήταν γύρω στα δεκατέσσερα, απ' ό,τι έδειχνε. Με μεγάλα μάτια, κατσαρά καστανά μαλλιά κι ένα σορτσάκι δύο νούμερα μικρότερο απ' ό,τι έπρεπε.

«Γεια. Πρέπει να πάρω σπάγκο από δω». Έδειξε τα παλιά ντουλάπια πάνω απ' το νεροχύτη.

«Πάρε», είπε ο Κάμερον.

Αλλά εκείνη δεν πήρε. Προχώρησε λίγο και μετά έμεινε εκεί,

τραβώντας το αυτί της, ρίχνοντας το βάρος της απ’ το ένα πόδι στο άλλο, κοιτώντας τα εξαρτήματα που είχε απλώσει ο

Κάμερον στον πάγκο. «Είμαι η Μπάμπλα. Δηλαδή, το όνομά μου είναι Μπάρμπαρα κι έχω βαρεθεί να με φωνάζουν όλοι Μπάμπλα, αλλά έτσι με έλεγε ο μικρός μου αδερφός όταν ήταν μωρό και δεν μπορούσε να πει σωστά το όνομά μου, οπότε μου έμεινε. Το έχω βαρεθεί τόσο πολύ, που μου έρχεται να βάλω τα κλάματα».

«Εντάξει, Μπάρμπαρα λοιπόν», είπε ο Κάμερον.

«Δουλεύω για τη Βάιολετ. Στην πραγματικότητα, είμαι υπο-διευθύντρια».

Ο Κάμερον δεν ανασήκωσε τα φρύδια του, αλλά η μικρή ήταν ακόμα νιάνιαρο. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ήταν υποδιευθύντρια, όπως ισχυριζόταν.

«Όταν είναι απασχολημένη η Βάιολετ, διευθύνω εγώ το μαγαζί», συνέχισε η Μπάρμπαρα. «Και η Βάιολετ είναι απασχολημένη τον περισσότερο καιρό. Έχουμε πάρα πολλούς πελάτες. Και είναι πολύ καλή. Μου είπε ότι θα μείνεις εδώ μερικές βδομάδες».

«Αυτό είναι το σχέδιό μου».

«Μπορεί να προσλάβουμε και τη φίλη μου, την Κάρι, επειδή έχουμε πολλή δουλειά. Αλλά και πάλι θα έχω χρόνο να σε βοηθάω. Αν χρειάζεσαι κάτι, μπορείς να με φωνάζεις απ’ το μαγαζί όπου θα είμαι».

«Καλοσύνη σου, Μπάρμπαρα», είπε ο Κάμερον.
«Μου αρέσουν τα αρώματα. Τα καλά αρώματα», διευκρίνισε η Μπάρμπαρα. «Όχι αυτά που αγοράζεις στα μαγαζιά της γειτονιάς. Πάμε για ψώνια στο Μέισι’ς κάθε φθινόπωρο. Η Βάιολετ μου είπε ότι είσαι χημικός. Θα πήγες πολλά χρόνια στο κολέγιο για να το κάνεις αυτό, ε;»

Εντάξει, έπρεπε να το πάρει απόφαση ότι δε θα δούλευε σήμερα το πρωί. Η μικρή τελικά έφυγε, αλλά αμάξια και φορτηγά άρχισαν να μπαινοβγαίνουν στην αυλή. Άκουγε το τηλέφωνο να χτυπάει τόσο στο σπίτι όσο και στο μαγαζί της Βάιολετ. Κάθε φορά που πήγαινε να φέρει κάτι απ’ το αμάξι, κάποιος τον σταματούσε για να του μιλήσει. Ο

ταχυδρόμος. Ένας γείτονας.

Μια πελάτισσα που πίστευε ότι εκείνος θα ήξερε αν η Βάιολετ πουλούσε «Γιέρμπα ματ», ό,τι κι αν ήταν αυτό.

Είχε εκνευριστεί, είπε ο Κάμερον στον εαυτό του. Χρειαζόταν να σοβαρευτεί, ν' ασχοληθεί με τη δουλειά του. Αλλά αυτό ήταν ένα μέρος όπου οι άνθρωποι ήταν πολύ φιλικοί. Όταν σ' έβλεπαν, το θεωρούσαν δεδομένο ότι μπορούσαν να πιάσουν συζήτηση μαζί σου.

Ο ήλιος ήταν δυνατός, ζέσταινε τη μέρα, κάνοντας τις γάτες να θέλουν να κοιμηθούν, ενώ έφερνε το μεθυστικό άρωμα λεβάντας απ' την ανατολική πλαγιά. Παρ' όλα αυτά, ο Κάμερον προσπάθησε να συγκεντρωθεί. Μέχρι που είδε τη Βάιολετ να βγαίνει απ' την πίσω πόρτα του μαγαζιού της και να κατευθύνεται προς το μέρος του.

Και χωρίς καμιά προειδοποίηση, ένιωσε την καρδιά του να χοροπηδάει.

Ήταν ντυμένη όπως και την προηγούμενη μέρα. Σήμερα φορούσε σαντάλια κι ένα καλοκαιρινό φόρεμα που δεν ήταν κατάλληλο για δουλειά. Το ντεσέν ήταν γεμάτο ηλιοτρόπια, δύο ίδια ηλιοτρόπια κρέμονταν απ' τα αυτιά της και ένα άλλο ήταν περασμένο στο δάχτυλό της. Είχε μαζέψει τα μακριά μαλλιά της στην κορφή του κεφαλιού της για να μη ζεσταίνουν το λαιμό της- προφανώς και τα μάγουλά της ήταν ξαναμμένα απ' τη ζέστη και τον ήλιο.

Τα μάτια της έλαμψαν όταν τον είδε.

Ή ίσως το πρόβλημα ήταν ότι η δική του όραση θόλωσε ξαφνικά όταν την είδε. Τα χτεσινά φιλιά ήρθαν πάλι στο μυαλό του, πιο πονηρά κι από πειρασμό, πιο σαγηνευτικά κι από κάτι απαγορευμένο. Το στόμα της ήταν γυμνό σήμερα το πρωί.
Τα σαρκώδη χείλη της σαν να ζητούσαν να φιληθούν. Τα πρασινωπά μάτια της τον προκαλούσαν να την καταλάβει.

Ήταν μια περίπλοκη, αντιφατική γυναίκα, είπε στον εαυτό του. Όλα πάνω της έλεγαν ότι ήταν μεγάλος μπελάς. Πρώτον, ήταν ολοφάνερο ότι της άρεσαν το σπίτι και η οικογένεια, κάτι που σήμαινε ότι εκείνος δεν είχε τίποτα να της προσφέρει. Μετά, ήταν πραγματικά μυστήριο πώς μπορούσε να είναι τόσο όμορφη και να παραμένει αδέσμευτη. Και

πάνω απ’ όλα, αυτή η γυναίκα μερικές φορές φερόταν σαν να μην είχε κουκούτσι μυαλό και άλλες σαν να διέθετε εντυπωσιακή εξυπνάδα. Όποια κι αν ήταν τα μυστικά που έκρυβε, ήταν προφανές ότι δεν ήθελε κάποιον άντρα που δεν είχε σοβαρές προθέσεις. Στα μεγάλα μάτια της μπορούσες να δεις πόσο ευάλωτη ήταν.

Υπερβολικά ευάλωτη στα φιλιά του.

Έπρεπε να το αποφεύγει, ξέροντας ότι θα έμενε εκεί μόνο για λίγο.

«Έχεις μερικά λεπτά, Καμ; Μπορώ να ξεκλέψω μισή ώρα τώρα, αν θέλεις να πάμε να δεις τη λεβάντα».

«Έτοιμος», είπε εκείνος. Αλλά μόλις τον πλησίασε, ένιωσε τον κόσμο του να γυρίζει ανάποδα. Ήταν πραγματική τρέλα. Πολλές γυναίκες είχαν κάνει τις ορμόνες του να ξεσηκωθούν. Αυτά τα μάτια όμως, αυτά τα μαλλιά, αυτό το χαμόγελο...

Πρόσεχε, τον προειδοποίησε η καρδιά του.

Κι αυτό ήταν το πιο τρελό απ’ όλα, γιατί ο Καμ δεν έκανε ποτέ κάτι χωρίς να το σκεφτεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Η Βάιολετ καταλάβαινε ότι το θέμα της λεβάντας δεν έπαιρνε πια άλλη αναβολή. Αλλά εκείνη τη στιγμή τη γλίτωσε το κουδούνι... ή μάλλον η φωνή της Μπάρμπαρα απ’ το Χερμπ Χέιβεν, που της φώναζε ότι είχε μια υπερατλαντική τηλεφωνική κλήση. Αυτό σήμαινε ότι η Ντέιζι ήταν στη γραμμή, και η Βάιολετ ήθελε οπωσδήποτε να μιλήσει με την αδερφή της.

Έστειλε τον Καμ επάνω στο σπίτι για φαγητό. Ήταν ένας εύκολος τρόπος να τον απομακρύνει για να μην ακούει. Μί-λησέ τους για φαγητό και οι άντρες είναι πάντα πρόθυμοι να σ’ ακούσουν. Η Βάιολετ μπήκε στο μικροσκοπικό γραφείο της στο Χερμπ Χέιβεν, έκλεισε την πόρτα και άκουσε τη ζωηρή φωνή της αδερφής της.

«Λοιπόν, ήρθε; Πώς σου φαίνεται;»

Η Βάιολετ απομάκρυνε για λίγο το ακουστικό, μετά το έσφιξε πάλι στο αυτί της. «Για στάσου μια στιγμή. Τι είναι αυτό;»

«Ποιο;»

«Ξέρεις πολύ καλά ποιο. Το πώς μου φαίνεται δε θα έπρεπε να έχει καμιά σχέση με τη συμφωνία που πρόκειται να κάνουμε για τη λεβάντα. Ο λόγος που βρίσκεται εδώ είναι τα αιθέρια έλαια λεβάντας. Και αν θες να μάθεις, όλες αυτές οι νομικές διαδικασίες που απαιτούνται ακούγονται σαν εφιάλτης».

«Είναι», είπε η Ντέιζι εύθυμα. «Αλλά μη σκοτίζεσαι. Όλα αυτά άσ’ τα στον Καμ. Είναι πολύ εντάξει άνθρωπος. Με λίγη τύχη, μπορεί να γίνεις πάμπλουτη, αδερφούλα. Και στο μεταξύ θα σου δοθεί η ευκαιρία να ξεχάσεις αυτό τον κόπανο απ’ τον οποίο πήρες διαζύγιο».

Η Βάιολετ έκλεισε τα μάτια της και προσευχήθηκε να της δώσει ο Θεός υπομονή. Αγαπούσε και τις δυο αδερφές της, παρ’ όλο που συχνά ήταν

εκνευριστικές. Η Καμίλ ήταν η πιο μικρή, και μπορούσε να την κουμαντάρει. Αν ήθελε η Βάιολετ να κάνει κάτι η Καμίλ, την τάιζε, την κανάκευε, μέχρι που την έπειθε να συμφωνήσει μαζί της. Αλλά με την Ντέιζι τα πράγματα δεν ήταν τόσο εύκολα.

Η Ντέιζι ήταν η καλλονή της οικογένειας. Ήταν σαν ένα εξωτικό τροπικό λουλούδι, με σώμα μοντέλου. Είχε, επίσης, κότσια. Είχε φύγει για τη Γαλλία να ζήσει τη ζωή της έτσι όπως όλοι οι άνθρωποι ονειρεύονταν αλλά κανείς δεν είχε την τόλμη να το κάνει. Δυστυχώς, κανένας δεν μπορούσε να επιβληθεί στην Ντέιζι. Η μεγάλη της αδερφή μπορούσε να εξαντλήσει ολόκληρη την οικογένεια με τον αυταρχισμό της.

«Κάτι μου μυρίζει εδώ», είπε η Βάιολετ. «Πόσο καιρό το σχεδίαζες αυτό; Δε μου έστειλες τον Κάμερον Λάχλαν μόνο για τη λεβάντα. Μου την είχες στημένη. Είσαι ανόητη. Πίστεψες ότι θα ερωτευόμουν τον Κάμερον, σωστά;»

«Έλα τώρα. Είναι πολύ χαριτωμένος».

«Είναι πολλά πράγματα, αλλά όχι χαριτωμένος. Ωραίος, ναι. Σκληρό καρύδι, ναι. Ανεξάρτητος, ναι. Με υπέροχα μάτια, ναι. Αλλά η λέξη χαριτωμένος ταιριάζει σε παιδιά».

«Ακριβώς. Κι εσύ δε χρειάζεσαι άλλα *παιδιά* στη ζωή σου. Ήταν καιρός να βρεις έναν πραγματικό άντρα».

«Συγνώμη;»

«Δεν ξέρω τι σου έκανε αυτός ο μασκαράς που είχες παντρευτεί. Ούτε η Καμίλ ξέρει. Αλλά ξέρουμε και οι δύο ότι κάτι δεν πήγε καλά στο τέλος. Εντάξει λοιπόν. Τα ραγισμένα κόκαλα χρειάζονται έξι βδομάδες στο γύψο. Οι ραγισμένες καρδιές χρειάζονται λίγο περισσότερο. Αλλά εσύ είσαι γεννημένη για γάμο, Βάι. Είναι καιρός να δοκιμάσεις πάλι».

«Είσαι τρελή. Και θα πω στη μαμά τι μου έκανες».

«Σοβαρά; Η μαμά είναι μέσα στο κόλπο».

«Είσαι ένα σκουλήκι. Και νόμιζα ότι ήσουν η αγαπημένη μου αδερφή, αλλά όχι πια».

«Αχά». Η Ντέιζι την άκουσε ατάραχη. Και οι τρεις αδερφές συνήθιζαν

να το λένε αυτό η μία στην άλλη όταν ήταν θυμωμένες.

Μετά κάτι συνέβη. Παρ' όλο που η σύνδεση ήταν πολύ καθαρή, κάτι ήταν διαφορετικό... σαν να είχε κλείσει με το χέρι της η Ντέιζι το ακουστικό. Και όταν ξαναμίλησε, η φωνή της ήταν αλλαγμένη.
Ο εύθυμος τόνος της ήταν πια βεβιασμένος. «Άκου, αδερφούλα, είναι η σειρά σου να βρεις λίγη ευτυχία. Δε χρειάζεται να μου πεις τι έγινε πριν το διαζύγιο...» «Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Βάιολετ.

«Τίποτα δε συμβαίνει».

Η Βάιολετ δεν είχε αποκτήσει τον τίτλο της μητρικής αδερφής χωρίς λόγο. Η δουλειά της στην οικογένεια ήταν να φροντίζει τους άλλους. Να φτιάχνει κοτόσουπα για τις δυο αδερφές της όταν χώριζαν με κάποιον, να ακούει πράγματα που δεν μπορούσαν να τα πουν στη μητέρα τους.

«Τις τελευταίες τέσσερις φορές που έχεις τηλεφωνήσει, κάτι στη φωνή σου με ανησυχεί. Μήπως άρχισε να σβήνει το ειδύλλιο με το μεσιέ Πικάσο; Μήπως βαρέθηκες να ζεις στη Γαλλία;»

«Τι θα μπορούσε να συμβαίνει; Έχω τη ρομαντική γαλλική ύπαιθρο, ένα ζεστό καλοκαιρινό ήλιο, μια μπουκαμβίλια ανθισμένη έξω απ' το παράθυρό μου, μεσογειακή αύρα, ελευθερία, μια χώρα όπου οι άντρες ξέρουν να εκτιμούν μια γυναίκα...»

Τώρα η Βάιολετ άρχισε πραγματικά ν' ανησυχεί. «Άσε τις αερολογίες. Δε σ' έχει πληγώσει, ελπίζω».

«Όχι. Και πάψε ν' αλλάζεις θέμα. Μιλάμε για σένα. Για σένα και τον έρωτα. Για σένα και το σεξ. Για σένα και τον Κάμερον. Σκέψου το λίγο. Δεν είναι ο τύπος που θέλει το γάμο. Αλλά είναι εντάξει άνθρωπος. Ειλικρινής. Θα είναι καλός για σένα. Ένας καλός άνθρωπος που θα σε βοηθήσει να μπεις πάλι στη θάλασσα του έρωτα χωρίς να βουτήξεις σε επικίνδυνα βάθη. Και εκτός αυτού, είναι πράγματι μια λύση για το πρόβλημά σου με τη λεβάντα».

Όταν έκλεισε το τηλέφωνο, η Βάιολετ σκέφτηκε πως το δικό της πρόβλημα δεν είχε καμιά σχέση με τη λεβάντα. Και ούτε μπορούσε να διορθωθεί.

Πετάχτηκε μέχρι το σπίτι να φάει κάτι, αλλά δεν της δόθηκε η ευκαιρία να συζητήσει πάλι με τον Κάμερον. Αυτή τη φορά τηλεφώνησαν σ' εκείνον και μιλούσε κάπου μισή ώρα με μια απ' τις κόρες του.

Η Βάιολετ πέθαινε να του κάνει μερικές ερωτήσεις γι' αυτή τη συζήτηση, αλλά την ώρα που έκλεινε ο Κάμερον το τηλέφωνο, είδε το φορτηγό του τεχνίτη που θα έφτιαχνε τη στέγη της καλύβας να μπαίνει στην αυλή της. Είχε αργήσει πάλι, και η Βάιολετ έτρεξε να τον βρει για να του τα ψάλει.

Και όταν ξαναπροσπάθησε να βρει τον Κάμερον, εμφανίστηκε η ρεπόρτερ απ' τη *ΓουάιτΧιλς Γκαζέτ,* με το σημειωματάριό της...

Θυμόταν τη συνέντευξή τους, ε; Όχι, η Βάιολετ δεν τη θυμόταν και δεν είχε χρόνο να βάλει έστω και λίγο κραγιόν, αλλά η διαφήμιση για το Χερμπ Χέιβεν ήταν πολύ σημαντική.

Μία ώρα αργότερα, η Βάιολετ σήκωσε το κεφάλι της και είδε τον Κάμερον στην πόρτα, να την ακούει να μιλάει για τα προϊόντα και τα μαθήματα που είχε προγραμματίσει για το καλοκαίρι. Σήκωσε το χέρι του, δείχνοντάς της κάτι που έμοιαζε μ' ένα μπισκότο με σταφίδες. Δόξα τω Θεώ. Αν δεν έτρωγε κάτι γλυκό σύντομα, θα λιποθυμούσε.

Μετά τη συνέντευξη, η Βάιολετ έκανε επίθεση στο πιάτο με τα μπισκότα που είχε φέρει ο Κάμερον, αλλά εκείνος είχε εξαφανιστεί. Έψαξε μέχρι που τον βρήκε στην πίσω βεράντα, να μιλάει με τον Φίλμπερτ Γκριν.

Ο Φίλμπερτ ήταν ο αγρότης που είχε προσλάβει ο πατέρας της για να φροντίζει τη φάρμα όταν οι γονείς τους έφυγαν για τη Φλόριντα. Η ιδέα ήταν να καλλιεργεί ο Φίλμπερτ καλαμπόκι και σόγια ή οτιδήποτε άλλο, για να μην αγριέψουν οι αγροί. Ο πατέρας της ήλπιζε πάντα ότι μια απ' τις τρεις αδερφές θα καταλάβαινε πόσο θα της άρεσε να ζήσει στο αγρόκτημά τους στο Βερμόντ και θα έφτιαχνε εκεί οικογένεια.

Η Καμίλ μόλις είχε παντρευτεί, αλλά δε χρειαζόταν το αγρό- κτήμα. Και ένας Θεός μόνο ήξερε πότε ή αν θα γύριζε ποτέ η Ντέιζι απ' τη Γαλλία. Γι' αυτό, όταν η Βάιολετ είχε πάει στο πατρικό της μετά το διαζύγιο, το σπίτι ήταν άδειο και χάρη καν όλοι που θα έμενε εκεί. Είχε διώξει τον Φίλμπερτ. Ήθελε να έχει την ησυχία της.

Τώρα όμως τον έβλεπε γονατισμένο στη βεράντα, με τον Καμ δίπλα του, να φτιάχνουν σχέδια με δύο ξύλα, σαν παιδιά που έπαιζαν στην άμμο. Μιλούσαν για τη λεβάντα της. Για τη συγκομιδή. Τι χρειαζόταν να γίνει, ποιος θα το έκανε, πώς.
Η Βάιολετ ήθελε ν' ακούσει, ήθελε να συμμετέχει κι εκείνη στις συζητήσεις, αλλά κάποιος τη διέκοψε πάλι.

Ήταν η Κάρι, και η Βάιολετ συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι το κορίτσι βρισκόταν αρκετή ώρα εκεί γύρω. Είχε έρθει για να πιάσει δουλειά, θυμήθηκε. Η Κάρι χρειαζόταν δουλειά και η Βάιολετ είχε μείνει τόσο πίσω που δε θα τα πρόφταινε όλα, ακόμα κι αν δούλευε όλο το εικοσιτετράωρο. Η Κάρι ήταν πολύ μικρή, αλλά ήξερε τα λογιστικά προγράμματα, ήταν μια μικρή ιδιοφυία στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές.

«Εντάξει, άκου τους κανόνες. Τους δέχεσαι ή τους απορρίπτεις.
Δε με νοιάζει πώς θα ντύνεσαι, αρκεί να μην έρχεσαι γυμνή στη δουλειά. Δε με νοιάζει αν έρχεσαι αργά ή νωρίς, εφόσον η δουλειά τελειώνει. Αλλά πρέπει να συμπαθείς τις γάτες. Και θέλω να είσαι προσεκτική. Δεν μπορώ να δουλεύω με κάποια που κάνει λάθη στα λογιστικά μου. Λοιπόν, συνεννοηθήκαμε;»

Η Κάρι με το ντροπαλό χαμόγελο και τα παιδικά γαλάζια μάτια ξαφνικά έγινε σοβαρή. «Πόσα θα μου δίνεις;»
«Πόσα θέλεις;»
«Δέκα δολάρια την ώρα. Τα αξίζω».
«Είναι η πρώτη σου δουλειά. Δε νομίζεις ότι ζητάς πολλά;»
«Τόσα μου είπε ο πατέρας μου να ζητήσω με την πρώτη».
«Εντάξει, θα τα πάρεις. Μ ' αρέσουν τα κορίτσια που έχουν κότσια».

Μόλις έβαλε το κορίτσι στο μισθολόγιο, ως εκ θαύματος, της έμειναν τριάντα δευτερόλεπτα ελεύθερα. Σ' αυτά τα τριάντα δευτερόλεπτα, η Βάιολετ θυμήθηκε τα φιλιά του Κάμερον το προηγούμενο βράδυ, πώς είχε νιώσει εκείνη, πώς είχε νιώσει κι εκείνος... και αναρωτήθηκε κατά πόσο θα τολμούσε να φανταστεί τον εαυτό της να κάνει έρωτα μαζί του.

Τι τρελές σκέψεις ήταν αυτές, μια μέρα που δεν είχε χρόνο να πάρει ανάσα; Αλλά το τηλεφώνημα της αδερφής της την είχε επηρεάσει. Η

Ντέιζι της είχε επισημάνει ότι ο Κάμερον είχε ένα μεγάλο πλεονέκτημα σαν εραστής: δεν τον ενδιέφερε να νοικοκυρευτεί.

Για κάποια άλλη γυναίκα αυτό θα ήταν σίγουρα μειονέκτημα. Αλλά για κείνη... Τρία χρόνια τώρα, η Βάιολετ φοβόταν ότι θα έμπλεκε με κανέναν που θα ήθελε μια κανονική ζωή παντρεμένος μαζί της. Ο Κάμερον ήταν ο πρώτος άντρας για τον οποίο ήταν απόλυτα βέβαιη ότι δεν ήθελε κάτι από κείνη που δεν μπορούσε να του δώσει.

Κι εκτός αυτού, δεν μπορούσε να θυμηθεί να είχε νιώσει ποτέ τόσο δυνατό πόθο, ειδικά για έναν άντρα που μόλις είχε γνωρίσει. Υπήρχε κάτι το επικίνδυνο πάνω του. Κάτι το σαγηνευτικό. Κάτι που την έκανε να ονειρεύεται ανόητα πράγματα που ήξερε ότι δεν μπορούσε να έχει.

Ευτυχώς η μέρα συνέχισε να είναι ένα χάος. Δεν της δόθηκαν άλλα διαλείμματα τριάντα δευτερολέπτων. Γύρω στις τέσσερις, ήπιε δύο ποτήρια νερό πριν λιποθυμήσει απ' τη ζέστη και την εξάντληση, θυμήθηκε το τσίμπημα της μέλισσας στο πόδι της και του έβαλε λίγο μέλι, όταν ξαφνικά άκουσε δυνατές φωνές μέσα απ' το μαγαζί.

Βγήκε και βρήκε την Μπάμπλα έτοιμη να βάλει τα κλάματα, γιατί την είχε κατσαδιάσει άσχημα μια απαιτητική πελάτισσα. Η Βιλελμίνα ήθελε κάτι για τις ρυτίδες, αλλά δεν υπήρχε τίποτα. Φαίνεται ότι είχε αγοράσει χαμομήλι και τριφύλλι, μέντα, μαϊντανό και ηράνθεμο πριν από μερικές βδομάδες, πιστεύοντας ότι ο συνδυασμός όλων αυτών θα έσβηνε τις ρυτίδες και θα μαλάκωνε το στεγνό δέρμα της. Και τώρα ζητούσε πίσω τα λεφτά της γιατί δεν είχε τα αναμενόμενα αποτελέσματα.

Η Βάιολετ στάθηκε αποφασιστικά μπροστά στην υπάλληλό της. «Όλα αυτά είναι καλά για τα ξηρά δέρματα, αλλά δεν ξέρω πώς σχημάτισες την εντύπωση ότι θα έσβηναν τις ρυτίδες σου».

«Γιατί έτσι μου είπε η υπάλληλός σου».

Η Βάιολετ δε χρειαζόταν να ρωτήσει την Μπάμπλα, ήξερε ότι η μικρή δεν είχε πει τέτοια πράγματα. «Αν δε θέλεις τα προϊόντα, μπορείς να τα φέρεις πίσω. Θα σου επιστρέφω ένα μέρος απ' τα χρήματα που πλήρωσες».
«Αυτό δε με ικανοποιεί».

Τα μάτια της Βάιολετ στένεψαν. Ήξερε καλά τη Βιλελμίνα. Όλοι οι καταστηματάρχες την ήξεραν. «Τότε φοβάμαι ότι θα πρέπει να μου κάνεις μήνυση, χρυσή μου, γιατί δε σκοπεύω να κάνω άλλες υποχωρήσεις».

Η γυναίκα γκρίνιαξε λίγο ακόμα. Για οποιονδήποτε άλλον, η Βάιολετ θα είχε κάνει πιο πολλά, αλλά η Βιλελμίνα παραπονιόταν πάντα. Άλλωστε έπρεπε να υποστηρίξει την υπάλληλό της. Η Μπάμπλα ήταν μικρό κορίτσι. Αυτή ήταν η πρώτη της δουλειά. Δε θα άφηνε μια μέγαιρα σαν τη Βιλελμίνα να την τρομοκρατήσει.

Πελάτες μπαινόβγαιναν συνέχεια. Στο μεταξύ, παραγγελίες για καλάθια έπρεπε να ετοιμαστούν, φυτά χρειάζονταν πότισμα και το γρασίδι χρειαζόταν κούρεμα. Το τηλέφωνο χτυπούσε συνέχεια και ένα φορτηγό ήρθε να παραδώσει διάφορα υλικά.

Όταν η Βάιολετ σήκωσε πάλι το βλέμμα της, η ώρα είχε πάει επτά. Τα δυο κορίτσια είχαν φύγει, η πινακίδα με την ένδειξη «κλειστό» είχε μπει στη βιτρίνα και ο Κάμερον στεκόταν στην πόρτα του Χερμπ Χέιβεν με τον ήλιο πίσω του.

«Τι είδους επιχείρηση έχεις εδώ, *σερί;»* τη ρώτησε.

«Τι εννοείς;»

«Εννοώ ότι κάνεις τη δουλειά τουλάχιστον τεσσάρων αντρών.

Έφαγες μόνο μισό σάντουιτς το μεσημέρι και δυο τρία μπισκότα νωρίτερα. Έφαγες τίποτε άλλο απ’ το πρωί;»

Ποιος ήξερε; Και ποιος νοιαζόταν; Η Βάιολετ δεν είχε ιδέα πόση ώρα στεκόταν ο Κάμερον εκεί, αλλά η σιωπή ξαφνικά έγινε βαριά. Έδειχνε τόσο αρρενωπός δίπλα σε όλα αυτά τα λουλούδια, τα αρώματα και το χάος που επικρατούσε, ειδικά με τα μακριά του πόδια και τους φαρδιούς ώμους του, που γέμιζαν το άνοιγμα της πόρτας.

Όταν συνάντησε το βλέμμα του, ένιωσε ένα γλυκό ρίγος να τη διαπερνά. Δεν υπήρχε κανένας άλλος εκεί γύρω εκτός από εκείνη, τον Καμ και το χρυσαφένιο λυκόφως.

Αλλά μετά θυμήθηκε την ερώτησή του. Ακουγόταν σαν να την κατηγορούσε που ήταν μια καλή διευθύντρια, γι’ αυτό ενστικτωδώς υπερασπίστηκε τον εαυτό της. «Δε δουλεύω και τόσο σκληρά. Όλο αυτό το τρέξιμο είναι θέατρο... για να κάνω τους άλλους να πιστεύουν

ότι έχω επιχειρηματικό μυαλό. Θα είχα προβλήματα, νομίζω, αν καταλάβαιναν οι πελάτες ότι δεν έχω ιδέα τι κάνω».

«Βέβαια», είπε ο Καμ, αλλά υπήρχε μια πονηρή λάμψη στα μάτια του. Η Βάιολετ υποψιαζόταν ότι είχε καταλάβει πως παρίστανε την κοκορόμυαλη χωρίς να είναι. Τράβηξε την προσοχή της, όμως, όταν σήκωσε ψηλά μια άσπρη χαρτοσακούλα και την κούνησε.
Η Βάιολετ μύρισε. «Φαγητό;»
«Μην έχεις και πολλές ελπίδες. Δεν είναι τίποτα σαν αυτά που μαγειρεύεις εσύ. Αλλά πήγα μέχρι το Γουάιτ Χιλς και πήρα μερικά φρέσκα σάντουιτς, ποτά και επιδόρπιο. Άρχισα να καταλαβαίνω ότι δε θα κατάφερνα ποτέ να σε πάω στους αγρούς με τη λεβάντα για να συζητήσουμε, εκτός αν σ’ έπειθα ν’ απομακρυνθείς απ’ το τηλέφωνο και το μαγαζί. Σκάφτηκα λοιπόν ότι θα είχες πεινάσει».
Η Βάιολετ δεν πεινούσε. Μέχρι που τον κοίταξε. Και τότε συνειδητοποίησε ότι υπήρχε κάποιο κενό μέσα της για πάρα πολύ καιρό.

«Δεν έχω πολύ χρόνο στη διάθεσή μου», του είπε.

Εκείνος έγνεψε καταφατικά, σαν να περίμενε κι αυτή την απάντηση, αλλά κούνησε πάλι τη σακούλα, για να της μυρίσουν τα τουρσάκια και τα σάντουιτς με μοσχαρίσιο κρέας.

«Συνήθως δεν τρώω κόκκινα κρέατα», έλεγε η Βάιολετ είκοσι λεπτά αργότερα, καταβροχθίζοντας το δεύτερο σάντουιτς.

«Το έχω καταλάβει».

«Και δεν τρώω ποτέ πατατάκια. Κάνουν πολύ κακό».

«Αχά», είπε ο Κάμερον, καθώς άνοιγε τη δεύτερη σακούλα με τα πατατάκια και τα έριχνε πάνω σε μια χαρτοπετσέτα.
Δεν είχε καταλάβει πώς ακριβώς την είχε παρασύρει σ’ αυτό το πικνίκ. Αλλά είχε πάρει μαζί του ένα παλιό σεντόνι για τραπεζομάντιλο, το φαγητό και τα κλειδιά του αμαξιού του, της είχε φορέσει ζώνη ασφαλείας στο μπροστινό κάθισμα και ο ίδιος είχε καθίσει πίσω απ’ το τιμόνι, ενώ εκείνη ακολουθούσε απλώς τη μυρωδιά του φαγητού. Μέχρι να ξεδιπλώσει το σεντόνι για να καθίσουν στην κορφή του ανατολικού λόφου πάνω απ’ τους αγρούς με τη λεβάντα, η Βάιολετ

είχε κιόλας πέσει με τα μούτρα στο φαΐ.
Είχε μια καλοσυνάτη πλευρά, αυτό έπρεπε να του το αναγνωρίσει, γιατί δεν είπε λέξη όταν εκείνη έφαγε και τη δεύτερη μερίδα πατατάκια. Όλο αυτό το αλάτι. Και το λίπος. Ένιωθε ενοχές με κάθε μπουκιά, αλλά, Θεέ μου, ήταν πολύ νόστιμα. «Εσύ είχες φάει;» τον ρώτησε.

«Φυσικά».

Εκείνη δεν πείστηκε. Είχε φέρει αρκετά πράγματα για δύο. Εί Βάιολετ πίστευε ότι έτρωγε κι εκείνος με την ίδια λαιμαργία, μέχρι που ξαφνικά πρόσεξε ότι ο Κάμερον έβαζε το φαγητό του στο δικό της πιάτο. «Δεν τρώω ποτέ τόσο πολύ. Θα με περνάς για κανένα άπληστο γουρούνι».

«Ναι. Θαύμαζα πάντα την απληστία σε μια γυναίκα. Και τη μικροψυχία. Κι εσύ είσαι πράγματι μικρόψυχη. Είδα πώς φέρθηκες στα δυο κορίτσια που δουλεύουν για σένα. Σε βλέπουν σαν να είσαι καμιά θεά».

«Με κοροϊδεύεις;»

«Κάθε άλλο. Έχω μείνει άφωνος, *σερί»*. Όταν η Βάιολετ έφαγε αρκετά, ο Κάμερον άνοιξε πάλι τη σακούλα και έβγαλε κι άλλες λιχουδιές. «Μπισκότα με αμύγδαλα. Και έχει μείνει λίγο ακόμα παγωμένο τσάι με βατόμουρο. Αν και έφερα μόνο λίγα μπισκότα. Δεν ήξερα ότι θα χρειαζόσουν δυο τρεις ντουζίνες για να χορτάσεις».

Ο αναθεματισμένος άντρας σ’ έκανε να νιώθεις άνετα και να διασκεδάζεις τόσο που η Βάιολετ ήθελε να γελάσει, αλλά μετά, φυσικά, ξαναγύρισε στην πραγματικότητα. Δεν μπορούσε να νιώθει άνετα. Όχι εδώ.

Όχι ότι δεν ερχόταν ποτέ σ’ αυτό το κομμάτι της φάρμας. Η ίδια είχε φυτέψει τα ογδόντα στρέμματα λεβάντας τα τελευταία χρόνια. Απέφευγε όμως να την κοιτάζει όταν μπορούσε. Δεν είχε περιποιηθεί εκείνη τη λεβάντα, η μικρότερη αδερφή της, η Καμίλ, το είχε κάνει όταν είχε γυρίσει στις αρχές της άνοιξης, γκρινιάζοντας ότι η Βάιολετ ήταν τρελή που είχε παραμελήσει κάτι σαν αυτό.

Και η τρέλα ήταν αληθινή. Ήξερε ότι θα ερχόταν εδώ με τον Κάμερον,

αφού έπρεπε να μιλήσουν για τη συγκομιδή. Αλλά για μεγάλα χρονικά διαστήματα ξεχνούσε πόσο τραυματικά συμβολική ήταν η λεβάντα για κείνη.

Ένας κόμπος ανέβηκε στο λαιμό της καθώς κοίταζε την απέραντη έκταση. Μέχρι που γύρισε σπίτι η Καμίλ, οι θάμνοι λεβάντας είχαν θεριέψει και είχαν γίνει μια ζούγκλα. Ακόμα δεν ήταν τέλειοι, αλλά η Βάιολετ -η οποία φρόντιζε πάντα στοργικά τα πάντα και τους πάντες- είχε πετάξει αυτούς τους θάμνους στο έδαφος και τους είχε αφήσει στη μοίρα τους.

«Πες μου τι σκεφτόσουν αρχικά να κάνεις μ' αυτό», είπε ο Κάμερον.

Η φωνή του ήταν απαλή, σοβαρή, καθόλου επικριτική, αλλά ο κόμπος στο λαιμό της την εμπόδιζε να μιλήσει εκείνη τη στιγμή.

Το μεθυστικό άρωμα της λεβάντας πλημμύριζε το ζεστό καλοκαιρινό αέρα. Τα μπουμπούκια μόλις άρχιζαν ν' ανοίγουν, γιατί όλοι οι τύποι που είχε φυτέψει η Βάιολετ ήταν όψιμοι. Τα μπουμπούκια θα άνθιζαν από τώρα μέχρι τον Αύγουστο και προς το τέλος του καλοκαιριού το άρωμα θα ήταν τόσο δυνατό που δε θα μπορούσε κανείς να το αντέξει -όχι ότι αυτό θα τον ενοχλούσε.

Τα φυτά ήταν μοβέ, απαλά στο φως του δειλινού, και το άρωμα των πρώτων μπουμπουκιών ήταν μαγευτικό, όχι βαρύ, αλλά

φρέσκο και καθαρό. Κανένα άλλο λουλούδι ή βότανο δεν είχε άρωμα που να μοιάζει με αυτό της λεβάντας.
«Βάιολετ;»
Ακούγοντας τ' όνομά της, εκείνη έδειξε τους αγρούς χωρίς να τον κοιτάξει. «Η μητέρα μας -το όνομά της είναι Μαργκό- είχε πάντα ένα παρτέρι με λεβάντα στον κήπο του σπιτιού. Από εκείνη έμαθα όσα ξέρω. Υπάρχουν πολλά είδη λεβάντας, αλλά οι περισσότερες ποικιλίες ανήκουν σε δυο κατηγορίες. "Ανθεκτική λεβάντα" λένε οι πιο πολλοί άνθρωποι την αγγλική λεβάντα, παρ' όλο που δεν προέρχεται απ' την Αγγλία. Και οι "τρυφερές λεβάντες" ευδοκιμούν στη Γαλλία και την Ισπανία».
Ο Κάμερον έγειρε πίσω. «Συνέχισε».

«Εντάξει. Το καλύτερο αιθέριο έλαιο -για αρώματα- το παίρνεις απ'

την ανθεκτική λεβάντα. Κάτι που προφανώς θα το ξέρεις».

«Μπορεί να ξέρω κάτι γι' αυτό, ναι. Αλλά συνέχισε να μιλάς, θέλω να μάθω πώς ασχολήθηκες μ' αυτό και πώς πέτυχες αυτό τον τύπο λεβάντας».

Ορίστε, ο κόμπος είχε φύγει απ' το λαιμό της. Ο Κάμερον μάλλον ήξερε ήδη όλα αυτά τα πράγματα αφού ήταν χημικός, αλλά η φλυαρία ήταν ο καλύτερος τρόπος για να καλύψει η Βάιολετ τον εκνευρισμό της. «Να, ήξερα απ' τη μητέρα μου τα πλεονεκτήματα του κάθε τύπου λεβάντας. Το ενδιαφέρον μου δεν ήταν για το αιθέριο έλαιο, γιατί ήξερα ότι χρειαζόσουν φοβερές ποσότητες - διακόσια πενήντα κιλά λουλούδια, νομίζω-για να βγάλεις μια ουγκιά αιθέριο έλαιο. Αλλά μερικές λεβάντες είναι πιο δυνατές σε χρώμα και άρωμα. Και μερικές άλλες ευδοκιμούν σε κάθε είδους κλίμα».
Δε θα σκεφτόταν μωρά. Θα συνέχιζε να μιλάει μέχρι να συνέλθει και να μπορέσει να κοιτάξει ξανά τον Κάμερον χαμογελώντας. «Μετά το διαζύγιο είχα χρόνο στη διάθεσή μου. Και η Ντέιζι έτυχε να μου στείλει μερικά είδη λεβάντας, γι' αυτό, έτσι για την πλάκα, άρχισα να πειραματίζομαι στο θερμοκήπιο. Έφερα μερικές απ' τις αγαπημένες ποικιλίες της μαμάς μου απ' τον κήπο, μετά άρχισα να συλλέγω κι άλλες, διαφορετικές, από διάφορα μέρη της χώρας. Αυτό που ήθελα ήταν να παίζω και να δω αν μπορούσα να διασταυρώσω τα πιο αγαπημένα μου είδη».

«Για ποιο λόγο;» ρώτησε ο Κάμερον.

«Για διασκέδαση. Για να δω αν μπορούσα να τα καταφέρω, αν μπορούσα να δημιουργήσω μια λεβάντα της οποίας το άρωμα θα παρέμενε πιο γνήσιο απ' όλα τα άλλα είδη. Πάντα μου άρεσε ν' ασχολούμαι με φυτά, ξέρεις. Και...» Η Βάιολετ σταμάτησε.

Του έλεγε ψέματα. Απ' το μυαλό της περνούσαν εικόνες του άντρα που είχε κάποτε παντρευτεί και πίστευε ότι ήταν ο μεγάλος έρωτας της ζωής της. Είχε μάθει όλα όσα ήξερε για το σεξ απ' τον Σίμπσον... ειδικά όλα τα λάθος πράγματα. Πως οι άντρες υπέφεραν αν δεν απελευθερώνονταν. Πως δεν μπορούσαν να περιμένουν πολύ.

Πράγματα όπως ότι οι αληθινές γυναίκες έφταναν σε οργασμό χωρίς κανένα πρόβλημα, εκτός αν είχαν αναστολές. Επίσης, οι αληθινές

γυναίκες έμεναν έγκυοι αν δεν είχε κανένα πρόβλημα ο άντρας. Και το σπέρμα του Σίμπσον -το είχε ελέγξει- ήταν καλό.
Εκείνη είχε το πρόβλημα.

«Βάιολετ, τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Κάμερον χαμηλόφωνα. Εκείνη κοίταξε τους αγρούς, μέχρι που τα μάτια της άρχισαν να καθαρίζουν. «Μετά το διαζύγιο... ήθελα να βλέπω πράγματα να μεγαλώνουν, ν' αναπαράγονται. Έλεγαν όλοι ότι ήμουν τρελή που άφησα αυτή την έκταση να ξεφύγει από κάθε έλεγχο. Είχαν δίκιο. Αλλά η αλήθεια, Καμ, είναι ότι δε μ' ενδιέφερε αν ξέφευγε από κάθε έλεγχο».

«Εντάξει», είπε εκείνος.

«Ήταν κάτι *δικό μου.* Αν το έχανα, αν δεν έβγαζα ποτέ δεκάρα απ' αυτό, δε θα μ' ένοιαζε. Δε χρειάζομαι λεφτά. Και δε με νοιάζει αν οι άλλοι με περνάνε για τρελή ή όχι». «Καταλαβαίνω», είπε τρυφερά ο Κάμερον.

Πες του, την παρότρυνε η καρδιά της. Μίλησέ του. Άνοιξε τα χαρτιά σου. Τότε θα καταλάβεις αν είναι σημαντικό για κείνον ή όχι-
Αλλά η Βάιολετ ήξερε ότι δεν ήταν τόσο απλό. Ο Κάμερον μπορεί, βέβαια, να είχε ήδη φτιάξει την οικογένεια που ήθελε. Μπορεί να μην τον ενδιέφεραν τα παιδιά. Αλλά πολλοί άντρες πίστευαν ότι μια γυναίκα ήταν λιγότερο γυναίκα, λιγότερο σεξουαλική, λιγότερο θηλυκή... αν δεν ήταν γόνιμη.

«Ήθελα να δω κάτι να μεγαλώνει. Κάτι δικό μου. Ήθελα να κάνω κάτι μ' ένα κομμάτι γης που ήταν άγονο, επειδή αυτή η πλαγιά ήταν πετρώδης και τίποτε άλλο δε μεγάλωνε ποτέ εδώ. Ήταν λοιπόν μια πρόκληση. Να δημιουργήσω κάτι που δεν υπήρχε πριν. Δεν το έκανα για τα λεφτά. Το έκανα για...»

«Ε...» μουρμούρισε ο Κάμερον και, σαν να κατάλαβε ότι είχε να κάνει με μια εύθραυστη γυναίκα που ήταν έτοιμη να ξεσπάσει σε κλάματα, την τράβηξε μέσα στην αγκαλιά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Το τελευταίο πράγμα που σκόπευε ο Κάμερον να κάνει ήταν να πάρει τη Βάιολετ στην αγκαλιά του.

Ναι, την είχε παρασύρει στους αγρούς με τη λεβάντα για πικνίκ, αλλά αυτό το είχε κάνει μόνο και μόνο γιατί είχε πια καταλάβει ότι η δουλειά της στο μαγαζί δεν της άφηνε ποτέ ελεύθερο χρόνο. Αν δεν έβρισκε κάποιον τρόπο να την απομονώσει απ’ το τηλέφωνο, τους γείτονές της και όλους τους άλλους, δε θα κατάφερναν ποτέ να μιλήσουν για τους όρους τους συμβολαίου τους. Και αυτό το θέμα ήταν κρίσιμο. Παρ’ όλο που στα είδη λεβάντας που είχε η Βάιολετ η συγκομιδή γινόταν αργά, το κύμα καύσωνα επιτάχυνε την ωρίμανση των λουλουδιών. Σε μερικές μέρες έπρεπε ν’ αρχίσει να τα μαζεύει.

Γι’ αυτό την είχε πάει σ’ ένα μέρος όπου ήξερε ότι μπορούσαν να μιλήσουν ήσυχα, και όχι για να την αποπλανήσει. Δε σκόπευε καν να την αγγίξει. Και δε θα είχε συμβεί τίποτα -ο Κάμερον το πίστευε αυτό- αν δεν την έβλεπε ξαφνικά τόσο ταραγμένη.

Δεν το άντεχε. Η Βάιολετ ήταν γεμάτη ενεργητικότητα. Ήταν μια δυναμική, περίπλοκη γυναίκα, που μπορούσε να παραπλανήσει έναν άντρα σχετικά με την αλήθεια των πραγμάτων. Ήταν ξεροκέφαλη, ανεξάρτητη σε εκνευριστικό βαθμό, μια γυναίκα που έκανε αυτό ακριβώς που ήθελε με το δικό της ρυθμό. Ήταν σκληρό καρύδι, ακόμα κι αν για κάποιο λόγο δεν ήθελε να το ξέρουν αυτό οι άλλοι.

Και αυτός ήταν ο λόγος που ο Κάμερον πραγματικά συγκλονίστηκε, βλέποντας ξαφνικά τα βουρκωμένα μάτια της γεμάτα πόνο και θλίψη. Δεν μπορούσε να μην την πάρει στην αγκαλιά του. Δεν το έκανε ερωτικά, ήταν μια ενστικτώδης επιθυμία του να την προστατέψει, να την παρηγορήσει κατά κάποιον τρόπο.

Μόνο που την επόμενη στιγμή όλες οι ειλικρινείς, ιπποτικές προθέσεις

του έκαναν φτερά.

Όταν το στόμα του άγγιξε το δικό της, εκείνη ανταποκρίθηκε αμέσως. Τα χείλη της ήταν ζεστά σαν ηλιαχτίδες, απαλά σαν βελούδο. Ρούφηξαν με απληστία το πρώτο του φιλί, κάτι που δεν του άφηνε άλλα περιθώρια επιλογής παρά να συνεχίσει μ’ ένα δεύτερο και μετά μ’ ένα τρίτο. Οι βλεφαρίδες της τρεμόπαιξαν και μετά έκλεισαν, τα λεπτά της δάχτυλα, διατακτικό στην αρχή, γλίστρησαν στους ώμους του κι ύστερα τυλίχτηκαν στο λαιμό του.

Όταν ο Κάμερον ένιωσε το ζεστό, όλο καμπύλες κορμί της να σφίγγεται πάνω στο δικό του, κάτι συνέβη. Βαθιά μέσα του, αισθάνθηκε σαν να εξαφανίστηκε ολόκληρος ο υπόλοιπος κόσμος. Εκείνη ήταν η πραγματικότητά του. Εκείνη και όλες οι αισθήσεις που ξυπνούσε μέσα του.

Την έσφιξε πιο πολύ. Κι εκείνη κόλλησε πάνω του και τα μακριά, μεταξένια μαλλιά της ελευθερώθηκαν μες στα χέρια του. Τα βραχιόλια της κουδούνισαν, ένα απ’ τα σανδάλια της γλίστρησε και κατρακύλησε στην πλαγιά. Εκείνη όμως δεν άνοιξε τα μάτια της, δεν έδειξε να την ενδιαφέρει τίποτ’ άλλο εκτός από κείνον και τα γλυκά, επικίνδυνα, φλογερά φιλιά του.

Ο Κάμερον ίσως ένιωθε ενοχές που της είχε δώσει το πρώτο φιλί. Ίσως δεν έπρεπε να το είχε κάνει, αφού ήξερε ότι η Βάιολετ ήταν μπελάς. Αλλά πώς ήταν δυνατόν να μαντέψει ποτέ ότι θα ήταν τόσο μεγάλος μπελάς;

Την είχε ξαναγευτεί. Ήταν έντονο, αλλά όχι όπως αυτό τώρα. Οτιδήποτε ήταν αυτό που την είχε ταρακουνήσει, ήταν σαν να είχε ξαφνικά απελευθερώσει κάτι παγιδευμένο βαθιά μέσα της. Δεν ανταποκρίθηκε απλώς στα φιλιά του, έγινε ηφαίστειο.

Δεν παραδόθηκε απλώς, έκανε αντεπίθεση. Δεν άγγιζε μόνο, προκαλούσε, απαιτούσε το άγγιγμά του.

Ζεστή, υγρή επιδερμίδα άγγιξε τη δική του. Ο Κάμερον μύρισε τα μαλλιά της, την ευωδιαστή ανάσα της, το απαλό άρωμά της. Καθώς έπεφτε η νύχτα και το φεγγάρι εμφανιζόταν σαν μια υπόσχεση στον μακρινό ουρανό, ήταν λες και όλες αυτές οι εκτάσεις με τη λεβάντα να εξέπεμπαν μια μελωδία αρώματος. Η λεβάντα τους τύλιγε,

πλημμυρίζοντας τον αέρα, πλημμυρίζοντας τις αισθήσεις τους. Το άρωμα έμοιαζε στη Βάιολετ, ήταν άγριο, φρέσκο, απατηλό. Μαγικό.

«Καμ», ψιθύρισε εκείνη με φωνή γεμάτη δέος.

Το ίδιο δέος ένιωθε κι εκείνος. Το χέρι του γλίστρησε πιο χαμηλά, στο λαιμό και μετά στο στήθος της. Όσο προσεκτικά, όσο τρυφερά κι αν την άγγιζε, το κορμί του διαμαρτυρόταν ότι δεν ήταν αρκετό. Καθόλου αρκετό.

Η μπλούζα της τραβήχτηκε και βγήκε με ευκολία απ' το κεφάλι της.

Για μια στιγμή, ο Κάμερον νόμιζε ότι η Βάιολετ δε φορούσε σουτιέν, αλλά φορούσε, μόνο που ήταν ένα μικροσκοπικό κομμάτι δαντέλα. Ευτυχώς, άνοιγε από μπροστά. Και μετά, τα ζεστά, ροζιασμένα χέρια του χάιδευαν το απαλό της στήθος, κάνοντας τις θηλές της να ριγούν κάτω απ' τις παλάμες του. Αλλά ούτε αυτό ήταν αρκετό. Ούτε κατά προσέγγιση. Η Βάιολετ έβγαλε μια πνιχτή κραυγή με τα χείλη της πάνω στα δικά του και ο Κάμερον φίλησε το λαιμό και τα στήθη της, με περισσότερο πάθος τώρα.

Κάπου μέσα του, η συνείδησή του λειτουργούσε ακόμα και το ένστικτό του τον προειδοποιούσε. Ο Κάμερον ήξερε ότι δεν καταλάβαινε τη Βάιολετ. Ήξερε ότι βαθιά μέσα της είχε ταραγμένα νερά που τα έκρυβε απ' τους άλλους. Ήξερε ότι ήταν ένας δαίδαλος αντιφάσεων.

Είχε δει την υποτιθέμενη εκκεντρική πλευρά της, αλλά είχε επίσης δει πόσα πράγματα μπορούσε να κάνει ταυτόχρονα και αποτελεσματικά στη δουλειά της.

Την είχε ακούσει να ισχυρίζεται πολλές φορές ότι δεν την ένοιαζε αν η λεβάντα είχε ξεφύγει από κάθε έλεγχο. Όμως κι αυτό ήταν αντιφατικό, γιατί κανείς δεν έκανε τυχαία πειράματα σ' ένα θερμοκήπιο, ούτε φύτευε ογδόντα στρέμματα.

Μετά ήταν και το βαρυφορτωμένο με μπιχλιμπίδια σπίτι της, που ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με το αυστηρό, σχεδόν καλογερίστικο υπνοδωμάτιό της, στο οποίο είχε ρίξει μια ματιά ο Κάμερον.

Δεν μπορούσε να είναι σίγουρος για τίποτα μαζί της, παρά μόνο για το προφανές: ότι εκείνος βρισκόταν εδώ για τη λεβάντα. Και για να συνεργαστούν, έπρεπε να εμπιστεύονται ο ένας τον άλλο. Θα ήταν

ανόητο να την αποπλανήσει πριν κερδίσει πρώτα την εμπιστοσύνη της.

Και δεν ήταν ανόητος. Ανεξάρτητος, ναι. Εγωκεντρικός, ω, ναι. Αλλά όχι ανόητος.

«Καμ», είπε πάλι η Βάιολετ ψιθυριστά, αυτή τη φορά ανοίγοντας το πουκάμισό του με τα χέρια της, τραβώντας το, αγγίζοντας το γυμνό του στήθος με το δικό της.

Το μυαλό του πλημμύρισε με ανόητες σκέψεις, ανόητες επιθυμίες, τόσο που δεν υπήρχε χώρος για τίποτε άλλο εκτός από κείνη, τη γεύση της, το προφίλ της στο φως του φεγγαριού, την ευωδιαστή επιδερμίδα της, το γοητευτικό, απαιτητικό στόμα της.

Χρειαζόταν κι άλλα. Αυτό το πάθος του για κείνη έπρεπε να το ελέγξει. Όσα ένιωθε για τη Βάιολετ, για τη γη, για όλα εδώ ήταν κάτι εντελώς άγνωστο στον Κάμερον Λάχλαν που ήξερε εκείνος μέχρι τώρα. Είχε ορκιστεί να μη γίνει ποτέ σαν τον πατέρα του, να μη δεθεί ποτέ σ’ ένα μέρος. Δε θα άφηνε ποτέ ένα μέρος να τον κρατήσει αιχμάλωτο. Ποτέ.

Κι όμως, υπήρχε κάτι στη Βάιολετ που του έδινε μια τρομακτική, παράξενη, ανόητη αίσθηση ότι ανήκε εκεί. Τον έκανε να νιώθει σαν να τον χρειαζόταν.

Σαν να τη χρειαζόταν κι εκείνος.

Σαν να τον ήθελε... *Μόνο* εκείνον, όχι οποιονδήποτε άντρα αλλά μόνο εκείνον.

Και ο Κάμερον ήθελε εκείνη -μόνο εκείνη-, όχι μια οποιαδήποτε γυναίκα για να ικανοποιεί τις σεξουαλικές του ανάγκες ή να γεμίζει τις μοναχικές ώρες της νύχτας, αλλά κάτι άλλο, κάτι περισσότερο. Συνέχιζε να έχει την εντύπωση ότι την ήθελε όσο καμιά άλλη γυναίκα ως τώρα. Ότι μόνο εκείνη μπορούσε να γεμίσει το κενό μέσα του που δεν ήξερε καν ότι υπήρχε.

Η νύχτα συνέχιζε να πέφτει, κάνοντας πιο έντονα τα αρώματα της γης και της λεβάντας. Ο πόνος μέσα του ήταν σαν ένα μέρος της νύχτας, μοναχικό και σκοτεινό, καυτό και ανυπόμονο. Ήξερε ότι ήταν τρέλα, κι όμως οι χτύποι της καρδιάς του συνέχιζαν να ψιθυρίζουν το ίδιο μήνυμα, ότι θα έχανε κάτι αμετάκλητα αν δεν της έκανε έρωτα τώρα,

αμέσως τώρα.

Η Βάιολετ ξάπλωσε στο δροσερό σεντόνι που είχε φέρει ο Κάμερον, τραβώντας τον κάτω μαζί της, δείχνοντάς του πως ήθελε κι εκείνη το ίδιο πράγμα. Εκείνον. Γυμνό. Τώρα.
Για κάποιο λόγο, σωστό ή λανθασμένο, λογικό ή τρελό, ένιωθε ότι αυτό ήταν κάτι πολύ σωστό.

Το πουκάμισό του βγήκε με την ίδια ευκολία που βγήκε και η φούστα της. Η Βάιολετ άφησε έναν ήχο ανυπομονησίας, ανακάθισε, έβγαλε τα κουδουνιστά κοσμήματα απ' τους καρπούς και τα αυτιά της και ξαναγύρισε κοντά του. Ο Κάμερον ήθελε να την καταβροχθίσει με φιλιά. Πάνω στο άσπρο σεντόνι, η επιδερμίδα της έδειχνε τόσο χρυσαφένια, τα μάτια της τόσο λαμπερά, τα μακριά μαλλιά της τόσο μεταξένια.

Νόμιζε ότι ήταν γυμνή, αλλά φορούσε ακόμα ένα διάφανο σλιπάκι... ένα σλιπάκι που εκείνος το ανακάλυψε όταν το στόμα του άρχισε να χαράζει με τρυφερά φιλιά ένα μονοπάτι απ' το στήθος μέχρι την κοιλότητα του αφαλού της, μετά πιο χαμηλά στην κοιλιά κι ακόμα πιο χαμηλά.

Ακόμα και στο σκοτάδι, ο Κάμερον μπορούσε να δει μέσα απ' το λεπτό σλιπάκι. Μπορούσε ακόμα να δει το στήθος της που ανεβοκατέβαινε, το σφυγμό που χτυπούσε στο λαιμό της, τις φλόγες στα μάτια της. Και όταν το σλιπάκι εξαφανίστηκε, όταν δεν υπήρχε πια τίποτα ανάμεσά τους παρά προσμονή και πόθος, εκείνη είπε ξαφνικά, αναστατωμένη: «Καμ... Κάμερον, πρέπει να σου πω κάτι...»

«Αντισύλληψη. Δεν είσαι προστατευμένη;»

Για μια στιγμή εκείνη δεν απάντησε, αλλά μετά είπε με απόλυτη βεβαιότητα: «Όχι, δεν είναι αυτό το πρόβλημα».

«Τότε θα πρέπει να είναι κάτι πολύ σοβαρό για να σταματήσω, *σερί*, αλλιώς θα πιστέψω ότι το θέλεις όσο κι εγώ».

Και πάλι εκείνη δίστασε για μια στιγμή, αλλά όταν απάντησε, η φωνή της ήταν δυνατή και ειλικρινής. «Δε θέλω να σταματήσω, όχι απόψε, όχι μ' εσένα. Κάνε μου έρωτα, Καμ. Κάνε όλα τ' άλλα να χαθούν. Κάνε αυτή τη νύχτα ν' ανήκει μόνο σ' εμάς τους δυο».

Διάβολε, αυτή ήταν μια πολύ μεγάλη απαίτηση από έναν εραστή, αλλά ένας άντρας δεν μπορούσε να κερδίσει κάτι αν δεν το επιδίωκε. Γι' αυτό ο Κάμερον προσπάθησε. Έδωσε όλο του τον εαυτό σε κάθε φιλί, σε κάθε χάδι. Δοκίμασε τρυφερότητα, δοκίμασε σκληρότητα. Έδειξε ανυπομονησία, την οποία ακολούθησαν αργές κινήσεις χεριών και μιας νωθρής γλώσσας.

Το φως του φεγγαριού έλουζε με ασήμι την επιδερμίδα της. Κάπου κοντά, ακούστηκε μια κουκουβάγια. Το άρωμα της λεβάντας συνέχιζε να εισχωρεί στις αισθήσεις της και στις δικές του. Όταν τελικά την τράβηξε αποκάτω του, το κορμί του είχε πάρει φωτιά, οι μύες του ήταν σφιγμένοι, ναρκωμένοι, ένιωθε τρελός για κείνη.

Η Βάιολετ τύλιξε τα μακριά, λεπτά πόδια της γύρω του, δείχνοντάς του ότι ήταν έτοιμη να τον δεχτεί. Τα χείλη τους ενώθηκαν καθώς ο Κάμερον έμπαινε μέσα της προσεκτικά, απαλά. Αλλά το όνομά του βγήκε ξαφνικά σαν μια κραυγή αγωνίας απ' τα χείλη της, παρακινώντας τον να μπει πιο βαθιά.

Έπλεξε τα χέρια του στα μαλλιά της, πίεσε τα χείλη του στα δικά της και μπήκε βαθιά μέσα της, φτάνοντας μέχρι την ψυχή της. Ήταν τρέλα, αλλά είχε την αίσθηση ότι της ανήκε, ότι ανήκαν ο ένας στον άλλο με κάποιον τρόπο που δεν ήξερε καν ότι υπήρχε. Δεν ήταν παρά σεξ, είπε στον εαυτό του. Το καλύτερο σεξ που είχε κάνει ποτέ στη ζωή του, αλλά απλώς σεξ.

Το ψέμα αυτό όμως δεν κράτησε πολύ. Αυτό δεν ήταν απλό σεξ, αλλά κάτι που είχε ταρακουνήσει τον κόσμο του.

Ή μάλλον εκείνη είχε ταρακουνήσει τον κόσμο του. Ακολουθούσε κάθε του κίνηση, ανταπέδιδε κάθε χάδι, το λεπτό κορμί της σφιγγόταν όταν ακριβούς σφιγγόταν και το δικό του.

Τον είχε κατακτήσει εκείνη τη στιγμή. Ή την είχε κατακτήσει εκείνος. Ο Κάμερον δεν ήξερε τη διαφορά, ούτε τον ένοιαζε.
Ο ουρανός γέμισε αστέρια, ή τουλάχιστον έτσι ένιωθε αυτός, σαν να πετούσε πάνω απ' το φεγγάρι μαζί της, καθώς το κορμί του ζητούσε απελευθέρωση.

Για μια στιγμή, ευχήθηκε να μην την είχε ρωτήσει για αντισύλληψη,

γιατί αυτή η αίσθηση ότι ανήκαν ο ένας στον άλλον ήταν πολύ ισχυρή. Ήθελε το σπέρμα του μέσα της, ένα παιδί που θα το δημιουργούσαν οι δυο τους. Αλλά αυτή η σκέψη, όπως και κάθε άλλη λογική σκέψη, εξαφανίστηκε. Έφτασαν και οι δυο στο αποκορύφωμα της έκστασης και μετά έπεσαν εξαντλημένοι ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

Αργότερα... λεπτά αργότερα, ώρες αργότερα, ο Κάμερον άνοιξε τα μάτια του. Το φεγγάρι ήταν ακόμα εκεί επάνω, περικυκλωμένο από άστρα. Τα αρώματα της γης και της λεβάντας έφταναν ακόμα στα ρουθούνια του. Κάπου πιο μακριά, ακούστηκε πάλι η κουκουβάγια. Ο Κάμερον είχε μυρίσει πολλές φορές όλα αυτά τα αρώματα, ήξερε αυτό το φεγγάρι. Αλλά δεν ήξερε εκείνη.

Πώς θα ένιωθε να έχει το ζεστό, λυγερό κορμί της στην αγκαλιά του, τυλιγμένη ακόμα γύρω του, με το μάγουλό της στην καμπύλη του λαιμού του, τα μεταξένια μαλλιά της να χαϊδεύουν το πιγούνι του.

«Που να πάρει», είπε.

Η Βάιολετ έγειρε πίσω το κεφάλι της. «Ωχ! Αυτό ακούγεται σαν να μετάνιωσες κιόλας».

«Δοκίμασε πάλι. Δε θα μετάνιωνα για ό,τι έγινε ανάμεσά μας ακόμα κι αν κινδύνευε η ζωή μου». Τη φίλησε στα μαλλιά κι ένιωσε να ερεθίζεται πάλι, κάτι που δεν του είχε ξανασυμβεί τόσο σύντομα. Έφταιγε εκείνη. Τον έκανε να νιώθει πράγματα, να κάνει πράγματα, να θέλει πράγματα που δεν ήταν *φυσιολογικά* για κείνον.

Δεν ήταν δυνατόν να την είχε ερωτευτεί. Όχι μόνο επειδή την ήξερε τόσο λίγο, αλλά και επειδή αυτά που ένιωθε για κείνη δεν μπορούσε να τα εξηγήσει. Η Βάιολετ είχε σχεδόν κλάψει δυο φορές μέσα σε μια μέρα. Ήθελε μια κλαψιάρα γυναίκα; Χρειαζόταν όλες αυτές τις γάτες; Ο Κάμερον είχε δει τις Άλπεις και τους ωκεανούς. Πώς μπορούσε ποτέ να τον μαγεύει μια πετρώδης έκταση με κόκκινες αποθήκες, πέτρινους φράχτες και ελικοειδείς δρόμους;
Και για να το διατυπώσει πιο συγκεκριμένα, αν είχε χάσει το μυαλό του, πού στο διάβολο είχε πάει;

Υπήρχε κάποια ελπίδα να το ξαναβρεί;

«Κάμερον;» Η Βάιολετ στριφογύρισε μέσα στην αγκαλιά του, χωρίς ν’

απομακρυνθεί, παρά μόνο όσο χρειαζόταν για να γείρει το κεφάλι της και να τον κοιτάξει στο πρόσωπο. Τα δάχτυλά της κινήθηκαν απαλά και πλέχτηκαν με τα δικά του. «Μίλησέ μου για τις κόρες σου».

Ο Κάμερον κοίταξε τα πλεγμένα δάχτυλά τους. Που να πάρει και να σηκώσει. Οι έφηβοι τα έκαναν αυτά, οι μεγάλοι δεν κάθονταν γυμνοί κάτω από το φως του φεγγαριού. Αλλά η Βάιολετ δεν έδειχνε διατεθειμένη να ξεκολλήσει το κορμί της απ’ το δικό του - ούτε εκείνος βέβαια το ήθελε.

Η ερώτηση για τις κόρες του ήταν εντελώς εκτός τόπου και χρόνου, όμως ο Κάμερον ήταν πρόθυμος ν’ απαντήσει. Η συζήτηση ήταν καλύτερη απ’ την άλλη εναλλακτική λύση... να μένει εκεί ξαπλωμένος, να ρουφάει το άρωμα της λεβάντας και το φως του φεγγαριού και να θέλει να της κάνει πάλι έρωτα. Άρχισε λοιπόν να μιλάει. «Η Μιράντα είναι δεκαπέντε. Η Κέιτ είναι δεκάξι». Δίστασε. «Για πολύ καιρό ήταν ξεκάθαρο ότι έπρεπε να μείνουν με τη μητέρα τους. Όχι ότι δεν ήθελα να είμαι ενεργός πατέρας. Πάντα το ήθελα, πάντα προσπαθούσα να είμαι. Αλλά ταξίδευα πολύ. Τους μιλούσα στο τηλέφωνο δυο φορές την εβδομάδα. Περνάμε αρκετό καιρό μαζί τα καλοκαίρια και τις γιορτές. Και συνήθως μένω εκεί τουλάχιστον ένα μήνα κάθε χρόνο για να είμαι κοντά τους, να κάνουμε πράγματα μαζί. Αλλά τελευταία...»

«Τελευταία τι;»

«Τελευταία, μαλώνουν συνέχεια με τη μητέρα τους. Βασικά, για τους λόγους που διαφωνούν οι έφηβες με τη μητέρα τους.

Για κανόνες. Για ρόλους. Αλλά μερικές φορές εκείνη δεν αντέχει άλλο, και τότε νομίζω...»

«Τι νομίζεις;»

«Πως, αν ζούσα μ’ ένα διαφορετικό τρόπο, θα μπορούσα να πάρω τις κόρες μου μαζί μου για ένα διάστημα. Οι περισσότεροι γονείς τρέμουν τα χρόνια της εφηβείας των παιδιών τους, αλλά για κάποιον ανεξήγητο λόγο εμένα δε με πειράζει που είναι δύσκολες και απρόβλεπτες. Αντίθετα, νιώθω ότι τώρα θα μπορούσα να ήμουν καλύτερος πατέρας για τις κόρες μου». Εντάξει, είχε χρειαστεί να ξεγυμνώσει ένα μέρος της καρδιάς του για να της το πει αυτό. Τώρα λοιπόν ήταν η δική της

σειρά. «Τι έγινε μ’ εσένα και τον πρώην σου;»

Το χέρι της τραβήχτηκε απ’ το δικό του. Η Βάιολετ κάθισε ανάσκελα και κοίταξε τ’ αστέρια. «Τον λένε Εντ. Εγώ τον φώναζα πάντα Σίμπσον. Τον είδα όταν ήμαστε στο κολέγιο κι αμέσως κατάλαβα ότι ήταν η πρώτη και μοναδική αληθινή μου αγάπη. Ήταν ένας ζεστός άνθρωπος, τύπος οικογενειάρχη, με αίσθηση του χιούμορ. Διασκεδαστικός. Σταμάτησα τον τελευταίο χρόνο του σχολείου για να τον βοηθήσω να τελειώσει νωρίτερα. Πήρε πτυχίο κοινωνικού λειτουργού. Ήταν ο άνθρωπος που βοηθούσε πάντα τους άλλους».

«Ακούγεται σαν άγιος άνθρωπος», είπε ο Καμ, όχι χωρίς κάποια δόση ζήλιας.

«Όχι ακριβώς», αποκρίθηκε η Βάιολετ μελαγχολικά. «Είναι παντρεμένος με κάποια άλλη τώρα. Το πρώτο τους παιδί γεννήθηκε πέντε μήνες μετά το γάμο. Και σήμερα το πρωί μου τηλεφώνησε για να μου ανακοινώσει τη γέννηση του γιου τους».

«Δεν καταλαβαίνω γιατί τηλεφώνησε σ’ εσένα». Δεν ήταν δύσκολο για τον Καμ να βγάλει το συμπέρασμα ότι αυτός ο αλήτης της είχε κάνει απιστίες, αφού η δεύτερη γυναίκα του ήταν ήδη τεσσάρων μηνών έγκυος όταν παντρεύτηκαν.

«Ποιος μπορεί να το καταλάβει; Δε θα τον δεχόμουν πίσω ακόμα κι αν με πλήρωναν, τον έχω ξεπεράσει από κάθε άποψη. Για κάποιο λόγο, πιστεύει ότι είμαστε ακόμα καλοί φίλοι».

«Είστε;» «Όχι».
«Τότε γιατί τον αφήνεις να σου τηλεφωνεί;»

«Επειδή...» Η Βάιολετ σήκωσε το ένα χέρι προς το φεγγάρι. «Ω, δεν ξέρω γιατί. Στην αρχή, φερόμουν φιλικά από εγωισμό, δεν ήθελα να τον αφήσω να καταλάβει πόσο με είχε πληγώσει. Και μετά δεν έβρισκα τρόπο να τον σταματήσω. Ξέρω ότι αγωνίζονται για να συντηρήσουν την οικογένειά τους που μεγαλώνει».

«Αγωνίζονται; Νόμιζα ότι ο πρώην σου ήταν πλούσιος».

Εκείνη συνοφρυώθηκε. «Τι σ’ έκανε να το πιστέψεις αυτό;»

«Μα... νομίζω πως είπες, ή άφησες να εννοηθεί, ότι είχες πάρει αρκετά

λεφτά απ’ το διαζύγιο. Όταν μου έλεγες πως μπορούσες να χτίσεις το θερμοκήπιο και πως δε σ’ ένοιαζε αν έχανες λεφτά απ’ τη λεβάντα».

«Ω! Όντως, πήρα αρκετά λεφτά απ’ το διαζύγιο, αλλά όχι ότι μου τα έδωσε ο Σίμπσον. Είχαμε αγοράσει το σπίτι μαζί. Εκείνος ήθελε να μείνει και να μεγαλώσει τα παιδιά του σ’ αυτό. Εγώ δεν το χρειαζόμουν, ούτε ήθελα να μείνω εκεί, οπότε πήρα το μερίδιό μου. Τότε εγώ έβγαζα περισσότερα λεφτά απ’ αυτόν. Αλλά το θέμα ήταν...»

Αυτή τη φορά δεν ήταν δύσκολο για τον Κάμερον να τελειώσει εκείνος την πρότασή της. «Ήθελες να ξοδέψεις τα λεφτά που πήρες απ’ αυτόν το γάμο. Τα έβλεπες σαν χρήματα που θα μπορούσαν να σαμποτάρουν την τύχη σου αν τα χρησιμοποιούσες σε μια σχέση με κάποιον άλλο».

«Ναι. Και ξέρω ότι αυτό ήταν κάτι σαν πρόληψη».

«Είναι. Αλλά θυμάμαι ότι κάπως έτσι ένιωθα κι εγώ μετά το διαζύγιο. Ότι το θέμα δεν ήταν τα λεφτά. Της έδωσα όσα λεφτά μπορούσα, ήθελα να τα πάρει. Εκείνη είχε τις κόρες μας. Και από τα πράγματα -έπιπλα, πίνακες, όλα όσα ήταν μέρος του γάμου μας, που θα έπρεπε να τα είχαμε μοιραστεί-, άσχετα με το πόσο ακριβά ήταν ή πόσο μου άρεσαν ή τα χρειαζόμουν, δεν πήρα τίποτα. Ήθελα να κόψω κάθε δεσμό».

«Τότε καταλαβαίνεις. Γιατί πήρες διαζύγιο, Καμ;»

«Σου είπα. Επειδή δεν μπορούσα να εγκατασταθώ σ' ένα μέρος. Ήμουν πολύ ανήσυχος. Και όχι αρκετά υπεύθυνος. Δεν ήμουν αρκετά ώριμος για να γίνω καλός σύζυγος», της είπε με ειλικρίνεια. «Εσύ;»

Το μεγάλο δάχτυλο του ποδιού της είχε ψάξει και είχε βρει το μεγάλο δάχτυλο του δικού του ποδιού, και τώρα έπαιζαν, συνειδητοποίησε ο Καμ, σαν παιδιά που δεν μπορούσαν να σταματήσουν ν’ αγγίζουν το ένα το άλλο. Άσχετα με το αν ένιωθαν κάποιες αβεβαιότητες.

Σίγουρα υπήρχε κάποια ναρκωτική ουσία στον αέρα του Βερμόντ. Κάτι επικίνδυνο. Ή ίσως και να ήταν στο μεγάλο δάχτυλο του ποδιού της.
«Εγώ τι;» Ήταν σαν ν’ αναφερόταν σε κάποια ερώτηση που της είχε κάνει εκείνος, σαν να είχε χάσει τη ροή της συζήτησης.

Το ίδιο κι αυτός. «Γιατί πήρες διαζύγιο; Επειδή σε απατούσε; Επειδή έπαψες να τον αγαπάς; Τι απ' όλα;»

Εκείνη δεν απάντησε για πολλή ώρα, και μετά τελικά έβγαλε έναν ήχο, κάτι σαν γέλιο, αλλά χωρίς ίχνος ευθυμίας. «Έχουμε ένα πρόβλημα, Λάχλαν».

«Τι είναι;»

«Το πρόβλημα είναι ότι θέλω ν' απαντήσω στην ερώτησή σου.
Έχω την αίσθηση ότι ίσως τελικά είσαι ο άνθρωπος που θα μπορούσα να εμπιστευτώ. Δεν είναι παράξενο αυτό;»

«Παράξενο; Συνήθως δεν εμπιστεύεσαι τους ανθρώπους;»

Η Βάιολετ στηρίχτηκε στον έναν της αγκώνα. Το φως του φεγγαριού έλουζε με ασημί χρώμα τους στρογγυλούς ώμους της, την άκρη του ενός στήθους της, την απαλή καμπύλη του γοφού και του μηρού της. «Μην κάνεις τον κόπο να υποκριθείς ότι αυτό σε ξάφνιασε, Καμ. Ούτε εσύ εμπιστεύεσαι εύκολα τους άλλους. Είσαι μοναχικός τύπος. Σαν εμένα».

Ο Κάμερον δεν ήξερε τι να πει, παρά μόνο ότι δεν του έδινε την εντύπωση μοναχικής γυναίκας από καμιά άποψη. Ήταν σαν τη μητέρα φύση, μια τρυφερή ερωμένη, μια ζεστή γυναίκα απ' την κορφή μέχρι τα νύχια. Της μίλησε με ειλικρίνεια. «Μπορώ να καταλάβω ότι χρειάζεσαι χρόνο για να ξεπεράσεις μια σχέση που σε πλήγωσε, αλλά μακροπρόθεσμα δεν μπορώ να σε φανταστώ να ζεις μόνη. Ή να μη θέλεις να είσαι παντρεμένη».

«Δε σκοπεύω να μπλεχτώ σε κάποια άλλη σοβαρή σχέση», είπε η Βάιολετ αποφασιστικά.

Ο Καμ δεν την πίστευε. Αλλά είπε: «Αυτό με κάνει να νιώθω ανακούφιση, γιατί δε θέλω να σε πληγώσω. Και σίγουρα δε θα σου πω ψέματα. Ξέρεις ότι η δουλειά μου εδώ είναι προσωρινή, ότι θα φύγω σύντομα. Έτσι πρέπει να γίνει».

Εκείνη χαμογέλασε πάλι, σε μια περίσταση που καμιά άλλη γυναίκα δε θα του χαμογελούσε. «Κι εγώ θα μείνω εδώ. Γιατί έτσι πρέπει να γίνει... για μένα. Είμαστε λοιπόν και οι δύο ασφαλείς, ε;»

«Ασφαλείς;»

«Ασφαλείς», επανέλαβε η Βάιολετ. «Δε θέλεις να ταρακουνήσεις τον κόσμο μου. Ούτε εγώ θέλω να ταρακουνήσω το δικό σου».

«Ναι», συμφώνησε ο Καμ.

«Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί όμως», είπε η Βάιολετ. «Δεν έχω καμιά αντίρρηση για περιστασιακό σεξ. Ειδικά μ' έναν άντρα που θα μείνει για πολύ λίγο καιρό εδώ και που *δε* θέλει τίποτα σοβαρό από μένα. Αλλά θα γίνουμε και οι δυο δύστροποι, αν αρχίσουμε να εμπιστευόμαστε σοβαρά ο ένας τον άλλο. Ας προσπαθήσουμε να το αποφύγουμε λοιπόν».

Μετά σηκώθηκε. Ο Κάμερον δεν αντιλήφθηκε αμέσως ότι η συζήτησή τους -και το σεξ- είχαν τελειώσει. Κανονικά, θα έπρεπε να είχαν φύγει τουλάχιστον πριν από μία ώρα. Η θερμοκρασία της νύχτας είχε αρχίσει να πέφτει αισθητά και τα κουνούπια είχαν βγει για να δειπνήσουν. Κι όμως, εκείνος κουνούσε πέρα δώθε το κεφάλι του καθώς μάζευε τα πράγματά τους.

Η γυναίκα που είχε αρχίσει να ερωτεύεται κεραυνοβόλα, παράφορα και ανεύθυνα προχωρούσε προς το αμάξι του εντελώς γυμνή στο φως του φεγγαριού. Και δεν έδειχνε να βρίσκει κάτι παράξενο σ' αυτό. Ούτε στο ότι ήθελε να κοιμάται μ' έναν άντρα που δε θα έμενε για πολύ μαζί της.

Αλλά αυτό ακριβώς τον απασχολούσε.

Δεν ήταν ποτέ καλή ιδέα να ξυπνάς το άλλο πρωί χωρίς να έχουν συμφωνήσει και τα δύο μέρη τι ζητούσαν από μια τέτοιου είδους σχέση. Μόνο που η εξήγηση της Βάιολετ ενώ θα μπορούσε να καθαρίσει την ατμόσφαιρα ανάμεσά τους την είχε θολώσει. Οι περισσότεροι άντρες θα χαίρονταν ίσως ακούγοντας ότι εκείνη συμφωνούσε για μια σύντομη, παθιασμένη ερωτική σχέση.

Και ο ίδιος, μέχρι την προηγούμενη εβδομάδα, θα πετούσε απ' τη χαρά του ακούγοντας μια γυναίκα να μιλάει έτσι.
Μόνο που ακούγοντας τη Βάι να μιλάει για περιστασιακό σεξ και να μη θέλει να τον εμπιστευτεί, ένιωθε εκνευρισμό και απογοήτευση. Της άξιζαν πιο πολλά απ' αυτό. Θα έπρεπε να απαιτεί πιο πολλά από έναν

άντρα.

Και, διάβολε, εκείνος ήθελε να *είναι* κάτι πιο πολύ απ’ αυτό για κείνη. Συνειδητοποιώντας ξαφνικά πόσο δυνατά χτυπούσε η καρδιά του, πήρε μια βαθιά εισπνοή.

Έφταιγε το φως του φεγγαριού. Εκείνος δεν ήταν απ’ τους άντρες που ξεστόμιζαν ή σκέφτονταν τη λέξη δέσμευση. Αύριο, στο φως της μέρας, θα έβλεπε διαφορετικά τα πράγματα. Το ήξερε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Όταν βγήκε έξω η Βάιολετ αντίκρισε ένα μαγευτικό θέαμα. Ροζ αποχρώσεις της αυγής χρωμάτιζαν την ομίχλη, τα βρεγμένα λουλούδια και το γρασίδι έκαναν ολόκληρο τον κόσμο να τραγουδάει τυλιγμένος στα αρώματα και τα χρώματα. Ήταν το αγαπημένο της είδος πρωινού.

Σήμερα όμως προχωρούσε προς το Χερμπ Χέιβεν φορώντας γαλότσες και με μια σκυθρωπή έκφραση. Την είχε πιάσει δυο φορές λόξιγκας. Το στομάχι της ανακατευόταν συνέχεια.

Στο πάρκιννγκ του μαγαζιού υπήρχαν ήδη τέσσερα αμάξια, παρ' όλο που η ώρα ήταν μόλις επτά. Πελάτισσες την περίμεναν εκεί.
Κάθε Τετάρτη πρωί η Βάιολετ τους έκανε ένα μάθημα πριν ανοίξει το μαγαζί, κάτι που την ευχαριστούσε πολύ. Αλλά τώρα το μυαλό της είχε κολλήσει στο προηγούμενο βράδυ.

Δεν είχε κάνει ποτέ πριν περιστασιακό σεξ. Δεν έφταιγε εκείνη. Σκόπευε να ζήσει περιπέτειες νεαρή, αλλά είχε ερωτευτεί τον Σίμπσον μικρή και δεν της είχε δοθεί η ευκαιρία να το κάνει. Τώρα δεν είχε κανέναν ηθικό ενδοιασμό, μόνο που τα πράγματα ήταν κάπως άβολα. Είχε πάει στην κρεβατοκάμαρά της πρώτη χτες βράδυ, περιμένοντας ότι ο Κάμερον θα ερχόταν να τη βρει.
Εκείνος όμως είχε πάει στο δωμάτιο που του είχε παραχωρήσει και είχε μείνει εκεί.

Όταν έκανες τόσο φανταστικό σεξ με κάποιον, δεν περνούσες τη νύχτα μαζί του; Ποιοι στο διάβολο ήταν οι κανόνες σ' αυτά τα πράγματα; Θα λύνονταν τα συσσωρευμένα προβλήματα και θα γλίτωνε από τόσο ψυχικό πόνο, αν μπορούσε ν' αγαπάει κάποιον κρυφά και να μην ανησυχεί αν εκείνος νοιαζόταν σοβαρά για κείνη.

Μέχρι τώρα όμως τα πράγματα δεν ήταν έτσι. Το σεξ ήταν φανταστικό. Μόνο που η Βάιολετ δεν είχε κοιμηθεί όλη τη νύχτα, πρώτα

περιμένοντας τον Κάμερον να πάει στο κρεβάτι της και μετά ανησυχώντας γιατί είχε κοιμηθεί στο άλλο δωμάτιο. Ύστερα υπήρχε κι άλλο ένα πρόβλημα.

Ήταν τρελή γι’ αυτό τον άντρα. Πιο τρελή απ’ ό,τι θυμόταν να ήταν ποτέ πριν, ακόμα και για τον Σίμπσον. Ο Καμ ήταν ζεστός και αστείος, ενδιαφέρων και ειλικρινής και είχε όλα όσα της άρεσαν σ’ έναν άντρα. Εκτός του ότι ο έρωτας που είχαν κάνει ήταν καλύτερος απ’ ό,τι θα μπορούσε ποτέ εκείνη να ονειρευτεί.
Η λέξη *αγάπη* είχε περάσει απ’ το μυαλό της πριν ακόμα κάνουν έρωτα.

Ήξερε πολύ καλά ότι η λέξη αγάπη δεν είχε καμιά θέση σ’ αυτή τη σχέση.

Η Βάιολετ άνοιξε σκυθρωπή την πόρτα του Χερμπ Χέιβεν. Τα φώτα ήταν ήδη αναμμένα. Τέσσερις γυναίκες κάθονταν στο ξύλινο τραπέζι στο πίσω μέρος του μαγαζιού, μιλώντας όλες μαζί και πίνοντας την καλύτερη μάρκα καφέ της. Ήξεραν όλες πού ήταν το κλειδί και η καφετιέρα. Η Μπέτσι και η Χάριετ ήταν γυναίκες αγροτών. Η Ρομπέρτο ήταν δασκάλα, διαζευγμένη πρόσφατα. Η Ντάινα ήταν φοιτήτρια και είχε έρθει σπίτι για το καλοκαίρι. Οι γυναίκες δεν είχαν τίποτα κοινό, εκτός από μια ιστορία στο Γουάιτ Χιλς και το ότι ήθελαν να φτιάχνουν φυσικά καλλυντικά στο σπίτι.

«Θα φτιάξουμε ενυδατική κρέμα σήμερα, έτσι; Μία ενυδατική κρέμα, ένα άφτερσεϊβ και ένα αφρόλουτρο με αρωματικά βότανα». Η Βάιολετ έβγαλε τις γαλότσες της, φόρεσε ένα χαρούμενο χαμόγελο και ρίχτηκε στη δουλειά. Η δουλειά θα τη βοηθούσε να μη σκέφτεται τον Καμ. «Κυρίες μου, ακούσατε ότι η Ντόρα Ρίτερ είναι έγκυος; Και λένε όλοι ότι το μωρό είναι του Τομ Τζόνσον και ότι είναι έγκυος και η γυναίκα του ταυτόχρονα».

«Όχι!» αναφώνησε η Μπέτσι δήθεν τρομαγμένη, και μετά οι γυναίκες έπιασαν δουλειά. Φόρεσαν ποδιές. Κατέβασαν μπολ, κατσαρόλες και μεζούρες απ’ τα ντουλάπια, κι ύστερα έβγαλαν όλα τα υλικά που θα χρησιμοποιούσαν. Λανολίνη.
Κερί. Αμυγδαλέλαιο. Φυσικά, η Βάιολετ άρχισε πρώτα να φτιάχνει αρωματικό νερό και η κάθε γυναίκα διάλεξε το αγαπημένο της: λεβάντα, τριαντάφυλλο, μέντα, λεμόνι.

Ευωδιές έπνιξαν το πίσω δωμάτιο. Η Βάιολετ συνέχιζε να τις τροφοδοτεί με κουτσομπολιά και δουλειά, αλλά όσο κι αν προσπαθούσε, το μυαλό της γύριζε ξανά και ξανά στον Κάμερον. Θέλω αυτό τον άντρα, σκεφτόταν. Θέλω να κοιμάμαι μαζί του. Να τον αγαπώ. Να γελάω μαζί του. Και γιατί να μην το κάνω; Δεν είναι κακό όταν δυο ενήλικοι άνθρωποι συμφωνούν να διασκεδάζουν μαζί.

«Βάιολετ, πόση ώρα χρειάζεται να βράσει αυτό το πράγμα;» ρώτησε η Μπέτσι.

Η Βάιολετ έριξε μια ματιά στην κατσαρόλα. «Δεν το βράζεις. Πρέπει απλώς να λιώσουν και ν' ανακατευτούν καλά η λανολίνη και το κερί. Μετά προσθέτεις το αμυγδαλέλαιο».

«Κατάλαβα».
«Και τότε με φωνάζεις για να σου δείξω με ποιο τρόπο θα ρίξουμε μέσα το αρωματικό νερό. Είχες διαλέξει λεμόνι, σωστά;»

«Ναι. Η Χάριετ ήθελε τη μέντα».

«Εντάξει», είπε η Βάιολετ, ενώ σκεφτόταν: μπορώ ν' αλλάξω. Δεν ήταν απαραίτητο να γίνει σύζυγος και μητέρα. Θα μπορούσε να είναι μια ανήθικη, ανέμελη ερωμένη που θα ζούσε για το σήμερα.

Όσο πιο πολύ το σκεφτόταν, τόσο περισσότερο συνειδητοποιούσε πόσο καιρό είχε αφήσει το πρόβλημα με τις ωοθήκες της να τη βασανίζει. Εντάξει, είχε συγκλονιστεί όταν έμαθε ότι δε θα μπορούσε ποτέ να συλλάβει. Και πολύ περισσότερο όταν ο Σίμπσον είχε βρει μια άλλη γυναίκα -μια γόνιμη γυναίκα-μόλις κατάλαβε ότι η Βάιολετ δεν ήταν τέλεια.

Μπορώ να γίνω διεφθαρμένη, σκέφτηκε. Προφανώς θα έπρεπε να κάνει κάποιες προσπάθειες. Να μάθει τους κανόνες. Θα έπρεπε να βρει κάποιον με τον οποίο θα γινόταν διεφθαρμένη... κάποιον σαν τον Κάμερον. Συγκεκριμένα τον Κάμερον, αφού δεν είχε βρει ποτέ κανέναν άλλο με τον οποίο θα ήθελε να παίξει τολμηρά ερωτικά παιχνίδια.

Αν γινόταν μια τολμηρή, μια ανήθικη γυναίκα, αυτό θα έλυνε πολλά απ' τα προβλήματά της. Οι άντρες ήταν σαν τα αρώματα. Μερικά έχουν διάρκεια, άλλα όχι. Ήταν ανοησία να πιστεύεις ότι ένας άντρας

θα έμενε μαζί σου επειδή ισχυριζόταν ότι σ’ αγαπούσε. Ήταν καλύτερα να έχεις σχέσεις με κάποιον που θα ήταν σήμερα εδώ, αύριο αλλού, γιατί τότε δε χρειαζόταν να νιώθεις άσχημα που δεν ήσουν τέλεια.

«Ε, Βάιολετ. Έλα να δεις πώς πάει αυτό εδώ!»

Η Βάιολετ έστρεψε αποφασιστικά την προσοχή της στην τάξη της. Η Μπέτσι, στην άλλη άκρη του τραπεζιού, δοκίμαζε την καινούρια ενυδατική κρέμα με αμυγδαλέλαιο. Σήμερα φορούσε καπελάκι του μπέιζμπολ, τι-σερτ και τα αγαπημένα της παπούτσια του τένις. Μετά ήταν η Χάριετ, η οποία ήταν παντρεμένη πενήντα δύο χρόνια. Η Χάριετ είχε τόσο πολλές ρυτίδες στο πρόσωπό της απ’ τον ήλιο, που οι τρεις πρώτες στρώσεις κρέμας εξαφανίστηκαν αμέσως μέσα στις βαθιές αυλακιές. Η Ρομπέρτο, μετά το διαζύγιό της, ερχόταν στα μαθήματα φορώντας ένα κιλό μάσκαρα, σουτιέν που σήκωνε το στήθος της ψηλά μέχρι το λαιμό της και κατακόκκινο βερνίκι νυχιών. Και τέλος, ήταν και η Ντάινα.

«Κοίτα», είπε η Ντάινα, «νομίζω ότι αυτή η άφτερσεϊβ λοσιόν είναι έτοιμη. Ήταν διασκεδαστικό να τη φτιάχνω, αλλά τώρα δεν ξέρω τι να την κάνω».

«Ποια άλλη θα έφτιαχνε κάτι για έναν άντρα εκτός από τη μόνη παρθένα της παρέας;» είπε η Χάριετ.

«Ποιος σου είπε ότι είμαι παρθένα;»

«Το θέμα, χρυσή μου, είναι ότι χρειαζόμαστε κάποιον για να δοκιμάσουμε το άφτερσεϊβ πριν το δωρίσεις σε κάποιον άλλον. Έχει καμιά μαλλιαρά πόδια; Εννοώ καμιά που να είναι διατεθειμένη να το ομολογήσει».

Η Μπέτσι ξέσπασε σε δυνατά γέλια. Και επειδή το γέλιο της έκανε και τις άλλες να γελάνε, σε λίγο το δωμάτιο πλημμύρισε γέλια και οι γυναίκες κρατούσαν τα στομάχια τους, χύνοντας καφέ παντού. Και τα πράγματα έγιναν χειρότερα όταν γυμνά πόδια σηκώθηκαν στον αέρα σαν απόδειξη ότι ήταν ξυρισμένα... ή δεν ήταν.

Ξαφνικά επικράτησε απόλυτη σιωπή, σαν να είχε πατήσει κάποιος ένα διακόπτη. Ένας Θεός ξέρει πώς αντιλήφθηκαν οι άλλες γυναίκες ότι υπήρχε ένας άντρας στο δωμάτιο. Η Βάιολετ, όμως, κατάλαβε την

ξαφνική εμφάνιση του Κάμερον απ’ την αυτόματη αλλαγή των χτύπων της καρδιάς της.

Γύρισε απότομα και τον είδε να στέκεται στην πόρτα, κρατώντας μια κούπα με αχνιστό καφέ στο ένα χέρι και ένα μάτσο χαρτιά στο άλλο. Έδειχνε ατημέλητος, αγουροξυπνημένος και πολύ σέξι.
Γοητευτικός.

Το βλέμμα του καρφώθηκε στα μάτια της σαν να μην υπήρχε κανένας άλλος μέσα στο δωμάτιο. Η προηγούμενη νύχτα ζωντάνεψε ξαφνικά ανάμεσά τους... ο δυνατός πόθος, η ανυπομονησία, η αίσθηση ότι ανήκαν ο ένας στον άλλον, πράγματα που η Βάιολετ δεν είχε νιώσει ποτέ για άλλον άντρα. Δεν είχε δοθεί ποτέ με τόση ευκολία, με τόση προθυμία.

Και ξαφνικά δεν ήταν πια τόσο βέβαιη ότι μπορούσε να γίνει τόσο τολμηρή και ανήθικη όσο θα ήθελε. Ξαφνικά άρχισε να καταλαβαίνει ότι θα μπορούσε να ρισκάρει περισσότερα με τον Κάμερον απ’ όσα είχε ρισκάρει ποτέ πριν, αν δεν ήταν πολύ, μα πάρα πολύ προσεκτική.
Οι άλλες γυναίκες τον κοίταζαν με ενδιαφέρον, αλλά για εντελώς διαφορετικούς λόγους. «Θεέ μου. Είναι τέλειος για μια δοκιμή», είπε η Ντάινα.

Ο Κάμερον τράβηξε τα μάτια του απ’ το πρόσωπο της Βάιολετ και κοίταξε τις άλλες γυναίκες μέσα στο δωμάτιο. Ίσως δεν είχε ακούσει την προηγούμενη συζήτησή τους, αλλά κατάλαβε πολύ σύντομα ότι ήταν μπλεγμένος άσχημα. «Όχι!» είπε με έμφαση, σαν να ήλπιζε ότι αυτό θα τις αποθάρρυνε.

«Κοίτα, δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας, καλέ μου. Το μόνο που θέλουμε είναι να βάλουμε λίγη απ’ αυτή τη λοσιόν στο μάγουλό σου. Δε θα πονέσεις. Είναι φτιαγμένη από λουίζα, μηλόξιδο, λεβάντα και φασκόμηλο...»

«Ω, Θεέ μου! *Όχι»*.

«Κάνει το δέρμα σου πολύ απαλό», τον διαβεβαίωσε η Ντάινα. «Και σε βοηθάει να ξυρίζεσαι ευκολότερα...»

«Βάιολετ». Ο Κάμερον γύρισε και κοίταξε τη Βάιολετ απελπισμένος. «Θέλω να σου μιλήσω. Για κάποια δουλειά...» «Έλα, καλέ μου,

κάθισε», είπε η Χάριετ όλο γλύκα. «Μπορείς να συζητάς για δουλειές με τη Βάιολετ όσο θέλεις, ενώ εμείς θα δοκιμάζουμε το άφτερσεϊβ μας στο πρόσωπό σου. Δεν είσαι απ' το Βερμόντ, αλλά είναι γνωστό ότι οι γυναίκες εδώ ξέρουν να κρατούν μυστικά για τρεις τέσσερις αιώνες. Κανένας δε θα μάθει τι έγινε, μπορείς να μας εμπιστεύεσαι. Μη φοβάσαι...»

Ο Κάμερον έκανε απότομα μεταβολή και άρχισε να τρέχει σαν κυνηγημένο αγρίμι.

Η Βάιολετ δεν προσπάθησε να τον βρει για αρκετές ώρες. Έπρεπε να τελειώσει το μάθημά της και να καθαρίσει. Μετά ήρθαν τα δυο κορίτσια της για να ανοίξουν κανονικά το μαγαζί. Ήταν λίγο μετά τις δέκα όταν κατάφερε να εξασφαλίσει πέντε λεπτά χωρίς να χτυπάει το τηλέφωνο ή να τη ζητάει κάποιος πελάτης.

Μετά, όμως, δυσκολεύτηκε να τον βρει. Έψαξε στο σπίτι, στην αυλή, στα θερμοκήπια. Το αμάξι του ήταν ακόμα παρκαρισμένο δίπλα στις αποθήκες- δεν είχε φύγει λοιπόν, αλλά η Βάιολετ αναρωτιόταν πού είχε πάει. Τελικά τον βρήκε στην καλύβα της προγιαγιάς της.

Πριν από πολλές δεκαετίες, αυτή η καλύβα είχε χτιστεί για να έχει η γιαγιά την ανεξαρτησία της και ταυτόχρονα να βρίσκεται κοντά στην οικογένεια. Κανένας άλλος δεν είχε μείνει εκεί μετά το θάνατό της, μέχρι που είχε γυρίσει σπίτι η Καμίλ αυτή την άνοιξη.

Το σπίτι είχε επισκευαστεί τότε, εκτός απ' τη στέγη. Αυτή ήταν η περίφημη στέγη που η Βάιολετ είχε προσλάβει ανθρώπους να την αλλάξουν για να έχει ο Κάμερον ένα μέρος να μείνει. Ο τεχνίτης θα ερχόταν σήμερα το πρωί, αλλά όπως τα περισσότερα πρωινά της εβδομάδας, ούτε είχε έρθει ούτε είχε τηλεφωνήσει.

Ο Κάμερον ήταν αυτός που βρισκόταν πάνω στη στέγη μ' ένα σφυρί στο ένα του χέρι και ένα κουτί με πλάκες δίπλα του. Είχε βγάλει το πουκάμισό του, προφανώς γιατί ο ήλιος ήταν πολύ δυνατός σήμερα. Το δέρμα του ήταν λείο και μπρούντζινο. Και οι έξι γάτες βρίσκονταν εκεί μαζί του ή προσπαθώντας να βοηθήσουν ή θέλοντας να βρίσκονται κοντά στον πιο σέξι άντρα ολόκληρης της περιοχής.

Το ίδιο ένιωθε και η Βάιολετ, αλλά έμεινε κάτω και έβαλε τα χέρια στους γοφούς της. «Λοιπόν, αποφάσισες να κάνεις καινούρια καριέρα

σαν επισκευαστής στεγών;»

Εκείνος γύρισε προσεκτικά και έτριψε με τον καρπό του ενός χεριού του το ιδρωμένο μέτωπό του. «Μάλλον καινούρια καριέρα σαν δεξιοτέχνης αποδράσεων. Αυτές οι γυναίκες δεν είναι ακόμα εκεί φαντάζομαι».

«Όχι». Η χτεσινή νύχτα βρισκόταν ακόμα στο μυαλό τους, αλλά η Βάιολετ του χαμογέλασε. «Είσαι ασφαλής».

Εκείνος προφανώς ήθελε περισσότερες εγγυήσεις. «Κι εσύ δεν έχεις μαζί σου εκείνο το παρασκεύασμα, έτσι;» «Δεν το πιστεύω, Λάχλαν. Τα κορίτσια σε τρόμαξαν πράγματι. Για φαντάσου, ένας μεγάλος, δυνατός άντρας σαν εσένα...»

«Δεν έχω *τρομάξει», είπε* ο Κάμερον. «Βρήκα αυτή τη μισοτελειωμένη στέγη χάρη στις γάτες σου. *Εκείνες* τρόμαξαν. Έτρεχαν πιο γρήγορα κι από μένα και με οδήγησαν στο πλησιέστερο ψηλό μέρος».

«Περιμένεις να πιστέψω αυτό το παραμύθι;»

«Κοίτα. Είμαι βέβαιος ότι ήταν καλές γυναίκες. Για να πω την αλήθεια, αν μου επιτεθεί ποτέ μέσα στη νύχτα καμιά ομάδα κακοποιών, θα ήθελα πολύ να τις έχω δίπλα μου. Ειδικά αυτή...» ο Κάμερον έκανε μια κίνηση με τα χέρια του «...ξέρεις. Αυτή που έχει αλλάξει το σχήμα...»

«Του στήθους της».

«Ναι. Τα έχει κάνει να δείχνουν σαν δυο πορτοκάλια που ξεπετάγονται κάτω ακριβώς απ’ το πιγούνι της. Και η άλλη με τα μαλλιαρά πόδια... Ξέρεις, αυτή με τις πολλές ρυτίδες. Κοίτα, είμαι πολύ πιο ασφαλής εδώ πάνω...»

«Με σκοτώνεις, το ξέρεις;» Ο αναθεματισμένος άντρας. Είχαν βουτήξει σε πολύ βαθιά νερά χτες βράδυ. Πάρα πολύ βαθιά νερά. Κι όμως, έβρισκε τρόπο να την κάνει να νιώθει άνετα, να γελάει.

Εκείνος την κοίταξε με μισόκλειστα μάτια και, όταν μίλησε, η φωνή του ήταν χαμηλή. «Και μένα, *σερί*, παραλίγο να με σκοτώσει που αναγκάστηκα να κοιμηθώ σε άλλο δωμάτιο και όχι στο δικό σου χτες βράδυ».

Οι σφυγμοί της Βάιολετ άρχισαν να καλπάζουν. Ποιος θα το περίμενε

ότι θα της μιλούσε τόσο ανοιχτά γι’ αυτό το θέμα; Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Τότε, γιατί το έκανες;»

«Εξαιτίας της λεβάντας. Επειδή, μέχρι να συζητήσουμε κάποιες λεπτομέρειες και να φτάσουμε σε μια συμφωνία, εκπροσωπώ τη Ζενές. Αυτό δε δημιουργεί οπωσδήποτε κάποιο πρόβλημα, αλλά δε θέλω ν’ ανησυχείς ότι θα μπορούσε σε κάποια φάση να δημιουργήσει». Σήκωσε μερικά χαρτιά από δίπλα του. Έχεις δεκαπέντε λεπτά να κοιτάξουμε αυτά;»

«Καμ, *απεχθάνομαι* τις νομικές ασυναρτησίες», είπε η Βάιολετ, αλλά το μυαλό της ήταν αλλού. Δεν είχε κοιμηθεί λοιπόν στο άλλο δωμάτιο επειδή δεν ήθελε να είναι μαζί της. Και την κοίταζε ακόμα σαν να ήταν καμιά λιχουδιά που θα ήθελε να την καταβροχθίσει.

«Δεν είναι τόσο επώδυνο, σου το υπόσχομαι. Και κανένας δε θα μας βρει εδώ έξω. Μπορούμε λοιπόν να συζητήσουμε χωρίς διακοπές».

«Ειλικρινά, δεν έχω χρόνο. Δεν μπορώ ν’ αφήσω για πολύ τα κορίτσια μόνα. Είναι και οι δύο πολύ μικρές...»

Ο Κάμερον άκουσε όλες τις διαμαρτυρίες της και μετά την έβαλε να καθίσει δίπλα του, στα σκαλοπάτια της βεράντας της καλύβας, βγάζοντας τα χαρτιά πριν καλά καλά το καταλάβει η Βάιολετ.
Εκείνος ήταν ίσως αποφασισμένος να μιλήσει, αλλά η ίδια δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί στα ανόητα χαρτιά του. Το γόνατό του άγγιζε το δικό της. Δεν ήταν βέβαιη αν αυτό το άγγιγμα ήταν τυχαίο ή αν σκόπιμα επιδίωκε κάποια φυσική επαφή μαζί της ο Κάμερον.

Η Βάιολετ δεν είχε σκεφτεί ποτέ ότι τα γόνατα μπορούσαν να είναι ερωτογενής ζώνη. Ακόμα δεν το πίστευε. Τα γόνατά του ήταν οστεώδη, οι γάμπες του μακριές, λεπτές και ηλιοκαμένες. Είχε μακριά πόδια. Πολύ μακριά. Και μεγάλα δάχτυλα.

«...πατέντα;» ρώτησε ο Κάμερον.

«Χμμ;»

«Πατέντα, Βάιολετ. Πρέπει να κάνεις αίτηση για να πάρεις πατέντα για τους καινούριους τύπους λεβάντας που δημιούργησες».

«Εντάξει».

Εκείνος αναστέναξε. «Ο ένας απ’ τους δυο μας δεν είναι συγκεντρωμένος στη συζήτηση, γιατί το “εντάξει” δεν είναι απάντηση στην ερώτησή μου. Το ερώτημα είναι... έκανες αίτηση για πατέντα;» «Ε, όχι, όχι ακριβώς».

«Με άλλα λόγια, όχι. Εντάξει. Αλλά άκουσέ με σοβαρά για λίγο. Αυτό είναι κάτι που πρέπει να το ξέρεις. Χρειάζεσαι πατέντα τόσο για το προϊόν όσο και για τη διαδικασία. Είναι δύο διαφορετικά πράγματα. Θα κάνω λοιπόν αίτηση και για τα δύο, χρησιμοποιώντας το δικό σου όνομα. Χρειάζεται πολύς χρόνος για να πάρεις την πατέντα, αλλά όταν κάνεις αίτηση και βάζεις μπρος τη διαδικασία, έχεις και νομική προστασία».

Όσο πληκτικά κι αν ακούγονταν όλα αυτά, η Βάιολετ άρχισε να νιώθει ενοχές. «Καμ, δε χρειάζεται να το κάνεις εσύ αυτό. Κάποια στιγμή θα το κάνω μόνη μου, ειλικρινά».

«Όχι, δε θα το κάνεις. Χασμουριόσουν κάθε φορά που δοκίμαζα να σου μιλήσω γι’ αυτά τα πράγματα και βλέπω την ίδια έκφραση στο πρόσωπό σου τώρα. Θα κάνω λοιπόν εγώ τις αιτήσεις. Αλλά αν αυτό σου το προτείνει κανένας άλλος, να πεις όχι. Γιατί δεν μπορείς να εμπιστεύεσαι τον οποιονδήποτε».

«Σκέφτηκες πως ανησυχούσα ότι θα μπορούσες να μ’ εξαπατήσεις;»

«Θα έπρεπε ν’ ανησυχείς», είπε ο Κάμερον αυστηρά.

«Σου την έφερα». Η Βάιολετ προσπάθησε να δείξει περισσότερο ενδιαφέρον, αλλά ο Κάμερον είχε δίκιο ότι αυτό το θέμα ήταν πληκτικό. Και ακόμα έπρεπε να παραδεχτεί ότι η προστατευτικότητά του αυτή ήταν συγκινητική, ακόμα κι αν είχε κοκαλιάρικα γόνατα και μακριά, πολύ μακριά δάχτυλα ποδιών. Οι βλεφαρίδες του ήταν ξανθιές, μακριές και πυκνές, αλλά αν δε βρισκόσουν πολύ κοντά για να το προσέξεις, όπως ήταν εκείνη τώρα, δε θα το καταλάβαινες ότι ήταν τόσο μακριές και πυκνές. Και Θεέ μου, αυτά τα μάτια...

«Πρέπει να δώσεις ένα όνομα στον τύπο λεβάντας που έχεις δημιουργήσει. Δεν πιστεύω να το έχεις σκεφτεί».

«Βεβαίως και το έχω σκεφτεί!» Επιτέλους, μια ερώτηση για την οποία η Βάιολετ είχε απάντηση. «Σεληνόφως».

Ο Κάμερον έκανε μια παύση. *«Αυτό* είναι το όνομα που θέλεις; Λεβάντα σεληνόφως;»

«Ναι. Η λεβάντα μου δεν είναι τόσο σκούρα μοβ όσο μερικά άλλα είδη έχει ένα χρώμα που δείχνει σχεδόν διαφανές. Ένα πλούσιο μοβ, σαν να φωτίζεται από μέσα. Όπως λάμπει το φως του φεγγαριού».

Ο Κάμερον είχε μια έκφραση στο πρόσωπό του σαν να ήθελε να κάνει κάποιο σχόλιο. Δεν ήταν το σεληνόφως πολύ βαρύγδουπο όνομα για κάποιο αρωματικό βότανο; Αλλά τελικά άλλαξε γνώμη, τράβηξε ένα μολύβι πίσω απ’ το αυτί του και συνέχισε.

Και συνέχισε.
Και συνέχισε.

Θεέ μου, όλες αυτές οι σοβαρές πληροφορίες που έβγαιναν απ’ τα χείλη του. Πώς η Ζενές ήθελε ν’ αναλάβει τη λεβάντα. Σε τι μπορούσε να ανακατευτεί η Βάιολετ και σε τι όχι. Τι ακριβώς χρειαζόταν να θέσει εκείνος σε ενέργεια τις επόμενες τρεις εβδομάδες. Τι θα γινόταν μετά τη συγκομιδή. Τι θα έπαιρνε εκείνη γι’ αυτό, για κείνο, για το άλλο. Πώς προστατευόταν. Ποιες ήταν οι επιλογές της, αλλά επίσης πως δεν έπρεπε ν’ ακούει τι της έλεγε εκείνος. Τι είδους δικηγόρο και λογιστή έπρεπε να πάρει για να τη βοηθήσουν να καταλάβει τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα των επιλογών της.

«Εντάξει», είπε τελικά ο Καμ. «Τώρα υπάρχει άλλο ένα πράγμα πριν μπορέσω ν’ αρχίσω με όλα αυτά».

«Πες το», τον παρότρυνε η Βάιολετ, ενώ σκεφτόταν ότι θα μπορούσε να κουλουριαστεί στην ποδιά του και να πάρει έναν υπνάκο, αν συνέχιζαν για πολύ ακόμα αυτή τη συζήτηση.

«Ίσως πιστεύεις ότι θα έπρεπε να θεωρώ δεδομένη την απάντηση στην επόμενη ερώτησή μου, αλλά δεν μπορώ. *Ξέρεις* τι έχεις κάνει, *έτσι; Μπορείς να το* αναπαράξεις;»

«Εννοείς αν μπορώ να αναπαράξω τον τύπο λεβάντας που έχω στο λόφο;» Όταν ο Κάμερον κούνησε καταφατικά το κεφάλι του, η Βάιολετ σήκωσε το ένα χέρι. «Δεν έχω ιδέα».
«Βάι;» «Τι;»

«Σταμάτα να παίζεις το ρόλο της επιπόλαιης ξανθιάς. Μόνο την πρώτη

μέρα κατάφερες να με κοροϊδέψεις. Ξέρεις περισσότερα από οποιονδήποτε χημικό γι' αυτά τα πράγματα. Νομίζω ότι θα μπορούσες ακόμα και να διδάξεις στο Χάρβαρντ. Άσε λοιπόν το θέατρο και πες μου καθαρά. Μπορείς ή όχι να κάνεις αναπαραγωγή αυτού του τύπου λεβάντας;»

«Θέλω να ξέρεις ότι είμαι πολύ επιπόλαιη», υπερασπίστηκε η Βάιολετ τον εαυτό της.

«Μπορείς να το παίζεις επιπόλαιη», συμφώνησε ο Κάμερον, μη θέλοντας να την προσβάλει. «Θα μπορούσες να κερδίσεις ακόμα και Όσκαρ ηθοποιίας. Αλλά αυτή τη στιγμή μιλάς μ' εμένα. Δεν πρόκειται να πω σε κανέναν πόσο έξυπνη είσαι, αν θέλεις να κρατηθεί μυστικό. Όμως, πριν προχωρήσουμε με τις πατέντες ή τη συγκομιδή, πρέπει να ξέρω. Μπορείς να μπεις σ' ένα άλλο θερμοκήπιο και να αναπαράξεις αυτό τον τύπο; Ή θα κλωνοποιούμε απλώς τα φυτά που έχεις στα ογδόντα στρέμματα εκεί στους λόφους;»

Η Βάιολετ είχε αρχίσει να τσατίζεται. Όλοι οι άντρες στη γειτονιά την περνούσαν για μια άμυαλη και παλαβή ξανθιά. Ήταν πολύ εύκολο να τους ξεγελάσει. Ήταν πολύ εύκολο να ξεγελάσει ολόκληρο τον κόσμο... ή τουλάχιστον όλους τους άντρες του κόσμου. Γιατί λοιπόν ήταν τόσο διαφορετικός ο Καμ; «Θα σου δώσω απάντηση σ' αυτή την ερώτηση μόνο αν δώσεις κι εσύ σε μια δίκιά μου».

«Έγινε».

«Εντάξει λοιπόν. Ναι, μπορώ να δημιουργήσω τον ίδιο τύπο λεβάντας οπουδήποτε. Χρειάστηκα να δουλέψω με τέσσερα διαφορετικά είδη και συγκεκριμένη μέθοδο, αλλά δε βγήκε τυχαία. Σχεδίαζα προσεκτικά τα πειράματά μου. Ήξερα τι έκανα. Τώρα λοιπόν είναι η δική σου σειρά ν'απαντήσεις σε μια ερώτησή μου», του είπε αποφασιστικά.

«Να την ακούσω».

«Είναι πραγματικά αυτός ο λόγος που έμεινες στο άλλο δωμάτιο χτες βράδυ; Λόγω κάποιων ανόητων ηθικών ενδοιασμών;»

«Ανόητων... Τι να σου πω; Λυπάμαι. Παίρνω στα σοβαρά την ηθική. Είναι ένα ελάττωμά μου που δεν έχω καταφέρει να αποβάλω».

Αν συνέχιζε να την πειράζει, θ' αναγκαζόταν να τον χαστουκίσει. Αλλά

αντί γι’ αυτό, η Βάιολετ μπήκε στην καρδιά του ερωτήματος της. «Λοιπόν, τακτοποιήσαμε την ηθική πλευρά του θέματος. Και τώρα; Θα κοιμόμαστε μαζί όσο θα είσαι εδώ ή όχι;»

«Θα κοιμόμαστε. Χωρίς καμιά αμφιβολία», είπε ο Κάμερον ατάραχος, σαν να μην του είχε κάνει καμιά έκπληξη η ερώτησή της. Ο τόνος της φωνής του ήταν χαμηλός, θερμός και πολύ, πολύ ξεκάθαρος. Όπως και ο τρόπος που την κοίταζε. «Κι αυτό θα γίνει πολύ σύντομα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

«Καλό σας απόγευμα, κυρίες μου». Ο Κάμερον μπήκε στην κουζίνα. Αυτή τη φορά τουλάχιστον φορούσε φανελάκι. Αλλά μετά από δύο ολόκληρες εβδομάδες που είχε περάσει στον ήλιο, τα μπρούντζινα πόδια του, που αναδείκνυε το σορτς του, έκαναν πέντε ζευγάρια μάτια να γυρίσουν αμέσως και να τον κοιτάξουν.
«Γεια, Κάμερον!»
«Γεια, Κάμερον, πώς πάει;»
«Χαίρομαι που σε βλέπω πάλι, Καμ!»
Η Βάιολετ σήκωσε το βλέμμα της προς τον ουρανό. Πριν από δυο βδομάδες, ο Κάμερον θα είχε λουστεί στον ιδρώτα αν έβλεπε τέσσερις γυναίκες καθισμένες με τις ρόμπες τους στο τραπέζι της κουζίνας, πασαλειμμένες με άσπρες και μοβ μάσκες προσώπου να πίνουν κρασί. Τώρα, τους ανταπέδωσε το χαιρετισμό, πήγε στο ψυγείο, πήρε μια παγωμένη σόδα και μετά βγήκε πάλι απ' το σπίτι.

Οι γυναίκες που κάθονταν στο τραπέζι αναστέναξαν όλες μαζί.
Μια φορά το μήνα, η Βάιολετ έκανε μια συγκέντρωση «αναζωογόνησης», όχι επειδή χρειαζόταν κι άλλες ασχολίες, αλλά επειδή τα προϊόντα που χρησιμοποιούσε της έφερναν πιο πολλές πελάτισσες.
Η σημερινή ατζέντα περιλάμβανε μια μάσκα προσώπου φτιαγμένη από βρόμη και λεβάντα, ένα ποδόλουτρο και ένα μαλακτικό για ταλαιπωρημένα μαλλιά. Το μαλακτικό ήταν δική της συνταγή με γεράνια, λεβάντα, σανταλόξυλο και ροδόξυλο. Τα διέλυες όλα σε λάδι, έτριβες μ' αυτό τις ρίζες των μαλλιών σου και τα άφηνες τυλιγμένα με μια πετσέτα για δύο ώρες.

Σ' αυτή τη φάση, οι γυναίκες φορούσαν τις μάσκες προσώπου και είχαν τυλίξει τα μαλλιά τους σε πετσέτες. Αρχικά, εκείνη είχε σερβίρει μόνο παγωμένο τσάι από βότανα, αλλά η Μοντ Θραμπλ - ως συνήθως- είχε βγάλει δυο μπουκάλια κρασί πάνω στο τραπέζι πριν ακόμα

αρχίσουν.

«Θεέ μου, τι κόρμαρος», είπε η Μοντ με θαυμασμό.

«Παίδαρος, όχι κόρμαρος», τη διόρθωσε η Μαίρη Μπελ. «Σταμάτα να χρησιμοποιείς τέτοιες λέξεις, αφού δεν ξέρεις πώς μιλάνε σήμερα. Είσαι τόσο γριά που στη δική σου εποχή θα τον έλεγες λεβεντονιό».

«Ας είναι», είπε η Μοντ. Εκείνη και η Μαίρη Μπελ δεν τα πήγαιναν ποτέ καλά. «Το θέμα είναι ότι αξίζει να πεθάνεις για χάρη του. Αν δεν ήμουν παντρεμένη πενήντα χρόνια, θα σου έδειχνα εγώ αν μπορούσα να τον ρίξω ή όχι».
Οι άλλες δυο γυναίκες άρχισαν να τη γιουχάρουν ακούγοντάς το αυτό και, καθώς χειρονομούσαν όλες μαζί, ένα μπολ με βρόμη και λεβάντα χύθηκε και η Βάιολετ πετάχτηκε και έτρεξε να πάρει ένα σφουγγαρόπανο.

«Ω, Βάιολετ, άφησέ το. Θα τα καθαρίσουμε όλα όταν τελειώσουμε».

«Εντάξει είναι», είπε η Βάιολετ.

«Όχι, δεν είναι εντάξει». Η Σάλι Γουίλιαμς την κοίταξε σκυθρωπή. «Είσαι σιωπηλή όλο το απόγευμα, δεν είσαι ο εαυτός σου. Τι συμβαίνει;»

«Τίποτε απολύτως. Ειλικρινά, όλα πάνε μια χαρά». Στην πραγματικότητα, αν πήγαιναν ακόμα καλύτερα τα πράγματα, η Βάιολετ θα έπρεπε να χτυπήσει το κεφάλι της στον τοίχο. Μάζεψε τα υλικά που είχαν χυθεί στο δάπεδο και κατευθύνθηκε προς το νεροχύτη.

Αν μια γυναίκα τα έκανε θάλασσα, η δική της φιλοσοφία ήταν ότι έπρεπε να τα κάνει θάλασσα πλατιά. Ολόκληρη η κουζίνα της έδειχνε σαν τον κάδο σκουπιδιών μιας μάγισσας. Πήλινα και πορσελάνινα μπολ με βότανα ήταν απλωμένα πάνω στους πάγκους. Φύλλα και κοτσάνια από λουλούδια ήταν πεταμένα απ’ την πόρτα μέχρι το νεροχύτη. Και το μπολ με τη βρόμη και τη λεβάντα... ένας Θεός ήξερε πώς θα το καθάριζε.

«Ποιος ο λόγος να μην είμαι καλά; Είναι μια θαυμάσια μέρα. Η ζωή είναι ωραία...»

«Αρκετά», είπε η Μοντ. «Αυτός ο άντρας σ’ έχει κάνει να

μελαγχολήσεις, έτσι;»

«Ποιος άντρας;» Ποτέ πριν δε θυμόταν τον εαυτό της λιγότερο μελαγχολικό, είπε η Βάιολετ στον εαυτό της. Οι δυο τελευταίες βδομάδες ήταν θαυμάσιες. Όλες οι μέρες ήταν ηλιόλουστες. Το μαγαζί της βούιζε πιο πολύ κι από κυψέλη με μέλισσες. Ο Κάμερον είχε αναλάβει τη συγκομιδή της λεβάντας, προσλαμβάνοντας τον Φίλμπερτ Γκριν, τον αγρότη που φρόντιζε το αγρόκτημά τους όταν αποσύρθηκαν οι γονείς της.

Αυτή τη στιγμή υπήρχε ένα ολόκληρο συνεργείο στους αγρούς, αλλά δεν την είχαν ενοχλήσει για τίποτα.

Τα οικογενειακά νέα ήταν εξίσου ήσυχα. Η Καμίλ είχε τηλεφωνήσει για να της περιγράφει πόσο υπέροχα ήταν να κάνεις μήνα του μέλιτος με δύο εφήβους. Η μαμά της είχε τηλεφωνήσει για να της πει ότι εκείνη και ο μπαμπάς της είχαν ξεκινήσει να πάνε διακοπές στο Μέιν, αλλά είχαν πάρει λάθος στροφή και τώρα κατευθύνονταν προς τη Νέα Ζηλανδία. Και η Ντέιζι δεν είχε τηλεφωνήσει -κάτι που ήταν επίσης καλό, γιατί όταν μίλησε με τη μεγαλύτερη αδερφή της την προηγούμενη φορά, ένιωθε την επιθυμία να τη στραγγαλίσει. Η Ντέιζι ήταν πολύ καλή στο να φέρνει σ’ επαφή τις αδερφές της με άντρες. Όταν όμως της ζητούσαν ν’ αποκαλύψει τι έκανε η ίδια, εξαφανιζόταν κάπου στη Ριβιέρα, σε κάποια παραλία γυμνιστών.

Η Βάιολετ άνοιξε το ψυγείο, έβαλε το σφουγγαρόπανο στο πάνω ράφι και το έκλεισε πάλι. Όταν γύρισε το κεφάλι της, όλες οι γυναίκες την κοίταζαν άναυδες.

«Τι; Τι;»

«Βάι, δεν είσαι ο εαυτός σου σήμερα», είπε πάλι η Σάλι. «Κάθισε και πιες λίγο κρασί, κορίτσι μου».

«Είναι τέσσερις το απόγευμα. Αν πιώ κρασί τώρα, θα έχω σωριαστεί στο δάπεδο πριν από το βραδινό φαγητό».

«Τότε, πιες κάτι πιο δυνατό. Τι θα έλεγες για ένα κοκτέιλ φράουλας;» Απ’ το πουθενά, η Μαίρη Μπελ σήκωσε ένα ανοξείδωτο φλασκί στον αέρα. Η Σάλι έτρεξε στο ντουλάπι κι έφερε ένα ποτήρι, μετά καθάρισε ένα κάθισμα με βρεγμένες πετσέτες για να καθίσει η Βάιολετ. «Κι

αφού μιλάμε για αλκοόλ...»

«Δεν κατάλαβα ότι μιλούσαμε για αλκοόλ».

Αυτό αγνοήθηκε απ’ τις άλλες. «Ο φιλοξενούμενος σου σαν να κάνει κάτι παράνομο εκεί έξω. Τουλάχιστον την εποχή του πατέρα μου, αυτή τη συσκευή τη λέγαμε αποστακτήρα. Φτιάχνει παράνομο ουίσκι από καλαμπόκι μέσα στο αγρόκτημά σου;»

«Όχι, φτιάχνει αιθέριο έλαιο λεβάντας. Είναι δύσκολο να σας περιγράφω τη διαδικασία». Η Βάιολετ κοίταξε το ποτήρι με το κοκτέιλ μπροστά της, μετά το πήρε και ήπιε μια γουλιά. «Πρώτα πρέπει να μαζέψεις τα λουλούδια όταν είναι ανθισμένα μόνο κατά τα δύο τρίτα. Μετά... Τώρα που το σκέφτομαι, η διαδικασία απόσταξης μπορεί να έχει κάποια σχέση με την παρασκευή παράνομου ουίσκι. Βάζεις νερό σ’ ένα δοχείο και τα λουλούδια σ’ ένα άλλο. Βράζεις το νερό μέχρι να βγάλει υδρατμούς και μετά το περνάς μέσα από ένα σωλήνα υψηλής πίεσης. Οι ατμοί διαχωρίζουν το νερό απ’ το λάδι. Το λάδι πάντα...»

«Για όνομα του Θεού», είπε η Μοντ. «Μας ζάλισες, χρυσή μου.
Δε μας νοιάζει πώς γίνεται η απόσταξη, θέλαμε μόνο να σε κάνουμε να μιλήσεις. Δε σ’ έχουμε δει με άντρα από τότε που γύρισες σπίτι μετά το διαζύγιο, και ξαφνικά έχεις αυτό τον κόρμαρο να μένει μαζί σου...»

«Παίδαρο», διόρθωσε πάλι η Μαίρη Μπελ.

«Εντάξει, ό,τι πεις εσύ. Το θέμα είναι, Βάιολετ, ότι η μητέρα σου δεν είναι εδώ, αλλά ξέρουμε όλες ότι θα ήλπιζε πως θα εκμεταλλευόσουν αυτή την κατάσταση».

Η Βάιολετ ήπιε άλλη μια γουλιά κοκτέιλ, νιώθοντας ότι την είχαν στριμώξει. Οι γάτες της είχαν πηδήσει όλες πάνω στο ψυγείο, μακριά απ’ τις θορυβώδεις γυναίκες που έπιναν φορώντας ακόμα τις μάσκες, που τώρα είχαν ξεραθεί πάνω στα πρόσωπά τους. «Δε *μένει* μαζί μου. Μένει απλώς εδώ. Μέχρι να επισκευαστεί η στέγη της καλύβας. Κάτι που έπρεπε να είχε γίνει πριν από ένα μήνα. Μάλλον πριν από δύο μήνες. Δεν μπορώ με κανέναν τρόπο να πείσω τον Μπαρθόλομιου να έρχεται κάθε μέρα στη δουλειά».

«Ετσι είναι οι τεχνίτες, καλή μου. Εγώ τους ξέρω καλά. Ήμουν παντρεμένη μ’ έναν απ’ αυτούς δώδεκα χρόνια. Σ’ αυτά τα δώδεκα

χρόνια είχε έρθει στην ώρα του για δείπνο μόνο δύο φορές, ο Θεός ας αναπαύσει την ψυχή του». Η Aw Μπλέιτον δε μιλούσε σχεδόν ποτέ, αλλά τώρα είχε αδειάσει δυο ποτήρια κρασί. Η μάσκα της είχε αρχίσει να σπάζει σαν παλιά περγαμηνή. «Ήταν όμως καλός κάτω απ’ τα σεντόνια».

«Καλά, εσύ έχεις αλλάξει τόσους άντρες που έχεις γίνει ειδική», είπε η Μαίρη Μπελ όλο γλύκα.

«Το θέμα», επενέβη η Μοντ, «δεν είναι αν κοιμάται εδώ ή στην καλύβα, αλλά πού δεν κοιμάται όταν σβήνουν τα φώτα... Είσαι κουφή και τυφλή, Βάιολετ Κάμπελ; Την περασμένη βδομάδα με το μεγάλο καύσωνα, ορκίζομαι ότι η μόνη μου διασκέδαση ήταν να περνάω με το αμάξι από δω και να τον βλέπω να περπατάει στην αυλή, τουλάχιστον τις μισές φορές χωρίς πουκάμισο. Θεούλη μου!» «Δεν το είχα προσέξει». Η Βάιολετ άπλωσε το χέρι της για να βάλει λίγο κρασί στο άδειο τώρα ποτήρι της.

«Βάιολετ, γλυκιά μου, μόλις έβαλες κρασί στο κοκτέιλ σου», είπε Μαίρη Μπελ καλοσυνάτα. «Δεν είσαι ο εαυτός σου».

«Είμαι και παραείμαι ο εαυτός μου».

Η πίσω πόρτα άνοιξε πάλι και ο Κάμερον μπήκε στην κουζίνα. «Γεια σας, κυρίες μου. Διασκεδάζετε, βλέπω». Πέταξε ένα άδειο κουτί σόδας στα σκουπίδια, χαμογέλασε στις γυναίκες, χάιδεψε τρεις γάτες και μετά πέρασε στο άλλο δωμάτιο.

Τέσσερις γυναίκες αναστέναξαν πάλι ταυτόχρονα. Χαμογελούσαν όλες τόσο πλατιά, που νόμιζες ότι θα έσπαζαν οι μάσκες τους. «Είναι καιρός να βγάλουμε τις μάσκες σας», είπε η Βάιολετ.

Ο Κάμερον είχε μπει τουλάχιστον τρεις φορές στην κουζίνα σήμερα το απόγευμα. Και τις τρεις, είχε αστειευτεί με τις γυναίκες και είχε γελάσει. Πριν από λίγο καιρό, θα το έβαζε στα πόδια βλέποντας μια γυναικεία συγκέντρωση σαν αυτή. Όχι τώρα όμως. Δεν αντιδρούσε σαν να ήταν τρομοκρατημένος -ή έστω ξαφνιασμένος- όταν έμπαινε στην κουζίνα και την έβρισκε γεμάτη γυναίκες που φορούσαν μάσκες και είχαν τα γυμνά τους πόδια μέσα σε λεκάνες, καθισμένες γύρω απ’ το τραπέζι με τις ρόμπες τους κι ας ήταν απόγευμα.

Αυτό δεν ήταν καθόλου φυσιολογικό. Ήταν κάτι παραπάνω από ιδανικός άντρας... Τη βοηθούσε σε όλα, απ' τα πιάτα μέχρι τις άλλες δουλειές του σπιτιού. Είχε αναλάβει ολοκληρωτικά τη συγκομιδή της λεβάντας, έπλενε τα ρούχα του, δεν έπαιρνε ποτέ το τηλεχειριστήριο, έφερνε ψώνια. Είχε σταματήσει την προσπάθεια να τελειώσει ο ίδιος τη στέγη της καλύβας, αλλά αυτό έγινε επειδή δεν είχε πια ποτέ ελεύθερο χρόνο.

Οι συνηθισμένοι άντρες βοηθούσαν μόνο αν τους γκρίνιαζες, τους εκβίαζες ή αν ήθελαν σεξ. Όλοι το ήξεραν αυτό. Ο Κάμερον αποτελούσε εξαίρεση, αφού πίστευε ότι ήταν κάτι συνηθισμένο το να βοηθάει σε όλα. Και το πιο παράξενο ήταν ότι έκανε τα πάντα επειδή το ήθελε, δίχως να φαντάζουν σωστός εφιάλτης για έναν άντρα σαν αυτόν.

Αντίθετα, εκείνη ήταν που υπέφερε από εφιάλτες.

Μόλις οι γυναίκες έβγαλαν τις μάσκες τους και έφυγαν, η Βάιολετ μάζεψε τα πιάτα στο νεροχύτη, πρόσθεσε σαπουνάδα και μετά άνοιξε το πλυντήριο πιάτων. Την άλλη στιγμή όμως συνειδητοποίησε ότι είχε ανοίξει το πλυντήριο χωρίς να έχει πιάτα μέσα και σκέφτηκε ότι ή είχε πιει πάρα πολύ...

Ή είχε ρουφήξει πολύ λίγο... Κάμερον.

Κοίταξε αναστατωμένη γύρω της για την πετσέτα των πιάτων, αλλά είχε εξαφανιστεί.
Πριν από δύο εβδομάδες, ο Κάμερον είχε ισχυριστεί ότι ήθελε να κοιμηθεί μαζί της. Ότι σκόπευε να κοιμηθεί μαζί της. Και πολύ σύντομα, μάλιστα.

Μόνο που δεν το είχαν κάνει.

Τη φιλούσε πολύ συχνά. Την ώρα του πρωινού γεύματος. Πριν από το μεσημεριανό φαγητό. Μετά το μεσημέρι, αν την έβρισκε στο Χερμπ Χέιβεν με τα χέρια της γεμάτα συνθέσεις αποξηραμένων λουλουδιών και βοτάνων. Τη δάγκωνε απαλά στο λαιμό, τη χάιδευε στα οπίσθια. Έκανε περιπάτους μαζί της στο φως του φεγγαριού.
Έπλεναν ο ένας δίπλα στον άλλον τα πιάτα μετά το δείπνο, έπεφταν ο ένας πάνω στον άλλον βγαίνοντας απ' το μπάνιο, τους έπαιρνε ο ύπνος

καθώς παρακολουθούσαν κάποια ταινία τρόμου στον ίδιο καναπέ.

Αλλά ο αναθεματισμένος άντρας δεν είχε κάνει τίποτε απολύτως για να την αποπλανήσει. Η Βάιολετ ήταν ελεύθερη. Ήταν διαθέσιμη. Είχε στήθη. Δεν του ζητούσε τίποτα! Ποιο ήταν λοιπόν το πρόβλημά του;

Άκουσε τους σωλήνες να σφυρίζουν επάνω.

Ο Κάμερον έκανε ντους. Άνοιξε το ψυγείο για κάποιον ανεξήγητο λόγο και βρήκε μέσα την πετσέτα των πιάτων. Κράτησε την παγωμένη πετσέτα πάνω στο μέτωπό της που έκαιγε. Αυτός ο άντρας την είχε κάνει ράκος. Έπρεπε ν' ανακτήσει τον έλεγχο της ζωής της. Δεν μπορούσε να θυμηθεί πού ήταν τα παπούτσια της, τα κλειδιά της, οι πετσέτες για τα πιάτα της. Είχε αρχίσει να γίνεται πραγματικά ηλίθια. Αρκετά πια. Όταν δεν πήγαινε ο Μωάμεθ στο βουνό, τότε πήγαινε το βουνό στον Μωάμεθ.

* * *

Ο Κάμερον μπήκε στην κουζίνα και έμεινε ακίνητος σαν άγαλμα. Τις τελευταίες δύο εβδομάδες εκείνος και η Βάιολετ μοιράζονταν όλες τις δουλειές. Αλλά όταν είχε δει ότι οι γυναίκες είχαν μετατρέψει την κουζίνα σε εμπόλεμη ζώνη, είχε φορέσει καθαρό χακί παντελόνι και ένα πουκάμισο της προκοπής, πιστεύοντας ότι η Βάιολετ θα ήθελε να βγουν έξω για δείπνο.

Όμως οι γυναίκες είχαν φύγει και η κουζίνα ήταν καθαρισμένη στην εντέλεια... με εξαίρεση τις γάτες και τις τρίχες τους. Το παλιό δρύινο τραπέζι ήταν στρωμένο. Τριαντάφυλλα έπλεαν σαν νούφαρα μέσα σ' ένα μπολ, ενώ υπήρχε και κάποιο είδος σαλάτας - μύριζε σαν γαρίδες με λεμόνι και πιπέρι- καθώς και αφράτα φρέσκα ψωμάκια...

«Θα φάμε κάτι που το λέω Ελάτε-στις-Μπαχάμες φτερούγες.
Είναι φτερούγες κοτόπουλου χωρίς κόκαλα. Αρκετά πικάντικες. Έχουν χυμό κίτρου, λίγο ρούμι, μέλι και καυτερά πιπέρια. Έπρεπε να σε είχα ρωτήσει πρώτα, αλλά σου αρέσουν τα καυτερά, δε σου αρέσουν, Λάχλαν;»

«Βεβαίως», είπε εκείνος, αλλά η αδρεναλίνη του είχε ήδη εκτιναχτεί στα ύψη. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Και ήταν ανησυχητικό. Ο τρόπος που του χαμογελούσε η Βάιολετ ανέβαζε τη θερμοκρασία του δωματίου επικίνδυνα. Είδε τις καυτερές φτερούγες και τα τριαντάφυλλα και διέκρινε την πρόσκληση έλα- στη-μαμάκα στη φωνή της.

Όπου κι αν έστρεφε το βλέμμα του, έβλεπε ναρκοπέδια. Και όσο περισσότερο κοίταζε γύρω του, τόσο περισσότερο αντιλαμβανόταν ότι η Βάιολετ είχε στήσει κάθε είδους παγίδες με μεγάλη επιδεξιότητα.

Ήταν ξυπόλυτη και φορούσε μια φούστα που έδειχνε σαν μακρύ, φαρδύ μαντίλι. Η κοιλιά της ήταν γυμνή, τα μακριά μαλλιά της ήταν σηκωμένα ψηλά και πιασμένα με μεγάλα κλιπς, αφήνοντας γυμνό το λαιμό της, που ήταν ψεκασμένος με κάποιο μεθυστικό άρωμα, όχι το συνηθισμένο σαπούνι κίτρου που χρησιμοποιούσε, αλλά κάτι που έφτανε στα ρουθούνια του ακόμα κι όταν βρισκόταν στην πόρτα. Το άρωμα νάρκωνε τις αισθήσεις σου. Αυτό ήταν το μόνο για το οποίο ήταν βέβαιος ο Κάμερον.

Τα χείλη της ήταν βαμμένα με κάτι λαμπερό και αντί για μπλούζα φορούσε κάτι που έμοιαζε επίσης με μαντίλι. Μόνο που αυτό το μαντίλι ήταν μικροσκοπικό και το ύφασμά του τόσο λεπτό που ο Κάμερον μπορούσε να διακρίνει καθαρά την καμπύλη του στήθους της και το σχήμα των θηλών της.
«Θεέ μου, έχει πάρα πολλή ζέστη απόψε, ε;» είπε η Βάιολετ μ’ ένα χαμόγελο.

Το κυκλοφορικό του σύστημα έστειλε άλλη μια δυνατή δόση αδρεναλίνης στην καρδιά του. Ναι, ο Κάμερον υποψιαζόταν ότι η υπομονή -και η εγκράτεια- θα έφερναν αποτελέσματα. Αλλά η Βάιολετ ήταν συνήθως τόσο ζεστή και στοργική που δεν είχε σκεφτεί στιγμή ότι θα ήταν το είδος γυναίκας που θα κατέφευγε σε τέτοια κόλπα.

«Σκέφτηκα ότι ήσουν τόσο απασχολημένη όλο το απόγευμα, που θα ήθελες να πάμε έξω για δείπνο. Θα σε είχα βοηθήσει αν ήξερα ότι θα έμπαινες σε τέτοιους μπελάδες».

«Κανένας μπελάς», είπε εκείνη γλυκά. «Δουλεύεις κι εσύ σκληρά και πάρα πολλές ώρες. Σκέφτηκα ότι χρειαζόμαστε και οι δυο ένα καλό γεύμα και μια βραδιά χαλάρωσης, έτσι για αλλαγή».

«Χαλάρωσης», επανέλαβε ο Κάμερον, ενώ σκεφτόταν ότι τίποτα απ' όλο αυτό το σκηνικό δεν προσφερόταν για χαλάρωση. Απ' την άλλη, ακόμα και με τριάντα δύο βαθμούς θερμοκρασία και μετά από δέκα ωρών δουλειά, όλο το κορμί του ήταν σκληρό σαν πέτρα. Σκληρό, πρόθυμο και σε κατάσταση προσμονής.
Όμως, δεν είχε κάνει τη θυσία να κοιμάται μόνος τις δυο τελευταίες εβδομάδες χωρίς λόγο. Ναι, ήταν έτοιμος να φιλήσει τα πόδια της και να συνεχίσει προς τα πάνω μέχρι να φτάσει στο στόμα της. Αλλά δεν την είχε στερηθεί τόσο καιρό άσκοπα. Της χαμογέλασε, προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή του, έσκυψε και απέθεσε ένα απαλό, αργό φιλί στο πίσω μέρος του λαιμού της. «Τι μπορώ να κάνω για να βοηθήσω;»

Ένιωσε την ανταπόκρισή της, αλλά η Βάιολετ συνήλθε αμέσως. «Τίποτε άλλο από το να απολαύσεις το δείπνο. Ή... τι θα έλεγες να βάλεις κρασί στα ποτήρια μας; Είναι κόκκινο. Ξέρω ότι το ψάρι και το κοτόπουλο θέλουν άσπρο κρασί, αλλά δεν είχα άσπρο στο σπίτι... και το κόκκινο είναι πιο δυνατό, δε νομίζεις;»

Άλλο ένα λαμπερό, σέξι χαμόγελο, άλλο ένα πετάρισμα των βλεφαρίδων. Θα είμαι τυχερός αν καταφέρω να τελειώσουμε το δείπνο χωρίς να την πετάξω πάνω στο τραπέζι και να της κάνω έρωτα, σκέφτηκε ο Κάμερον. «Ναι, κι εμένα μου αρέσει πιο πολύ το κόκκινο απ' το άσπρο. Ε...»

«Ναι;»

Ο Κάμερον έπρεπε να βρει τρόπο να κερδίσει λίγο χρόνο. Ήταν κάτι παραπάνω από πρόθυμος να την αφήσει να περάσει το δικό της. Αλλά πρώτα ήθελε να καταλάβει τι την είχε κάνει να καταφύγει σ' όλες αυτές τις μεθόδους -όχι ότι εκείνος δεν το διασκέδαζε. Απλώς πίστευε ότι μερικά λεπτά άσχετης συζήτησης ήταν μια καλή ιδέα. «Σκεφτόμουν ότι είναι παράξενο να είμαστε μαζί κάθε μέρα και να μη σ' έχω ρωτήσει ποτέ τι έκανες. Εννοώ, ξέρω ότι ήρθες εδώ μετά το διαζύγιό σου και έστησες αυτή την επιχείρηση με τα βότανα και τα λουλούδια. Αλλά τι δουλειά έκανες πριν απ' αυτό;»

«Τι δουλειά;» Η ερώτησή του προφανώς την αιφνιδίασε, γιατί η Βάιολετ ξέχασε για λίγο το σέξι χαμόγελο και το πετάρισμα των βλεφαρίδων.

«Ναι, εννοώ, τι επάγγελμα έκανες; Είχες διαφορετική καριέρα απ' αυτήν εδώ;»

Το χαμόγελο έσβησε τώρα ολότελα απ' τα χείλη της. Όχι ότι δεν έδειχνε ακόμα σέξι σαν αμαρτία, αλλά τώρα δεν ήταν πια προσχεδιασμένο.

Άρχισε να του δίνει πιάτα, το ένα μετά το άλλο, και ο Κάμερον τα άφηνε πάνω στο τραπέζι. Σε λίγο άρχισαν να τρώνε. Μισή ώρα αργότερα μασούσαν την τελευταία τους μπουκιά και τελείωναν το δεύτερο ποτήρι κρασί.

«Ήμουν φυσικοθεραπεύτρια», είπε η Βάιολετ. «Δεν είχα κάποια ειδικότητα, αλλά δούλευα κυρίως με παιδιά. Παιδιά που είχαν πέσει θύματα κάποιου ατυχήματος και είχαν χάσει κάποιο μέλος τους ή δεν μπορούσαν να το χρησιμοποιήσουν. Δύσκολη δουλειά να επαναφέρεις ένα μικρό παιδί σωματικά και συναισθηματικά στην κανονική ζωή, μετά από μια τόσο τραυματική εμπειρία».
Ο Κάμερον κούνησε πάνω κάτω το κεφάλι του. Τώρα δεν έπαιζε παιχνίδια. Είχαν πραγματικά τραβήξει το ενδιαφέρον του όλα αυτά που του έλεγε. «Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι δεν το είχες αναφέρει ποτέ μέχρι τώρα αυτό».

«Δεν υπήρχε λόγος να το αναφέρω. Δεν το κάνω τώρα πια».

Εκείνος δίστασε. Το έβλεπε στο πρόσωπό της ότι υπήρχαν κι άλλα. Και ότι η Βάιολετ αυτά τα άλλα τα κρατούσε για τον εαυτό της, για λόγους που εκείνος δεν μπορούσε να φανταστεί. Επέμεινε λοιπόν. «Παραιτήθηκες επειδή δεν άντεχες άλλο;»

«Όχι. Όχι ακριβώς. Τα παιδιά μισούν τη φυσικοθεραπεία. Το ίδιο και οι μεγάλοι, άλλωστε. Δεν είναι παιχνιδάκι. Πονάει και θέλει μεγάλη υπομονή. Ειδικά, παιδιά που κάποιο γεγονός έχει αλλάξει ριζικά τη ζωή τους νιώθουν μπερδεμένα και θυμωμένα γι' αυτό που τους συμβαίνει. Δεν μπορώ να το εξηγήσω, αλλά αυτός ακριβώς ήταν ο λόγος που μου άρεσε αυτή η δουλειά τότε. Πάρε άλλη μια φτερούγα, Καμ».

«Έχω σκάσει. Σου άρεσε λοιπόν να δουλεύεις με παιδιά, ε;»

Η Βάιολετ χτύπησε τα δάχτυλά της και τινάχτηκε όρθια.

«Στοιχηματίζω ότι μπορώ να σε πείσω να φας κάτι ακόμα. Τι θα έλεγες για ένα μπολ παγωτό βανίλιας με σιρόπι βατόμουρου από πάνω;»

«Ό,τι μπορείς να κάνεις εσύ, μπορώ να το κάνω κι εγώ», είπε εκείνος.

Η Βάιολετ του έριξε μια ματιά. Τώρα ο ήλιος βυθιζόταν στον ορίζοντα, χαρίζοντας στις κορφές των δέντρων ένα βελούδινο πράσινο χρώμα και στον ουρανό ένα μεταξένιο βαθυγάλαζο. Μια γάτα άνοιξε το ένα της μάτι στο άκουσμα της λέξης *παγωτό, αλλά* οι υπόλοιπες συνέχισαν να κοιμούνται, πολύ τεμπέλες ακόμα και για να ζητήσουν μια λιχουδιά.

«Λοιπόν, αγαπητέ μου κύριε, θα σου σερβίρω μια μεγάλη μερίδα μπελά», του υποσχέθηκε η Βάιολετ.

Λες και αυτό δεν το είχε κάνει απ’ την πρώτη στιγμή που είχαν συναντηθεί. Όμως ο Κάμερον δε θα την άφηνε να τον αποπροσανατολίσει απ’ τις πληροφορίες που ήθελε να πάρει. «Λοιπόν... γιατί δε δουλεύεις ακόμα ως φυσικοθεραπεύτρια;»

Πρόσεξε μια ξαφνική λάμψη στα μάτια της, ένα ανεπαίσθητο σφίξιμο των ώμων της. «Γιατί όταν γύρισα σπίτι άνοιξα το Χερμπ Χέιβεν».

Το οποίο κάθε άλλο παρά απάντηση στην ερώτησή του ήταν. «Και το μαγαζί σου τα πήγε πολύ καλά», είπε ο Κάμερον με ήρεμη φωνή, «αλλά δεν έκανες καμιά προσπάθεια να εργαστείς ως φυσικοθεραπεύτρια στο Γουάιτ Χιλς; Ή δεν υπάρχουν τέτοιες θέσεις εδώ;» «Όχι. Μπορεί να υπάρχουν. Το Γουάιτ Χιλς έχει μια αρκετά μεγάλη κλινική. Απλώς...»

«Απλώς τι;» Ο Κάμερον της χαμογέλασε καθώς της έβαζε άλλο ένα ποτήρι κρασί.

«Απλώς σκέφτηκα ότι ίσως έπρεπε να σταματήσω να δουλεύω με παιδιά για ένα διάστημα. Να κάνω κάτι άλλο. Δε μένουν όλοι για πάντα στην ίδια δουλειά».

«Όχι, αυτό είναι σωστό. Για να πω την αλήθεια, ποτέ δεν κατάλαβα γιατί πολλοί άνθρωποι νιώθουν την ανάγκη να βρουν μια καριέρα και να την κρατήσουν σ’ όλη τους τη ζωή. Δεν είναι κακό να θέλει κανείς μια αλλαγή. Να θέλει να κάνει καινούρια πράγματα, να διευρύνει τους ορίζοντές του».

«Ακριβώς. Οι άνθρωποι δεν έχουν μόνο ένα όνειρο», είπε η Βάιολετ,

παίρνοντας αμυντική στάση.

«Οπωσδήποτε όχι». Κι όμως, ο Κάμερον ήταν σχεδόν βέβαιος ότι η Βάι είχε ακόμα αυτό το ένα όνειρο, να δουλέψει πάλι με παιδιά. Όχι ότι είχε μαντικές ικανότητες, αλλά διέκρινε μια μελαγχολία στα μάτια της, μια πίκρα.

«Η αλλαγή είναι ευχάριστη», συμφώνησε η Βάιολετ. «Γιατί να μην αρέσουν σε κάποιον οι καινούριες προκλήσεις; Δε θέλουν όλοι να διευρύνουν τους ορίζοντές τους; Να μη ρουτινιάζουν;»
«Αυτό είναι αλήθεια, αλλά δυσκολεύομαι πάρα πολύ να σε φανταστώ να ρουτινιάζεις. Δίνεις μια νότα διασκέδασης και περιπέτειας σε οτιδήποτε κάνεις. Άλλοι άνθρωποι πλήττουν. Εσύ καταφέρνεις να βρίσκεις χαρά σε ό,τι καταπιαστείς».

Το πρόσωπο της Βάιολετ φωτίστηκε για μια στιγμή, μετά του επιτέθηκε πάλι ξαναμμένη. «Εντάξει. Αρκετά με τις φιλοφρονήσεις. Καιρός να μιλήσουμε για σένα. Έχω αρχίσει ν' αναρωτιέμαι...»

«Όχι», είπε εκείνος χαμηλόφωνα, αντιδρώντας όμως όχι στα λόγια της αλλά στις κινήσεις της. Υποψιαζόταν ότι ήταν έτοιμη ν' αρχίσει να κάνει όσο περισσότερο θόρυβο μπορούσε, να χτυπάει ό,τι έβρισκε μέσα στην κουζίνα, για ν' αποφύγει οποιαδήποτε περαιτέρω σοβαρή συζήτηση. «Ας αφήσουμε τα πιάτα προς το παρόν. Τι θα έλεγες να φάμε το παγωτό μας έξω στη βεράντα, στην κούνια, να μας φυσήξει και λίγο καθαρό αεράκι;»

Η Βάιολετ ήταν απ' τους ανθρώπους που θα έκαναν οτιδήποτε για να γλιτώσουν απ' το πλύσιμο των πιάτων, γι' αυτό συμφώνησε. Έφερε έξω δυο μεγάλα μπολ με παγωτό πνιγμένα στο σιρόπι που η ίδια είχε φτιάξει. Το ρούμι μύριζε πολύ γλυκά και έντονα. Ο Κάμερον μίλησε πολύ κολακευτικά για το επιδόρπιο. Η Βάιολετ γέλασε. Κι όμως, εκείνη ήταν αυτή που έφαγε μια κουταλιά και μετά άφησε κάτω το μπολ της.

Πριν προφτάσει ο Κάμερον να της κάνει άλλη μία προσωπική ερώτηση, πριν καταφέρει να την πείσει να μιλήσει πάλι για τη δουλειά της με τα παιδιά, η Βάιολετ είχε αρπάξει μεμιάς το μπολ του. Το άφησε κάτω στον ήλιο, δίπλα στο δικό της, και κάθισε στην ποδιά του.
Οι άντρες πάντα ελπίζουν να κερδίσουν το λαχείο, αλλά δεν το

περιμένουν κιόλας. Τα οπίσθιά της στριφογύρισαν ανάμεσα στους μηρούς του, σαν να έψαχναν να βρουν το ακριβές βάρος και την πίεση που θα τον τρέλαιναν. Τα βρήκε εύκολα. Πριν προφτάσει ο Κάμερον να πάρει ανάσα, τα χέρια της είχαν τυλιχτεί στο λαιμό του. Παρ' όλο τον αυθορμητισμό της, όμως, έσκυψε και του πρόσφερε μόνο ένα μικρό φιλί. Το άγγιγμα των χειλιών της στα δικά του ήταν απαλό, ανάλαφρο και βελούδινο.

«Ε», ψιθύρισε ο Κάμερον. «Τι συμβαίνει εδώ;»

«Δε θέλεις να σε φιλάω;»

«Ω, ναι, θέλω», μουρμούρισε εκείνος, χάνοντας τον αυτοέλεγχό του. Περίμενε και περίμενε και περίμενε να τη γευτεί ξανά, και τώρα εκείνη καθόταν πάνω στα πόδια του, ζεστή, πρόθυμη και σχεδόν γυμνή, προφανώς έτοιμη να τον προσκαλέσει να πάρει όλα αυτά που ονειρευόταν τις δυο τελευταίες εβδομάδες.

Την άφησε λοιπόν να τον δοκιμάσει μ' αυτό το μικρό φιλί και μετά επανήλθε, γρήγορος σαν πειρατής, μ' ένα εντελώς διαφορετικό είδος φιλιού. Δεν ήθελε τα χείλη της. Ήθελε ολόκληρο το στόμα της, τη γλώσσα της. Δεν ήθελε ένα γλυκό δείγμα. Ήθελε αυτόματη ανάφλεξη. Ήθελε να κάνει την καρδιά της να χτυπάει δυνατά.

Ήθελε να κάνει τα μάτια της ν' ανοίξουν διάπλατα με έκπληξη και ανησυχία, όχι *με την κακή έννοια* ανησυχία, αλλά είχε πια βαρεθεί που η Βάιολετ πίστευε πως ήταν ασφαλής μαζί του. Ήθελε να την κάνει να καταλάβει ότι δεν ήταν ασφαλής. Ούτε εκείνος ήταν ασφαλής όταν βρισκόταν κοντά της.

Πήρε όλα όσα ήθελε και ακόμα περισσότερα. Όταν οι βλεφαρίδες της τρεμόπαιξαν και άνοιξαν, η Βάιολετ έδειχνε ζαλισμένη. «Ε, λοιπόν», είπε ξέπνοη. «Τώρα πιστεύω ότι πράγματι ήθελες να με φιλήσεις».

Αλλά ο Κάμερον αυτή τη φορά δεν μπορούσε πια να χαμογελάσει. «Ειλικρινά πίστευες ότι δεν ήθελα;»

«Δεν είδα να είχες καμιά δυσκολία να πηγαίνεις στο δικό σου δωμάτιο όλα αυτά τα βράδια. Δε δοκίμασες καν να...»

«Να σε αποπλανήσω;»

«Δε χρειάζομαι *αποπλάνηση*, Λάχλαν. Είμαι μεγάλη γυναίκα. Αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω ποιο ήταν το παιχνίδι».

«Ούτε εγώ μπορούσα, *σερί»*. Ο Κάμερον τράβηξε μια τούφα μαλλιά που είχε ξεφύγει απ' τα κλιπς της. «Ήξερα ότι σε ήθελα. Ήξερα ότι ήσουν πρόθυμη να κάνεις έρωτα μαζί μου. Αλλά κάτι μου έλεγε ότι μετά θα μετάνιωνες».
Αυτό την ξάφνιασε. «Γιατί πίστεψες ότι θα μετάνιωνα αν κοιμόμουν μαζί σου; Δεν είπα ποτέ...»

«Το ξέρω ότι δεν είπες ποτέ τίποτα το συγκεκριμένο. Αλλά είπες ότι ήσουν πρόθυμη να κάνεις έρωτα μαζί μου μόνο όταν κατάλαβες ότι ήμουν ο τύπος του άντρα που δε θα νοιαζόταν για σένα, που δε θα έμενε για πολύ εδώ».

Όταν η Βάιολετ δοκίμασε να στριφογυρίσει και να σηκώσει ψηλά τα χέρια της, ο Κάμερον την έπιασε απαλά απ' τους καρπούς. «Το θέμα είναι ότι νοιάζομαι για σένα. Και όσο πιο πολύ σε γνώριζα τόσο πιο πολύ καταλάβαινα, διαισθανόμουν, ότι δεν έλεγες αλήθεια. Αν θέλεις μια σύντομη περιπέτεια, πίστεψε με, Βάι, μπορώ να σου την προσφέρω. Αλλά δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι δε σε πειράζει να κάνουμε έρωτα και να πάρουμε ο καθένας το δρόμο του το άλλο πρωί. Ή την άλλη βδομάδα».

Η Βάιολετ πήρε μια βαθιά ανάσα. Μετά σηκώθηκε απ' την ποδιά του και στάθηκε όρθια. Σηκώθηκε και ο Κάμερον. Σαν να είχε πάθει ξαφνικά κλειστοφοβία, εκείνη κατέβηκε τα σκαλοπάτια της βεράντας και άρχισε να περπατάει. Ο Κάμερον την ακολούθησε. Η ζέστη ήταν ακόμα πολύ μεγάλη, η υγρασία ανυπόφορη. Η Βάιολετ έτρεξε μέχρι τη σκιά του σφενταμιού και μετά γύρισε προς το μέρος του.

«Θέλεις να μάθεις ποιο είναι το πρόβλημά μου, Λάχλαν; Είναι ότι έχω προβληματικές ωοθήκες. Οι ελπίδες μου να κάνω ποτέ παιδιά είναι σχεδόν ανύπαρκτες».

Διάβολε. Αμέσως όταν την άκουσε να λέει αυτά τα λόγια, ο Κάμερον βλαστήμησε τον εαυτό του. Πώς δεν το είχε φανταστεί; Οι ενδείξεις ήταν πολλές. Η μανία της να κάνει αναπαραγωγή φυτών. Το κοπάδι με τις γάτες. Το ότι δεν ήθελε να δουλέψει άλλο με παιδιά. Ο τρόπος που κανάκευε τα δυο κορίτσια που δούλευαν για κείνη. Ο Κάμερον

θυμήθηκε ακόμα -τώρα, που ήταν πολύ αργά- την παράξενη έκφραση στο πρόσωπό της όταν του είχε πει ότι δε χρειάζονταν αντισύλληψη. «Αυτό είναι μεγάλη αδικία, *σερί»,* της είπε τρυφερά.

«Κάτι παραπάνω από αδικία. Δε νοιαζόμουν ποτέ για πλούτη, πολυτέλειες, κοσμήματα κι όλα αυτά. Ήθελα μόνο ένα σπίτι, παιδιά και έναν άντρα ν' αγαπώ». Το κεφάλι της τινάχτηκε ψηλά, τα μάτια της έλαμπαν σαν πετράδια. «Κι εσύ θ' αναρωτιόσουν τι σχέση έχει αυτό με το να κάνουμε έρωτα οι δυο μας».

«Όχι. Δεν αναρωτιόμουν για τίποτα. Ένιωθα απλώς άσχημα για σένα».

«Ναι, εντάξει. Το θέμα είναι ότι κάποτε ίσως δε θα ένιωθα άνετα κάνοντας περιστασιακό σεξ. Αλλά αυτό συνέβαινε τότε. Τώρα είναι αλλιώς. Είμαι μόνη απ' όταν πήρα διαζύγιο. Πριν από τρία χρόνια».

«Ε», είπε ο Κάμερον τρυφερά. Διάβολε, τα μάτια της είχαν γεμίσει δάκρυα. Και ναι, φυσικά ήξερε ότι η Βάιολετ έκλαιγε με το παραμικρό. Αλλά αυτή τη φορά είχε λόγο να κλάψει, έναν πολύ σοβαρό λόγο, και αυτό ήταν διαφορετικό. Την τράβηξε κοντά του, χαϊδεύοντας την πλάτη της, νιώθοντάς τη να πνίγει ένα λυγμό, τρέμοντας ότι αυτή τη φορά θα του το έκανε στα σοβαρά, θα έκλαιγε μέχρι που θα πνίγονταν και οι δύο στα δάκρυα.

«Δε θέλω σύζυγο», είπε η Βάιολετ με πάθος.

«Δε χρειάζεται να έχεις σύζυγο».

«Τρία χρόνια προσπαθώ να τρομάζω τους άντρες για να μη με πλησιάζουν. Και τα καταφέρνω θαυμάσια».

«Παίζεις πολύ καλά το ρόλο της επιπόλαιης ξανθιάς», τη διαβεβαίωσε ο Κάμερον συνεχίζοντας να τη χαϊδεύει. «Αλλά δε νομίζω ότι χρειάζεται να καταβάλλεις τόσες προσπάθειες.
Δε θέλουν όλοι οι άντρες παιδιά...»

«Αυτό το ξέρω. Αλλά είχα έναν άντρα που με παράτησε αμέσως όταν ανακάλυψε ότι δεν ήμουν... τέλεια. Ναι, ήθελε παιδιά. Κι εγώ τα ήθελα. Αλλά μπορούσαμε να βρούμε άλλες λύσεις, να υιοθετήσουμε, για παράδειγμα. Τότε κατάλαβα ότι το πρόβλημα δεν ήταν μόνο τα παιδιά. Ήταν κι ότι μ' έβλεπε διαφορετικά, μ' έβλεπε σαν να μην ήμουν αρκετά γυναίκα. Κι ότι έτσι ένιωθα κι εγώ».

Ο Κάμερον σταμάτησε να τη χαϊδεύει. «Για στάσου μια στιγμή. Τι ανοησίες είναι αυτές που ακούω;»

«Δεν είναι ανοησίες, Λάχλαν. Με ρώτησες κάτι κι εγώ σου απάντησα. Στην αρχή δεν έβλεπα κανένα λόγο να σε μπλέξω σ' όλη αυτή την ιστορία. Δεν ήταν δικό σου πρόβλημα, δε σε αφορούσε. *Αλλά* με ρώτησες, γι' αυτό σου λέω. Θέλω να κάνω περιστασιακό σεξ. Μαζί σου. Θέλω να ξέρω με βεβαιότητα ότι θα φύγεις. Ότι θα ξαναγυρίσεις στη δική σου ζωή. Ότι δε χρειάζεται ν' ανησυχώ πώς με βλέπεις σαν γυναίκα, κατά βάθος. Πώς...»

Να τον έπαιρνε ο διάβολος αν την άφηνε να τελειώσει άλλη μια ανόητη πρόταση. Αρκετά πια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Η Βάιολετ τα έχασε τελείως όταν ο Κάμερον την τράβηξε ξαφνικά στην αγκαλιά του. Προσπαθούσε να του μιλήσει σοβαρά. Ένιωθε πολύ αναστατωμένη που όλη αυτή η ιστορία για τις προβληματικές ωοθήκες της είχε αποκαλυφθεί. Δεν ήθελε να το είχε μάθει ο Καμ. Τα πράγματα ήταν μια χαρά πριν. Εκείνος την έβλεπε σαν μια ολοκληρωμένη, σέξι γυναίκα, το ήξερε. Δεν ήθελε να τη δει διαφορετικά και φοβόταν πως αυτό θα συνέβαινε, αν μάθαινε τη θλιβερή ιστορία της.

Κι όμως, ξαφνικά τα χέρια του τυλίχτηκαν γύρω απ' το κορμί της πιο σφιχτά κι από θηλιά και το στόμα του διεκδίκησε απαιτητικά το δικό της. Μετά, σχεδόν αμέσως, έγινε πιο απαλό. Ένα απαιτητικό φιλί μετατράπηκε σ' ένα φιλί γεμάτο τρυφερότητα και ξαφνικά σ' ένα φλογερό, παθιασμένο φιλί. Η γλώσσα του αναζήτησε τη δική της. Τα χέρια του χώθηκαν μέσα στα μαλλιά της. Ένιωσε το σκληρό κορμί του να πάλλεται πάνω στο δικό της και άρχισε να τρέμει από πόθο.

Θα της έκανε έρωτα. Το κατάλαβε ενστικτωδώς, την προειδοποίησαν η ζέστη και ο φόβος και η συγκίνηση που κυκλοφορούσαν στο αίμα της. Εδώ και τώρα, κάτω απ' τη βαθιά σκιά του σφενταμιού. Δεν υπήρχε κανένας άλλος εκεί γύρω και ο ήλιος είχε αρχίσει να βουλιάζει στον ορίζοντα, αλλά γείτονες και ξένοι περνούσαν όλες τις ώρες απ' αυτό το σημείο.

Όμως ήταν σαν να μην τον ένοιαζε. Σαν να μην το πρόσεξε.

Το ίδιο και η Βάιολετ.

Δεν είχε νιώσει ποτέ πριν στη ζωή της έτσι. Ως νεαρό κορίτσι είχε ονειρευτεί, όπως όλα τα κορίτσια, τον πρίγκιπα που θα την έβρισκε, θα την έκανε το κέντρο του κόσμου του, θα σκότωνε δράκους για χάρη της. Αλλά προφανώς είχε μεγαλώσει.

Δεν υπήρχαν πια παραμύθια και η Βάιολετ ήθελε έναν άντρα με σάρκα

και οστά, όχι έναν ψεύτικο πρίγκιπα. Όμως ο Κάμερον...
Ω, ο Κάμερον.

Τον ένιωσε να τραβάει ρούχα, κουμπιά, φερμουάρ. Έβγαλε τα παπούτσια του, μετά έβγαλε και τα δικά της. Κανένας δεν την είχε κάνει να νιώσει έτσι. Σαν να μην μπορούσε ν' αναπνεύσει χωρίς τη δική της ανάσα, να μην μπορούσε να επιβιώσει χωρίς να την αγγίζει, να μην μπορούσε να ζήσει χωρίς να την έχει δίπλα του.
Τα μάτια του ήταν ανοιχτά και την κοίταζαν επίμονα. Αλλά το στόμα του πιέστηκε στο δικό της καθώς την απέθετε στο έδαφος, πάνω στο στρώμα που είχε φτιάξει με τα ρούχα τους. Ένα αμάξι πέρασε, μπορεί να τους είδε, μπορεί και όχι.

Τα φιλιά ακολουθούσαν το ένα το άλλο, όλο και πιο άγρια, πιο ασυγκράτητα. Ένα κουμπί καρφώθηκε στη σπονδυλική της στήλη. Το γρασίδι τη γαργαλούσε. Τα μαλλιά της ήταν μπερδεμένα -τα αναθεματισμένα μακριά μαλλιά της μπερδεύονταν πάντα- κι όμως, μόνο ένα πράγμα την ενδιέφερε: ο Καμ. Και αυτή η μαγεία που δημιουργούσαν οι δυο μαζί.

Όταν τελικά ο Κάμερον σήκωσε το κεφάλι του, η Βάιολετ προσπάθησε να πει κάτι, αλλά ο τρόπος που την κοίταζε την έκανε να χάσει τη φωνή της και η καρδιά της άρχισε ξαφνικά να χτυπάει δυνατά. *«Σ'αγαπώ»,* της είπε με τραχιά φωνή. «Σ' αγαπώ, Βάι. Μ' ακούς;»

Και πάλι εκείνη δοκίμασε ν' απαντήσει, αλλά ο Κάμερον κινήθηκε πολύ γρήγορα. Τη μια στιγμή φιλούσε το στόμα της και την άλλη, γυμνός και ηλιοκαμένος και υπέροχος, άρχισε να τη φιλά απ' την άλλη άκρη. Φίλησε το δεξί της πόδι, απ' τη γέφυρα μέχρι το δάχτυλο, μετά συνέχισε να προχωράει προς τα πάνω, μοιράζοντας φιλιά απ' τον αστράγαλο μέχρι το γόνατό της, κι ύστερα συνέχισε στην εσωτερική πλευρά των μηρών της. Κι όταν την άκουσε ν' αναστενάζει, τη γύρισε απ' την άλλη και άνοιξε ένα μονοπάτι με τρυφερά φιλιά απ' τη βάση της σπονδυλικής της στήλης μέχρι τον αυχένα της. Μετά τη γύρισε πάλι.

Η γλώσσα του μπήκε στο στόμα της και άρχισε να φλερτάρει τη δική της. Έπιασε τα πόδια της, τα τύλιξε σφιχτά στη μέση του και μετά βυθίστηκε μέσα της. Η Βάιολετ ένιωσε ξαφνικά ένα δυνατό πόθο να

φουντώνει ασυγκράτητος και να την κατακλύζει. Ήταν μια πρωτόγνωρη επιθυμία για ολοκλήρωση, αλλά και κάτι άλλο, μια ανάγκη ν' αγαπήσει. Ν' αγαπηθεί. Από κείνον.

«Έλα μαζί μου», είπε βραχνά ο Κάμερον. Ο ήλιος έδυε πολύ γρήγορα, σαν να καταλάβαινε ότι χρειάζονταν ησυχία. Κι όμως, το σκοτάδι συγκέντρωνε κάθε είδους ηδονοβλεψίες. Γρύλους. Βατράχια. Πυγολαμπίδες. Γάτες. Και το φεγγάρι.

Το δικό τους φεγγάρι.

Η Βάιολετ είδε το πρόσωπό του από πάνω της, γεμάτο πάθος και συναίσθημα, καθώς εκείνη ένιωθε ότι έχανε κάθε ίχνος αυτοελέγχου. Η αγάπη φούσκωνε μέσα της, κυρίευε τις αισθήσεις και την καρδιά της.

«Τώρα, Βάι», είπε ο Κάμερον.
Η Βάιολετ έφτασε στο αποκορύφωμα της έκστασης μαζί του, νιώθοντας σαν να έπεφτε απ' το πιο ψηλό σημείο του ουρανού. Αλλά όχι μόνη. Έπεφτε με τον Καμ. Λεπτά αργότερα, ίσως και ώρες, δεν μπορούσε ακόμα ν' απαλλαγεί απ' την υπέροχη αίσθηση της ολοκλήρωσης. Της απόλυτης ολοκλήρωσης. Σαν να ήταν η πιο δυνατή γυναίκα που είχε γεννηθεί ποτέ, γυναίκα με κεφαλαίο *Γ,* η γυναίκα που ήθελε πάντα να ήταν.

Η γυναίκα του Καμ.

Και εκείνη τη στιγμή, δεν μπορούσε να φανταστεί τον εαυτό της να νιώθει αλλιώς.

* * *

Ο Κάμερον δεν μπορούσε να κοιμηθεί.

Πρέπει να ήταν περασμένες δύο μετά τα μεσάνυχτα. Είχαν τελικά καταφέρει να φτάσουν στην κρεβατοκάμαρά της, είχαν αποκοιμηθεί για λίγο, μετά είχαν ξυπνήσει και είχαν κάνει πάλι έρωτα. Τώρα, παραδόξως, εκείνος ήταν πιο ξύπνιος κι από κουκουβάγια.

Η Βάιολετ βρισκόταν μέσα στην αγκαλιά του, ιδρωμένη, ζεστή,

τυλιγμένη γύρω του... ή μήπως ήταν εκείνος τυλιγμένος γύρω της; Ποιος νοιαζόταν, αφού κάθε πόντος του κορμιού της άγγιζε κάθε πόντο του δικού του;
Τα μάτια του είχαν συνηθίσει στο σκοτάδι τώρα. Ο Κάμερον συνέχιζε να κοιτάει το ασημένιο φως του φεγγαριού που έμπαινε απ' το ανοιχτό παράθυρο κι έλουζε το απροσδόκητα αυστηρό δωμάτιο, το ανάλαφρο κυμάτισμα της κουρτίνας. «Βάι», ψιθύρισε.

«Χμμ;»

Ήταν αρκετά σίγουρος ότι κι εκείνη ήταν ξύπνια, αλλά όχι απόλυτα. Η φο3νή της ήταν νυσταγμένη, χορτασμένη, ικανοποιημένη. *«Σερί,* είσαι απόλυτα βέβαιη για το ότι δεν είσαι γόνιμη;»

Αυτή τη φορά οι μύες της δε σφίχτηκαν, κάτι που του έλεγε ότι μπορούσε πια να μιλήσει μαζί του γι' αυτό το θέμα. Τώρα υπήρχε εμπιστοσύνη. Για κείνον. Για κείνη.

«Ας το θέσουμε κάπως αλλιώς», του είπε μ' ένα πικρό χαμόγελο. «Αρχικά, έμαθα τα πάντα για το σεξ απ' τον Σίμπσον. Κι αυτό σημαίνει ότι τα έμαθα σχεδόν όλα λάθος. Από τότε που ήμαστε στο λύκειο, ο Σίμπσον μ' έκανε να πιστεύω ότι ένας άντρας έπρεπε να φτάνει σε οργασμό, αλλιώς υπέφερε φοβερά. Ότι οι άντρες δεν μπορούσαν να περιμένουν. Ότι οι γυναίκες μερικές φορές τα κατάφερναν και άλλες όχι, αλλά οι πραγματικές γυναίκες τα κατάφερναν».

«Δηλαδή... εννοούσε ότι, αν δε φτάσει μια γυναίκα σε οργασμό, το λάθος είναι δικό της;» «Ναι. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς πίστευα όλα όσα μου έλεγε ο Σίμπσον. Και για το θέμα του μωρού, πίστευε πράγματι ότι ήταν λάθος της γυναίκας αν δεν μπορούσε να μείνει έγκυος, εφόσον ο άντρας ήταν γόνιμος». Η Βάιολετ αναστέναξε. «Σε μερικά πράγματα είχε δίκιο. Είχε εξεταστεί το σπέρμα του. Δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα. Εγώ ήμουν αυτή που είχε πρόβλημα». Σφίχτηκε πιο πολύ πάνω του. «Ξέρεις κάτι;»

«Τι;»

«Δεν ήθελα να σου τα πω όλα αυτά, αλλά... άνοιξαν τα μάτια μου που τα είπα. Τώρα καταλαβαίνω τι έκανα με τη λεβάντα. Χρειαζόμουν να δημιουργήσω κάτι που θα ήταν ολοκληρωτικά δικό μου, κάτι που θα

προερχόταν ειδικά από μένα. Και νομίζω ότι παρασύρθηκα λίγο απ' τον υπέρμετρο ενθουσιασμό μου».

«Λίγο;»

Ο Κάμερον άκουσε το πνιχτό της γέλιο μέσα στο σκοτάδι.
«Εντάξει. Παραδέχομαι ότι το παράκανα. Αλλά βλέπεις... δεν περίμενα ότι θα πετύχαιναν όλα τα πειράματά μου. Νόμιζα ότι τα περισσότερα απ' τα φυτά δε θα έπιαναν. Γιατί να ευδοκιμήσουν; Ήμουν καινούρια σ' αυτό, δεν ήμουν έμπειρη κηπουρός. Το γεγονός πως ό,τι άγγιζα αναπαραγόταν χωρίς κανένα πρόβλημα ήταν εντελώς τυχαίο. Και αυτό ήταν μεγάλη ειρωνεία».

«Ειρωνεία από ποια άποψη;» Ο Κάμερον χάιδεψε τα μακριά μαλλιά της, ξέροντας ότι θα στενοχωριόταν το πρωί που δεν τα είχε πλέξει, αλλά απολαμβάνοντάς τα ελεύθερα.
«Ειρωνεία επειδή το μόνο που είχα να κάνω ήταν να τ' αγαπώ. Και να τα νταντεύω. Κι αυτά μεγάλωναν». Η Βάιολετ αναστέναξε.
«Το ίδιο συνέβη και με τις γάτες. Πήρα έναν αδέσποτο γάτο πριν από τρία χρόνια. Ήταν υποσιτισμένος και κουτσός. Νόμιζα ότι δεν είχε πολλές ελπίδες να ζήσει. Και μετά από λίγο ανακάλυψα ότι δεν ήταν γάτος αλλά γάτα και μου έκανε γατάκια». Χάιδεψε το λαιμό του Κάμερον, σαν να ήξερε ενστικτωδώς πού του άρεσε να τον αγγίζει. «Η μητέρα μου είχε μια θεωρία για τα παιδιά».

«Τι θεωρία;»

«Ότι όλοι έχουμε κάποιο δυνατό σημείο. Απλώς πρέπει να μπορέσουμε να καταλάβουμε ποιοι είμαστε. Η μητέρα μάς έμαθε ότι η καθεμιά από εμάς είχε κάτι στη φύση της που έπρεπε να το δει και να το αναπτύξει. Για μένα, αυτό νόμιζα ότι ήταν το να γίνω μητέρα. Να μεγαλώνω, να παιδαγωγώ, να ταΐζω, να φροντίζω παιδιά. Γι' αυτό ήταν πραγματική συντριβή όταν έμαθα ότι δεν μπορούσα να μείνω έγκυος. Είχα μάθει να πιστεύω πάντα ότι αυτό ήταν ένα φυσικό κομμάτι του εαυτού μου».

Ο Κάμερον δίστασε για λίγο. Δεν είχε φοβηθεί ποτέ πριν να συζητήσει λεπτά θέματα, αλλά αυτή τη φορά ήθελε πολύ να πει αυτό που έπρεπε. Όχι ότι ήξερε τίποτα για την έλλειψη γονιμότητας. Ή ότι είχε κάποιον τρόπο να κάνει λιγότερο οδυνηρό το γεγονός. Αλλά έπρεπε να βρει

κάτι σωστό να πει. Αυτός ο αλήτης που είχε παντρευτεί η Βάιολετ την είχε κάνει να νιώσει ότι δεν ήταν αρκετά γυναίκα, ότι δεν ήταν ολοκληρωμένη γυναίκα εξαιτίας της αδυναμίας της να συλλάβει.

«Σερί, εγώ νομίζω ότι γεννήθηκες για να κάνεις πράγματα να μεγαλώνουν, όπως το είπε και η μητέρα σου. Αλλά αυτό δε σημαίνει μόνο παιδιά. Σημαίνει οτιδήποτε βρίσκεται γύρω σου. Έτσι θα είναι πάντα. Αν και...»

«Αν και τι;»

«Αν και νομίζω ότι υπάρχει ο κίνδυνος να κυριευτείς απ' τις γάτες σου». Ορίστε, την είχε κάνει να χαμογελάσει. «Αν είχες αρχίσει να υιοθετείς ελέφαντες... το μυαλό μου δεν μπορεί να συλλάβει τα προβλήματα που θα μπορούσες να είχες».

Και αυτή τη φορά την είχε κάνει να γελάσει δυνατά. Ενθαρρυμένος μ' αυτές τις επιτυχίες του, ο Κάμερον προχώρησε σε πιο λεπτά θέματα. «Νιώθω ανακούφιση που πήρες διαζύγιο απ' αυτό το κάθαρμα», της είπε φιλώντας τη στο μέτωπο. «Λυπάμαι που ήταν τόσο ανόητος και τυφλός που σε πλήγωσε. Αλλά αν δεν είχε όλες αυτές τις ηλίθιες ιδέες, ποιος ξέρει, μπορεί να είχες μείνει μαζί του. Και τότε δε θα σε είχα βρει ποτέ εγώ».

«Νομίζεις ότι η μοίρα μάς βοήθησε να βρούμε ο ένας τον άλλον;»

Η φωνή της είχε αρχίσει ν' ακούγεται πιο νυσταγμένη, το μάγουλό της προσπαθούσε να βρει το πιο κατάλληλο σημείο στον ώμο του. «Όχι η μοίρα», είπε ο Κάμερον χαμηλόφωνα. «Η αγάπη. Το είδος της αγάπης που είναι απελευθερωτικό και για τους δυο μας. Εννοώ, εγώ έχω ήδη δυο παιδιά, δε χρειάζομαι λοιπόν να φτιάξω οικογένεια. Αυτό είναι τέλειο. Είμαι ελεύθερο πνεύμα. Όπως κι εσύ. Μπορούμε και οι δύο να κάνουμε οτιδήποτε, να πάμε όπου θέλουμε. Δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να μας κρατήσει καθηλωμένους. Τίποτα που να μας κρατήσει πίσω».

Η Βάιολετ είχε μείνει σχεδόν ακίνητη όταν της είχε πει τη λέξη «αγάπη», αλλά δεν του απάντησε αμέσως. Λίγα λεπτά αργότερα, ο Κάμερον συνειδητοποίησε ότι την είχε πάρει ο ύπνος.

Δεν τον πείραζε, είπε στον εαυτό του. Εκείνος ήθελε μόνο να τη

διαβεβαιώσει ότι την αγαπούσε γι’ αυτό που ήταν. Ίσως είχε ελπίσει ότι εκείνη θα έλεγε κάτι που θα έδειχνε ότι τον ήθελε στη ζωή της. Αλλά του είχε μόλις αποκαλύψει αυτό το μεγάλο κενό στην καρδιά της. Η Ρώμη δεν είχε χτιστεί μέσα σε μια μέρα. Η Βάιολετ ίσως χρειαζόταν να σκεφτεί για λίγο τη λέξη «αγάπη». Είχαν χρόνο στη διάθεσή τους.

Σίγουρα είχαν ακόμα χρόνο.

* * *

«Κορίτσια, μπορείτε να σταματήσετε να φλυαρείτε τουλάχιστον για τρία δευτερόλεπτα;» Και τα δύο κορίτσια γύρισαν ξαφνιασμένα ακούγοντας τον απότομο τόνο της φωνής της. Η Βάιολετ δεν τους έβαζε ποτέ τις φωνές. Δε μιλούσε σε κανέναν απότομα. Αλλά ήταν αλήθεια ότι ο Αύγουστος είχε μπει μ’ ένα δυνατό καύσωνα. Πριν από μερικές μέρες είχε αρπάξει έναν ιό που της είχε προκαλέσει στομαχικές διαταραχές. Οι γάτες ήταν γκρινιάρες. Δεν κοιμόταν καλά. Και τα κορίτσια μιλούσαν ώρες ολόκληρες για το σχολείο που θ’ άνοιγε, για αγόρια, για ρούχα, για αγόρια και πάλι για αγόρια.

«Πρέπει να φτιάξουμε κι άλλο εντομοαπωθητικό. Θυμάστε τη συνταγή; Δέκα μέρη λεβάντα, δέκα μέρη γεράνια και πέντε τριφύλλι...»

«Ε, το θυμάμαι, Βάι, δε χρειάζεται ν’ ανησυχείς».

«Εντάξει λοιπόν, αν μπορείτε να γεμίσετε δυο ντουζίνες απ’ αυτά τα μπουκάλια...» Η Βάιολετ προσπάθησε να τελειώσει τη φράση της, αλλά δεν μπορούσε. Ξαφνικά όλα τα αρώματα του μαγαζιού πλημμύριζαν τα ρουθούνια της. Λάτρευε όλα αυτά τα αρώματα. Απ’ το πρώτο μέχρι το τελευταίο. Πάντα θα τα αγαπούσε. Αλλά την επόμενη στιγμή έκλεισε με το ένα της χέρι το στόμα της κι έτρεξε για το πίσω μπάνιο σαν να την κυνηγούσαν.

Είκοσι λεπτά αργότερα, αποφάσισε ότι δε θα πέθαινε. Βρήκε τη δύναμη να ψάξει στο μικρό φαρμακείο του μπάνιου για την οδοντόβουρτσα και την οδοντόκρεμα που κρατούσε εκεί. Άρχισε να βουρτσίζει τα δόντια της και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Τα μάγουλά

της ήταν φουντωμένα, τα μάτια της έλαμπαν, τα μαλλιά της ήταν μπερδεμένα σαν μάγισσας, αλλά λαμπερά και υγιή. Κι όμως, την τελευταία βδομάδα έβρισκε κάθε μέρα κάποια δικαιολογία για να κλάψει ή να κάνει εμετό.

Φυσικά, το κλάμα δεν ήταν τίποτα καινούριο. Η Βάιολετ έκλαιγε ακούγοντας τον εθνικό ύμνο ή βλέποντας ακόμα και κάποια διαφήμιση για σκυλοτροφές. Αλλά το στομάχι της ήταν πολύ γερό. Χτες βράδυ είχαν φάει ψάρι με σάλτσα σπανακιού και γλυκοπατάτες. Πράγματα που δε θα τα έτρωγε ποτέ ένας άντρας, αλλά ο Κάμερον έτρωγε ό,τι κι αν του έβαζε μπροστά του και συνήθως ζητούσε δεύτερη μερίδα.

Ήταν τα αγαπημένα της φαγητά, όσο παράξενα κι αν φαίνονταν σε κάποιους άλλους. Δεν έφαγε κάτι που να δικαιολογεί αυτό το ανακάτεμα του στομαχιού της.

Αν δεν ήξερε ότι είχε πρόβλημα, μπορεί και να φοβόταν ότι είχε μείνει έγκυος.

«Ε, Βάιολετ». Η Μπάρμπαρα χτύπησε την πόρτα του μπάνιου. «Νομίζουμε ότι πρέπει να γυρίσεις στο σπίτι. Μη σ' απασχολούν όλα αυτά. Εμείς θα φτιάξουμε τα μπουκαλάκια και τα σακουλάκια και θ' αναλάβουμε τους *πελάτες»*.

«Θέλετε να σας αφήσω μόνες να μιλάτε για αγόρια».

«Ναι, λοιπόν. Φύγε, πήγαινε να ξαπλώσεις ή ό,τι άλλο *θέλεις να* κάνεις».

Η Βάιολετ δεν ήθελε να πάει σπίτι. Ο Κάμερον ήταν εκεί και μάζευε τα πράγματά του. Είχε ακόμα δυο μέρες πριν φύγει, αλλά η συγκομιδή της λεβάντας είχε τελειώσει κι εκείνος έδειχνε σαν να βιαζόταν να τα μαζέψει και να πάρει δρόμο.

Ανάμεσα στην καθυστέρηση της περιόδου της, τη ναυτία που την έπιανε συχνά και τα ανεξήγητα λαμπερά μάτια της που έβλεπε στον καθρέφτη, η Βάιολετ έβρισκε τη λέξη «εγκυμοσύνη» να εμφανίζεται όλο και πιο συχνά στο μυαλό της. Αλλά οι προβληματικές ωοθήκες δεν εξαφανίζονταν ξαφνικά, γι' αυτό τα απέδωσε όλα στο ότι ήταν αναστατωμένη επειδή θα έφευγε ο Κάμερον.

«Δεν μπορώ να σας αφήσω μόνες στο μαγαζί, κορίτσια», είπε κοφτά.

Η Μπάρμπαρα άνοιξε την πόρτα, έριξε μια ματιά κι έκανε μια μεγάλη φούσκα με την τσίχλα της. «Ναι, μπορείς». Έδειξε μ’ ένα δάχτυλο προς την κατεύθυνση του σπιτιού αυταρχικά. «Φύγε. Έχει πολλή ζέστη. Πήγαινε να πιείς μια λεμονάδα ή ό,τι άλλο θες τέλος πάντων».

Η Βάιολετ έκανε μια γκριμάτσα. «Μη λες τη λέξη λεμονάδα. Μην τη σκέφτεσαι καν δυνατά».
Αυτό ήταν. Τα δυο κορίτσια την έσπρωξαν έξω απ’ το μαγαζί. Και η ζέστη ήταν ανυπόφορη για να στέκεται στον ήλιο, γι’ αυτό αναγκάστηκε να κατευθυνθεί προς το σπίτι. Η πίσω πόρτα ήταν ανοιχτή, το τηλέφωνο χτυπούσε. Άνοιξε το ψυγείο και έσκυψε πιο κοντά στον παγωμένο αέρα μ’ έναν αναστεναγμό.

«Θεέ μου, άσε με να σπαταλήσω κι εγώ λίγο ηλεκτρικό ρεύμα μαζί σου». Ο Κάμερον εμφανίστηκε ξαφνικά απ’ την τραπεζαρία, χωρίς πουκάμισο και παπούτσια, φορώντας μόνο ένα χακί σορτς που έπεφτε χαμηλά στους γοφούς και κρατώντας αυτοκόλλητη ταινία για κουτιά. Τώρα, όμως, πέταξε την ταινία και πήγε κοντά στο ανοιχτό ψυγείο. Πιο γρήγορος κι από αστραπή, της έδωσε ένα φιλί στο στόμα. «Μμμ... Φρέσκια οδοντόκρεμα. Τι ισχυρό αφροδισιακό».

«Λυπάμαι που το λέω αυτό, Λάχλαν, αλλά εσύ θα μπορούσες να βρεις ακόμα κι ένα ξεσκονόπανο αφροδισιακό». Θεέ μου, ακόμα και μ’ ένα τόσο μικρό φιλί, η Βάιολετ δεν ένιωθε απλούς μια χαρά πάλι, αλλά οι σφυγμοί της είχαν απογειωθεί. Ο Κάμερον την είχε αλλάξει τόσο. Την είχε γιατρέψει. Την είχε κάνει να νιώσει ξανά μια ολοκληρωμένη γυναίκα. Και όλα αυτά χάρη στις φλογερές νύχτες που είχαν περάσει μαζί οι δυο τους και στα φιλιά του. Χάρη στον τρόπο που την αγαπούσε.

Και στον τρόπο που ανταπέδιδε εκείνη την αγάπη του.

«Έχεις πάει καθόλου στους αγρούς με τη λεβάντα; Ξέρεις πως χρειαζόταν να κλαδευτούν οι θάμνοι αμέσως μετά τη συγκομιδή; Ο γερο-Φίλμπερτ και το συνεργείο τελείωσαν πριν από μία ώρα αυτή τη δουλειά. Οι θάμνοι δείχνουν πάλι πολύ όμορφοι».
Άσχημα νέα. Η Βάιολετ έκλεισε την πόρτα του ψυγείου, αφού γέμισε πρώτα ένα φλιτζάνι με παγάκια και κατευθύνθηκε προς τον καναπέ στο καθιστικό. Έκανε πολλή ζέστη για να στέκεται όρθια. Πάρα πολλή

ζέστη για ν' ακούσει τα άσχημα νέα μια τόσο ηλιόλουστη μέρα. «Μίλησες με τη Ζενές;»

«Ναι». Ο Κάμερον δεν κάθισε στον καναπέ, αντίθετα, τράβηξε το παλιό στρογγυλό πουφ και κάθισε απέναντι της. «Ξέρεις τι πρέπει να γίνει τώρα. Έχω κάνει όλα όσα μπορούσα να κάνω εδώ. Τώρα πρέπει να εξεταστεί η ποιότητα της λεβάντας σε μεγαλύτερο εργαστήριο».

«Το ξέρω».

«Η επόμενη φάση παίρνει πολύ χρόνο. Τα αρώματα έχουν μια υψηλή νότα, μια μεσαία και μια βασική. Η λεβάντα χρησιμοποιείται και στις τρεις. Αλλά η υψηλή συνήθως είναι η πιο σημαντική, η ευωδιά που παίρνεις όταν πρωτοφοράς το άρωμα. Και η βασική είναι η ευωδιά που παραμένει αρκετές ώρες απ' όταν το φοράς».

Της μιλούσε λες κι εκείνη δεν ήξερε όλα αυτά τα πράγματα. Σαν να πίστευε ότι έπρεπε να της τα εξηγήσει προσεκτικά. Την κοίταζε σαν να ήταν κάτι εύθραυστο. Παρατηρούσε το πρόσωπό της όπως έκανε μέρες τώρα... παρ' όλο που η Βάιολετ δεν του είχε πει, ούτε θα του έλεγε ποτέ, πόσο άσχημα ένιωθε.

«Η μεσαία νότα σ' ένα άρωμα δεν έχει τόσο πολλή σχέση με την οσμή όσο με την ικανότητά του να διαρκεί, με τη χημεία του. Αυτό είναι που κάνει ένα άρωμα να κρατάει πολύ κι ένα άλλο να εξατμίζεται, που κάνει τα καλά αρώματα ανθεκτικά. Και ο σωστός τύπος λεβάντας είναι το κλειδί αυτής της αντοχής. Αυτό ακριβώς ελπίζουμε ότι θα έχει η δική σου λεβάντα».

Η Βάιολετ δεν είχε ιδέα γιατί της τα έλεγε όλα αυτά. Τα ήξερε. Όπως τα ήξερε κι εκείνος. Κάθε φορά, όμως, που ο Καμ έφερνε ξανά τη συζήτηση σ' αυτά τα πράγματα, το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί η Βάιολετ ήταν πως κάτι δεν πήγαινε καλά μ' εκείνη.

Γιατί, σε αντίθεση με την καλή λεβάντα, εκείνη δεν είχε την ικανότητα να κάνει τις σχέσεις της με τους άντρες να διαρκούν. Δεν ήταν μόνο ο Σίμπσον που την είχε αφήσει.

Τώρα θα την άφηνε και ο Καμ.

Τον Σίμπσον, απλώς τον αγαπούσε. Ο Κάμερον όμως θα έπαιρνε την

καρδιά και την ψυχή της μαζί του. Ήταν κάποιο ελάττωμα, κάποιο κουσούρι, να τραβά πάντα τους άντρες που δεν ήθελαν να μείνουν.

Τρία χρόνια τώρα, η Βάιολετ κατηγορούσε την έλλειψη γονιμότητάς της γι' αυτό, αλλά ο Καμ της είχε αποδείξει ότι η θεωρία της ήταν λανθασμένη. Γιατί εκείνος δε νοιαζόταν αν μπορούσε να κάνει παιδιά ή όχι. Το είχε πει ξεκάθαρα ότι δε χρειαζόταν άλλα παιδιά.
«Βάι, *πρέπει* να γυρίσω στη Γαλλία. Στα εργαστήρια της Ζενές».
«Μα φυσικά». Η φωνή της ακούστηκε υπόκωφη, κι έτσι η Βάιολετ είπε πιο δυνατά: «Αυτό το ήξερα απ' την αρχή».

«Υπάρχουν αρκετοί καλοί χημικοί εκεί, οι οποίοι μπορούν να κάνουν τα περισσότερα τεστ. Αλλά εγώ ξέρω τη λεβάντα, γι' αυτό πρέπει να την αναλάβω ο ίδιος».

«Καμ, γιατί μου τα λες όλα αυτά; Το ήξερα απ' την αρχή ότι θα έμενες εδώ μόνο μερικές εβδομάδες. Και οι δυο το ξέραμε».

«Θέλω να βεβαιωθώ πως καταλαβαίνεις, δεν είναι ότι θέλω να σε αφήσω, με αναγκάζει η δουλειά μου να φύγω». Ο Κάμερον περίμενε, σαν να ήλπιζε ότι εκείνη θα τον ρωτούσε κάτι, θα έλεγε κάτι.

Και η Βάιολετ ήξερε ακριβώς τι ήθελε ν' ακούσει, γι' αυτό φόρεσε το πιο φωτεινό της χαμόγελο και άγγιξε με αγάπη το μάγουλό του. «Δε σου είπα ότι δεν ήθελα δεσμεύσεις; Σ' αγαπώ, Κάμερον Λάχλαν. Όπως ακριβώς είσαι. Όπως είμαστε μαζί. Δε θα έχανα για τίποτα στον κόσμο ούτε ένα δευτερόλεπτο απ' το καλοκαίρι μας».
Είδε το σαγόνι του να σφίγγεται και τη λάμψη να σβήνει απ' τα μάτια του, αλλά η Βάιολετ δεν μπορούσε να φανταστεί τι άλλο μπορεί να ήθελε να την ακούσει να λέει. «Δεν υπάρχει κανένας λόγος να μην ξαναδούμε ο ένας τον άλλο», είπε ο Κάμερον.

«Ελπίζω να μας δοθεί η ευκαιρία. Αλλά δε θέλω ν' ανησυχείς γι' αυτό». Δεν μπορούσε να τον δεσμεύσει. Δε θα το έκανε. Ο Καμ ήταν αυτός που ήταν, του άρεσαν οι περιπλανήσεις, ήταν καλός εραστής και ήξερε να θεραπεύει γυναικείες ψυχές. Αλλά είχε δοκιμάσει το γάμο... Είχε ήδη δύο κόρες. Είχε γίνει πολύ δυστυχισμένος και, αν υπήρχε ένα πράγμα που ήθελε η Βάιολετ γι' αυτό τον άντρα που ήταν πλέον ολόκληρος ο κόσμος της, αυτό ήταν να τον αγαπάει. Δε θα του ζητούσε ποτέ κάτι που δε θα το πρόσφερε ο ίδιος.

«Έχεις αποφασίσει πότε θα φύγεις;» τον ρώτησε.

Εκείνος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του και ξεροκατάπιε σαν να του έκλεινε κάτι το λαιμό. «Αύριο πρωί πρωί. Δεν μπορώ να περιμένω περισσότερο».

Ε, λοιπόν, σκέφτηκε η Βάιολετ. Τώρα ξέρω την ακριβή στιγμή που η καρδιά μου θα γίνει χίλια κομμάτια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Ο Κάμερον κοίταξε το τζιπ της κόρης του που έβγαινε απ' τον ιδιωτικό δρόμο του σπιτιού του. Έβρεχε συνέχεια τις τελευταίες πέντε μέρες του Σεπτέμβρη. Ο δρόμος του, που ήταν στρωμένος με χαλίκι, έμοιαζε σχεδόν με λίμνη. Κούνησε το χέρι του, αποχαιρετώντας άλλη μια φορά τη Μιράντα και την Κέιτ.

Τα δυο κορίτσια ήταν ενθουσιασμένα που ο πατέρας τους είχε παραιτηθεί απ' τη θέση του στη Ζενές και είχε γυρίσει απ' τη Γαλλία να εγκατασταθεί μόνιμα εδώ. Είχαν ζητήσει και οι δυο να μείνουν μαζί του, κάτι που θα μπορούσε να συμβεί αν συμφωνούσε και η μητέρα τους.

Δεν ήταν βέβαιος ακόμα τι ήθελαν πραγματικά ή τι χρειάζονταν τα κορίτσια, αλλά όπως και να είχε το σπίτι του απείχε μόνο δυο ώρες απ' το δικό τους. Μπορούσαν να τον επισκέπτονται όσο συχνά ήθελαν, ειδικά τώρα που η Μιράντα είχε πάρει άδεια οδήγησης.

Όταν το αμάξι εξαφανίστηκε στη στροφή του δρόμου, ο Κάμερον έβαλε τα χέρια στις τσέπες του τζιν του και κατευθύνθηκε προς το σπίτι. Τα δάση ένα γύρω είχαν αρχίσει ν' αλλάζουν χρώμα, παίρνοντας χρυσαφένιες, κόκκινες και μπρούντζινες αποχρώσεις. Το ρυάκι στο πίσω μέρος του οικοπέδου του έλαμπε στο φως του ήλιου. Πήρε μια βαθιά εισπνοή, γεμίζοντας τα πνευμόνια του με καθαρό αέρα. Ήθελε να νιώσει ότι ανήκε εδώ.

Δεν ανήκε όμως.

Παρ' όλο που το ήθελε. Είχε αγαπήσει αυτό το μέρος όταν το αγόρασε, αν και τότε το είχε κάνει μόνο και μόνο για να έχει ένα σπίτι κοντά στις κόρες του ώστε να μπορούν να τον επισκέπτονται.

Είχε παραιτηθεί απ' τη Ζενές όταν είχε τελειώσει με τη λεβάντα της Βάιολετ και είχε σιγουρευτεί ότι εκείνη μπορούσε πια να ζήσει όπως ήθελε από δω και πέρα.

Εν τω μεταξύ, είχε καταλάβει ότι δεν ήθελε να συνεχίσει να δουλεύει εκεί.

Ήταν μια καλή δουλειά, αλλά δεν ήταν πια αυτό που ήθελε στη ζωή του.

Είχε σκεφτεί -μάλλον ήταν τρέλα- ότι θα μπορούσε να ξανανιώσει τα συναισθήματα που είχε νιώσει με τη Βάιολετ. Του άρεσε εκείνη η αίσθηση ότι ανήκε κάπου, ότι μπορούσε να ριζώσει κάπου. Ήθελε μια κόκκινη αποθήκη και έναν πέτρινο φράχτη. Βράχια. Τρελούς γείτονες. Ένα μέρος τόσο ήσυχο που θα μπορούσε να κάνει έρωτα στο φως του φεγγαριού με τη μία και μοναδική αγαπημένη του.

Ανέβηκε τα σκαλοπάτια της βεράντας και άνοιξε την πόρτα. Ήθελε μια γυναίκα που έκλαιγε με το παραμικρό, που έφτιαχνε παράξενα και υπέροχα φαγητά, που το σπίτι της ήταν γεμάτο γάτες και γειτόνισσες, που φορούσε βικτωριανή δαντέλα και σλιπάκια σε έντονο πορτοκαλί.

Το μόνο που τον υποδέχτηκε όταν μπήκε στο σπίτι του ήταν απόλυτη σιωπή.

Παράξενο, αλλά καθώς ερχόταν, έκανε διάφορες τρελές σκέψεις. Δεν μπορούσε όμως να είναι βέβαιος ότι η Βάιολετ ήταν έτοιμη να μιλήσει για έξαλλα, τρελά πράγματα όπως ο *γάμος*. Αλλά θα ήταν πολύ ευκολότερο να τη δει τώρα, πολύ ευκολότερο να μιλήσουν, να είναι μαζί. Ο Κάμερον είχε σχεδιάσει να την κορτάρει με τον παλιό τρόπο μέχρι να τη συγκινήσει.

Δεν είχε περάσει στιγμή απ' το μυαλό του ότι εκείνη δε θ' απαντούσε στα μηνύματα και στα τηλεφωνήματά του.

Στην πλίθινη κουζίνα, έβαλε το τελευταίο φλιτζάνι απ' τον πρωινό καφέ. Ήταν απαίσιος, αλλά δεν τον ένοιαζε.

Μια απ' τις κόρες του είχε ξεχάσει μια ροζ κάλτσα, και μερικά περιοδικά για έφηβες έδιναν μια νότα ακαταστασίας στο δωμάτιο. Κατά τα άλλα, δεν υπήρχε τίποτ' άλλο εκεί μέσα εκτός από ξύλο και ένα πέτρινο τζάκι, μεγάλα δερμάτινα έπιπλα και σιωπή.

Ήταν δύσκολο να παραδεχτεί ότι είχε παρερμηνεύσει όλα όσα είχαν πραγματική σημασία. Είχε *πιστέψει* ότι ήταν έτοιμος να εγκατασταθεί σ' ένα μέρος. Είχε *πιστέψει* ότι ήταν τελικά έτοιμος ν' ανήκει κάπου.

Είχε *πιστέψει* πως εξαιτίας του πατέρα του φοβόταν ότι ένα μέρος μπορούσε να γίνει η φυλακή σου. Τώρα όμως είχε ανακαλύψει ότι η έλλειψη ενδιαφέροντος του για ένα σπίτι δεν είχε καμιά σχέση με τον πατέρα του.

Τώρα καταλάβαινε. Τώρα τα καταλάβαινε όλα. Μόνο που δεν μπορούσε να πιστέψει ότι είχε φτάσει ως εδώ, είχε πονέσει τόσο, είχε τελικά βρει τον εαυτό του -είχε βρει εκείνη- και τώρα έπρεπε ν' αποδεχτεί ότι την είχε χάσει.

Το τηλέφωνο χτύπησε, ένας ήχος που τον έκανε να γυρίσει απότομα και να χύσει μερικές σταγόνες καφέ απ' το φλιτζάνι του. Άρπαξε το ακουστικό και το έφερε στο αυτί του.

«Κάμερον Λάχλαν...»

Στην κραυγή της γυναίκας αναγνώρισε αμέσως τη φωνή της Ντέιζι Κάμπελ, της μεγαλύτερης αδερφής της Βάιολετ. Ο Κάμερον τη συμπαθούσε πάντα. Ήταν μια εκθαμβωτική γυναίκα, με εξωτική ομορφιά, εντελώς ανεξάρτητη, με δικές της αρχές και απόψεις. Ζούσε με κάποιον καλλιτέχνη στη νότια Γαλλία, εκεί όπου βρισκόταν και η Ζενές. Αλλά το θέμα ήταν πως τα πήγαιναν πάντα καλά οι δυο τους, γι' αυτό ο Κάμερον δυσκολευόταν να συνδέσει την καλλονή που ήξερε με τη γυναίκα που ούρλιαζε τώρα στην άλλη πλευρά του ωκεανού.

«Λάχλαν, σου είπα ή όχι ότι θα σε σκότωνα αν ράγιζες την καρδιά της αδερφής μου;»

«Τι;»

«Σου είπα ότι ήταν ευάλωτη. Σου είπα να είσαι καλός μαζί της, αλλιώς να την αφήσεις ήσυχη. Νόμιζα ότι ήσουν έντιμος άνθρωπος!» «Χμμ... κι εγώ θα έπαιρνα όρκο ότι είμαι».

«Λοιπόν, φεύγω για πάντα απ' την Προβηγκία, γυρίζω σπίτι. Και όταν φτάσω εκεί, θα σε σκοτώσω. Δεν ξέρω ακόμα πώς. Δεν έχω σκοτώσει ποτέ τίποτα στη ζωή μου. Αλλά εκεί όπου μεγάλωσα εγώ, κύριέ μου, ένας άντρας δεν αφήνει μια γυναίκα έγκυο και μετά το βάζει στα πόδια».

«Τι;» Ο Κάμερον ετοιμαζόταν να πιει μια γουλιά καφέ, αλλά το

φλιτζάνι τού έφυγε απ’ τα χέρια. Το καυτό καφέ υγρό χύθηκε παντού και το κεραμικό φλιτζάνι έγινε κομμάτια. «Τι είπες;»
«Άσε τα καμώματα, Λάχλαν! Δε με νοιάζει αν σου το είπε η Βάιολετ ή όχι. Αν δε χρησιμοποίησες προστασία, ήξερες πολύ καλά ότι υπήρχε αυτός ο κίνδυνος. Ξέρεις πώς γίνονται τα παιδιά, νομίζω».

«Αλλά όχι για την αδερφή σου». Ο Κάμερον δεν μπορούσε ν’ αναπνεύσει. Δεν μπορούσε καν να σκεφτεί.

«Τι θα πει όχι για την αδερφή μου;»

Ο Κάμερον άνοιξε το στόμα του να απαντήσει, αλλά δεν το έκανε. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε ότι η Βάιολετ δεν είχε πει ποτέ στην οικογένειά της ότι δεν μπορούσε να κάνει παιδιά, ούτε πώς
της είχε φερθεί ο πρώην άντρας της. Δεν τους είχε πει τίποτα. Αγαπούσε τις αδερφές της, μιλούσε συνέχεια γι’ αυτές, όμως προφανώς πονούσε τόσο που δεν άντεχε να το μοιραστεί μαζί τους.

Παρά μόνο μ’ εκείνον.

Μ ’ εκείνον είχε αποφασίσει να μοιραστεί το μυστικό της. Αυτή η σκέψη πέρασε απ’ το μυαλό του, αλλά δυσκολευόταν να συγκεντρωθεί. Η Ντέιζι συνέχιζε να τον κατσαδιάζει και να τον απειλεί απ’ το τηλέφωνο. «Μη δοκιμάσεις να παίξεις κανένα ανόητο παιχνίδι μαζί μου, Λάχλαν. Έχω ακούσει όλες τις δικαιολογίες που μπορούν να βρουν οι άντρες για την ανευθυνότητά τους. Τις μυρίζομαι. Σου είπα ότι η αδερφή μου ήταν ευάλωτη. Το μόνο που σου ζήτησα ήταν να είσαι έντιμος μαζί της, ευγενικός, δίκαιος. Αν ερωτευόσαστε ο ένας τον άλλο, καλώς. Παραδέχομαι πως πίστευα ότι ταιριάζατε πολύ. Παραδέχομαι, επίσης, πως πίστευα ότι ακόμα και μια ερωτική περιπέτεια θα ήταν καλή για τη Βάι μας. Αλλά να την αφήσεις έγκυο! Είσαι ένα ασυνείδητο, άξεστο, αναίσθητο, αηδιαστικό, ανεύθυνο... Κάμερον, γιατί δε μου απαντάς;»

«Ντέιζι, κάνε μου μια χάρη. Μην πεις στην αδερφή σου ότι μου τηλεφώνησες».

Για πρώτη φορά απ’ τη στιγμή που του τηλεφώνησε, η Ντέιζι σταμάτησε να πετάει αστροπελέκια. Σάστισε για λίγο, αλλά συνήλθε αμέσως. «Να σου κάνω μια χάρη; Να κάνω χάρη εγώ

σ' εσένα; Θέλεις να σου κάνω αυτή τη χάρη *πριν* σε σκοτώσω ή *μετά;»*

Ο Κάμερον δεν είχε καμιά πρόθεση να της κλείσει το τηλέφωνο. Απλώς είχε ξεχάσει ότι μιλούσαν. Η Βάιολετ; Έγκυος στο δικό του παιδί; Και μόλις τα γρανάζια του μυαλού του μπήκαν ξανά σε κίνηση κι άρχισαν να γυρίζουν, ανέπτυξαν ιλιγγιώδη ταχύτητα.

Βρισκόταν στα ορεινά της Νέας Υόρκης, όχι στο Βερμόντ. Είχε φρέσκο φαγητό στο ψυγείο, μια κανάτα με καφέ, ρούχα μέσα στο πλυντήριο, λογαριασμούς που περίμεναν πάνω στον πάγκο να πληρωθούν, ένα ραντεβού με τον οδοντίατρο σε δυο μέρες. Δεν μπορούσε να φύγει.

Δεκαπέντε λεπτά αργότερα έβαζε μπρος το αμάξι.

Αν πήγαιναν όλα καλά, αν δε σταματούσε πουθενά για φαγητό, αν δε γίνονται έργα στο δρόμο, μπορούσε να κάνει το ταξίδι σε τέσσερις ώρες.

Φυσικά, συνάντησε τρεις φορές εμπόδια γιατί γίνονταν έργα, κι ένα μικρό τροχαίο ατύχημα. Σταμάτησε κάπου και πήρε φαγητό και καφέ μέσα στο αμάξι. Αν και ήταν αρχές φθινοπώρου, ο ήλιος έπεφτε γρήγορα. Μέχρι να περάσει τα σύνορα της πολιτείας και να μπει στο Βερμόντ, είχε αρχίσει να σουρουπώνει. Βαριά σύννεφα έκρυβαν το τελευταίο φως της μέρας.

Θυμήθηκε τις πλαγιές των λόφων. Τους πέτρινους φράχτες. Τις εκκλησίες με τα άσπρα κωδωνοστάσια στο Γουάιτ Χιλς. Τις όμορφες κόκκινες αποθήκες και τους φιδίσιους δρόμους. Κάθε οικείο σκηνικό που περνούσε αύξανε την ανυπομονησία του και το φόβο του.

Μπήκε στην αυλή της μετά τις εννιά, χωρίς να έχει αντιληφθεί μέχρι εκείνη τη στιγμή πόσο δυνατά χτυπούσε η καρδιά του. Ούτε ότι το χάμπουργκερ που είχε φάει βιαστικά μέσα στο αμάξι είχε καθίσει στο στομάχι του σαν μολύβι. Κίτρινα φώτα έλαμπαν στα παράθυρά της. Ένα σκιάχτρο δίπλα στο πρώτο σκαλοπάτι της βεράντας της κρατούσε συντροφιά στις γάτες. Δύο πελώριες κολοκύθες βρίσκονταν απ' τη μια και την άλλη πλευρά της πόρτας της. Ένα ψαλίδι κλαδέματος ήταν αφημένο πάνω στην κούνια της βεράντας.

Ανέβηκε τα σκαλοπάτια, κατευθύνθηκε προς την πόρτα και μετά

σταμάτησε απότομα. Κουμπώθηκε κι έστρωσε τα τσαλακωμένα ρούχα του. Ύστερα σκέφτηκε ότι δεν μπορούσε να θυμηθεί από πότε είχε να χτενίσει τα μαλλιά του. Και έπρεπε να είχε ξυριστεί. Αλλά είχε φτάσει ως εδώ, κι εξάλλου η Βάιολετ τον είχε δει και σε χειρότερη κατάσταση. Γι’ αυτό πήρε την απόφαση και χτύπησε την πόρτα.

Τίποτα. Καμιά απάντηση.

Χτύπησε πάλι, πιο δυνατά αυτή τη φορά.
Και πάλι καμιά απάντηση. Άνοιξε και πέρασε το κεφάλι του μέσα. Αρώματα έκαναν αμέσως επίθεση στα ρουθούνια του... μήλα και κανέλα και γαρίφαλα. Ένα βάζο με χρυσάνθεμα βρισκόταν στον πάγκο δίπλα στο τζάκι και παραδίπλα μια γλάστρα με ψηλές πρασινάδες και βρύα. Λεβάντα κρεμόταν ανάποδα απ’ τα δοκάρια της κουζίνας. Δύο γάτες τον είδαν, τον θυμήθηκαν και πήδησαν απ’ τις κουνιστές καρέκλες για να τις χαϊδέψει.

Δεν έβλεπε όμως πουθενά τη Βάιολετ, μόνο την άκουγε. Τραγουδούσε από κάπου στον επάνω όροφο, αν βέβαια μπορούσε να αποκαλέσει κανείς «τραγούδι» τους ήχους που έβγαιναν απ’ το λαρύγγι της. Δεν το είχαν στο αίμα τους. Η αδερφή της, η Ντέιζι, ούρλιαζε σαν γατί, ενώ η φωνή της Βάι, σκέφτηκε ο Κάμερον με τρυφερότητα, θύμιζε μέταλλο που τριβόταν πάνω σε μέταλλο.

«Βάιολετ;» Έπρεπε να την ειδοποιήσει ότι βρισκόταν εκεί, δεν ήθελε να την τρομάξει. «Βάι;»

Το τραγούδι σταμάτησε και ακούστηκε μια διατακτική φωνή. «Κάμερον;» Και αμέσως μετά η φωνή ακούστηκε πιο δυνατά. «Μην απαντήσεις. Δεν μπορεί να είσαι ο Κάμερον».

Ω, Θεέ μου, ήταν σαν να γύριζε στο σπίτι του. Μόνο η Βάιολετ μπορούσε να κάνει τέτοια παράλογα σχόλια. Και μπορεί να ήταν τρελός, μπορεί να εξέθετε σε κίνδυνο την καρδιά του και τη ζωή του, αλλά ο Κάμερον ανέβηκε τρία τρία τα σκαλοπάτια και προχώρησε στο διάδρομο. Δε θα είχε καταλάβει από πού ερχόταν αυτή η φωνή, αν δεν είχε δει αρωματισμένους υδρατμούς να βγαίνουν απ’ το μεγάλο μπάνιο.

Στήριξε τα χέρια του στην κάσα της πόρτας, προσπαθώντας να

ξαναβρεί την αναπνοή του. Αλλά δεν ήταν εύκολο, αφού η καρδιά του είχε σχεδόν σταματήσει να χτυπάει.

Η Βάιολετ ήταν μέσα στην μπανιέρα βυθισμένη στο ζεστό νερό που έφτανε μέχρι τις θηλές της. Τα μακριά μαλλιά της ήταν μαζεμένα στην κορφή του κεφαλιού της. Δυο γάτες κάθονταν σαν φρουροί πάνω στο πορσελάνινο γείσο της μπανιέρας. Το νερό δεν είχε σαπουνάδες. Ο Κάμερον μπορούσε να διακρίνει καθαρά την άσπρη επιδερμίδα της κάτω απ’ την επιφάνεια, τα μακριά λεπτά πόδια, την καμπύλη του γοφού και του στήθους της. Και την κοιλιά της.

Το βλέμμα του έπεσε στην κοιλιά της και η καρδιά του σταμάτησε πάλι.

«Γεια», είπε η Βάιολετ, σαν να χαιρετούσε κάθε μέρα άντρες μέσα από την μπανιέρα της. Τώρα όμως ο Κάμερον την ήξερε καλά. Οι απρόβλεπτες αντιδράσεις της, ο ρόλος της χαζής ξανθιάς που έπαιζε, όλα αυτά ήταν ο δικός της τρόπος να προστατεύεται, ειδικά από άντρες που ήθελαν να την πλησιάσουν. Αλλά εκείνον δεν μπορούσε πια να τον κοροϊδέψει. Διέκρινε την αβεβαιότητα στη φωνή της, είδε τα συναισθήματα που ένιωθε να καθρεφτίζονται στα μάτια της. Πόνος. Λαχτάρα. Αγάπη.
Πώς δεν το είχε προσέξει απ’ την αρχή ότι η αγάπη καθρεφτιζόταν στα μάτια της;

«Μυρίζει υπέροχα εδώ», της είπε ψιθυριστά.

«Θα έπρεπε. Είναι μια προσωπική συνταγή μου για το μπάνιο, που σ’ απαλλάσσει απ’ όλες τις έγνοιες, όσο βαριά κι αν είναι η καρδιά σου. Έχει λίγη λεβάντα, λίγη μαντζουράνα, λίγη μέντα και μερικά μυστικά συστατικά που δε θα τα πω ποτέ σε κανέναν». Τον κοίταξε με τα καθαρά, απαλά, ευάλωτα μάτια της και μετά πήρε μια βαθιά εισπνοή.

«Εκτός από σένα, Καμ. Σ’ εσένα θα τα πω. Βάζω μαζί λίγο κρίνο του αγρού και λίγο γιασεμί. Αυτό είναι το μυστικό μου».

«Αχά». Ο Κάμερον κούνησε πάνω κάτω το κεφάλι του και μετά έβγαλε το δεξί του παπούτσι. Ύστερα το αριστερό. Το μαύρο πουλόβερ του βγήκε ως διά μαγείας. Σίγουρα ως διά μαγείας, γιατί τα χέρια του έτρεμαν τόσο που δε θα μπορούσε να το είχε βγάλει ο ίδιος. «Μου

αρέσει η κοιλίτσα».

Η Βάιολετ έριξε μια ματιά στην κοιλιά της. «Πίνω πολλά μιλκσέικ».

«Δε νομίζω ότι αυτός είναι ο λόγος που έχει μεγαλώσει η κοιλιά σου». «Όχι;» Η Βάιολετ κράτησε την ανάσα της όταν τον είδε να βγάζει και τα υπόλοιπα ρούχα του. «Κάμερον, θα μυρίζεις σαν ένα μπουκέτο λουλούδια αν μπεις στην μπανιέρα».

«Αυτό θα με απασχολούσε αν ήμουν κανένα μαμμόθρεφτο. Αλλά εγώ είμαι ένας σκληροτράχηλος άντρας. Και θα κάνω αυτό που πρέπει να κάνω». Οι γάτες έφυγαν όταν μπήκε ο Κάμερον μέσα στο νερό. Η μπανιέρα ξεχείλισε και το νερό χύθηκε έξω. Η Βάιολετ δεν το πρόσεξε ούτε κοίταξε. Κοίταζε μόνο εκείνον καθώς μάζευε τα γόνατά της.

«Δεν μπορούσες να κάνεις μπάνιο στο σπίτι σου;»

«Αυτό είναι το πρόβλημα, *σερί.* Χρειάστηκα πάρα πολύ καιρό όχι να κάνω μπάνιο, αλλά να καταλάβω ότι *αυτό* είναι το σπίτι μου».

Απόλυτη σιωπή επικράτησε για λίγο. Ο Κάμερον κάθισε απέναντι της και της άπλωσε το χέρι του. Η Βάιολετ τύλιξε τα δάχτυλά του με τα δικά της. «Δεν πίστευα ότι ήθελες σπίτι, Κάμερον Λάχλαν».

«Δεν ξέρω αν σου μίλησα ποτέ για τον πατέρα μου. Τον αγαπούσα. Δεν ήταν κακός άνθρωπος, κάθε άλλο. Αλλά έχτισε ολόκληρη τη ζωή του γύρω από αποκτήματα. Ανήκε στα πράγματα αντί ν’ ανήκουν αυτά σ’ εκείνον. Δε βρισκόταν ποτέ στο σπίτι όταν τον χρειαζόμαστε. Δεν είχε ποτέ χρόνο για μας».

«Λυπάμαι».

«Δε θέλω να λυπάσαι. Ήθελα μόνο να καταλάβεις πώς έγινα περιπλανώμενος. Δεν ήθελα να το πάθω κι εγώ αυτό. Ήθελα για μένα να έχουν σημασία οι άνθρωποι, όχι τα άψυχα αντικείμενα. Ήθελα την ελευθερία ν’ αγαπώ τους ανθρώπους, όχι τα πράγματα».

Έτριψε τις γάμπες της. Μετά τα γόνατά της. Καθάρισε πολύ καλά τα γόνατά της. «Και μετά γνώρισα εσένα. Και σ’ έχασα. Τότε κατάλαβα ότι έκανα ακριβώς το ίδιο λάθος με τον πατέρα μου. Ύψωνα ένα τείχος ανάμεσα σ’ εμένα και τη γυναίκα με την οποία ήθελα να βρίσκομαι, τη γυναίκα που ήθελα ν’ αγαπώ. Τη γυναίκα που χρειαζόμουν στη ζωή

μου».

Τα χέρια του γλίστρησαν απ' τα γόνατα στους λεπτούς, άσπρους μηρούς της. Το τηλέφωνο χτύπησε. Κανένας απ' τους δυο δεν έκανε την παραμικρή προσπάθεια να το σηκώσει. Τα τηλέφωνα χτυπούσαν πάντα σ' αυτό το σπίτι. Ας περίμεναν.

«Παραιτήθηκα απ' τη Ζενές. Γύρισα στο σπίτι μου στη Νέα Υόρκη, είδα τις κόρες μου. Αλλά όλον αυτό τον καιρό σκεφτόμουν ότι ήθελα να ζήσω ένα διαφορετικό είδος ζωής. Έχω χρήματα ν' αγοράσω μια μεγάλη έκταση, να καλλιεργήσω δύο χιλιάδες στρέμματα λεβάντας -θα ήταν μεγάλη πρόκληση. Σκληρή δουλειά, αλλά θα υπάρχει χρόνος για ταξίδια το χειμώνα. Χρόνος για ένα ζευγάρι να κάνει ό,τι θέλει. Φυσικά, θα πρέπει να βρούμε κάποιον να φροντίζει τις γάτες. Και προφανώς δεν είναι η ζωή που αρέσει σ' εσένα, αυτή η ζωή είναι μόνο για ανθρώπους που αγαπάνε τη γη και τους αρέσει να λερώνουν τα χέρια τους...»

«Γύρισες λοιπόν για τη γη, ε;»

«Όχι». Ο Κάμερον είδε την ανησυχία να σβήνει απ' τα μάτια της. Ωστόσο δεν τραβήχτηκε πίσω, αλλά ούτε πήγε πιο κοντά του.

«Ήσουν πάντα τόσο βέβαιος, Καμ, ότι δεν ήθελες να κατασταλάξεις».

«Δε θέλω να κατασταλάξω. Θέλω να ζήσω μαζί σου και να είμαι ο εραστής σου. Για πάντα. Δε θέλω να *κατασταλάζω. Θέλω* να φτιάξω τη ζωή που μας ταιριάζει. Ήμουν έτοιμος να πω που ταιριάζει στους δυο μας, αλλά μπορεί να είναι στους τρεις ή τέσσερις ή πέντε, αν για κάποιο λόγο μεγάλωνε η οικογένειά μας».

Η Βάιολετ έμεινε ακίνητη, έδειχνε σαν να είχε σταματήσει ν' αναπνέει. «Σου τηλεφώνησε η Ντέιζι;»

Ο Κάμερον δεν απάντησε αμέσως, γιατί αυτό δεν είχε καμιά σχέση με την αδερφή της ή οτιδήποτε του είχε πει η αδερφή της. Αυτό είχε σχέση μόνο με τους δυο τους. Και για να βεβαιωθεί ότι η Βάιολετ θα πρόσεχε τι της έλεγε, πήρε τα ζεστά χέρια της μέσα στα δικά του. «Δε νομίζω ότι είναι καλή ιδέα για μια γυναίκα να παντρευτεί έναν άντρα που έχει σχεδόν μεγάλα παιδιά... τουλάχιστον μέχρι να γνωρίσεις τα παιδιά. Είμαι απόλυτα βέβαιος ότι θα τα πας πολύ καλά μαζί τους, αλλά είναι

στην εφηβεία κι αυτό σημαίνει ότι ξενυχτάνε τα βράδια προσπαθώντας να βρουν τρόπους να κάνουν δύσκολη τη ζωή των μεγάλων. Εγώ όμως συμπαθούσα πάντα τα παιδιά. Καλά παιδιά, ατίθασα παιδιά, δύσκολα παιδιά, δεν έχει σημασία για μένα. Θα ήθελα κι άλλα».

«Λάχλαν, πριν δεν έλεγες τα ίδια πράγματα».

«Το ξέρω, το ξέρω. Δεν έλεγα ακριβώς ψέματα. Προσπαθούσα να σε πείσω ότι σ' αγαπούσα για σένα. Ότι εσύ είχες σημασία για μένα και όχι το αν μπορούσες ή δεν μπορούσες να κάνεις παιδιά. Αγαπώ πρώτα εσένα. Θέλω πρώτα εσένα».

Δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια της Βάιολετ, γι' αυτό ο Κάμε-ρον άρχισε να μιλάει πιο γρήγορα.

«Βάιολετ, είσαι ίσως δέκα φορές πιο γυναίκα απ' όσες έχω γνωρίσει, και θέλω να προσπαθήσω μαζί σου. Πρέπει όμως να είσαι απόλυτα βέβαιη ότι η αγάπη μου δεν έχει καμιά σχέση με παιδιά. Αν θέλεις παιδιά, μπορούμε να υιοθετήσουμε ή να κάνουμε κάτι για το πρόβλημά σου. Μπορούμε ακόμα και να πάρουμε πιο πολλές γάτες. Δε με νοιάζει. Αυτό που με νοιάζει είναι να βρούμε μαζί λύσεις που μας ικανοποιούν».

Η Βάιολετ πήρε μια βαθιά, διακεκομμένη ανάσα. «Υπάρχουν πολλές πιθανότητες αυτή η κοιλίτσα να μη φούσκωσε απ' τα πολλά μιλκσέικ».

«Νόμιζα ότι οι ωοθήκες σου είχαν πρόβλημα».

«Έτσι νόμιζα κι εγώ. Όλοι οι γιατροί που με είδαν μου είπαν ότι οι πιθανότητάς μου να συλλάβω ήταν μηδαμινές». Τα δάχτυλά της χάιδεψαν τα δικά του. Το βλέμμα της χάιδευε ταυτόχρονα το πρόσωπό του. «Πρέπει να έχεις πολύ αποφασιστικούς σπόρους, Λάχλαν».

«Προτιμώ να πιστεύω ότι είναι επιδέξιοι. Και αρκετά έξυπνοι για να επιτυγχάνουν αυτό που θέλουν». Ο Κάμερον ήθελε να την πάρει στην αγκαλιά του. Είχαν μια ολόκληρη ζωή για να συζητάνε, και αυτή η παλιά μπανιέρα ήταν μεγάλη, αλλά όχι αρκετά για την υπόλοιπη νύχτα που είχε σχεδιάσει εκείνος. Όταν μίλησε πάλι, η φωνή του ήταν τρυφερή. «Έπρεπε να μου το είχες πει ότι ήσουν έγκυος, *σερί»*.

«Ήθελα να σου το πω και θα το έκανα. Αλλά έπρεπε πρώτα να σκεφτώ πώς, Καμ. Δεν ήθελα να νιώσεις παγιδευμένος. Τίποτα δεν πάει καλά

όταν ένας άνθρωπος νιώθει παγιδευμένος. Κι εγώ σ’ αγαπώ. Θέλω να γίνεις ευτυχισμένος. Θέλω να έχεις ό,τι χρειάζεσαι στη ζωή σου».

Ο Κάμερον την τράβηξε πάνω του. Ζεστό νερό χύθηκε στο δάπεδο του μπάνιου, αλλά την είχε κοντά του, ένιωθε την καρδιά της να χτυπάει μαζί με τη δική του. «Είναι εύκολο τότε, γιατί αυτό που χρειάζομαι είσαι εσύ. Στη ζωή μου, σε ολόκληρη τη ζωή μου».

«Είναι αμοιβαίο. Σ’ αγαπώ τόσο πολύ. Και σε θέλω στη ζωή μου, σε ολόκληρη τη ζωή μου», ψιθύρισε κι η Βάιολετ και τον φίλησε με τόσο πάθος που παραλίγο να πνιγούν και οι δύο. Όταν ξαναβγήκαν στην επιφάνεια, τα δικά του μάτια ήταν υγρά ενώ τα δικά της στεγνά.

Θα ήταν κρίμα αν τον έκανε να γίνει συναισθηματικός τύπος. Οι χημικοί ήταν άνθρωποι λογικοί, ήρεμοι, ψύχραιμοι, αλλά ο Κάμερον φοβόταν ότι αυτό δεν ίσχυε πια για κείνον.

Προσπαθούσε πάντα να είναι προσεκτικός, να μην αφήνει τίποτα να τον κατακτά. Η Βάιολετ όμως είχε κατακτήσει την καρδιά του, κι αυτό ήταν το καλύτερο πράγμα που του είχε συμβεί ποτέ.

Και το σημαντικότερο, είχαν μια ολόκληρη ζωή για να εξερευνήσουν όλα όσα θα μπορούσαν να κάνουν μαζί.

-Τέλος-

ΜΕΘΥΣΤΙΚΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Όταν η Ντέιζι Κάμπελ χτύπησε τον πρώτο σωρό παγωμένου χιονιού, μπήκε στον πειρασμό να φωνάξει μ' όλη της τη δύναμη.

Δεν το έκανε, φυσικά. Αν είχε μάθει ένα πράγμα τα τελευταία έντεκα χρόνια, αυτό ήταν να το βουλώνει και να είναι προσεκτική, όχι αυθόρμητη, αν και κατά βάθος ήθελε πολύ να φωνάξει.

Ο Ιανουάριος στο Βερμόντ δεν ήταν κάτι άγνωστο σ' εκείνη. Ο άνεμος, οι χιονοθύελλες, τα γυμνά κλαδιά των δέντρων και οι δρόμοι που γλιστρούσαν σαν γυαλί ήταν τόσο οικεία όσο μια βαρετή επανάληψη στην τηλεόραση. Αυτός ήταν ένας απ' τους λόγους που είχε αφήσει το Γουάιτ Χιλς του Βερμόντ και δε σχεδίαζε να γυρίσει ποτέ ξανά εδώ.

Αλλά σ' αυτή την κρίσιμη καμπή της ζωής της δεν ήταν η ιδανική στιγμή να τα σκέφτεται αυτά.

Το φτηνό αμαξάκι που είχε νοικιάσει στο αεροδρόμιο ήταν εντελώς διαφορετικό από τη Φεράρι που οδηγούσε στη Ριβιέρα, αλλά σε τελική ανάλυση ένα αμάξι ήταν ένα αμάξι. Όμως το νοικιασμένο αυτοκίνητό της έκανε μια στροφή 360 μοιρών, πέρασε στην απέναντι λωρίδα του δρόμου και μετά κατευθύνθηκε ταλαντευόμενο προς την άκρη της κορφής του λόφου. Ο γκρεμός αποκάτω ήταν επικίνδυνος. Πολύ επικίνδυνος. Τόσο επικίνδυνος που θα μπορούσε να σκοτωθεί αν δεν κατάφερνε να κάνει τους τροχούς της να μαγκώσουν... σύντομα. Πολύ, μα πάρα πολύ σύντομα.

Και οι τροχοί της μάγκωσαν. Για μερικές τρομακτικές στιγμές βρέθηκε στην απέναντι πλευρά του δρόμου, αλλά η Ντέιζι κατάφερε να επαναφέρει το αμάξι στη δική του λωρίδα. Αφού δεν εμφανίστηκε κανένα άλλο όχημα -χάρη στη χιονοθύελλα-, πάλι καλά. Μόνο που η καρδιά της χτυπούσε σαν να ήταν έτοιμη να σπάσει, αλλά αυτό δεν ήταν κάτι καινούριο. Ο πρώην άντρας της συχνά ανέβαζε την πίεσή της σε επίπεδα εγκεφαλικού με μεγαλύτερη ευκολία απ' την πιο άγρια χιονοθύελλα του Βερμόντ.

Ίσως είχε αρχίσει να νιώθει κάποια κούραση όμως.

Οι τελευταίοι δύο μήνες στη Ριβιέρα δεν ήταν διακοπές, παρά ένας ζωντανός εφιάλτης. Τις τελευταίες δύο μέρες τις είχε περάσει στον αέρα και σε αεροδρόμια και τις τελευταίες δύο ώρες οδηγούσε κάτω από πολύ επικίνδυνες συνθήκες.

Το ρολόι του αυτοκινήτου έδειχνε τρεις το απόγευμα, αλλά θα μπορούσε κάλλιστα να ήταν και μεσάνυχτα. Βαριά μαύρα σύννεφα αιωρούνταν απειλητικά πάνω απ’ το κεφάλι της.
Οι υαλοκαθαριστήρες της δεν πρόφταναν να σκουπίζουν το παρμπρίζ. Το χιόνι έπεφτε τόσο πυκνό που σχημάτιζε αφράτα μαξιλάρια στους φράχτες και στις στέγες των σπιτιών, αλλά στα σημεία που ο δυνατός άνεμος φυσούσε μακριά το χιόνι, ο δρόμος ήταν σαν παγοδρόμιο.

Όσο εξαντλημένη κι αν ένιωθε, η Ντέιζι δεν μπορούσε να χαλαρώσει. Όχι ακόμα.

Σε απόσταση δέκα λεπτών απ’ το σπίτι -αν και δεν είχε σκεφτεί ποτέ σαν σπίτι της την αγροικία των Κάμπελ την τελευταία δεκαετία- το κορμί της φαίνεται διαισθάνθηκε ότι η δοκιμασία θα τελείωνε σύντομα. Δεν μπορούσε να δει το Φάιερφλαϊ Χόλοου, όπου έβρισκαν καταφύγιο όλοι οι ερωτευμένοι έφηβοι τα σαββατόβραδα, αλλά ήξερε ότι ήταν εκεί. Ούτε τη λιμνούλα του γερο-Σουίσερ μπορούσε να δει, αλλά παλιά *είχε* περάσει τόσες ώρες κολυμπώντας εκεί και ήξερε πού ακριβώς βρισκόταν απ’ τη στροφή του δρόμου. Ένα μεγάλο χασμουρητό βγήκε βαθιά από μέσα της. Είχαν μείνει λιγότερα από οχτακόσια μέτρα για να φτάσει σπίτι ελεύθερη και ασφαλής.

Μόνο που εκείνη τη στιγμή, μόλις εκατό μέτρα απ’ τον ιδιωτικό δρόμο των Κάμπελ, το αμάξι άρχισε πάλι να γλιστράει στον πάγο. Ήταν σαν να προσπαθούσες να ελέγξεις ένα βλήμα.

Η Ντέιζι έκανε όλα όσα έπρεπε να κάνει, αλλά το μικρό νοικιασμένο αμάξι πήρε μια στροφή και μετά βούτηξε με τη μύτη σ’ ένα χαντάκι.

Οι πίσω τροχοί της γύριζαν ακόμα όταν εκείνη έβγαλε μια μεγάλη, αγανακτισμένη κραυγή.

Υπήρχαν περιπτώσεις αυτοσυγκράτησης... και άλλες που μια γυναίκα

είχε δικαίωμα να νιώθει οργή, αγανάκτηση, εξάντληση και ό,τι άλλο μπορούσε να φανταστεί κανείς.

Έσβησε την ηλίθια μηχανή, άρπαξε την ηλίθια τσάντα και το ηλίθιο σακβουαγιάζ της και μετά άνοιξε την ηλίθια πόρτα του αμαξιού. Οι κομψές ιταλικές μπότες της βούλιαξαν στο χιόνι, που ξεπερνούσε τους εξήντα πόντους. Όπως ήταν φυσικό, η Ντέιζι έπεσε. Ξεχνώντας τον εγωισμό της, άρχισε να σέρνεται μέχρι που βγήκε απ' το χαντάκι στο δρόμο.

Σ' αυτό το μικρό διάστημα, τα δάχτυλα των ποδιών της και η μύτη της είχαν παγώσει. Το κόκκινο κασμιρένιο πανωφόρι της και το χνουδωτό καπέλο της ήταν γνωστού Γάλλου σχεδιαστή. Η τσάντα, το σακβουαγιάζ και τα γάντια της ήταν ελβετικά. Αυτή τη στιγμή θα τα αντάλλασσε όλα για ένα πρακτικό, ζεστό μπουφάν. Σαν αυτά με τα οποία είχε μεγαλώσει. Το είδος που είχε ορκιστεί ότι δε θα φορούσε ποτέ ξανά στη ζωή της.

Προσπαθώντας να διακρίνει κάτι μέσα απ' το χιόνι που έπεφτε *πυκνό,* κατευθύνθηκε προς το σπίτι. Ήταν αγανακτισμένη σε υπέρτατο βαθμό, είπε στον εαυτό της. Όχι φοβισμένη. Η Ντέιζι Κάμπελ-Ροσάρ -και τώρα σκέτο Κάμπελ πάλι- δε φοβόταν εύκολα. Υπήρχε μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο να είσαι δειλός και να είσαι προσεκτικός. Ήξερε πολύ καλά πόσο σοβαρή μπορούσε ν' αποδειχτεί μια χιονοθύελλα στο Βερμόντ. Είχε δει χιονοθύελλες στη διάρκεια των οποίων ολόκληρη η κοινότητα πάγωνε για μερικές μέρες. Και αν θαβόσουν κάτω από μια χιονοστιβάδα, μπορεί να μη σ' έβρισκε κανείς για μια τουλάχιστον βδομάδα. Και αν είχες κουκούτσι μυαλό, δε θα βρισκόσουν έξω, ειδικά αν δεν ήσουν ντυμένος κατάλληλα.

Αλλά παρά τον άνεμο που σφύριζε δαιμονισμένα και το χιόνι που τη χτυπούσε στο πρόσωπο, τυφλώνοντάς την, η Ντέιζι αναγνώρισε την περίφραξη της φάρμας. Και μετά το λόφο απ' όπου κατέβαιναν με το έλκηθρο. Και το παλιό, θεόρατο σφεντάμι.

Τελικά εμφανίστηκε μπροστά της το σπίτι. Το βασικό οικοδόμημα ήταν τόσο παλιό όσο και ο πρώτος Κάμπελ που είχε έρθει απ' τη Σκοτία... αμέσως μετά το *Μεϊφλάουερ,* ισχυριζόταν ο πατέρας της. Αργότερα είχαν προσθέσει δωμάτια, αλλά το σπίτι παρέμενε ένα γερό,

πρακτικό οικοδόμημα όπως ήταν απ' την αρχή. Για μια στιγμή, υπέροχες, ολοζώντανες αναμνήσεις από άλλες επισκέψεις της πέρασαν απ' το μυαλό της. Έβλεπε καπνό να βγαίνει απ' την καπνοδόχο, φώτα σ' όλα τα παράθυρα, τον Κολίν και τη Μ αργκό να βγαίνουν βιαστικά απ' την πόρτα για να υποδεχτούν τη μεγάλη τους κόρη. Και τη Βάιολετ με την Καμίλ να γελάνε και να της λένε τα νέα.

Την άλλη στιγμή, όμως, η καρδιά της Ντέιζι σφιγγόταν. Δεν έδινε την εντύπωση σπιτιού όταν δεν υπήρχαν φώτα ούτε άλλο ίχνος ζωής. Το μέρος έδειχνε παγωμένο και μοναχικό. Ο ιδιωτικός δρόμος του έδειχνε σαν να μην είχε καθαριστεί βδομάδες απ' τα χιόνια.

Είπε στον εαυτό της ότι ήταν ανοησία να νιώθει τόσο χαμένη. Φυσικά, δεν μπορούσε να περιμένει επιτροπή υποδοχής, όταν δεν ήξερε κανένας ότι θα ερχόταν... και όταν η ίδια γνώριζε ότι το σπίτι θα ήταν άδειο.

Τώρα που το σκεφτόταν, εκείνη κυρίως ήταν υπεύθυνη που όλα τα μέλη της οικογένειας της ήταν τόσο ευτυχισμένα και έλειπαν απ' το σπίτι. Οι γονείς της είχαν συνταξιοδοτηθεί και τώρα απολάμβαναν τον ήλιο της Αριζόνα. Εκείνη τους είχε βρει το ιδανικό σπίτι για συνταξιούχους.

Η Καμίλ, το μωρό της οικογένειας, είχε μείνει μερικούς μήνες σπίτι πέρυσι το καλοκαίρι, προσπαθώντας να συνέλθει από μια φοβερή προσωπική δοκιμασία. Αλλά η Ντέιζι είχε βάλει κι εδώ το χεράκι της- είχε επιστρατεύσει όλη την οικογένεια και είχε παίξει με επιτυχία το ρόλο της προξενήτρας. Τώρα η Καμίλ και ο άντρας της, μαζί με τα παιδιά του, τα σκυλιά του και τον πατέρα του έκαναν διακοπές στην Αυστραλία.

Η Βάιολετ, η μεσαία απ' τις τρεις αδερφές, είχε μείνει πολύ περισσότερο στην οικογενειακή φάρμα, τουλάχιστον δύο ή τρία χρόνια μετά το διαζύγιό της απ' τον Κόπανο του Αιώνα. Τρομοκρατούσε τους άντρες, προσπαθώντας να τους κρατά σε απόσταση... και ακόμα θα το έκανε αν δεν είχε βάλει κι εδώ το χεράκι της η Ντέιζι και δεν της είχε στείλει έναν άντρα που δεν μπορούσες να τον τρομοκρατήσεις εύκολα. Τώρα η Βάιολετ είχε παντρευτεί, επίσης, και σε δύο μήνες περίμενε μωρό. Ζούσε μαζί με τον καινούριο άντρα της κάπου στα ορεινά της

Νέας Υόρκης.

Η Ντέιζι είχε ειδικότητα στο να τακτοποιεί τις ζωές όλων των άλλων. Μόνο τη δική της δεν μπορούσε να τακτοποιήσει, παρ' όλο που μάθαινε απ' τα λάθη της. Αν περνούσε από μπροστά της ο Αδωνις, δε θα έβγαινε μαζί του ούτε για ένα εκατομμύριο δολάρια. Ούτε για πέντε εκατομμύρια δολάρια.

Αλλά ενώ οι άντρες ήταν ένα εύκολο πρόβλημα που το έλυνες αποκηρύσσοντάς τους για πάντα, η παρούσα κατάστασή της ήταν λίγο πιο δύσκολη. Αυτή τη στιγμή έπρεπε να γλιτώσει απ' τον άνεμο και το κρύο πριν σκοτεινιάσει, πέσει κι άλλο η θερμοκρασία και το χιόνι γίνει πιο βαθύ. Ήδη, τα χέρια, τα πόδια και το πιγούνι της είχαν αρχίσει να μουδιάζουν. Το χνουδωτό καπέλο της είχε φύγει απ' το κεφάλι της και τα μαλλιά της μαστίγωναν το πρόσωπό της.

Αγωνίστηκε να φτάσει μέχρι την πίσω πόρτα και μετά προσπάθησε να βγάλει το κλειδί του σπιτιού από την τσάντα της. Τα δάχτυλά της ήταν μουδιασμένα και κινούνταν με μεγάλη δυσκολία. Τελικά κατάφερε να κρατήσει στο χέρι της το κλειδί, να το βάλει στην κλειδαριά και ν' ανοίξει την πόρτα. Ένιωσε μεγάλη ανακούφιση. Αυτό ήταν το μόνο που χρειαζόταν, το μόνο που ήθελε, ένα καταφύγιο να κρυφτεί για λίγο. Όταν μπήκε μέσα, το σφύριγμα του ανέμου σταμάτησε αμέσως να φτάνει στ' αυτιά της. Η θερμοκρασία ήταν πολύ χαμηλή, φυσικά, αλλά το μόνο που είχε να κάνει ήταν ν' ανάψει τη θέρμανση, να φτιάξει τσάι και να ζεσταθεί. Όλα θα πήγαιναν καλά τώρα.

Πέταξε την τσάντα και το σακβουαγιάζ της, έβγαλε τα κατεψυγμένα γάντια της και γύρισε με τα παγωμένα δάχτυλά της το θερμοστάτη, περιμένοντας ν' ακούσει τον απαλό ήχο που θα έδειχνε ότι ο καυστήρας είχε πάρει μπρος.

Αλλά δεν ακούστηκε κανένας ήχος.

Σκυθρωπιάζοντας, πάτησε το διακόπτη της λάμπας, πιστεύοντας ότι δεν είχε ρυθμίσει σωστά το θερμοστάτη μέσα στο μισοσκόταδο.

Το φως δεν άναψε. Δοκίμασε τη λάμπα πάνω απ' το νεροχύτη. Τίποτα. Έτρεξε στο τηλέφωνο, αλλά θα έπρεπε να το περιμένει ότι δε θα λειτουργούσε αφού δεν έμενε κανένας στο σπίτι τον τελευταίο καιρό.

Κι εκείνη δεν είχε προφτάσει ν' αγοράσει κινητό αφού μόλις είχε γυρίσει απ' τη Γαλλία. Για μια στιγμή, κοίταξε γύρω της αφηρημένη καθώς σκεφτόταν ότι στην τελευταία της επίσκεψη ήταν όλα άσπρα και μπλε μέσα στην κουζίνα. Τώρα ήταν όλα κόκκινα. Κόκκινα πλακάκια, κόκκινες κουρτίνες, κόκκινα μαξιλάρια στην κουνιστή πολυθρόνα. Η Βάιολετ προφανώς το είχε κάνει αυτό. Η Ντέιζι δε νοιαζόταν αν τα δικά της διακοσμητικά γούστα δεν ταίριαζαν με της αδερφής της. Οι χτύποι της καρδιάς της επαναλάμβαναν καθησυχαστικά *σπίτι, σπίτι, σπίτι.*

Μόνο που δεν μπορούσε να μείνει εδώ. Αν δεν είχε ηλεκτρικό ρεύμα ούτε θέρμανση, δεν υπήρχε τρόπος να ζεσταθεί. Ούτε να μαγειρέψει. Δεν μπορούσε να βγει έξω με θερμοκρασίες κάτω απ' το μηδέν και χιονοθύελλα για να κόψει ξύλα. Πανικόβλητη σχεδόν, άρχισε να γυρίζει μπρος πίσω το θερμοστάτη, ελπίζοντας ότι θ' άκουγε τον ευλογημένο ήχο του καυστήρα. Αλλά δεν άκουσε τίποτα.
Εντάξει, είπε στον εαυτό της, *εντάξει,* πιστεύοντας πως, αν μπορούσε να πνίξει τον πανικό της και να χαλαρώσει, θα έβρισκε κάποια λύση.

Αλλά δεν υπήρχε λύση. Χρειαζόταν θέρμανση. Η χιονοθύελλα θα μπορούσε να διαρκέσει μέρες. Εκείνη χρειαζόταν θέρμανση, φαγητό και στέγη αμέσως τώρα, πριν παγώσει πιο πολύ, πριν εξαντληθεί πιο πολύ, πριν σκοτεινιάσει πιο πολύ.

Για μια μόνο στιγμή, η ύπουλη σκέψη ότι μια φορά, μόνο μία, θα ήθελε να μπει ένας ήρωας στη ζωή της πέρασε απ' το μυαλό της. Κάποιος που θα τη φρόντιζε αντί να φροντίζει πάντα εκείνη τους άλλους. Κάποιος στον οποίο θα μπορούσε να βασιστεί. Αλλά αυτή η σκέψη ήταν τόσο ανόητη που την εγκατέλειψε αμέσως.

Η Ντέιζι δεν είχε δυσκολευτεί ποτέ να τραβήξει την προσοχή των άντρων... μόνο που ήταν πάντα λάθος άντρες. Άντρες που έπρεπε να τους φροντίζει εκείνη. Άντρες που δεν ήταν ποτέ εκεί όταν τα πράγματα δεν πήγαιναν καλά. Ήξερε πολύ καλά ότι δεν έπρεπε να περιμένει τίποτ' άλλο, ήταν άσκοπο λοιπόν να γκρινιάζει ή να πανικό βάλλεται.

Μάλωσε τον εαυτό της και άρχισε να σκέφτεται τι θα έκανε. Τα πράγματά της δεν είχαν έρθει ακόμα απ' τη Γαλλία, αλλά είχε το μικρό

σακβουαγιάζ. Στην πίσω ντουλάπα του διαδρόμου υπήρχαν ακόμα μερικά απ’ τα παλιά πανωφόρια του πατέρα της και μπότες. Επίσης υπήρχαν πάντα γάντια και καπέλα κάτω απ’ το καναπεδάκι του διαδρόμου. Τα περισσότερα απ’ αυτά ήταν πιο παλιά κι απ’ τους γύρω λόφους, αλλά ποιος νοιαζόταν γι’ αυτό;

Έπρεπε να ντυθεί αρκετά ζεστά για να μπορέσει να φτάσει μέχρι το σπίτι κάποιου γείτονα. Στο Γουάιτ Χιλς βρισκόταν. Όποια κι αν ήταν η φήμη της πριν χρόνια, δεν υπήρχε ψυχή ζώ-σα στη μικρή τους πόλη που δε θα βοηθούσε μια Κάμπελ... όπως θα βοηθούσε κι εκείνη οποιονδήποτε βρισκόταν σε δύσκολη θέση. Οι Μακντούγκαλ έλειπαν, γιατί η Καμίλ είχε παντρευτεί τον Πιτ Μακντούγκαλ και είχαν φύγει όλοι μαζί. Στην άλλη πλευρά του δρόμου, όμως, από δυτικά ήταν η φάρμα των Κάνινγκαμ. Οι Κάνινγκαμ ήταν μεγάλοι άνθρωποι, τουλάχιστον στα εβδομήντα τους τώρα. Η Ντέιζι ήταν σίγουρη ότι θα την έβαζαν στο σπίτι τους και θα την τάιζαν. Ο κύριος Κάνινγκαμ κάτι θα ήξερε από καυστήρες. Ή θα είχε κάποιες ιδέες.

Έπεσε βαριά στην κουνιστή καρέκλα και τράβηξε τις υπέροχες -και τώρα κατεστραμμένες- μπότες της. Δυσκολεύτηκε πολύ να τις βγάλει. Ήταν παγωμένες. Τα δάχτυλα των ποδιών της ήταν κατακόκκινα και πονούσαν.

Τα πράγματα δεν πήγαιναν καθόλου, μα καθόλου καλά.

Ο φόβος απειλούσε να την κυριέψει. Η Ντέιζι φόρεσε χοντρές μάλλινες κάλτσες, τις παλιές μπότες του πατέρα της και ένα μπουφάν του πάνω απ’ το κασμιρένιο πανωφόρι της. Άρχισε να νιώθει κάποια ζεστασιά, αλλά δεν ήθελε να βγει πάλι έξω. Ήξερε ότι δεν ήταν ασφαλής.

Ωστόσο τύλιξε μ’ ένα μακρύ μάλλινο κασκόλ το κεφάλι και το λαιμό της, φόρεσε δύο ζευγάρια γάντια και άρπαξε τα πράγματά της. *Μην το σκέφτεσαι*, είπε στον εαυτό της, απλώς *κάν ’ το. Όταν* άνοιξε την πόρτα, ο αέρας και το χιόνι μαστίγωσαν το πρόσωπό της, αλλά εκείνη τα αγνόησε και πήρε τον κατηφορικό δρόμο. Θα ήταν εντάξει αν δεν έχανε την ψυχραιμία της. Μπορεί να είχαν περάσει χρόνια, αλλά ήξερε ακριβώς πού βρισκόταν το σπίτι των Κάνινγκαμ.

Ένας Θεός μόνο ήξερε πόσο χρειάστηκε για να καλύψει την απόσταση

των τετρακοσίων μέτρων... Μια ώρα;
Περισσότερο; Τελικά είδε φώτα. Τα φώτα ήταν μια διαβεβαίωση ότι όχι μόνο βρίσκονταν στο σπίτι τους οι Κάνινγκαμ, αλλά είχαν και ρεύμα. Προφανώς είχαν γεννήτρια, και γεννήτρια σήμαινε θέρμανση, φως, φαγητό. Δάκρυα ανακούφισης πλημμύρισαν τα μάτια της καθώς έφτανε στην πίσω πόρτα του σπιτιού και χτυπούσε με το μεγάλο γάντι του πατέρα της.

Δεν απάντησε κανένας.

Κι όμως, ήταν *εκεί.* Ένα φορτηγάκι ήταν παρκαρισμένο απέξω, θαμμένο στο χιόνι. Φώτα ήταν αναμμένα σ' όλο το ισόγειο. Σε παρακαλώ, Θεέ μου, σκέφτηκε απελπισμένη. Δε χρειάζομαι κανέναν σπουδαίο ήρωα. Μόνο έναν μικρό και για μία και μοναδική φορά. Αύριο θα ξαναγίνω σκληρή και δυνατή.
Χτύπησε ξανά. Πιο δυνατά.

Καμιά απάντηση και πάλι.

Η Ντέιζι γύρισε ανυπόμονα το πόμολο και ένιωσε ανακούφιση ανακαλύπτοντας ότι η πόρτα ήταν ξεκλείδωτη. «Κυρία Κάνινγκαμ; Κύριε Κάνινγκαμ;» Μπήκε στο σπίτι και ένιωσε αμέσως μια υπέροχη ζεστασιά. Τίποτα και κανένας δε θα την ανάγκαζε να ξαναβγεί στο κρύο. Έκλεισε βιαστικά την πόρτα

πίσω της, συνεχίζοντας να φωνάζει δυνατά: «Γεια σας! Εγώ είμαι, η Ντέιζι Κάμπελ. Ξέρετε, η κόρη της Μ αργκό και του Κολίν απ' την απέναντι πλευρά του δρόμου. Είστε εδώ;»

Άκουσε κάτι. Ένα βογκητό. Ένα αντρικό βογκητό. Ο ήχος ήταν τόσο απροσδόκητος που η Ντέιζι ενστικτωδώς έτρεξε προς την κατεύθυνση απ' όπου ερχόταν. Κάποιος ακουγόταν σαν να ήταν πληγωμένος. Άσχημα πληγωμένος.

Είχε ξαναμπεί στο σπίτι των Κάνινγκαμ, αλλά πριν από πολλά χρόνια. Το ζευγάρι δεν είχε δικά του παιδιά, και η Ντέιζι πήγαινε εκεί να τους πει τα κάλαντα, να τους πουλήσει περιοδικά για ενίσχυση του ταμείου του σχολείου της, να τους πάει μήλα απ' το περιβόλι του πατέρα της. Δεν είχε δει ποτέ τον επάνω όροφο, αλλά ήξερε ότι το μπροστινό χολ οδηγούσε σ' ένα καθιστικό δεξιά. Μετά ήταν η τραπεζαρία και η

μεγάλη παλιομοδίτικη κουζίνα.

Το βογκητό του άντρα τής φάνηκε ότι ερχόταν απ' την κουζίνα.
Την τελευταία φορά που το είχε δει, αυτό το δωμάτιο είχε ανοιχτόχρωμους πράσινους πάγκους και ταπετσαρίες τοίχων με μεγάλες πορτοκαλί και πράσινες πινελιές. Η Ντέιζι ήταν μικρή τότε. Τώρα όμως η κουζίνα προφανώς βρισκόταν σε στάδιο ριζικής ανακαίνισης. Ένα τρίποδο πριονίσματος, ηλεκτρικά εργαλεία και κάθε είδους καλώδια ήταν απλωμένα στη μέση του δωματίου. Πριονίδια κάλυπταν σχεδόν όλο το δάπεδο, καινούρια ντουλάπια και πάγκοι ήταν έτοιμα για εγκατάσταση.
Η μισή δουλειά ήταν κιόλας τελειωμένη. Το ταβάνι ήταν έτοιμο, εκτός από ένα αμπαζούρ που κρεμόταν σαν μεθυσμένος ναύτης. Και αποκάτω του, μπερδεμένος σε μια αναποδογυρισμένη σκάλα, βρισκόταν ένας άντρας.

Το πρώτο πράγμα που πρόσεξε η Ντέιζι ήταν ότι δεν επρόκειτο για έναν απ' τους δυο ηλικιωμένους Κάνινγκαμ. Ο άγνωστος ήταν νέος, κάπου γύρω στα τριάντα. Είχε σκούρα μαλλιά και ήταν λεπτός με φαρδιούς ώμους. Φορούσε ρούχα δουλειάς, τζιν και ένα φανελάκι με μακριά μανίκια. Μια ζώνη εργαλείων ήταν περασμένη χαμηλά στους γοφούς του. Αλλά όλα αυτά δεν είχαν καμιά σημασία.

Ο άντρας ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα στο σκονισμένο δάπεδο, με τα μάτια κλειστά. Μια απ' τις μπότες του ήταν ακόμα πιασμένη σ' ένα απ' τα σκαλοπάτια της σκάλας, ενώ μια λιμνούλα αίματος έλαμπε κατακόκκινη κάτω απ' το φως του γυμνού γλόμπου.

* * *

Ο Τιγκ Λάρσον δεν είχε ενδιαφερθεί ποτέ για τους αγγέλους. Δεν είχε τίποτα προσωπικό εναντίον τους. Του άρεσαν πάντα τόσο πολύ το σεξ, η αμαρτία και οι μπελάδες, που δεν έχανε το χρόνο του ν' ασχολείται με αγγέλους.
Απ' την άλλη, δεν είχε ποτέ πριν σχεδιάσει να πεθάνει... και σίγουρα ήταν νεκρός τώρα. Κανένα κεφάλι δεν μπορούσε να πονάει τόσο πολύ και ο κάτοχός του να είναι ακόμα ζωντανός. Και αυτή η γυναίκα είχε

εμφανιστεί τόσο ξαφνικά μπροστά του.

Ήταν τόσο εκθαμβωτικά όμορφη που θα μπορούσε ακόμα και να τη συγχωρήσει που ήταν άγγελος. *Όταν* σταματούσε το κεφάλι του να πονάει. *Αν* σταματούσε ποτέ το κεφάλι του να πονάει.

Και το γεγονός ότι ο προσωπικός άγγελός του αυτή τη στιγμή φώναζε και βλαστημούσε δε βοηθούσε καθόλου την κατάσταση.

«Να πάρει! Να πάρει και να σηκώσει! Σκέφτηκε ποτέ κανείς ότι έστω και μια φορά στη ζωή μου θα ήθελα ίσως να είμαι εγώ αυτή που θα έρθουν να τη σώσουν; Όχι βέβαια. Έχω ζητήσει ποτέ τίποτα από κανέναν; Όχι. Πάντρεψα τις αδερφές μου, βοήθησα τους συνταξιούχους γονείς μου, τους τακτοποίησα όλους. Για όνομα του Θεού, θέλω ένα διάλειμμα σήμερα. Και το μόνο που δε χρειάζομαι είναι ένα πρόβλημα σαν εσένα. Αν πεθάνεις, ορκίζομαι, θα σε σκοτώσω και δεν αστειεύομαι! Πίστεψέ με, δε θέλεις να με δεις θυμωμένη. Τώρα θα ξυπνήσεις και θα είσαι καλά, αλλιώς, ορκίζομαι, θα μετανιώσεις πικρά!»
Η αλήθεια ήταν ότι δε μιλούσε κατευθείαν σ' εκείνον. Φώναζε με όλη της τη δύναμη καθώς περιφερόταν μέσα στο δωμάτιο. Ο Τιγκ έκλεισε πάλι τα μάτια του, ελπίζοντας ότι το δωμάτιο θα σταματούσε να γυρίζει και το κεφάλι του να πονάει... τουλάχιστον τόσο που να μπορέσει να καταλάβει τι συνέβαινε.

Δυστυχώς, η μνήμη του άρχισε αργά αργά να λειτουργεί. Θολές εικόνες περνούσαν απ' το μυαλό του, μια σκάλα που έπεφτε, μετά ένας δυνατός γδούπος... Ήταν μια οδυνηρή ανάμνηση, γιατί έδειχνε έναν ξεροκέφαλο άντρα που προσπαθούσε να κάνει τη δουλειά δύο ανθρώπων. Η ιστορία της ζωής του. Εγωιστής. Ασυμβίβαστος. Διάβολε, ακόμα και μικρός, δεν έπαιζε ποτέ καλά με τ' άλλα παιδιά.

Ο προσωπικός του άγγελος τράβηξε τη σκάλα, τραντάζοντας το πόδι του. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, ο Τιγκ δεν είχε αντιληφθεί ότι ο αστράγαλός του πονούσε περισσότερο κι απ' το κεφάλι του. Ήταν καλύτερα όταν πίστευε πως ήταν νεκρός. Ένιωθε μεγαλύτερη ηρεμία. Ασφάλεια. Τώρα που είχε αναγκαστεί να ξαναγυρίσει στην πραγματικότητα, δε θα μπορούσε να ξαναβρεί αυτό το ζεστό μέρος όπου ένιωθε σαν να μην υπήρχε. Αυτή η γυναίκα τον είχε βγάλει απ' τη

νιρβάνα του.

Απ' την άλλη, υπήρχαν και κάποια προνόμια σ' αυτή την καινούρια κατάσταση. Ο Τιγκ την είδε να βγάζει ένα αστείο χωριάτικο καπέλο, ένα παλιό, πολύ μεγάλο για κείνη μπουφάν κι ένα ζευγάρι χοντρές μπότες. Αν του είχε μείνει έστω και ίχνος δύναμης, θα είχε αναστενάξει μ' αυτή τη μεταμόρφωση.
Είχε δει ήδη ότι το πρόσωπό της ήταν πολύ όμορφο, αλλά κάτω απ' όλα αυτά τα ρούχα υπήρχε κρυμμένη η πιο μεγάλη φαντασίωση κάθε άντρα.

Η γυναίκα άγγιξε το παντελόνι του, προσπαθώντας προφανώς να φτάσει στην τσέπη του. Ο Τιγκ δεν είχε καμιά διάθεση, φυσικά, αλλά μερικές φορές ένας άντρας όσο κι αν πονούσε δεν μπορούσε να μην ερεθιστεί. Οι κινήσεις της ήταν απαλές, όμως ήταν ολοφάνερο ότι βιαζόταν να φτάσει εκεί που ήθελε. Εντάξει, εκείνος τώρα ήξερε ότι δεν ήταν νεκρός. Και μόνο η θέα τον ενέπνεε να κρατάει ανοιχτά τα μάτια του όσο κι αν πονούσε. Όπως ήταν σκυμμένη πάνω του, μπορούσε να δει τα πλούσια σκούρα μαλλιά της. Κάτω απ' το χοντρό μπουφάν φορούσε ένα κατακόκκινο πανωφόρι, σαν αυτά που έβλεπες σε γυναικεία περιοδικά μόδας, όχι σαν αυτά που φορούσαν οι γυναίκες στο Γουάιτ Χιλς. Ο Τιγκ την είδε να βγάζει και το πανωφόρι.

Θα έκανε στριπτίζ για χάρη του. Μάλλον είχε πάθει σύγχυση απ' τον πολύ πόνο, είπε στον εαυτό του, αλλά είχε βγάλει τα δυο πανωφόρια της ήδη, σωστά; Και συνέχιζε να τον αγγίζει ανυπόμονα. Ήθελε να πιστεύει ότι ήταν σε θέση να ξυπνάει δυνατά πάθη στις γυναίκες -καμιά φιλενάδα του δεν είχε ποτέ παράπονο-, αλλά αυτό δεν είχε συμβεί ποτέ πριν με μια εντελώς άγνωστη γυναίκα. Αν δεν ήταν μισοπεθαμένος, θα το ευχαριστιόταν. *Το ευχαριστιόταν.* Μόνο που κάτι του έλεγε ότι το μυαλό του δε δούλευε προσωρινά. Απ' την άλλη, ποιος χρειαζόταν την πραγματικότητα;

Όταν εκείνη έσκυψε πάνω του, η πλεκτή μαύρη μπλούζα της άγγιξε απαλά το μάγουλό του. Το βαθύ τριγωνικό ντεκολτέ της μπλούζας τού πρόσφερε θέα σε δύο σφιχτά, στρογγυλά στήθη. Πλούσια στήθη με σκληρές θηλές και ένα εξωτικό άρωμα στη σχισμή ανάμεσά τους. Όταν εκείνη στριφογύρισε λίγο, ο Τιγκ μπόρεσε να δει δύο μακριά λεπτά

πόδια μέσα σ’ ένα μαύρο παντελόνι. Και τα πιο σέξι οπίσθια που είχε αντικρίσει ποτέ στη ζωή του.

Είχε προφτάσει να δει το πρόσωπό της πριν και ήξερε ότι ήταν πολύ όμορφη. Τώρα όμως η γυναίκα γύρισε το κεφάλι της. Ούτε καν μια φαντασίωση δεν ήταν τόσο τέλεια. Η επιδερμίδα της ήταν πιο απαλή από μωρού. Τα ψηλά ζυγωματικά της, κοκκινισμένα απ’ τον ήλιο και τον αέρα, φάνταζαν σαν δυο ώριμα κεράσια πάνω στο κάτασπρο δέρμα της. Είχε τοξωτά φρύδια και μεγάλα, απαλά, καστανόχρυσα μάτια στο χρώμα του κονιάκ, και ένα στόμα... ω, αυτό το στόμα ήταν φτιαγμένο για φιλιά...

Αλλά μετά ο Τιγκ ξέχασε εντελώς την εμφάνισή της γιατί τα δάχτυλά της χώθηκαν βαθιά μέσα στην τσέπη του. Αλλά αντί να τον χαϊδέψουν, όπως περίμενε, ξαναβγήκαν κρατώντας το κινητό τηλέφωνό του.
«Έλα», την άκουσε να μουρμουρίζει. «Έλα, Άμεση Δράση, απάντησε...»

Ο Τιγκ ένιωσε τα βλέφαρά του να βαραίνουν, δεν μπορούσε να τα κρατήσει ανοιχτά. Το μυαλό του ήταν θολωμένο. Άκουγε τη φωνή της στο τηλέφωνο, έπιανε κάποια κομμάτια απ’ τη συζήτησή της, αλλά τη μια έπεφτε σε λήθαργο και την άλλη συνερχόταν.

«Σερίφη, είμαι η Ντέιζι Κάμπελ... ναι, η μεγαλύτερη απ’ τις κόρες της Μ αργκό και του Κολίν... Ο Τζορτζ Γουέμπστερ; Εσύ είσαι ο σερίφης τώρα; Πολύ ωραία, αλλά άκουσέ με...»

Πέρασε ένα χέρι με κατακόκκινα νύχια μέσα στα πλούσια μαλλιά της. «Ναι, γύρισα απ’ τα νότια της Γαλλίας. Και ναι, είναι πολύ ωραία εδώ. Αλλά άκουσέ με...»

Η Ντέιζι πετάχτηκε όρθια και άρχισε να μιλάει πιο γρήγορα, φανερά εκνευρισμένη. «Ναι, ξαναπήρα το όνομα Κάμπελ.
Έχεις δίκιο, ο γάμος δεν ήταν για μένα. Όλοι το έλεγαν πάντα αυτό. Ότι δε θα νοικοκυρευόμουν ποτέ...» Δοκίμασε να τον διακόψει μερικές φορές ακόμα, μετά η Ντέιζι ύψωσε τη φωνή της. *«Σερίφη!* Άκουσέ με επιτέλους. Είμαι στο σπίτι των Κάνινγκαμ...»

Ο άντρας στην άλλη άκρη της γραμμής προφανώς άρχισε να μιλάει πάλι ακατάπαυστα, γιατί εκείνη τον διέκοψε ξανά. «Χαίρομαι που κάνουν διακοπές στο Πίτσμπεργκ, αλλά το πρόβλημα είναι ότι βρήκα

έναν άγνωστο άντρα εδώ... Τιγκ Αάρσον, είπες; Ναι. Ναι, μοιάζει σαν να είναι ξυλουργός ή ηλεκτρολόγος, αλλά το πρόβλημα είναι ότι κείτεται τραυματισμένος. Άσχημα. Και όχι, δεν μπορώ να χαλαρώσω. Το ξέρω ότι έχουμε χιονοθύελλα, αλλά...»

Ο Τιγκ προσπάθησε να παρακολουθήσει τη συζήτηση, όμως το μυαλό του είχε θολώσει. Κάποια στιγμή, ποιος ξέρει πόση ώρα αργότερα, ένιωσε πάλι τα χέρια της πάνω του. Έβγαλε τη ζώνη των εργαλείων του απ' τη μέση του, κάτι που τον έκανε να νιώσει πολύ καλύτερα. Απαλά, παγωμένα δάχτυλα πίεσαν την εσωτερική πλευρά του καρπού του, μετά την καρωτίδα στο λαιμό του. Τελικά, ακούμπησε το μάγουλό της πάνω στο στήθος του και τα σκούρα μαλλιά της γαργάλησαν τα ρουθούνια του. Πέρασαν λεπτά πριν την ακούσει να μιλάει πάλι στο κινητό.

«Δεν ξέρω από σφυγμούς, δεν είμαι νοσοκόμα. Ναι, νομίζω ότι η καρδιά του χτυπάει δυνατά, αλλά δεν έχω μέτρο σύγκρισης... Τι εννοείς μέρες; Το ξέρω ότι βρισκόμαστε στη μέση μιας χιονοθύελλας. Αλλά δε με νοιάζει. Θέλω ένα ασθενοφόρο εδώ *αμέσως*!»

Εντάξει, αν άρχιζε να φωνάζει πάλι, ο Τιγκ θα έπεφτε σε κώμα, δεν άντεχε. Αν τον άγγιζε πάλι, θα το ξανασκεφτόταν, μπορεί και ν' αποφάσιζε να ξυπνήσει, αλλά αυτή τη στιγμή δεν είχε λόγο να θέλει να παραμείνει ξύπνιος.

«Που να πάρει η οργή, σου λέω ότι μπορεί να έχει χτυπήσει άσχημα! Να έχει σπάσει τίποτα κόκαλα. Και βλέπω αίμα κάτω απ' το κεφάλι του. Εντάξει, εντάξει, θα...»

Όταν ξανάκουσε τη φωνή της ο Τιγκ, του φάνηκε πιο ήρεμη και είχε σταματήσει να βλαστημάει. «Ναι, αυτό το έκανα. Ναι, εντάξει, κι αυτό μπορώ να το κάνω. Και μπορώ να βάλω το κινητό του σε κάποια πρίζα όσο υπάρχει ρεύμα. Αλλά θα μου υποσχεθείς ότι θα έρθετε να τον πάρετε το συντομότερο. Θα τηλεφωνώ να σ' ενημερώνω κάθε δυο τρεις ώρες, αλλά όταν βρείτε ασθενοφόρο ή άλλο μέσο μεταφοράς του, θέλω...»

Ο Τιγκ δε θυμόταν τίποτ' άλλο για ένα διάστημα. Την επόμενη φορά που ξύπνησε, είχε σκοτεινιάσει. Ο άνεμος έξω ούρλιαζε σαν μοναχικός λύκος, αλλά στην κουζίνα επικρατούσε απόλυτη σιωπή. Ο γυμνός

γλόμπος πάνω απ’ το νεροχύτη τον χτυπούσε κατευθείαν στα μάτια, αλλά όχι για πολύ. Δύο πελώρια, υπέροχα σκούρα μάτια μπήκαν μπροστά στο δυνατό φως. Ήταν εκείνη πάλι. Τελικά, ήταν αληθινή. Ποιος θα το πίστευε;

Και μετά ακούστηκε η φωνή της, όχι τσιριχτή αυτή τη φορά, αλλά χαμηλή και σέξι: *«Μερντ!»*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Η Ντέιζι ήξερε ότι δεν είχε ποτέ καλή κρίση -ούτε τύχη- με τους άντρες, αλλά αυτό ξεπερνούσε κάθε όριο.

«Ούτε ο Ζαν-Λυκ δε μου είχε κάνει τέτοια νίλα», μουρμούρισε. «Δε θέλω να φροντίσω ποτέ ξανά άντρα στη ζωή μου. Δε θ' αποκηρύξω απλώς όλους τους άντρες, θα αγοράσω μια ζώνη αγνότητας με κλειδαριά και χωρίς κλειδί. Θα πάρω αντιοιστρογόνα χάπια. Μπορεί να δοκιμάσω υπνωτισμό, να δω αν μπορώ να μάθω να το βάζω αυτόματα στα πόδια όταν βρίσκομαι κοντά σ' έναν γοητευτικό άντρα...»

Αυτές οι σκέψεις άρχισαν σιγά σιγά να σβήνουν απ' το μυαλό της. Θεέ μου, ήταν τόσο κουρασμένη! Τα μάτια της έκαιγαν. Τα πόδια της πονούσαν. Η καρδιά της πονούσε. Δεν είχε άλλες δυνάμεις, αλλά δεν μπορούσε και να σταματήσει. Γονατίζοντας δίπλα στο τζάκι στο καθιστικό των Κάνινγκαμ, άναψε μ' ένα σπίρτο το προσάναμμα και, καθώς περίμενε να βεβαιωθεί ότι θα έπιανε η φωτιά, έφερνε στο μυαλό της όλα τα άλλα πράγματα που έπρεπε να κάνει.

Είχε πάρει ένα κουτί με κεριά απ' την αποθήκη των Κάνινγκαμ, σπίρτα και τρεις φακούς και τα είχε βάλει όλα πάνω σ' ένα μεταλλικό δίσκο. Βρήκε τη γεννήτρια στο υπόγειο. Ένιωσε μεγάλη ανακούφιση, γιατί ποιος ήξερε για πόσο ακόμα θα είχε ηλεκτρικό ρεύμα το σπίτι. Όλοι όσοι μεγάλωναν στο Βερμόντ εκπαιδεύονταν στην αντιμετώπιση μιας χιονοθύελλας. Η Ντέιζι είχε φέρει αρκετά ξύλα και προσάναμμα απ' το γκαράζ. Πριν ανάψει τη φωτιά, όμως, είχε κάνει επιδρομή στις ντουλάπες για πανωφόρια, μαξιλάρια και κουβέρτες. Τράβηξε τις κουρτίνες, έκλεισε όλες τις πόρτες του καθιστικού, τύλιξε πετσέτες και τις έβαλε σε πόρτες και παράθυρα για να μην περνάει αέρας.

Είχε υπολογίσει ότι το καθιστικό ήταν το πιο ζεστό δωμάτιο του σπιτιού, γι' αυτό τα είχε φέρει όλα εδώ. Μην αφήνετε να πηγαίνει χαμένη ενέργεια, ήταν ένας απ' τους πρώτους κανόνες αντιμετώπισης

μιας χιονοθύελλας. Εξάλλου, δεν ήθελε να χρησιμοποιήσει πράγματα των Κάνινγκαμ περισσότερο απ’ όσο ήταν απαραίτητο.
Η πείρα την είχε βοηθήσει να κάνει σωστούς σχεδιασμούς, αλλά τώρα η Ντέιζι ήταν έτοιμη να κοιμηθεί όρθια. Υπήρχαν, ωστόσο, άλλα τρία πράγματα που έπρεπε να γίνουν οπωσδήποτε. Το πρώτο ήταν να γεμίσει τις μπανιέρες με νερό για ώρα ανάγκης. Το δεύτερο, να φροντίσει για φαγητό. Μια σούπα ήταν αρκετή, αλλά έπρεπε να βάλει σύντομα κάτι στο στομάχι της. Μετά, υπήρχε άλλη μια δουλειά.

Το προσάναμμα φούντωσε. Η Ντέιζι είδε μικρές φλόγες να χαϊδεύουν τα ξύλα και τα μικρά κούτσουρα και κατάλαβε ότι η φωτιά είχε ανάψει καλά. Σκούπισε λοιπόν τα χέρια της στο παντελόνι της και σηκώθηκε. Συνοφρυωμένη, κατευθύνθηκε προς την κουζίνα.

Εκείνος ήταν η τρίτη δουλειά της.

Έπρεπε να τον μεταφέρει, αλλά πώς θα μετακινούσε έναν άντρα που ήταν σχεδόν διπλάσιος από κείνη;

Τον πλησίασε, με τα χέρια στους γοφούς. Πριν αρχίσει τις προετοιμασίες για την αντιμετώπιση της χιονοθύελλας, είχε κάνει ό,τι μπορούσε για τον άγνωστο άντρα. Νιώθοντας σαν κλέφτρα, είχε ανοίξει ντουλάπια και συρτάρια μέχρι που είχε βρει τα εφόδια πρώτων βοηθειών των Κάνινγκαμ. Είχε βάλει μια καθαρή πετσέτα κάτω απ’ το κεφάλι του τραυματισμένου και είχε προσπαθήσει να καθαρίσει το τραύμα στο κεφάλι του. Μετά, τράβηξε τις μπότες του. Εκείνος είχε βογκήξει τόσο δυνατά όταν άγγιξε το δεξί του πόδι, που η Ντέιζι έβγαλε την κάλτσα του. Τότε είδε πόσο πρησμένος ήταν ο αστράγαλός του.

Περίφημα. Άλλο ένα τραύμα. Είχε τυλίξει τον αστράγαλο με μια ταινία ενώ σκεφτόταν ότι αυτό ήταν λάθος σε περίπτωση που υπήρχε σπασμένο κόκαλο. Αλλά κάτι έπρεπε να κάνει. Έβαλε πάγο σ’ εκείνο το σημείο και σκέπασε τον άντρα με μια κουβέρτα. Μετά κάθισε εκεί μαζί του, ανησυχώντας ότι εκείνος θα μπορούσε ακόμα και να πεθάνει... μέχρι που συνειδητοποίησε πόσο δειλή ήταν.

Δεν τον βοηθούσε μένοντας εκεί μαζί του και τυλίγοντας την κουβέρτα ξινά και ξανά γύρω του. Δεν μπορούσε να τον αφήσει εδώ, πάνω στο σκληρό, παγωμένο δάπεδο της κουζίνας.

Ο καναπές ή το χαλί στο καθιστικό ήταν πιο ζεστά, πιο άνετα.

Αλλά πώς θα τον μετέφερε χωρίς να κουνήσει τον δεξιό του αστράγαλο και το κεφάλι του; Πώς θα μετέφερε τόσο βάρος έτσι κι αλλιώς;

Η Ντέιζι έμεινε για λίγο σκεφτική, μετά έτρεξε επάνω, σίγουρη ότι η κυρία Κάνινγκαμ θα είχε κάποιο ντουλάπι με ασπρόρουχα. Το βρήκε και τράβηξε ένα σεντόνι απ' το τελευταίο ράφι, ελπίζοντας ότι ήταν παλιό. Το σχέδιό της ήταν να βάλει με κάποιον τρόπο τον άντρα πάνω στο σεντόνι και να τον τραβήξει μέχρι το καθιστικό.

Γονατίζοντας, άρχισε να σπρώχνει και να τραβάει μέχρι που κατάφερε να περάσει το σεντόνι κάτω απ' το σώμα του άντρα. Χρειάστηκε αρκετή ώρα, επειδή ανησυχούσε μήπως κάνει κάτι που θα επιδείνωνε την κατάστασή του. Κοίταζε συνέχεια το πρόσωπό του όλη αυτή την ώρα.

Της έκοβε την ανάσα, έπρεπε να το παραδεχτεί. Ήταν το είδος του άντρα που τη συγκινούσε πραγματικά. Είχε θεληματικό πιγούνι, με γένια που είχαν αρχίσει να μεγαλώνουν. Πλούσια, ατίθασα μαλλιά που δεν έδειχναν ποτέ χτενισμένα, όχι πολύ κοντά, ούτε πολύ περιποιημένα, ήταν απλώς... ο εαυτός του. Φορούσε φθαρμένο τζιν που έδειχνε ότι δεν τον απασχολούσε και πολύ η εμφάνισή του.

Ήταν η προσωποποίηση της λαγνείας, σκέφτηκε η Ντέιζι. Του έριχνες μια ματιά, και αμέσως τον φανταζόσουν καυτό και ιδρωμένο, να πετάει μια γυναίκα στο κρεβάτι και να πέφτει πάνω της. Ήταν ένας άντρας που λάτρευε το σεξ, λάτρευε τη ζωή, λάτρευε ό,τι έκανε. Ξεροκέφαλος. Αυτού του είδους οι άντρες ήταν πάντα ξεροκέφαλοι. Αλλά η Ντέιζι δε νοιαζόταν πόσο σέξι ήταν. Εκείνη είχε ανοσία. Μπορούσε να κοιτάει, να απολαμβάνει τη θέα. Το μόνο που ήθελε ήταν να μην της πεθάνει. Ήταν όμως ήδη σίγουρη ότι αυτός ο άντρας ήταν εντελώς ακατάλληλος για κείνη. Δεν μπορούσε να πει ακριβώς γιατί εκείνη τη στιγμή. Ίσως ήταν παντρεμένος. Ή ίσως η λέξη *πιστός* δεν υπήρχε στο λεξιλόγιό του. Ή ίσως είχε βρει κάποιον καινούριο, πρωτότυπο τρόπο για να ραγίζει τις γυναικείες καρδιές. Οι λεπτομέρειες δεν είχαν σημασία.

Η πικρή αλήθεια ήταν ότι η Ντέιζι δεν είχε ποτέ -μα ποτέ- ερωτευτεί έναν καλό άντρα. Το λάθος ήταν αποκλειστικά δικό της. Την τραβούσαν πάντα τα κακά παιδιά. Η διαφορά ανάμεσα στην εφηβική

της ηλικία και την ενήλικη ήταν ότι τώρα αντιμετώπιζε τα προβλήματά της, δεν προσπαθούσε να τα αγνοήσει. Κάτι που σήμαινε πως, αν της άρεσε ένας άντρας, αυτό ήταν... Έκλεινε την πόρτα της αποθήκης και τη μαντάλωνε.

Αυτή τη στιγμή όμως δεν την απασχολούσαν καθόλου αυτά τα πράγματα. Ο στόχος της ήταν ένας και μοναδικός. Πώς θα μετέφερε αυτόν το θεόρατο άντρα στο καθιστικό πριν λιποθυμήσει από κούραση, πείνα, εξάντληση ή όλα αυτά μαζί.
Θεέ μου, ήταν βαρύς. Ιδρώτας έτρεχε στον αυχένα της. Τον τράβηξε με όλη της τη δύναμη, βγάζοντας κραυγές για να δώσει στον εαυτό της κουράγιο, αλλά δεν μπορούσε να τον μετακινήσει περισσότερο από μερικούς πόντους κάθε φορά.

Ο Ζαν-Λυκ, ο πρώην άντρας της, μπορεί να μην είχε χαρακτήρα, αλλά δεν ήταν καθόλου βαρύς και επίσης, ακόμα και όταν ήταν μεθυσμένος, τη *βοηθούσε* να τον μεταφέρει. Αυτός εδώ ο άντρας...
Όταν γύρισε να του ρίξει άλλη μια ματιά, διαπίστωσε ότι όχι μόνο είχε ξαναβρεί τις αισθήσεις του, αλλά την κοίταζε στο πρόσωπο σαγηνευμένος. «Όχι ότι με πειράζει να με κουβαλάνε... αλλά δε θα ήταν ευκολότερο να σηκωθώ και να περπατήσω;» ρώτησε.

Δεν μπορούσε να τον σκοτώσει. Όσο θυμωμένη κι αν ήταν, δε σκοτώνεις έναν άνθρωπο που είναι ήδη τραυματισμένος. Αλλά, μια ώρα αργότερα, η Ντέιζι ήταν ακόμα οργισμένη όταν έκλεισε την πόρτα της κουζίνας και τηλεφώνησε στο σερίφη για να του δώσει αναφορά.

«Σε ακούω, Τζορτζ», είπε στο ακουστικό. «Και το παραδέχομαι. Είναι ακόμα ζωντανός. Και δε δείχνει ότι θα ξαναπέσει σύντομα σε κώμα. Παρ' όλα αυτά, δεν ξέρω πόσο άσχημα έχει τραυματιστεί. Χρειάζομαι ασθενοφόρο. Ή ελικόπτερο. Ή οτιδήποτε άλλο...»

Ενώ άκουγε το σερίφη, άλεθε φρέσκο πιπέρι μέσα στην πατατόσουπα. Οι εστίες γκαζιού και το ψυγείο λειτουργούσαν ακόμα μέσα στη διαλυμένη κουζίνα, αλλά αυτό ήταν όλο. Δεν υπήρχε νεροχύτης ούτε νερό. Ταψιά, κατσαρόλες και πιάτα είχαν μεταφερθεί κάπου αλλού. Το ίδιο και τα μαχαιροπίρουνα, τα τρόφιμα και τα μπαχαρικά.

Η Ντέιζι καυχιόταν πάντα ότι μπορούσε να φτιάξει κάτι νόστιμο απ' το

τίποτα. Ο γάμος της με τον Ζαν-Λυκ απαιτούσε πρωτότυπους τρόπους επιβίωσης. Εξάλλου, είχε μοιάσει στη μητέρα της στην κουζίνα. Είχε λοιπόν αρχίσει με μια κονσέρβα πατατόσουπας που είχε βρει σε μια αποθήκη του υπογείου. Μετά είχε βρει μαγειρικά σκεύη και μπαχαρικά σε κιβώτια στην τραπεζαρία. Τελικά είχε κάνει επιδρομή στο ψυγείο και είχε ανακαλύψει μερικές φέτες μπέικον και ένα ωραίο κομμάτι τυρί.

Τα πράσα και το πιπέρι δεν ήταν τόσο φρέσκα όσο θα ήθελε, αλλά είχε καταφέρει να φτιάξει μια καλή σούπα. Αν μπορούσε να ξεφορτωθεί και τον τραυματισμένο άντρα, τότε μπορεί ακόμα και να χαλάρωνε.

«Ναι, Τζορτζ, ακούω τον αέρα έξω. Και δεν μπορώ να δω τίποτα απ’ το χιόνι που πέφτει. Αλλά γι’ αυτό έχετε εκχιονιστικά μηχανήματα. Για να σώζετε τον κόσμο κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες. Όχι, δεν υπερβάλλω! Αν όχι τίποτ’ άλλο, χρειάζεται οπωσδήποτε ακτινογραφίες. Και αντιβιοτικά ή κάποιο άλλο φάρμακο... ω, για όνομα του Θεού!» Η Ντέιζι κοίταξε με δυσπιστία το κινητό τηλέφωνο. «Όχι, δε θα βγω μαζί σου όταν τελειώσουν όλα αυτά... ηλίθιε, *κανάρ! Ντε κλου!*»

Οι γαλλικές προσβολές δεν τον πτόησαν. Ο Τζορτζ γέλασε δυνατά. Ο σερίφης! Ο μοναδικός άνθρωπος στην πόλη που πίστευες ότι θα σ’ έσωζε όποιο κι αν ήταν το πρόβλημά σου! Τώρα που το σκεφτόταν, ο νόμος δεν είχε κάνει ποτέ κάτι καλό γι’ αυτήν.

Η σούπα ήταν έτοιμη. Η Ντέιζι τύλιξε ένα κουτάλι σε μια πετσέτα, έσβησε το φως της κουζίνας, πήρε το μπολ με την αχνιστή σούπα της και πήγε στο καθιστικό. Η φωτιά είχε φουντώσει για τα καλά στο τζάκι. Τη νύχτα θα έπρεπε να ξυπνήσει για να της βάλει κι άλλα ξύλα, αλλιώς θα έσβηνε και όλη η ζεστασιά του δωματίου θα δραπέτευε απ’ την καμινάδα. Αλλά προς το παρόν τα κούτσουρα κερασιάς και μηλιάς μύριζαν όμορφα, θυμίζοντας παλιά καλά Χριστούγεννα.

Αγνόησε τον αέρα που λυσσομανούσε, όπως αγνόησε και τον τυλιγμένο με την κουβέρτα όγκο πάνω στον καναπέ. Διάβολε, είχε κερδίσει με τον ιδρώτα της αυτό το γεύμα. Είχε αρχίσει να ζαλίζεται απ’ την εξάντληση μετά από τόσες ώρες στο αεροπλάνο αλλά κι από τόσες ώρες που είχε περάσει με άδειο στομάχι. Κάθισε στη μεγάλη

άνετη πολυθρόνα, την αγαπημένη θέση του κυρίου Κάνινγκαμ προφανώς, αν έκρινε απ’ τα περιοδικά κυνηγιού δίπλα... και άπλωσε το χέρι της να πάρει το κουτάλι.

Μια σέξι φωνή -μια αδύναμη, αξιολύπητη, αλλά παρ’ όλα αυτά σέξι φωνή- ακούστηκε απ’ τον καναπέ. «Θα μπορούσα να έχω κι εγώ λίγο απ’ αυτό;»

«Όχι».

Πέρασε ένα λεπτό, μετά η φωνή ακούστηκε πάλι, αυτή τη φορά μ’ έναν τόνο απελπισίας. «Μυρίζει τόσο ωραία. Μυρίζει φανταστικά».
«Λυπάμαι. Δεν μπορώ να σου δώσω φαγητό».
Όταν εκείνος έμεινε πάλι σιωπηλός, η Ντέιζι τον λυπήθηκε. «Κοίτα, δεν τρώω μπροστά σου από κακία. Δεν υπάρχει μέρος να καθίσω στην κουζίνα, είμαι ξεθεωμένη και αυτό είναι το μόνο ζεστό δωμάτιο. Ειλικρινά, όμως, δεν είναι καλή ιδέα να φας μετά από ένα χτύπημα στο κεφάλι. Μπορεί να κάνεις εμετό».

«Δε θα κάνω. Σου το υπόσχομαι».

«Εσύ το λες αυτό. Ο σερίφης όμως μου είπε να σε κρατάω ξύπνιο, να ελέγχω τις κόρες των ματιών σου κάθε δύο ώρες και να μη σου δώσω να φας τίποτα μέχρι αύριο το πρωί». Η Ντέιζι πήρε μια κουταλιά σούπα χωρίς να τον κοιτάει. Θυμόταν ακόμα πώς χτυπούσε η καρδιά της όταν προσπαθούσε να τον φέρει από την κουζίνα στο καθιστικό. Και μετά, όταν χρειάστηκε να τον αγγίξει πάλι για να τον ξαπλώσει στον καναπέ και να τον σκεπάσει με την κουβέρτα.

Αυτό ακριβώς ήταν το πρόβλημά της με τους άντρες. Την κοίταζαν μ’ έναν παράξενο τρόπο. Κι αυτός εδώ δεν ήταν εξαίρεση, η Ντέιζι το έβλεπε. Αλλά προς το παρόν ήταν πληγωμένος. Τι μπορούσε να σου κάνει ένας πληγωμένος άντρας, ειδικά όταν εκείνη αρνιόταν να τον κοιτάξει;

«Σε παρακαλώ», της είπε σχεδόν ικετευτικά.

Η Ντέιζι άφησε κάτω το μπολ με τη σούπα της, βλαστήμησε αγανακτισμένη και πήγε στην κουζίνα να φέρει άλλο ένα μπολ. Ένα *μικρό* μπολ. Το έφερε κατσουφιασμένη. «Θα φας δυο κουταλιές. Όχι περισσότερο».

«Εντάξει».

«Αν το κρατήσει το στομάχι σου, μετά θα δούμε. Αλλά δε θέλω ν' ακούσω άλλα παρακάλια ή να κάνεις καμιά απόπειρα δωροδοκίας».

«Όχι παρακάλια. Ούτε δωροδοκίες», υποσχέθηκε ο Τιγκ.

Ναι. Ήταν σαν να υποσχόταν μια αρκούδα ότι θα σταματούσε να μουγκρίζει. Παρ' όλα αυτά, η Ντέιζι έσπρωξε κοντά του το πουφ και κάθισε με το μπολ στα χέρια της. «Μην προσπαθήσεις ν' ανακαθίσεις. Σήκωσε μόνο λίγο το κεφάλι σου».

«Νομίζω ότι υπάρχει μια μικρή πιθανότητα να μπορώ να φάω μόνος μου».

«Εγώ νομίζω ότι υπάρχουν μεγάλες πιθανότητες να φας ολόκληρο το μπολ. Και αυτό δεν μπορώ να το επιτρέψω».

«Α, είσαι μια αυταρχική γυναίκα που θέλει να ελέγχει τα πάντα, ε;»
«Όχι. Είμαι μια φοβισμένη γυναίκα. Αν πεθάνεις ή χειροτερέψει η κατάστασή σου, θα αναγκαστώ να μείνω εδώ μαζί σου μέχρι να τελειώσει η χιονοθύελλα». Η Ντέιζι του έδωσε μια κουταλιά σούπα και ο Τιγκ άνοιξε υπάκουα το στόμα του, κοιτώντας τη στα μάτια. Για όνομα του Θεού, είναι πληγωμένος, είπε στον εαυτό της για πολλοστή φορά. Αλλά πώς μπορούσε ένας τραυματίας να έχει τόσο σκανταλιάρικη έκφραση;

«Θα κοιμηθούμε μαζί εδώ;»

Η Ντέιζι αναστέναξε και του έκλεισε το στόμα με μια καινούρια κουταλιά σούπα. *«Εγώ,* όταν είμαι άρρωστη», του είπε, «προσπαθώ να φέρομαι καλά στους ανθρώπους που με φροντίζουν».

«Αν δε θέλεις να κοιμηθούμε μαζί, θα δεχόσουν τουλάχιστον να κάνεις ντους μαζί μου; Γιατί τα πριονίδια που είναι κολλημένα πάνω μου μου προκαλούν φαγούρα. Και τα χέρια μου είναι πολύ βρόμικα. Θέλω να καθαριστώ».

«Δε θα κάνεις ντους. Ούτε μπάνιο. Τι θα γίνει αν πέσεις;» Αλλά μετά η Ντέιζι το ξανασκέφτηκε. «Βέβαια, γύρω απ' το τραύμα στο κεφάλι σου θα ήταν καλό να μην υπάρχουν πριονίδια ή βρομιές».

«Ναι, αυτό σκεφτόμουν κι εγώ. Και δε θα μπορούσα να πέσω αν

έκανες ντους μαζί μου. Αν συστηνόμαστε επίσημα, μήπως άλλαζαν τα πράγματα; Είμαι ο Τιγκ Λάρσον...»

«Το ξέρω. Μου το είπε ο σερίφης. Κι εγώ είμαι η Ντέιζι Κάμπελ. Μπορείς να με φωνάζεις Ντέιζι, αλλά ντους δε θα κάνεις. Θα βρω κάποιον τρόπο να καθαρίσω τα χέρια σου. Αν έχουμε ακόμα νερό και ρεύμα αύριο, τότε το ξμνασυζητάμε για ντους. Απόψε θα κάνουμε όσα είπε ο σερίφης στην περίπτωση που έχεις πάθει διάσειση».

«Δεν έχω πάθει διάσειση».

«Έπεσες. Μπορεί να έχεις πάθει διάσειση».

«Έπεσα γιατί είμαι μεγάλος κόπανος κι έκανα κάτι παράτολμο. Αλλά το κεφάλι μου είναι πολύ χοντρό για να σπάσει, πίστεψέ με. Ή ρώτησε κάποιον που με ξέρει. Στο μεταξύ, μήπως υπάρχει κι άλλη σούπα; Ή τίποτ' άλλο φαγώσιμο;»

«Η κουζίνα είναι διαλυμένη... κάτι που θα έπρεπε να το ξέρεις αφού εσύ είσαι αυτός που την γκρέμισε. Ήμουν τυχερή που βρήκα τη σούπα και μια κατσαρόλα. Έτσι κι αλλιώς, δε θα σ' άφηνα να φας τίποτ' άλλο, μη με κοιτάς λοιπόν μ' αυτό τον τρόπο, άδικα χάνεις το χρόνο σου».

«Πώς έτσι;»

Η Ντέιζι του έδωσε άλλη μια κουταλιά σούπα, κι αγνοώντας το περίλυπο ύφος του, πήγε τα πιάτα στο μπάνιο του ισογείου. Χωρίς νερό στην κουζίνα, ήταν υποχρεωμένη να πλύνει τα πιάτα στο μικρό νιπτήρα του μπάνιου, αλλά αυτή ήταν η τελευταία δουλειά που έκανε. Χρειάζονταν αρκετές προετοιμασίες ακόμα για την περίπτωση που κοβόταν το ηλεκτρικό ρεύμα, όμως δε σκόπευε να κάνει τίποτ' άλλο. Ήταν έτοιμη να καταρρεύσει.

Όταν γύρισε στο καθιστικό, έφερε στον τραυματία ένα ποτήρι φρέσκο νερό και ένα ζεστό πετσετάκι για να σκουπίσει τα χέρια του, κι έπειτα γονάτισε μπροστά στο τζάκι και τακτοποίησε τη φωτιά πριν πέσει ξερή για ύπνο μέχρι το πρωί. Οι φλόγες ήταν μια χαρά, αλλά έπρεπε να σπρώξει λίγο με την τσιμπίδα τα πιο χοντρά κούτσουρα και να προσθέσει άλλα δύο ξύλα.

«Μιλούσες στο σερίφη σαν να τον ήξερες». Ο Τιγκ, πανάθεμά τον, ακουγόταν σαν να μη νύσταζε καθόλου.

«Τον Τζορτζ Γουέμπστερ; Πηγαίναμε σχολείο μαζί». Η Ντέιζι

κρέμασε την τσιμπίδα και γύρισε. «Με κυνηγούσε συνέχεια την τελευταία χρονιά με τη γλώσσα του κρεμασμένη έξω απ’ το στόμα του».

Ορίστε, είχε κερδίσει ένα χαμόγελό του. Τα μάτια του την παρακολουθούσαν καθώς η Ντέιζι έβγαζε τα παπούτσια της και ξεδίπλωνε μια κουβέρτα. «Βάζω στοίχημα ότι πολλά παιδιά σε κυνηγούσαν με τις γλώσσες τους κρεμασμένες», της είπε εύθυμα.

«Αρκετά», παραδέχτηκε η Ντέιζι. «Γίνομαι έξω φρενών όταν σκέφτομαι πόσο ανώριμη ήμουν. Ήθελα ν’ αρέσω στους άντρες. Ήθελα να έχω φήμη σκανταλιάρας κοπέλας. Είχα δυο μικρότερες αδερφές και θα έπρεπε να ήμουν πρότυπο για τις αδερφές μου, κι αντί γι’ αυτό...» «Αντί γι’ αυτό τι;» «Αντί γι’ αυτό...» Η Ντέιζι κουλουριάστηκε στην άνετη πολυθρόνα και τυλίχτηκε με την κουβέρτα. Ένας Θεός ήξερε γιατί μιλούσε συνέχεια. Ίσως επειδή ήταν πολύ κουρασμένη και δεν μπορούσε να σκεφτεί καθαρά. «Αντί γι’ αυτό, είχα μόνο ένα πράγμα στο μυαλό μου όταν ήμουν στο λύκειο: να διασκεδάζω. Ανυπομονούσα να μεγαλώσω και να φύγω απ’ το Γουάιτ Χιλς, να κάνω ενδιαφέροντα πράγματα. Δεν είχα μπλέξει ποτέ άσχημα, τουλάχιστον όχι με την αστυνομία. Αλλά πάντα κάποιος τηλεφωνούσε στη μητέρα μου για μένα. Η φούστα μου ήταν πολύ κοντή. Το μακιγιάζ μου πολύ έντονο. Έκανα σκασιαρχείο. Δεν είχα κάνει ποτέ κάτι πολύ σοβαρό, αλλά τώρα βλέπω ότι όλα αυτά έδειχναν πόσο παγιδευμένη ένιωθα στη μικρή μας πόλη και πόσο ήθελα να φύγω».

«Κι όμως, τώρα γύρισες».

«Μόνο για λίγο. Χρειάζομαι μερικές βδομάδες να πάρω μια ανάσα πριν φύγω πάλι». Παρ’ όλο που τα μάτια της ήταν έτοιμα να κλείσουν, η Ντέιζι μπορούσε να διακρίνει το πάθος στη φωνή της. Σίγουρα δε θα έμενε εδώ. Δε βρισκόταν παρά μερικές ώρες στο Γουάιτ Χιλς και είχε ήδη προβλήματα με μια χιονοθύελλα και έναν άντρα. Ήταν σημαδιακό. Δεν έπρεπε να είχε έρθει εδώ ούτε για ένα μήνα. Όσο κι αν ήταν απελπισμένη.

«Αν δε σε πειράζει που ρωτάω, πώς βρέθηκες να ζεις στα νότια της Γαλλίας;»

Τα μάτια της Ντέιζι άνοιξαν... τουλάχιστον προσωρινά. Η υπερβολική

κούραση μπορεί να της είχε λύσει τη γλώσσα, αλλά δεν μπορούσε να φανταστεί πώς ήξερε ο Τιγκ ότι εκείνη ζούσε στη Γαλλία.

Τότε εκείνος σαν να διάβασε τις σκέψεις της της εξήγησε: «Είναι δύσκολο να μην ξέρω μερικά πράγματα για σένα. Κατάγεσαι απ' το Γουάιτ Χιλς. Ντέιζι Κάμπελ, το κορίτσι με την εξωτική ομορφιά και την αγάπη για την περιπέτεια... που όλα τα κορίτσια ήθελαν να ήταν στη θέση της. Και που είχε τα κότσια να φύγει απ' την επαρχία και να πάει να παίξει στη Γαλλία με τους πλούσιους...»

«Ω, ναι, αυτή είμαι σίγουρα εγώ», είπε η Ντέιζι, σκουπίζοντας μ' ένα χέρι το πρόσωπό της. Μερικές φορές ήταν παράξενο πώς μπορούσες να πεις κάτι που ήταν γεγονός αλλά δεν περιείχε ίχνος αλήθειας. Η Ντέιζι δεν είχε παίξει εδώ και πολύ καιρό. Πουθενά. Με κανέναν. «Τελικά... έμεινα στη Γαλλία γιατί ερωτεύτηκα έναν ζωγράφο. Τον γνώρισα σε μια απ' τις πρώτες εκθέσεις του στην Αμερική, στη Βοστόνη. Δεν μπορώ να θυμηθώ γιατί βρισκόμουν στη Βοστόνη, αλλά θυμάμαι ότι τον ερωτεύτηκα κεραυνοβόλα. Έφυγα μαζί του και τον παντρεύτηκα αμέσως όταν τελείωσα το λύκειο».

«Ήταν Γάλλος, υποθέτω».

«Ναι, ήταν Γ άλλος. Και ήθελε να μείνουμε στο Εξ-αν-Προβάνς, όπου ο Σεζάν είχε πάρει μαθήματα απ' τον Εμίλ Ζολά. Και μετά στο Ρεμίαν-Προβάνς, όπου είχε ζήσει για ένα μεγάλο διάστημα ο Βαν Γκογκ. Και ύστερα στην Κυανή Ακτή, επειδή το φως στο νερό είναι τόσο καθαρό, έτσι τουλάχιστον λένε όλοι οι ζωγράφοι, που την κάνει μοναδική. Δεν υπάρχει μέρος σαν τη Γαλλική Ριβιέρα».

«Χμμ... δηλαδή έχεις ταξιδέψει πολύ. Πλούσια κι ενδιαφέρουσα ζωή».

«Ήταν», είπε η Ντέιζι, γιατί αυτό έλεγε πάντα στους δικούς της. Νόμιζαν όλοι ότι έπλεε σε πελάγη ευτυχίας. Νόμιζαν ότι ζούσε μια ονειρεμένη ζωή. Κανένας δεν ήξερε την αλήθεια... εκτός ίσως απ' τη μητέρα της. Και αυτό γιατί η Μαργκό είχε το χάρισμα να μαντεύει τι σκέφτονταν οι κόρες της.

«Λοιπόν... είσαι ακόμα παντρεμένη μ' αυτόν το ζωγράφο;»

«Όχι. Είναι δύσκολο να πάρουν διαζύγιο δύο άνθρωποι που δεν είναι απ' την ίδια χώρα, αλλά τελικά τα καταφέραμε. Και δεν ξέρω τι

ακριβώς θα κάνω μετά απ' αυτό, αλλά μπορώ να σου πω με βεβαιότητα ότι δε θα ζήσω ποτέ ξανά σε ξένη χώρα». Η Ντέιζι άνοιξε τα μάτια της. Χωρίς να ξέρει γιατί, ένιωθε την ανάγκη να πει κάτι κολακευτικό για τον πρώην άντρα της. «Ο πρώην μου ήταν πράγματι και *είναι* ένας πολύ καλός ζωγράφος. Δεν ανήκει στους καλλιτέχνες που πρέπει να πεθάνουν για να γίνουν γνωστοί. Η δουλειά του έχει αναγνωριστεί σ' όλο τον κόσμο. Ζαν-Λυκ Ροσάρ. Μπορεί να έχεις δει πίνακές του». «Όχι, δεν έχω δει. Οι μόνοι αυθεντικοί πίνακες που έχω εγώ είναι αυτοί που τους ζωγραφίζεις αριθμημένους. Κι ένα πορτραίτο του Έλβις σε μαύρο βελούδο».

Διάβολε, κατάφερε να την κάνει πάλι να γελάσει. «Θα έχεις το σπίτι σου γεμάτο με τέτοια πορτραίτα, ε;»

«Όχι και γεμάτο». Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στο πρόσωπό της, που το φώτιζε η φωτιά στο τζάκι. «Λοιπόν... τι έγινε;»

«Τι έγινε πότε;»

«Τι έγινε και πήρατε διαζύγιο. Μιλάς γι' αυτό τον άντρα σαν να είναι το όνειρο κάθε γυναίκας. Και έκανες τη μεγάλη ζωή σε φανταστικά μέρη. Προφανώς κάτι πήγε στραβά, όμως, αλλιώς θα ήσουν ακόμα μαζί του».

«Ω, όχι. Είπα περισσότερα απ' όσα σκόπευα για ένα βράδυ. Τώρα είναι η σειρά σου. Και αν αυτή η χιονοθύελλα είναι τόσο άσχημη όσο φοβάμαι, θα είμαστε αποκλεισμένοι εδώ μια δυο μέρες ακόμα, οπότε θα έχουμε χρόνο να μιλήσουμε περισσότερο απ' όσο θα θέλαμε. Προς το παρόν... μήπως θέλεις να πας τουαλέτα και ντρέπεσαι να το πεις;»

«Θα πάω όταν κοιμηθείς».

«Αυτό είναι το πρόβλημα, κύριε Τιγκ Λάρσον», είπε η Ντέιζι υπομονετικά. «Εγώ είμαι ξεθεωμένη. Που σημαίνει ότι μπορεί να κοιμηθώ πάνω σ' αυτή την πολυθρόνα από στιγμή σε στιγμή. Πρέπει να τηλεφωνώ στο σερίφη κάθε τρεις ώρες, να τον ενημερώνω για την κατάστασή σου και να σε ξυπνάω κάθε δυο ώρες για να ελέγχω τις κόρες των ματιών σου. Αλλά φοβάμαι ότι δε θα μπορέσω να κάνω τίποτα απ' αυτά, γιατί θα πέσω ξερή. Αν χρειάζεσαι λοιπόν βοήθεια για να πας στο μπάνιο, πρέπει να μου το πεις τώρα».

«Δε χρειάζομαι βοήθεια».

«Ναι, χρειάζεσαι. Αλλά δε θα σε πιέσω. Σε προειδοποιώ μόνο ότι αυτή είναι η τελευταία σου ευκαιρία». Η Ντέιζι χασμουρήθηκε, σαν να ήθελε να υπογραμμίσει πόσο κουρασμένη ένιωθε. Και αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που θυμόταν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Ο Τιγκ δεν μπορούσε να μη χαμογελάσει. Όταν κοιμόταν, αυτή η γυναίκα κοιμόταν. Καθώς μιλούσε, ξαφνικά έκλεισε τα μάτια της, ακούμπησε το μάγουλό της στο μπράτσο της καρέκλας και άρχισε να ροχαλίζει. Όχι δυνατά όπως ροχαλίζουν οι άντρες. Απαλά, όπως ροχαλίζει μια γυναίκα που έχει ξεπεράσει τα όρια της αντοχής της.

Ο Τιγκ σκέφτηκε ότι ήταν ευκαιρία να πάει στο μπάνιο. Δεν ντρεπόταν, όπως νόμιζε η Ντέιζι. Ήταν μεγάλος άντρας. Αλλά η αλήθεια ήταν πως μόνο μπουσουλώντας μπορούσε να φτάσει ως εκεί. Το καρούμπαλο στο κεφάλι του πονούσε, όμως το μεγαλύτερο πρόβλημά του δεν ήταν αυτό. Οι πόνοι που του προκαλούσε ο πρησμένος δεξιός αστράγαλός του ήταν ανυπόφορος. Τουλάχιστον απόψε δε θα μπορούσε να σταθεί όρθιος.

Είχε ζητήσει βοήθεια στη ζωή του πριν, ήταν σίγουρος γι’ αυτό, παρ’ όλο που δεν μπορούσε να θυμηθεί κάποια συγκεκριμένη περίπτωση. Αλλά δε θα ζητούσε από μια γυναίκα σαν κανένα αδύναμο, αξιολύπητο πλάσμα. Έφτασε λοιπόν μπουσουλώντας στο μπάνιο, όμως χρειάστηκε να καθίσει στο δάπεδο με τα μπλε πλακάκια μέχρι να σταματήσει το κεφάλι του να γυρίζει. Τελικά, έκανε την ανάγκη του, βούρτσισε τα δόντια του, έκανε με δυσκολία κι ένα ντους και ξαναγύρισε με τον ίδιο τρόπο στο καθιστικό.

Ο άνεμος είχε δυναμώσει, ή ίσως το σκοτάδι τον έκανε να φαντάζει πιο απειλητικός. Αλλόκοτοι σφυριχτοί ήχοι ακούγονταν απ’ έξω. Ο Τιγκ στάθηκε μπροστά στον καναπέ, όμως αντί να ξαπλώσει πάλι εκεί, τράβηξε το μαξιλάρι και την κουβέρτα πιο κοντά στη φωτιά. Οι χρυσοκίτρινες φλόγες χόρευαν εύθυμα, αλλά δε θα κρατούσαν όλη τη νύχτα. Αν ήταν ξαπλωμένος εδώ στο χαλί, κοντά στο τζάκι, θα μπορούσε να προσθέσει ευκολότερα άλλα ξύλα αργότερα. Χρησιμοποίησε ένα κούτσουρο για ν’ ανασηκώσει το δεξί του πόδι κι

έπεσε πάνω στην κουβέρτα.
Κι ενώ πίστευε ότι τώρα ήταν όλα τέλεια και μπορούσε να χαλαρώσει, ξαφνικά πρόσεξε ότι δεν μπορούσε να βλέπει το πρόσωπο της Ντέιζι, ενώ όλο το σώμα της ήταν στις σκιές. Έπρεπε να μετακινήσει το μαξιλάρι, το κούτσουρο και τον πρησμένο αστράγαλό του.

Μέχρι να το κάνει, είχε εξαντληθεί και το κορμί του πονούσε. Αλλά τώρα μπορούσε να τη βλέπει. Κι αυτός ήταν ο καλύτερος τρόπος για να ξεχνάει τους πόνους του. Υπήρχαν σκούροι κύκλοι κάτω απ' τα υπέροχα μάτια της. Αυτό δεν είχε σημασία όμως. Η Ντέιζι θα ήταν πανέμορφη κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες. Δε θα περνούσε ποτέ απαρατήρητη. Δεν ήταν, ωστόσο, καθόλου όπως ήθελε να πιστεύουν οι άλλοι ότι ήταν. Παρ' όλο που παραπονιόταν ότι είχε αποκλειστεί εκεί μ' έναν τραυματία και είχε απαιτήσει απ' το σερίφη να την απαλλάξει απ' αυτό το βάρος, τελικά τον είχε περιποιηθεί όσο καλύτερα γινόταν. Μπορεί να μιλούσε απότομα και επιθετικά, αλλά το άγγιγμά της ήταν τρυφερό, όπως και η έκφραση ανησυχίας στα μάτια της.

Πιο αντιφατική γυναίκα ο Τιγκ δεν είχε γνωρίσει στη ζωή του.
Παρ' ότι η εμφάνισή της έδειχνε ότι η γαλλική υψηλή ραπτική ήταν ό,τι πιο σημαντικό για εκείνη, εκδήλωνε ικανοποίηση τρώγοντας μια απλή πατατόσουπα. Και παρ' όλο που φερόταν σαν να είχε συνηθίσει να έχει υπηρέτες γύρω της, είχε δείξει ότι ήξερε τι μέτρα έπρεπε να πάρει για να επιβιώσει σε μια χιονοθύελλα.

Ο Τιγκ δεν το καταλάβαινε. Δεν καταλάβαινε αυτή τη γυναίκα.
Κάτι πολύ παράξενο συνέβαινε εδώ. Και δεν του άρεσαν καθόλου οι εκπλήξεις. Δεν τον πείραζε που τον ερέθιζε σεξουαλικά, κανένας άντρας δε θα μπορούσε να το ελέγξει αυτό. Το κάτω κεφάλι ενός άντρα δεν μπορεί να καταλάβει αν μια γυναίκα είναι καταστροφική. Το πάνω, όμως, μπορεί. Και η Ντέιζι του είχε στείλει ολοκάθαρα μηνύματα ότι ήταν μια άγρια λαίλαπα. Είχε ερωτευτεί και στο παρελθόν μια γυναίκα αυτού του είδους. Και δεν ήθελε να περάσει για δεύτερη φορά αυτή τη δοκιμασία. Δεν ήταν κακό όμως να κοιτάς ένα ωραίο πρόσωπο. Ήταν μία απ' τις πιο αγαπημένες φαντασιώσεις των αντρών, να βρεθούν αποκλεισμένοι κάπου με μια όμορφη γυναίκα. Όχι ότι θα συνέβαινε τίποτα. Ο Τιγκ δε θα της άγγιζε ούτε το χέρι.

Αλλά ξαφνικά τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα καθώς ένιωσε ένα πολύ ζεστό, πολύ σέξι γυναικείο κορμί κολλημένο πάνω στο δικό του. Και ήταν το κορμί της γυναίκας που ο ίδιος ορκιζόταν πριν μόλις μερικά λεπτά ότι δε θ' άγγιζε ούτε το χέρι της.

«Είσαι ξύπνιος, Τιγκ; Μην τρομάξεις. Εγώ είμαι».

Μπορεί να ήταν σκοτεινά στο δωμάτιο, αλλά ο Τιγκ ήξερε πολύ καλά σε ποια ανήκε το κορμί που ήταν κολλημένο επάνω του.

«Έχουμε διακοπή ρεύματος. Πάλι καλά που είχε κρατήσει μέχρι τώρα... αφού απ' την άλλη πλευρά του δρόμου είχε κοπεί πολύ νωρίτερα. Όταν ξημερώσει, θα κατεβώ στο υπόγειο, να δω αν μπορώ να βάλω μπρος τη γεννήτρια των Κάνινγκαμ. Προς το παρόν όμως κάνει πολύ κρύο. Η φωτιά στο τζάκι μόνη της δεν μπορεί να μας ζεστάνει, αλλά αν κολλήσουμε ο ένας πάνω στον άλλο και σκεπαστούμε με όλες τις κουβέρτες, θα είναι πολύ καλύτερα».

«Εντάξει».

«Η χιονοθύελλα μπορεί να συνεχιστεί, αλλά σε μια δυο μέρες κάποιος θα έρθει να σε σώσει. Έχουμε τρόφιμα, νερό και ξύλα. Μπορεί να κρυώνουμε, αλλά θα τα καταφέρουμε».

«Εντάξει».

«Δε θα πάθεις τίποτα. Ξέρω ότι είσαι τραυματισμένος. Κι όταν είσαι τραυματισμένος, είναι φυσικό να φοβάσαι πιο πολύ. Αλλά εγώ έχω μεγαλώσει στο Βερμόντ και ξέρω τι χρειάζεται να κάνω. Μην ανησυχείς».

«Δεν ανησυχούσα».

«Καταλαβαίνω ότι θα νιώθεις άβολα...» Παρ' όλο που το κεφάλι του ήταν έτοιμο να σπάσει και ο αστράγαλός του πονούσε αφόρητα, ο Τιγκ έσκυψε και τη φίλησε. Δεν το έκανε για να της κλείσει το στόμα. Δε θα τον πείραζε να την άκουγε όλη τη νύχτα να μιλάει. Αλλά τον πείραζε το γεγονός ότι του φερόταν σαν να ήταν κανένα παιδί του δημοτικού που έπρεπε να το καθησυχάσει.

Το φιλί μπορεί να ήταν μια αυθόρμητη αντίδραση, αλλά ήταν ένας λογικός τρόπος να της δείξει ότι ήταν άντρας και όχι παιδί.

Και αυτή ήταν η τελευταία λογική του σκέψη για πολλή ώρα. Δευτερόλεπτα. Λεπτά. Μπορεί και ώρες.

Ήταν παγωμένη. Ένας Θεός ήξερε πόση ώρα προσπαθούσε μάταια να ζεσταθεί μόνη της στην πολυθρόνα, αλλά τα χείλη της ήταν κρύα, τα χέρια της ακόμα πιο πολύ. Όταν το στόμα του άγγιξε το δικό της, όμως, η Ντέιζι έμεινε εντελώς ακίνητη. Σαν να έπαψε ακόμα και ν’ αναπνέει. Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα. Τα δικά του ήταν ήδη ανοιχτά και την περίμεναν. Ξαφνικά κοιτάχτηκαν κι οι δυο συνοφρυωμένοι μέσα στο μισοσκόταδο. Και είχαν σοβαρούς λόγους να είναι συνοφρυωμένοι. Ήταν δυο άγνωστοι που δεν περίμεναν -τουλάχιστον εκείνος σίγουρα δεν το περίμενε- ν’ αντιμετωπίσουν ρομαντικά προβλήματα. Τώρα που την είχε γευτεί, όμως, ο Τιγκ δεν μπορούσε να μην ξαναγυρίσει γι’ άλλο ένα φιλί.

Είχε τη γεύση κοιμισμένης γυναίκας. Μια γεύση πλούσια και γλυκιά. Ο λαιμός της είχε μια ανεπαίσθητη ευωδιά. Δεν ήταν ακριβώς άρωμα, αλλά κάτι καθαρό και φυσικό και απαλό... Λεβάντα, σκέφτηκε ο Τιγκ. Μια νότα άνοιξης μια νύχτα που δε θα μπορούσε να ήταν πιο σκοτεινή και πιο κρύα. Και αυτή ήταν η τελευταία φορά που τους απασχόλησε το κρύο. Τα κορμιά τους ξαφνικά άναψαν. Δεν μπορούσαν να κουνηθούν κάτω απ’ τα σκεπάσματα, κάτι που ήταν αστείο, αφού δε χρειάζονταν τη ζεστασιά που τους πρόσφεραν οι κουβέρτες.

Όχι, δεν μπορούσε να ήταν εκείνος αυτός που τη φιλούσε με τόσο πάθος, χαϊδεύοντας τις σέξι καμπύλες του κορμιού της. Ο Τιγκ δεν ήταν ποτέ αυθόρμητος. Ό,τι έκανε, το έκανε πολύ προσεκτικά και μελετημένα. Αλλά τώρα ήταν μόνοι οι δυο τους σ’ ένα άγριο χειμωνιάτικο σκηνικό. Ένας άντρας των σπηλαίων που είχε σύρει το ταίρι του μέχρι το κρεβάτι που είχε φτιάξει με προβιές ζώων.

Αν χτυπούσε κατά λάθος τον αστράγαλό του η Ντέιζι, ήταν ικανός να βάλει τα κλάματα σαν κανένα μωρό. Αλλά τώρα, ο άνθρωπος των σπηλαίων μέσα του είχε κυριέψει το μυαλό και το κορμί του. Εκτός αν η γεύση και το άγγιγμα της Ντέιζι είχαν αυτή την επίδραση πάνω του. Ο Τιγκ συνήθως δεν αντιδρούσε μ* αυτό τον τρόπο μετά από μερικά φιλιά. Και πίστευε ότι σεξ έκαναν μόνο δυο άνθρωποι που γνωρίζονταν καλά. Κι εκείνος δε γνώριζε καθόλου αυτή τη γυναίκα.

Ήταν όμως σαν να τη γνώριζε. Ίσως υπήρχε κάποια εξήγηση: ήταν δυο άνθρωποι που είχαν βρεθεί αποκλεισμένοι κάτω από αντίξοες συνθήκες, αλλά ο Τιγκ ένιωθε... ένιωθε σαν να μην τον είχε αγγίξει άλλη γυναίκα ποτέ. Η Ντέιζι έβγαλε μια πνιχτή κραυγή όταν το στόμα του διεκδίκησε για δεύτερη φορά το δικό της. Τα χείλη της τρεμούλιασαν, μετά μισάνοιξαν. Η γλώσσα της περίμενε τη δική του. Τα πλούσια μαλλιά της περνούσαν σαν μετάξι ανάμεσα στα δάχτυλά του καθώς έπιανε το κεφάλι της και την κρατούσε ακίνητη για να γευτεί πάλι τη γλύκα της. Τα χέρια της τυλίχτηκαν γύρω απ' το κορμί του, σαν να ήθελε να τον κρατήσει κολλημένο πάνω της. Παρά τα ρούχα που φορούσαν, ο Τιγκ ένιωθε τα ζεστά της στήθη στο στέρνο του. Δεν υπήρχε άλλη γυναίκα στον κόσμο που να φιλούσε σαν την Ντέιζι, σκέφτηκε. Δεν ήταν βέβαιος αν θα μπορούσε να ζήσει χωρίς να γεύεται τα χείλη της.

Η φωτιά στο τζάκι ήταν έτοιμη να σβήσει. Κουβέρτες ήταν μπερδεμένες γύρω απ' τα κορμιά τους. Το κεφάλι του και ο αστράγαλός του πονούσαν, αλλά ο πόνος στα σωθικά του ήταν πολύ μεγαλύτερος. Αυτό ήταν σαμπάνια που δεν την είχε γευτεί ποτέ πριν. Η Ντέιζι ήταν ένας μαγνήτης που τον τραβούσε κοντά της. Ο Τιγκ δεν περίμενε ποτέ ότι θ' αντιδρούσε μ' αυτό τον τρόπο. Τόσο παθιασμένα. Χωρίς αναστολές. Κανένας απ' τους δυο τους δεν είχε σκεφτεί ότι χρειαζόταν να προστατευτεί απ' τον άλλο. Όχι απόψε.

Εκείνη είχε πάει στην κόλαση και είχε γυρίσει. Δεν το είχε πει ακριβώς έτσι... αλλά εκείνος το έβλεπε στα μάτια της, στο άγγιγμά της, Ήταν σαν να του έλεγε: «Αγάπησέ με για να κλείσουν οι πληγές μου». Ο Τιγκ ήξερε τους στίχους απ' αυτό το τραγούδι. *Όταν ήσουν πληγωμένος, κλεινόσουν στον εαυτό σου, δίνοντας στις πληγές σου μια ευκαιρία να κλείσουν. Ήταν τρελός όποιος ζητούσε καινούριες πληγές πριν κλείσουν οι παλιές... κι όμως, η μοναξιά ήταν χειρότερη όταν ήσουν πληγωμένος. Σ' έκανε ν 'αμφιβάλλεις αν θα μπορούσες ποτέ να βασιστείς σε κάποιον άλλο. Σ'έκανε ν 'ανησυχείς που κάποιος που του είχες δώσει τον καλύτερο εαυτό σου δε σε είχε αγαπήσει αρκετά.*

Καθώς συνειδητοποιούσε πόσο ευάλωτη ήταν η Ντέιζι... έβλεπε πόσο ευάλωτος ήταν κι ο ίδιος.

Τράβηξε τα χείλη του απ' τα δικά της και προσπάθησε να ρουφήξει λίγο οξυγόνο, πριν αρχίσει να ρουφάει εκείνη όλη τη νύχτα. Για πάντα. «Ντέιζι...»

«Ξέρω. Αυτό είναι τρέλα». Προσπαθούσε κι εκείνη να ρουφήξει οξυγόνο και τον κοιτούσε με θολά μάτια. «Αλλά... είναι κάτι που δεν το περίμενα».

«Ούτε εγώ».

«Φιλάς πάντα τόσο ωραία, ή είμαι εγώ τόσο καλή που σ' εμπνέω;»

«Κάτι μου λέει πως μια απάντηση σ' αυτή την ερώτηση θα είναι χαστούκι για μένα».

Απαλά δάχτυλα χάιδεψαν το μάγουλό του. «Δε θα σε χτυπούσα ποτέ, *σερί*, στο πρόσωπο, όταν είσαι ήδη πληγωμένος. Το πολύ πολύ να έτρωγες καμιά γροθιά στο στομάχι».
«Ευχαριστώ».

«Αρχίσαμε και οι δύο να ξαναβρίσκουμε τα λογικά μας, νομίζω».

«Ναι», είπε ο Τιγκ χωρίς μεγάλο ενθουσιασμό.

«Μου αρέσουν οι ενστικτώδεις αντιδράσεις. Μου αρέσει να ζω την κάθε στιγμή. Αλλά αυτό ήταν ίσως... κάπως υπερβολικά ενστικτώδες».

«Το ξέρω. Εγώ δεν κάνω εύκολα ανοησίες».

«Όχι; Εγώ κάνω. Ειλικρινά, έχω κάνει τόσα ανόητα λάθη που θα μπορούσα να σου δώσω μαθήματα για το πώς να παίρνεις στραβά τη ζωή».

«Από σένα», είπε ο Τιγκ, «θα ήθελα να μάθω».

Ένα βαθύ, σέξι γέλιο βγήκε απ' το λαιμό της. «Και αν σου υποσχεθώ πως κάποια στιγμή στη διάρκεια αυτής της χιονοθύελλας...»

Ο Τιγκ περίμενε ν' ακούσει τη συνέχεια. Κι όταν η Ντέιζι δεν είπε τίποτ' άλλο, έγειρε το κεφάλι του για να βλέπει καλύτερα το πρόσωπό της.

Τα μάτια της ήταν κλειστά, ένα απαλό ροχαλητό έβγαινε πάλι απ' τα μισάνοιχτα χείλη της. Είχε κοιμηθεί. Έτσι, απ' τη μια στιγμή στην

άλλη. Αφήνοντάς τον ερεθισμένο και με μια αόριστη υπόσχεση. Ο Τιγκ ήθελε να ελπίζει πως αυτό δεν ήταν κάποιος οιωνός.

* * *

Η Ντέιζι άκουσε αμυδρά το κινητό τηλέφωνο που χτυπούσε. Η αλλαγή ώρας λόγω του ταξιδιού και η εξάντληση την είχαν ρίξει σ' έναν βαθύ λήθαργο. Έκανε κρύο. Αυτό το μυαλό της κατάφερε να το εγγράφει. Επίσης, ήταν μέρα, γιατί το δωμάτιο ήταν πολύ πιο φωτεινό απ' ό,τι το προηγούμενο βράδυ. Καθώς επανερχόταν στην πραγματικότητα, ξυπνούσε όλο και πιο πολύ. Βρισκόταν στο σπίτι των Κάνινγκαμ. Είχε φιλήσει έναν άγνωστό της άντρα.
Βρίσκονταν στη μέση μιας χιονοθύελλας. Θεέ μου, με πόσο πάθος είχε φιλήσει τον άγνωστο άντρα! Η φωτιά στο τζάκι έκαιγε σαν να της είχε βάλει κάποιος ξύλα πολύ πρόσφατα. Κι αυτός ο κάποιος δεν ήταν εκείνη. Δεν είχε φιλήσει μόνο τον άντρα που ήταν ξαπλωμένος δίπλα της, του είχε ριχτεί σαν πεινασμένη τίγρη. Όλα τα μέλη της οικογένειάς της έλειπαν απ' την πόλη. Ήταν απένταρη, ολόκληρη η ζωή της ήταν ένας κυκεώνας. Ήταν *ακόμα* κολλημένη πάνω στον Τιγκ Λάρσον σαν να τους είχαν δεμένους μαζί. Και το κινητό που χτυπούσε ήταν δικό του.

Η Ντέιζι πέταξε τις κουβέρτες κι ένιωσε τον παγωμένο αέρα να μαστιγώνει το δέρμα της. «Ναι», είπε απότομα στο σερίφη

όταν σήκωσε το κινητό του Τιγκ στην κουζίνα. «Το ξέρω ότι έχουμε διακοπή ρεύματος, Τζορτζ. Θα δω αν μπορώ να βάλω μπρος τη γεννήτρια των Κάνινγκαμ. Αν όχι, θα φέρω μέσα και τα υπόλοιπα ξύλα απ' το γκαράζ τους. Όχι, δεν ξέρω πώς είναι ο ασθενής μου...»
Μπλα, μπλα, μπλα. Γύρω στους εξήντα πόντους χιόνι. Έπεφτε ακόμα αλλά δεν ήταν τόσο πυκνό. Οι άνεμοι ήταν δυνατοί.
Η πόλη ήταν νεκρή, μόνο κάτι επείγον σ' έβγαζε στους δρόμους.

Η Ντέιζι χασμουρήθηκε, μετά περίμενε μέχρι να βρει ευκαιρία να πει κι εκείνη μια λέξη. «Εντάξει, εντάξει, δεν έχουμε καμιά ανακοπή καρδιάς ή κανέναν τοκετό. Αλλά ο Τιγκ έχει χτυπήσει άσχημα στο κεφάλι. Και

ο αστράγαλός του πονάει. Κράτησέ μας στον κατάλογο διασώσεων, εντάξει; Και ναι, θα σε πάρω αργότερα να σου πω πώς τα πάμε».

Καθώς γύριζε στο καθιστικό, υπενθύμισε στον εαυτό της να επικοινωνήσει σύντομα με τους γονείς και τις αδερφές της.
Δεν ήξεραν ότι είχε γυρίσει στο Γουάιτ Χιλς. Ούτε τους είχε πει όλη την ιστορία για το διαζύγιό της απ' τον Ζαν-Λυκ, αλλά αυτό ήταν άλλο θέμα. Το πρόβλημα ήταν πως, αν της τηλεφωνούσαν στη Γαλλία και δεν την έβρισκαν εκεί, θ' ανησυχούσαν.

Η Ντέιζι χτένισε με το ένα χέρι τα μπερδεμένα απ' τον ύπνο μαλλιά της. Το μυαλό της κάλπαζε, αλλά ξαφνικά σταμάτησε απότομα.
Όπως απότομα σταμάτησε και ο Τιγκ.

Για κάποιον άγνωστο λόγο, εμφανίστηκε μπουσουλώντας πίσω απ' τον καναπέ σαν παιδάκι που έπαιζε κρυφτό... μέχρι που την είδε και τον είδε. Και τότε πάγωσαν και οι δύο.

Η Ντέιζι δεν κουνήθηκε, αλλά η καρδιά της άρχισε να χτυπάει δυνατά... όπως και χτες βράδυ όταν τον είχε αγγίξει. Όταν είχε χωθεί κάτω απ' τις κουβέρτες μαζί του για να ζεσταθούν. Και όταν, εντελώς αδικαιολόγητα, είχε αρχίσει να τον χαϊδεύει. Ήταν σαν να την είχε κυριέψει κάποια ανεξέλεγκτη δύναμη. Πώς αλλιώς μπορούσε να εξηγήσει το γεγονός ότι αυτός ο παράξενος άντρας έκανε τις ορμόνες της να τρελαίνονται;

«Τι κάνουμε;» ρώτησε η Ντέιζι ευγενικά, βλέποντας ότι ο Τιγκ συνέχιζε να στέκεται εκεί πεσμένος στα τέσσερα.

«Έψαχνα για κάτι πίσω απ' τον καναπέ».

« Αχά».

«Έπεσε κάτι απ' την τσέπη μου χτες βράδυ. Ένα κλειδί. Όχι ότι το χρειαζόμουν αυτή τη στιγμή, αλλά όταν κατάλαβα ότι έλειπε, σκέφτηκα πως ήταν καλύτερα να το βρω πριν ξεχάσω...»

Η Ντέιζι δεν τσίμπησε. «Πονάει τόσο πολύ ο αστράγαλός σου; Δεν μπορείς να περπατήσεις καθόλου;»
Εκείνος την κοίταξε κατσουφιάζοντας. Δεν ήξερε ότι ο πρώην της ήταν αυθεντία στα ψέματα. «Μπορώ να περπατήσω», είπε ο Τιγκ εκνευρισμένος.

«Άκου», είπε η Ντέιζι. «Πήγαινε μπουσουλώντας στο μπάνιο, θα είναι δικό σου για όσο θα μείνουμε εδώ. Εγώ θα χρησιμοποιώ αυτό που είναι στον επάνω όροφο. Δε θα κάνουμε ντους όμως όσο έχει διακοπή ρεύματος, εντάξει; Αλλά το θέμα είναι...»

«Υπάρχει κάποιο θέμα;»

«Θα προσπαθήσω να σου βρω ένα μπαστούνι. Και κανένα παυσίπονο. Όταν γυρίσεις απ' το μπάνιο, ξάπλωσε στον καναπέ και θα βάλουμε πάγο στον αστράγαλό σου».

«Μπορώ να τα κάνω ο ίδιος όλα αυτά».

Συνέχισε όλη τη μέρα με το ίδιο ρεφρέν. Η Ντέιζι θα αγανακτούσε, αλλά ήταν τόσο χαριτωμένος... Κάθε φορά που πήγαινε εκείνη να κάνει κάτι, ο Τιγκ σερνόταν πίσω της, αποφασισμένος να βοηθήσει ή να το κάνει ο ίδιος. Έχοντας ζήσει με τον πιο εξαρτημένο άντρα του κόσμου τα τελευταία χρόνια, η Ντέιζι χαιρόταν αυτή την ανεξαρτησία του Τιγκ.

«Ξέρω πώς να βάλω μπρος μια γεννήτρια».

«Δεν αμφιβάλλω. Έχουν περάσει χρόνια από τότε που παρακολουθούσα τον πατέρα μου να βάζει μπρος τη δική μας και δεν ξέρω αν θυμάμαι τι ακριβώς έκανε ή αν μπορώ να το κάνω κι εγώ, αλλά η γεννήτρια είναι στο υπόγειο».

«Και λοιπόν;»

«Δεν μπορείς να κατεβείς στο υπόγειο μ' αυτό τον αστράγαλο. Γι' αυτό πρέπει να το κάνω εγώ. *Πήγαινε να καθίσεις στον καναπέ».*

«Θα καθίσω στο πάνω μέρος της σκάλας για την περίπτωση που έχεις κάποια απορία».

Η Ντέιζι ξεβίδωσε το κοντάρι της σκούπας για να του φτιάξει ένα πρόχειρο μπαστούνι. Έφερε πιο πολλά κούτσουρα. Φρόντισε τη φωτιά. Πάλεψε με τη γεννήτρια στο υπόγειο, αλλά δεν κατάφερε να τη βάλει μπρος. Έψαξε στα συρτάρια του κυρίου Κάνινγκαμ για κανένα έντυπο με οδηγίες, δοκίμασε άλλη μια φορά, αλλά πάλι δεν τα κατάφερε.

Θα κρύωναν λοιπόν. Ευτυχώς που είχαν το τζάκι και ξύλα. Δε θα πάθαιναν κρυοπαγήματα ούτε θα πέθαιναν απ' το κρύο. Αλλά αν

σταματούσαν ο αέρας και το χιόνι, ίσως συνδέονταν πάλι με το ηλεκτρικό ρεύμα. Και τότε η χιονοθύελλα θα ήταν ενοχλητική, αλλά δε θα έκανε δύσκολη τη ζωή τους.

«Μπορώ να κατεβώ στο υπόγειο», επέμεινε ο Τιγκ.

«Ναι. Αλλά αν πέσεις, δε θα μπορέσω να σε ανεβάσω πάλι επάνω».
«Δε θα πέσω».

Μόνο ένας άντρας θα έκανε μια τόσο γελοία δήλωση. Η Ντέιζι είχε φτιάξει και για τους δυο τους κάτι να τσιμπήσουν. «Φάε», του είπε μετά, θέλοντας ν' αποσπάσει την προσοχή του.

Και τα κατάφερε. Έριχνε καμιά κλεφτή ματιά στην πληγή του κεφαλιού του κάθε φορά που της δινόταν η ευκαιρία, αλλά δεν ήταν εύκολο, αφού ο Τιγκ ισχυριζόταν ότι ήταν εντάξει. Κάθε άλλο παρά εντάξει ήταν όμως. Η εγκοπή ήταν μεγάλη και το καρούμπαλο από κάτω έδειχνε μελανιασμένο. Από την άλλη μεριά, η λογική έλεγε ότι αν ήταν σοβαρά τραυματισμένος δε θα μπορούσε να τρώει σαν λύκος, όπως έκανε στο τελευταίο τους γεύμα.

«Δεν μπορώ να καταλάβω πώς το έφτιαξες αυτό όταν δεν υπάρχει καν κουζίνα».

«Αστειεύεσαι; Αυτό είναι πραγματική διασκέδαση. Χρησιμοποιείς τη φαντασία σου αντί ν' ανοίγεις μια κονσέρβα και να τη βάζεις στο φούρνο μικροκυμάτων». Ειλικρινά, δεν της άξιζαν τόσοι έπαινοι. Δεν είχε κάνει τίποτα το σπουδαίο. Είχε βρει μερικές κρεμάστρες των Κάνινγκαμ, είχε φτιάξει σούβλες και είχε πάρει απ' την κατάψυξη δυο μπριζόλες. Θα έπρεπε να ξαναγεμίσει το ψυγείο τους όταν τελείωνε αυτή η περιπέτεια.

Είχε πασπαλίσει τις μπριζόλες με σκόρδο και διάφορα μπαχαρικά. Είχε τυλίξει μερικές πατάτες σε αλουμινόχαρτο. Είχε προσθέσει κάτι από δω, κάτι από κει. Το θέμα ήταν πως οτιδήποτε γινόταν στα κάρβουνα είχε ωραία γεύση. Όχι ότι είχε κάνει εκείνη κανένα θαύμα.

«Δε θα ήταν τόσο δύσκολα τα πράγματα αν έπαιρνε μπρος η γεννήτρια. Ξέρω ότι μπορώ να το κάνω...»

Αρχίσαμε πάλι. Θα δυσκολευόταν να τον κρατήσει μακριά απ' το υπόγειο. Η Ντέιζι προσπάθησε να αποσπάσει πάλι την προσοχή του.

«Λοιπόν, πώς έτυχε ν' ασχοληθείς με τις κατεδαφίσεις;»

« Κατεδαφίσεις;»

«Ναι. Ξέρεις. Να γκρεμίζεις κουζίνες. Και τοίχους. Να χρησιμοποιείς όλα αυτά τα εργαλεία, να γεμίζεις πριονίδια. Ήταν πάντα το όνειρό σου ή δεν ωρίμασες ποτέ;»

Ο Τιγκ παραλίγο να πνιγεί. «Το ξύλο μου άρεσε απ' όταν ήμουν μικρός ακόμα. Το αγαπούσα τόσο που αποφάσισα να ασχοληθώ επαγγελματικά. Η δουλειά στους Κάνινγκαμ, όμως, είναι περισσότερο μια χάρη. Θα έλειπαν μερικές βδομάδες, γι' αυτό αποφάσισα να το κάνω όταν είχα ελεύθερο χρόνο απ' τις άλλες επαγγελματικές μου ασχολίες. Βασικά, κάνω ανακαινίσεις. Σε παλιό ξύλο. Ανώμαλα δάπεδα. Γερμένες στέγες. Κατεστραμμένες ξυλεπενδύσεις...»

Η Ντέιζι διέκρινε τη χαρά στη φωνή του καθώς μιλούσε για τη δουλειά του. «Πρόσεξε μην πάθεις τίποτα απ' τον πολύ ενθουσιασμό».

Ο Τιγκ χαμογέλασε. «Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Είμαι στο στοιχείο μου. Πήγα στο κολέγιο για να γίνω δικηγόρος. Αλλά το μισούσα. Άρχισα λοιπόν να μαθητεύω κοντά σ' έναν μεγάλο ξυλουργό».
«Γιατί δουλεύεις μόνος σου και πώς ξέπεσες στο Γουάιτ Χιλς;»
«Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι ξέπεσα;»
«Γιατί ξέρω ότι δεν άρχισες από δω. Θα σε γνώριζα. Θα είχαμε πάει στο σχολείο μαζί. Νομίζω. Πόσων χρόνων είσαι;»

«Τριάντα εφτά».

«Μερικά χρόνια πιο μεγάλος από μένα. Που σημαίνει ότι θα σε ήξερα οπωσδήποτε, γιατί ήξερα όλα τα ωραία αγόρια που ήταν λίγο πιο μεγάλα από μένα. Και στοιχηματίζω ότι ήσουν πολύ χαριτωμένος στο σχολείο, αφού και τώρα είσαι μπουκιά και συχώριο».

Ο Τιγκ παραλίγο να πνιγεί για δεύτερη φορά. «Κάμπελ, είσαι πολύ τολμηρή γυναίκα. Είσαι πάντα τόσο μεγάλο πειραχτήρι;»

«Θεέ μου, όχι. Μόνο όταν αποκλειστώ με κάποιον για κάποιο χρονικό διάστημα χωρίς αποσμητικό και χωρίς νερό για ντους».
«Υπάρχει αποσμητικό στο κάτω μπάνιο».

Η Ντέιζι ανασήκωσε το ένα φρύδι. «Και στο επάνω υπάρχει.

Προσπαθούσα απλώς να τονίσω ότι έχουμε αποκλειστεί εδώ μόνοι οι δυο μας και ότι το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να το διασκεδάσουμε. Το οποίο σημαίνει ότι πρέπει να μου πεις γιατί διάλεξες ένα σκουριασμένο χωριό σαν το Γουάιτ Χιλς για να ζήσεις».

«Υπάρχουν πολλά παλιά κτίσματα εδώ. Σπίτια, ιστορικά κτίρια, καταστήματα, εκκλησίες. Και αυτό είναι η ειδικότητά μου. Οι αναπαλαιώσεις. Όχι απαραίτητα η επαναφορά ενός κτιρίου στην αρχική του κατάσταση, αλλά το να παίρνω κάτι μισοπεθαμένο και να του ξαναδίνω ζωή».

«Πολύ ωραία. Αλλά δεν μπορούσες να βρεις κάποιο μέρος πιο συναρπαστικό απ' το Γουάιτ Χιλς;»

«Ίσως δεν ήθελα τίποτα πιο συναρπαστικό».

«Ίσως κρύβεις ένα μεγάλο, σκοτεινό μυστικό», είπε η Ντέιζι.

«Αν θες να ξέρεις, βγάζω λεφτά με τη σέσουλα στη μικρή σας πόλη».

«Χαίρομαι. Αλλά αυτό δε δίνει απάντηση στην ερώτηση γιατί διάλεξες αυτή την πόλη για να μείνεις».

«Έκανα μια δουλειά εδώ κάποτε και μου άρεσε το μέρος. Και αφότου αποφάσισα να εγκατασταθώ, πριν από πέντε χρόνια, έχω τόσες δουλειές που δεν τις προφταίνω. Το μόνο μου μειονέκτημα είναι ότι έχω μεσάνυχτα από τέχνες».

«Πρέπει να ξέρεις από τέχνες για να γίνεις ξυλουργός;»

«Όχι πάντα. Εννοώ, δώσε μου μια κουζίνα και θα σου φτιάξω ένα σχέδιο, θα σου βρω τρόπο να χρησιμοποιήσεις τις ίδιες συσκευές και να αξιοποιήσεις το χώρο που διαθέτεις. Μου αρέσει αυτό το είδος δημιουργικής δουλειάς. Αλλά σήμερα οι άνθρωποι προσλαμβάνουν κάποιον για μια ανακαίνιση και θέλουν να είναι ειδικός σε όλα. Είμαι άσος στα ξυλουργικά, αλλά όταν μου ζητάνε να διαλέξω χρώμα για έναν τοίχο ή πόμολα για πόρτες ή να τους πω τι έπιπλα ταιριάζουν με το δάπεδο δεν ξέρω τι να τους πω. Δεν καταλαβαίνω γιατί μου ζητάνε συμβουλές διακόσμησης και ούτε θέλω να επεκτείνω τη δουλειά μου. Όμως μερικές φορές αυτό είναι μειονέκτημα για μένα».

«Γιατί δεν προσλαμβάνεις έναν διακοσμητή εσωτερικών χώρων;» «Δε γίνεται».

«Α!» Η Ντέιζι έτριψε τα χέρια της. «Ανακάλυψα τον πραγματικό λόγο που έχεις απομονωθεί σε μια ερημική μικρή πόλη. Κάποια ερωτική σχέση με μια διακοσμήτρια;»

«Σου έχει πει κανείς ότι είσαι πολύ αδιάκριτη;» «Μόνο η μητέρα μου. Έλα, λοιπόν. Τι αξία έχει ένα μυστικό όταν δεν το λες σε κάποιον;»

«Δεν είναι μυστικό», είπε ο Τιγκ αγανακτισμένος.

«Θαυμάσια, γιατί τότε μπορείς να μου πεις χωρίς κανένα δισταγμό την ιστορία», είπε η Ντέιξι, κάνοντας τον να γελάσει. Και να ενδώσει.

«Ξεκίνησα απ' το Ράλι της Βόρειας Καρολίνας. Εκεί μεγάλωσα. Έχω ακόμα οικογένεια εκεί. Είχα αρραβωνιαστεί κάποτε όταν ετοιμαζόμουν να γίνω δικηγόρος, αλλά δεν της άρεσε όταν αποφάσισα να γίνω ξυλουργός».

«Ήταν ηλίθια. Τυχερός είσαι που την ξεφορτώθηκες», είπε η Ντέιζι.

«Για να είμαι ειλικρινής, εκείνη ξεφορτώθηκε εμένα...»

«Όπως και να έχει, γλίτωσες από μια τύχη χειρότερη κι από θάνατο. Λοιπόν, τι έγινε μετά;»

«Μετά γνώρισα τον Τζιμ Φάρινγκτον, τον καλύτερο ξυλουργό του κόσμου, και μαθήτευσα κοντά του. Ήταν αυστηρός, αλλά άψογος στη δουλειά του. Είχε και μια μικρότερη αδερφή».

« Αχά».

«Ναι. Την ερωτεύτηκα με την πρώτη ματιά που της έριξα. Ήμουν έτοιμος να την παντρευτώ απ' το πρώτο ραντεβού, αλλά μου φάνηκε πιο λογικό να δουλέψω μέχρι να γίνω συνεταίρος του Τζιμ. Χρειάζονται λεφτά για να παντρευτείς και να κάνεις οικογένεια. Κι εκείνη δεν ήθελε να παντρευτεί τόσο γρήγορα. Είχαμε σχέση δυο χρόνια, κάναμε σχέδια για το γάμο μας, αλλά δεν το κάναμε ποτέ. Εννοώ το γάμο, όχι το άλλο...»

«Δε χρειάζονται τόσες λεπτομέρειες».

«Εντάξει. Όμως παρουσιάστηκε ένα πρόβλημα».

«Δηλαδή;»

«Δεν μπορώ να σου πω πόσο καλός άνθρωπος ήταν ο Τζιμ. Και πόσο καλός τεχνίτης. Ει' αυτό ήμουν βέβαιος ότι θα γινόμαστε τέλειοι

συνεταίροι. Το ίδιο πίστευε κι εκείνος. Αλλά για κάποιο λόγο πίστευε ότι είχε πάντα δίκιο».
«Είχε;»
«Όχι βέβαια. Εγώ ήμουν αυτός που είχα πάντα δίκιο».
«Ω, αρχίζω να καταλαβαίνω».
«Όταν ο Τζιμ έλεγε μαύρο, εγώ έλεγα μπλε. Αν έλεγε δεξιές γωνίες, εγώ έλεγα αριστερές. Αρχίσαμε να μαλώνουμε ακόμα και μπροστά σε πελάτες. Αν δεν ήταν τόσο ξεροκέφαλος και αλαζόνας και απόλυτος...» «Σαν εσένα;» «Αυτό ακριβώς ήταν το πρόβλημα. Μοιάζαμε σαν δίδυμα αδέρφια. Η αδερφή του δεν ήξερε τίνος το μέρος να πάρει, αν και είχαμε πια καταλάβει ότι η σχέση μας δεν μπορούσε να διαρκέσει. Τότε έφυγα, γιατί ο Τζιμ είχε φτιάξει την επιχείρηση και είχε κάθε δικαίωμα να την κρατήσει. Εγώ, πάλι, ήθελα να πάω κάπου όπου θα μπορούσα να δουλεύω μόνος. Ένα μικρό μέρος όπου δε θ' αναγκαζόμουν να έχω συνεταίρο, αλλά θα υπήρχε αρκετή δουλειά ώστε να μου εξασφαλίζει μια καλή ζωή».

«Κάπου όπου δε θα ανησυχούσες πως θ' ανακάλυπτε κάποιος πόσο χοντροκέφαλος είσαι».

«Δεν είπα χοντροκέφαλος. Είπα ξεροκέφαλος».

«Υπάρχει διαφορά;»

«Φυσικά υπάρχει...» Ο Τιγκ ξαφνικά σταμάτησε να μιλάει. Η Ντέιζι ανασήκωσε το ένα φρύδι της ερωτηματικά, αλλά εκείνος της έκανε νόημα να σωπάσει. Η Ντέιζι δεν μπορούσε να καταλάβει τι άκουγε. Μέχρι που το άκουσε κι εκείνη. Σιγαλιά.

Τα κούτσουρα τριζοβολούσαν στο τζάκι, αλλά ο αέρας είχε σταματήσει.

Κατευθύνθηκαν και οι δύο προς το κοντινότερο παράθυρο. Ο Τιγκ με τη βοήθεια του σκουπόξυλου. Η Ντέιζι τράβηξε τις κουρτίνες.
Κανένας απ' τους δυο δεν παρακολουθούσε την ώρα. Τι σημασία είχε με τη χιονοθύελλα; Ήταν σούρουπο. Και μετά το φοβερό άνεμο και το χιόνι, ξαφνικά αντίκριζαν κάτι... μαγικό.

Ο αέρας είχε πέσει εντελώς, σαν να μην είχε φυσήξει ποτέ. Το φως του φεγγαριού έλουζε το κάτασπρο τοπίο. Δεν υπήρχαν χνάρια πάνω στο

χιόνι, ούτε αμάξια ή οποιοδήποτε άλλο σημάδι ζωής γύρω τους.

Η Ντέιζι ένιωσε την καρδιά της να σφίγγεται. Είχε φύγει απ’ το Βερμόντ. Δεν ήθελε να γυρίσει ποτέ εδώ. Δεν ήθελε να ξαναδεί χιονοθύελλα στη ζωή της... Είχε ξεχάσει όμως πως, όταν σταματούσε η χιονοθύελλα, ολόκληρος ο κόσμος γινόταν μαγικός. Και τότε δεν υπήρχε τίποτα πιο όμορφο απ’ αυτό, γιατί οι χιονοθύελλες δεν ήταν ποτέ ίδιες η μία με την άλλη. Το φως του φεγγαριού, η μαγεία, τα διαμάντια του χιονιού... Ήταν αδύνατο να μη νιώσεις κάτι. Ένα δέος. Ένα κύμα αγνής χαράς, βλέποντας την ομορφιά του τοπίου.

Γύρισε το κεφάλι της και έπιασε τον Τιγκ να κοιτάει εκείνη και όχι έξω απ’ το παράθυρο.

«Είναι... τόσο υπέροχα», ψιθύρισε η Ντέιζι.

«Ναι, είσαι», είπε εκείνος αργά πριν την πάρει στην αγκαλιά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Εντάξει, η Ντέιζι ήξερε πάντα ότι την επηρέαζαν οι μαγικές στιγμές και... οι μαγικοί άντρες. Γί' αυτό είχε γίνει τόσο κυνική και τόσο επιφυλακτική. Αλλά ο Τιγκ δεν έπαιζε δίκαια. Πρώτον, την έκανε να γελάει. Και ξαφνικά, χωρίς λόγο, της είχε πει ότι ήταν υπέροχη... κάτι που δεν της είχε πει κανείς εδώ και πάρα πολύ καιρό.

Και μετά, όταν την τράβηξε στην αγκαλιά του, η Ντέιζι έλιωσε σαν ζεσταμένο παγωτό. Σαν παγάκι κάτω απ' το φως του ήλιου. Σαν μια ηλίθια γυναίκα που δεν είχε περισσότερο μυαλό από μια κότα.

Το σκουπόξυλό του έκανε έναν υπόκωφο ήχο όταν το πέταξε στο χαλί. Τα χέρια του έπιασαν το πρόσωπό της και τα χείλη του αναζήτησαν τα δικά της.

Η Ντέιζι τύλιξε τα δικά της χέρια στο λαιμό του για να μην πέσει. Άφησε την κουρτίνα που τους προστάτευε απ' το κρύο και τους απομόνωνε απ' τον υπόλοιπο κόσμο ταυτόχρονα. Δεν τον γνώριζε. Ούτε εκείνος τη γνώριζε. Κι όμως, αντί να νιώθει ότι αυτό ήταν τρέλα, μια μικρή φωνή ψιθύριζε στην καρδιά της ότι ήταν κάτι διαφορετικό. Ήταν πραγματικά μια στιγμή που δε θα ζούσε ποτέ ξανά.

Ήταν τόσο ζεστός. Τόσο λαίμαργος. Εκείνη τη στιγμή η Ντέιζι δεν ήθελε να χάσει αυτή την αίσθηση. Έντεκα χρόνια αντιμετώπιζε μόνη τα προβλήματά της. Δεν είχε χάσει ξαφνικά τα μυαλά της. Ήξερε ότι δεν είχε σκοτώσει τους δράκους της και ότι η πραγματικότητα θα τη χτυπούσε σύντομα σαν γροθιά στο στομάχι. Αλλά είχαν περάσει τόσα χρόνια. Είχε ξεχάσει πώς ήταν... να νιώθεις *ωραία* με κάποιον, να νιώθεις τόσο δυνατό πόθο, να νιώθεις χαρά χωρίς να ανησυχείς πόσο θα σου κόστιζε αυτή τη φορά.

«Θεούλη μου», ψιθύρισε ο Τιγκ. «Κυρία μου, όταν παίρνεις φόρα, είσαι φοβερή».

«Κι εγώ ετοιμαζόμουν να παραπονεθώ για το ίδιο πράγμα».

«Να ξεκαθαρίσουμε κάτι... Εγώ δεν παραπονέθηκα».

«Ούτε εγώ». Η Ντέιζι έγειρε το κεφάλι της. «Θα χάσουμε τα μυαλά μας και θα το κάνουμε ή θα σκεφτούμε λογικά και θα σταματήσουμε;»

«Εγώ ψηφίζω να χάσουμε τα μυαλά μας».

«Θέλεις να φερθείς παράτολμα και ανεύθυνα;»

«Ναι. Φυσικά». Ο Τιγκ δίστασε. «Αμέσως μόλις φέρω ένα προφυλακτικό».

Η Ντέιζι ένιωσε ζεστασιά στην καρδιά της. Σχεδίαζε να μη συμπαθήσει άντρα τουλάχιστον για μια χιλιετία. Αλλά αγαπούσε πάρα πολύ τα μωρά και δε θα ήθελε να το διακινδυνεύσει. Και ήταν σπάνιο να βρίσκεις έναν άντρα που έβαζε πρώτα και πάνω απ' όλα τα μωρά, όπως κι εκείνη. Αυτή τη στιγμή η Ντέιζι τον συμπαθούσε τόσο που ένιωθε κάποιους δισταγμούς. «Δεν πιστεύεις ότι μπορεί να μετανιώσεις γι' αυτό; Ότι είμαστε πολύ βιαστικοί;»
«Φυσικά θα το μετανιώσουμε. Φυσικά είμαστε πολύ βιαστικοί». Ο Τιγκ ετοιμαζόταν για άλλο ένα φιλί και η φωνή του ακούστηκε βραχνή. «Ξέρεις ότι δεν είναι καλό να κάνεις έρωτα πολύ σύντομα».

«Ναι, το ξέρω». Η Ντέιζι έπιασε τον εαυτό της να κοιτάει το στόμα του.

«Κι εγώ. Πίστεψέ με, η απόφαση είναι δική σου. Αποκλειστικά. Αν θέλεις να στείλεις ένα σήμα να σταματήσουμε, θα το αποδεχτώ. Μόνο προσπάθησε να το κάνεις μέσα στο επόμενο λεπτό, εντάξει;»

«Τι σ' έκανε να πιστέψεις ότι θα ήθελα να σταματήσουμε;» ρώτησε η Ντέιζι. Ο Τιγκ χαμογέλασε, αλλά αμέσως μετά τα χείλη του διεκδίκησαν τα δικά της σ' ένα αργό, νωθρό φιλί.

Οι φλόγες του πόθου που φούντωναν μέσα τους ήταν ικανές να λιώσουν όλο τον πάγο απ' τη χιονοθύελλα. Τα φιλιά του τη ζάλιζαν. Η Ντέιζι ήταν συνηθισμένη στο πάθος. Της άρεσε. Της άρεσε πολύ. Τη συγκινούσε πάντα αυτή η αίσθηση κινδύνου, όταν ένας δυνατός άντρας έκανε την καρδιά της να χτυπάει άστατα.
Μόνο που διάλεγε πάντα καθάρματα. Και δεν το άντεχε άλλο πια.

Παραδεχόταν ότι η κρίση της στους άντρες δεν ήταν καλή, ότι δεν ερωτευόταν ποτέ αυτούς που ήταν κατάλληλοι για κείνη. Αλλά δεν ήθελε να πονέσει πάλι η καρδιά της. Έπρεπε να την προστατέψει. Να γίνει πιο σκληρή. Να μην ξαναπλησιάσει κανένα κάθαρμα.

Ωστόσο αυτή τη φορά ήταν διαφορετικά. Η συγκίνηση, ο κίνδυνος, η ανησυχία... ήταν όλα εκεί. Δεκαπλάσια. Αν και αυτός δεν ήταν το είδος άντρα που ήξερε ή είχε γνωρίσει ποτέ.

«Τιγκ», ψιθύρισε με διατακτική φωνή, ενώ δεν ένιωθε κανένα δισταγμό στο κορμί της. Αλλά αυτό ακριβώς ήταν το πρόβλημα.
Το κορμί της. Το κορμί της, που είχε αρχίσει ξαφνικά να λιώνει.

Ο Τιγκ είχε ήδη βγάλει το πουλόβερ της απ' το κεφάλι της και το είχε πετάξει κάπου στις σκιές. Τα μεγάλα, ροζιασμένα χέρια του είχαν γλιστρήσει στη μέση της και είχαν βγάλει με επιδέξιες κινήσεις και το μαύρο παντελόνι της. Μετά, ίσως επειδή δεν μπορούσε να κρατήσει άλλο το βάρος του σώματός του πάνω στον τραυματισμένο αστράγαλό του, είχε πέσει στον καναπέ. Αλλά δεν είχε καθίσει αμέσως. Τα χείλη του είχαν χαϊδέψει το στήθος της και είχαν συνεχίσει να γλιστράνε όλο και πιο χαμηλά. Φορούσε εσώρουχα. Γαλλικά εσώρουχα. Ένα μικροσκοπικό σλιπάκι, κρεμ με δαντέλα. Και εκεί σταμάτησε. Φίλησε πρώτα τη δαντέλα, μετά το κρεμ σατέν... αλλά όχι γυμνή σάρκα. Βέβαια, το σατέν ήταν ένα πολύ λεπτό εμπόδιο.
Μια κραυγή ξέφυγε απ' τα χείλη της, κι αυτός ήταν ο τελευταίος ήχος που έβγαλε η Ντέιζι. Δυσκολευόταν ν' αναπνεύσει. Άπλωσε τα χέρια της να τον αγκαλιάσει, ένιωσε τους μυς στην πλάτη του να συστέλλονται και να διαστέλλονται, περιμένοντας το άγγιγμά της. Το στόμα του διεκδίκησε πάλι το δικό της και, καθώς τα χείλη του ρουφούσαν παθιασμένα τα χείλη της, εκείνη τράβηξε το πουκάμισό του και μετά το τζιν και το φερμουάρ του.

Τα μέλη τους ήταν μπερδεμένα. Η Ντέιζι προσπαθούσε να τον φέρει πάνω της στον καναπέ, ενώ ο Τιγκ πάσχιζε να κάνει το ίδιο. Σε λίγο η ιδέα του καναπέ εγκαταλείφτηκε. Η γυμνή πλάτη της ακούμπησε στο σκληρό χαλί και ο Τιγκ συνέχισε να τη φιλάει, πιέζοντας τη λεκάνη του πάνω στη γυμνή τώρα κοιλιά της, αφήνοντάς τη να καταλάβει πόσο πολύ την ήθελε.

Η φωτιά έστειλε ξαφνικά ένα σύννεφο από χρυσοκίτρινες σπίθες ψηλά προς την καμινάδα. Ένα κούτσουρο έπεσε απ' τη σχάρα. Όλες αυτές τις ώρες, τους ζέσταινε ικανοποιητικά το τζάκι αν φορούσαν όλα τους τα ρούχα. Τώρα όμως ήταν σχεδόν ολόγυμνοι, αλλά η Ντέιζι ένιωθε ζεστή. Θα μπορούσε να βγει ακόμα και στο χιόνι και να συνεχίσει να νιώθει ζεστή. Αυτή η σκέψη θα έπρεπε να την κάνει να γελάσει. Το σεξ ήταν ωραία διασκέδαση. Έδινε κάποιο νόημα στη ζωή. Έκανε μια γυναίκα να νιώθει ζωντανή, σημαντική, την έκανε να συνειδητοποιεί τη δύναμή της. Αλλά δε θα έπρεπε να ξεριζώνει την ψυχή της. Θα έπρεπε;

Η Ντέιζι δεν ήταν κανένα άβγαλτο κοριτσάκι. Ήξερε τη ζωή. Δεν πίστευε πια στα παραμύθια. Αλλά αυτή η λαχτάρα που ένιωθε ξαφνικά ήταν τρομακτική, ανησυχητική και... πιεστική.

Τα μάτια του Τιγκ άνοιξαν απότομα και κοίταξαν τα δικά της. «Είσαι έτοιμη;» τη ρώτησε.

«Ω, ναι. Δέκα φορές ναι».

«Αν πέσουμε στο κενό, θα το κάνουμε μαζί».

«Ναι».

«Δε μ' απασχολεί καθόλου το αύριο. Απόψε είσαι δική μου».

«Ναι. Κι εσύ είσαι δικός μου».

«Ω, ναι». Μετά μπήκε μέσα της. Το κεφάλι του τινάχτηκε πίσω, ο σφυγμός στο λαιμό του χτυπούσε δυνατά όπως κι ο δικός της. *«Ναι»*. Ο Τιγκ μπήκε πιο βαθιά, την κοίταξε στο πρόσωπο. «Ω, ναι», ψιθύρισε για τρίτη φορά, σαν να είχε φτάσει τόσο βαθιά μέσα της που θα μπορούσε ν' αγγίξει ακόμα και την ψυχή της.

Και μετά ήταν όπως ακριβώς της είχε πει. Έπεσαν και οι δύο στο κενό.

* * *

Η Ντέιζι ξύπνησε από έναν εφιάλτη. Τη μια στιγμή βρισκόταν κλεισμένη σ' ένα κουκούλι ζεστασιάς και ασφάλειας... και την άλλη ένας ανεξήγητος φόβος έκανε το στομάχι της να σφίγγεται.

Τα μάτια της άνοιξαν. Χτες το πρωί την είχε ξυπνήσει ένα κινητό

τηλέφωνο. Το ίδιο τηλέφωνο χτυπούσε πάλι σε κάποιο σημείο του σπιτιού. Όλα τ' άλλα ήταν διαφορετικά όμως. Το φως της μέρας έμπαινε από μια χαραμάδα ανάμεσα στις κουρτίνες. Όλα τα φώτα στο σπίτι των Κάνινγκαμ ήταν αναμμένα. Καινούριοι θόρυβοι ακούγονταν από παντού: το απαλό βουητό ενός ψυγείου, ένα ραδιόφωνο σε κάποιο άλλο δωμάτιο, ήχοι σωλήνων ζεστού νερού. Ένας άντρας ήταν κυριολεκτικά τυλιγμένος γύρω της. Η Ντέιζι συνειδητοποίησε ότι είχε έρθει το ηλεκτρικό ρεύμα και η χιονοθύελλα είχε περάσει. Αλλά ο άντρας συνέχιζε να την κρατάει σφιχτά, προστατεύοντάς την απ' τους δράκους και το σκοτάδι και... Αυτός ήταν ο εφιάλτης της.

Ενοχές άρχισαν να ξυπνάνε μέσα της. Ίσως είχε κουλουριαστεί δίπλα στον Τιγκ το πρώτο βράδυ, αλλά δεν είχε συμβεί τίποτα σοβαρό. Αυτό μπορούσε να το συγχωρήσει στον εαυτό της. Αλλά χτες βράδυ...

Χτες βράδυ είχε κάνει έρωτα μαζί του... και δεν ήταν παρά ένας άγνωστος. Δεν το συνήθιζε αυτό. Μπορεί να έκανε ανοησίες, να έπαιρνε επιπόλαιες αποφάσεις, να διάλεγε λάθος άντρες, αλλά ποτέ πριν δεν είχε φερθεί τόσο ανόητα.

«Αυτό το κινητό», ακούστηκε η βαρύτονη φωνή του στην καμπύλη του λαιμού της, «συνεχίζει να χτυπάει. Όποιος είναι, προφανώς δε σκοπεύει να το κλείσει. Θέλεις να το σηκώσω;»

«Όχι, θα το σηκώσω εγώ. Θα σε πονέσει ο αστράγαλός σου αν σηκωθείς και περπατήσεις. Ο σερίφης θα είναι». Δυστυχώς η Ντέιζι δεν μπορούσε να είναι απόλυτα βέβαιη γι' αυτό πριν σηκωθεί απ' το κρεβάτι ολόγυμνη. Το κινητό ήταν στην κουζίνα, στην πρίζα, αλλά το ρεύμα μάλλον δεν είχε πολλή ώρα που είχε έρθει, γιατί η σύνδεση δεν ήταν τόσο καθαρή.

«Ντέιζι Κάμπελ, αν δεν το σήκωνες σύντομα, θα πάθαινα καρδιακή προσβολή. Νόμιζα ότι κάτι πάθατε!»

«Όχι, είμαστε και οι δύο μια χαρά, Τζορτζ». Η Ντέιζι γύρισε, ψάχνοντας απεγνωσμένα να βρει κάτι για να καλύψει τη γύμνια της. Το μόνο που μπορούσε να δει ήταν μια χοντροκομμένη ποδιά ξυλουργού. Θα κάλυπτε το μπροστινό τμήμα του κορμιού της. Περίπου. «Δεν μπορούσα να έρθω γρηγορότερα στο τηλέφωνο, αλλά είμαστε καλά».

«Ωραία. Τα εκχιονιστικά έχουν βγει εδώ και τρεις ώρες στους δρόμους.

Θα φτάσουμε στη δική σας περιοχή σε καμιά ώρα. Είναι το καλύτερο που μπορώ να κάνω. Έπρεπε να καθαριστούν πρώτα οι αυτοκινητόδρομοι και το κέντρο της πόλης. Ο ασθενής σου επέζησε, να υποθέσω;»
Ο ασθενής της. Αυτός με το τραύμα στο κεφάλι και τον πρησμένο αστράγαλο. Αυτός που της είχε κάνει έρωτα ανελέητα και ακούραστα την περισσότερη νύχτα. «Χμμ... τελικά δεν είναι τόσο βαριά τραυματισμένος όσο νόμιζα στην αρχή».

«Αυτό είναι ευχάριστο. Αλλά θα μπορέσουμε να του κάνουμε εξετάσεις στο νοσοκομείο σήμερα το πρωί. Τώρα, όσο για σένα, θα θέλεις να πας στο σπίτι σου...»

«Η θέρμανση δε δουλεύει στο σπίτι των γονιών μου. Γι' αυτό ήρθα στους Κάνινγκαμ».

«Εντάξει. Όταν κλείσουμε, θα...»

Ο Τζορτζ είπε και κάτι άλλο. Αλλά η Ντέιζι δεν είχε ιδέα τι. Δεν είχε ιδέα πότε σταμάτησε να μιλάει και έκλεισε το τηλέφωνο, γιατί ξαφνικά είδε τον Τιγκ να στέκεται στην πόρτα, φορώντας τζιν και κοιτώντας την επίμονα.

Τί ποδιά του ξυλουργού κάλυπτε τα στρατηγικά σημεία του κορμιού της, και τώρα δεν έκανε πια πολύ κρύο όπως πριν.
Το ζεστό νερό προφανώς κυκλοφορούσε αρκετές ώρες στα σώματα του καλοριφέρ. Κι όμως, το βλέμμα του Τιγκ την έκανε να τρέμει.

Όλα πάνω του της έφερναν στο μυαλό αναμνήσεις απ' το προηγούμενο βράδυ. Τα ανακατεμένα μαλλιά του... Η Ντέιζι θυμόταν πώς είχε πλέξει τα δάχτυλά της μέσα στα πλούσια μαλλιά του, τραβώντας τον πιο κοντά, απαιτώντας περισσότερα φιλιά, πιο βαθιά φιλιά, πιο παθιασμένα φιλιά.
Θυμόταν τη γεύση των χειλιών του. Θυμόταν τη στιγμή που τον είχε δαγκώσει στον αριστερό ώμο. Θυμόταν ακόμα και τα γυμνά πόδια του... Πώς είχε τιναχτεί όταν την είχε αγγίξει ξαφνικά με τα κρύα δάχτυλά του και μετά πώς είχε γελάσει πριν την ξαπλώσει ο Τιγκ στην κουβέρτα και την ξαναφιλήσει.

Τη νύχτα ήταν εραστής της... τώρα, όμως, στο φως της μέρας ήταν ένας

άγνωστος. Ένας άγνωστος στον οποίο είχε μιλήσει με μεγαλύτερη ειλικρίνεια απ’ ό,τι στον άντρα της. Δεν ήξερε πώς να το εξηγήσει αυτό. Δεν υπήρχε άντρας πάνω στον πλανήτη που μπορούσε να την αναστατώσει. Μέχρι τώρα.

Και το χειρότερο, στο φως έδειχνε πιο γοητευτικός απ’ ό,τι στο μισοσκόταδο. Το στομάχι της σφίχτηκε. Χαλάρωσε, είπε στον εαυτό της. Δεν ήταν αγάπη. Ήταν ανοησία της να κοιμηθεί μ’ έναν άγνωστο άντρα, αλλά ευτυχώς δεν ήταν ερωτευμένη μαζί του. Μπορούσε ν’ αντιμετωπίσει ένα λάθος της. Είχε κάνει πολλά στη ζωή της και είχε αρκετή πείρα. Αλλά δεν ήταν βέβαιη ότι θα το άντεχε αν ερωτευόταν λάθος άντρα γι’ άλλη μια φορά.

Ο τρόπος που στεκόταν εκεί και την κοίταζε έδειχνε σαν να ετοιμαζόταν για επίθεση πάλι. Στηριγμένος στην κάσα της πόρτας και στο μπαστούνι για να προστατέψει τον αστράγαλό του, κανονικά θα έπρεπε να δείχνει αδύναμος και αξιολύπητος. Αντί γι’ αυτό, τα ονειροπόλα μάτια του έδιναν τολμηρές, αμαρτωλές υποσχέσεις. Και το χειρότερο, ένα ηλίθιο κομμάτι της καρδιάς της χαιρόταν γι’ αυτές τις υποσχέσεις. Ήθελε να της επιτεθεί. Ήθελε να κάνει άγριο έρωτα μαζί του. Είχε χάσει τα λογικά της. «Θα είναι εδώ σε λιγότερο από μία ώρα».

«Που να πάρει η οργή».

Η Ντέιζι δε θα χαμογελούσε. «Θα σε πειράξει που θα ξαναφάς αληθινό φαγητό και θα γυρίσεις στο σπίτι σου και στο κρεβάτι σου;»

Εκείνος έκανε ένα βήμα μπροστά. «Θα με πειράξει που δε θα είμαι πια απομονωμένος μαζί σου. Θα ήθελα να μέναμε πέντε έξι μέρες ακόμα τουλάχιστον. Παγιδευμένοι μαζί. Όπως τώρα».

Η καρδιά της Ντέιζι σκίρτησε. Ο Τιγκ είχε αρχίσει ν’ αγγίζει αυτό το ευαίσθητο σημείο που δεν άφηνε κανέναν να πλησιάσει. Γιατί ήταν αποφασισμένη να μην επιτρέψει σε κανέναν να ραγίσει ξανά την καρδιά της. «Όχι», είπε εύθυμα. «Μια περιπέτεια είναι πάντα διασκεδαστική. Αλλά αν διαρκούσε πολλές μέρες θα μας τελείωναν τα προφυλακτικά -και τα τρόφιμα-και θ’ άρχιζες ν’ ανησυχείς ότι είχαμε δεθεί και ότι αναπτυσσόταν “μια σχέση” ανάμεσά μας ή κάτι άλλο τρελό».

«Νομίζεις ότι θ’ ανησυχούσα γι’ αυτό;»

Τίποτα απ’ ό,τι του είχε πει δεν είχε σταθεί ικανό να σβήσει τη λάμψη απ’ τα μάτια του, γι’ αυτό η Ντέιζι κατέφυγε στο καλύτερο μέσο άμυνας που ήξερε. Την αλήθεια. «Δε θα κρατούσε πολύ, Τιγκ. Αλλά δε μετανιώνω για τη χτεσινή νύχτα και ελπίζω να μη μετανιώνεις ούτε εσύ».
«Δε μετανιώνω».

Η Ντέιζι δίστασε. Ήθελε να είναι προσεκτική. Μα δεν μπορούσε να αφήσει αυτή τη συζήτηση αν δε βεβαιωνόταν ότι ο Τιγκ δεν είχε πληγωθεί. «Χτες βράδυ», είπε απαλά, «νομίζω ότι... φτιάξαμε μια ανάμνηση».

Το βλέμμα του δεν άφησε στιγμή το πρόσωπό της. «Μου αρέσει αυτή η φράση. Φτιάξαμε μια ανάμνηση. Δε μου συμβαίνει συχνά. Όχι έτσι».

«Ούτε σ’ εμένα. Αλλά δε θα μείνω για πολύ στο Γουάιτ Χιλς.
Αυτό είναι βέβαιο». Η Ντέιζι χαμογέλασε. «Ε, πρέπει να Ντυθείς. Η ώρα περνάει. Σε λίγο θα μας χτυπήσουν την πόρτα».

Όταν όμως πέρασε από δίπλα του, εκείνος δεν κουνήθηκε. Δεν την άγγιξε. Ο Τιγκ δεν άγγιζε μια γυναίκα αν δεν του έδειχνε με κάποιον τρόπο ότι το ήθελε. Αλλά ήταν αστείο να προσπαθεί να καλυφθεί με την ποδιά του ξυλουργού. Δεν την είχε πειράξει όταν την κοίταζε γυμνή χτες βράδυ. *Ήθελε* να την κοιτάζει. Της *άρεσε* να είναι γυμνή στο κρεβάτι μαζί του.

Γιατί ένιωθε άβολα τώρα;
«Ντέιζι... αντιπαθείς τόσο πολύ το Γουάιτ Χιλς;»

Ο Τιγκ έκανε αυτή την ερώτηση σοβαρός, γι’ αυτό η Ντέιζι του απάντησε στο ίδιο ύφος. «Στην πραγματικότητα, αγαπούσα πολύ το Γουάιτ Χιλς. Τουλάχιστον όταν ήταν εδώ η οικογένειά μου. Ήμαστε πάντα πολύ δεμένοι. Αλλά, για μένα, το να ζω σε μια μικρή πόλη...» Κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι της.

«Το βρίσκεις πληκτικό;»

«Όχι πληκτικό. Αλλά ένιωθα πάντα σαν να ζούσα σε μια γυάλα.

Ξέρουν όλοι τις υποθέσεις των άλλων. Αν φορούσες κόκκινο φόρεμα σε μια κηδεία, την άλλη μέρα θα το ήξεραν όλοι στις τρεις γειτονικές κομητείες. Δεν μπορείς να κάνεις ένα λάθος. Δεν μπορείς να θέλεις κάτι διαφορετικό. Δεν μπορείς να είσαι... ανώνυμος. Πρέπει να μπεις στο καλούπι».

«Τι είναι το καλούπι;»

«Το καλούπι είναι... να φέρεσαι όπως όλοι οι άλλοι. Εδώ, η μεγαλύτερη διασκέδαση Σάββατο βράδυ είναι να κοιτάς τα τρακτέρ να περνάνε και να βλέπεις τα παιχνίδια φούτμπολ του σχολείου. Οι γυναίκες κρεμάνε ακόμα έξω τα πλυμένα ρούχα τους. Οι άντρες πλένουν τα αμάξια τους κάθε Κυριακή απόγευμα. Οι άνθρωποι πληρώνουν τους λογαριασμούς τους, μεγαλώνουν τα παιδιά τους, παίρνουν μέρος σε διαγωνισμούς για το καλύτερο χριστουγεννιάτικο δέντρο».

«Και είναι κακό αυτό;» «Δεν είναι καθόλου κακό για τους περισσότερους ανθρώπους». Η Ντέιζι προσπάθησε να του εξηγήσει. «Η μητέρα μου συνήθιζε να λέει ότι ήμουν η μόνη απ' τις κόρες της που δεν έκανε τίποτα συνηθισμένο. Νομίζω ότι βγήκα απ' τη μήτρα θέλοντας να χορέψω μέχρι το πρωί. Και δεν υπήρχε κανείς να το κάνει αυτό μαζί μου. Όχι εδώ».

«Μισούσες πραγματικά την παιδική σου ηλικία εδώ». Δεν ακούστηκε σαν ερώτηση. Ευτυχώς. Γιατί δεν ήταν.

«Δεν τη μισούσα. Λατρεύω τους γονείς μου και τις αδερφές μου. Και η πόλη μού αρέσει. Εγώ δεν της αρέσω», είπε με ειλικρίνεια η Ντέιζι και μετά χαμογέλασε. «Ούτε εσύ θα με συμπαθείς όταν με γνωρίσεις καλύτερα».

Η λάμψη στα μάτια του Τιγκ έγινε προκλητική. «Ακούγεσαι πολύ σίγουρη γι' αυτό».

«Ω, είμαι απόλυτα σίγουρη. Οι γείτονες έλεγαν ότι ήμουν σαν φύλλο που το πετάει από δω κι από κει ο άνεμος. Και οι μανάδες μάζευαν τα παιδιά τους μέσα όταν περνούσα με το αμάξι μου, για να τα προστατέψουν απ' την κακή επιρροή της "αχαλιναγώγητης Ντέιζι Κάμπελ".

«Τώρα με τρομάζεις», είπε ο Τιγκ ξερά.
Γέλασαν κι οι δύο και μετά έσπευσαν να ντυθούν και να συμμαζέψουν το σπίτι πριν έρθουν τα εκχιονιστικά.

Η Ντέιζι ήξερε ότι δεν τον είχε τρομάξει, αλλά ήλπιζε με όλη της την καρδιά να του είχε στείλει το μήνυμα. Δεν ήταν το είδος της γυναίκας που θα παντρευόταν ένας καλός άντρας. Ήταν το είδος της γυναίκας με την οποία ένας άντρας θα ήθελε να ζήσει μια ερωτική περιπέτεια. Όπως είχαν κάνει οι δυο τους. Χτες βράδυ.

Αλλά οι καλοί άντρες δεν έμεναν ποτέ για καιρό μαζί της. Κατά πόσο έφταιγαν εκείνοι ή η ίδια, η Ντέιζι δεν ήξερε. Και ούτε είχε σημασία τώρα. Είχε προειδοποιήσει τον Τιγκ πριν πληγωθεί κάποιος απ’ τους δύο, αφού θ’ αναγκαζόταν να μείνει για ένα διάστημα στο Γουάιτ Χιλς.

Για δικό του καλό, αλλά και δικό της, η Ντέιζι θα προσπαθούσε να κρατηθεί μακριά απ’ τον Τιγκ Λάρσον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Ο Τιγκ περπατούσε στη Μέιν Στρητ. Μετά τη χιονοθύελλα, πριν από δυο βδομάδες, δεν είχε πέσει άλλο χιόνι, αλλά οι θερμοκρασίες ήταν ακόμα πολύ χαμηλές. Το χιόνι ήταν μαζεμένο σε ψηλούς σωρούς απ' τη μια και την άλλη πλευρά του δρόμου, κι έτσι δεν έβρισκες πουθενά να παρκάρεις, γι' αυτό είχε αναγκαστεί να περπατήσει τα τελευταία τρία τετράγωνα.
Συνήθως του άρεσε ο χειμώνας, αλλά βρίσκονταν στα τέλη Ιανουάριου, το χιόνι ήταν λασπωμένο, οι άνθρωποι είχαν βαρεθεί να ντύνονται σαν κρεμμύδια, οι συγκινήσεις των Χριστουγέννων είχαν περάσει και τώρα ήταν όλοι απένταροι.
Εκείνος, βέβαια, δεν ήταν. Έβγαζε πολλά λεφτά και δεν είχε χρόνο να τα ξοδεύει. Ήταν αδικία, αλλά οι χιονοθύελλες μεροληπτούσαν υπέρ ορισμένων επαγγελμάτων. Όταν οι άνθρωποι κλείνονταν στα σπίτια τους είχαν περισσότερο χρόνο να δουν πράγματα που χρειάζονταν επισκευές. Οι μισές τουλάχιστον οικογένειες της πόλης του είχαν ζητήσει να τους κάνει κάποια ανακαίνιση μέσα στο χειμώνα. Το πιο σημαντικό για τον Τιγκ ήταν ότι, δουλεύοντας χωρίς να παίρνει ανάσα τις δυο τελευταίες βδομάδες, δεν του έμενε χρόνος να σκέφτεται την Ντέιζι Κάμπελ.

Με τα χέρια στις τσέπες, προσπέρασε το βιβλιοπωλείο Καρ-κάτερ και μετά το κομμωτήριο της Ρούμπι. Πέρασε στην απέναντι πλευρά του δρόμου, αρπάζοντας αυτόματα τον μικρό Τόμι Γουίλις πριν προφτάσει να πέσει. Αυτό το παιδί ξέφευγε συνέχεια απ' τη μητέρα του και ο δρόμος γλιστρούσε πολύ σήμερα το απόγευμα. Κι όμως, ο Τιγκ σχεδόν δεν έβλεπε το παιδί ούτε τις βιτρίνες των μαγαζιών.

Η Ντέιζι ήταν ακόμα στο Γουάιτ Χιλς, γιατί όπου κι αν πήγαινε -σε πελάτες στο βενζινάδικο, στα μαγαζιά- μιλούσαν όλοι για την άσωτη κόρη που είχε γυρίσει. Εκείνος είχε πάει πολλές φορές μέχρι τη φάρμα,

αλλά δεν ήταν κανένας στην αγροικία και το τηλέφωνο δε λειτουργούσε. Όχι πως πίστευε ότι είχαν κάποια σχέση οι δυο τους. Δεν είχαν. Ωστόσο είχε αποφύγει να του τηλεφωνήσει. Όχι ότι ζητούσε τον ήλιο και το φεγγάρι. Ήθελε μόνο να μάθει αν η Ντέιζι θα ήθελε να ξανα-δώσει κάποιο νόημα στις μοναχικές νύχτες του.

Ο αέρας μαστίγωνε το λαιμό και τα μάγουλά του. Έτσι ένιωθε και την καρδιά του. Μαστιγωμένη. Προφανώς εκείνος δεν είχε δώσει κανένα νόημα στις δικές της νύχτες. Και αφού προτιμούσε να είναι μόνος, δεν μπορούσε να εξηγήσει γιατί ένιωθε τόσο πληγωμένη την καρδιά του.

Συνέχισε να περπατάει, νιώθοντας τα αυτιά του να παγώνουν.
Είχε ξεχάσει το καπέλο του... πάντα ξεχνούσε το καπέλο του. Πήγαινε στο μαγαζί εσωτερικής διακόσμησης της Κάρεν Μπράουν, το 'Ινερ Κονέξιονς, όπως λεγόταν. Δεν είχε ξαναμπεί σ’ αυτό και τώρα το έκανε με μισή καρδιά, αλλά είχε ρίξει έναν τοίχο στο σπίτι του Τζον Κόχραν, όπου σκέφτονταν να βάλουν ένα η μικυκλικό παράθυρο, και η κυρία Κόχραν είχε κάνει κάποια εγχείρηση και δεν μπορούσε να βγει απ’ το σπίτι. Του είπε λοιπόν πως ήθελε ένα δειγματολόγιο.

Ο Τιγκ δεν είχε ιδέα τι ήταν το δειγματολόγιο, αλλά το κατάστημα διακόσμησης εσωτερικών χώρων της Κάρεν Μπλακ -κάπως έτσι την έλεγαν-, που έφτιαχνε κουρτίνες και ταπετσαρίες επίπλων, είχε αυτά τα δειγματολόγια. Τελευταία πολλές απ’ τις πελάτισσές του ζητούσαν απ’ τον Τιγκ και ιδέες διακόσμησης, όμως κατά τη δική του άποψη αυτά ήταν ανοησίες. Όταν έχεις ένα ωραίο παράθυρο, γιατί να θέλεις να το κρύψεις με κάποιο ύφασμα;

Πέρασε το κουρείο, μετά το κατάστημα ζωοτροφών και το καθαριστήριο. Το πρώτο μαγαζί στο επόμενο τετράγωνο ήταν το Μαρμπλ Μπριτζ Καφέ. Την άνοιξη και το καλοκαίρι, το Καφέ έβγαζε τραπέζια έξω για να κάθονται οι ντόπιοι, να πίνουν την μπίρα τους και να μαλώνουν για τα πολιτικά με το δικό τους τρόπο. Θα του άρεσε να μπει για έναν καφέ και για να ζεσταθεί λίγο, αλλά ήθελε να τελειώνει μ’ αυτό το αναθεματισμένο δειγματολόγιο. Ίσως μετά. Αν στεκόταν τυχερός θα έβρισκε κάποιον στο μαγαζί που θα του εξηγούσε για το δειγματολόγιο. Και αν...

Ξαφνικά έμεινε ακίνητος στη θέση του. Μετά έκανε τρία βήματα πίσω.

Κάτι παράξενο συνέβαινε. Δεν ήταν βέβαιος τι είχε τραβήξει την προσοχή του. Το Μαρμπλ Μπριτζ Καφέ ήταν ένα προβλέψιμο μαγαζί. Τέτοια ώρα, ο Τζορτζ θα έπινε τον τζάμπα καφέ του στον πάγκο, το καπέλο του θα ήταν κρεμασμένο στην κρεμάστρα δίπλα στην πόρτα. Όλο το μαγαζί θα μύριζε σαν να είχε καεί κάτι, γιατί ο Χάρι Μακέι -ιδιοκτήτης του μαγαζιού τα τελευταία σαράντα χρόνια- συχνά άρχιζε τις φλυαρίες και ξεχνούσε το φαγητό που μαγείρευε. Οι πελάτες δεν έρχονταν εδώ για το φαγητό. Το Καφέ βασικά ήταν για πρόγευμα και μεσημεριανό γεύμα, αλλά ο Χάρι το κρατούσε ανοιχτό και το απόγευμα, επειδή δεν είχε τίποτα καλύτερο νά κάνει. Τις πρωινές ώρες ήταν ένα μέρος για να περνάς την ώρα σου, να μαλώνεις για τα πολιτικά, να διαβάζεις την εφημερίδα. Ήταν παράδοση. Και πιστός στις παραδόσεις του ο Χάρι, αν και ήταν τέλη Ιανουάριου, δεν είχε κατεβάσει ακόμα τα χριστουγεννιάτικα λαμπιόνια. Κουρασμένες γιρλάντες κρέμονταν στα παράθυρα. Και το πλαστικό δάπεδο ήταν γεμάτο λάσπες απ’ τον κόσμο που μπαινόβγαινε.

Οι γιρλάντες λοιπόν και τα λαμπιόνια ήταν εκεί. Το δάπεδο είχε το χρώμα λασπωμένου χιονιού. Ο σερίφης έπινε τον καφέ του, τζάμπα όπως πάντα. Ο Τιγκ δεν μπορούσε εντούτοις να καταλάβει τι ήταν διαφορετικό... και μετά συνειδητοποίησε ότι υπήρχε κόσμος μέσα στο μαγαζί. Συνήθως τέτοια ώρα είχε σχεδόν αδειάσει. Σήμερα, όμως, τουλάχιστον τα μισά τραπέζια ήταν κατειλημμένα. Μήπως είχε καμιά προσφορά σε καμένο φαγητό ο Χάρι;

Αυτή η σκέψη ήταν αστεία, αλλά ο Τιγκ θα συνέχιζε το δρόμο του αν δεν είχε ξαφνικά προσέξει μια γυναίκα πίσω απ’ τον πάγκο. Δεν ήταν η Τζανέλ, ούτε η άλλη σερβιτόρα που δούλευε μερικές μόνο ώρες την ημέρα. Δεν ήταν κάποια που την είχε ξαναδεί σ’ αυτό το μαγαζί. Έσπρωξε αμέσως την πόρτα.

Μερικοί απ’ τους πελάτες τον χαιρέτησαν. Ο Τιγκ ανταπέδωσε το χαιρετισμό, αλλά δεν τράβηξε στιγμή το βλέμμα του απ’ τη γυναίκα. Του είχε γυρισμένη την πλάτη, παρ’ όλα αυτά εκείνος έβλεπε ότι δεν ήταν κάποια απ’ τις γυναίκες που σύχναζαν στο
Μαρμπλ Μπριτζ Καφέ. Ήταν ψηλή και είχε λαμπερά σκούρα μαλλιά που έφταναν μέχρι τους ώμους της. Ήταν το είδος των μαλλιών που κυμάτιζαν σε κάθε της κίνηση και άλλαζαν χρώματα όταν έπεφτε πάνω

τους το φως. Δε φορούσε τζιν και πουλόβερ που ήταν η χειμωνιάτικη στολή στο Γουάιτ Χιλς. Ο Τιγκ δεν ήξερε τίποτα από ρούχα επώνυμων σχεδιαστών, αλλά ήταν ολοφάνερο ότι το μεταξωτό γαλάζιο πουκάμισο και το παντελόνι που φορούσε η γυναίκα κόστιζαν μια περιουσία.

Δεν ήταν κανένα έξαλλο ντύσιμο, αλλά στο Γουάιτ Χιλς τα κομψά ρούχα τραβούσαν πάντα την προσοχή. Και ο Τιγκ θ' αναγνώριζε αυτά τα λαμπερά μαλλιά και το λεπτό κορμί οπουδήποτε.

Πλησίαζε στον πάγκο, όταν εκείνη γύρισε. Μόλις τον είδε, πάγωσε. Κρατούσε ένα πιάτο με μπισκότα και κάποιος της μιλούσε απ' την κουζίνα, αλλά εκείνη στεκόταν εκεί και τον κοίταζε ακίνητη.

Ο Τιγκ ήξερε ότι ο πληγωμένος εγωισμός μπορούσε να επηρεάσει τη φαντασία ενός άντρα, αλλά θα ορκιζόταν ότι διέκρινε ένα ανεπαίσθητο φούντωμα στα μάγουλά της και μια έκφραση λαχτάρας στα μάτια της. Έδειχνε σαν να χαιρόταν που τον έβλεπε... αλλά και ανήσυχη. Συνέχισε όμως να στέκεται εκεί, σαν να είχε πάρει βαθιά εισπνοή και τώρα να μην μπορούσε να βγάλει τον αέρα απ' τα πνευμόνια της.

Εκείνη τη στιγμή, ο σερίφης και ο Χάρι σήκωσαν ταυτόχρονα το βλέμμα τους. Στο Γουάιτ Χιλς δεν ήταν κανένας άγνωστος.

«Γεια, Τιγκ», τον χαιρέτησε ο Χάρι. «Σπάνια περνάς από δω απόγευμα. Σκασιαρχείο;»

«Όλοι δικαιούνται να κάνουν κάποιες παρασπονδίες».

«Γεια, Τιγκ».

«Γεια σου, σερίφη». Ο Τιγκ δεν ήξερε καλά τον Τζορτζ Γουέμπστερ, αλλά ήταν το ίδιο με όλους εδώ. Τον ήξεραν αρκετά ώστε να του απευθύνουν ένα χαιρετισμό.

Μέχρι να βγάλει το μπουφάν του και να χαιρετήσει τους γνωστούς του, η Ντέιζι είχε εξαφανιστεί στην κουζίνα. Κατά πόσο είχε δουλειά ή προσπαθούσε να τον αποφύγει, ο Τιγκ δεν μπορούσε να ξέρει.

Όπως κι αν ήταν, αυτό του έδινε μερικά λεπτά καιρό ν' αναλύσει την κατάσταση. Όσο πιο πολύ κοίταζε γύρω του, τόσο πιο πολύ είχε την αίσθηση ότι το Μαρμπλ Μπριτζ Καφέ είχε γίνει ένας παράλληλος

κόσμος. Αντί για τσίκνα από καμένο φαγητό, στη μύτη του έφταναν αρώματα που έκαναν τα σάλια σου να τρέχουν. Άρωμα από φρέσκο ζεστό ψωμί. Ταρτάκια με βατόμουρα. Γλυκίσματα. Μπισκότα. Απίθανες λιχουδιές. 0 Χάρι δεν είχε ιδέα απ’ αυτά τα πράγματα.

Αλλά αυτό που είχε κάνει τον Τιγκ να σαστίσει πραγματικά ήταν το γεγονός ότι είχε δει εκεί την Ντέιζι. Ταίριαζε σ’ αυτό το περιβάλλον όσο ένας Μονέ σε κατάστημα ειδών κιγκαλερίας. Μπότες στο Βερμόντ σήμαινε μπότες πρακτικές. Οι δικές της ήταν ψηλοτάκουνες και φτιαγμένες από τόσο απαλό δέρμα που δεν έκαναν για τα χιόνια. Ασημένια κοσμήματα έλαμπαν στα αυτιά και στους καρπούς των χεριών της. Μια μικρή πετσέτα ήταν περασμένη στη μέση της σαν ποδιά, παρ’ όλα αυτά έδειχνε πολύ κομψή. Η Ντέιζι; Το εξωτικό λουλούδι, το τολμηρό κορίτσι της πόλης ήταν μαγείρισσα σ’ ένα παλιό Καφέ; Η δεσποινίς Κάμπελ που οι μπότες της κόστιζαν τουλάχιστον πεντακόσια δολάρια φορούσε ποδιά;

«Έχει κρύο εκεί έξω», είπε ο σερίφης. Έτσι άνοιγε πάντα τη συζήτηση ο Τζορτζ. Αφού η πόλη σπάνια χρειαζόταν ένα όργανο της τάξης, δεν υπήρχε λόγος να μην περνάει την ώρα του εδώ ο σερίφης, παχαίνοντας με τα γλυκίσματα που έτρωγε και κάνοντας τα γλυκά μάτια στην Ντέιζι.

Και ήταν καλός στο να δίνει πληροφορίες, γι’ αυτό ο Τιγκ προσπάθησε να το εκμεταλλευτεί. «Εδώ όμως έχει ζέστη, με τόσο κόσμο. Δεν έχω ξαναδεί τόσους ανθρώπους στο Καφέ απ’ όταν ήρθα να μείνω εδώ. Τι συμβαίνει;»

«Τα γαλλικά γλυκίσματα της Ντέιζι, αυτό συμβαίνει. Πριν από μια βδομάδα περίπου ο Χάρι την άφησε να μπει στην κουζίνα του, και από τότε φτιάχνει γλυκά που δεν τα είχε ακούσει ποτέ κανείς. Και πριν τελειώσει, παράγγειλε κέικ λεβάντας. Πίστεψέ με, είναι ασυναγώνιστο. Ξεχνάω τι άλλο έχει φτιάξει σήμερα. Δοκίμασε και το παγωτό λεβάντας».

«Παγωτό λεβάντας», επανέλαβε ο Τιγκ.

«Ξέρω, ακούγεται λίγο γελοίο, αλλά όταν το φας θα με θυμηθείς. Είναι τόσο...»

Κάποιος χτύπησε το σερίφη στον ώμο και, όταν εκείνος γύρισε και

άρχισε να μιλάει μαζί του, ο Χάρι πλησίασε τον Τιγκ. «Τι θα πάρεις, Τιγκ;»

«Εχω μόνο ένα λεπτό, αλλά θα ήθελα έναν καφέ. Και λίγο...» Ο Τιγκ ετοιμαζόταν να ζητήσει το κέικ λεβάντας, όταν είδε την άδεια πιατέλα πάνω στον πάγκο. «Μόνο καφέ», είπε.

Την επόμενη στιγμή έσφιγγε στα χέρια του ένα φλιτζάνι αχνιστό καφέ, αλλά η Ντέιζι δεν είχε εμφανιστεί ακόμα. Άκουγε τη φωνή της από μακριά... προφανώς μιλούσε με τον Τζέισον, τον αδερφό του Χάρι, που μαγείρευε τα φαγητά της ώρας, και δεν ξαναβγήκε έξω.

Ο Τιγκ ρούφηξε τον καφέ, καίγοντας τη γλώσσα του. Το μυαλό του κατακλυζόταν από ερωτήματα. Όλα έδειχναν ότι η Ντέιζι δούλευε εδώ, αλλά αυτό του φαινόταν απίστευτο. Ο Χάρι δεν έπαιρνε προσωπικό μερικής απασχόλησης, ειδικά μήνα Γενάρη που δεν είχε ποτέ πολλή δουλειά. Και ο Τιγκ δεν μπορούσε να φανταστεί γιατί θα ζητούσε οποιοδήποτε είδος δουλειάς η Ντέιζι, αφού τα ρούχα που φορούσε κόστιζαν περισσότερο από οποιοδήποτε αμάξι ήταν παρκαρισμένο έξω απ' το μαγαζί. Επίσης, δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί βρισκόταν ακόμα εδώ, αφού του είχε τονίσει πόσο μισούσε τις μικρές πόλεις.

Ένα άλλο ερώτημα βασάνιζε το μυαλό του. Το ίδιο ερώτημα που τον απασχολούσε όλες τις νύχτες απ' την ημέρα που την είχε γνωρίσει. Αν βρισκόταν στο Γουάιτ Χιλς τις δύο τελευταίες βδομάδες, γιατί δεν του είχε τηλεφωνήσει; Γιατί τον απέφευγε;

Ο Χάρι είχε γυρίσει στα πλάγια τη μεγάλη κοιλιά του για να του πιάσει συζήτηση, αλλά ο Τιγκ είχε ήδη σηκωθεί, είχε πετάξει μερικά ψιλά πάνω στον πάγκο και είχε απομακρυνθεί. Προφανώς δεν μπορούσε να τη δει μπροστά σε όλον αυτό τον κόσμο. Άρπαξε το μπουφάν του και κατευθύνθηκε προς την πόρτα. Τώρα που ήξερε πού ήταν, θα έβρισκε μια πιο κατάλληλη στιγμή για να της μιλήσει. Κι όμως, κάπου μεταξύ του τελευταίου τραπεζιού και της πόρτας εξόδου, οι μπότες του έκαναν μεταβολή. Αντί να φύγει, προσπέρασε το ταμείο και τον πάγκο και μπήκε απ' τη διπλή πόρτα στην κουζίνα. Ο Χάρι δεν τον σταμάτησε. Ούτε ο σερίφης. Κανένας δε θα τολμούσε να επέμβει εκείνη τη στιγμή.

Έσπρωξε τόσο δυνατά τα δύο φύλλα της πόρτας, που το ένα χτύπησε στον τοίχο. *«Ντέιζι;»* φώναξε.

Δυο κεφάλια εμφανίστηκαν ταυτόχρονα από μια γωνιά του καταψύκτη. Το μικρό κεφάλι με τα εξωτικά μάτια και τα σαρκώδη χείλη ήταν με βεβαιότητα το δικό της. Το μεγάλο έδειχνε σαν ένα αντίγραφο του Χάρι... πυκνά φρύδια, κοιλιά σαν μπαλόνι, τρεις τούφες μαλλιά στην κορφή. Ο αδερφός του Χάρι εξαφανίστηκε πάλι μέσα στην ομίχλη του καταψύκτη. Η Ντέιζι βγήκε έξω.
Ο Τιγκ δεν ήξερε τι ήθελε να πει. Κάτι όπως: «Άκου, κυρία μου, δεν έχω συνηθίσει να κάνω το πιο υπέροχο σεξ της ζωής μου και μετά η γυναίκα να εξαφανίζεται σαν να μην έγινε τίποτα». Ή «Ντέιζι, γιατί δε μ’ ενημέρωσες ότι ήσουν ακόμα εδώ;» Ή «Ντέιζι, για όνομα του Θεού, τι κάνεις σ’ αυτό το Καφέ;»

Αλλά διέκρινε αβεβαιότητα στα απαλά σκούρα μάτια της. Ήξερε ότι ήταν τρελός. Είχε τρελαθεί από τότε που της είχε κάνει έρωτα. Η Ντέιζι ήταν ικανή ν’ αντεπεξέλθει σε οποιαδήποτε αντίξοη κατάσταση... Την είχε δει ν’ αντιμετωπίζει απτόητη τη χιονοθύελλα. Αποκύημα της φαντασίας του λοιπόν θα ήταν το ότι έβλεπε αβεβαιότητα στα μάτια της.
Κι όμως, όταν άνοιξε το στόμα του, τα λόγια που ακούστηκαν ήταν εντελώς διαφορετικά απ’ αυτά που ήθελε να της πει. «Ντέιζι, ξέρεις τι είναι το δειγματολόγιο;»

«Δειγματολόγιο;» επανέλαβε εκείνη σαστισμένη.

«Ναι. Δειγματολόγιο. Για μια γυναίκα που θέλει ν’ αλλάξει κουρτίνες ή ταπετσαρίες ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων».
«Ω, ένα δειγματολόγιο υφασμάτων;»
«Έτσι νομίζω».
«Βέβαια ξέρω».
«Δόξα τω Θεώ. Μπορείς να μου το εξηγήσεις την ώρα που θα τρώμε;»

«Εντάξει», αποκρίθηκε εκείνη ατάραχη, λες και δεν είχε εξαφανιστεί ποτέ απ’ τη ζωή του και ήταν πολύ φυσικό να φάνε μαζί.

Μπορεί να ήταν τρελός, αλλά ο Τιγκ ήξερε ότι είχε κερδίσει έδαφος.
«Στις επτά;» επέμεινε.
«Εντάξει».
«Από πού θέλεις να σε πάρω;»
«Να σε συναντήσω έξω απ’ το Καφέ;»

Ορίστε, είχε τακτοποιηθεί κι αυτό. Πριν προφτάσει ν' αλλάξει η Ντέιζι γνώμη -και αγνοώντας τα περίεργα βλέμματα- ο Τιγκ γύρισε, και αυτή τη φορά πήγε κατευθείαν στην πόρτα και βγήκε έξω. Μια ριπή παγωμένου αέρα προσπάθησε να τον επαναφέρει στην πραγματικότητα, αλλά χωρίς επιτυχία. Το κεφάλι του γύριζε ακόμα. Την είχε φανταστεί; Εκείνη τη φλογερή νύχτα; Το εκπληκτικό σεξ, το δεσμό που δεν είχε νιώσει ποτέ με καμιά άλλη, τη χαρά που έβρισκαν μιλώντας ο ένας στον άλλον; Ήταν κάτι που το είχε φανταστεί τραυματισμένος και παγιδευμένος σε μια χιονοθύελλα; Να ήταν επειδή είχε να πάει πάρα πολύ καιρό με γυναίκα; Ή επειδή πίστευε ότι δε θα τον συγκινούσε ποτέ ξανά καμιά γυναίκα;
Ήταν αληθινή η Ντέιζι... ή είχε χτυπήσει το κεφάλι του πιο σοβαρά απ' ό,τι νόμιζε;

* * *

Παρ' όλο που πέθαινε απ' την ανυπομονησία της να δει τον Τιγκ, η Ντέιζι είχε αργήσει. Και σαν να μην έφτανε αυτό, την ώρα που φορούσε το πουλόβερ της, το κινητό της άρχισε να χτυπάει. Το άρπαξε απότομα.

«Επιτέλους», ακούστηκε μια γυναικεία φωνή. «Πήρα το μήνυμά σου για την αλλαγή αριθμού του τηλεφώνου σου, αλλά δε μου έλεγες πού βρίσκεσαι. Αν το ξανακάνεις αυτό θα σε σκοτώσω!»

Η Ντέιζι δεν μπόρεσε να μη γελάσει. Η μικρή της αδερφή μιλούσε πολύ αυταρχικά. Η Καμίλ είχε περάσει πολλά βάσανα τα τελευταία δύο χρόνια, απ' όταν έχασε την πρώτη μεγάλη της αγάπη και παραλίγο να τρελαθεί. Όμως η αγάπη ενός θαυμάσιου άντρα την είχε βοηθήσει τελικά να συνέλθει. «Ε, τηλεφώνησα στη μαμά και στον μπαμπά, σ' εσένα και στη Βάιολετ, για ν' αφήσω σε όλους σας τον καινούριο αριθμό τηλεφώνου μου...» «Ναι, αλλά άφησες σε όλους μηνύματα. Δε μίλησε κανένας μαζί σου! Ακόμα δεν ξέρουμε πού είσαι!»

«Είμαι σπίτι. Στο Γουάιτ Χιλς. Για λίγο τουλάχιστον». Κρατώντας το τηλέφωνο στο αυτί της, η Ντέιζι έβαλε ένα χαρτονόμισμα στην τσάντα

της.

«Μα... δεν είναι κανένας εκεί τώρα! Η Βάιολετ έχει κλείσει το σπίτι για ολόκληρο το χειμώνα. Κι εγώ είμαι με τον Πιτ και τα παιδιά».

Παρ' όλο που της έλειπε πολύ η αδερφή της, η Ντέιζι άρπαξε μια βούρτσα μαλλιών και ένα κραγιόν. «Εγώ φταίω που έχει σκορπιστεί στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα η οικογένειά μου; Στην πραγματικότητα, εσύ είσαι η μόνη που έχεις εγκατασταθεί μόνιμα στο Γουάιτ Χιλς, αλλά αντί να βρίσκεσαι εδώ με τον καινούριο σου άντρα και τα παιδιά...»

«Και τα σκυλιά. Και τον πεθερό μου».

«Ναι. Τι να σου πω, ξέρεις πώς να περνάς καλά το μήνα του μέλιτος, μικρή».

«Σταμάτα να με αποπροσανατολίζεις», είπε η Καμίλ. «Την τελευταία φορά που μιλήσαμε, ήσουν στη Γαλλία. Η Βάιολετ κι εγώ ξέραμε ότι κάτι σοβαρό συνέβαινε μ' εσένα και τον Ζαν-Λυκ, αλλά δε μας είπες ποτέ τι ακριβώς ήταν αυτό. Και τώρα ξαφνικά παίρνω ένα μήνυμα ότι έχεις καινούριο αριθμό κινητού και έχεις γυρίσει στις ΗΠΑ και το όνομά σου είναι πάλι Κάμπελ».

«Ναι», είπε η Ντέιζι μονολεκτικά.

«Πήρες διαζύγιο;»

«Ναι», είπε η Ντέιζι. «Και θα σας τα πω όλα. Και σ' εσένα και στη Βάιολετ. Αλλά τώρα βιάζομαι. Σε παρακαλώ, μην πεις τίποτα στη μαμά και στον μπαμπά μέχρι να μου δοθεί η ευκαιρία να σας εξηγήσω τι έγινε, εντάξει;»

«Όχι, δεν είναι εντάξει. Πρώτα θέλω να μάθω...»

«Καμίλ, ειλικρινά, δεν μπορώ να μιλήσω τώρα. Δεν προσπαθώ ν' αποφύγω τη συζήτηση. Απλώς δεν έχω χρόνο. Και δεν μπορώ να σου εξηγήσω σε δυο δευτερόλεπτα τι έγινε».

«Εντάξει, αλλά...»

Η Ντέιζι έκλεισε το τηλέφωνο. Η ώρα ήταν ήδη επτά και δέκα. Δέκα λεπτά καθυστέρηση δεν ήταν έγκλημα, αλλά είχε ζητήσει απ' τον Τιγκ να τη συναντήσει έξω... μέσα στο κρύο. Φόρεσε ένα μπουφάν,

κλείδωσε την πίσω πόρτα και άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα.

Είχε ντυθεί με μεγάλη προσοχή. Δεν πίστευε ότι ο Τιγκ νοιαζόταν αν τα ρούχα της ήταν επώνυμων σχεδιαστών... και φυσικά δεν είχε ιδέα ότι αυτά τα ανόητα, καθόλου πρακτικά ρούχα ήταν όλη της η περιουσία. Αυτό το ντύσιμο όμως τη βοηθούσε να κρατήσει μια απόσταση ανάμεσά τους. Δεν ήθελε να τη βλέπει σαν μια συνηθισμένη κοπέλα που θα έμενε στο Γουάιτ Χιλς, ή να πιστέψει ότι υπήρχε πιθανότητα να γίνει κάτι ανάμεσά τους.

Η κάτω πόρτα οδηγούσε στον προθάλαμο του Μαρμπλ Μπριτζ Καφέ και μετά μια άλλη σ' έβγαζε στο δρόμο, όπου ένας ψηλός άντρας με σκούρα μαλλιά και γούνινο μπουφάν χτυπούσε τα πόδια του στο πεζοδρόμιο για να ζεσταθεί. Γύρισε όταν άκουσε την πόρτα, κι έμεινε ακίνητος όταν την είδε.

Η λάμπα του δρόμου φώτιζε τα κόκκινα μάγουλά του και τα πασπαλισμένα με νιφάδες χιονιού μαλλιά του, αλλά την κοίταζε με μια σχεδόν άγρια λάμψη στα μάτια. Μια παγωμένη νύχτα ξαφνικά ζεστάθηκε. Μια μοναχική καρδιά έμπαινε στον πειρασμό... μάλλον, διόρθωσε η Ντέιζι τον εαυτό της, μια μοναχική καρδιά θα έμπαινε στον πειρασμό να πιστέψει τις υποσχέσεις που έδιναν τα σέξι, ζεστά μάτια του, αν δεν είχε αρκετή πείρα. Δε θα επαναλάμβανε τα ίδια λάθη. Δεν ήταν κεραυνοβόλος έρωτας. Δεν είχε σημασία τι της έλεγε η καρδιά της. Η καρδιά της είχε κάνει και πριν λάθος.

«Βγήκες απ' το Καφέ; Νόμιζα ότι είχε κλείσει. Ο Χάρι δεν το κρατούσε ποτέ ανοιχτό τόσο αργά», είπε ο Τιγκ σαστισμένος.

«Το Καφέ έχει κλείσει. Μένω στο διαμέρισμα από πάνω».

Ο Τιγκ σήκωσε προς τα πάνω το βλέμμα του. «Δεν ήξερα καν ότι υπήρχε διαμέρισμα εκεί». Άνοιξε το στόμα του σαν να ήθελε να της κάνει και κάποια άλλη ερώτηση, αλλά μετά την κοίταξε πάλι. Την κοίταξε επίμονα. Η Ντέιζι είχε την εντύπωση ότι ήθελε να τη ρουφήξει σαν ηλεκτρική σκούπα. «Είσαι πανέμορφη».

«Ευχαριστώ πολύ, ευγενικέ μου κύριε».

«Μόνο που δείχνεις υπερβολικά κομψή για τα εστιατόρια που διαθέτει αυτή η πόλη».

«Πίστεψέ με, δε θα σου κοστίσω πολύ ακριβά».

Η Ντέιζι κατάλαβε πού θα την πήγαινε. Στο Μακάτσιον'ς, το καλύτερο εστιατόριο του Γουάιτ Χιλς, αλλά τον έπεισε να πάνε για χάμπουργκερ. Έδειχνε κουρασμένος ο αγαπημένος της εραστής για μια νύχτα. Γοητευτικός και σέξι σαν αμαρτία, αλλά κουρασμένος.

«Είναι εντάξει το κεφάλι σου; Έφυγε το καρούμπαλο;» τον ρώτησε λίγο αργότερα, κλέβοντας άλλη μία απ' τις τηγανητές πατάτες του. Ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπε ντυμένο έτσι. Δεν ήταν συνέχεια γυμνός στη διάρκεια της χιονοθύελλας, κι όταν τον είχε βρει αναίσθητο, φορούσε φόρμα δουλειάς. Απόψε φορούσε σκούρο παντελόνι και πουλόβερ. Τίποτα το εντυπωσιακό, ήταν πρακτικά αλλά καλά ρούχα και του πήγαιναν πολύ.

Η Ντέιζι δεν είχε τίποτα πρακτικό στην γκαρνταρόμπα της, αλλά αυτό δε σήμαινε ότι δεν μπορούσε να θαυμάζει κάτι διαφορετικό.
«Ο σερίφης επέμεινε να με δει γιατρός. Και ο γιατρός διέγνωσε διάσειση. Λες και είναι τόσο σημαντικό να δώσεις ορισμό σ' έναν πονοκέφαλο».

«Και ο αστράγαλός σου;»

«Ω, αυτό. Δεν αξίζει τον κόπο να το αναφέρει κανείς. Έχω ακόμα επίδεσμο, αλλά μόνο επειδή είμαι φοβητσιάρης».

«Συγνώμη». Η Ντέιζι σηκώθηκε κι έπιασε μ' ένα χέρι την καρδιά της. «Πρέπει να αναγγείλουμε σε όλη την Αμερική ότι ένας άντρας παραδέχτηκε πως είναι φοβητσιάρης».
Ο Τιγκ απλώς χαμογέλασε... και της πέταξε μια πατάτα.
«Τελικά ήταν διάστρεμμα».
«Ακόμα κι ένα διάστρεμμα πονάει».
«Πώς το ξέρεις;»
«Έπεσα από ένα σκάφος κάποτε και χτύπησα τον αστράγαλό μου. Ήταν απ' τις πιο άχαρες στιγμές μου».

«Σου έβγαλε κανένας φωτογραφία; Γιατί δεν πιστεύω ότι θα μπορούσες ποτέ να δείχνεις άχαρη εσύ».

Η Ντέιζι σταμάτησε να βουτάει τις πατάτες της στην κέτσαπ.

Ήξερε από γοητεία. Αλλά το μόνο που διέκρινε στη φωνή του Τιγκ

ήταν ειλικρίνεια, και αυτό το μικρό κομπλιμέντο την έκανε να νιώσει ένα σκίρτημα στην καρδιά, κάτι που δε θα δυσκολευόταν να το ξεπεράσει. Αυτό που τη φόβιζε ήταν μια πιο σοβαρή συζήτηση. Πήρε μια βαθιά ανάσα για να βρει το κουράγιο να δοκιμάσει. «Τιγκ, θ' αναρωτιέσαι τι έκανα στο Καφέ...»
«Για να είμαι ειλικρινής, αυτό που ήλπιζα ήταν ότι θα με βοηθούσες με το δειγματολόγιο».

Η Ντέιζι δίστασε. Νόμιζε ότι το δειγματολόγιο ήταν μια δικαιολογία του Τιγκ για να δειπνήσει μαζί της. Ήταν σίγουρη πως, αν την έβρισκε ξανά, θα της ζητούσε να του εξηγήσει γιατί είχε εξαφανιστεί μετά τη χιονοθύελλα και γιατί δεν είχε κάνει καμιά προσπάθεια να επικοινωνήσει μαζί του.

Η αλήθεια ήταν ότι ήθελε να το κάνει. Αλλά δεν μπορούσε να τα φτιάξει με κανέναν άντρα, ειδικά με κάποιον απ' το Γουάιτ Χιλς. Είχε πείσει τον εαυτό της πριν ότι είχε βρει τον κατάλληλο για κείνη άντρα. Δεν έπρεπε να δώσει μεγάλη σημασία σε μια περιπέτεια που είχε κρατήσει ένα βράδυ. Έφταιγε η καταιγίδα. Ήταν μια στιγμή αδυναμίας. Τίποτα περισσότερο.

Έτσι τουλάχιστον έλεγε στον εαυτό της.

Αλλά κοιτώντας τον τώρα, γελώντας μαζί του, ήξερε γιατί είχε κρυφτεί: φοβόταν να τον ξαναδεί. Φοβόταν ότι θα ένιωθε όπως αυτή τη στιγμή. Ευτυχισμένη. Χαρούμενη. Ανέμελη.
«Το δειγματολόγιο;» επανέλαβε.
«Ναι. Θα μπορούσες να έρθεις μαζί μου; Και να δεις το σπίτι των Κόχραν που έχω αναλάβει ν' ανακαινίσω;»

«Να έρθω μαζί σου;» επανέλαβε η Ντέιζι σαν παπαγάλος.

«Είναι μέσα στην πόλη. Τρία τετράγωνα πιο πέρα. Θέλω να ζητήσω τη συμβουλή σου. Σε δέκα λεπτά θα έχουμε τελειώσει».

Η Ντέιζι άνοιξε το στόμα της να πει όχι, αλλά αυτό της φάνηκε δειλό και ανόητο. Τι θα πάθαινε αν περνούσε μερικά λεπτά ακόμα μαζί του, ειδικά σε κάποιο υπό ανακαίνιση σπίτι; «Εντάξει», είπε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Ο Τιγκ την τράβηξε μέχρι τη βεράντα των Κόχραν πριν προ- φτάσει η Ντέιζι να το βάλει στα πόδια, κάτι που σκεφτόταν πολύ σοβαρά. «Τιγκ, δεν μπορούμε να μπούμε απροειδοποίητα στο σπίτι κάποιου».

«Δε θα μπούμε απροειδοποίητα». Ο Τιγκ χτύπησε δυνατά το κουδούνι και μετά έβαλε το κλειδί, άνοιξε την πόρτα και φώναξε ένα γεια.

«Τιγκ...»

«Ξέρουν ότι έρχομαι όλες τις ώρες της μέρας και της νύχτας. Θέλουν να τελειώσει η δουλειά, γι' αυτό μου έχουν δώσει κλειδί.
Περίμενε μόνο μια στιγμή για να τους πω ότι είσαι μαζί μου». Ο Τιγκ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα πριν προφτάσει εκείνη να διαμαρτυρηθεί. Και η Ντέιζι έμεινε εκεί νιώθοντας άβολα στο ξένο σπίτι, παρ' όλο που το όνομα των Κόχραν της ήταν γνωστό απ' την παιδική της ηλικία.

Ο Τιγκ ήταν πολύ διακριτικός άνθρωπος. Δεν την είχε ρωτήσει γιατί έμενε πάνω απ' το Καφέ. Ούτε γιατί δεν είχε επικοινωνήσει μαζί του μετά τη χιονοθύελλα. Σύντομα όμως θα της έκανε κάποιες δύσκολες ερωτήσεις, αυτό ήταν βέβαιο.

Σε λίγο τον είδε να κατεβαίνει τη σκάλα, κρατώντας το μπουφάν του στο χέρι, κάνοντάς της νόημα να του δώσει και το δικό της. «Εδώ είναι. Χάρηκαν πολύ που ήρθα και πιο πολύ που έφερα μαζί μου κάποια για να μου δώσει συμβουλές».

«Μιλάς για το πρόβλημα με το δειγματολόγιο;»

«Ναι. Έλα να δεις τι κάνω». Την οδήγησε από έναν διάδρομο στο πίσω μέρος της πέτρινης διώροφης κατοικίας. Προφανώς η οικογένεια έμενε επάνω τώρα, γιατί το ισόγειο ήταν γκρεμισμένο. Αλλά η Ντέιζι κράτησε την ανάσα της όταν είδε τι ετοιμαζόταν να κάνει ο Τιγκ.

Πριν ακόμα ανάψει το φως οροφής, εκείνη είχε προσέξει τους

σχιστόλιθους στους τοίχους, το άσπρο μαρμάρινο τζάκι και τα λαμπερά σκούρα πλακάκια. Δεν είχε ξαναδεί τίποτα σαν αυτό. Δεν ήταν ούτε ρουστίκ ούτε πρωτευουσιάνικο, αλλά ένα μοναδικό στυλ που την εντυπωσίασε.

«Είχαν μπεζ μοκέτα εδώ πριν. Και δυο στενόχωρα δωμάτια. Το τζάκι ήταν στο ίδιο σημείο, αλλά ήταν με τούβλα, σ' ένα μουντό κόκκινο χρώμα. Μου φάνηκε καλή ιδέα να χρησιμοποιήσω άσπρο μάρμαρο του Βερμόντ και να το συνδυάσω με σχιστόλιθο. Σου αρέσει;»

«Δε θα σου κάνω κομπλιμέντα για τη μεγαλοφυΐα σου. Φοβάμαι ότι θα πάρουν αέρα τα μυαλά σου».

Ο Τιγκ γέλασε. «Εντάξει, σου αρέσει λοιπόν. Αλλά τώρα μπορείς να δεις το πρόβλημα». Της έδειξε με το χέρι.

Απ' τη μια και την άλλη πλευρά του τζακιού υπήρχαν δυο μεγάλα, καινούρια ημικυκλικά παράθυρα. Το πίσω μέρος του σπιτιού των Κόχραν έβλεπε προς μια χαράδρα με μεγάλα δέντρα δυτικά και ένα λιβάδι ανατολικά. Ένα λιβάδι που η Ντέιζι μπορούσε να φανταστεί την άνοιξη, πρώτα να πρασινίζει και μετά να γεμίζει πολύχρωμα αγριολούλουδα. «Η κυρία Κόχραν δε χρειάζεται κουρτίνες», είπε αφηρημένη.

«Όχι;»

«Γί' αυτό ζήτησε δειγματολόγιο, νομίζω, για να διαλέξει κάποιο ύφασμα για τα παράθυρα. Αλλά δεν πρέπει να καλύψει αυτά τα παράθυρα, Τιγκ. Δεν υπάρχουν γείτονες για να τη βλέπουν. Η θέα είναι ένα μέρος της γοητείας του δωματίου». Η Ντέιζι άρχισε να περιφέρεται, ν' αγγίζει, να κοιτάει. «Αυτό προφανώς που φοβάται πιο πολύ απ' τα καινούρια υφάσματα είναι ότι δείχνουν ψυχρά. Είναι όμορφα, αλλά δε δημιουργούν ζεστασιά».

«Ναι;»

«Ναι. Και έχει δίκιο σ' αυτό». Η Ντέιζι άγγιξε το μαρμάρινο τζάκι, τους σχιστόλιθους στον τοίχο. «Εκεί που πρέπει να ρίξει το βάρος της είναι στα έπιπλα. Δεν πρέπει να φαίνεται καθόλου ξύλο, μόνο ταπετσαρία. Πρέπει να διαλέξει απαλά υλικά, σουέτ ή μικροΐνες. Και ζωηρά χρώματα που θα τραβάνε το μάτι. Όχι γκρίζες αποχρώσεις. Το

κίτρινο θα έδινε κάποια ζεστασιά. Ή το κόκκινο. Ή εμπριμέ σε ζεστά χρώματα. Μετά χρειάζεται ένα χαλί - μόνο ένα- στρογγυλό, όχι ορθογώνιο ή τετράγωνο. Και το χαλί πρέπει να είναι παχύ, από προβιά ή γούνα ή ψεύτικη γούνα, κάτι παχύ και πυκνό». Το φανταζόταν. Τα δάχτυλά της πέθαιναν ν' αγγίξουν τα πολύχρωμα υφάσματα που θα έδιναν ζωή σ' αυτό το υπέροχο δωμάτιο.

«Δε θα σε πείραζε να τα πεις και στην κυρία Κόχραν όλα αυτά, ε;»

Η Ντέιζι τον κοίταξε ξαφνιασμένη. «Δε νομίζω ότι θα ήθελε ν' ακούσει τη συμβουλή μιας άγνωστης γυναίκας. Ονειροπολούσα δυνατά».

«Πίστεψέ με, αυτά είναι ακριβώς τα πράγματα που θα ήθελε να της πω. Μόνο που εγώ δεν ξέρω απ' αυτά. Γνώριζα πώς έπρεπε ν' αξιοποιήσω κατά τον καλύτερο τρόπο το χώρο, ν' αναδείξω τη θέα, να επενδύσω το τζάκι. Αυτά μου αρέσουν».

«Και τα κατάφερες πολύ καλά. Αν αυτό το δωμάτιο ήταν στο δικό μου σπίτι, θα έμενα μέρα νύχτα εδώ».

Αυτοί οι έπαινοι ήταν υπερβολικοί. Ο Τιγκ έκανε μερικά βήματα πίσω και κοίταξε το χιονισμένο τοπίο. «Καλό είναι. Αλλά όχι απ' τα καλύτερά μου. Αυτό που μου αρέσει πιο πολύ στη δουλειά μου είναι να μελετάω το σπίτι κάποιου, να ακούω τι θέλουν, τι χρειάζονται και να κάνω ό,τι μπορώ για το χώρο που διαθέτουν. Γι' αυτό η κάθε δουλειά είναι διαφορετική. Μόνο...»

«Μόνο τι;»

«Μόνο που δεν έχω ιδέα από διακόσμηση».

Η Ντέιζι τον είδε ν' ανατριχιάζει και γέλασε. «Φοβάσαι τις κουρτίνες; Εσύ, ένας μεγάλος, δυνατός άντρας;»

Εκείνος γύρισε και την κάρφωσε μ' ένα βλέμμα που έγινε ξαφνικά πολύ έντονο. Τα μάτια του πετούσαν σπίθες. «Κι εσύ τι φοβάσαι, Ντέιζι;»

Η Ντέιζι δεν απάντησε αμέσως, γιατί δε χρειαζόταν. Άκουσαν και οι δυο βήματα και σε λίγο μπήκαν στο δωμάτιο οι Κόχραν. Ακολούθησαν συστάσεις και την άλλη στιγμή η Ντέιζι είχε αρχίσει ν' ανταλλάσσει ιδέες για τη διακόσμηση με την κυρία Κόχραν.

Είχε περάσει πάνω από μια ώρα όταν έφυγαν τελικά, ενώ οι Κόχραν

προσπαθούσαν να τους πείσουν να μείνουν γι' άλλο ένα ποτήρι κρασί.

Τώρα η θερμοκρασία είχε πέσει αισθητά και χιόνιζε πάλι. Η Ντέιζι ήταν αρκετά ζεστή με τα γούνινα γάντια και το γούνινο κασκόλ της, αλλά ο Τιγκ είχε μαζευτεί σαν σαλιγκάρι μέσα στο μπουφάν του.

«Πού είναι το καπέλο σου, κόπανε;» τον πείραξε εκείνη.

«Η πόλη είναι διακοσμημένη με τα καπέλα μου. Δε μ' αρέσουν, γι' αυτό υποσυνείδητα τα ξεχνώ όπου πάω κάθε φορά».

«Θα γίνεις παγάκι». Η Ντέιζι τον έπιασε απ' το μπράτσο και σφίχτηκε πάνω του. Φέρονταν σαν να ήταν αδέρφια, είπε στον εαυτό της. Πειράζονταν. Συζητούσαν. Ένιωθαν άνετα.

Δυστυχώς, η Ντέιζι δεν έτρεφε ψευδαισθήσεις. Δεν ένιωθε σαν αδερφή του Τιγκ. Ούτε εκείνος την κοίταζε σαν αδερφός της. Δεν μπορούσε να προσποιείται, όσο κι αν προσπαθούσε.

Το Καφέ ήταν κλειστό. Ένα αμάξι τους προσπερνούσε πού και πού. Τα φώτα του δρόμου άλλαζαν από κόκκινο σε πράσινο, αλλά κανένας δε νοιαζόταν γι' αυτό. Η λάμπα ασφαλείας πάνω απ' το κεφάλι της βοήθησε την Ντέιζι να βρει το κλειδί στην τσάντα της. Το έβγαλε και κοίταξε τον Τιγκ. «Θέλεις να έρθεις επάνω;» τον ρώτησε διατακτικό. Η έκφρασή του άλλαξε τόσο απότομα που εκείνη αναγκάστηκε να εξηγήσει: «Όχι για το λόγο που νομίζεις».

«Τι εννοείς; Πιστεύεις ότι σχεδίαζα να σου ριχτώ μόλις έκλεινε η πόρτα πίσω μας;»

«Δεν ανησυχούσα για σένα, Τιγκ. Αυτό που φοβόμουν ήταν μη σου ριχτώ εγώ». Η Ντέιζι κατάλαβε ότι τα πειράγματά της του άρεσαν, αλλά καθώς τον οδηγούσε στη σκοτεινή σκάλα, η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή.

Ο Τιγκ είχε αφήσει να αναπτυχθεί αυτή η οικειότητα ανάμεσά τους. Δεν της είχε κάνει καμιά ερώτηση. Δεν είχε αναφερθεί καθόλου στη νύχτα παθιασμένου έρωτα που είχαν περάσει.
Δεν ήταν φυσιολογικό να φέρεται με τόση λεπτότητα ένας άντρας.

Όχι ότι χρειαζόταν να του δώσει εξηγήσεις για τη ζωή της επειδή είχαν κοιμηθεί μαζί. Αλλά κάτι σ' αυτόν την έκανε να θέλει να του μιλάει με

ειλικρίνεια. Στην κορφή της σκάλας, άνοιξε την πόρτα, αλλά πριν ανάψει το φως, γύρισε και του μίλησε με σοβαρό ύφος. «Όταν δεις το σπίτι που μένω, θα καταλάβεις πολλά πράγματα. Και ίσως δε με θέλεις όπως πριν. Τότε ευθυνόταν η χιονοθύελλα.
Ήταν μια στιγμή τρέλας».

«Σε σύγκριση μ’ αυτή τη στιγμή, που είναι...»

«Που είναι η αληθινή ζωή». Η Ντέιζι πάτησε το διακόπτη. Χωρίς να τον κοιτάει, έβγαλε το πανωφόρι και το κασκόλ της, πέταξε την τσάντα της σε μια πολυθρόνα και πήγε κατευθείαν για κρασί. Δεν προσπαθούσε να φτιάξει ατμόσφαιρα, αλλά όποιος έβλεπε το προσωρινό *σπίτι* της, χρειαζόταν κάτι αλκοολούχο για να ξεπεράσει το σοκ.

Σε λίγο του έδωσε ένα ποτήρι Μερλό. Όχι καλό Μερλό. Σίγουρα όχι γαλλικό. Ήταν απ’ αυτά που έβρισκες στα σούπερ μάρκετ, αλλά και πάλι ήταν αρκετά ακριβό για κείνη. Βέβαια, ακόμα και ο αέρας ήταν πολύ ακριβός για κείνη αυτό τον καιρό.

«Για όνομα του Θεού, τι ήταν αυτό το μέρος όταν μετακόμισες εδώ;»

«Μάλλον σοφίτα αποθήκης. Γι’ αυτό μου το έδωσε ο Χάρι δωρεάν», είπε η Ντέιζι ξερά.

Τον είδε να κοιτάει γύρω του. Είχε βγάλει το μπουφάν του, αλλά δεν είχε καθίσει ακόμα, δεν έδειχνε να έχει τέτοια πρόθεση.

Η πρώτη της εβδομάδα εδώ ήταν μετά τη χιονοθύελλα, όταν η Ντέιζι είχε καταλάβει ότι η θέρμανση στο πατρικό της χρειαζόταν γενική επισκευή. Δε θα πλήρωνε εκείνη, αλλά η Βάιολετ. Η Βάιολετ δεν είχε οικονομικά προβλήματα. Και ο υδραυλικός θα άρχιζε την επισκευή μετά από τρεις βδομάδες. Η Ντέιζι είχε επίσης σκεφτεί πόσο θα της κόστιζε να μένει σπίτι... και πόσο άσχημη ήταν η οικονομική της κατάσταση. Την ίδια μέρα είχε δει την αγγελία που ζητούσαν προσωπικό στο Καφέ.

Αυτό το δωμάτιο... εφτά μέρες το καθάριζε. Προφανώς δεν είχε καθαριστεί ποτέ πριν. Ποντίκια, πουλιά και μέλισσες είχαν στρατοπεδεύσει εδώ, αλλά ποτέ άνθρωπος. Υπήρχε ένα μπανάκι μ’ ένα μικρό ντους. Ο νιπτήρας από άσπρη πορσελάνη ήταν κιτρινισμένος,

αλλά μπορούσες να τον χρησιμοποιήσεις.
Και υπήρχαν και δυο παράθυρα στην επικλινή στέγη της σοφίτας.

Όταν έφτασαν τα κιβώτιά της απ’ τη Γαλλία στο πατρικό της σπίτι, η Ντέιζι ανακάλυψε ότι είχε κάθε είδους πράγματα. Το μόνο που δεν είχε ήταν λεφτά.

Υπήρχε λοιπόν μια αυθεντική ελαιογραφία κρεμασμένη πάνω απ’ τον καναπέ χωρίς ελατήρια. Το παλιό σιδερένιο κρεβάτι δεν ήταν τίποτα άξιο θαυμασμού, αλλά το κουβερλί του ήταν χειροποίητο, σε πλούσια μοβ και μενεξεδί χρώματα. Είχε καλύψει μια τρύπα στον τοίχο με μια μπλούζα Βερσάτσε, κρεμώντας τη σαν έργο τέχνης. Είχε, επίσης, χρησιμοποιήσει μαντίλια -Ερμές, Ντιορ, Σανέλ- για να καλύψει τα ξεφλουδισμένα τραπέζια. Οι πορσελάνες της ήταν πανάκριβες, σε κρεμ χρώμα με χρυσό γαρνίρισμα, αν και το μοναδικό τραπέζι στο δωμάτιο ήταν ξεχαρβαλωμένο. Ένας φούρνος μικροκυμάτων κι ένα μικρό ψυγείο ήταν όλη κι όλη η κουζίνα της.

«Αν προσπαθούσα να το εξηγήσω αυτό σε κάποιον, δε θα το πίστευε», είπε ο Τιγκ.

«Ναι... αυτή είναι η πικρή αλήθεια. Είμαι απένταρη. Πανί με πανί».
«Δεν εννοούσα αυτό. Έχεις φτιάξει κάτι πρωτότυπο και ενδιαφέρον και πολύ όμορφο... απ’ το τίποτα».

«Δε θα έλεγα ότι είναι όμορφο».

«Ναι, είναι. Όλα αυτά τα χρώματα, τα μαντίλια και τα υπόλοιπα δείχνουν μέρος της διακόσμησης. Δε θα καταλάβαινε κανείς ότι προσπαθείς να καλύψεις ένα απαίσιο δωμάτιο.

Η Ντέιζι συνοφρυώθηκε.

«Εντάξει, εντάξει», είπε ο Τιγκ. «Θέλεις να το πάρω πιο πολύ στα σοβαρά. Δεν έχεις καθόλου λεφτά».

«Ναι». Η Ντέιζι δίστασε. «Τιγκ, δε με πειράζει να το μάθεις εσύ. Αλλά σε παρακαλώ μην το πεις σε κανέναν άλλο, γιατί οι γονείς μου και οι αδερφές μου επικοινωνούν με πολλούς ανθρώπους εδώ. Δε θέλω να μάθει τίποτα η οικογένειά μου. Ξέρουν για το διαζύγιο αλλά τίποτα περισσότερο, ειδικά για την οικονομική μου κατάσταση. Τα πράγματα είναι μπερδεμένα. Δεν ήξεραν ότι ήμουν δυστυχισμένη».

Χωρίς να ξέρει πώς, η Ντέιζι βρέθηκε καθισμένη απέναντι του. Ο Τιγκ ήταν μαζεμένος στον καναπέ κι έπαιζε με το ποτήρι του κρασιού του κι εκείνη καθόταν στην άκρη του κρεβατιού. Δεν υπήρχε άλλο μέρος να καθίσει απ' όπου να μπορεί να τον βλέπει. «Γιατί;» τη ρώτησε ο Τιγκ κοφτά.
«Γιατί τι;» «Γιατί δεν είπες στην οικογένειά σου πόσο δυστυχισμένη ήσουν... ή ότι δεν είχες καθόλου λεφτά;»
«Επειδή...» Η Ντέιζι έκανε με το χέρι της μια απ' αυτές τις κινήσεις που υπονοούν ότι υπάρχουν χιλιάδες λόγοι.
«Όταν κατάλαβα ότι ο γάμος μου δε θα διαρκούσε, οι γονείς μου βρίσκονταν στο στάδιο της συνταξιοδότησης κι εγώ ήμουν σε άλλη χώρα. Θα πέθαιναν απ' την αγωνία τους. Και δεν το είπα ούτε στις δυο αδερφές μου...»

«Ναι, αυτό είναι άλλο ένα ερώτημα. Είπες ότι είστε πολύ δεμένες».

«Είμαστε. Αλλά εγώ είμαι η μεγαλύτερη απ' τις τρεις. Από μένα ζητάνε πάντα συμβουλές, περιμένουν ν' αναλάβω δράση. Στην πραγματικότητα», πρόσθεσε μετά από μια μικρή παύση, «εγώ ήμουν αυτή που κίνησα κάποια νήματα για να τις βοηθήσω να παντρευτούν. Πήραν και οι δύο καλούς άντρες και είναι απόλυτα ευτυχισμένες».

Ο Τιγκ δεν τη διέκοψε ακριβώς, αλλά δεν τον ενδιέφερε πόσο ευτυχισμένα ήταν τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας της. «Κατάλαβα», είπε. «Δεν ήθελες να το μάθει η οικογένειά σου από εγωισμό».

Η Ντέιζι κατσούφιασε. «Εντάξει, λοιπόν, έχω ένα μικρό πρόβλημα στο θέμα του εγωισμού».

«Μικρό;»

«Καλά. Μεγάλο». Θα προτιμούσε να το αρνηθεί, αν μπορούσε. Δυστυχώς, όμως, εκτός απ' τα πανάκριβα ρούχα και τα αξεσουάρ της, δεν είχε τίποτ' άλλο. Και παρά τον εγωισμό της, ένιωθε μια παράξενη αίσθηση ανακούφισης που το είχε επιτέλους πει σε κάποιον. Κάποιον που δεν ανήκε στην οικογένειά της.

Ο Τιγκ θα μπορούσε να την είχε επικρίνει. Αλλά αντί γι' αυτό, την άκουγε με προσοχή. «Το θέμα δεν είναι ο εγωισμός σου, μπιζελάκι μου. Το θέμα είναι τι κάνεις τώρα».

«Όπως σου είπα, μένω πάνω απ’ το Καφέ χωρίς να πληρώνω νοίκι, γιατί ο Χάρι χρειαζόταν κάποιον στο μαγαζί. Δε μου κοστίζει τίποτα όσο μένω εδώ. Εξάλλου, τώρα δεν έχω αμάξι».

«Είχες», είπε ο Τιγκ συνοφρυωμένος.

«Είχα νοικιάσει ένα στο αεροδρόμιο. Αλλά όσο μένω εδώ δε χρειάζομαι αμάξι. Τρώω κάτω και πηγαίνω όπου θέλω στην πόλη περπατώντας».

«Ο Χάρι σου πρόσφερε θέση μαγείρισσας;»

«Όχι ακριβώς. Ο Χάρι είπε ότι αυτή την εποχή δεν έχει αρκετή δουλειά για να προσλάβει κάποιον με πλήρη απασχόληση. Αλλά κάναμε μια συμφωνία. Τις περισσότερες μέρες ανοίγω και κλείνω το μαγαζί. Για μένα αυτό είναι εύκολο αφού μένω επάνω. Κι εκείνος μπορεί να κοιμάται μέχρι αργά το πρωί και να φεύγει νωρίς το απόγευμα. Επίσης, φτιάχνω γαλλικά γλυκά. Δέχτηκε να δοκιμάσουμε και, παρ’ όλο που έχει περάσει μόνο μια βδομάδα, έχουμε περισσότερους πελάτες».

«Αλλά σε θέλει μόνο για μερική απασχόληση».

«Ναι», παραδέχτηκε η Ντέιζι. «Απ’ την άλλη, δεν έχω καθόλου έξοδα και μαζεύω όλα τα λεφτά που παίρνω. Σύντομα θα μπορώ να δώσω μια προκαταβολή για ένα μεταχειρισμένο αμάξι. Και τότε θα μετακομίσω κάπου όπου θα μπορώ να βρω καλύτερη δουλειά».

«Αλλά αυτή τη στιγμή θα ήθελες πιο πολλά λεφτά;»

Τί Ντέιζι τον κοίταξε, αλλά δεν μπορούσε να διαβάσει την έκφρασή του. Και βέβαια ήθελε πιο πολλά λεφτά. Όμως δεν καταλάβαινε γιατί τη ρωτούσε. Πριν προφτάσει ωστόσο να βγάλει αυθαίρετα συμπεράσματα, ο Τιγκ της εξήγησε.

«Σου είπα ότι χρειάζομαι βοήθεια, Ντέιζι. Έχω πάρα πολλή δουλειά, αλλά δεν είμαι καθόλου καλός στον τομέα της δια- κόσμησης. Όταν θέλεις, μπορείς να δουλεύεις σαν σύμβουλός μου, όποτε έχεις ελεύθερο χρόνο».

Η Ντέιζι σκυθρώπιασε. «Δε μ’ αρέσουν οι φιλανθρωπίες».
«Δε μιλάω για φιλανθρωπία».

Η Ντέιζι σηκώθηκε απ’ το κρεβάτι και άρχισε να πηγαινοέρχεται... όχι

ότι υπήρχε χώρος για περπάτημα. Το μόνο που μπορούσε ήταν να κάνει κύκλους γύρω απ' τον καναπέ. «Έλα τώρα, μου είπες ήδη ότι *δε* σ' αρέσει να δουλεύεις μαζί με άλλους. Κι ότι γι' αυτό ήρθες στο Γουάιτ Χιλς, για να δουλεύεις μόνος. Είπες ότι δεν κάνεις για συνεταιρισμούς. Θέλεις να είσαι εσύ το αφεντικό...»

«Ναι, ναι, ξέρω τι είπα. Και είναι αλήθεια. Είμαι ανυπόφορος. Αυταρχικός, μονόχνοτος. Και δε βοηθάει σε τίποτα το γεγονός ότι έχω πάντα δίκιο».

Η αλαζονεία του έκανε την Ντέιζι να γελάσει, αν και δεν είχε χαλαρώσει ακόμα.

«Αλλά αυτό είναι διαφορετικό», πρόσθεσε ο Τιγκ.

«Ναι, είναι διαφορετικό. Γιατί παραδέχτηκα ότι είμαι απένταρη και σου έδωσα την εντύπωση ότι χρειαζόμουν έναν λευκό ιππότη. Αλλά δεν πιστεύω στους ιππότες. Και δε σου το είπα για να με λυπηθείς. Δε με πειράζει να ζήσω φτωχικά για λίγο, πάψε λοιπόν να νομίζεις ότι χρειάζομαι τη φιλανθρωπία σου».

«Δεν είναι φιλανθρωπία». Τώρα σηκώθηκε κι εκείνος και άρχισε να πηγαινοέρχεται. Υπήρχε μια παράξενη λάμψη στα μάτια του, σαν να μην έπρεπε να είχε αναφέρει η Ντέιζι ότι δεν πίστευε πια στους λευκούς ιππότες, σαν να άκουγε αυτή την πληροφορία όπως ένας κλέφτης που μάθαινε τον κωδικό ενός χρηματοκιβωτίου. Δεν της έκανε καμιά ερώτηση όμως. «Χρειάζομαι βοήθεια, είτε το πιστεύεις είτε όχι», της είπε απλά.

«Ναι, βέβαια».

«Μιλάω σοβαρά. Και σου είπα ξεκάθαρα ότι απ' το νηπιαγωγείο ακόμα δεν έπαιζα καλά με τ' άλλα παιδάκια. Αλλά η δική μας περίπτωση είναι διαφορετική. Ξέρω ότι *δε* θα μείνεις για πολύ στο Γουάιτ Χιλς, οπότε δεν πρόκειται να διαρκέσει για πολύ η σχέση μας. Έπειτα δεν ξέρεις τίποτα σχετικά με το επάγγελμα του ξυλουργού, γι' αυτό δε θα μαλώνεις μαζί μου για τον τρόπο που δουλεύω. Κι εγώ δεν έχω ιδέα από διακόσμηση και δε θα επεμβαίνω σε ό,τι αποφασίζεις. Νομίζω ότι θα είναι μια καλή συνεργασία. Επιπλέον, δε θα χρειάζεται να έχεις συγκεκριμένο ωράριο. Μπορείς να δουλεύεις όποιες ώρες

θέλεις».

Ίσως επειδή ήταν τρελή, το σχέδιο άρχιζε να της αρέσει. Βέβαια, είχε πέσει θύμα πειστικών αντρών πριν, και ήξερε ότι δεν έπρεπε να εμπιστεύεται την κρίση της. Η Ντέιζι άφησε το ποτήρι της στο μικρό νεροχύτη σ' έναν απ' τους κύκλους της γύρω απ' τον καναπέ. «Και πάλι δε γίνεται. Δεν έχω αμάξι, Τιγκ. Πώς θα πηγαίνω στα μέρη όπου θα δουλεύεις;»

Άφησε κι εκείνος κάτω το ποτήρι του, που ήταν ακόμα γεμάτο.
Δεν έπινε. Και ήθελε να περπατάει όταν σκεφτόταν, όπως ακριβώς και η Ντέιζι. «Χμμ... Έχω αμάξι και φορτηγό. Εγώ χρειάζομαι το φορτηγό».

«Ακούω ένα "αλλά" στη φωνή σου».

Ο Τιγκ σκυθρώπιασε. «Το ακούς, γιατί υπάρχει. Έχω ένα αμάξι που δε χρειάζομαι και θα ήταν λογικό να σε αφήσω να το χρησιμοποιήσεις».

«Συνεχίζω να ακούω αυτό το "αλλά"».

«Γιατί είναι Γκολφ GTi».

Η Ντέιζι δεν είχε ξανακούσει τη μάρκα του αυτοκινήτου, αλλά ήξερε πώς ήταν οι άντρες και τα παιχνιδάκια τους. «Α! Είναι το μωράκι σου».

«Δεν είναι σαν καμιά παλιά Τζάγκουαρ ή τίποτα τόσο ακριβό. Για να πω την αλήθεια, το αγόρασα πέρυσι σχεδόν τζάμπα. Αλλά παρ' όλο που είναι τόσο παλιό, αν το προσέχω αρκετά, μπορεί να κάνει ακόμα πολλά...»

Η Ντέιζι τον διέκοψε. «Και δεν αφήνεις κανέναν άλλο να το οδηγεί».

Ο Τιγκ δεν απάντησε αμέσως, γιατί ήταν και οι δύο απασχολημένοι με κάτι άλλο. Όταν άφησε κάτω το ποτήρι του, σαν να μπερδεύτηκε, άλλαξε κατεύθυνση. Και τώρα βρέθηκαν αντιμέτωποι οι δυο τους μπροστά στον καναπέ, αλλά δεν υπήρχε χώρος να προσπεράσουν ο ένας τον άλλο.

Η Ντέιζι θα μπορούσε να είχε κάνει μερικά βήματα πίσω. Το ίδιο και ο Τιγκ. Αλλά ξαφνικά βρέθηκαν πολύ κοντά ο ένας στον άλλο. Τόσο κοντά όσο είχαν βρεθεί εκείνη τη νύχτα με την άγρια χιονοθύελλα.

Τώρα ήταν βέβαια και οι δύο ντυμένοι, αλλά για κείνη η αίσθηση ήταν η ίδια. Ένιωθε σαν να βρισκόταν μόνη μαζί του στον κόσμο. Δεν υπήρχε τίποτ' άλλο εκτός απ' τους δυο τους.

Είδε το χέρι του να σηκώνεται. Είδε τη φωτιά στα μάτια του να φουντώνει. Ήξερε ότι θα την έπαιρνε στην αγκαλιά του αρκετή ώρα πριν το κάνει και είχε χρόνο να τραβηχτεί μακριά. Αντί γι' αυτό, τα χέρια της τυλίχτηκαν στο λαιμό του την ίδια στιγμή που τα δικά του τυλίγονταν στη μέση της. Τα χείλη της συνάντησαν πρόθυμα τα δικά του. Και η ανάφλεξη ήταν αυτόματη.

Η Ντέιζι ήξερε ότι ο Τιγκ δεν ήταν ο κατάλληλος άντρας για κείνη. Μόνο που ξεχνούσε γιατί. Τα καυτά φιλιά του τη ζάλιζαν, θόλωναν το μυαλό της. Η γλώσσα του έδινε γλυκιές υποσχέσεις στη δική της. Η λεκάνη της τριβόταν προκλητικά πάνω του.

Το φιλί του έγινε πιο βαθύ. Η Ντέιζι δεν μπορούσε να δει, δεν μπορούσε να σκεφτεί. Ό,τι κι αν πίστευε ο Τιγκ, δεν ήταν απ' τις γυναίκες που πήγαιναν χωρίς δεύτερη σκέψη μ' έναν άγνωστο άντρα όπως είχε κάνει εκείνο το βράδυ με τη χιονοθύελλα. Ό,τι κι αν πίστευαν όλοι στο Γουάιτ Χιλς, δεν ήταν ποτέ το έξαλλο και τολμηρό κορίτσι που θα ήθελε να ήταν.
Ποτέ άλλοτε, παρά μόνο μαζί του. Κάτι στον Τιγκ -η γεύση των φιλιών του, το χάδι της γλώσσας του, το άρωμά του- την έκανε να χάνει τα λογικά της.

Το στόμα του τραβήχτηκε... ίσως επειδή χρειάζονταν και οι δύο να πάρουν αέρα. Το βλέμμα του συνάντησε το δικό της. Ήταν ένα λαίμαργο, άγριο βλέμμα... κι όμως η φωνή του ακούστηκε νωχελική.

«Εντάξει, εντάξει. Μπορείς να πάρεις το Γκολφ. Αλλά να ξέρεις ότι αυτό είναι μεγάλο προνόμιο. Και μη νομίζεις ότι θα υποχωρώ πάντα επειδή σε θέλω σαν τρελός».

Η Ντέιζι προσπάθησε να συνέλθει όπως εκείνος, προσπάθησε να γελάσει, αλλά τα γόνατά της έτρεμαν και η καρδιά της φτεροκοπούσε. «Υπονοείς ότι τα φιλιά σου είναι μέρος αυτής της συμφωνίας;»

«Όχι βέβαια. Δεν κάνω συμφωνίες για το σεξ. Αν πρόκειται να συνεργαστούμε, το μόνο που θα πω είναι ν' ανοίξουμε όλα τα χαρτιά μας. Το σεξ δεν έχει καμιά σχέση μ' αυτά».

«Δεν ανοίγεις όλα σου τα χαρτιά σχετικά με το σεξ;»

Ο Τιγκ ανασήκωσε το ένα φρύδι ενώ η λεκάνη του πιεζόταν πάνω στη δική της. «Ξέρεις κανέναν που να είναι απόλυτα ειλικρινής σχετικά με το σεξ;» «Ναι, εμένα», είπε η Ντέιζι.

Εκείνος γέλασε. «Κι εγώ είμαι, αλλά δεν μπορώ να δίνω υποσχέσεις. Απ' τη δική μου πλευρά... θέλω να κοιμάμαι μαζί σου. Για να είμαι ειλικρινής, θα ήθελα μια χιονοθύελλα άλλων δύο εβδομάδων, ώστε να σ' έχω αποκλειστικά δική μου.
Μάλλον, θα μου άρεσε να περάσω τα επόμενα πέντε χρόνια στο κρεβάτι σου. Αλλά ποιος ξέρει αν αυτό θα ήταν καλή ιδέα και για σένα;»

«Σταμάτα να μ' εκνευρίζεις, Τιγκ».

Εκείνος έπαψε να χαμογελάει. Άγγιξε τρυφερά το σαγόνι της με το μεγάλο του δάχτυλο. «Δε νομίζω ότι αυτό μπορούν να το κάνουν πολλοί άντρες. Ίσως είναι καλό που σε κάνω να εκνευρίζεσαι και να χάνεις την ισορροπία σου».

Ήθελε να του ανταποδώσει τα πειράγματα, σκέφτηκε η Ντέιζι. Κι ήθελε να τον φλερτάρει. Ήθελε να συνεχίσουν τα ερωτικά τους παιχνίδια.

Αλλά ο Τιγκ δεν μπορούσε να καταλάβει. Για κείνη δεν ήταν αστείο το να νιώθει εκνευρισμό. Δεν μπορούσε ν' αφήσει έναν άντρα να την κάνει να χάσει την ισορροπία της. Ποτέ ξανά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Τρεις μέρες αργότερα, ο Τιγκ κατευθυνόταν προς το Καφέ, νιώθοντας τα νεύρα του έτοιμα να σπάσουν. Είχε τελειώσει τη δουλειά των Κόχραν και άρχιζε δυο καινούριες αυτή την εβδομάδα. Η Ντέιζι θα πήγαινε μαζί του να τις δει και τις δύο. Πρώτα όμως θα έπρεπε να τακτοποιήσουν το θέμα του μεταφορικού της μέσου.

Κουδούνισε τα ψιλά στην τσέπη του καθώς σκεφτόταν ότι ένας άντρας έπρεπε να θέτει κάποια όρια. Ίσως ήταν τρελός που την είχε ερωτευτεί. Η Ντέιζι ήταν αποφασισμένη να φύγει απ’ το Γουάιτ Χιλς. Ήταν συνηθισμένη σε μια πιο κοσμική ζωή. Πολύ διαφορετική απ’ τη ζωή που έκανε εκείνος.

Μπορούσε όμως ν’ αποδεχτεί κάποιο βαθμό τρέλας στη ζωή του. Η Ντέιζι ήταν μια τόσο ξεχωριστή γυναίκα που θα ήταν διατεθειμένος να συμβιβαστεί με το πρόβλημα του έρωτα... τουλάχιστον για λίγο ακόμα. Αλλά να την αφήσει να οδηγήσει το αμάξι του -στα χιόνια-, αυτό ήταν ένα εντελώς διαφορετικό πρόβλημα.

Για έναν άντρα ήταν σαν ν’ άφηνε κάποιον άλλο να χρησιμοποιήσει την οδοντόβουρτσά του. Ήταν δύσκολο. Πολύ, πάρα πολύ δύσκολο.

Άνοιξε κακόκεφος την πόρτα του Καφέ. Η Ντέιζι χρειαζόταν μεταφορικό μέσο. Εκείνος είχε ένα αυτοκίνητο που δεν το χρειαζόταν. Αλλά να δοκιμάζεις μια σχέση τόσο εύθραυστη όσο η δική τους τόσο σύντομα και με κάτι τόσο σημαντικό για κείνον...

Τελείωνε στη μία, του είχε πει. Ήταν μία και δέκα τώρα, αλλά όταν μ7ΐήκε μέσα, ο Τιγκ είδε το μαγαζί γεμάτο κόσμο, ενώ ήξερε πολύ καλά ότι κανένα μαγαζί δε γέμιζε χειμωνιάτικα.

Πάνω από κεφάλια, ήχους και μυρωδιές, την είδε να μιλάει με μερικούς απ’ τους τακτικούς πελάτες που κάθονταν σε ψηλά σκαμπό μπροστά στον πάγκο με τα γλυκά. Τρεις άντρες απολάμβαναν την προσοχή της.

Τα μαλλιά της ήταν μαζεμένα ψηλά στο κεφάλι της σήμερα. Μερικές τούφες όμως είχαν δραπετεύσει και έπεφταν ατίθασες στο λαιμό της. Τα μάγουλά της ήταν ξαναμμένα, σαν να είχε μόλις βγάλει ταψιά απ'το φούρνο. Φορούσε μια μπλούζα που ήταν τυλιγμένη στο κορμί της αντί να είναι κουμπωμένη, σχηματίζοντας ένα βαθύ V χωρίς όμως να φαίνεται το στήθος της ακόμα κι όταν έσκυβε.

«Ναι, αυτό είναι σωστό», έλεγε στους τρεις θαυμαστές της. «Ο Ζαν-Λυκ έγινε διάσημος. Και του άξιζε. Είναι μεγάλος ζωγράφος».

«Νόμιζα πως αν ήσουν καλλιτέχνης έπρεπε να πεθάνεις για να βγάλεις λεφτά», είπε ένας απ' τους τρεις άντρες.

«Έβγαζε λεφτά με τη σέσουλα τα τελευταία χρόνια. Και ορκίζομαι ότι ήταν ολοζώντανος».
Οι τρεις άντρες γέλασαν. «Τότε γιατί πήρες διαζύγιο, Ντέιζι; Νομίζαμε όλοι ότι η ζωή σου ήταν τέλεια. Ταξίδευες σ' όλο τον κόσμο. Έκανες μεγάλη ζωή. Ο άντρας σου έβγαζε πολλά λεφτά, μπορούσες να κάνεις όλα όσα είχες ονειρευτεί».

Καλή ερώτηση, σκέφτηκε ο Τιγκ, βγάζοντας το μπουφάν του και προχωρώντας αργά. Η Ντέιζι δεν τον είχε προσέξει ακόμα. Ήθελε πολύ ν' ακούσει την απάντηση σ' αυτή την ερώτηση.

Πραγματικά δεν έβγαινε νόημα. Αν ο Ζαν-Λυκ της ήταν τόσο πλούσιος, γιατί δεν μπορούσε η Ντέιζι ν' αγοράσει ούτε ένα μεταχειρισμένο αμαξάκι; Του είχε πει πολλά το προηγούμενο βράδυ, αλλά όχι γιατί είχε πάρει διαζύγιο. Ήθελε να καταλάβει πώς ήταν δυνατό να έχει μια γυναίκα όλα αυτά τα πανάκριβα ρούχα και αξεσουάρ και ταυτόχρονα να είναι πανί με πανί.

Γαργαλιστικά αρώματα έφτασαν στα ρουθούνια του. Ο πάγκος με τα γλυκά είχε κάτι μικρές κομψές πινακίδες τώρα. Μπισκότα λεβάντας. Ταρτάκια με σαντιγί λεβάντας. Λεμονόπιτα Λαβαντούλα.

Ψητό χοιρινό με δεντρολίβανο και λεβάντα είχε προστεθεί στον πίνακα, όπου οι σπεσιαλιτέ του Χάρι συνήθως περιορίζονταν σε μπουτάκια κοτόπουλου και χοτ ντογκ.

Και το Καφέ είχε αλλάξει πολύ. Η μυρωδιά τσίκνας είχε εξαφανιστεί σχεδόν. Το ταμείο έλαμπε τόσο που νόμιζες ότι ήταν καινούριο. Οι

παλιές κόκκινες και άσπρες κουρτίνες είχαν τραβηχτεί και δεθεί στα πλάγια και τα τζάμια είχαν πλυθεί.

Αφού ο Χάρι δεν τα είχε κάνει όλα αυτά τριάντα χρόνια, καταλάβαινε κανείς ότι δεν έκανε εκείνος αυτές τις αλλαγές. Ούτε οι δυο μερικής απασχόλησης σερβιτόρες που δούλευαν εκεί όλη τους τη ζωή. Η Ντέιζι λοιπόν ήταν υπεύθυνη γι' αυτή τη μεταμόρφωση. Το μυστήριο ήταν πώς μια γυναίκα που έδειχνε τόσο συνηθισμένη στην καλή ζωή μπορούσε να δουλεύει τόσο σκληρά.

Πολλοί πελάτες μιλούσαν ταυτόχρονα και ο Τιγκ δεν μπορούσε ν' ακούσει τι έλεγε η Ντέιζι, αλλά όταν πλησίασε πιο πολύ, κάτι κατάφερε να πιάσει το αυτί του.

«Έχεις δίκιο, Τεντ. Μ' αρέσουν τα λεφτά και ο Ζαν-Λυκ έχει τόσα που δεν ξέρει τι να τα κάνει. Αλλά είναι όπως έλεγαν όλοι στην πόλη μας όταν ήμουν μικρή. Δεν είμαι φτιαγμένη για σπίτι και οικογένεια».

«Θα έζησες σε πολύ ωραία μέρη».

«Ω, ναι. Το Εξ-αν-Προβάνς ήταν ένα απ' τα αγαπημένα μου. Είναι μια πόλη για καλλιτέχνες, με πλακόστρωτα δρομάκια, σιντριβάνια και μικρές πλατείες παντού. Το Μπονιέ ήταν άλλο ένα μέρος που μου άρεσε πολύ. Υπάρχει ένα ξενοδοχείο εκεί που έχει τα καλύτερα φαγητά που έχω φάει ποτέ. Και τα σερβίρουν στον κήπο, σε τραπέζια με απαλά ροζ τραπεζομάντιλα και λουλούδια. Μου άρεσε πολύ και η Βενς, μια ορεινή πόλη...»

Τον είδε, πήρε μια βαθιά εισπνοή και σήκωσε πέντε δάχτυλα στον αέρα. Πέντε λεπτά; Ο Τιγκ της έκανε νόημα ότι δεν τον πείραζε. Έβλεπε πως, ενώ μιλούσε, σερβίριζε ταυτόχρονα γλυκίσματα και μάζευε άδεια πιάτα.

«Υπάρχει και μια εξαιρετική έκταση γύρω από το Φραγκονάρ και το Μολινάρ. Αυτή είναι η περιοχή των λουλουδιών.

Το καλοκαίρι γεμίζει με λεβάντα, τριαντάφυλλα, γαρίφαλα, βιολέτες, γιασεμί... Θέλεις άλλο ένα κομμάτι τσιζκέικ, Μουρ;»

Ανόητη ερώτηση, σκέφτηκε ο Τιγκ. Ο Μουρ ήθελε οτιδήποτε ήταν διατεθειμένη να του δώσει.

«Ζούσατε και σε σκάφη;»

«Α, ναι. Περνούσαμε μήνες πάνω σε διάφορα γιοτ στη Ριβιέρα. Ο Ζαν-Λυκ έπαιρνε πάντα προσκλήσεις από...» Η Ντέιζι πλησίασε τον Τιγκ. «Συγνώμη, δεν ήθελα ν’ αργήσω», του είπε ψιθυριστά. «Αλλά ο Χάρι πήγε να πάρει κάτι και είπε ότι θα γύριζε σε πέντε λεπτά. Μπορώ να φύγω αμέσως όταν έρθει, εντάξει;»

«Κανένα πρόβλημα».

Χωρίς να της το ζητήσει, του έφερε ένα μπισκότο και ένα φλιτζάνι καφέ αμυγδάλου, συνεχίζοντας να απαντάει στις ερωτήσεις των αντρών και να παίρνει τις παραγγελίες τους. Ο Τιγκ αναρωτήθηκε αν συνειδητοποιούσε κανένας απ’ αυτούς ότι η Ντέιζι δούλευε. Η αργή, νωθρή φωνή της σου έφερνε στο νου παραλίες γυμνιστών, τη Ριβιέρα και γυναίκες με πολλά κοσμήματα, μεγάλα γιοτ και τεμπέλικα πρωινά κάτω απ’ τον ήλιο, όπως ακριβώς ζούσαν οι πλούσιοι.

Δέκα λεπτά αργότερα είχε πάρει το μπουφάν της και το είχαν σκάσει. «Το μπισκότο ήταν πολύ νόστιμο», είπε ο Τιγκ.

«Είναι μια καλή συνταγή. Ο Χάρι δέχτηκε την ιδέα μου με τη λεβάντα. Στην αρχή με αντιμετώπιζε με καχυποψία, αλλά είπε ότι θα δοκίμαζε οτιδήποτε προκειμένου να γεμίσει το μαγαζί αυτή την εποχή. Η αδερφή μου είχε χρόνια το κατάστημα με τα αρωματικά βότανα, είχα λοιπόν στη διάθεσή μου την καλύτερη πηγή λεβάντας σε ολόκληρο τον πλανήτη».

Ο Τιγκ τη σταμάτησε στη μέση του δρόμου, τραβώντας την απ’ το μανίκι. Η Ντέιζι γύρισε αμέσως και τον κοίταξε. Η επιδερμίδα της ήταν φρέσκια, το βλέμμα της γεμάτο ειλικρίνεια, το στόμα της απαλό. Ήταν εκθαμβωτικά όμορφη, αλλά η έκφραση της εξωτικής, κακομαθημένης γυναίκας είχε εξαφανιστεί.

Ο Τιγκ τη φίλησε. Για να βεβαιωθεί ότι ήταν με την Ντέιζι και όχι με τη γυναίκα που σκάρωνε όλες αυτές τις απίθανες ιστορίες στο Καφέ λίγο νωρίτερα.

«Ε», μουρμούρισε η Ντέιζι, όταν εκείνος σήκωσε το κεφάλι του και την κοίταξε συνοφρυωμένος. «Γιατί το έκανες αυτό;»

«Δεν ήθελα να σε φιλήσω», τη διαβεβαίωσε ο Τιγκ. «Εξασκούμαι για

να γίνω κλέφτης πορτοφολιών».

«Ε;» Η Ντέιζι έβαλε τα χέρια της στις τσέπες του μπουφάν της. Έβγαλε το δεξί κρατώντας ένα μικρό τετράγωνο κουτί. Μέσα υπήρχε ένα τέλειο τετράφυλλο τριφύλλι βουτηγμένο σε διάφανη ρητίνη. Τα χείλη της μισάνοιξαν και μετά τον κοίταξε πάλι, αλλά αυτή τη φορά έδειχνε πιο ευάλωτη ακόμα κι απ' όταν βρίσκονταν γυμνοί στο κρεβάτι.

«Αυτό είναι για μένα; Το αγόρασες για μένα;» τον ρώτησε.

«Όχι. Δεν το αγόρασα». Ο Τιγκ ήθελε πολύ να της δώσει κάτι, αλλά δυσκολευόταν να σκεφτεί τι θα μπορούσε ν' αγοράσει σε μια γυναίκα σαν την Ντέιζι, που είχε τόσο ακριβά πράγματα.

«Μα τότε πώς... Ε, τρέχεις πολύ».

«Το ξέρω, αλλά είναι αργά και πρέπει να περάσουμε πρώτα απ' το σπίτι μου. Θέλω να εξοικειωθείς με το αμάξι. Μετά μπορείς να με ακολουθήσεις μέχρι το σπίτι των Σίλινγκ οδηγώντας το...»

«Τιγκ, είναι πολύ όμορφο. Είναι πανέμορφο. Είναι φρέσκο, διαφορετικό και προσωπικό και... τέλειο».

«Ναι, μου άρεσε κι εμένα». Τόσο γρήγορα που περπατούσε, η Ντέιζι τον κυνηγούσε, αλλά κατάφερε να βρεθεί κάποια στιγμή μπροστά του για να τον κοιτάξει καλύτερα στο πρόσωπο.

«Αλήθεια λες ότι δεν το αγόρασες;»

«Όχι».

«Το έφτιαξες ο ίδιος;»

«Με δουλεύεις; Κανένας δεν μπορεί να φτιάξει τετράφυλλα τριφύλλια».

«Μιλούσα για τη ρητίνη. Το σφάλισες τέλεια».

«Μπορεί». Αυτό ήταν το μόνο που θα της αποκάλυπτε, τουλάχιστον μέχρι να δει πώς οδηγούσε.

Οι Σίλινγκ τον περίμεναν γύρω στις δύο και το σπίτι του απείχε ελάχιστα απ' το δικό τους. Αλλά καθώς το άσπρο φορτηγάκι του έπαιρνε με ταχύτητα τις στροφές, η Ντέιζι κρατούσε το τετράφυλλο τριφύλλι και το κοίταζε. Μετά κοίταζε τον Τιγκ. Και μετά το δρόμο. Της είχε δώσει ποτέ κανείς κάτι που δεν είχε κάποια ετικέτα με τιμή

πάνω του;

«Χρόνια έχω να περάσω απ’ αυτούς τους δρόμους», είπε χαμηλόφωνα. Στην Κούπερ Στρητ, απ’την άλλη πλευρά του ρέματος, υπήρχε ένα μέρος που το έλεγαν Φάιερφλαϊ Χόλοου. «Έρχονται ακόμα εδώ όλα τα νεαρά ζευγάρια όπως κάναμε παλιά;»
«Εκεί συχνάζατε, ε;»

Τα καλοκαίρια, τα φυλλώματα των δέντρων σχημάτιζαν μια δροσερή τέντα και οι πυγολαμπίδες χόρευαν στον αέρα. Τώρα όλα αυτά ήταν μια ανάμνηση. Σε λίγο το αγροτικό φορτηγάκι του Τιγκ άρχισε ν’ ανηφορίζει στο λόφο και μετά πέρασε δίπλα απ’ τη φάρμα του Σουίσερ. Ο γερο-Σουίσερ είχε μια λιμνούλα.

«Οι περισσότερες φάρμες έχουν λιμνούλες, αλλά κολυμπούσαμε στου γερο-Σουίσερ επειδή υπάρχει ένα μεγάλο δέντρο με ένα κλαδί που ήταν τέλειο για να πέφτουμε στο νερό».

«Ήταν... άσχημες όλες οι αναμνήσεις σου απ’ το Γουάιτ Χιλς;»

«Θεέ μου, όχι. Ήταν ένα θαυμάσιο μέρος για παιδιά. Απλώς είναι...»

Η Ντέιζι δεν πρόφτασε να ολοκληρώσει τη σκέψη της. Πέρασαν κόκκινους στάβλους και άσπρους φράχτες, πλαγιές λόφων που το καλοκαίρι θα γέμιζαν τριφύλλι και αγριολούλουδα. Συστάδες από φτελιές και σφεντάμια εμφανίζονταν μπροστά τους, αλλά τώρα τα κλαδιά τους ήταν γυμνά. Όταν πέρασαν την κόκκινη γέφυρα, ο Τιγκ έστριψε στον πρώτο ιδιωτικό δρόμο.

«Το αμάξι είναι στο γκαράζ. Έχω το κλειδί».
«Δε θα μπεις καθόλου στο σπίτι σου;»

«Μας περιμένουν οι Σίλινγκ».

«Μα δε μου έχεις δείξει το σπίτι σου». Η Ντέιζι κοίταξε με ενδιαφέρον το πέτρινο μπανγκαλόου με τα άσπρα παράθυρα.

«Αυτό μπορούμε να το κάνουμε μια άλλη φορά». Αν δεν έκαναν αυτή τη δοκιμή με το αμάξι, ο Τιγκ θα πάθαινε καρδιακή προσβολή. «Ξέρεις να οδηγείς αμάξι με ταχύτητες;»

«Τιγκ, μεγάλωσα σε φάρμα. Φυσικά ξέρω. Ωωχ». Όταν ο Τιγκ πάτησε

το κουμπί στην πόρτα του γκαράζ, η Ντέιζι είδε το μωράκι του.

Στην πραγματικότητα, σκέφτηκε ο Τιγκ, το μόνο που θα έβλεπε ήταν ένα παλιό αμάξι. Όποιος δεν ήξερε αυτό το μοντέλο της Φολκσβάγκεν, δε θα εντυπωσιαζόταν. Αλλά ήταν ένα καλογυαλισμένο μαύρο αμαξάκι.

«Είναι πολύ όμορφο», είπε η Ντέιζι. «Γι' αυτό είσαι ερωτευμένος μαζί του. Πραγματικό κουκλί».
Ο Τιγκ χαλάρωσε λίγο. «Σου αρέσει».
«Πώς να μη μου αρέσει; Και δεν έχει ούτε μια γρατζουνιά».
«Όχι», συμφώνησε εκείνος. «Έχεις άδεια οδήγησης, έτσι;»
Εκείνη γέλασε. Γέλασε μαζί του. Και μετά άπλωσε το χέρι της για τα κλειδιά. «Ας τελειώνουμε μ' αυτό το δοκιμαστικό, Λάρσον, πριν πάθεις κανένα εγκεφαλικό. Σταμάτα ν' ανησυχείς. Αν δεις ότι δεν το αντέχεις, μπορείς ν' αποσύρεις την προσφορά σου να χρησιμοποιήσω το αμάξι σου, δε με πειράζει».

«Θέλω να χρησιμοποιήσεις το αμάξι. Μόνο που πρέπει να ξέρεις ένα δυο πράγματα πριν το βγάλεις στο δρόμο». Της τα είπε. Της είπε περισσότερα από δύο. Ποιος ξέρει πόσα; Κάποια στιγμή την είδε να δαγκώνει τα χείλη της για να μη γελάσει.

«Δεν είναι αστείο», είπε ο Τιγκ χολωμένος. «Είναι γνωστό ότι τα αυθεντικά Γκολφ τρέχουν πολύ απαλά, αλλά δεν τους αρέσει να σταματάνε. Και το καρμπιρατέρ του είναι λίγο ευαίσθητο...»

«Νομίζω ότι το ανέφερες ήδη. Δύο φορές. Και αρχίζω να καταλαβαίνω πόσο σημαντικό είναι αυτό το θέμα με το αμάξι. Αν τα πάμε καλά - μάλλον, αν τα πάω εγώ καλά μ' αυτό το δοκιμαστικό- μπορεί να ξανακάνουμε έρωτα, ε; Αλλιώς, έχουν τελειώσει όλα ανάμεσά μας. Σωστά τα λέω;»

«Είναι λίγο παρατραβηγμένο...»

Αλλά το σκεφτόταν. Ίσως τον είχε αποφύγει όλες αυτές τις μέρες, αλλά τώρα που την είχε ξαναδεί δεν μπορούσε να μη σκέφτεται να κοιμηθεί πάλι μαζί της. Να της κάνει έρωτα. Μα πριν συνεχίσει μ' αυτές τις ε7ακίνδυνες φαντασιώσεις, έπρεπε να μάθει αν μπορούσε ν' ανεχτεί μερικές απ' ας παραξενιές του.

Ο Τιγκ ήξερε ότι φερόταν καλά στους ανθρώπους, αλλά δεν ήταν καλός στις σχέσεις του με τους ανθρώπους. Δε σχεδίαζε ποτέ να ζήσει μοναχικά. Πίστευε πάντα ότι σ' αυτή την ηλικία θα είχε παντρευτεί και θα είχε δυο τρία παιδιά. Αντί γι' αυτό, είχε χάσει μια γυναίκα και έναν συνεταίρο, επειδή του άρεσε να γίνονται όλα με το δικό του τρόπο.

Είχε μιλήσει στην Ντέιζι για μερικά απ' αυτά τα πράγματα. Αλλά εκείνη δεν είχε καταλάβει μέχρι που άρχισαν να συζητάνε για το αμάξι. Το θέμα δεν ήταν το αμάξι. Ήταν απλώς ένα σύμβολο. Και η Ντέιζι δεν ήξερε πόσο δύσκολο ήταν για κείνον να την αφήσει να καθίσει πίσω απ' το τιμόνι, να γυρίσει το κλειδί, να βάλει μπρος τη μηχανή, πολύ, μα πάρα πολύ διαφορετικά απ' ό,τι εκείνος.

«Φόρεσε τη ζώνη σου, τίγρη», είπε η Ντέιζι.

Φόρεσαν και οι δύο τη ζώνη τους. Και μετά, πιο γρήγορα κι από αστραπή, εκείνη έβαλε όπισθεν και βγήκε απ' τον ιδιωτικό δρόμο.

Κρύος ιδρώτας έλουσε τον Τιγκ.

Στην πρώτη στροφή, έκανε την προσευχή του. Στη δεύτερη, πρόσεξε ένα εκχιονιστικό που έτρεχε με τριάντα πέντε χιλιόμετρα την ώρα. Οι οδηγοί του Βερμόντ δε χρησιμοποιούσαν ποτέ τους καθρέφτες τους, γιατί έτσι κι αλλιώς θα έκαναν αυτό που ήθελαν. Η Ντέιζι προσπέρασε το εκχιονιστικό. Πάνω στη στροφή. Με διπλή κίτρινη γραμμή. Τρέχοντος σχεδόν με ογδόντα.
Ο Τιγκ συνέχισε να ιδρώνει. Δεν μπορούσε ν' αναπνεύσει. Ούτε να μιλήσει. Το δεξί του πόδι πατούσε το φρένο. Μόνο που δεν υπήρχε φρένο απ' την πλευρά του συνοδηγού.

«Θεέ μου, του αρέσει πράγματι η ταχύτητα», μονολόγησε η Ντέιζι.

Ο Τιγκ πρόσεξε μια μπλε Μπιούικ μπροστά, ένα πιο παλιό μοντέλο. Ο οδηγός ήταν κοντός με φουντωτά άσπρα μαλλιά και πιο μπροστά ήταν ένα Χόντα Σίβικ. Η Ντέιζι τα προσπέρασε και τα δύο στην πρώτη ευθεία που συνάντησαν. Το κοντέρ έδειξε κάποια στιγμή εκατόν τριάντα πέντε. Για πολύ λίγο, αλλά τα χτύπησε. Στον επόμενο λόφο, άφησε το αμάξι να τρέχει μόνο του στον κατήφορο.

Τελικά, η Ντέιζι οδήγησε το αμάξι στον ιδιωτικό δρόμο του σπιτιού τού. «Εντάξει, τίγρη», είπε εύθυμα. «Ας δούμε τώρα αν μπορούμε να

ξεκολλήσουμε τα δάχτυλά σου απ’ το μπράτσο του καθίσματος.

«Εντάξει είμαι», είπε ο Τιγκ.

«Το ξέρω». Η Ντέιζι ξεκούμπωσε τη ζώνη ασφαλείας της και του έδωσε το κλειδί. «Λοιπόν;»

«Λοιπόν τι;» Τα πνευμόνια του Τιγκ δε χόρταιναν να ρουφάνε οξυγόνο.

«Λοιπόν, πέρασα; Ξέρω, νόμιζες ότι θα οδηγούσα σαν κατάδικος υπό επιτήρηση. Αλλά σκέφτηκα ότι έπρεπε να είμαι ειλικρινής.
Αφού ήταν δοκιμαστικό, δεν έπρεπε να σε παραπλανήσω.
Μόνο...»

«Μόνο τι;»

«Ποια είναι η ετυμηγορία; Δεν υπάρχει πια η έλξη που ένιωθες για μένα; Αποφάσισες ότι δεν υπάρχει η παραμικρή πιθανότητα να κοιμηθούμε ξανά μαζί ή να παραμείνουμε έστω και για μια μέρα ακόμα φίλοι;»

Αυτό τον έβγαλε απ’ το λήθαργο. «Αν προσπαθούσες να με φοβίσεις για να μην ξανακοιμηθώ μαζί σου, μωρό μου, απέτυχες παταγωδώς».

«Σου αρέσει ο τρόπος που οδηγώ;» Η Ντέιζι ανασήκωσε το ένα φρύδι της.

Του άρεσε ο τρόπος που οδηγούσε. Αλλά όχι στο δικό του αμάξι. Ποτέ ξανά. Κι όμως, ο Τιγκ άκουσε κατάπληκτος τον εαυτό του να λέει: «Φυσικά», λες και δεν τον ένοιαζε καθόλου. Λες και δεν είχε φοβηθεί ότι δε θα ξανάβλεπε ποτέ ξανά το αγαπημένο του αμαξάκι ακέραιο. «Πάμε στους Σίλινγκ», είπε, μη θέλοντας να μιλήσει άλλο. Ποιος ο λόγος; Προς το παρόν, δεν ήταν σε θέση να πει τίποτα λογικό. Το μυαλό και η καρδιά του χρειάζονταν χρόνο για να συνέλθουν και να ηρεμήσουν. Η δουλειά συνήθως τον βοηθούσε σ’ αυτό.

Πήγαν με το φορτηγάκι του στους Σίλινγκ, δεν υπήρχε λόγος να πάρουν δυο αμάξια για μια τόσο μικρή απόσταση. Η Ντέιζι θα έπαιρνε το αμάξι όταν γύριζαν. Το ζευγάρι ζούσε στις παρυφές του Γουάιτ Χιλς, σ’ ένα όμορφο διώροφο πλίνθινο σπίτι χτισμένο πριν από εκατό χρόνια. Η κυρία Σίλινγκ, η Σούζαν, ήταν λάτρις της ιστορίας και της

παράδοσης και φρόντιζε με μεγάλη αγάπη το σπίτι, μέχρι το τροχαίο ατύχημα στο οποίο είχε χάσει μέρος απ’ το ένα της πόδι. Η ασφάλεια τούς είχε βοηθήσει να εγκαταστήσουν μια αναπηρική καρέκλα-ασανσέρ, δίνοντάς της τη δυνατότητα ν’ ανεβαίνει στο δεύτερο όροφο και επίσης να κάνει τα περισσότερα απ’ τα πράγματα που της άρεσαν.

Αλλά η κουζίνα δεν την εξυπηρετούσε. «Ήρθαν ειδικοί και μου έδωσαν μερικές ιδέες. Και στο νοσοκομείο έχουν ένα μοντέλο κουζίνας για ανθρώπους σαν εμένα, αλλά...»

«Αλλά ήταν γενικές ιδέες. Και δεν ανταποκρίνονταν σ’ αυτό που θέλεις εσύ», είπε ο Τιγκ.

«Ακριβώς. Θέλω να κάνω τα πράγματα που μου αρέσουν στην κουζίνα. Είναι πιο εύκολο για μένα να δουλεύω απ’ την αναπηρική καρέκλα. Αλλά είναι όλα πολύ ψηλά. Η δική τους ιδέα ήταν ν’ αλλάξουν θέση στα τρόφιμα, όπως στις κονσέρβες... αλλά εγώ δε χρησιμοποιώ πολλές κονσέρβες. Μου αρέσουν τα φρέσκα πράγματα. Μου αρέσει να ψήνω στο φούρνο, αλλά τα περισσότερα απ’ τα υλικά που χρειάζομαι δεν τα φτάνω απ’ αυτή την καρέκλα. Δεν μπορώ να κοσκινίσω. Ούτε να ζυμώσω. Μπορώ να φτάσω τις λεκάνες, αλλά δεν ξέρω πού να τις βάλω για να μπορώ να δουλέψω».

«Ούτε να καθαρίσεις θα μπορείς μετά», είπε η Ντέιζι, που περιφερόταν στην κουζίνα μελετώντας το χώρο.

«Ακριβώς. Μπορώ να πάω μέχρι το σκουπιδοτενεκέ. Αλλά χρειάζομαι ένα χώρο δουλειάς όπου το αλεύρι δε θα γεμίζει τους πάγκους και το δάπεδο, που δεν μπορώ να τα καθαρίσω μετά η ίδια». Η Σούζαν στράφηκε στον Τιγκ. «Δεν ξέρω αν μπορείς να κάνεις κάτι...»

«Ω, μπορεί να λύσει το πρόβλημά σου», τη διαβεβαίωσε η Ντέιζι. Ο Τιγκ την κοίταξε σαστισμένος.

Κι αυτή ήταν η τελευταία του ευκαιρία να πει κάτι. Οι δυο γυναίκες άρχισαν να μιλάνε ασταμάτητα για όλα τα πράγματα που μπορούσε εκείνος να κάνει: κυλινδρικά ράφια, κινητή πόρτα στο κελάρι, χαμήλωμα της ηλεκτρικής κουζίνας. Θα μπορούσε να φτιάξει έναν μακρόστενο πάγκο εργασίας και να του βάλει ρόδες. Στην πραγματικότητα, η Ντέιζι ήθελε να έχουν όλα ρόδες.

«Για κάνετε κράτει, κυρίες μου», τις διέκοψε ο Τιγκ με την πρώτη ευκαιρία που του δόθηκε. «Σούζαν, πρέπει να μιλήσουμε για το ποσό που είσαι διατεθειμένη να ξοδέψεις γι’ αυτές τις αλλαγές».

«Ω, τα λεφτά δεν είναι σοβαρό πρόβλημα. Εννοώ, δε θέλω ρουμπινέδες από χρυσό δεκατεσσάρων καρατίων ή άλλα τέτοια ανόητα πράγματα. Αλλά ο Ντόναλντ επιμένει να πάρω ό,τι θέλω. Ξέρει πόσο μου αρέσει να μαγειρεύω και να φτιάχνω γλυκά». Η Σούζαν στράφηκε πάλι στην Ντέιζι. «Νομίζεις ότι θα μπορούσα να έχω κι ένα νεροχύτη με ρόδες;»

«Φυσικά. Ο Τιγκ μπορεί να το κάνει αυτό. Κανένα πρόβλημα».

«Ο Τιγκ δεν μπορεί να φτιάξει νεροχύτη με ρόδες», διαμαρτυρήθηκε εκείνος. «Πρώτον και κυριότερον, ο Τιγκ δεν είναι υδραυλικός. Εξάλλου, τα υδραυλικά χρειάζονται σωληνώσεις. Δεν μπορείς να μετακινείς ένα νεροχύτη...»

Εκείνες όμως δεν τον άκουγαν. Μίση ώρα αργότερα, όταν έφυγαν απ’ το σπίτι των Σίλινγκ, η Σούζαν ήταν τόσο ενθουσιασμένη όσο και η Ντέιζι. Απαλές νιφάδες χιονιού έπεφταν απ’ τον ουρανό, κολλώντας στα μάγουλα και στις βλεφαρίδες τους.

«Χρειάζεται διαφορετικό φωτισμό, Τιγκ. Τα φώτα οροφής είναι καλά για γενικό φωτισμό, αλλά...»

Η Ντέιζι ανέβηκε στο φορτηγό μαζί του σαν γνήσια επαρχιώτισσα. Μόλις φόρεσε τη ζώνη ασφαλείας της, ο Τιγκ έσκυψε και τη φίλησε. Ήταν μια ενστικτώδης κίνηση, που όμως έκανε τους σφυγμούς του ν’ απογειωθούν. Προφανώς την αναστάτωσε κι εκείνη, γιατί ήταν η πρώτη φορά που σταμάτησε να μιλάει εδώ και μια ώρα. Η σιωπή δεν κράτησε πολύ, όμως. «Γιατί το έκανες αυτό;» τον ρώτησε.

«Δεν ξέρω. Ίσως επειδή ήσουν τόσο αυταρχική. Αναλαμβάνεις αμέσως δράση. Βάζεις τους άλλους σε μπελάδες. Μ’ αρέσουν αυτές οι ιδιότητες σε μια γυναίκα». Ωστόσο δεν πίστευε ποτέ ότι θα μπορούσε να δουλέψει με κάποιον άνθρωπο που ήταν τόσο ξεροκέφαλος όσο κι ο ίδιος. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι είχε διασκεδάσει την τελευταία μισή ώρα ακούγοντας την Ντέιζι να μιλάει. «Όμως πρέπει να συζητήσουμε για το τι μπορεί ή δεν μπορεί να κάνει ένας ξυλουργός», έσπευσε να προσθέσει ο Τιγκ. «Έχω άδεια ν’ αναλαμβάνω γενικές

εργολαβίες, αλλά αποφεύγω ν' αγγίζω υδραυλικά και ηλεκτρικά. Υπάρχουν κανονισμοί».

«Κανονισμοί...» Η Ντέιζι είπε αυτή τη λέξη σαν να την έβρισκε πολύ ενδιαφέρουσα, σαν να τη λάμβανε υπόψη της. Μετά συνέχισε: «Θα μπορούσαμε να κάνουμε πολύ πιο εύκολη τη ζωή της. Και αν χρειάζεσαι βοήθεια, θα μπορούσα να προσφέρω περισσότερα από απλές ιδέες διακόσμησης. Ξέρω να χρησιμοποιώ σφυρί και να βάζω ίσια ένα καρφί. Να γυαλίζω ξύλινες επιφάνειες. Να χρησιμοποιώ τρυπάνι και πριόνι. Δηλαδή, όχι όλα τα είδη πριονιού, αλλά μερικά...»

Συνέχιζε ακόμα όταν έφτασαν στο σπίτι του. Αλλά μέχρι τότε είχαν κάνει κάποιες συμφωνίες. Σε μερικές δουλειές ο Τιγκ έπρεπε να δουλεύει μόνος, αλλά μπορούσε να της δώσει είκοσι ώρες δουλειά τη βδομάδα, αν τις ήθελε. Η Ντέιζι τις ήθελε. Η ιδέα την ενθουσίασε. Και φλυαρούσε ακόμα ενθουσιασμένη όταν βγήκε απ' το φορτηγό και κατευθύνθηκε προς την πίσω πόρτα του σπιτιού του.

«Νόμιζα ότι έπρεπε να κλείσεις το Καφέ», είπε ο Τιγκ. «Και ότι ήρθαμε εδώ μόνο για να πάρεις το αμάξι μου».

«Αυτό ήταν το σχέδιο, το ξέρω. Και πρέπει να κλείσω το Καφέ στις επτά. Αλλά έχουμε αρκετό χρόνο και ήθελα να πάω τουαλέτα, εντάξει;»

«Θέλεις να δεις το εσωτερικό του σπιτιού μου».

Η Ντέιζι χαμογέλασε. «Το βρήκες».

Μπήκε απ' την πίσω πόρτα και άρχισε να περιφέρεται. Ο Τιγκ πέταξε την αλληλογραφία και τα κλειδιά του στον πάγκο, έβγαλε το μπουφάν του κι έβαλε καφέ.

Ξαφνικά ήθελε πολύ να καπνίσει ένα τσιγάρο, αλλά το είχε κόψει πριν από δέκα χρόνια και δεν μπορούσε να το ξαναρχίσει. Ένα ποτό θα ήταν εξίσου καλό, αλλά η Ντέιζι ήταν μια γυναίκα που όταν βρισκόταν κοντά της, έπρεπε να είναι εντελώς νηφάλιος.

Η ίδια γυναίκα που στο Καφέ μιλούσε για τη ζωή της πάνω σε γιοτ και τους χειμώνες της στη Ριβιέρα ενθουσιαζόταν το ίδιο με την ιδέα να σχεδιάσουν μια κουζίνα για μια ανάπηρη άγνωστη γυναίκα.

Η ίδια γυναίκα, που κυκλοφορούσε φορώντας κασμιρένιες μπλούζες,

παινευόταν για την επιδεξιότητά της στα ξυλουργικά εργαλεία. Η ίδια γυναίκα, που θα μπορούσε να πείσει ακόμα κι έναν παπά ότι ήταν κακομαθημένη, ξυπνούσε στις πέντε και έψηνε γλυκά για ένα δεύτερης κατηγορίας εστιατόριο σε μια πόλη που ισχυριζόταν ότι μισούσε.

«Είχες σκυλί κάποτε, έτσι;» Το πρόσωπό της εμφανίστηκε για μια στιγμή στην πόρτα της κουζίνας και μετά εξαφανίστηκε πάλι.

«Ναι. Δε θέλω να το συζητήσουμε». Ο Τιγκ την ακολούθησε. Το σπίτι τού άρεσε όταν το είχε αγοράσει. Τότε ήθελε απομόνωση, ένα μέρος στην εξοχή, όχι πολύ κοντά σε γείτονες, με αρκετό χώρο για να τρέχει το σκυλί του. Τότε είχε αποδεχτεί το γεγονός ότι δεν μπορούσε να συμβιώσει με κανέναν άλλον κι ότι δεν είχε να νοιαστεί παρά μόνο για τον εαυτό του.

Η κουζίνα τού φαινόταν πάντα εντάξει. Χρησιμοποιούσε το τραπέζι για όλα εκτός απ' το φαγητό... αλληλογραφία, σχέδια, αποθήκη για πράγματα που δεν είχε χρόνο να τακτοποιήσει, όπως τα χριστουγεννιάτικα δώρα της μητέρας του.
Ο νεροχύτης και ο πάγκος ήταν και τα δύο καθαρά. Το ψυγείο είχε τα

εντελώς απαραίτητα... χυμούς, παγωτό, αβγά, μουστάρδα. Είχε σχεδόν ξεχάσει ότι η ταπετσαρία των τοίχων ήταν πράσινη και πορτοκαλί. Σκόπευε να την αλλάξει από τότε που μετακόμισε εδώ, αλλά το είχε αμελήσει. Τώρα όμως την έβλεπε μέσα απ' τα μάτια της Ντέιζι. Κι αυτό που έβλεπε δεν του άρεσε.

Το καθιστικό του τον αντιπροσώπευε κάπως περισσότερο. Έτσι τουλάχιστον πίστευε. Κοίταξε ερευνητικά το πρόσωπο της Ντέιζι καθώς εκείνη τριγυρνούσε μέσα στο δωμάτιο. Το τζάκι είχε ένα φαρδύ ξύλινο ράφι και ένα μεγάλο περβάζι. Ένα μπρούντζινο λιοντάρι γύρω στους εξήντα πόντους καθόταν στο περβάζι. Δεν υπήρχαν έπιπλα, μόνο μεγάλες μαξιλάρες, γιατί αν ήθελες να ευχαριστηθείς πράγματι μια καλή φωτιά, έπρεπε να είσαι ξαπλωμένος. Σ' ένα λίγο πιο ψηλό επίπεδο υπήρχε το πιο αγαπημένο του κομμάτι του καθιστικού, με βιβλιοθήκες, έναν καναπέ και μια πελώρια τηλεόραση. Ο Τιγκ είχε μια μεγάλη πολυθρόνα με διάφορα κουμπιά για ν' αλλάζεις στάση.

Η Ντέιζι έριξε μια ματιά στην πολυθρόνα και πήγε κατευθείαν εκεί. Βούλιαξε στο κάθισμά της, έκλεισε τα μάτια της και αναστέναξε

ηδονικά. Όποια κουμπιά δεν ήξερε πώς να χρησιμοποιήσει, τα πατούσε ο Τιγκ για κείνη. Ήταν μια πανάκριβη πολυθρόνα που ο ίδιος σπάνια χρησιμοποιούσε. Βλέποντας όμως την Ντέιζι να νιώθει τόση ικανοποίηση, σκεφτόταν ότι άξιζε τα λεφτά που είχε πληρώσει.

Αυτή η σκέψη τον ενοχλούσε. Άρχισε να συνειδητοποιεί ότι όταν την κοίταζε δε βαριόταν ποτέ. Ήταν κάτι σαν τη σοκολάτα. Όσο κι αν έτρωγες, ήθελες κι άλλη.
«Τι ξύλο είναι αυτό;» ρώτησε η Ντέιζι.
« Αγριοκερασιά».
«Είναι υπέροχο».
«Ναι». Ο Τιγκ είχε αδυναμία στο καλό ξύλο. Η Ντέιζι το ήξερε ήδη αυτό. Ξαφνικά την είδε να πετιέται απ' την πολυθρόνα και να τρέχει προς το χολ. «Ε...»

«Το σκυλί σου ήταν ασπρόμαυρο λοιπόν».

«Πώς το ξέρεις;»

«Τρίχες στο χαλί, στις πολυθρόνες, στον καναπέ». Η Ντέιζι έστριψε δεξιά και ο Τιγκ την ακολούθησε. Πέρασε το κεφάλι της μέσα απ' την πόρτα του μπάνιου, άναψε το φως, κοίταξε τα σκουροπράσινα και άσπρα πλακάκια, το νεροχύτη και το σωρό με τις αφράτες πετσέτες στο δάπεδο και συνέχισε να περπατάει. «Λοιπόν, ήταν πολύ κακομαθημένος

«Το σκυλί μου;»

«Μπορούσε να τριγυρνάει παντού. Καλή η δεύτερη κρεβατοκάμαρα», δήλωσε αφού επιθεώρησε το δωμάτιο.

Είχε αρχίσει να νιώθει τόσο εκνευρισμό, που φλυαρούσε κι εκείνος. Ο Τιγκ χρησιμοποιούσε τη δεύτερη κρεβατοκάμαρα για γραφείο, αλλά είχε έναν καναπέ που άνοιγε και γινόταν διπλό κρεβάτι για όταν τον επισκέπτονταν οι γονείς του ή η μικρή του αδερφή. Είχε φτιάξει ένα διαχωριστικό για να κρύβεται το γραφείο, η αρχειοθήκη και ο ηλεκτρονικός υπολογιστής του. Και αυτό το δωμάτιο είχε δικό του μπανάκι. Εδώ δεν υπήρχαν πετσέτες στο δάπεδο. Ούτε οδοντόκρεμα στο νιπτήρα.
«Από πού προέρχεται το ξύλο αγριοκερασιάς;» ρώτησε η Ντέιζι.

«Απ’ την Τζόρτζια. Ίσως δε θέλεις να κοιτάξεις εκεί πίσω».

«Μην ανησυχείς. Έχω ξαναδεί άστρωτα κρεβάτια». Η Ντέιζι χαμογέλασε πριν ανοίξει την πόρτα της δικής του κρεβατοκάμαρας. Είχε χτίσει ο ίδιος το σκελετό για να βάλει το πελώριο στρώμα πάνω, γιατί είχε πρόβλημα με τη μέση του και χρειαζόταν σκληρό στρώμα. Το υπέρδιπλο πάπλωμα ήταν ακριβώς το αντίθετο, απαλό και πολύ αφράτο, αλλά οι χειμώνες στο Βερμόντ ήταν πολύ κρύοι. Ειδικά όταν ένας άντρας κοιμόταν μόνος.

Επειδή ένιωσε ξαφνικά πάλι εκνευρισμό -εκείνος δεν ένιωθε *ποτέ* εκνευρισμό- φλυαρούσε πάλι. «Κοίτα, ξέρω ότι η τουαλέτα είναι ακατάστατη, αλλά ορκίζομαι, τα πράγματα ανεβαίνουν μόνα τους εκεί τη νύχτα. Δεν μπορώ να το εξηγήσω. Όπως αυτό το σφυρί... Δεν το έβαλα εγώ εκεί. Και το πιρούνι. Δεν τρώω ποτέ στην κρεβατοκάμαρα, δεν ξέρω πώς βρέθηκε εκεί. Και όλες αυτές οι κάλτσες. Δεν άφησα ποτέ κάλτσα πάνω στην τουαλέτα...»

Η Ντέιζι γέλασε. «Σε πιστεύω», τον διαβεβαίωσε.
«Ωραία».

«Ήταν κορίτσι, ε;»

«Ποια;» Ο Τιγκ είχε τόσο πολύ καιρό να φέρει γυναίκα εδώ, που δεν μπορούσε να φανταστεί τι εννοούσε η Ντέιζι.

«Το σκυλί σου», είπε εκείνη τρυφερά, δείχνοντας μ’ ένα νεύμα το ροζ κολάρο πάνω στην τουαλέτα μαζί με όλα τ’ άλλα πράγματα. «Ω, Τιγκ. Την έχασες πρόσφατα, ε; Και την αγαπούσες πολύ».

«Κοπρόσκυλο ήταν».

«Και λοιπόν; Εσύ την αγαπούσες. Όλο το σπίτι ήταν στη διάθεσή της, αυτό είναι ολοφάνερο». Η φωνή της ήταν πολύ απαλή.

Η Ντέιζι θα μπορούσε να είχε κάνει κάποιο σχόλιο για την ακαταστασία του δωματίου του ή για την ταπετσαρία στους τοίχους της κουζίνας. Θα μπορούσε να τον είχε πειράξει για τις πετσέτες στο δάπεδο του μπάνιου. Αντί γι’ αυτό...
Διάβολε, αγαπούσε πολύ το σκυλί του.

«Πώς την έλεγαν;»

Τη φώναζε Χάσι. Ήταν καλό σκυλί. Δεν τον εγκατέλειπε ποτέ, πήγαινε μαζί του στη δουλειά όπου ανέχονταν σκυλιά, δεν μπλεκόταν στα πόδια του. «Δεν ήθελα να πάρω σκυλί. Τη βρήκα σ' ένα χαντάκι μια μέρα. Την είχε χτυπήσει κάποιο αμάξι». Ήταν κουταβάκι, αιμορραγούσε, ήταν τρομαγμένο και ετοιμοθάνατο. Δε γάβγιζε δυνατά, δεν ήταν καλός φύλακας. Αλλά τον ακολουθούσε πιστά.
«Ω, Τιγκ, λυπάμαι», είπε η Ντέιζι. «Θα ήταν μεγάλη δοκιμασία για σένα».

Πώς είχε ανακαλύψει με τόση ευκολία το αδύναμο σημείο του, το μόνο πράγμα που ο Τιγκ δεν ήθελε ν' αποκαλύψεις.

«Ξέρεις», της είπε, μη μπορώντας να κρύψει τον εκνευρισμό στη φωνή του, «είναι καιρός ν' αποδεχτείς μερικά πράγματα».

«Σαν τι πράγματα;»

«Κάνεις τους άλλους να πιστεύουν ότι ο πρώην σου ήταν λαβράκι. Πλούσιος. Διάσημος. Γοητευτικός. Αλλά βρίσκεσαι εδώ, Ντέιζι, και αγωνίζεσαι για να επιβιώσεις. Ξέρω τι θα πει εγωισμός. Αλλά δεν μπορώ να καταλάβω γιατί κρατάς ό,τι έγινε μυστικό απ' τους ανθρώπους που νοιάζονται για σένα».

Δεν ήθελε να γίνει αδιάκριτος. Ο Τιγκ πίστευε ότι κάποτε θα μάθαινε. Οι άνθρωποι μοιράζονταν κάποιο μυστικό τους όταν ήταν έτοιμοι. Αν τους πίεζες, δε μάθαινες ποτέ. Αλλά η Ντέιζι... τον είχε κάνει να σκεφτεί τη Χάσι. Και τον είχε κοιτάξει με συμπόνια στα όμορφα σκούρα μάτια της.

Και ακόμα τον κοίταζε. Και ξαφνικά άρχισε να προχωρά προς το μέρος του. Ο Τιγκ σκέφτηκε ότι ήθελε να φύγει απ' το δωμάτιό του και παραμέρισε για να την αφήσει να περάσει.

Αλλά όταν έφτασε δίπλα του, στη σκιά της πόρτας, η Ντέιζι γύρισε και τον κοίταξε. «Θα σου μιλήσω για τον Ζαν-Λυκ, αν θέλεις να μάθεις», του είπε. «Αλλά όχι τώρα. Τώρα στο μυαλό μου υπάρχει μόνο ένα πράγμα».

«Και αυτό είναι...»

«Εσύ, τίγρη. Μόνο εσύ», είπε η Ντέιζι και τύλιξε τα χέρια της στο

λαιμό του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Ο Τιγκ δεν περίμενε το φιλί, η Ντέιζι το ήξερε. Ήταν αγανακτισμένος μαζί της. Και αυτό το ήξερε.

Αλλά δεν τύλιξε τα χέρια της στο λαιμό του επειδή ήθελε να το κάνει. Δε θα τον είχε φιλήσει ποτέ μ’ αυτό τον τρόπο αν είχε κάποια άλλη, *οποιαδήποτε* άλλη επιλογή.

«Ντέιζ...»

«Σσς», τον πρόσταξε και αποφάσισε να μην τον αφήσει να πάρει ανάσα ποτέ ξανά. Τουλάχιστον για ένα διάστημα. Για ένα μεγάλο διάστημα. Τον έσπρωξε προς το χολ, προσπέρασαν το καθιστικό, το γραφείο, το μπάνιο. Η Ντέιζι προχωρούσε στα τυφλά, τα χέρια της συνέχιζαν να είναι τυλιγμένα στο λαιμό του, τα δάχτυλά της πλέκονταν μέσα στα μαλλιά του, τα χείλη της ήταν κολλημένα στα δικά του.

Η συνείδησή της την ενοχλούσε. Δεν ήταν καθόλου καλή ιδέα, από άποψη αρχών. Μετά τη χιονοθύελλα, είχε κρατηθεί μακριά του για ένα σοβαρό λόγο. Ήξερε ότι της άρεσε και δεν ήθελε να μπλέξει σε άλλη μια ολέθρια σχέση. Αν μια γυναίκα σταματούσε ν’ ανεβαίνει σε βουνά, δεν κινδύνευε να πέσει σε γκρεμό.

Αλλά πανάθεμα τον Τιγκ. *Π ανάθεμά τον.* Η Ντέιζι τον φίλησε πάλι, πιο άγρια, πιο βαθιά, πιο παθιασμένα, λύνοντας τα χέρια της απ’ το λαιμό του για να μπορέσει να πιάσει το πουκάμισό του. Και μόλις το ξεκούμπωσε, έβγαλε ανυπόμονα την μπλούζα της, παρ’ όλο που όταν τράβηξε για μια στιγμή το στόμα της απ’ το δικό του, εκείνος προσπάθησε να πει «Ντέι-ζι» πάλι.

«Σσς».Τώρα το στέρνο του ήταν γυμνό. Η Ντέιζι είχε αποκαλύψει κι άλλες φορές αυτούς τους θησαυρούς. Τους φαρδιούς ώμους του. Τα μυώδη μπράτσα του, το χνούδι στο στήθος του. Το καρύδι στο λαιμό του, που προκαλούσε τη γλώσσα της να το χαϊδέψει.

Εκείνος έφταιγε... εξαιτίας του σκυλιού. Της είχε ραγίσει την καρδιά, αφήνοντάς τη να δει πόσο πολύ αγαπούσε το σκυλί του. Ο Τιγκ έδειχνε σκληρός άντρας, αλλά η Ντέιζι είχε δει το κολάρο και το ροζ αρκουδάκι με τη φαγωμένη μύτη. Αλλά και τα ροζ μπαλάκια του τένις κάτω απ’ τον καναπέ και τις πολυθρόνες στο καθιστικό. Το κεραμικό μπολ με το όνομα Χάσι χαραγμένο πάνω. Βρισκόταν πάνω στον πάγκο, χωρίς φαγητό μέσα, αλλά προφανώς δεν του έκανε καρδιά να το μαζέψει.

Η Ντέιζι είχε συγκινηθεί τόσο που παραλίγο να βάλει τα κλάματα. Η απώλεια του σκυλιού του τον είχε συγκλονίσει... και όλα αυτά για ένα κοπρόσκυλο.

Ήταν υποχρεωμένη να τον φιλήσει. Και να τον φιλήσει όπως έπρεπε.

Και κατά την άποψή της, δεν είχε άλλη επιλογή παρά να κάνει έρωτα μαζί του. Και να κάνει έρωτα *όπως έπρεπε.*

«Χμμ, Ντέιζ...» Δεν τον πείραζε που είχε ξεκουμπώσει το τζιν του, αλλά τα μεγάλα, ροζιασμένα χέρια του ξαφνικά έπιασαν το πρόσωπό της. «Δεν ξέρω τι πάτησε το κουμπί σου...»

«Εσύ».

«Αχά. Χαίρομαι γι’ αυτό. Αλλά θα ορκιζόμουν πως είπες ότι έπρεπε να βρίσκεσαι στο Καφέ...»

«Ναι. Αργότερα. Ίσως χρειαστεί να βιαστούμε».

«Αυτό δε με πειράζει. Θέλεις ταχύτητα, πίστεψέ με, μπορώ να σου προσφέρω ταχύτητα. Αλλά...»

«Δεν έχει αλλά, τίγρη». Η Ντέιζι σήκωσε το κεφάλι της και τον κοίταξε, και ξαφνικά μια έκφραση ανησυχίας πέρασε απ’ τα μάτια της. «Εκτός αν δε θέλεις να κάνουμε έρωτα».

«Πίστεψέ με, το θέλω. Σε θέλω. Νύχτα, μέρα, αργά, γρήγορα, μ’ όποιον τρόπο θέλεις να το κάνουμε». Ενώ η Ντέιζι είχε τα χέρια της στο φερμουάρ του τζιν του, ο Τιγκ άφησε τα δικά του να γλιστρήσουν στη ραχοκοκαλιά της, να περάσουν μέσα απ’ τη ζώνη του παντελονιού της και να το σπρώξουν προς τα κάτω, χαϊδεύοντας ταυτόχρονα τους γοφούς της ενώ το στόμα του καταβρόχθιζε με λαιμαργία το δικό της.

Η Ντέιζι σκόπευε να διαμαρτυρηθεί. *Εκείνη* είχε τον έλεγχο εδώ, όχι ο Τιγκ. Αυτό θα του το υπενθύμιζε... σ' ένα δυο *λεπτά*. Το παντελόνι της μπερδευόταν στα πόδια της. Προσπάθησε να το βγάλει. Και τότε ο Τιγκ βρήκε την ευκαιρία να τη σηκώσει ψηλά και να φιλήσει τις θηλές της, τη μία μετά την άλλη -Θεέ μου, ήταν τόσο δυνατός!- πριν την αποθέσει πάνω στο κρεβάτι του. Η Ντέιζι δεν είχε καταλάβει καν ότι είχαν φτάσει στην κρεβατοκάμαρά του.

Ήταν δύσκολο να του βγάλει το τζιν όταν ήταν πεσμένος πάνω της, αλλά είχε ισχυρό κίνητρο... αναστενάζοντας κάτω απ' το βάρος του, βογκώντας κάτω απ' το άγγιγμά του, απαιτώντας πιο πολλά. Το κρεβάτι του ήταν άλλος ένας λόγος που είχε οδηγηθεί η Ντέιζι σ' αυτή τη συμπεριφορά. Ολόκληρο το σπίτι του Τιγκ ήταν καθαρά ανδροπρεπές. Το ξύλο. Η πέτρα. Ένα βαζάκι με μουστάρδα μόνο σ' ένα απ' τα ράφια του ψυγείου. Η τουαλέτα του είχε πάνω της ένα πιρούνι, ένα σφυρί, βιβλία και κάλτσες. Το στρώμα του ήταν πιο σκληρό κι από τσιμέντο.

Αλλά μετά η Ντέιζι είχε δει το ηδονιστικό, αφράτο πάπλωμα. Και τώρα το ένιωθε απαλό πάνω στη γυμνή της σάρκα και ήταν σαν να βούλιαζε, να βούλιαζε μέσα σ' ένα σύννεφο... ή ίσως να βούλιαζε μέσα στον Τιγκ. Και ο σκληροτράχηλος Τιγκ έδειχνε σαν να είχε ξεχάσει το χρόνο και το χώρο και το τηλέφωνο που χτυπούσε κάπου μέσα στο σπίτι του.

Το πάπλωμα και το σκυλί ήταν τα μόνα ευαίσθητα σημεία του Τιγκ, είχε ανακαλύψει η Ντέιζι. Οι μόνες ενδείξεις ότι ένιωθε μοναξιά. Ότι είχε κάποιες αδυναμίες, κάποιες επιθυμίες...

Όπως είχε κι εκείνη. Την είχε διαλύσει. Η Ντέιζι είχε προσπαθήσει τόσο να φερθεί σκληρά. Είχε προσπαθήσει να τον τρομάξει, οδηγώντας το αμάξι του μ' έναν τρόπο που θα τον εξαγρίωνε. Είχε κάνει μια απαράδεκτη παρέμβαση στη δουλειά του, μονοπωλώντας το ενδιαφέρον της πελάτισσας του. Δεν του είχε φερθεί καθόλου καλά. Κι εκείνος συνέχιζε να είναι καλός μαζί της. Έδειχνε σαν να την ήθελε ακόμα.

Συνέχιζε να την αγγίζει μ' έναν τρόπο που δεν την είχε αγγίξει άλλος άντρας.

Κι αυτό το τζιν του... τελικά κατάφερε να του το βγάλει. Και μια απ' τις

κάλτσες του. Οι σκιές στην κρεβατοκάμαρά του ήταν πιο σκούρες από καπνό, οι αισθήσεις που ξυπνούσαν ξαφνικά μέσα της όμως ήταν ολοφώτεινες. Η Ντέιζι άγγιζε, χάιδευε, διεκδικούσε με απληστία. Και το πάθος με το οποίο ανταποκρινόταν ο Τιγκ έκανε το αίμα να κυλάει καυτό στις φλέβες της.
Σήκωσε το κεφάλι της, τα μάτια της ήταν θολά απ' τον πόθο. «Τιγκ... δε σ' αγαπώ», ψιθύρισε.

Το στόμα του ήταν υγρό απ' τα φιλιά της, τα μάτια του θολά σαν τα δικά της, της μίλησε όμως ατάραχος, σαν να περίμενε αυτή την παρατήρησή της. «Έτσι νομίζεις;»

«Εντάξει, μπορεί και να σ' αγαπώ. Αλλά μόνο *τώρα.* Επειδή αυτές οι στιγμές είναι τόσο ξεχωριστές. Αυτό όμως δεν είναι καμιά δέσμευση για το μέλλον ή για κάτι πιο μόνιμο».
«Το ξέρω. Θα φύγεις απ' την πόλη».
«Ναι».
«Όσο συντομότερα μπορείς».
«Ναι».
«Τότε αυτό είναι ιδανικό. Αυτό ακριβώς που θέλεις. Μπορούμε να κάνουμε έρωτα όσο θέλουμε. Και όταν φύγεις, θα με ξεχάσεις αμέσως».
Η Ντέιζι ήταν έτοιμη να πει πάλι ναι, αλλά δεν ήταν ακριβώς αυτό που είχε πει εκείνη ή που εννοούσε. Συνοφρυώθηκε, κι ύστερα η ευκαιρία της να του δώσει κάποια απάντηση χάθηκε οριστικά. Ο Τιγκ την καθήλωσε από κάτω του και άρχισε να τη φιλάει στο λαιμό, στο στήθος, στον αφαλό και στην κοιλιά. Μετά τα χείλη του άρχισαν να χαϊδεύουν την τρυφερή σάρκα ανάμεσα στους μηρούς της και η Ντέιζι ένιωσε το μυαλό της να θολώνει. Είχε ακούσει τις αδερφές της να μιλάνε γι' αυτό. Έλεγαν ότι άρεσε πολύ στις γυναίκες. Όχι σ' εκείνη. Την έκανε να νιώθει πολύ ευάλωτη, πολύ... γυμνή. Πίστευαν όλοι ότι

ήταν πολύ τολμηρή. Και ήταν. Αλλά όχι έτσι. Αυτό την έκανε να νιώθει άβολα, την αναστάτωνε...

«Έλα, Ντέιζ, δε θα σταματήσω ποτέ αν αντιδράς μ' αυτό τον τρόπο. Αφέσου ελεύθερη».

«Λεν... δεν μπορώ...»

Ο Τιγκ γέλασε, ήταν ένας απαλός ήχος, μια δόνηση χαμηλά στο λαιμό του. «Εντάξει λοιπόν. Δοκίμασε ν' αντισταθείς. Θα είναι διασκεδαστικό».

Δεν ήταν διασκεδαστικό. Η Ντέιζι ένιωθε τον πόθο να φουντώνει ανεξέλεγκτος μέσα της. Προσπάθησε να συγκρατηθεί.
Προσπάθησε να το κρύψει, αλλά ένιωθε ν' ανεβαίνει ψηλά, όλο και πιο ψηλά, μέχρι που έφτασε στην κορφή και εκτοξεύτηκε στο διάστημα.
Ο Τιγκ της χαμογέλασε σκανταλιάρικα μέσα στο σκοτάδι. «Θα μετανιώσεις πικρά που μου έδειξες πόσο σου άρεσε αυτό», της υποσχέθηκε. «Να είσαι σίγουρη ότι θα το θυμηθώ την επόμενη φορά».

Δεν μπόρεσε να του απαντήσει. Δεν της έδωσε αυτή την ευκαιρία. Σήκωσε τα πόδια της, τα τύλιξε γύρω απ' τη μέση του και μετά μπήκε μέσα της. Η Ντέιζι ένιωσε ξαφνικά την επιθυμία να μείνει για πάντα έτσι μαζί του, αλλά φυσικά μιλούσε μόνο η καρδιά της. Πώς μπορούσε να σκεφτεί όταν την κρατούσε τόσο σφιχτά στην αγκαλιά του, οδηγώντας τη γι' άλλη μια φορά στην κορφή του βουνού, κάνοντάς τη να νιώθει σαν να πετούσε, να πετούσε ελεύθερη στον ουρανό πάνω απ' τα σύννεφα, μέχρι που ξανάπεσε στην αγκαλιά του;

«Ω, ναι», ψιθύρισε ο Τιγκ, λες και αυτό περίμενε απ' την αρχή. Λες και έκανε πάντα τον κόσμο να γέρνει κάθε φορά που έκανε έρωτα. Λες και έκανε πάντα μια γυναίκα να νιώθει ξεθεωμένη όταν την αγαπούσε. Λες και την αγαπούσε.

* * *

Αργότερα, η Ντέιζι άρχισε ν' αναπνέει πάλι. Άνοιξε ακόμα και τα μάτια της. Τα κορμιά τους ήταν μπερδεμένα, ακίνητα. Η Ντέιζι ήθελε να κινηθεί. Ήθελε να σηκώσει το κεφάλι της και να τον κοιτάξει. Είχε ζήσει αρκετά χρόνια παντρεμένη. Της άρεσε το σεξ. Αλλά με τον Τιγκ... είχαν κάνει έρωτα στη διάρκεια της χιονοθύελλας και ήταν σίγουρη ότι ήταν μια στιγμή που δε θα επαναλαμβανόταν ποτέ. Τώρα ήθελε να τον ρωτήσει πού είχε μάθει όλα αυτά τα κόλπα. Πώς μπορούσε να την ανεβάζει σε ύψη που δεν ήξερε καν ότι υπήρχαν.

Αλλά δεν τον κοίταξε, δεν τον ρώτησε. Για λίγο ακόμα, ήθελε να μείνει εδώ, κουρνιασμένη στην αγκαλιά του, μακριά απ' την πραγματικότητα.

Φυσικά, δεν υπήρχε τρόπος να δραπετεύσεις απ' την πραγματικότητα. Ένα ξυπνητήρι άρχισε να χτυπάει δίπλα στο κεφάλι της. «Πρέπει να πάω... να κλείσω το Καφέ».

«Ναι. Αλλά πρώτα υποσχέθηκες ότι θα μου μιλούσες για τον πρώην σου».

«Τώρα;»

Ένα βαθύ γέλιο ξέφυγε απ' το λαρύγγι του. «Ε, νομίζεις ότι θέλω να μιλάω για έναν άλλον άντρα αμέσως μετά τον έρωτα που κάναμε; Όμως δε σε βρίσκω συχνά γυμνή και τόσο ευάλωτη. Πρέπει να το εκμεταλλευτώ».

«Ανόητε», μουρμούρισε η Ντέιζι τρυφερά. Δεν ήταν εκμεταλλευτής, αφού της έλεγε ακριβώς τι σκόπευε να κάνει. «Σου υποσχέθηκα ότι θα σου έλεγα...»

«Ναι. Λέγε λοιπόν. Γιατί είσαι τόσο φτωχή όταν ο άντρας σου είναι τόσο πλούσιος και επιτυχημένος; Γιατί δεν ήθελες να σε βοηθήσει η οικογένειά σου ή να μάθει ότι είχες προβλήματα; Και γιατί πήρες διαζύγιο;»

«Δε θα μπορούσες να μου κάνεις μία μία τις ερωτήσεις σου, τίγρη;»

«Όχι. Όλες μαζί. Να τελειώνουμε μ' αυτή τη συζήτηση».

Η Ντέιζι αναστέναξε, κοιτώντας αφηρημένη το φως του φεγγαριού που έμπαινε απ' τα γυμνά παράθυρά του. Η πάχνη στόλιζε τα τζάμια με μαγικά σχήματα, κρύσταλλα και διαμάντια και άλλα πετράδια. Το είδος των διαμαντιών που δεν μπορούσες ν' αγγίξεις, φυσικά, το είδος των διαμαντιών που εξαφανίζονταν αν δοκίμαζες να τ' αγγίξεις. Όλη της τη ζωή, η Ντέιζι προσπαθούσε να αγγίξει λάθος διαμάντια, αλλά πώς μπορούσε να το εξηγήσει αυτό στον Τιγκ; «Δεν ξέρω από πού ν' αρχίσω... Ένιωθα πάντα πανικό στην ιδέα να είμαι ένα συνηθισμένο άτομο».

«Επειδή ο χρόνος που έχουμε είναι πολύ λίγος, μην τον σπαταλάς για

να μου πεις πράγματα που ξέρω ήδη».

Αυτό την έκανε να χαμογελάσει. «Εννοώ πραγματικό πανικό, Τιγκ. Απ' όταν ήμουν πολύ μικρή, θυμάμαι, ήθελα να είμαι διαφορετική απ' τους άλλους. Ήθελα να δω τον κόσμο. Να ζήσω παράτολμα. Να γνωρίσω τη μεγάλη ζωή. Να κάνω εξωτικά, ρομαντικά, υπέροχα πράγματα».

«Λοιπόν;»

«Λοιπόν, όλα αυτά νόμιζα ότι τα βρήκα στον Ζαν-Λυκ. Πίστευα ότι ήταν εξωτικός και ρομαντικός και υπέροχος».

«Και ήταν;»

«Ω, ναι. Θυμάμαι την πρώτη φορά που πούλησε σε καλή τιμή έναν πίνακα... πάνω από εκατό χιλιάδες. Νοίκιασε ένα γιοτ. Με πλήρωμα. Τέσσερις μέρες διασκεδάζαμε με φίλους μας. Μου αγόρασε μια τσάντα Ερμές».

«Δεν ξέρω για την τσάντα, αλλά τα υπόλοιπα δείχνουν ρομαντισμό και γενναιοδωρία».

«Ναι. Μόνο που, μέχρι να γυρίσουμε σπίτι, είχε ξοδέψει και την τελευταία δεκάρα μας. Δεν είχαμε λεφτά να πληρώσουμε το νοίκι, ούτε ν' αγοράσουμε τρόφιμα. Το αμάξι μας είχε κατασχεθεί. Και δεν ήταν η πρώτη φορά». Η Ντέιζι γύρισε το κεφάλι της. «Ξαφνικά, δεν έχεις τίποτα να πεις. Άρχισες να μπαίνεις στο νόημα; Γιατί αυτό είναι μόνο η κορφή του παγόβουνου».

«Καθόλου καλό».

«Καθόλου καλό», επανέλαβε η Ντέιζι. «Όλα τα μπαούλα που έστειλα εδώ απ' τη Γαλλία ήταν γεμάτα πανάκριβα πράγματα. Πράγματα που θα μπορούσα να πουλήσω, αλλά δε θα έπιαναν σχεδόν τίποτα. Ένα σουτιέν Νατόρι δεν ξαναπουλιέται. Και έχω ακόμα μερικές σταγόνες άρωμα Λαμέρ, που κοστίζει χίλια δολάρια η ουγγιά, αλλά ούτε αυτό μπορώ να το πουλήσω. Αυτό που θέλω να πω είναι ότι φοράω καλά ρούχα γιατί αυτά είναι τα μόνα που έχω κι όχι επειδή προσπαθώ να εντυπωσιάσω».

«Θέλεις όμως να νομίζουν οι άλλοι ότι είσαι επιτυχημένη».

Η Ντέιζι δεν απάντησε. Ο Τιγκ ήξερε ήδη ότι είχε περισσότερο εγωισμό παρά μυαλό. Εξάλλου, ήθελε ν' ακούσει ολόκληρη την ιστορία... κι εκείνη ήθελε να τελειώνουν μ' αυτό το θέμα. «Πούλησα πολλά πράγματα στη διάρκεια του γάμου μας. Πούλησα κίτρινα διαμάντια, μαύρα μαργαριτάρια απ' την Πολυνησία. Έχω πλύνει πιάτα σε μπαρ για να πληρώσω το νοίκι, έχω καθαρίσει το σπίτι μετά από έξαλλα πάρτι. Όταν είχε λεφτά ο Ζαν-Λυκ, του άρεσε να τα μοιράζεται με όλο τον κόσμο.
Κανείς δεν μπορεί να τον κατηγορήσει ότι δεν ήταν γενναιόδωρος».

«Δεν ήταν καθόλου πρακτικός όμως».

Η Ντέιζι χαμογέλασε πάλι. Τα δάχτυλα του Τιγκ κινούνταν απαλά ανάμεσα στα μαλλιά της, κάνοντάς τη να θέλει να σφιχτεί πιο πολύ μέσα στην αγκαλιά του, παρ' όλο που ήταν ήδη κολλημένη πάνω του. «Ναι. Και αυτό που με σκοτώνει είναι ότι δεν ήθελα ποτέ να είμαι εγώ η πρακτική. Ήθελα να είμαι η έξαλλη, η αυθόρμητη. Όλοι στο Γουάιτ Χιλς ήξεραν πως είχα γεννηθεί για να είμαι έξαλλη». «Είσαι έξαλλη, μωρό μου».
Η Ντέιζι έκλεισε τα μάτια της, συνειδητοποιώντας πόσο διαφορετική ήταν απ' τη γυναίκα που ήθελε κάποτε να είναι. Έπρεπε να τελειώσει την ιστορία της. «Ο Ζαν-Λυκ ήταν ένας πραγματικά ταλαντούχος καλλιτέχνης, που του άξιζε όλη η δόξα που απέκτησε. Αλλά χρειάζεται ένα χαρέμι για να τον περιποιούνται. Τουλάχιστον τρεις υπηρέτριες, κάποιον για να δουλεύει και να εξασφαλίζει τα προς το ζην κι έναν σωματοφύλακα για να διώχνει όσους έρχονται να του ζητήσουν λεφτά, γιατί αλλιώς θα έδινε και την τελευταία του δεκάρα».

«Η ζωή μαζί του θα ήταν πραγματική κόλαση».

«Ήταν», είπε η Ντέιζι ψιθυριστά. Και ξαφνικά της ήταν πολύ εύκολο να σηκωθεί απ' το κρεβάτι. Ήθελε να φορέσει τα ρούχα της. Ήθελε αυτή την πραγματικότητα που λίγο νωρίτερα ευχόταν να εξαφανιζόταν. Δεν ήθελε να κοιτάζει πια τον Τιγκ. Τουλάχιστον μέχρι να ξαναβρεί την ψυχραιμία της. Για κάποιον εντελώς ηλίθιο λόγο, ήθελε να κλάψει.

«Έμεινες τόσο καιρό μαζί του επειδή τον αγαπούσες;»

«Όχι. Τον αγαπούσα σαν τρελή στην αρχή, αυτό είναι σίγουρο. Αλλά νομίζω ότι η αγάπη άρχισε να πεθαίνει την πρώτη μέρα που ξύπνησα πεινασμένη. Εννοώ, πραγματικά πεινασμένη. Το πρόβλημα ήταν ότι μετακινούμαστε τόσο συχνά που δεν μπορούσα να πιάσω μια μόνιμη δουλειά που θα μας εξασφάλιζε κάποια οικονομική σταθερότητα. Τη μια μέρα μέναμε με φίλους, την άλλη νοικιάζαμε μια καλύβα ή μια βίλα... όπου τον οδηγούσαν οι καλλιτεχνικές του ανησυχίες. Έτσι...»

«Έτσι;» την παρακίνησε ο Τιγκ.

Μέσα στο σκοτάδι, όμως, ήταν δύσκολο να βρεις κουμπιά και κάλτσες, και η Ντέιζι δεν ήθελε να γυρίσει πριν φορέσει όλα της τα ρούχα. «Έτσι... μια μέρα μου χάρισε το κίτρινο διαμάντι και την επομένη χρειάστηκε να το πάμε σε ενεχυροδανειστήριο. Τότε άρχισα ν' αλλάζω. Δε μ' ενδιέφερε για τον πολύτιμο λίθο. Κατάλαβα ότι δεν ήταν ένας αυθόρμητος,
αφηρημένος καλλιτέχνης. *Ήξερε* ότι δεν μπορούσαμε να ζούμε με τόση πολυτέλεια. *Ήξερε* ότι θα μας έκοβαν το ηλεκτρικό ρεύμα. Απλώς νόμιζε ότι μπορούσε να μου ρίχνει στάχτη στα μάτια όπως έκανε όλες τις άλλες φορές. Νόμιζε ότι θα με κρατούσε με αυτά τα πανάκριβα δώρα. Και με τον ίδιο τρόπο μ' αγαπούσε. Απεριόριστα τη μια μέρα... ενώ την άλλη μ' έβαζε ενέχυρο».

Ο Τιγκ δεν είχε κουνηθεί ακόμα απ' το κρεβάτι. «Έμεινες πολύ καιρό μαζί του όμως».

«Ναι. Από μια κακώς νοούμενη αίσθηση εγωισμού». Η Ντέιζι έκανε μια αόριστη κίνηση με τα χέρια της. «Ντρεπόμουν να τα πω όλα αυτά σε κάποιον. Η οικογένειά μου πίστευε πως ζούσα τη μεγάλη ζωή. Οι αδερφές μου μ' έβλεπαν σαν πρότυπο, μου ζητούσαν πάντα συμβουλές. Ήταν περήφανες για μένα, επειδή ζούσα όπως ήθελα τη ζωή μου, αγνοώντας οτιδήποτε καθιερωμένο. Γνώριζα διάσημους ανθρώπους. Ντυνόμουν με ρούχα επώνυμων σχεδιαστών. Ταξίδευα, έβλεπα τον κόσμο. Τιγκ;»

«Ναι;»

«Έκλεψα ένα καρβέλι ψωμί μια μέρα». Η Ντέιζι πέρασε το ένα χέρι μέσα στα μαλλιά της. «Πεινούσα. Αλλά όχι πάρα πολύ. Και θυμάμαι

ακόμα που σκεφτόμουν πόσο θα ντρέπονταν για μένα οι γονείς μου αν το ήξεραν».

«Ω, να βρούμε ένα σκοινί και να σε κρεμάσουμε τώρα αμέσως». Ο Τιγκ πετάχτηκε ξαφνικά απ' το κρεβάτι και διέσχισε ολόγυμνος το δωμάτιο. Την έπιασε απ' το πιγούνι και ανασήκωσε το πρόσωπό της. Πριν καν προφτάσει η Ντέιζι να καταλάβει τι γινόταν, το στόμα του άγγιζε το δικό της, απαλό, ζεστό, τρυφερό. «Νομίζω ότι πρέπει ν' απαλλαγείς απ' αυτές τις ενοχές», της είπε ψιθυριστά.

«Με πειράζεις. Και μπορεί να ήταν μόνο ένα καρβέλι ψωμί. Αλλά οι γονείς μου δε μ' έμαθαν να κλέβω. Ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω γιατί το έκανα».

«Μήπως ο τρόπος που ζούσες σε είχε κάνει να νιώθεις απελπισία, αφού δεν ήξερες απ' τη μια μέρα στην άλλη αν θα είχες ή όχι λεφτά; Αυτό μερικές φορές κάνει τους ανθρώπους να πανικοβάλλονται».

«Όμως δεν είναι καλή δικαιολογία». Αλλά η Ντέιζι προσπάθησε να δει τα μάτια του μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο. Ένιωθε ακόμα τη ζεστασιά του φιλιού του, του κορμιού του, ένιωθε όλα αυτά που είχαν μοιραστεί γυμνοί πριν λίγο. «Δεν ξέρω γιατί σου τα λέω όλα αυτά». Ο Τιγκ δεν απάντησε, στεκόταν εκεί και χάιδευε μ' ένα δάχτυλο το σαγόνι της. «Νομίζω ότι προσπαθώ να σου εξηγήσω γιατί το κράτησα μυστικό απ' την οικογένειά μου. Απ' τους ανθρώπους που με ήξεραν όταν ήμουν μικρή».

«Ήθελες να πιστεύουν ότι ζούσες μια ρομαντική, συναρπαστική ζωή».

«Ακούγεται πολύ ρηχό όταν το θέτεις μ' αυτό τον τρόπο. Θέλω να πω... δε μου αρέσει που γύρισα με την ουρά στα σκέλια. Δε θέλω να πιστεύουν οι άλλοι ότι είμαι αποτυχημένη. Να λένε ότι ήμουν επιπόλαιη και ανεύθυνη μικρή, γι' αυτό μου άξιζε αυτό που έπαθα».

Ο Τιγκ στάθηκε μπροστά στο παράθυρο αρκετή ώρα απ' όταν έφυγε η Ντέιζι παίρνοντας το αγαπημένο του Γκολφ GTi, και την άκουσε να βάζει τρίτη ταχύτητα πριν ακόμα φτάσει στην άκρη του δρόμου και την πρώτη πινακίδα στοπ.

Το κεφάλι του βούιζε. Δεν είχε φανταστεί ποτέ ότι ο πρώην άντρας της ήταν ένα τόσο εγωκεντρικό κάθαρμα. Αυτό άλλαζε τα πράγματα.

Όλον αυτό τον καιρό την πίστευε ότι δεν ήθελε να μείνει στο Γουάιτ Χιλς. Τώρα όμως δεν ήταν βέβαιος. Η Ντέιζι είχε κότσια. Είχε αντιμετωπίσει μια χιονοθύελλα, είχε περάσει αρκετό καιρό χωρίς λεφτά, είχε ανεχτεί έναν εγωίσταρο σαν τον Ζαν-Λυκ τόσα χρόνια. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι οι αντιξοότητες όχι μόνο δεν την τρόμαζαν, αλλά την ενέπνεαν. Είχε ανασκουμπωθεί και είχε γίνει μαγείρισσα. Είχε μετατρέψει μια απαίσια σοφίτα σ' ένα χώρο καλλιτεχνικό, προσωπικό, όμορφο.
Δεν ήθελε να νομίζουν οι άλλοι ότι ήταν πρακτικός και υπεύθυνος άνθρωπος. Ήθελε να τη βλέπουν σαν μια ρομαντική, εξωτική και διασκεδαστική γυναίκα. Αυτό ο Τιγκ δεν το καταλάβαινε, αλλά καταλάβαινε ότι για την Ντέιζι το κλειδί ήταν ο εγωισμός της.

Του είχε πει ότι ήταν περήφανη, αλλά, απ' ό,τι είχε καταλάβει, ο εγωισμός της είχε δεχτεί ένα ισχυρό πλήγμα τα τελευταία χρόνια. Και χρειαζόταν να ξαναβρεί αυτή την αίσθηση του εγωισμού της. Όχι του ψεύτικου ή υποκριτικού εγωισμού. Αλλά εκείνου που την έκανε να νιώθει καλά για τον εαυτό της.

Ήθελε να νιώθει έξαλλη και τολμηρή. Δεν ήθελε να είναι ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Όσο πιο πολύ τα σκεφτόταν όλα αυτά ο Τιγκ, τόσο ένα σχέδιο άρχιζε σιγά σιγά να σχηματίζεται στο μυαλό του. Ίσως ήταν ένα ανόητο σχέδιο, αλλά οποιοδήποτε σχέδιο ήταν καλύτερο απ' την απελπισία. Καταλάβαινε ότι η Ντέιζι σκόπευε να φύγει αμέσως μόλις μάζευε αρκετά χρήματα ώστε να δώσει μια προκαταβολή για ένα αμάξι και να έχει στην τσέπη της τα πρώτα της έξοδα. Και αυτό σήμαινε πως, αν είχε κάποια πιθανότητα να την κάνει ν' αλλάξει γνώμη, έπρεπε να κινηθεί αμέσως.

Γιατί φοβόταν ότι την είχε ερωτευτεί παράφορα. Ήξερε ότι δεν είχαν πολλές ελπίδες, αλλά ένας άντρας δεν ένιωθε συχνά στη ζωή του έναν τόσο δυνατό έρωτα. Δεν ήταν διατεθειμένος να μείνει αδρανής, αν υπήρχε έστω και η παραμικρή πιθανότητα να κάνει την Ντέιζι να δει τον εαυτό της σαν ένα θαυμάσιο και αξιαγάπητο άτομο, όπως την έβλεπε εκείνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Η Ντέιζι δε σκεφτόταν ποτέ πολύ την Ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου, αλλά την τελευταία βδομάδα δεν μπορούσε να τη βγάλει απ’ το μυαλό της. Ήθελε να κάνει ένα δώρο στον Τιγκ. Δεν είχε πολλά λεφτά, αλλά για το δώρο που ήθελε να του κάνει δεν υπήρχε θέμα κόστους. Θα έπρεπε να ψάξει πολύ να βρει αυτό ακριβώς που ήθελε. Και του Αγίου Βαλεντίνου έφτανε σε λίγες μέρες, ήταν λοιπόν καλή ευκαιρία να του το δώσει.

Σήμερα το πρωί στεκόταν στην κουζίνα του εστιατορίου μ’ ένα φλιτζάνι αχνιστό καφέ στο ένα χέρι και μια ξύλινη κουτάλα στο άλλο, όταν ένιωσε ξαφνικά πανικό. Της φαινόταν τόσο φυσικό να σκέφτεται τον Τιγκ σαν εραστή της. Να σκέφτεται να του κάνει ένα δώρο. Να σκέφτεται το δώρο που είχε πραγματική σημασία για κείνον... ακόμα κι αν ο ίδιος δεν το ήξερε ακόμα.
Και τότε είχε νιώσει τον πανικό. Θεέ μου, πότε είχε συμβεί; Πώς είχε κάνει τέτοια ανοησία, πώς είχε αφήσει τον εαυτό της να τον ερωτευτεί τόσο παράφορα;

Το ρολόι του φούρνου άρχισε να χτυπάει, αναγκάζοντάς τη ν’ ασχοληθεί με πιο πρακτικά θέματα. Ήταν ακόμα σκοτάδι έξω, και η μέρα προμηνυόταν μουντή. Η Ντέιζι έβγαλε ένα κέικ απ’ το φούρνο και μετά έτρεξε στον πάγκο, όπου ανακάτευε αποξηραμένη λεβάντα, φλοιό πορτοκαλιού και άσπρα κρεμμυδάκια. Επειδή θα δούλευε με τον Τιγκ το απόγευμα, είχε έρθει στο εστιατόριο πριν ξημερώσει, για να μαγειρέψει και να ψήσει γλυκά.

Γύρισε και άνοιξε το ψυγείο για να πάρει τον κιμά, όταν μια φωνή μέσα της της ψιθύρισε τη λέξη *αγάπη*. Και ο πανικός την κυρίεψε ξανά. Εντάξει, εντάξει. Ήταν ανοησία να κάνει έρωτα με τον Τιγκ. Μεγάλη ανοησία. Ίσως το έβρισκε εύκολο να είναι ειλικρινής μαζί του, να του εκμυστηρεύεται πράγματα που δεν είχε πει σε κανέναν άλλον. Ίσως της

άρεσε να δουλεύει μαζί του, να περνάει τις ώρες της μαζί του.

Αλλά αυτό δεν ήταν λόγος ν' αρχίσει να πιστεύει ότι θα μπορούσαν να έχουν κάποιο μέλλον οι δυο τους. Εκείνος ήταν πολύ ευτυχισμένος στο Γουάιτ Χιλς, ενώ η Ντέιζι δεν μπορούσε να μείνει εδώ. Τώρα όμως συνειδητοποιούσε πόσο καιρό της συνέβαινε αυτό. Κάθε φορά που τον σκεφτόταν, έκανε χαζομάρες. Τραγουδούσε δυνατά. Περπατούσε λικνίζοντας τους γοφούς της στο ρυθμό του ροκ εν ρολ. Σκεφτόταν ανέκδοτα να του πει. Σκεφτόταν να του δώσει κάτι σημαντικό. Γελούσε χωρίς λόγο. Έβρισκε κάτι όμορφο ακόμα και σε μια μουντή μέρα του Φλεβάρη, που κανένας δεν μπορούσε να πει ότι ήταν ευχάριστη.

Έπρεπε να επιβληθεί στον εαυτό της.

«Ω, Θεέ μου. Τι φτιάχνεις *πάλι;»* Ο Χάρι συνήθως ερχόταν στο Καφέ ξημερώματα, έφτιαχνε καφέ και μετά εξαφανιζόταν σ' ένα απόμερο τραπέζι με την εφημερίδα του, αλλά δεν έδινε ποτέ σημασία σε ό,τι έκανε η Ντέιζι.

Η καχύποπτη έκφρασή του την έκανε να χαμογελάσει. «Φτιάχνω *μπιτόκ* με τον κιμά, *σερί*. Σου το είπα. Πρόσθεσα δυο τρία καινούρια φαγητά στο μεσημεριανό μενού. Θα εξαντληθούν αμέσως, σου το υπόσχομαι».

«Ξέρω ότι αρέσουν σε όλους τα γλυκά σου. Αλλά δε θέλει κανένας ξένα φαγητά».

«Χάρι, πόσοι άνθρωποι ήρθαν για μεσημεριανό γεύμα χτες;» Η Ντέιζι δεν περίμενε απάντηση. «Ο Τζέισον είπε ότι ήταν πολύ καλή ιδέα».

«Αλήθεια;» ρώτησε ο Χάρι, ευχαριστημένος με την έγκριση του αδερφού του.

«Μα και βέβαια». Στην πραγματικότητα, ο Τζέισον είχε πει απλά «Ό,τι νομίζεις». Τα δυο αδέρφια δεν είχαν αλλάξει ποτέ το μενού τους εδώ και δεκαετίες. «Θα σου πω ένα μυστικό, Χάρι. Το *μπιτόκ* είναι ένα γαλλικό χάμπουργκερ. Με λίγη ξινή κρέμα, λίγο κονσομέ και μερικά μυστικά συστατικά. Αρκετά για να το κάνουν διαφορετικό».

«Εντάξει, αλλά αυτό το άλλο πράγμα τι είναι;» Ο Χάρι ρούφηξε το στομάχι του για να χωρέσει δίπλα της. Έδειχνε ακόμα καχύποπτος.

«Κοτόπουλο».

«Δεν είναι *απλώς* κοτόπουλο. Το κοτόπουλο είναι μερικά μπουτάκια και μερικά στήθη πεταμένα στην ψησταριά».

«Ο Τζέισον θα *τα* βάλει αυτά στην ψησταριά. Απλώς θα μείνουν σ' αυτή τη μαρινάρα μέχρι το μεσημέρι. Θα αρέσει σε όλους, μην ανησυχείς». Η Ντέιζι κάλυψε τα μπολ με δυο κομμάτια διαφανούς μεμβράνης και έκανε νεύμα στο αφεντικό της να παραμερίσει για να τα βάλει στο ψυγείο. Όταν γύρισε πάλι, τον είδε να στέκεται εκεί συνοφρυωμένος.

«Ανησυχώ για σένα. Είσαι νέα. Είσαι όμορφη. Ντύνεσαι...» έδειξε τη μεταξωτή Βερσάτσε μπλούζα της και το μπλε παντελόνι της «...πανάκριβα. Αλλά μαγειρεύεις στο Καφέ μου. Δεν μπορώ να καταλάβω τι συμβαίνει».

«Μα σου εξήγησα, Χάρι. Μαγειρεύω για σένα επειδή μου αρέσει. Ήταν πάντα ένα χόμπι μου και δεν είχα την ευκαιρία να το κάνω εδώ και χρόνια. Και δεν είναι διασκεδαστικό να μαγειρεύω μόνο για τον εαυτό μου».

«Ναι, ναι, έχω ακούσει όλες τις βλακείες σου». Ένα τηλέφωνο άρχισε να χτυπάει απ' το γραφείο. Ο Χάρι έδειξε προς τα εκεί μ' ένα νεύμα. «Πήγαινε. Για σένα είναι».

Οι πιθανότητες να ήταν για κείνη το τηλεφώνημα ήταν μία στις χίλιες, αλλά η Ντέιζι σκούπισε το αλεύρι απ' τα χέρια της και έτρεξε. Όχι ότι δεν της τηλεφωνούσε ποτέ εδώ ο Τιγκ, αλλά συνήθως την έπαιρνε στο κινητό της. Ο Χάρι της ζητούσε να σηκώνει το τηλέφωνο για ν' αποφεύγει τα ανεπιθύμητα τηλεφωνήματα, ειδικά απ' την πρώην γυναίκα του.

Το πλησιέστερο τηλέφωνο βρισκόταν στο γραφείο του, το οποίο δεν είχε δει ποτέ ξεσκονόπανο ή ηλεκτρική σκούπα. Η Ντέιζι σήκωσε το ακουστικό και ετοιμάστηκε να πει Μαρμπλ Μπριτζ Καφέ, αλλά η αδερφή της δεν περίμενε ν' ακούσει τη φωνή της.

«Ω, Ντέιζι, εγώ είμαι. Δεν μπορούσα να περιμένω άλλο, έπρεπε να σου το πω. Έκανα υπέρηχο. Είναι κοριτσάκι».

«Ω, μωρό μου». Η Ντέιζι είχε μιλήσει με τη μητέρα της και την Καμίλ τις τελευταίες δυο βδομάδες, αλλά με τη Βάιολετ είχε επικοινωνήσει

πολύ λίγο. Ακούγοντας τη φωνή της αδερφής της, χαμογέλασε. Κρατώντας το ακουστικό στο αυτί της, γύρισε στην κουζίνα. Δεν μπορούσε να μαγειρεύει μ’ ένα χέρι, αλλά υπήρχαν πάντα πιάτα που χρειάζονταν πλύσιμο, μπολ που έπρεπε να μπουν στα ντουλάπια. «Χαίρομαι που το ακούω. Νιώθεις ακόμα καλά;»

«Κάτι παραπάνω από καλά. Έχω παχύνει πολύ, αλλά δε με νοιάζει. Είμαι τόσο ευτυχισμένη που φοβάμαι».

«Μη φοβάσαι. Σου αξίζει να είσαι ευτυχισμένη». Άκουσε τη Βάιολετ να ρουφάει τη μύτη της και παραλίγο να κάνει κι εκείνη το ίδιο. Η Μ αργκό και η Βάιολετ ήταν τα συναισθηματικά μέλη στην οικογένειά τους. Η Ντέιζι είχε μοιάσει στον πατέρα της- μπορούσε να κρύβει πολύ καλά τα συναισθήματά της, αλλά, διάβολε, χρόνια τώρα η Βάιολετ πίστευε ότι δεν μπορούσε να κάνει παιδιά. Εκείνη και ο Κάμερον μιλούσαν για το μωρό που περίμεναν σαν να ήταν ο πιο πολύτιμος θησαυρός του κόσμου... Που ήταν, βέβαια. «Φροντίζεις καλά τον εαυτό σου;»

«Ε, ξέρεις ότι εγώ τρώω πάντα καλά. Πώς πάει η μαγειρική;»

«Μια χαρά. Το διασκεδάζω πραγματικά. Και χρησιμοποιώ παντού τη λεβάντα σου. Έχω δοκιμάσει όλες τις συνταγές που μας έμαθε η μαμά. Αλήθεια, θα πρέπει να κάνουμε ένα πάρτι πριν γεννηθεί το μωρό...»

«Ω, ναι. Αλλά όχι ακόμα. Και στο μεταξύ...» Η Βάιολετ καθάρισε το λαρύγγι της. «Και τώρα, Ντέιζι...» «Ωχ. Τίποτα καλό δεν ακολουθεί αυτή τη φράση».

«Ξέρω, έχεις πει σε όλους ότι είσαι εντάξει μετά το διαζύγιο, αλλά αν χρειάζεσαι κάτι, δεν έχεις παρά να μου το ζητήσεις. Η μαμά και ο μπαμπάς δε θα το μάθουν ποτέ. Κανένας δε θα το μάθει, σου το υπόσχομαι...»

«Δε χρειάζομαι τίποτα, γλυκιά μου. Αλλά ευχαριστώ για την προσφορά. Τι όνομα θα δώσετε στο μωρό;»

«Ο Κάμερον κι εγώ μαλώνουμε ακόμα γι’ αυτό. Αλήθεια, υπάρχει κανένας άντρας στον ορίζοντα;»

Το μυαλό της Ντέιζι πέταξε αμέσως στον Τιγκ και η καρδιά της ήθελε να τραγουδήσει κάποια άρια. Της έπεσε μια πετσέτα. Μετά η

αγαπημένη της ξύλινη κουτάλα. «Θα ήμουν τρελή αν έμπλεκα με κάποιον πριν βάλω τάξη στη ζωή μου, δε νομίζεις;»

«Ναι, σωστά. Αλλά δε θέλω να σε σκέφτομαι μόνη».

«Δε φοβάμαι να μείνω μόνη». Αυτό τουλάχιστον ήταν αλήθεια. «Μπορείς να νιώθεις πιο μόνη με λάθος άνθρωπο παρά χωρίς κανέναν δίπλα σου».

«Αυτό κι αν είναι αλήθεια. Το έχω περάσει και δε μου άρεσε καθόλου».

Μια θήκη για χαρτοπετσέτες που κρατούσε η Ντέιζι έπεσε απ’ τα χέρια της. «Γράφω ένα βιογραφικό. Έχω αρχίσει να σκέφτομαι στα σοβαρά την καριέρα μου».

«Ωραία. Τι δουλειά θέλεις να κάνεις;»

Η Ντέιζι έσκυψε να μαζέψει τις σκορπισμένες χαρτοπετσέτες. Η αλήθεια ήταν ότι δεν είχε σκεφτεί να στείλει πουθενά βιογραφικά, ούτε να φύγει απ’ το Γουάιτ Χιλς. Δεν είχε κάνει κανένα σχέδιο από τότε που είχε κάνει έρωτα με τον Τιγκ, μάζευε μόνο και την τελευταία της δεκάρα. Τώρα όμως ένιωθε έναν κόμπο στο λαιμό, όχι επειδή έλεγε ψέματα στην αδερφή της, αλλά επειδή δε θα έπρεπε να ήταν ψέματα.

«Νιώθω καλά που βρίσκομαι σπίτι για λίγο», ομολόγησε στη Βάιολετ. «Για να είμαι ειλικρινής, στην αρχή ένιωσα ράκος. Χαίρομαι που γύρισα, που προσπαθώ να σταθώ πάλι στα πόδια μου, αλλά ξέρεις πόσο ανήσυχη είμαι εγώ. Σκεφτόμουν να ψάξω για κάτι σχετικό με ταξίδια. Να δουλέψω σε κρουαζιερόπλοιο, για παράδειγμα. Ή να κάνω μεταφορές για κάποιον κοσμηματοπώλη. Ή να δουλέψω σε ασφαλιστική. Κάποια δουλειά θα υπάρχει για μια κακομαθημένη γυναίκα».

Η αδερφή της γέλασε.

Όταν έκλεισε το τηλέφωνο, η Ντέιζι βρήκε τον Χάρι να κάθεται ακόμα στο αγαπημένο του τραπέζι, έχοντας την εφημερίδα ανοιχτή στην ίδια σελίδα. Την τίναξε, όμως, σαν να ετοιμαζόταν ν’ αλλάξει σελίδα. «Ε», της είπε, ρίχνοντάς της μια ματιά, «σε όποιον μιλούσες, μην ξαναμιλήσεις».

«Γιατί;»

«Γιατί δείχνεις σαν να έχασες τον καλύτερό σου φίλο».

«Όχι, όχι. Το τηλεφώνημα ήταν απ' την αδερφή μου. Τα νέα είναι καλά. Περιμένει μωρό...» Η Ντέιζι έδειξε μ' ένα νεύμα την εφημερίδα. «Όταν τελειώσεις, μπορείς να μου φυλάξεις τη σελίδα με τις αγγελίες;» «Δε σε κρατάμε αρκετά απασχολημένη εγώ και ο Λάρσον;» «Δεν ψάχνω για δουλειά, Χάρι! Θέλω να δω τη στήλη απωλειών». «Τι έχασες;» Τα μυαλά της, σκέφτηκε η Ντέιζι μελαγχολικά. Κατά τη μία, όμως, καθώς πήγαινε με το αμάξι του Τιγκ στην τελευταία δουλειά που είχε αναλάβει, την επένδυση με κοκκινόξυλο των τοίχων του γραφείου ενός σπιτιού του οποίου οι ιδιοκτήτες έλειπαν, το κέφι της είχε φτιάξει.

Είχε βρει ακριβώς το δώρο που ήθελε για τον Τιγκ στην εφημερίδα, αν και δε θα της δινόταν η ευκαιρία να το δει για μερικές μέρες ακόμα. Το γεγονός όμως ότι το είχε βρει και ήθελε τόσο πολύ να του το χαρίσει την έκανε να σκεφτεί τα αισθήματά της γι' αυτόν. Φοβόταν να τον αγαπήσει. Φοβόταν να εμπιστευτεί την κρίση της. Και δικαιολογημένα, αφού είχε μια τάση να ερωτεύεται άντρες που ξεσήκωναν τις ορμόνες της αλλά δεν ήταν κατάλληλοι για κείνη. Τώρα φοβόταν ότι μια σχέση με τον Τιγκ δε θα είχε μέλλον. Αλλά καθώς έμπαινε με το αγαπημένο του Γκολφ στον ιδιωτικό δρόμο του σπιτιού, σκέφτηκε ότι πλέον ήταν πιο προσεκτική. Κι αυτή τη φορά ήταν ειλικρινής με τον εαυτό της. Και το σημαντικότερο, ο Τιγκ ήταν διαφορετικός από όλους τους άλλους άντρες που είχε γνωρίσει. Αυτή η αίσθηση αγάπης ήταν πολύ καινούρια, πολύ διαφορετική, πολύ υπέροχη για να την αφήσει να χαθεί. Δε θα τα παρατούσε. Δεν μπορούσε να το κάνει. Ίσως είχε κάποιες ελπίδες αν ήταν πιο προσεκτική. Αν φερόταν πιο έξυπνα. Αν φρόντιζε να μην επαναλάβει τα λάθη του παρελθόντος.

Γεμάτη αποφασιστικότητα, προχώρησε στο χιονισμένο δρόμο και χτύπησε την πόρτα. Δε θα έκανε τη διακόσμηση σ' αυτή τη δουλειά. Ο Τιγκ της είχε πει ότι θα την πλήρωνε αν τον βοηθούσε να τελειώσουν την ξύλινη επένδυση, γιατί μαζί θα έκαναν το μισό χρόνο και το πρόγραμμά του ήταν πολύ φορτωμένο.

Η Ντέιζι γύρισε το πόμολο της πόρτας και, πριν καλά καλά προφτάσει

να φωνάξει «Γεια», ο Τιγκ πετάχτηκε από ένα δωμάτιο για να τη χαιρετήσει.

Και η Ντέιζι ξέχασε όλους τους φόβους κι όλες τις επιφυλάξεις της. Ξέχασε όλες τις εμπειρίες της με άντρες που δεν ήταν κατάλληλοι για κείνη.
Το χαμόγελό του ήταν μεταδοτικό. Την πλησίασε και άρχισε να τη φιλάει σαν να ήταν ένα απολαυστικό πρόγευμα κι εκείνος νηστικός ολόκληρες βδομάδες. Μετά σήκωσε το κεφάλι του και της χαμογέλασε πάλι. «Πού ήσουν;» ρώτησε αυταρχικά.

«Η ώρα είναι μία παρά δέκα. Δε μου είπες να έρθω στη μία;»

«Ε, ναι. Αλλά σε περιμένω από χτες». Άλλο ένα φιλί καθώς της έβγαζε το πανωφόρι και το καπέλο της και την τραβούσε προς το γραφείο. Την άφησε να πάρει αέρα στα μισά του διαδρόμου και κοίταξε αποδοκιμαστικά την αμφίεσή της. «Αυτό το παντελόνι και η μεταξωτή μπλούζα... δεν είναι κατάλληλα ρούχα για γυάλισμα ξύλου».

«Ξέρω ότι θα καταστραφούν. Αλλά είναι παλιά. Δεν είχα τίποτ' άλλο να φορέσω».

«Όχι. Αυτό το θέμα θα τακτοποιηθεί».

Και το θέμα όντως τακτοποιήθηκε. Αφού την έγδυσε και της έκανε έρωτα πάνω στο απαλό ροζέ χαλί στο χολ ενός αγνώστου, μετά της δάνεισε το πουκάμισό του για να δουλέψει. Μια ώρα περίπου αργότερα, η Ντέιζι κρατούσε ένα πανί ειδικό για γυάλισμα ξύλου στο χέρι της.
«Χρειάζεσαι άλλο πανί;» ρώτησε ο Τιγκ:.
«Μην τολμήσεις να με πλησιάσεις! Αν χρειαστώ κάτι, θα το πάρω μόνη μου».

«Ε!..»

«Ακου, *σερί»*. Κάθε φορά που με πλησιάζεις, ξεχνάμε τη δουλειά. Μ' αυτόν το ρυθμό θα τελειώσουμε στις δέκα Φεβρουάριου του 2020».

«Και αυτό είναι πρόβλημα;» Ο Τιγκ προσποιήθηκε το σαστισμένο, κάνοντάς τη να πάει κοντά του. Η Ντέιζι τον φίλησε στον αφαλό. Στον ώμο. Κάτω απ' το πιγούνι. Και κάτω απ' τη μέση, μια φορά στα

πεταχτά.

Μετά βιάστηκε να γυρίσει στη δική της πλευρά του δωματίου. «Μ ’ αρέσει να κάνω τα μάτια σου να γουρλώνουν».

«Επειδή είσαι μια πολύ διαβολική γυναίκα».

«Άσε τα κομπλιμέντα. Δε θ’ αποφύγεις να μου μαγειρέψεις».

«Πώς τα κατάφερα έτσι; Εσύ πληρώνεσαι σήμερα, αλλά εγώ θα προσφέρω το δείπνο. Πώς γίνεται αυτό;»

«Γίνεται μια χαρά στο μυαλό μιας γυναίκας, *σερί».*

«Ναι. Το ξέρω. Αυτό που δεν καταλαβαίνω είναι πώς συμφώνησα σ’ αυτό απ’ την αρχή».

Έλεγαν ανοησίες. Η Ντέιζι δεν είχε ιδέα πώς πέρασαν τόσο γρήγορα τρεις ώρες. Ο Τιγκ της εξήγησε πώς γινόταν το λουστράρισμα του ξύλου. Το κοκκινόξυλο ήταν ήδη τριμμένο με γυαλόχαρτο. Το μόνο που είχε να κάνει η Ντέιζι ήταν να βουτάει το πανί της σε μια λεκάνη με ένα κολλώδες υλικό και να «χαϊδεύει τρυφερά» το ξύλο, όπως της τόνισε ο Τιγκ.

Μιλούσαν ακατάπαυστα και οι δύο. Οι πολιτικές του απόψεις ήταν λαθεμένες, αλλά η Ντέιζι τον κατατόπισε σχετικά. Του έλεγε ιστορίες απ’ τα παιδικά της χρόνια, όταν έπαιζαν στα χιόνια με τους γείτονές τους, τους τρεις γιους των Μακντούγκαλ, κι όταν ο πατέρας της έσερνε στους αγρούς το έλκηθρο με τις τρεις κόρες του πάνω ντυμένες σαν κρεμμύδια.

Ο Τιγκ της μίλησε για τους γονείς του, της είπε για τη μητέρα του, που ήταν η ξεροκέφαλη της οικογένειας και της οποίας τα γονίδια είχε κληρονομήσει εκείνος. *«Ο* μπαμπάς είχε την υπομονή αγίου, ανεχόταν τη μητέρα μου... κι εμένα. Η αδερφή μου -η Ράιλι- ήταν το τέλειο παιδί. Εγώ ήμουν στριμμένος».

«Εσύ;» ρώτησε η Ντέιζι με μια έκφραση ψεύτικης δυσπιστίας.

«Το ξέρω, το ξέρω. Δυσκολεύεσαι να το πιστέψεις. Έμπαινα πάντα τιμωρία γιατί αντιμιλούσα στους δασκάλους μου. Αλλά όταν έκαναν λάθη, δεν μπορούσα να μην τους διορθώνω».

«Και εσύ είχες πάντα δίκιο;»

«Ναι. Όπως και η μητέρα μου. Μερικές φορές ερχόμαστε σε σύγκρουση οι δυο μας. Ακόμα και τώρα συνεχίζουμε να το κάνουμε. Και τότε εξαφανίζονται όλοι απ' το δωμάτιο που βρισκόμαστε».

«Βάζεις τις φωνές στη μητέρα σου;»

«Εκείνη μου βάζει τις φωνές. Όσο πιο έντονες είναι οι διαφωνίες μας, τόσο πιο πολύ της αρέσουν. Ο πατέρας μου συνήθιζε να λέει: "Ας ελπίζουμε ότι έσπασαν το καλούπι απ' το οποίο βγήκατε εσείς οι δυο"».

«Προσπαθούσε να σας συμβιβάσει;»

«Όχι. Οι γονείς μου δεν πίστευαν στην πειθαρχία. Παρακινούσαν εμένα και τη Ράιλι να εξερευνούμε οτιδήποτε καινούριο. Ο μπαμπάς ενθάρρυνε ακόμα και τους καβγάδες μας, γιατί αυτό μ' έκανε να σκέφτομαι, έλεγε. Και η μαμά... Εκείνη ήταν χειρότερη».

«Ναι;»

«Αυτή μ' έκανε τόσο ανεξάρτητο. Όταν μ' έδιωχναν απ' το σχολείο επειδή έλεγα τις απόψεις μου στους καθηγητές, η μαμά γελούσε. Στην τελευταία τάξη του λυκείου, μάλωσα με τον πατέρα μου γιατί ήθελα να γυρίσω μόνος όλη τη χώρα κι εκείνος πίστευε ότι ήμουν πολύ μικρός γι' αυτό. Η μητέρα με παρακίνησε να το κάνω. Σ' οτιδήποτε έκανα λάθος, η μαμά μού συμπαραστεκόταν».

«Κατηγορείς τη μαμά σου για όσες φορές έμπλεκες σε μπελάδες;»

«Δε θα το έθετα έτσι. Της αρέσει να παίρνει εκείνη τα εύσημα, αλλά μερικές φορές νομίζω ότι ανήκουν και σ' εμένα κάποια. Τι να κάνω όμως; Μητέρα μου είναι. Την αφήνω να κάνει αυτό που θέλει».

Της άρεσε τόσο πολύ να τον ακούει. Ήταν ωραίο να μιλάει κανείς μ' αυτό τον τρόπο για τους γονείς του. Να λέει πόσο καλοί είναι. Και πόσο του αρέσει να βρίσκεται κοντά τους. Της μίλησε για τα παιδικά του Χριστούγεννα. Για τις ορειβασίες που έκανε και το σκι, που σήμαινε περισσότερο γλέντι και ποτό σε κάποιο σαλέ παρά σκι.

Είχε πάρα πολλές ιστορίες να της διηγηθεί, στις περισσότερες απ' τις οποίες εκείνος ήταν ένα παλιόμουτρο, έτσι τουλάχιστον ισχυριζόταν. Την έκανε να γελάει και να μιλάει τόσο πολύ, που μόνο αργότερα η

Ντέιζι συνειδητοποίησε ότι δεν είχε αναφερθεί καθόλου στις γυναίκες της ζωής του. Ήταν έτοιμη να του το επισημάνει, όταν ο Τιγκ την πλησίασε και κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι του.

«Θεέ μου, τι βρομιά είναι αυτή!»

Το είπε μ' έναν τόσο έντονο τόνο θαυμασμού που η Ντέιζι ανοιγόκλεισε τα μάτια της και μετά κοίταξε τον εαυτό της.
Το ρούχο που της είχε δανείσει ήταν ένα παλιό μπλε βαμβακερό πουκάμισο με δυο τρεις λεκέδες. Τώρα ήταν γεμάτο λεκέδες από πάνω μέχρι κάτω και μύριζε βερνίκι.

Δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Υπήρχε κάτι στο λουστράρισμα ξύλου που την ενθουσίαζε, την έκανε να δίνει όλο της τον εαυτό... και το πουκάμισο του Τιγκ.

«Έπαιζες με τα λασπόνερα όταν ήσουν μικρή;»

«Χρειάζεται ερώτημα; Ήμουν πρώτη στις σκανταλιές, αλλά ήμουν πάντα ντυμένη κατάλληλα».

«Δυσκολεύομαι να το πιστέψω. Έλα».

«Έλα πού; Δεν μπορούμε να φύγουμε. Δεν έχω τελειώσει». Αλλά όταν κοίταξε έξω απ' το παράθυρο, η Ντέιζι είδε ότι ο ήλιος είχε φύγει. Είχε σκοτεινιάσει και το χιόνι έπεφτε πυκνό.

«Δουλέψαμε και οι δύο πολύ σκληρά. Είναι περασμένες έξι. Ξέρω, είπες ότι δε χρειάζεται να κλήσεις το Καφέ απόψε, αλλά χρειαζόμαστε και οι δύο ντους. Εγώ πρέπει να μαγειρέψω, αλλά πρώτα -πριν κλείσουν τα μαγαζιά- πρέπει να πάμε να αγοράσουμε μερικά ρούχα της προκοπής για σένα».

«Χμμ... Τιγκ». Η Ντέιζι κούνησε ένα χέρι μπροστά στα μάτια του για να τραβήξει την προσοχή του. «Σε περίπτωση που δεν το πρόσεξες, το μόνο πράγμα που έχω είναι ρούχα της προκοπής. Και το τελευταίο που χρειάζομαι είναι πιο πολλά».

«Δεν έχεις απ' αυτά που θα σου αγοράσω εγώ», επέμεινε εκείνος.

Ω, Θεέ μου. Την κουβάλησε στο παντοπωλείο της Μέιν Στρητ. Ήταν ένα απ' αυτά τα μαγαζιά όπου μπορούσες ν' αγοράσεις από βέρες μέχρι

αξίνες, σκονάκια για πονοκέφαλο και γραμματόσημα. Στο πίσω μέρος του μαγαζιού έβρισκες ρούχα. Όλα σε ράφια, τίποτα σε κρεμάστρες. Το τζιν ήταν τόσο σκληρό που θα μπορούσε να περπατήσει μόνο του. Και τα πουκάμισα ζύγιζαν πιο πολύ από κείνη.

«Νομίζεις ότι αυτές οι φόρμες χρησιμεύουν και σαν ζώνες αγνότητας;» ρώτησε η Ντέιζι. «Δε βλέπω πώς μπορεί να τις φοράει και να τις βγάζει κανείς».

«Αυτό το πλεονέκτημα δεν το είχα σκεφτεί», αποκρίθηκε ο Τιγκ συλλογισμένος.

Η Ντέιζι τον χτύπησε στο μπράτσο. Αλλά δεν μπόρεσε να τον εμποδίσει να της αγοράσει μια γκαρνταρόμπα από τζιν, χοντρά πουκάμισα, γάντια και μάλλινες κάλτσες. «Είσαι σίγουρος ότι μπορεί κανείς να λυγίσει τα γόνατά του μ' αυτό το παντελόνι;» ρώτησε ανήσυχη η Ντέιζι.

«Δε θα το φορέσεις αμέσως, χαζούλα. Πρώτα θα καλύψουμε το παντελόνι με χώμα και πέτρες. Μετά θα το πλύνουμε. Ακόμα και μετά απ' όλα αυτά θα είναι σκληρό, αλλά όταν πέφτει πάνω του καμιά σταγόνα μπογιά ή βερνίκι δε θα μπορεί να το διαπεράσει και να φτάσει στο δέρμα σου. Και θα μπορείς να τα φοράς πολύ καιρό και να μην καταστρέφεις τα πανάκριβα ρούχα σου».

Η Ντέιζι κράτησε την ανάσα της όταν είδε το λογαριασμό. «Για όνομα του Θεού, Τιγκ, μπορώ ν' αγοράσω αληθινά ρούχα με τόσα λεφτά».

«Ναι, αλλά δε θα σου πήγαιναν τόσο πολύ. Και τώρα πάμε για δείπνο».

Η Ντέιζι δεν είχε καταλάβει ότι ήταν κουρασμένη, αλλά είχε ξυπνήσει πριν ξημερώσει για να μαγειρέψει και να ψήσει γλυκά στο Καφέ. Και μετά είχε δουλέψει τόσες ώρες με τον Τιγκ. Όταν έφτασαν στο σπίτι του, εκείνος άναψε το τζάκι και την έβαλε να καθίσει πάνω σε μαξιλάρες μπροστά στη φωτιά. «Θα κάνουμε πικνίκ εδώ», της είπε. «Δε θα μπεις καθόλου στην κουζίνα».

Η Ντέιζι βούλιαξε μέσα στα μαξιλάρια, νιώθοντας τους κουρασμένους μυς της να χαλαρώνουν. Ένιωθε εξαντλημένη αλλά είχε ευχαριστηθεί κάθε στιγμή που είχε περάσει με τον Τιγκ.

«Αχά», είπε εκείνος απ' την πόρτα και μπήκε στο καθιστικό κρατώντας

ένα δίσκο μ' ένα αναμμένο κερί πάνω.

Η Ντέιζι ανακάθισε και μετά γέλασε. Το κερί ήταν μέσα σ' ένα κρυστάλλινο κηροπήγιο, πολύ όμορφο. Τα δυο μπλε πιάτα ήταν ίδια. Οι πετσέτες ήταν προσεκτικά διπλωμένες. Το κρασί ήταν σερβιρισμένο σε κολονάτα ποτήρια.

Το φαγητό τους ήταν σάντουιτς με φιστικοβούτυρο, μπέικον και πατατάκια. «Και παγωτό για επιδόρπιο, αν τελειώσεις όλο σου το φαγητό». Ο Τιγκ της κούνησε απειλητικά το δάχτυλό του. «Δε χρειάζεται να πεις τίποτα. Ξέρω ότι δεν είμαι σεφ του δικού σου επιπέδου».

«Αστειεύεσαι; Χρόνια έχω να το φάω αυτό».

«Έχει όλα τα θρεπτικά συστατικά που χρειαζόμαστε. Και θα φάμε και παγωτό».

«Ειδικά αν το παγωτό έχει και σοκολάτα. Ξέρεις ότι η σοκολάτα είναι ωφέλιμη;»

Εκείνος την κοίταξε σαν να τον είχε προσβάλει. «Νομίζεις ότι δεν ξέρω απ' αυτά; Η σοκολάτα συμπεριλαμβάνεται πάντα σ' ένα γεύμα. Μου έλειπαν τα φρούτα», πρόσθεσε ο Τιγκ, «αλλά σκέφτηκα ότι το κρασί έχει σταφύλια».

«Σωστά».

«Λείπει και η βιταμίνη D. Αλλά αύριο μπορώ να σε βγάλω στον ήλιο και να τακτοποιηθεί κι αυτό».

«Με την προϋπόθεση ότι θα έχουμε ήλιο».

«Αυτό είναι ένα πρόβλημα το χειμώνα», συμφώνησε ο Τιγκ.
«Αλλά αν έχει λίγο ήλιο, θα παίξουμε χιονοπόλεμο για να πάρουμε τη βιταμίνη μας».

«Μου κάνει εντύπωση μέχρι πού είσαι διατεθειμένος να φτάσεις για να 'χεις καλή υγεία».

«Ε, υπάρχουν πολλά πράγματα που δεν ξέρεις για μένα».

Έτσι μιλούσαν και πειράζονταν όλη τη μέρα, αλλά ξαφνικά σταμάτησαν και οι δύο να μιλάνε. Η φωτιά τριζοβολούσε. Σκιές

χόρευαν στον τοίχο απέναντι απ’ το τζάκι. Βαριά σιωπή έπεσε ανάμεσά τους.

Τον κοίταζε όλη την ημέρα... αλλά όχι πραγματικά. Ήταν τόσο εύκολο να είσαι μαζί του. Αν ήθελε από κείνη κάτι περισσότερο από την παρέα της και τη συνεργασία της, δεν της το είχε πει. Μετά τον παθιασμένο έρωτά τους νωρίτερα, δεν την είχε αγγίξει, αλλά ο πόθος χτυπούσε σαν τρίτος παλμός ανάμεσά τους. Ο ήχος έφτανε δυνατός στ’ αυτιά της. Στην καρδιά της.

Αργά, ο Τιγκ έσπρωξε στο πλάι το δίσκο με το δείπνο και της άπλωσε το χέρι του. Η Ντέιζι το πήρε, κοιτώντας τον ακόμα στα μάτια. Ήξερε την ερώτηση, παρ’ όλο που δεν της την έκανε. Κι εκείνη του απάντησε τυλίγοντας τα χέρια της στο λαιμό του και δίνοντάς του ένα παθιασμένο φιλί.

Είχε βγάλει πολλές φορές σήμερα το παντελόνι και την μπλούζα της. Αυτό όμως ήταν διαφορετικό. Αυτή τη φορά ο Τιγκ έσπρωξε ψηλά τη μεταξωτή μπλούζα της, χαϊδεύοντάς τη με τα δυνατά, ροζιασμένα χέρια του. Το αίμα άρχισε να κοχλάζει στις φλέβες της. Όλη της τη ζωή ένιωθε κάποια ανησυχία. Για πρώτη φορά είχε την τρελή ιδέα ότι γι’ αυτόν έψαχνε πάντα. Όχι για κάποιο μέρος ή κάτι συναρπαστικό... αλλά για τον Τιγκ. Μόνο για τον Τιγκ.

Όμως η σκέψη αυτή μετά έσβησε. Ο Τιγκ είχε κάνει τα ρούχα της να εξαφανιστούν, γι’ αυτό η Ντέιζι συγκέντρωσε την προσοχή της στα δικά του. Βρέθηκαν ο ένας απέναντι στον άλλο γονατιστοί. Τα γόνατα, τα στήθη, οι κοιλιές και οι λεκάνες τους κινούνταν αρμονικά δημιουργώντας την ίδια μουσική, χορεύοντας στον ίδιο πρωτόγονο ρυθμό.

Ο Τιγκ σήκωσε το κεφάλι του και της χαμογέλασε. Ήταν ένα απ’ αυτά τα καθαρά αντρικά κυριαρχικά χαμόγελα. *Είσαι δική μου, μωρό μου.*

Ναι, ήταν εκείνη τη στιγμή. Αλλά κι εκείνος ήταν δικός της. Και του το έδειξε με κάθε τρόπο.

Η Ντέιζι ξύπνησε μετά τα μεσάνυχτα και τον βρήκε να τη φιλάει στο πρόσωπο και στο λαιμό. «Ξυπνήσαμε για κάποιο λόγο;» τον ρώτησε νυσταγμένα.

«Δεν ήμουν βέβαιος αν μπορούσες να κοιμηθείς εδώ ή έπρεπε να γυρίσεις στο δικό σου σπίτι. Εγώ θέλω να μείνεις. Αλλά μπορεί να χρειαστεί να σηκωθείς πολύ νωρίς το πρωί για το Καφέ».
«Ναι. Στις πέντε και μισή».

«Γι' αυτό...» Πιο πολλά φιλιά. Αυτή τη φορά στα μάγουλα και στο σαγόνι. «Μπορώ να σηκωθώ και να σε πάω το πρωί. Ή τώρα. Ό,τι προτιμάς».

Η Ντέιζι δεν το είχε σκεφτεί, αλλά έπρεπε να αποφασίσει. «Δε θέλω να σ' αφήσω, αλλά θα είναι πιο εύκολο αν βρίσκομαι στο δικό μου σπίτι. Γιατί τότε θα πρέπει μόνο να κατεβώ τη σκάλα για ν' ανοίξω το μαγαζί. Και δε θα χρειαστεί να σηκωθείς κι εσύ μια τόσο βάρβαρη ώρα».

«Δε με πειράζει».

«Πειράζει εμένα. Μπορούμε να περάσουμε όλη τη νύχτα μαζί κάποια άλλη φορά». Η Ντέιζι ανταποκρινόταν στα φιλιά του μέχρι που θυμήθηκε κάτι. «Τιγκ, δε χρειάζεται να με πας εσύ. Έχω το αμάξι σου».

«Το ξέρω. Αλλά όταν κάνουμε έρωτα, μετά δε φεύγεις μόνη σου».

Επέμενε, ο ανόητος άντρας. Ντύθηκαν λοιπόν -η Ντέιζι πήρε τα καινούρια της ρούχα- και ο Τιγκ τη συνόδεψε στην πόρτα. Δεν υπήρχε ίχνος ζωής στη Μέιν Στρητ εκείνη την ώρα. Μερικές νιφάδες χιονιού χόρευαν γύρω απ' τις λάμπες του δρόμου. Αφράτα σύννεφα έπαιζαν κρυφτό με το ολόγιομο φεγγάρι. Ο δρόμος ήταν όλος δικός τους. Το ένα φιλί για καληνύχτα έγινε δύο, μετά τέσσερα.
Η Ντέιζι τον άφησε τελικά, νιώθοντας μια γλυκιά ζεστασιά μέσα της. Η λέξη *αγάπη* χόρευε μέσα στο μυαλό της πάλι καθώς ξεκλείδωνε την πόρτα της και ανέβαινε τις σκάλες πετώντας σαν να είχε φτερά. Φτάνοντας επάνω, έβγαλε τις μπότες της, άφησε κάτω τα ψώνια της και έσκυψε για ν' ανάψει μια λάμπα.

Το εύθυμο χαμόγελό της ξαφνικά έσβησε.

Στη μέση του δαπέδου της σοφίτας -ένας Θεός ήξερε πώς βρέθηκε εκεί- ήταν μια πελώρια σοκολατένια καρδιά τυλιγμένη σε κόκκινο διάφανο χαρτί.

«Προεόρτια για την Ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου», έγραφε η κάρτα.

«Μένουν τέσσερις μέρες ακόμα. Αυτή είναι μόνο η αρχή».

Η καρδιά ήταν υπέροχη. Ρομαντική. Μοναδική. Και η Ντέιζι λάτρευε τη σοκολάτα. Κι όμως, μια ανατριχίλα διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά της.

Το δώρο ήταν θαυμάσιο, αλλά ήταν κάτι που θα έκανε ο Ζαν-Λυκ. Και ξαφνικά ένιωσε φόβο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Κρατώντας μια λαδωμένη σπάτουλα, η Ντέιζι πήγε στον πάγκο που χώριζε την κουζίνα απ’ την τραπεζαρία του Καφέ. Δεν ήταν ακόμα οκτώ η ώρα, αλλά το μαγαζί είχε σχεδόν γεμίσει.

Ήξερε ότι τα μπισκότα που είχε φτιάξει με λεβάντα και λεμόνι ήταν καλά, όμως δε δικαιολογούσαν τέτοια κοσμοσυρροή.

Το Καφέ είχε πάντα πελατεία το πρωί. Αλλά συνήθως ήταν άνθρωποι που δεν μπορούσαν να ξυπνήσουν χωρίς τον καφέ τους, άλλοι που έπιναν ένα φλιτζάνι στο πόδι πριν φύγουν για τη δουλειά ή συνταξιούχοι που μαζεύονταν για τον καθημερινό τους καβγά σχετικά με την πολιτική. Σήμερα βρίσκονταν όλοι εδώ.
Κάθε ηλικίας.

«Θέλουμε κι άλλα μπισκότα, Ντέιζι!» φώναξε ο Χάρι.

«Έρχομαι! Έρχομαι!» Η Ντέιζι προσπαθούσε. Αλλά δεν είχε κοιμηθεί καλά, ανησυχούσε για τον Τιγκ. Είχε έρθει λοιπόν αγουροξυπνημένη, προετοιμασμένη να μαγειρέψει και να ψήσει γλυκά, αλλά όχι τετραπλάσιες ποσότητες απ’ αυτές που σχεδίαζε.

Γύρισε λοιπόν αμέσως πίσω στις λεκάνες και στα υλικά της και στα γάντια φούρνου, πολύ μακριά για να μπορεί ν’ ακούει τι έλεγε ο κόσμος και πολύ απασχολημένη για να μπορεί να ρωτήσει τον Χάρι τι συνέβαινε. Η συνταγή γι’ αυτά τα μπισκότα προερχόταν απ’ την οικογένεια του πατέρα της -τη σκωτσέζικη πλευρά-, αλλά η μαμά της είχε προσθέσει και μια γαλλική πινελιά, εμπλουτίζοντας τη συνταγή με λεβάντα και λεμόνι. Τα μπισκότα δεν ήταν πολύ γλυκά, αλλά εθιζόσουν σ’ αυτά. Καθώς μάλιστα η Ντέιζι είχε στη διάθεσή της την καλύτερη λεβάντα του κόσμου, αυτή που καλλιεργούσε η αδερφή της, η Βάιολετ.

Μια ριπή κρύου αέρα προανήγγειλε την άφιξη και άλλων πελατών. Η Ντέιζι κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι της. Όσο καλά και αν ήταν τα μπισκότα της -και ήξερε ότι οι ζαχαροπλαστικές της ικανότητες ήταν ασυναγώνιστες- δεν μπορούσε να εξηγηθεί αυτή η μαζική προσέλευση κόσμου σήμερα.

Ο Χάρι εμφανίστηκε στην πόρτα. «Μπορώ να σε χρησιμοποιήσω μερικές ώρες παραπάνω, αν θέλεις να δουλέψεις. Θεέ μου, δεν είχα ιδέα ότι θα μου έφερνες τόση πελατεία όταν σε προσέλαβα για μερικές ώρες την ημέρα, Ντέιζι».

Η Ντέιζι κοίταξε πάλι πάνω απ' τον πάγκο. Όλα τα τραπέζια ήταν γεμάτα. Και η πόρτα συνέχιζε ν' ανοιγοκλείνει. «Για όνομα του Θεού, τι γυρεύουν όλοι αυτοί οι άνθρωποι εδώ;»

«Τι μας νοιάζει; Δίνουν παραγγελίες. Αν και πρέπει να ομολογήσω ότι δεν έχω συνηθίσει να δουλεύω τόσο σκληρά». Ο Χάρι σκούπισε το φρύδι του. «Δεν έπρεπε να είχα δώσει αυτή την ολιγοήμερη άδεια στον Τζέισον. Και η Τζανέλ δεν προφταίνει όλα τα τραπέζια μόνη της».

«Το βλέπω. Αλλά τι συμβαίνει; Τα σχολεία δεν είναι κλειστά σήμερα. Μήπως είναι τα γενέθλια κανενός μεγάλου ευεργέτη και δεν το θυμάμαι;»

Ο Χάρι σήκωσε το βλέμμα του προς τον ουρανό. «Σταμάτα, Ντέιζι. Ξέρεις γιατί βρίσκονται εδώ».

Όχι, δεν ήξερε. Ήταν πολύ απασχολημένη απ' την ώρα που κατέβηκε κάτω και δεν είχε προφτάσει να πει λέξη σε κανέναν. «Δεν έχω ιδέα».

«Έμαθαν για τη μεγάλη σοκολατένια καρδιά. Και θέλουν όλοι να μάθουν τι θα κάνεις γι' αυτό και τι άλλο σκοπεύει να κάνει ο Τιγκ». Ο Χάρι έκανε μια μικρή παύση πριν συνεχίσει. «Δεν πίστευες ότι θα έμενε κανένας στο Γουάιτ Χιλς που δε θα το μάθαινε όταν έφεραν αυτό το πελώριο πακέτο. Ολόκληρη η πόλη παρακολουθεί εσένα και τον Τιγκ τον τελευταίο καιρό».

Η Ντέιζι ξεροκατάπιε. Όλος αυτός ο σαματάς γινόταν για *κείνη*;

Κάποιος φώναξε τον Χάρι, κι όταν εκείνος έφυγε, η Ντέιζι ξαναγύρισε στα καθήκοντά της. Άρχισε να βγάζει απ' το φούρνο κρουασάν, τρία καρβέλια ψωμί με λεβάντα, άλλο ένα ταψί με κανελόψωμα και,

φυσικά, μερικά ταψιά μπισκότα. Αλλά η καρδιά της σφιγγόταν. Είχε τηλεφωνήσει στον Τιγκ το προηγούμενο βράδυ, σίγουρη ότι θα πληγωνόταν αν δεν τον έπαιρνε για να του πει πως είχε βρει τη σοκολατένια καρδιά. Αλλά εκείνος προφανώς είχε κοιμηθεί αμέσως, γιατί δεν είχε σηκώσει το τηλέφωνο. Του είχε αφήσει ένα μήνυμα, εκφράζοντας τις ευχαριστίες της και τον ενθουσιασμό της και ελπίζοντας ότι θα τον έβλεπε σήμερα το απόγευμα. Αλλά τώρα...

Τώρα ένιωθε μια έντονη ανησυχία. Χτες βράδυ την είχε αναστατώσει μια παράξενη αίσθηση και τώρα επαναλαμβανόταν και ήταν πιο έντονη. Ήθελε να χαρεί για την καρδιά. Ποια γυναίκα δε θα γοητευόταν από μια τόσο γενναιόδωρη και ρομαντική χειρονομία;
Μόνο που χτες βράδυ η πρώτη της σκέψη ήταν πόσες φορές είχε κάνει κάτι παρόμοιο ο Ζαν-Λυκ; Πάρα πολλές. Και η Ντέιξι είχε μάθει πια να πιστεύει πως, όταν σου έκαναν ένα δώρο, έπρεπε να κοιτάς πάνω απ’ τον ώμο σου, γιατί θ’ ακολουθούσε κάτι που θα σ’ έκανε να πονέσεις.

Ήξερε ότι ο Τιγκ δεν ήταν σαν τον Ζαν-Λυκ. Και ούτε έφταιγε εκείνος που είχε γίνει θέμα συζήτησης το δώρο του. Δεν είχε ιδέα πόσο ενοχλούσε την Ντέιζι να γίνεται το επίκεντρο της προσοχής των άλλων. Όταν ήταν μικρή, έκανε τα πάντα για να τραβάει την προσοχή. Αλλά μετά είχε παντρευτεί τον Ζαν-Λυκ, τον ειδικό στις δημόσιες, φανταχτερές χειρονομίες. Πολλές φορές της είχε κάνει δημόσια πανάκριβα δώρα για να δείξει στον κόσμο πόσο την αγαπούσε, τη στιγμή που δεν είχαν λεφτά για τέτοιες πολυτέλειες και η Ντέιζι πήγαινε σε δύο ή και περισσότερες δουλειές για να ξεπληρώσει την προηγούμενη «αξιοζήλευτη» χειρονομία του.

Γι’ αυτό ένιωθε τόσο ανήσυχη τώρα. Είχε μάθει πως όταν ένας άντρας ένιωθε την υποχρέωση να φωνάξει δυνατά πόσο αγαπούσε μια γυναίκα... μάλλον δεν την αγαπούσε.

Άκουσε τη βαριά φωνή του σερίφη. Γύρισε το κεφάλι της και είδε τον Τζορτζ να κάθεται στη συνήθη θέση του στη μέση του πάγκου για τον καφέ του, μόνο που σήμερα ο Χάρι και η Τζανέλ ήταν πολύ απασχολημένοι με τους υπόλοιπους πελάτες. Γι' αυτό η Ντέιζι πήρε μια κανάτα με καφέ και ένα πιάτο με φρέσκα μπισκότα και... προετοιμάστηκε. Αν αναρωτιόταν κατά πόσο θα τη φλέρταρε ή θα την

πείραζε ο Τζορτζ, θα ήταν σαν ν' αναρωτιόταν αν θα έβγαινε εκείνο το πρωί ο ήλιος.
Και δε διαψεύστηκε. «Λοιπόν. Άκουσα ότι έχεις κάποιο μνηστήρα;»

«Μνηστήρα; Νόμιζα ότι αυτός ο όρος είχε εκλείψει πριν τον Εμφύλιο Πόλεμο».

Ο Τζορτζ χαμογέλασε με την προσπάθειά της να στρέψει αλλού την προσοχή του. «Εντάξει, ίσως χρειαζόμαστε καινούρια λέξη. Τι θα έλεγες για τον όρο θύμα; Βρίσκεσαι στην πόλη λιγότερο από τρεις βδομάδες και έχεις ήδη αρχίσει να ραγίζεις καρδιές».

Επιβεβαίωνε την παλιά της φήμη, αυτό ήθελε να της πει, κάνοντάς τη να νιώσει άσχημα. Μπορεί να ήταν απρόσεκτη με τα αγόρια στο σχολείο, αλλά τώρα είχε μεγαλώσει. Τόσο, που η ιδέα να πληγώσει κατά οποιονδήποτε τρόπο τον Τιγκ την ενοχλούσε πολύ. «Άκου, Τζορτζ, η καρδιά ήταν ένα αστείο. Δουλεύω με τον Τιγκ και έτυχε ν' αναφέρω πόσο μου αρέσει η σοκολάτα».

« Αχά».
«Αλήθεια, αυτό είναι όλο!»

«Ναι, και στην πρώην μου άρεσε η σοκολάτα και της αγόραζα συχνά, αλλά όχι καρδιές ενός μέτρου. Φαντάζομαι πόσο θα κόστισε. Και ο Τιγκ... ξέρουμε όλοι πόσο πρακτικός άνθρωπος είναι. Πρακτικός, σοβαρός, ήσυχος, εσωστρεφής. Για να κάνει μια τόσο μεγάλη χειρονομία, μωρό μου, τον έχεις πιασμένο γερά στο αγκίστρι σου».

Η Ντέιζι κατσούφιασε. Αυτή η παρατήρηση του Τζορτζ την έκανε να συνειδητοποιήσει ότι οι κάτοικοι του Γουάιτ Χιλς δεν ήξεραν τον πραγματικό Τιγκ. Γιατί μπορεί να ήταν σοβαρός και πρακτικός, αλλά δεν ήταν ήσυχος ούτε εσωστρεφής. Και είχε μια ευαίσθητη πλευρά που προφανώς δεν την ήξερε κανείς. Αυτή την πλευρά που τον είχε κάνει ν' αγοράσει ένα ροζ κολάρο για ένα κοπρόσκυλο. Και ν' ακούσει με προσοχή τις γκρίνιες μιας διαζευγμένης -όπως εκείνη- χωρίς να την κάνει να νιώσει άσχημα για την αποτυχημένη ζωή της. Την πλευρά εκείνη που την είχε παρακινήσει να του πει την αλήθεια, επειδή μια γυναίκα καταλάβαινε ότι μπορούσε να τον εμπιστεύεται.

Μια γκριζομάλλα γυναίκα με καρό ζακέτα κάθισε δίπλα στο σερίφη,

ελπίζοντας προφανώς να πάρει μέρος στη συζήτηση και να μάθει πιο πολλά κουτσομπολιά. «Ο Τιγκ έφτιαξε τη βεράντα μου πριν από μερικά χρόνια. Έκανε πολύ καλή δουλειά. Προσπάθησα να του τα φτιάξω με την εγγονή μου, αλλά δεν τον συγκίνησε, παρ' όλο που είναι πολύ χαριτωμένη και έξυπνη».
«Τη Λορένα;»

«Ναι, τη Λορένα», είπε η γυναίκα στο σερίφη, μετά στράφηκε πάλι στην Ντέιζι. «Ο Τιγκ είπε πως είχε μάθει μ' επώδυνο τρόπο ότι ο γάμος δεν ήταν για κείνον. Δεν μπορούσε να ζήσει κανείς μαζί του, έτσι είπε. Είχε προσπαθήσει, είπε. Όχι ότι ήταν κατά του γάμου, αλλά οι γυναίκες εξοργίζονταν πάντα μαζί του, έτσι...»

«Είπε», συμπλήρωσε η Ντέιζι. «Τι να σας φέρω;»

«Ω, ένα απ' αυτά τα ωραία μπισκοτάκια, καλή μου. Όταν έμαθα γι' αυτή την πελώρια καρδιά, παραλίγο να πάθω ανακοπή...»

Η Ντέιζι δεν άκουσε άλλες λεπτομέρειες γιατί έτρεξε στην κουζίνα να φέρει κι άλλα μπισκότα. Όταν γύρισε, η γυναίκα με την καρό ζακέτα συνέχιζε ακόμα να μιλάει.

«Είπα λοιπόν στη Σου Έλεν ότι κάποια γυναίκα θα τον είχε πληγώσει πολύ. Αστειεύεται ότι είναι ξεροκέφαλος, αλλά αυτό δεν είναι κακό σ' έναν άντρα. Ποια γυναίκα θέλει έναν άντρα χωρίς πυγμή, σωστά, καλή μου; Δεν μπορεί λοιπόν να είναι αυτός ο πραγματικός λόγος. Κάποιο κορίτσι τού ράγισε τόσο άσχημα την καρδιά που φοβάται να ξαναδοκιμάσει. Ή ίσως τον έκανε να χάσει την αυτοπεποίθησή του, δε νομίζεις;»

Η Ντέιζι άνοιξε το στόμα της, αλλά το ξανάκλεισε. Κοίταξε τον Τζορτζ, που ήταν έτοιμος να γελάσει.
«Χμμ...» μουρμούρισε.
«Δεν έχει σημασία τι του έκανε. Το θέμα είναι ότι το ξεπέρασε, αφού κυνηγάει τώρα εσένα. Αλλά κοίτα να τον αρπάξεις πριν καταλάβουν τα υπόλοιπα κορίτσια ότι είναι πάλι στην αγορά».

«Ευχαριστώ για τη συμβουλή. Θέλετε καφέ με το μπισκότο σας;»

«Ω, όχι, καλή μου, δεν πίνω πολύ καφέ, έχω χοληστερόλη». Η γκριζομάλλα κυρία έβαλε άλλα δυο μπισκότα στο πιατάκι της και

χαμογέλασε. «Ελπίζεις ότι θα σου κάνει πρόταση γάμου;»

«Ναι, Ντέιζι», είπε κι ο Τζορτζ. «Το ελπίζεις;»

Ένα δύσκολο πρωινό εξελίχτηκε σ' ένα ακόμα πιο δύσκολο μεσημεριανό και από κει και πέρα η μέρα πήρε την κάτω βόλτα. Εύρω στις δύο η Ντέιζι τηλεφώνησε στον Τιγκ. Δε θα δούλευε μαζί του σήμερα. Έκανε κάποιες ξυλουργικές εργασίες μόνος του, εκείνη δεν μπορούσε να θυμηθεί πού. Έπαιρνε όμως πάντα μαζί του το κινητό του ώστε να μπορούν να τον βρίσκουν οι πελάτες του.

Η Ντέιζι του τηλεφώνησε στις δύο. Μετά στις δύο και μισή. Στις τρεις. Στις τρεις και μισή. Περίεργο. Μπορούσες πάντα να τον βρεις στο τηλέφωνο. Αλλά όχι σήμερα. Διάβολε, πού *ήταν;*

* * *

«Τιγκ», είπε ο δήμαρχος, «δεν έχω καμιά αντίρρηση να κάνεις αυτό που θέλεις. Αλλά δε νομίζω ότι θα έπρεπε να ζητάς άδεια από μένα».
Ο Τιγκ αναστέναξε. Ο δήμαρχος, ο Πίτερ Στρανκ, είχε εκλεγεί τον περασμένο Νοέμβριο. Στο Βερμόντ δεν ήθελε κανείς κρατικές παρεμβάσεις. Γί' αυτό στο Γουάιτ Χιλς είχαν εκλέξει έναν δήμαρχο που δεν ανακατευόταν πολύ στη ζωή τους. Το μόνο πρόβλημα μ' έναν αναρμόδιο δήμαρχο ήταν ότι... ότι ήταν αναρμόδιος.

«Κοίτα», είπε ο Τιγκ, «δεν είναι τίποτα μπερδεμένο, θέλω να αναρτήσω μερικά πανό στη Μέιν Στρητ για λίγες ώρες. Μόνος θα τα στήσω, μόνος θα τα κατεβάσω».

«Το ξέρω, όλα αυτά μου τα είπες». Ο Πίτερ είχε την ανήσυχη έκφραση που είχε πάντα όταν θα δειπνούσε με τη γυναίκα του. «Δεν είναι αυτό το θέμα. Βρίσκω γοητευτική την ιδέα σου.
Δεν έχω καμιά αντίρρηση. Δε βλέπω τίποτα το κακό...»
«Τότε, το μόνο που χρειάζομαι είναι η άδειά σου».
«Αυτό που μου ζητάς όμως δεν εμπίπτει στις δικαιοδοσίες μου...»
«Δήμαρχε», είπε ο Τιγκ υπομονετικά. «Όλους τους άλλους τους έχω ρωτήσει. Άρχισα μ' έναν αστυνομικό, ο οποίος με παρέπεμψε στο σερίφη. Εκείνος έλειπε, αλλά κάποιος απ' το γραφείο του μου είπε ότι έπρεπε να πάω στο δικαστήριο για να πάρω άδεια. Πήγα και μου είπαν

ότι έχουν άδειες για παρελάσεις κι άλλα τέτοια, αλλά για αιτήματα ιδιωτών δεν ήξεραν. Τελικά, κανένας άλλος δεν μπορεί να μου δώσει την άδεια, εκτός από σένα».

«Μα δεν είμαι βέβαιος...»

Ο Τιγκ σηκώθηκε. «Το ξέρω ότι δεν είσαι βέβαιος». Φόρεσε το μπουφάν του, που δεν περίμενε ότι θα το έβγαζε, αλλά ποιος το φανταζόταν ότι θα περνούσε σχεδόν δυο ώρες στο γραφείο του δημάρχου; «Λοιπόν, απ' ό,τι κατάλαβα, δεν μπορεί κανείς να μου πει "ναι", αλλά ούτε "όχι". Θα το κάνω λοιπόν. Και αν εμφανιστεί κανείς και πει ότι αυτό είναι σοβαρό αδίκημα, βάλτε με στη φυλακή, αλλά όχι πριν το Σάββατο, εντάξει;»

«Για στάσου. Ξέρω ότι πρέπει να υπάρχουν κανόνες ασφαλείας...»

«Σίγουρα. Αλλά θα ακολουθήσω τους κανόνες της κοινής λογικής αντί να σπαταλήσω άλλη μια μέρα προσπαθώντας να μάθω ποιοι είναι αυτοί οι κανόνες. Καλή σου μέρα, Πιτ».

Γραφειοκρατία. Σ' έκανε να θέλεις να μετακομίσεις στην Αλάσκα. Ο Τιγκ κατέβηκε τα σκαλοπάτια του δημαρχείου με τα χέρια βαθιά στις τσέπες και το κεφάλι σκυμμένο. Το δελτίο καιρού μιλούσε για ηλιόλουστη μέρα χωρίς αέρα. Και φυσικά, τώρα χιόνιζε και ο άνεμος ήταν δυνατός.

Είχε σπαταλήσει όλο το απόγευμα, αλλά θα δούλευε μέχρι αργά απόψε. Έπρεπε να διαλέγει δουλειές σε σπίτια που οι ιδιοκτήτες τους έλειπαν σε διακοπές. Και παρ' όλο που η σημερινή μέρα είχε πάει χαμένη, είχε ακόμα μια ώρα πριν αρχίσει να σκοτεινιάζει.
Πάρκαρε το φορτηγό του στην άκρη του εμπορικού τμήματος της Μέιν Στρητ. Η κίνηση δεν ήταν ποτέ μεγάλη στο Γουάιτ Χιλς, αλλά λίγο πριν το δείπνο ήταν όλοι κουρασμένοι και ανυπομονούσαν να φτάσουν στον προορισμό τους. Όταν ο Τιγκ έβγαλε μια σκάλα απ' την καρότσα του φορτηγού του, δυο τρεις άνθρωποι τον χαιρέτησαν μ' ένα κορνάρισμα, αλλά δεν του έδωσε κανείς μεγάλη σημασία.

Τα τρία κεντρικά εμπορικά τετράγωνα της Μέιν Στρητ φωτίζονταν με αέριο. Πριν τα Χριστούγεννα, οι φανοστάτες στολίζονταν με γιρλάντες και λαμπιόνια, αλλά πάντα υπήρχε κάποιος λόγος για ν' αναρτηθεί και

κάποιο πανό. Η δουλειά αυτή ήταν δύσκολη για έναν μόνο άνθρωπο, ειδικά αν χρειαζόταν να σταματάει την κίνηση των τροχοφόρων για να το κάνει. Αλλά αν χρειαζόταν να εκθέσει κανείς τη ζωή του σε κίνδυνο για μια γυναίκα, η γυναίκα αυτή θα έπρεπε τουλάχιστον να το αξίζει. Και η Ντέιζι, του έλεγε η καρδιά του, το άξιζε με το παραπάνω.

Ήξερε ότι κάτι ένιωθε για κείνον... ίσως δεν ήταν αγάπη ακόμα. Εντάξει, δεν είχε κερδίσει την καρδιά της. Και είχαν κάποια προβλήματα. Αλλά τώρα ο Τιγκ ήξερε μερικά πράγματα για κείνη. Δεν ήθελε ποτέ να είναι συνηθισμένος άνθρωπος... έπρεπε λοιπόν να βρει τρόπους να της δείξει ότι δε θα της φερόταν ποτέ όπως σ' ένα συνηθισμένο άτομο. Και φοβόταν πως αν ζούσε στο Γουάιτ Χιλς θα πέθαινε από ανία... Έπρεπε λοιπόν να βρει τρόπους να της δείξει ότι μια μικρή πόλη δεν ήταν απαραίτητα πληκτική.

Ξαφνικά κλάξον άρχισαν να χτυπάνε. Δυο φορτηγάκια σταμάτησαν. Ένας μεγαλόσωμος ηλικιωμένος άντρας με γούνινο καπέλο βγήκε απ' το ένα, έτοιμος για καβγά. «Τι στο διάβολο προσπαθείς να κάνεις, Τιγκ; Να σκοτωθείς;»

«Γεια, Σόνεσι. Όχι, έχω ένα προβληματάκι...»

«Δεν έχεις μόνο ένα προβληματάκι. Σταματάς την κίνηση. Ανεβαίνεις σε μια σκάλα με τόσο δυνατό άνεμο. Ό,τι κι αν είναι αυτό που προσπαθείς να κάνεις, ας το τελειώνουμε για να πάμε στα σπίτια μας».

«Ακριβώς αυτό σκεφτόμουν κι εγώ», είπε ένας άντρας με μούσι πίσω του.

Άλλοι δύο που ακολουθούσαν πιο πίσω συμφώνησαν. Ο Τιγκ είχε δουλέψει για τους πιο πολλούς απ' αυτούς, φυσικά. Και παρ' όλο που οι κάτοικοι του Βερμόντ ήταν όλοι ξεροκέφαλοι και πεισματάρηδες, έβαζαν πάντα ένα χεράκι όταν έβλεπαν κάποιον να έχει μεγάλο πρόβλημα. Όχι ότι ο Τιγκ θα τα παρατούσε αν χρειαζόταν να το κάνει εντελώς μόνος του.

Δε θα τα παρατούσε ποτέ με την Ντέιζι. Όχι αν δε δοκίμαζε πρώτα οτιδήποτε μπορούσε να σκεφτεί. Αλλά αν προσπαθούσε ν' αναρτήσει τρία πανό χωρίς καμιά βοήθεια, μάλλον θα ξημερωνόταν εκεί.

Όταν κατάλαβαν οι γνωστοί του τι έκανε, άρχισαν να κουνάνε πέρα δώθε τα κεφάλια τους και να κρυφογελάνε. Αλλά τον βοήθησαν. Και δυο ώρες αργότερα είχαν τελειώσει.

Τώρα ο Τιγκ θα περίμενε να ξυπνήσει η Ντέιζι το πρωί και να δει τι είχε κάνει για χάρη της.

* * *

Το άλλο πρωί, η Ντέιζι έτρεξε ν' ανοίξει τον πάνω φούρνο του μαγαζιού. Η μυρωδιά καμένης ζύμης είχε πλημμυρίσει την κουζίνα. Ένα ολόκληρο ταψί με κρουασάν είχαν γίνει κάρβουνο. Το έβγαλε και το πέταξε πάνω στον πάγκο, διώχνοντας με τα χέρια της τον καπνό.

Ο Τιγκ ήταν το πρόβλημά της, φυσικά. Η Ντέιζι πέταξε τα γάντια του φούρνου. Τι συνέβαινε; Από τότε που είχαν βρεθεί ξανά μετά τη χιονοθύελλα, δεν είχε περάσει μέρα να μη μιλήσουν ή να μη συναντηθούν. Αλλά τώρα δεν της είχε τηλεφωνήσει. Ούτε είχε καταφέρει να τον βρει.

Χτες βράδυ, πριν το δείπνο, η Ντέιξι είχε βγει με το αμάξι και τριγύριζε στα στενά δρομάκια για να βρει το δώρο που ήθελε να του κάνει την Ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου. Το κέφι της έφτιαξε λίγο καθώς το σκεφτόταν... αλλά η ανησυχία συνέχιζε να φωλιάζει στην καρδιά της.

«Ντέιζι!» φώναξε ο Χάρι. «Ήρθε κι άλλο».

Η Ντέιζι βγήκε απ' την κουζίνα και είδε άλλο ένα χαμογελαστό πρόσωπο απ' την άλλη πλευρά του πάγκου να περιμένει κρατώντας ένα πακέτο τυλιγμένο με άσπρο και μπλε χαρτί, δεμένο με μια κόκκινη κορδέλα. «Σου έφερα ένα δωράκι, χρυσή μου». Ήταν η γιαγιά με την καρό ζακέτα.

«Καλοσύνη σου», είπε η Ντέιζι κατάπληκτη. Την τελευταία ώρα - απ' τις επτά το πρωί- άλλοι τρεις άνθρωποι της είχαν φέρει δώρα. Τους γνώριζε όλους, αφού σε μια μικρή πόλη γνωρίζονταν όλοι, ακόμα και αν δεν ήταν φίλοι.

«Καλοσύνη σου», είπε πάλι στην ηλικιωμένη γυναίκα. «Αλλά δε

χρειαζόταν να μου κάνεις δώρο».

«Φυσικά δε χρειαζόταν, χρυσό μου. Αλλά χαιρόμαστε όλοι τόσο που γύρισες στο Γουάιτ Χιλς. Οι γονείς σου και οι αδερφές σου δεν είναι εδώ, γι’ αυτό σκέφτηκα ότι ίσως χρειαζόσουν ένα δωράκι σήμερα».

«Σήμερα;» επανέλαβε η Ντέιζι σαστισμένη.

Η γυναίκα τής χτύπησε τρυφερά το χέρι. «Ξέρουμε όλοι», ψιθύρισε και μετά γύρισε να φύγει.
Η Ντέιζι ήθελε να τη ρωτήσει τι ήξεραν όλοι, αλλά το κουδούνι του κάτω φούρνου άρχισε να χτυπάει στην κουζίνα. Έτρεξε, άρπαξε τα γάντια της και τον άνοιξε. Τα μήλα που έψηνε με βανίλια, κρασί και λεβάντα δεν είχαν καεί, αλλά το ταψί είχε ξεχειλίσει και είχε λερώσει το φούρνο.

Ο Χάρι εμφανίστηκε στην πόρτα. «Τηλέφωνο για σένα στο γραφείο. Και αν συνεχιστεί αυτό, θα ζητήσω απ’ τον αδερφό μου να γυρίσει πίσω. Δε μ’ αρέσει να δουλεύω τόσο σκληρά. Είναι αντίθετο προς όλες τις αρχές μου».

«Θα βοηθήσω εγώ. Και υπόσχομαι ότι θα κλείσω αμέσως το τηλέφωνο». Αλλά η καρδιά της Ντέιζι πετούσε πιο ψηλά κι απ’ τα σύννεφα. Σίγουρα ήταν ο Τιγκ. Εντάξει, ήταν θυμωμένη μαζί του που δεν μπορούσε να τον βρει πουθενά για δυο μέρες. Αλλά αφού τηλεφωνούσε τώρα... θα τον συγχωρούσε.

Μπαίνοντας στο γραφείο, συνειδητοποίησε ότι οι παλάμες της είχαν ιδρώσει. Και ότι ήταν διατεθειμένη να τον συγχωρήσει για οτιδήποτε. Είχε μόνο δυο μέρες να τον δει, αλλά δεν μπορούσε να φάει, να κοιμηθεί, να σκεφτεί.

Δε θυμόταν να είχε ποτέ πριν αυτά τα συμπτώματα. Μπορεί να έκανε έξαλλα πράγματα, αλλά της φαίνονταν φυσιολογικά. Δεν πίστευε ότι ήταν επικίνδυνο να ακολουθείς έναν καλλιτέχνη σε μια ξένη χώρα.

Αυτό τώρα ήταν επικίνδυνο. *Αυτό* -ο Θεός ας τη βοηθούσε- έμοιαζε με αγάπη.

Άρπαξε το τηλέφωνο στο γραφείο του Χάρι, ενώ η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή. «Τιγκ;» είπε ξέπνοα.

«Ο μπαμπάς σου είμαι, Ντέιζι. Όχι ο Τιγκ. Ποιος είναι ο Τιγκ;»

«Μπαμπά...» Η Ντέιζι έκλεισε τα μάτια της, πήρε μια ανάσα κι έπνιξε την απογοήτευσή της, συνειδητοποιώντας και πάλι ότι ήταν ερωτευμένη.

Η αγάπη ήταν οδυνηρή και τρομακτική. Ποιος ήξερε; Πώς ήταν τόσο ευτυχισμένες οι αδερφές της; Αυτό δεν ήταν καθόλου διασκεδαστικό. Ήταν φοβερό.

«Ντέιζι, είσαι εκεί;»

«Ναι, μπαμπά. Και χαίρομαι που ακούω τη φωνή σου. Μου έχεις λείψει πολύ!» Αυτό δεν ήταν αλήθεια εκείνη τη στιγμή, αλλά η Ντέιζι το εννοούσε. Λάτρευε τον μπαμπά της. Οι δυο αδερφές της ήταν πιο δεμένες με τη μητέρα τους, αλλά ανάμεσα σ' εκείνη και στον πατέρα της υπήρχε πάντα μια ξεχωριστή συντροφικότητα. Όταν έμπλεκε σε μπελάδες, τη βοηθούσε να ξεμπλέξει, αλλά πίσω από κλειστές πόρτες γελούσαν πάντα μαζί. Σεβόταν την ανεξαρτησία της, ακόμα και όταν τη μάλωνε επειδή παρέβαινε τους κανόνες. «Είστε καλά εσύ και η μαμά;»

«Είμαστε μια χαρά και οι δύο. Αλλά θέλω να βγάλω από μέσα μου κάτι που με βαραίνει».

«Πέτα το». Η Ντέιζι είδε τον Χάρι να της κάνει νεύμα να κλείσει το τηλέφωνο, αλλά κάθισε στην άκρη του γραφείου.

Μια γυναίκα είχε προτεραιότητες. Αν τη χρειαζόταν ο πατέρας της, θα τον άκουγε.

«Ντέιζι, είπες στη μητέρα σου για το διαζύγιο. Και στις αδερφές σου. Αλλά σ' εμένα δεν έχεις πει λέξη».

Η Ντέιζι ένιωσε ενοχές. «Δεν ήθελα να σε στενοχωρήσω...»

«Αν είχες προβλήματα με τον Ζαν-Λυκ, γιατί δε μου το είπες; Ξέρω ότι είσαι δυνατή κι ότι δε θα έπαιρνες διαζύγιο αν δεν ήταν πολύ άσχημα τα πράγματα. Νόμιζα ότι μπορούσαμε πάντα να μιλάμε οι δυο μας. Γιατί δε μου τηλεφώνησες;»

«Συγνώμη». Η Ντέιζι πήρε μια εισπνοή, ξέροντας ότι απέφευγε σκόπιμα τον πατέρα της τόσο καιρό. «Ξέρω ότι πρέπει να τα πούμε εκ

βαθέων κάποια στιγμή». Ήξερε ότι είχε ανακτήσει ένα μέρος απ’ το χαμένο εγωισμό της επειδή είχε βρει τον Τιγκ κι επειδή μιλούσε μαζί του. Του έλεγε πράγματα που δεν είχε πει σε κανέναν άλλον. Αλλά ακόμα δυσκολευόταν να ζητήσει βοήθεια από κάποιον και να παραδεχτεί ότι είχε κάνει λάθος. Κι ότι φοβόταν.

«Είσαι εντάξει τώρα;» «Μια χαρά», είπε η Ντέιζι, αλλά μετά αποφάσισε να μιλήσει με μεγαλύτερη ειλικρίνεια. «Δηλαδή... όχι ακριβώς. Γιατί μπήκε ένας άντρας στη ζωή μου για τον οποίο νοιάζομαι πολύ. Δεν έψαχνα. Δε σχεδίαζα να μπλέξω με κανέναν πριν βρω ξανά δουλειά και λεφτά, πριν ανασυγκροτηθώ. Αλλά τον βρήκα τώρα».

«Τον αγαπάς;» ρώτησε ο πατέρας της βραχνά.

«Ναι», απάντησε χωρίς δεύτερη σκέψη η Ντέιζι. Αλλά μετά έκλεισε τα μάτια της και πρόσθεσε: «Υπήρχε λόγος που δε σου είχα πει τίποτα πριν, μπαμπά. Όλοι στην οικογένεια τα έχουν πάει τόσο καλά... παρ’ όλο που συνέβη σαν μερικά άσχημα πράγματα, όπως με την Καμίλ που έχασε τον άντρα της και με τη Βάιολετ που πίστευε τόσο καιρό ότι δεν μπορούσε ν’ αποκτήσει μωρό. Εγώ ήμουν η μόνη που τα έκανα μούσκεμα».

«Δεν τα έκανες...»

«Ναι, τα έκανα. Και δεν ήθελα να σε απογοητεύσω».

«Δε θα μπορούσες ποτέ να με απογοητεύσεις, κουτορνίθι».

Ο πατέρας της συνέχισε για λίγο να μιλάει για οικογενειακά θέματα. Για το πώς η μητέρα της είχε καταφέρει να φτιάξει έναν κήπο παρά τη ζέστη. Πώς η Καμίλ λάτρευε τους δυο έφηβους προγονούς της και σκεφτόταν να φτιάξει ένα άσυλο για ζώα. Πώς η Βάιολετ δε μιλούσε για τίποτ’ άλλο εκτός απ’ την εγκυμοσύνη της.

Όταν έκλεισε το τηλέφωνο, η Ντέιζι χαμογελούσε. Καπνός έβγαινε απ’ το φούρνο. Ο Χάρι ήταν αγανακτισμένος μαζί της και δεν υπήρχε κανένας να σερβίρει τους ανυπόμονους πελάτες στον πάγκο του μπαρ. Αλλά καθώς έτρεχε να βοηθήσει, ένιωθε πολύ καλύτερα τώρα που είχε μιλήσει με τον πατέρα της.

Έπρεπε να βάλει κάποια τάξη στη ζωή της, να μην μπλέξει σε καμιά σχέση στην οποία θα ένιωθε εξαρτημένη. Αλλά, παρά το φόβο της ότι

ίσως έκανε πάλι λάθος, ήξερε ότι ο Τιγκ ήταν διαφορετικός. Ήξερε ότι ήταν έντιμος, ειλικρινής και γενναιόψυχος.

Κι όμως, καθώς έτρεχε να σβήσει μερικές φωτιές -οι εφτά πελάτες στο τραπέζι δίπλα στο παράθυρο έδειχναν έτοιμοι να εκραγούν-, ξαφνικά σταμάτησε απότομα. Το συγκεκριμένο παράθυρο έβλεπε προς τη Μέιν Στρητ. Την ανατολική πλευρά της Μέιν Στρητ. Την πλευρά που οδηγούσε προς τα καταστήματα και τα γραφεία.

Μπορεί να είχε κοιτάξει έξω απ’ το παράθυρο και νωρίτερα, μπορεί και όχι. Δεν έβλεπες τίποτα όταν ήταν ακόμα σκοτάδι. Αλλά τώρα ο ήλιος είχε βγει στον ορίζοντα. Και η Ντέιζι είδε τα πανό... και τα τρία πανό.

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΝΤΕΙΖΙ!

Οι φανοστάτες ήταν στολισμένοι με λουλούδια. Και όταν πρόσεξε η Ντέιζι τα πανό, ξαφνικά όλοι στο Καφέ σταμάτησαν να μιλάνε. Ακόμα και η ανυπόμονη οικογένεια με τα εφτά άτομα χαμογελούσε. Και την κοίταζαν.
Τώρα καταλάβαινε γιατί είχε έρθει τόσος κόσμος. Και γιατί της έφερναν δωράκια.

Αλλά δεν ήταν τα γενέθλιά της. Για μια στιγμή, η Ντέιζι δεν μπορούσε να μιλήσει ούτε να κουνηθεί. Ήταν άλλη μια αυθόρμητη χειρονομία. Ρομαντική. Γενναιόδωρη. Και την έκανε να νιώθει ανησυχία όπως και με τη σοκολατένια καρδιά. Κι επειδή αυτή η χειρονομία ήταν πολύ πιο μεγάλη και πιο δημόσια, ήταν κι η ανησυχία της μεγαλύτερη.

Αλλά πήρε μια βαθιά εισπνοή, σερβίρισε τους ανυπόμονους πελάτες και όταν βρήκε μια ελεύθερη στιγμή έτρεξε στο γραφείο του Χάρι για να χρησιμοποιήσει το τηλέφωνο.

Δεν της έκανε καμιά εντύπωση όταν ο Τιγκ δεν απάντησε ούτε στο τηλέφωνο του σπιτιού του ούτε στο κινητό του. Όμως αυτή τη φορά του άφησε ένα μήνυμα. «Είμαι η Ντέιζι. Τηλεφώνησε μου, αλλιώς θα σε πνίξω με τα ίδια μου τα χέρια. Και αυτό είναι υπόσχεση».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Ο Τιγκ σταμάτησε στην άκρη του δρόμου και κατέβασε το τζάμι του αυτοκινήτου του. Ο παγωμένος αέρας δεν ήταν αρκετός για να τον ξυπνήσει, γι' αυτό χτύπησε μερικές φορές τα μάγουλά του.

Χρειαζόταν ύπνο. Το είχε παρακάνει, αλλά ήταν για καλό σκοπό. Τώρα του *έμενε* άλλη μια δουλειά πριν μπορέσει να ξεκουραστεί. Και δεν μπορούσε να την αναβάλει, γιατί αύριο ήταν του Αγίου Βαλεντίνου.

Όσο κι αν ένιωθε εξαντλημένος, ήταν ευδιάθετος. Αυτό θα τη συγκινούσε, σκέφτηκε. Εντάξει, δεν ήταν το καλύτερο δώρο του κόσμου. Ούτε πολύ ρομαντικό με την κλασική έννοια της λέξης. Αλλά ρομαντικό ήταν κάτι που έδειχνε αγάπη, σωστά;

Δεν ήταν καμιά συσκευή. Ήταν μεγάλο. Και δε θα το έλεγε κανείς συνηθισμένο. Δεν ήταν σαν αυτά που της έδινε αυτός ο αγροίκος, ο πρώην άντρας της, και που αναγκαζόταν αργότερα να το δώσει πίσω η Ντέιζι, κάτι εντελώς άχρηστο. Είχε ήδη αμέτρητα κοσμήματα και μπιχλιμπίδια. Αυτά τα πράγματα την έκαναν καχύποπτη. Έπρεπε να βρει κάτι που θα την εντυπωσίαζε πραγματικά... και δεν ήταν εύκολο να εντυπωσιάσεις μια γυναίκα που είχε ζήσει μια ζωή που ο Τιγκ δεν μπορούσε καν να την ονειρευτεί.

Έβαλε ταχύτητα στο φορτηγό και βγήκε πάλι στο δρόμο. Μπήκε στο μεγάλο πάρκινγκ λίγο πριν τις τέσσερις. Η Μπάρμπαρα Βάνχορν τον περίμενε. Ήταν μια γυναίκα που ριχνόταν σε όλα τα αρσενικά, έβαζε έναν τόνο μους στα μαλλιά της και φορούσε στενές φούστες για να αναδεικνύονται οι λεπτές γάμπες της. Ήταν γεννημένη πωλήτρια, αλλά ήταν εντάξει στις διαπραγματεύσεις της.
«Τιγκ, είχα φοβηθεί ότι δε θα ερχόσουν».

«Δεν ήθελα ν' αργήσω, αλλά τρέχω όλη μέρα σήμερα. Έχεις έτοιμα τα

χαρτιά για το μωράκι μου;»

«Φυσικά. Έλα στο γραφείο μου». Μπήκε κουνιστή και λυγιστή στο μικρό της γραφείο. Μπλε μεταλλικές καρέκλες, μπλε μεταλλικό γραφείο, τίποτα το ασυνήθιστο εκεί μέσα. «Θα μπορούσα να σου είχα βρει κάτι καλύτερο».

«Το ξέρω».

«Δεν είναι... το σωστό παιχνιδάκι για σένα. Χρειάζεσαι κάτι πιο σέξι. Πιο κομψό. Ξαφνιάστηκα όταν μου είπες ότι ήθελες αυτό».

Ο Τιγκ υποψιαζόταν ότι σέξι και κομψό ήταν τα μόνα επίθετα στο λεξιλόγιό της. Τουλάχιστον όταν μιλούσε για το αγαπημένο της θέμα. «Αυτό θέλω», είπε αποφασιστικά.

«Και θα το έχεις. Τηλεφώνησέ μου όποτε θέλεις».

«Ωραία». Ο Τιγκ χρειάστηκε μερικά λεπτά για να συμπληρώσει τα έντυπα. «Θέλω να παραδοθεί νωρίς αύριο το πρωί... γύρω στις οκτώ. Στο Μαρμπλ Μπριτζ Καφέ. Στην Ντέιζι Κάμπελ. Δε θα της πείτε όμως από ποιον είναι».

«Αυτά τα συζητήσαμε χτες. Πάψε ν' ανησυχείς», είπε η Μπάρμπαρα.
«Το εννοώ. Βασίζομαι σ' εσένα. Θέλω να της το πω ο ίδιος, αλλά με το δικό μου τρόπο».
«Ε, δε μ' εμπιστεύεσαι; Με ξέρεις καλά. Βρίσκω πολύ γλυκιά αυτή την έκπληξη».

Όταν σηκώθηκε, ο Τιγκ είχε την αίσθηση ότι η Μπάρμπαρα θα τον αγκάλιαζε και θα τον φιλούσε... χάριν του παλιού καλού καιρού... και χάριν της αγοραπωλησίας... και χάριν του ότι ήταν μια όμορφη μέρα σήμερα. Και οποιαδήποτε άλλη δικαιολογία μπορούσε να σκεφτεί η Μπαρμπ.

Ήταν καλός άνθρωπος, αλλά εκείνη τη στιγμή ο Τιγκ δεν ήθελε να νιώσει κανένα άλλο στήθος να πιέζεται πάνω στο στέρνο του εκτός απ' της Ντέιζι. Δεν ήθελε να τον φιλάει ή να τον φλερτάρει καμιά άλλη γυναίκα εκτός απ' την Ντέιζι.

Αλλά ρίσκαρε ό,τι είχε, ό,τι ήταν... και το ήξερε. Η Ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου ήταν μια κρίσιμη μέρα για κείνον. Όταν μάζευε αρκετά

λεφτά, η Ντέιζι θα έφευγε, αυτό ήταν το σχέδιό της, εκτός αν στο μεταξύ εμφανιζόταν κάποιο καλύτερο.

Ο Τιγκ ήλπιζε ότι θα έβλεπε εκείνον σαν ένα καλύτερο σχέδιο.

Όταν ανέβηκε πάλι στο φορτηγό, παραλίγο να ξεχάσει να κλείσει την πόρτα, τόσο εξαντλημένος ήταν. Έφτασε σπίτι. Το κατάλαβε γιατί άκουσε το τηλέφωνο να χτυπάει. Επίμονα. Κατάφερε να πέσει στο κρεβάτι, φορούσε ακόμα τις μπότες του, αλλά δεν τον ένοιαζε ούτε για τις μπότες ούτε για το τηλέφωνο. Υποψιαζόταν ότι ήταν η Ντέιζι. Του είχε αφήσει αρκετά μηνύματα. Το ένα πιο έντονο απ' το άλλο.
Δεν μπορούσε να τα προφτάσει όλα... τη δουλειά του και τις εκπλήξεις πριν του Αγίου Βαλεντίνου. Εξάλλου, ήταν και δειλός. Αν δεν μπορούσε ν' αποδείξει στην Ντέιζι ότι η ζωή στο Γουάιτ Χιλς -η ζωή μαζί του- δε θα ήταν συνηθισμένη ή πληκτική και ότι θα μπορούσε να ξαναβρεί τον εγωισμό που την είχε κάνει ο Γ άλλος κόπανος να χάσει... ήξερε ότι θα του έφευγε. Και αυτό ο Τιγκ δεν μπορούσε να το αποδεχτεί. Και σίγουρα δεν μπορούσε να το αντιμετωπίσει μέχρι που θα ήταν αναγκασμένος να το κάνει.

Άφησε λοιπόν το τηλέφωνο να χτυπάει. Στην πραγματικότητα, δεν άνοιξε καν τα μάτια του. Αυτές τις τελευταίες μέρες του είχε λείψει απ' τη δουλειά. Κι απ' το κρεβάτι του. Του είχαν λείψει οι συζητήσεις που είχε μαζί της, τα υπέρκομψα ρούχα της, ο τρόπος που ανασήκωνε το δεξί της φρύδι όταν τον πείραζε. Του είχε λείψει ο τρόπος που περπατούσε, του είχε λείψει το σχήμα των χειλιών της.

Ακόμα και μέσα στο βαθύ του ύπνο, στο μυαλό του ερχόταν το προφανές... όχι το προφανές όνειρο, αλλά η αλήθεια.
Δεν μπορούσε να φανταστεί τη ζωή του χωρίς την Ντέιζι.

* * *

Η Ντέιζι σήκωσε το κινητό της μόνο επειδή κάποιος είχε πάρει τρεις φορές ήδη, κάτι που σήμαινε ότι θα επέμενε. «Τι;» είπε εκνευρισμένη.
«Ντέιζι! Πρέπει να κατεβείς αμέσως στο εστιατόριο!»

«Έλα τώρα, Χάρι. Είναι η πρώτη μέρα που ζήτησα ρεπό. Ο Τζέισον γύρισε. Δε με χρειάζ...»

«Δε θέλω να δουλέψεις. Αλλά πρέπει να έρθεις κάτω. Αμέσως!»

Η Ντέιζι ήταν απασχολημένη με το δώρο του Τιγκ, αλλά για να ευχαριστήσει τον Χάρι -που στο κάτω κάτω της είχε φερθεί πολύ καλά- φόρεσε τα παπούτσια της κι έτρεξε κάτω.

Είδε το πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο στην μπροστινή πόρτα, και κοίταζαν όλοι προς το διαμέρισμά της. Όταν έφτασε στο κάτω μέρος της σκάλας, μέτρησε κεφάλια. Οι περισσότεροι κάτοικοι του Γουάιτ Χιλς βρίσκονταν εκεί. Πρόσωπα που την κοίταζαν άλλα με προσδοκία, άλλα με περιέργεια κι άλλα με ανησυχία.

Η Ντέιζι δε χρειαζόταν άλλη προειδοποίηση. Γύρισε και ετοιμάστηκε να επιστρέφει πάλι στο διαμέρισμά της τρέχοντας. Και θα τα είχε καταφέρει αν δεν την άρπαζε ο Χάρι απ' το χέρι. Πίστευε ότι περίμεναν όλοι να δει κάτι μέσα στο εστιατόριο, αλλά αντί να την τραβήξει μέσα, ο Χάρι την οδήγησε έξω.

Φορούσε μπλε μάλλινο παντελόνι και κατακόκκινο πουλόβερ, καλά ρούχα για μέσα στο σπίτι, αλλά όχι για έξω. Ο αέρας χτύπησε τ' αυτιά της πριν καν κάνει το πρώτο βήμα. Μια γυναίκα περίμενε στην άκρη του πεζοδρομίου, φορώντας μια φούστα τόσο κοντή που τα οπίσθιά της κινδύνευαν να πάθουν κρυοπαγήματα κι έχοντας ένα πλατύ χαμόγελο στα χείλη. Δεξιά της υπήρχαν δυο άνθρωποι με φωτογραφικές μηχανές. Η τοπική εφημερίδα - εβδομαδιαία- είχε στείλει ένα παιδί που στεκόταν αριστερά της με μια επαγγελματική κάμερα. Προφανώς περίμεναν όλοι ότι οι αντιδράσεις της θα ήταν θεαματικές, αλλά για μια στιγμή η Ντέιζι δεν μπορούσε να καταλάβει τι ήταν αυτό που θα την έκανε ν' αντιδράσει.
Μετά το πρόσεξε. Πίσω απ' τη γυναίκα με το πλατύ χαμόγελο υπήρχε ένα... όχημα. Αλλά δεν ήταν ακριβώς επιβατικό ή φορτηγό ή SUV.
Ήταν ένα απ' αυτά τα πράγματα που έπαιρναν οι άντρες στον

πόλεμο. Ένα στρατιωτικό τζιπ. Ένα μεταχειρισμένο στρατιωτικό τζιπ, επισκευασμένο. Ήταν βαμμένο κίτρινο και είχε μια μεγάλη κατακόκκινη κορδέλα δεμένη στο τιμόνι του.

Η Ντέιζι έκλεισε σφιχτά τα μάτια της για μια στιγμή. Όχι, δεν μπορεί να συμβαίνει αυτό, σκέφτηκε. Νόμιζε ότι τον αγαπούσε. Νόμιζε πραγματικά ότι τον αγαπούσε. Αλλά αυτό...

Αυτό ήταν το τέλος για τον Τιγκ.

* * *

Ο Τιγκ ήξερε ότι κοιμόταν. Πίσω απ' τα κλειστά βλέφαρά του σαν να υπήρχε δυνατό φως, κάτι που δεν μπορούσε να συνέβαινε, αφού είχε πέσει στο κρεβάτι πριν από μερικά λεπτά και ήταν σκοτάδι. Αλλά σκέφτηκε ότι το δυνατό φως ήταν συμβολικό. Τα όνειρα ήταν τρελά μερικές φορές. Και οι μόνες φορές που ονειρευόταν ο Τιγκ ήταν όταν ένιωθε τόσο κουρασμένος που δεν μπορούσε να βγάλει κανένα νόημα απ' ό,τι έβλεπε.
Κι όμως, αυτό το όνειρο ήταν διαφορετικό. Πολύ πιο ζωντανό.
Είτε ήταν συμβολικό είτε ευσεβείς πόθοι, η Ντέιζι βρισκόταν εκεί. Την άκουσε να ψιθυρίζει: «Τιγκ; Τιγκ!» με την εξωτική, σέξι φωνή της. Και το άρωμά της τον τύλιγε, το άρωμα που έκανε την τεστοστερόνη του ν' απογειώνεται.

Δεν του έκανε εντύπωση που ήταν εκεί η Ντέιζι, φυσικά. Ήξερε ότι το στρατιωτικό τζιπ θα τη συγκινούσε.

Η καρδιά... Ήθελε να της χαρίσει την καρδιά, αλλά δεν ήταν καμιά πρωτότυπη ιδέα να χαρίσεις μια σοκολατένια καρδιά στο κορίτσι σου του Αγίου Βαλεντίνου. Χρειαζόταν κάτι που δε θα ήταν συνηθισμένο. Πίστευε ότι τα πανό γενεθλίων στη Μέιν Στρητ ήταν μια αρκετά καλή ιδέα, κυρίως επειδή ήταν σίγουρος ότι ο Ζαν-Λυκ της δε θα το έκανε ποτέ αυτό. Επίσης, θα συγκεντρώνονταν όλοι εκεί, δείχνοντάς της πόσο ωραίο ήταν να μένεις σε μια πόλη που σε ήξεραν όλοι και σ' αγαπούσαν. Δεν ήταν σαν να κολυμπούσες γυμνός στη Ριβιέρα, αλλά μπορούσαν να κάνουν κι αυτές τις ανοησίες στις διακοπές τους, αν το ήθελε εκείνη. Η Ντέιζι ήξερε τι σήμαινε να ζεις με ξένους και να μην μπορείς να βασιστείς σε κανέναν. Και ο Τιγκ δεν πίστευε ότι αυτή θα ήταν ποτέ ξανά η πρώτη της επιλογή.
Είχε ακούσει ότι τα πανό ήταν μεγάλη επιτυχία, αλλά ήξερε ότι δεν ήταν αρκετά. Ήθελε να κάνει κάτι που πραγματικά θα την ταρακουνούσε. Η Ντέιζι θα είχε μαζέψει αρκετά λεφτά για προκαταβολή για ένα αμάξι τώρα, οπότε σύντομα θα έφευγε. Και το στρατιωτικό τζιπ... σίγουρα διέφερε πολύ απ' τα σπορ αμάξια που θα

είχε συνηθίσει να οδηγεί εκείνη στη Γαλλία, αλλά ο Τιγκ την είχε δει να οδηγεί. Ήξερε ότι χρειαζόταν πολύ μέταλλο. Δε χρειαζόταν κάτι κομψό, μα ένα όχημα που θα την έβγαζε με ευκολία από χαντάκια και θα ανέβαινε σε κορφές λόφων που κανένα άλλο αμάξι δε θα μπορούσε ν' ανεβεί.
Ήξερε ότι την Ντέιζι δεν την απασχολούσαν αυτά τα θέματα, εκείνος όμως ανησυχούσε που την έβλεπε να οδηγεί σαν βολίδα.

Δεν ήταν κανένα εξωτικό λουλούδι, η δική του η Ντέιζι ήταν σκληρό καρύδι. Της άρεσε να δουλεύει πολύ. Της άρεσε να φτιάχνει κάτι απ' το τίποτα, να λερώνει τα χέρια της με μπογιές και βερνίκια, να μαγειρεύει η ίδια αντί να περιμένει να τη σερβίρουν άλλοι.
Ο Τιγκ δεν ήθελε να της πει ότι η εικόνα που είχε για τον εαυτό της ήταν ανόητη, ότι τα όνειρά της δεν της ταίριαζαν. Αλλά πίστευε ότι το στρατιωτικό τζιπ ήταν τέλειο για κείνη. Θα μπορούσε να πηγαίνει όπου ήθελε με χιονοθύελλες ή καταιγίδες. Να κουβαλάει εργαλεία ή γαμήλιες τούρτες. Η Ντέιζι, δραστήρια καθώς ήταν, δε χρειαζόταν ένα σπορ αμαξάκι, αλλά ένα αξιόπιστο όχημα που θα την πήγαινε όπου ήθελε. Επιπλέον, ένα στρατιωτικό όχημα δεν ήταν καθόλου συνηθισμένο.

Ο Τιγκ χαμογέλασε στο όνειρό του. Ήταν δύσκολο να μη νιώθει ψηλός όσο κι ο ουρανός. Όταν είχε πέσει στο κρεβάτι, ολόκληρος ο κόσμος του φάνταζε αβέβαιος, ο φόβος να τη χάσει κρεμόταν σαν μολύβι πάνω απ' την καρδιά του, αλλά τώρα όλα πήγαιναν καλά.

Η Ντέιζι είχε σταματήσει να μιλάει. Το ζεστό κορμί που σφιγγόταν πάνω στο δικό του τον έκανε να χαμογελάσει πάλι.

Ένιωθε την απαλή γλώσσα της να χαϊδεύει το μάγουλό του. Μετά τη μύτη του. Κι ύστερα τα χείλη του.

Τον ήθελε. Τον ήθελε πολύ. Ο Τιγκ πίστευε πως όλη του τη ζωή ονειρευόταν το ζεστό, σέξι κορμί της, τη γλυκιά της γλώσσα. Σχεδόν όπως τώρα. Όχι ακριβώς όπως τώρα, αλλά σχεδόν.

Ξαφνικά, το «σχεδόν» στο όνειρό του άρχισε να τον απασχολεί, όταν μια παγωμένη, υγρή μύτη άγγιξε το μάγουλό του.
Και η Ντέιζι σίγουρα δεν είχε παγωμένη, υγρή μύτη.

Τα βλέφαρά του άνοιξαν απότομα. Το φως της μέρας που έμπαινε απ' τα παράθυρα τον στράβωνε. Άρωμα φρέσκου καφέ έφτανε στα ρουθούνια του. Και το ζεστό κορμί δίπλα στο δικό του στο κρεβάτι δεν ήταν της Ντέιζι αλλά ενός σκυλιού. Ενός μικρού κοπρόσκυλου με ασπρόμαυρο τρίχωμα και καστανά μάτια. Όταν κατάλαβε ότι είχε ξυπνήσει, η μικρή σκυλίτσα άρχισε να κουνάει σαν βεντάλια την ουρά της. Κάποιος είχε βάλει ένα μεγάλο καλάθι δίπλα στο κρεβάτι του γεμάτο μέχρι πάνω. Ο Τιγκ είδε ένα γαλάζιο κολάρο, ένα γαλάζιο λουρί, μπάλες κι άλλα παιχνίδια... και ένα μπολ που είχε χαραγμένο πάνω του ΧΑΣΙΙΙ.

«Τι στο διάβολο;» μουρμούρισε ο Τιγκ σαστισμένος, κάτι που έκανε το κουταβάκι να αντιδράσει με μεγάλο ενθουσιασμό, πηδώντας πάνω του και αρχίζοντας να τον φιλάει στο πρόσωπο. «Είσαι αξιαγάπητο, αλλά στάσου... ηρέμησε...»

Μόνο ένα άτομο στον κόσμο θα μπορούσε να του είχε χαρίσει ένα κουταβάκι που το έλεγαν Χάσι. Και ο Τιγκ ξέχασε για λίγο το σκυλί... γιατί αυτό το άτομο βρέθηκε ξαφνικά στην πόρτα.

Μερικοί άντρες φαντασιώνονταν γυναίκες με ζαρτιέρες και μαύρη δαντέλα. Στη δική του φαντασίωση, η γυναίκα ήταν ντυμένη με τζιν φόρμα, χωρίς παπούτσια, με χοντρές κάλτσες -και τα πλούσια μεταξένια μαλλιά της πιασμένα σε αλογοουρά. Ο Τιγκ δεν μπορούσε να μιλήσει για λίγο, γιατί ήταν τόσο όμορφη που του είχε κόψει την ανάσα. Όπως του την έκοβε πάντα. Αλλά σήμερα δεν ευθύνονταν γι' αυτό μόνο τα σαρκώδη χείλη και τα εξωτικά σέξι μάτια της. Ευθυνόταν και η έκφραση
ανησυχίας που διέκρινε στα μάτια της, όσο κι αν προσπαθούσε να την κρύψει.

«Δε θα ξεμπερδέψεις εύκολα, Λάρσον», του είπε αυστηρά.

«Εγώ; *Εγώ* δε θα ξεμπερδέψω εύκολα; Τι είναι αυτό το σκυλί;»

«Το δώρο γενεθλίων σου».

«Τα γενέθλιά μου είναι τον Οκτώβριο».

Η Ντέιζι άπλωσε μπροστά το ένα της πόδι. «Και τι σημασία έχει αυτό; Εσύ έστησες εκείνα τα πελώρια πανό στη Μέιν Στρητ και τα γενέθλιά μου είναι τον Αύγουστο».

«Ποια μέρα;»

«Στις τριάντα μία». Τα μάτια της Ντέιζι στένεψαν. «Μη με αποπροσανατολίζεις. Θα πάρεις πίσω το αμάξι».

«Έτσι νομίζεις», είπε ο Τιγκ φιλικά. «Αλήθεια, είναι εκπαιδευμένο το σκυλί;»

«Έτσι μου είπαν, αλλά...» Όταν η Ντέιζι άνοιξε την πόρτα της βεράντας, το κουταβάκι πήδησε απ' το κρεβάτι και έτρεξε έξω, πέφτοντας μόνο μια φορά. «Νομίζω πως, αν της ανοίγεις να βγαίνει έξω κάθε δέκα λεπτά, δε θα έχεις πρόβλημα». Αφήνοντας το κουταβάκι έξω, η Ντέιζι γύρισε και συνέχισε το μονόλογό της. «Δε δέχομαι από κανέναν να μου δίνει ένα αμάξι, Τιγκ. Δε θέλω υποχρεώσεις, ποτέ ξανά. Ξέρεις ότι δεν έχω λεφτά, αλλά μάζευα και την τελευταία μου δεκάρα απ' όταν ήρθα εδώ. Μπορώ να μείνω χωρίς αμάξι για λίγο ακόμα. Δε θέλω φιλανθρωπίες».

«Φυσικά δε θέλεις φιλανθρωπίες. Αλλά πίστευα πως είχες καταλάβει ότι δεν είμαι σαν τον Ζαν-Λυκ. Δε χρειάζεται ν' ανησυχείς ότι θα προσπαθήσω ποτέ να εξαγοράσω την αγάπη σου ή να σε κοροϊδέψω. Σωστά;»

«Πολύ σωστά, αλλά...»

Θεέ μου, του άρεσε που την άκουσε να το λέει αυτό. «Ήξερα λοιπόν πως θα καταλάβαινες ότι αυτό ήταν εντελώς διαφορετικό. Δε θα έκανα ποτέ κάτι που θα πλήγωνε τον εγωισμό σου. Απλώς σκέφτηκα ότι θα χρειαζόσουν δικό σου αμάξι αν παντρευόμαστε».
Η Ντέιζι πήρε μια βαθιά ανάσα και μετά, σαν να μην μπορούσε να ρουφήξει αρκετό οξυγόνο, έπεσε στην άκρη του κρεβατιού.

«Δε θέλεις να παντρευτείς, το ξέχασες; Δεν μπορούσες να δουλεύεις με κανέναν άλλον, είπες. Είχες σταματήσει να κάνεις σχέσεις. Όχι ότι σου άρεσε να ζεις μόνος, αλλά ήσουν πολύ δύσκολος και δε θα σε ανεχόταν κανείς...»

«Ναι, ξέρω τι έχω πει». Ο Τιγκ της έγνεψε να πάει πιο κοντά. «Αλλά δεν πρόσεξες ότι συνέβη κάτι πολύ παράξενο; Ότι δουλεύαμε μαζί οι δυο μας; Πολύ καλά;»

«Δε θα έλεγα πολύ καλά. Μίλησα πολύ αυταρχικά εκείνη τη μέρα μπροστά στην πελάτισσά σου...»

«Ναι. Και δεν μπορούσα να πιστέψω πόσο μου άρεσε αυτό». Ο Τιγκ της έγνεψε πάλι, μια και η Ντέιζι δεν είχε κουνηθεί απ' το κάτω μέρος του κρεβατιού. «Ποιος θα το πίστευε ότι ήταν τόσο διασκεδαστικό να δουλεύεις με κάποιον άλλον; Αφού εγώ δεν έχω αλλάξει και συνεχίζω να είμαι ξεροκέφαλος, σκέφτηκα ότι εσύ έκανες τη διαφορά. Εσύ έκανες τη δουλειά να μοιάζει με διασκέδαση. Και σκέφτηκα πως, αν μπορούσες να δουλεύεις με κάποιον τόσο ξεροκέφαλο όσο εγώ, ο γάμος θα ήταν παιχνιδάκι. Θα κάνουμε σεξ δυο τρεις φορές τη μέρα. Θα τρώμε μαζί, θα δουλεύουμε μαζί, θα μαλώνουμε μαζί. Θα σε μάθω να χρησιμοποιείς τη σμίλη και το αλυσοπρίονο. Κι εσύ θα μπορείς να με πηγαίνεις σε κάποια παραλία γυμνιστών στη Ριβιέρα μια φορά το χρόνο. Θα κάνουμε παιδιά. Θα γιορτάζουμε τα Χριστούγεννα με τις οικογένειές μας. Μπορούμε να προσθέσουμε και ν' αφαιρέσουμε ό,τι θέλουμε απ' αυτό τον κατάλογο, αλλά σαν ιδέα δε σου φαίνεται καλή;»

Η δική του Ντέιζι δεν έκλαιγε. Ποτέ. Αλλά ξαφνικά τα μάτια της γέμισαν δάκρυα που έλαμπαν σαν κρύσταλλα, κάνοντάς τον να σκεφτεί ότι μάλλον της άρεσε η ιδέα του. Και ο Τιγκ άρχισε ν' αναπνέει πάλι. Η καρδιά του σφιγγόταν ακόμα απ' το φόβο, αλλά όχι τόσο όσο το προηγούμενο βράδυ.

«Όλα αυτά τα πράγματα όμως που είχες πει, Τιγκ...»

«Αυτά τα συζητήσαμε. Τι λες λοιπόν να συζητήσουμε τώρα όλα αυτά που είπες *εσύ;»* Όμως η Ντέιζι συνέχιζε να παραμένει ακίνητη στη θέση της, *οπότε* ο Τιγκ ανακάθισε και την τράβηξε πάνω απ' το πάπλωμα δίπλα του. Μετά την έβαλε να πέσει στο μαξιλάρι του και την καθήλωσε εκεί, φιλώντας πρώτα τον αριστερό της κρόταφο, μετά το αριστερό της αυτί και το αριστερό της μάγουλο... πολύ, πολύ τρυφερά. «Είπες ότι το Γουάιτ Χιλς σ' έκανε να νιώθεις σαν να πνιγόσουν;»

«Αυτό ήταν αλήθεια».

«Αν είναι ακόμα αλήθεια, θέλω να ξέρεις ότι δε με νοιάζει αν θα πάμε να ζήσουμε ακόμα και στο Τιμπουκτού».

«Νομίζω ότι εδώ στο Γουάιτ Χιλς θα είναι τέλεια», είπε η Ντέιζι,

κλείνοντας τα μάτια της όταν ο Τιγκ, αφού τελείωσε και με τη δεξιά πλευρά του προσώπου της, έφτασε στα χείλη της. Αυτό το φιλί έπρεπε να το σκεφτεί, γιατί δεν ήταν αστείο ότι φοβόταν πως ίσως δεν την κρατούσε ποτέ ξανά στην αγκαλιά του, πως μάλλον θα του έφευγε, πως ήταν μόνο όνειρο ότι θα μπορούσε ποτέ να τον αγαπήσει.

«Δεν πλήττεις εδώ;»

«Δεν είχα στιγμή ελεύθερη για να πλήξω». Τα ακροδάχτυλά της χάιδεψαν το σαγόνι του και, παρ' όλο που ήξερε ότι είχε χάσει τα λογικά του, ο Τιγκ θα ορκιζόταν ότι διέκρινε πόθο στα μάτια της. «Ξέρεις κάτι; Πίστευα ότι το μέρος στο οποίο ζούσες είχε σημασία. Αλλά το μέρος δεν είναι πηγή χαράς και ευχαρίστησης. Εσύ είσαι, Λάρσον».

«Εγώ; Είμαι το πιο συνηθισμένο άτομο του κόσμου. Και αυτό είναι ένα μικρό πρόβλημα, το ξέρω. Εσύ είσαι μια εξωτική, σπάνια ορχιδέα από κάθε άποψη, ενώ εγώ είμαι ένας καθημερινός άνθρωπος».

«Τιγκ;»

«Τι;»

«Έχω να σου πω ένα μυστικό». Η Ντέιζι του έκανε νεύμα να πλησιάσει λίγο πιο πολύ, κάτι που ήταν κόλπο. Όταν ο Τιγκ υπάκουσε, εκείνη γύρισε και βρέθηκε από πάνω του και μετά δοκίμασε μερικές δικές της μεθόδους φιλιών. Και ο Τιγκ την άφησε να πιστεύει ότι τον είχε καθηλωμένο. Συνέχισε να τον φιλάει. Γλυκά. Τρυφερά. Παθιασμένα. «Μ' αγαπάς», του είπε.

«Νομίζεις ότι αυτό είναι μυστικό; Εγώ το ξέρω εδώ και πολύ καιρό». Ο Τιγκ άρχισε να ξεκουμπώνει τη φόρμα της. «Σε λατρεύω, Ντέιζι. Μου αρέσει η ρομαντική και η πρακτική πλευρά του εαυτού σου. Η κομψότητά σου και η κοινή λογική σου. Το πνεύμα σου. Ο εγωισμός σου. Η καρδιά σου. Και σου υπόσχομαι ότι θα περάσω όλη την υπόλοιπη ζωή μου προστατεύοντας αυτή την υπέροχη, γενναιόδωρη, τρυφερή καρδιά σου».

«Να σου πω άλλο ένα μυστικό;»

«Χρειάζεται να μιλάμε;»

«Μόνο για λίγο ακόμα. Ήθελα να σου πω ότι κι εγώ σ' αγαπώ. Δεν πίστευα ότι θα έβρισκα ποτέ έναν άντρα με τον οποίο θα μπορούσα να είμαι ειλικρινής. Έναν άντρα που θα μπορούσα να εμπιστευτώ. Έναν άντρα που δε θα ήθελε μια γυναίκα η οποία θα περπατούσε στη σκιά του. Νόμιζα ότι έπρεπε να κρύβω πάντα αυτό που ήμουν».

Ο Τιγκ τη διέκοψε, αλλά όχι επειδή δεν ήθελε να μιλάει μαζί της, το αντίθετο. Θα μπορούσε να μιλάει μαζί της για τα επόμενα εκατό χρόνια. Τη διέκοψε επειδή είχε βρει το ευαίσθητο σημείο του.

Τον ήξερε. Τον ήξερε πραγματικά. Ήξερε για το σκυλί του, ήξερε τα ελαττώματα και τις αδυναμίες του, ήξερε πράγματα για κείνον που δεν ήξερε κανένας άλλος... και παρ' όλα αυτά τον αγαπούσε. Ήθελε να της χαρίσει την απόλυτη πίστη ότι μπορούσε να είναι ο εαυτός της μαζί του, ότι ήταν ασφαλής, ότι θα προστάτευαν ο ένας τον άλλο απ' τις αντιξοότητες της ζωής.

Εκείνη τη στιγμή, όμως, θα προτιμούσε να μην τον θεωρούσε εντελώς ασφαλή. Ήξερε ότι της άρεσε ο κίνδυνος. Και μόλις τελείωνε το γδύσιμο, θα ήθελε να της προσφέρει μια μικρή δόση κινδύνου μαζί με μια πολύ μεγαλύτερη δόση αγάπης.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η Ντέιζι ανέβηκε αθόρυβα επάνω, όπου το μωρό της αδερφής της κοιμόταν στο παλιό παιδικό δωμάτιο. Βρήκε τη Ρόουζ ξύπνια. Όχι εντελώς ξύπνια, αλλά αρκετά για να την πάρει στην αγκαλιά της.

Νανουρίζοντάς την τρυφερά, πήγε την ανιψιά της στο παράθυρο που έβλεπε στον πίσω κήπο του σπιτιού. «Επιτέλους, σε βρήκα μια φορά μόνη, μικρούλα μου. Πώς θα καταλάβεις ότι είμαι η αγαπημένη σου θεία όταν σ' αρπάζουν συνέχεια όλοι οι άλλοι; Αλλά τώρα σ' έχω αποκλειστικά εγώ, μωρό μου...»

Κάτω, το οικογενειακό πάρτι βρισκόταν στο φόρτε του. Η Ντέιζι ήταν υπεύθυνη γι' αυτή τη συγκέντρωση -ήταν τα γενέθλιά της σήμερα, 31 Αυγούστου-, αλλά αυτό ήταν απλώς μια δικαιολογία. Όσο δεμένη κι αν ήταν η οικογένεια, είχαν χρόνια να βρεθούν όλοι μαζί, και μάλιστα στη φάρμα των Κάμπελ.

Ο Κάμερον και ο Πιτ, οι γαμπροί της, κρατούσαν και οι δύο σπάτουλες μπροστά στην ψησταριά και έδειχναν σαν να μην ήξεραν τι να τις κάνουν. Οι δίδυμοι γιοι του Πιτ είχαν βρει μια μάνικα και είχαν γίνει μούσκεμα. Τώρα έτρεχαν στο γρασίδι κι ένα τσούρμο σκυλιά τους ακολουθούσαν. Η Χάσι ΙΙ ταίριαξε αμέσως με τα σκυλιά της Καμίλ, αλλά η Ντέιζι αναγνώρισε μόνο το λυκόσκυλο και το λαγωνικό, τα υπόλοιπα ήταν όλα αδέσποτα. Οι γάτες της Βάιολετ επιθεωρούσαν το πάρτι θρονιασμένες ψηλά μέσα στα φυλλώματα των δέντρων.

Η έκφραση της Ντέιζι έγινε τρυφερή όταν είδε τους γονείς της. Η Μαργκό έφερνε άλλο ένα μεγάλο μπολ απ' την κουζίνα. Δυο τραπέζια του πικνίκ είχαν ήδη στηθεί και ήταν γεμάτα φαγητά. Ευτυχώς, γιατί ήταν αμφίβολο αν θα τρωγόταν οτιδήποτε έβγαινε απ' την ψησταριά σήμερα. Ο Κολίν πλησίασε από πίσω τη Μαργκό και την αγκάλιασε. Κοιτάχτηκαν και οι δυο όπως κοιτάζονταν πάντα όταν νόμιζαν ότι δεν τους έβλεπαν οι τρεις κόρες τους. Ακόμα και μετά από τόσα χρόνια, η

αγάπη τους έλαμπε σαν ηλιαχτίδα, ζεστή, ιαματική.

«Ξέρεις τη γιαγιά και τον παππού, έτσι, Ρόουζ;» μουρμούρισε η Ντέιζι. «Η γιαγιά μυρίζει πάντα λεβάντα. Και όταν μεγαλώσεις λίγο, θα σε αφήνει να φτιάχνεις μπισκότα και ό,τι άλλο θέλεις στην κουζίνα. Και ο παππούς... ω, θα λατρεύεις τον παππού σου. Σε λίγο καιρό θα σε πετάει στον αέρα, θα σε γαργαλάει και θα σε κάνει να γελάς...»

Άκουσε βήματα πίσω της και γύρισε.
«Αναρωτιόμουν πού είχες εξαφανιστεί, αλλά δεν ήταν δύσκολο να μαντέψω», είπε ο Τιγκ χαμογελώντας.

Όχι ότι μεροληπτούσε, αλλά ο άντρας της ήταν ο πιο ωραίος απ' όλους τους άντρες στην οικογένεια, τόσο ψηλός και λεπτός, τόσο σκανταλιάρης με τα σκούρα μάτια και το σέξι χαμόγελο. Η Ντέιζι χαμογέλασε όταν εκείνος έσκυψε να τη φιλήσει. «Γλίτωσες απ' την οικογένειά μου;»

«Είναι θαυμάσιοι όλοι».

«Ανησυχούσες;»

«Πώς ήταν δυνατόν να μην ανησυχώ; Φανταζόμουν άλλες τρεις γυναίκες σαν εσένα και έναν πατέρα που πίστευε ότι κανένας άντρας δεν ήταν αρκετά καλός για την κόρη του».

«Χα! Ο πατέρας μου σου έριξε μια ματιά και μετά μου είπε πως επιτέλους το γούστο μου στους άντρες βελτιώθηκε. Κάτι που είναι αλήθεια», πρόσθεσε η Ντέιζι εύθυμα. «Θα σε κρατήσω, κύριε Λάρσον, το θέμα έληξε».

«Ναι. Κι εγώ θα σε κρατήσω, κυρία Λάρσον, αυτό είναι αδιαπραγμάτευτο».

Η Ντέιζι χαμογέλασε, μέχρι που το μωρό έβγαλε ξαφνικά μια κραυγή, σαν να είχε θυμώσει που το αγνοούσαν τόση ώρα. «Θέλεις να κρατήσεις την ανιψιά σου;» τον ρώτησε.
«Όχι ακριβώς. Τα φοβάμαι όταν είναι τόσο μωρά. Χμμ...»

Η Ντέιζι δεν του άφησε περιθώρια επιλογής, έβαλε το μωρό στην αγκαλιά του. Ο Τιγκ ξαφνιάστηκε στην αρχή, αλλά μετά τα χέρια του ενστικτωδώς έσφιξαν το μωρό. Η Ρόουζ άνοιξε τα μάτια της κι έκανε

μια μικρή φούσκα με τα σάλια της ειδικά για το θείο της.

«Είμαι ερωτευμένος», είπε ο Τιγκ βραχνά. «Με φοβίζει ακόμα, αλλά αν το δικό μας μωρό έχει τη μίση ομορφιά της Ρόουζ, θα είμαι εντάξει. Νομίζω. Πιθανόν. Ίσως».

«Το δικό μας;» επανέλαβε η Ντέιζι.

Εκείνος την κοίταξε στα μάτια. «Νόμιζες ότι δε θα το μάντευα;»

«Δεν είμαι σίγουρη ακόμα», ψιθύρισε η Ντέιζι. «Δεν έχω κάνει τεστ εγκυμοσύνης. Ούτε έχω πάει σε γιατρό».

«Εγώ είμαι βέβαιος. Και νιώθω πανευτυχής, αγάπη μου. Λίγο φοβισμένος, το παραδέχομαι. Αλλά δε θέλω τίποτα στον κόσμο όσο ένα μωρό μαζί σου». Έσκυψε πάλι να τη φιλήσει, κι αυτή τη φορά ήταν ένα φιλί τρυφερό, που έκανε την καρδιά της να τραγουδάει.

Βήματα ακούστηκαν στη σκάλα, διακόπτοντάς τους. «Ε, εσείς οι δυο. Αρκετά πια. Θεέ μου, κάθε φορά που γυρίζεις το κεφάλι σου, κάποιος φιλιέται σ' αυτή την οικογένεια», παραπονέθηκε η Καμίλ. Ήταν ξέπνοη όταν έφτασε στην κορφή της σκάλας, αλλά ήταν ήδη σαν βαρελάκι και το μωρό ήθελε άλλους δυο μήνες πριν γεννηθεί. «Δώσε μου την ανιψιά μου».
«Δε θέλει εσένα», είπε η Ντέιζι. «Θέλει την αγαπημένη της θεία. Αυτή που θα της αγοράζει τύμπανα και κρόταλα και πολλά θορυβώδη παιχνίδια, έτσι, κολοκυθάκι μου;»

«Αν δε μ' αφήσεις να την κρατήσω κι εγώ, θα φωνάξω τη μαμά και ξέρεις ότι μετά δεν μπορεί να πάρει κανείς το μωρό απ' τα χέρια της».

«Έχετε δει όλοι τη Ρόουζ περισσότερο από μένα», διαμαρτυρήθηκε η Ντέιζι.

«Εγώ όμως θα γεννήσω το επόμενο μωρό, γι' αυτό χρειάζομαι λίγη πείρα. Εξάλλου, είμαι η πιο μικρή. Κι εσείς οι δύο μου κάνατε πάντα όλα τα χατίρια, ας μην αλλάξουμε συνήθειες τώρα».

«Ωραίο επιχείρημα», άρχισε να λέει η Ντέιζι, αλλά η Βάιολετ τη διέκοψε.

«Εσείς οι δυο θα με κάνετε να κλάψω. Πόσα χρόνια έχουμε να βρεθούμε και οι τρεις μαζί και να λογομαχούμε έτσι;»

Άρχισαν να γελάνε, παρ' όλο που τα μάτια τους ήταν βουρκωμένα, αλλά μετά το μωρό έβγαλε μια απαλή κραυγή. Σταμάτησαν όλοι να μιλάνε καθώς η Βάιολετ έπαιρνε τη Ρόουζ και καθόταν στην κουνιστή πολυθρόνα για να της δώσει το γάλα της.

«Είναι τόσο όμορφη, Βάι», είπε η Ντέιζι τρυφερά.

«Το ξέρω. Και νιώθω πολύ τυχερή».

«Είμαστε όλες τυχερές. Πριν από πέντε χρόνια είχαμε όλες τόσα προβλήματα που αμφέβαλλα αν θα βρίσκαμε ποτέ το δρόμο μας».

Η Καμίλ χάιδεψε την κοιλιά της. «Όσες δοκιμασίες κι αν περνούσα, ήξερα ότι θα ήσαστε πάντα δίπλα μου. Και τώρα κοιτάω πίσω και σκέφτομαι πόσα έμαθα για την αγάπη -την πραγματική αγάπη, αυτή που διαρκεί- απ' τη μαμά και τον μπαμπά».

«Ναι, το ίδιο κι εγώ», συμφώνησε η Βάιολετ. «Δεν το καταλάβαινα τότε. Μέχρι που συνάντησα τον Κάμερον».

Η Ντέιζι βρέθηκε καθισμένη στο περβάζι του παραθύρου, μ' ένα χαμόγελο στο πρόσωπό της που δεν έλεγε να σβήσει. Ήταν τόσο υπέροχο να έχει την οικογένειά της και τις αδερφές της μαζί πάλι. Να βλέπει πως η Καμίλ και η Βάιολετ είχαν ξεπεράσει τις ατυχίες τους και ήταν τόσο ερωτευμένες και τόσο ευτυχισμένες τώρα.

Και η ίδια, σκέφτηκε. Δεν είχε καταλάβει πότε είχε εξαφανιστεί ο Τιγκ, αλλά ξέροντας τον καλά, καταλάβαινε ότι είχε αποσυρθεί διακριτικά για να της δώσει λίγο χρόνο να μείνει μόνη με τις αδερφές της. Το βλέμμα της πέταξε κάτω στην αυλή, όπου ο Τιγκ περπατούσε με τους γονείς της στον πρώτο κήπο με τη λεβάντα που είχε φτιάξει η Μαργκό πριν από χρόνια, όταν είχε έρθει νεαρή νυφούλα εδώ.

Σαν να διαισθάνθηκε το τρυφερό της βλέμμα, εκείνος σήκωσε το κεφάλι του και την κοίταξε. Δε διέκοψε τη συζήτηση που είχε με τους γονείς της... μόνο την κοίταξε.

Και η Ντέιζι του ανταπέδωσε το βλέμμα. Η καρδιά της φούσκωνε από αγάπη. Αγαπούσε τόσο αυτό τον άντρα... Της άρεσε να τον βλέπει με την οικογένειά της.

Είχαν γυρίσει όλοι σπίτι. Δεν υπήρχε τίποτα καλύτερο απ' αυτό.

-Τέλος-